TAŞ KAVŞAK

BRO*SİS

JIM DODGE

THOMAS PYNCHON'IN ÖN SÖZÜYLE

monokl

TAŞ KAVŞAK

Bir Simya Kitabı

JIM DODGE

NEHİR TUĞBA
06.04.2017

"Taş Kavşak'ı okumak, gerçekten önem taşıyan şeyler şerefine düzenlenmiş bitmeyen bir kutlamaya katılmak gibi."
(Thomas Pynchon)

"İmgelem gücüyle dolu karakterlerin geçit yaptığı muhteşem bir anlatı."
(Herald)

"Kesinlikle acayip ve kesinlikle sapına kadar Amerikalı bir dünyada, tuhaf bir adamın hakikate ve bilgiye ulaşmak için çıktığı çılgın bir modern Odysseus hikâyesi"
(Sunday Tribune)

"Bu roman uçsuz bucaksız bir çeşitlilik gösterdiği kadar çarpıcı da. Yazar büyük bir beceriyle AMO'yu gerçek Amerika'ya ilmek ilmek işleyerek romanı bu ülkeye dair nefes kesici bir anlatıya dönüştürmüş. Geniş karakter yelpazesinin her bir üyesinde görülen derin hümanizma ise romana çok özel bir görkem kazandırıyor "
(Observer)

"Kitaba başladığım ilk yarım saat içinde kendimi hikâyeye tamamen kaptırmıştım. Roman sürükleyiciliğini hiç yitirmeden beni son satıra kadar merakta bıraktı."

(The Times)

"Temposu hiç düşmeyen, insanı ağlatan, güldüren, meraka sürükleyen bir anlatı. Olayların çoğunun imkansızlığı aşikâr da olsa hikâye sonuna kadar inandırıcılığını koruyor"

(Highland News Group)

"Daniel Pearse'ın çocukluktan yetişkinliğe geçiş hikâyesi biraz Thomas Pynchon'ı, biraz Tolkien'i biraz da Richard Brautigan'ı andırıyor ve Huckleberry Finn'in mirasını yaşatıyor. Taş Kavşak şamatacı, şaşırtıcı ve aynı zamanda masalsı bir macera. Öylesine tatlı, öylesine Amerika'ya özgü bir iyimserliği var ki adeta uzaklarda bir yerlerde, alışveriş merkezlerinin ardında Oz bizi bekliyor"

(New York Times)

MonoKL Edebiyat

Yapıtın Özgün Adı: *Stone Junction*

© Monokl Yayınları, 2013
© Jim Dodge, 1990

Bu yapıtın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Sertifika Numarası: 22834

ISBN: 978-605-5159-54-2

Birinci Basım: 2017 Şubat
Çeviri: Ayşe Ünal
Düzelti: Ayşegül Ergül Aslan
Kapak Tasarımı: David A. Gee
Baskı Hazırlık: MonoKL
Dağıtım: Kırmızı Kedi

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
Haramidere - İstanbul
Sertifika Numarası: 12027
Tel: 0212 412 17 77

MonoKL Yayınları
Uğur Mumcu Mah. Serçe Sok. No:33 D:3
Kartal - İstanbul
e-posta: editor@monokl.net
www.monokl.net
www.monoklkitap.com

TAŞ KAVŞAK

Bir Simya Kitabı

JIM DODGE

İngilizceden Çeviren:
Ayşe Ünal

Monokl
Edebiyat

Jim Dodge (1945) Jim Dodge, Amerikan Edebiyatı'nın en gizemli ve ilginç figürlerinden birisidir. Folklor ve fanteziyi ustaca harmanlayarak roman ve şiir türlerinde yapıtlar vermiştir. Sadece üç roman ve bir şiir derlemesi yayımlamış olmasına rağmen adı Amerikan edebiyat çevrelerinde sürekli yankılanmıştır. Az ve öz yazması edebiyatta giderek etkisini artıran fantezi edebiyatının temel esin kaynaklarından birisi olmasına engel olmamıştır.

Klamath Dağları'nda eşiyle birlikte, nitelik ve kaliteden ödün vermeden gözlerden uzak bir şekilde yaşamayı sürdürmektedir. *Taş Kavşak* yazarın en önemli yapıtı olup Thomas Pynchon'ın ön sözüyle yayımlanmıştır. Diğer iki romanı sırasıyla *Fup* ve *Not Fade Away*'dir.

"Harry Potter'dan önce Taş Kavşak vardı."

Cesareti ve espri anlayışı sürekli esin kaynağı olan Kardeşim Bob'a;
hem balık tutmada hem kart çekmede şansı hep benden yaver gitse de.

Aşağıdaki kişilere yardımları, yüreklendirmeleri ve hoşgörüleri için minnettarım:

(Öncelikle ve en çok) Victoria Stockley, Patricia Sinclair, Leonard Charles, Lynn Millman, Richard Cortez Day, Jeremiah Gorsline, Gary Snyder, Freeman House, Jacoba, Jack Hitt, Melanie Jackson, Robert Funt, Jack Gilbert, T. J. Mullen, Jenny Berry, Morris Graves, Gary Fisketjon, ve Anne Rumsey (akord ve ayar için).

ÖNSÖZ

Thomas Pynchon

Güçsüze karşı güç kullanmanın yanlış olduğu kavramını kabul edersek, bu önermenin yeterince açık bir dizi doğal sonucu ortaya çıkmaya başlar. İnsan topluluklarının (ancak her zaman onları yönetenlerin değil) genellikle yapabildikleri üzere, kanun kaçakları ile kötüleri, kanun dışılık ile günahı birbirinden ayırt edebilir duruma geliriz. Fazla ince eleyip sık dokumaya gerek yoktur çünkü hayati derecede ciddi doğrudanlığıyla hissedebildiğimiz bir şeydir bu. "Ama bunların hepsi haydut," diye söylenir yöneticiler hiddetle, "gözleri aç bunların." Elbette. Şu istisnayla ki hırsızlık ile geri vermek arasındaki farkı uzun zamandır bildiğimizden, anlaşmanın koşullarından haberdarız, buna göre kanun kaçakları yoksulların aracıları olarak karmik ayar sanatında daha becerikli ve bilgili olduklarından, müşterilerine uygun gelecek kadar ufak, göze aldıkları tehlikeleri karşılamaya yetecek kadar büyük bir aracılık ücreti alabilirler ve sonunda biz hep bu insanları sevmeye başlarız; John Dillinger, Rob Roy ve Jesse James'i genellikle sporla kurduğumuz yakınlık için ayırdığımız tutkuyla alkışlarız.

Taş Kavşak, bizim bu son demlerini yaşayan yozlaşmış aşk ve bozulmuş onur çağımıza ait bir kanun kaçağı destanıdır, dolayısıyla da içinde adi zorbalar ve Jakobenvari inatçılıklar barındırmaktadır; ancak romandan seksenler nostaljisi ve hatta, Allah göstermesin, uyuşturucu, seks ve rock'n'roll zevkleri yoluyla daha eski tür haşarılıklar bekleyen okurları uyarmalı: Burada pusuda bekler hâlde bulacağınız kimseler, bütün eğlencesine rağmen ve ondan muaf olarak tıkır tıkır işleyen ve kendine memnuniyetle "Gerçeklik" adı veren o uzlaşmanın kasvetli çıkarlarını temsil eden, muazzam derecede kötücül birer sözleşmeli personeldir ve hepsi de uzlaşmaz biçimde ölümcül olan hikâye gidişatları üretmektedir. Romanın pek çok erdeminden biri de yazarın efkârlı ve anlaşılmaz bir uzmanlık diline kendini kaptırmamayı seçmesi olmuş, yazar bunun yerine ayaklarını mevcut dünyamıza vicdanlı bir biçimde yerleştirmiştir ki bu noktada Pam Tillis[1] gibi o da, ama biraz daha farklı bir bağlamda, Kaderin aniden yönünü değiştiriverebileceğini hatırlatır bize.

1 Ünlü bir country şarkıcısı. Mi Vida Loca şarkısında kaderin aniden yönünü değiştirdiği sözü geçmektedir (ç.n.).

Geçen gün caddede bir polis memurunun polis arabasının içinden hoparlörle, yolunu kapatan bir sivil araçtan, kenara çekilip kendisine yol vermesini istediğini işittim, üstelik bunu yaparken aracın sürücüsüne *şahsen, adıyla* hitap ediyordu. Hayretler içinde kalmıştım, öte yandan bu hayretimi paylaşmaya çalıştığım insanlar omuz silkip elbette aykırı davranışta bulunan aracın plakası sisteme girilir girilmez uydu yoluyla Motorlu Taşıt Dairesi'nden sürücünün adının (boyu, kilosu ve doğum tarihiyle beraber) elde edildiğini tahmin ettiler, ne olmuştu yani?

Taş Kavşak ilk olarak 1989'da yayımlanmıştı; bu tarih, hemen bir adım sonra üzerine büyük bir kuvvetle infilak edecek olan sanal âleme nazaran kendi çapında bir masumiyet taşıyan bir çağın sonları sayılırdı. Elbette o zamanlarda da pek çok bilgisayar bulunmaktaydı ancak bu/o bilgisayarlar kısa bir süre sonra olacakları kadar birbirleriyle bağlantılı değildiler. Bugün herkese açık olan veriler o günlerde yalnızca, ellerinde ne olduğunun veya ellerindekiyle ne yapacaklarının illa da farkında olmayan Yetkililerin erişimine açıktı. Daha kıpırdayacak yer vardı; internet, yarı yarıya kaçık ve kendi mıntıkalarının en ufak ayrıntılarına dahi hâkim bir avuç cefakâr öncü tarafından iskân edilmiş ilkel bir diyardı. Onur önde geliyordu, yazılı kanunlar yoktu ve henüz tanımlanmamış kanun kaçakları bir elin parmaklarını geçmezdi. O zamanlar bilgisayarcıların hayal ettikleri güzel özgürlük manzaralarının altında pusuda bekleyen amansız denetleme tehdidini, esasen vaadini, savuşturmak veya tercihen tamamen bertaraf etmek sorusu daha yenice akıllara gelmeye başlamıştı; bu soruyu biz hâlen sormaktayız. Bu düzene neresinden katılıp nereye doğru ilerleyeceğiz, bize kim iltica hakkı verecek? Eğer olduğumuz yerde kalırsak, genellikle dijital olan Denetimin güçleri yoluyla bir şekilde lekelenmiş, sistemin içine alınmış ve kolonileştirilmiş olmayan ne kalacak elimizde? William Gibson'un "Arzu Cumhuriyeti"ne giden yolu bilen var mı? Bilseler de söylerler mi? Gibi.

Taş Kavşak'ta kehanet yeteneğinin yanı sıra, nakitle çalışan ve dolayısıyla da çoğu zaman dijitalin uzanabildiğinin ötesinde kalan yaşam alanlarına sürekli bir övgü fark edeceksiniz. *Bilinçli olarak* analog Romanın tek örneği olabilir neredeyse. Ondan beridir yazarlar, epeyce de ince ince kıyılmış bir ölçekte olmak üzere, yaşamımızın koşullarını gittikçe daha da çok belirlemeye başlayan hazır ve nazır siber gerçekleri kabul etmek ve bunlarla cebelleşmek zorunda kalmışlardır, daha tek bir yazar ve birbirini takip eden parçalar hâlinde ilerleyen tek bir öykü geleneklerinin sorgulanmasından bah-

setmedim bile; Jim Dodge bu durumun o zamanlar otobandan son hızla geldiğini görmüş olmalı çünkü son damlasına kadar muhalif olan bu roman, değeri dijital fırtınaya direnmiş ve onun aksi yönüne gitmiş olmakta yatan ve dolayısıyla da öbür türlüsünden daha onurlu uğraşlar içermiş olduğu muhtemel yaşam yaklaşımlarına ait en azından bir niş pazarın –kim bilir, hatta belki insana özgü derin bir gereksinimin– sebat ettiğine dair inancını koruyor.

En rağbet gören direniş yöntemlerinden biri sürekli hareket hâlinde olmak, Heisenberg'in belirsizlik ilkesine benzer biçimde, güvenli ve sabit bir saklanma yerinden ziyade kişinin herhangi bir anda nerede olabileceğine dair devingen bir belirsizlik durumunu aramak olmuştur. Ancak modern dijital makineler hızla, bulanıklaşmış insanlık özgürlüğü hiperelipsoidini Planck sabiti içine odaklamayı başardılar.

Yaşamı isimsiz bir şekilde ve iz bırakmaksızın sürdürmeyi isteyebilecek kişilerin karşılaştığı benzer bir güçlük de bir zamanlar güvenilir bir kaçış olan nakit veya plastik dışı ekonomiye karşı yapılan kesintisiz saldırılardır. Daha kısa bir süre öncesine kadar, herhangi bir büyük Amerikan caddesinde yürüyüp, isimsiz banka çeklerini tahsil edip, bir postane sırasına girip, istediğiniz yere hatta yurt dışına yüklü ila okkalı arası miktarları göndermek hiç sorun değildi. Şimdi bu miktar kişi başına 750 dolara indirildi ve daha da düşürülmekte. Tabii burada amaç Uyuşturucu Tacirlerini yakalamak elbette, yoksa (eğer bu inandığınız bir ayrıntıysa) ister hükümetlere ister şirketlere ait olan çoğu güç gösterisinin can evinde yatan daha çok bilgiye, daha çok denetime yönelik gaddar ve yalın arzu ile ilgisi yok.

Ekranda açılıveren Windows 95'e bakıp bir Büyü bu diyorsunuz. Ama sistemi moleküllerine kadar anlayanlar için büyülü bir şey kalmış değil; her şey basit, tekrarlı bir angaryadan ibaret, öyle ki eğer daha küçük ölçeklerde hüküm süren hız durumuna –Vay be! Eyalet otoyolu gibi mübarek!– nasıl erişileceği ve trilyonlarca beyinsiz ufak işin yeni küçük hızlı cihazlara nasıl bırakılacağı Teknoloji yoluyla keşfedilmemiş olsaydı, bunları kıymetli işlem zamanının israfı olarak suçlayabilirdik bile.

Ancak *Taş Kavşak*'ın bağlılığı başka türlü bir büyüyedir, yani uzun süredir uygulanan, topyekûn, gerçeğe aykırı, büyük harfle başlayan, kelimenin gerçek anlamıyla Büyüyedir; haricî bir gösteri değil, meşgul olunan bir girişimdir bu, içinde kısılı kaldığımız dünyada gerçekleşir ve yurt dışında olma ile işte olma, dışarıda bir yerlerdeyken sistemin içinde bulunma sinyalleri –analog işaretler– vermeye devam eder.

Kendi eserinde büyünün varlığını çoğunlukla bir gereklilik olarak kabul etmesi gereken kurgu yazarı için asıl ölümcül şeytana uyma davranışı ise, karşısına çıkan olay örgüsü, karakter ve –genelde düşünüldüğünden çok daha sık olarak– zevk sorunlarını çözmek üzere bazı dayanakları, bazı doğaçlama muska ya da ilaçları yeri geldikçe ortaya çıkarıvermektir. Neyse ki Jim Dodge kendi şahsi mesleki tutkularının gerektirdiği üzere, bu tür bir lüksle kendini şımartacak duruma sahip değil. Büyü esasında zorlu ve şerefli bir iştir ve dilediğince veya sonuçlarına katlanılmaksızm uygulanamaz. Daniel Pearce'ın karakterinin büyümesinin önemli bir kısmı işi öğrenmek ve güçleri hak etmek –ki bu da *Taş Kavşak*'ı bir nevi büyücünün *Bildungsroman*'ı hâline getirir– yoluyla gerçekleşir ve bu yolda, kiminin daha çok kiminin daha az olmak üzere alışılmışın dışında yöntemleri olan öğretmenleri Daniel'm karşısına birer birer ve her biri aktarılacak özel bir beceriyle çıkarlar, hepsi de AMO kısaltmasını kullanan Büyücüler ve Kanun Kaçakları Birliği'ne bağlıdırlar; bu kuruluş, bağlantılı terminallerden ziyade ankesörlü telefonlarla, havadan posta atma yoluyla ve altıncı his ile iletişim kurmayı tercih eden ve mutlak bir güce sahip olduğu pek de iddia edilemeyecek esrarengiz Volta tarafından idare edilen bir Ön-Ağdır.

Bütün bunların yanında ikinci bir olay örgüsü de ilerlemektedir; bu polisiye olay örgüsüne göre Daniel 14 yaşındayken, annesi Annalee Pearce Kaliforniya'nın Livermore kentinde bir ara sokakta öldürülmüştür ve onu kimin öldürdüğüne ilişkin çetin ve dünyevi sorunu Daniel'ın çözmesi gerekmektedir, ki birden fazla şüpheli, yanlış izlerin sürülmesi, son sayfalara kadar açıklanmayan katil dâhil hiçbir eksiği olmayan bir polisiyedir bu. Öyküde, polisiye yazarı Chandler kadar temkinli bir biçimde ve Agatha Christie kadar zarif şaşırtmacalar yoluyla, bazı ahlaki karmaşalardan oluşan bir harita bir uçtan öbürüne katedilir, bir yandan da Daniel'm eğitimi devam etmektedir.

Vahşi Bill Weber meditasyonu, balık tutmayı, beklemeyi öğretir. Mott. Stocker Uyuşturucuyu, onun üretimini ve keyfini öğretir. As kasa hırsızı Willie Clinton (evet) çocuğa her tür kilit ve alarmı nasıl aşacağı konusunda eğitim verir, böylece onu dünyanın belirli korunmuş bölgelerine yarı geçirgen hâle getirip maddesellikten bütünüyle çıkış yoluna doğru sokar. Daniel bir süreliğine poker sihirbazı Berbat Bobby Sloane ile ekip olarak, resmî biçimde denetlenemeyecek şekillerde sermayenin riske atılması fırsatlarını aramak üzere Amerikan otobanlarını arşınlar; bu bölüm, neşeli bir şekilde karanlık bir şahsiyet olan Guido Caramba ile yaşanan efsanevi bir Lowball poker karşılaşmasını anlatan birinci sınıf olduğu kadar komik bir

edebî poker pasajıyla ve Kavabata'nın *Go Ustası*'nın kıyaslanabilir bölümleriyle aynı seviyeyi yakalayan, ahlaki bahislerin yüksek olduğu bir oyuna kadirşinas bağlılığı ile zirveye ulaşır.

Biçim değiştirme dâhisi Jean Bluer, Daniel'a tanınmaz olma sanatını öğretir; polis, doktor, avukat, finans danışmanı taklidi yapmanın ve kim bilir daha başka nelerin zaten yasak olduğu düşünülürse bu da bir başka kanun dışı yetenektir, sanki bir gün, Sıradan Vatandaşı Taklit Etmek de dâhil olmak üzere, bütün kılık değiştirme çeşitleri kanuni suç olacakmış gibi. Sonunda Daniel dönüp dolaşıp, artık Annalee'nin ölümünün başlıca şüphelilerinden biri hâline de gelmiş olan Volta'ya geri döner ve Volta Daniel'a Görünmezliğin son sırrını öğretir. O bildiğiniz kırılım endeksleri ve kan pigmentasyonu ile gerçekleştirilen seküler Wells numaralarından hiçbiri değildir işin esası; söz konusu olan daha ziyade nesilden nesle geçerek gelenekselleşmiş maddesel olmaktan çıkma sanatıdır.

Sonunda Daniel, bütün bu öğretmenlerin kendisini hazırlamakta olduğu metafizik Maceraya atılmaya hazır duruma gelir ve bu macera, özenli bir tekno hırsızlık olarak hızla gözler önüne serilir; hedef, gizemli ve mistik 2,5 kiloluk bir Elmas'tır. O günler henüz klavyeli dramlar, acil durum yüklemeleri ve ekranın köşesindeki insafsız geriye sayımların siber fügleri için çok erkendir, Daniel'ın kafa tuttuğu teknoloji çoğunlukla analog türdür –optik gözetleme, gerilimölçer sensör ızgaralar ve termostatik alarmlar– Daniel'ın bunlara dijital olmayan yanıtları ise sinir gazı, plastik ve görünmezliktir.

Daniel Elmas'ı alır ve sonra Elmas da onu alır. Çünkü Elmas'ın başka bir âleme açılan bir kapı olduğu ortaya çıkar ve Daniel'ın yaşam öyküsünün bir Tanrı'nın cisimleşmesi olduğu anlaşılır, ama dünyevi güçlere yardım ve rahatlık getiren türde bildiğimiz tanrılardan değildir bu; yazarların gözdesi olan, antropologların Düzenbaz, mesleklerini icra etmeyi sürdüren simyacıların Hermes, dünyanın her köşesindeki kâğıt oyuncularının Joker olarak bildiği, ahlaklı haydut bir Tanrı'dır. Bunu öykünün sonuna kadar öğrenmeyiz ki o noktada artık Daniel'ı iyi bildiğimizden, bunu düz anlamıyla alıp gerçek bir başkalaşım ya da manevi aydınlanmanın bir eğretilemesi olarak ya da Yukarı ve Aşağı arasındaki taş kavşağı sonsuza kadar geçmeye hazırlanırken Daniel'ın olağan dışı biçimde yücelmiş ruh hâlinin bir tanımı şeklinde kabul etmek konusunda özgürüzdür, bu noktada artık bütün olasılıklar eşit derecede gerçek hâle gelmiştir çünkü neredeyse Daniel kadar gittiğimiz o kaçınılmaz edebî yolculuklardan birindeyizdir, ancak son sınır çizgisini aşıp Wittgenstein'in bir zamanlar konuşulamaz olarak gördüğü ve Eliphaz Levi'nin,

"Bilmek, istemek, cesaret etmek"ten sonra Büyünün son ve en büyük kuralı olarak öğütlediği üzere hakkında susmamız gereken tarafa geçip geçmemek Daniel'a bağlıdır.

Bu roman bir kurgu ürünüdür.
KURGU.
İnanmıyorsanız, başınıza geleceklerin sorumluluğu sizdedir.

Bir

HAVA

Unam est vas.
—Maria Prophetissa

Daniel Pearse 15 Mart 1966 gününün yağmurlu şafak vaktinde doğdu. İkinci adı yoktu çünkü annesi Annalee Faro Pearse, hem isim hem de soyadı bulmaya –özellikle de soyadı bulmaya uğraşmaktan yorulmuştu. Annalee'nin tahminine göre Daniel'ın babası yedi adamdan herhangi biri olabilirdi. Annalee, Daniel isminde karar kılmıştı çünkü bu isim kulağa güçlü geliyordu ve biliyordu ki oğlunun hayatta güçlü olması gerekecekti.

Annalee Daniel'ı doğurduğu sırada Iowa eyaletinde, Meryem Ana Rahibeleri tarafından idare edilen bir ıslahevi olan Greenfield Kız Yetimhanesi'nde gözetim altında tutulan on altı yaşında bir genç kızdı. Kuyumcu vitrininden bir onsluk gümüş külçe çalmaya çalışmaktan dolayı mahkeme tarafından yerleştirilmişti oraya. Polis memuruna Ay'ın yetimi olduğunu, yargıca ise mahkemenin onun yaşamı üzerinde karar alma yetkisi olmadığını söylemişti. Adını Annalee Faro Pearse olarak bildirmek dışında iş birliğine yanaşmamıştı. Yargıç onu, on sekiz yaşına kadar Greenfield'de kalma cezasına çarptırdı.

Greenfield'deki ikinci ayında Annalee gebe olduğundan kuşkulandığını oda arkadaşlarından birine çıtlattı. Ertesi gün Rahibe Bernadette'nin yanına çağrıldı. Rahibe elli yaşlarında, ufak tefek, sert bir kadındı; odası da tıpkı kalbi gibi özenle boş tutulmuştu ama bu oda bile yüreğinin aksiliğiyle aşık atamazdı.

"Otur," dedi Rahibe Bernadette. Bu rica değil buyruktu.

Annalee, rahibenin masasının önündeki yüksek sırtlı ahşap iskemleye oturdu.

Rahibe Bernadette gözlerini yarım dakika kadar Annalee'nin yüzüne dikti sonra bakışlarını genç kızın karnına doğru indirdi. Sarkık yanağındaki kaslardan biri seğirdi. "Gebeymişsin," dedi sakince.

Annalee kazık gibi sert iskemlenin üzerinde öbür yanma kaykıldı. "Öyle sanıyorum."

"Tecavüze uğradın," dedi Rahibe Bernadette neredeyse fısıltıyla. "Çocuk evlatlık verilecek."

Annalee başını salladı. "Tecavüze uğramadım. Sevdiğim bir adam beni becerdi. Bu da hoşuma gitti. Bebeği istiyorum."

"Peki, kimmiş bu *sevgi dolu* baba?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun demek." Rahibe Bernadette yavaşça gözlerini kırpıştırıp ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Adını hiç mi öğrenmedin yoksa isimler o kadar çok ki onları aklında mı tutamadın?"

Annalee bir an duraksadı sonra kesin bir dille, "İkisi de" diye yanıtladı.

"Öyleyse," Rahibe Bernadette tersçe başını salladı, "hem hırsız hem de orospusun."

Annalee mavi gözleri çakmak çakmak, yerinden kalktı.

"Otur, orospu," diye bağırdı Rahibe Bernadette, ayağa fırlarken bir yandan da avuçlarıyla masaya vurarak. "*Otur* dedim sana!"

Annalee, 1,80'e yaklaşan boyu ve 60 kg. ağırlığıyla Rahibe Bernadette'nin çenesini bir vuruşta kırdı, bütün varlığıyla arkasında durduğu sert bir sağ yumruktu bu.

Greenfield bir domuz çiftliğiyken tütsüleme yeri vazifesi görmüş olan ve kızlar tarafından "bloklar" diye adlandırılan briketten yapılmış ufacık kulübeler dizisinde Annalee yalnız başına üç ay geçirdi. Annalee'nin odasında, çatı hattı boyunca açılmış havalandırma yarıklarından başka pencere yoktu. İkametgâhı, bel vermiş bir karyola ve tıkanmaya müsait bir tuvalet dışında iyi döşenmiş de sayılmazdı. Günde iki kez yemek veriyorlardı: sulu çorba, bayat ekmek ve pörsümüş elma. Haftada bir kere yıkanma izni vardı ve ayda bir kez de Greenfield'in doktoruna muayeneye götürülüyordu. Fena hâlde bunamış emekli bir doktordu bu, ana teşhis yöntemi muayene odasında hastalarına çıplak olarak ısınma hareketleri yaptırmaktı.

Annalee, titrek bunak doktor için yaptığı çıplak ısınma hareketleri dışında, hayatında ilk defa her gün egzersiz yapmaya başladı. Egzersiz sayesinde hem mahpusluğun pasını atıyor hem de içinden gelen zayıf annelik içgüdüsünün sesini dinleyerek doğum için güçlenmeye çalışıyordu.

İdman günde yaklaşık iki saatini alıyordu. Geriye kalan vaktinde hayaller kuruyor, uzun süre derin düşlere dalıyordu. Bir hafta sonra ilk kez bebeğin kıpırdadığını hissedince dikkat ekseni yavaş yavaş içine doğru kaymaya başladı. Yemeğinin yanında gelen kaşığı kullanarak, yemeği bitirmesiyle tepsinin geri alınması arasında geçen birkaç dakikalık süre içinde, yaşadıklarından öğrendiğini briketten duvara kazıdı: "Hayat devam ediyor."

Yeniden yatakhaneye döndüğünde bir kahraman olarak karşılandı. Rahibe Bernadette hâlâ kamışla besleniyordu ve başka yere tayin edileceğine dair söylentiler dolaşıyordu. Annalee'nin Rahibe

Bernadette'nin akıbetine aldırış ettiği yoktu. O daha çok kendisininkinden ve bebeğininkinden endişe ediyordu. Kızlar tarafından "süper" bulunan yeni Başrahibe Christine Annalee'ye, Rahibe Bernadette'nin kendisine yapılan saldırıdan dolayı şikâyetçi olmamaya karar verdiğini söyledi.

"Neden ki?" diye bilmek istedi Annalee.

Annalee'nin saldırgan tutumundan dolayı şaşkınlığa uğrayan Rahibe Christine masasında dikeldi. "Belki de Rahibe Bernadette yüreğinde merhamet bulmuştur."

"Hardal tohumunda bulunuyorsa orada da bulunur. Varsa bile fazla olmadığı kesin."

Rahibe Christine yumuşak bir sesle konuştu: "Böyle söylemen beni üzdü. Yaşamımı İsa'ya adadım çünkü onun kutsallığına ve hikmetine inanıyorum. Bu ikisinin özünde ve insan yüreğinin canevinde ise bağışlamanın gücü yatar."

Annalee şişkin karnına dikkat ederek öne doğru eğildi. Aynı derecede yumuşak bir sesle, "Rahibe," dedi, "Yaşamımın yarısını hayatta kalmaya adadım çünkü hayatın acımasız olduğunu gördüm. Bağışlayıcılık, ruhu boşa tüketmektir çünkü bağışlayacak bir şey yoktur. *Başa gelen*'in hikmetine ve *hemen şimdi*'nin gücüne inanıyorum. Gebeyim. Bebeği bırakmaya niyetim yok. Bu benim hayatım ve elimdeki tek gerçek güç de bu hayatın sorumluluğunu almak. Benden bu gücü esirgerseniz, bir savaşa gireriz ve amacım bu savaşı manşetlere ve akşam haberlerine taşımak olur. 'Kimsesiz Gebe Kız Katolik Hapishanesi'nden Davacı Oldu.' 'Ana babası cinayete kurban giden/intihar eden küçük yetim kız her gece yaşlı gözlerle Tanrı'ya yakarıyor: Tanrım, n'olur bebeğimi elimden almasınlar, o bebecikten başka hiç kimsem yok.' Kusura bakmayın Rahibe ama olacağı budur."

Rahibe Christine gözleri yaşlarla ışıldayarak masasından ileri uzanıp Annalee'nin omuzlarını nazikçe sıktı. "Ah, keşke hepsi senin gibi olsa. Tanrı'ya sığınması gereken çok kişi var ancak Tanrı'nın arayıp bulması gerekenler pek az. Ne yapabileceğime bir bakacağım ama Greenfield dışında nüfuzum geçmez. Ayrıca bence bebeği evlatlık vermeyi bir kez daha düşünsen iyi olur çünkü bir mucize eseri bebeği burada tutmana izin çıktı diyelim, yine de buradan ayrıldm mı bebeğe bakabilmen mümkün değil; vasıfsızsın, evsizsin, kimsesizsin. Şu âna kadar hayatı acımasız bulduysan bir de çocukla yaşamayı dene bakalım. Sonuçta olup olacağın otuz yaşında, basurlu ve üçüncü kocaya varmış bir garson parçasıdır; bunalımını geçirmeye ilaçlar yetmez, çocuğun ise senden ölesiye nefret eder."

"Nereden biliyorsunuz?" dedi Annalee sertçe.

"Bu filmi o kadar çok gördüm ki artık bana keder bile vermiyordu ta ki seninle, senin gibi sağlam, sahici biriyle karşılaşana kadar."

Annalee ellerini Rahibe Christine'in ellerinin üzerine koydu. "Size kendi adıma yemin ederim: Eğer siz bana zorluk çıkarmazsanız ben de size kederlenecek bir sebep çıkarmam."

* * *

Annalee gebeliğinin yedinci ayından itibaren etrafına güçlü ve canlı bir sükûnet yayar olmuştu. Oda arkadaşları onu gözlerinde iyice yüceltmişlerdi. Annalee'ye karşı olan davranışları ve yaklaşımları yumuşacık bir hâl almıştı. Ona yastıklar getiriyor, aşerdiği yiyecekleri bulup önüne koyuyorlardı. Heyecanla, nasıl bir his yaşadığını soruyorlardı. Annalee onlara, sanki başka biri olmaya başladığını ve bunun akla hayale gelebilecek en müthiş duygu olduğunu söylüyordu.

Doğum sorunsuz geçti. On dokuz saat sonra, hemşire Daniel'ı üçüncü kez beslenmek üzere yanma getirdiğinde Annalee yatağından sıçradı, hızla üzerini giyindi ve güzelce sarıp sarmaladığı Daniel'ı kucaklayıp hastaneyi terk etti.

Dışarıda ince bir yağmur çiseliyordu, hava soğuktu ama buz gibi değildi. Annalee sola dönüp sokaktan aşağıya yürümeye koyuldu, kontak üzerinde bırakılmış anahtar arıyordu. İnce yağmur şiddetlenmeye başladı. Battaniyeyi çocuğa daha da sıkı sardı. "Tamamdır evlat," dedi, "işte başlıyoruz."

Göğsüne bastırdığı bebeği pışpışlama görevini sarsıntılı yola devreden Annalee, "Şarkı Söyleyen Kamyon Şoförü" Güleç Jack Ebbetts'in 1949 model Kenworth'ünün eski tip dilimli deri döşemeli sürücü kabini içinde I-80 Batı yönüne doğru gümbür gümbür ilerlerken, bir yandan da adamın şarkılarına eşlik ediyordu. Arınalee hastanenin beş blok ilerisinde bir araba çalmış fakat bununla uzun süre seyahat etmenin fazlasıyla tehlikeli olduğuna kanaat getirerek eyaletlerarası otoyolun yakınında arabayı bırakıp başparmağını asfalta doğru uzatmıştı. Bir dakika bile geçmeden Güleç Jack kenara çekmişti; daha çalıntı Ford'un motoru soğumadan, onlar çoktan elli mil yol almışlardı bile.

Güleç Jack Ebbetts nakliyecilik yapmıyordu. Ülkenin dört bir yanındaki kamyon duraklarında ve barlarda şarkı söyleyerek, canı istediğinde veya paraya ihtiyacı olduğunda sahneye çıkarak hayatını kazanıyordu. Kenworth'ün çektiği uzun treylerde yaşıyordu. Trey-

lerde küçük bir mutfak, rahat bir oturma odası, daracık bir duş kabini ile tuvalet ve en arkada iki tane minik yatak odası vardı. Güleç Jack'in açıklamasına göre bu tır, onun evcimen kalbiyle serseri ruhu arasındaki uzlaşmayı.temsil ediyordu.

Adından anlaşıldığı kadar neşeli bir mizaca sahip olan Güleç Jack, otuzlarının sonlarındaydı. Kovboy şapkasının kurdele kısmında soluk renkli bir IWW[2] iğnesi, kemer tokasında ise bir çift zar vardı. Annalee'nin ona hemen kanı kaynadı. Güleç Jack bu kadar küçük bir bebekle –"daha biraz önce doğmuş gibi görünüyor bu" – yollarda ne işi olduğunu sorduğunda genç kız hikâyesini bir çırpıda anlatıverdi. Rahibe Bernadette'nin çenesini kırma kısmına geldiğinde Güleç Jack havalı kornasını iki kez uzun uzun çaldı.

Annalee konuşmasını bitirince Güleç Jack "Tamam, *anladım*!" diye hayranlıkla ve neşeyle bağırdı. "Bana göre doğrusunu yapmışsın." Annalee'ye eğilip kızın omzuna hafifçe vurdu. "Her şeyi yoluna sokacaksın. Yüreklisin, akıllısın ve bu ikisini bir arada tutacak ruha da sahipsin." Dikkatini yeniden yola çevirdi. "Sen ve bu yeni doğmuş bebek nereye gideceksiniz, herhangi bir fikrin var mı?"

"Kaliforniya'ya herhâlde. Kemiklerim ısınsın istiyorum."

"Orada tanıdığın var mı?"

"Yok."

"Paran var mı?"

"Yok."

"Ben de şu sıralar sıfırı tüketmiş durumdayım," dedi Güleç Jack, "ama Lincoln'e vardığımızda şu küçük Danielcığa doğum günü hediyesi olarak birkaç parça üst baş almak isterim. Gömlek, kot pantolon falan. Biraz da alt bezi."

"Çok naziksin," dedi Annalee, "ama paranın yetmeyeceği bir harcamanın altına girme n'olur."

Güleç Jack gülümsedi. "Eğer harcamazsam paramın neye yeteceğini nasıl bileceğim?"

Güleç Jack uçsuz bucaksız repertuvarındaki bazı şarkıları Annalee'ye öğretti; Wyoming'den geçerken, Evans ve Salt Lake City'yi aşarken bunları birlikte söylediler. Heybetli dizel araç onları tuz çöllerinden Nevada'ya doğru taşırken, Daniel ya aralarındaki koltuk üzerinde uyur ya da meme emerken, onlar da armoni çalıştılar.

Annalee ve Güleç Jack Winnemucca'da bir barda üç gece birlikte şarkı söylediler, sonra da Reno'daki küçük bir kulüpte hafta sonu sahneye çıktılar. Güleç Jack Annalee'ye kazandığının yüzde kırkını verdi ve bütün masrafları karşıladı. Donner Geçidi'ni aşıp Kalifor-

2 Industrial Workers of the World (Dünya Sanayi İşçileri) (ç.n.).

niya'ya indiklerinde Annalee'nin elden düşme bir beşiği, tekerlek rulmanları ayvayı yemiş eski bir bebek arabası ve eskiciden aldığı kot pantolonunun cebinde yetmiş beş doları vardı.

Bir öğleden sonra Sacramento'nun doğusunda mola vermişlerdi; Annalee çamaşırhanede bezleri yıkarken Güleç Jack de kamyonun yağını değiştiriyordu. Yeniden yola çıktıklarında Güleç Jack dedi ki: "Demin tırın altına çömelmiş, yağın kaba damlayışını seyrederken düşündüm de sana ve oğlana bir teklifim olabilir. Bir çiftlik bozuntum var, cehennemin dibindeki Spring Ridge'de, kuş uçuşuyla San Francisco'nun yüz elli mil kuzeyinde, denizden birkaç mil içeride. Amcam otuzlu yıllarda kâğıt oyununda kazanmıştı orayı, ful asa karşı kare ikiliyle. Pek ölümcül bir el sayılmaz ama Dave amcamın tabiriyle ortayı süpürmeye yetmiş. Amcam beş yıl önce ebediyete kadar pas dediğinde orası da bana kaldı. Sekiz yüz dönüm bir yer, bildiğin Kaliforniya çamından kulübe, tertemiz hava, güzel kaynak suyu. En yakın komşu, toprak yoldan gidince yetmiş mil ötede, o yüzden insanların arasına karışmaya pek müsait değil ama fırtınalı döneminde iyi bir sığınak olabilir, anlarsın ya. O çiftliğe katlanamıyorum çünkü hep aynı yerde duruyor ve vergiler de benim benzin depomdan çıkıyor dolayısıyla eğer ilgilenirsen tam pazarlık havamdayım. Vereceğin kira, vergilerden ve çiftliğe göz kulak olmaktan ibaret, arzu ettiğin sürece de kalabilirsin. Vergiler yılda 297 dolar tutuyor, bir dahaki Ocak'a kadar da ödenmiş durumda. Bir denemek istersen, aklında olsun kır yaşamı çocuklar için çok iyidir. Oraya bir daha uğradığımda hâlen duruyor olursan, sana para kazandıracak bir iş de verebilirim. Ama o zamana dek tek başınasın. Ne diyorsun?"

"Teşekkürler."

Güleç Jack güldü. "Boş versene güzelim, sen bunu hak ediyorsun. Minnete gerek yok."

Tekerlek izleriyle inişli çıkışlı olan dar yol, Güleç Jack'in Kenworth'ünü kaldıracak gibi değildi, bu nedenle çiftliğe ulaşmak için son mili yaya olarak katettiler, Daniel'ı de sırayla taşıdılar. Yelpaze şeklinde açılmış dört adet iskambil ikilisi kulübenin kapısına çivilenmişti, kartlar güneşten öyle bir solmuştu ki düz beyaz gibi görünüyorlardı. Kulübe örümcek ağlarıyla örülmüş ve ağaç faresi pislikleriyle kirlenmişti ama bir süpürge bir de tahta fırçasıyla üstesinden gelinmeyecek durumda değildi. Odunluğun çatısı, yakınlardaki bir elma ağacının fırtınada kırılmış kalın dalının ağırlığı altında çökmüştü ancak içi üç sıra kuru meşeyle doluydu. Güleç Jack ona gaz yağının yerini, lambaları nasıl dolduracağını ve lamba fitillerini

nasıl kırpıp düzelteceğini gösterdi, odun sobasını ve propan buzdolabını kullanmayı öğretmeyi de ihmal etmedi; eski bir gemici dolabından yatak takımlarını çıkardı, kısacası genel olarak onu hâle yola soktu. Arka verandada, sıcak öğlen güneşinin altında, bir önceki akşam San Francisco'dan aldıkları ekşi maya ekmeğini ve peyniri paylaşıp karınlarını doyurdular. Öğlen yemeğinin ardından Güleç Jack onlara veda edip kamyonuna doğru yola koyuldu.

Daniel ağlamaya başladı. Annalee bluzunun düğmelerini çözüp ona meme verdi. Daniel memeyi itip daha da yüksek sesle ağladı. Annalee on altısmdaydı, Daniel ise iki haftalık ya var ya yoktu. Günlerden 1 Nisan'dı. Annalee, Kaliforniya'da bir yerlerde, çobanın biri tarafından 1911'de dikilmiş, içi püfür püfür esen ahşap kiremit çatılı bir kulübede, biraz ekmekle peynirden ve dolaptaki tenekesi pas tutmuş domuz etli kuru fasulye konservelerinden başka bir lokma yiyeceği olmadan, öylece duruyordu. Cebinde altmış yedi doları vardı. Avazı çıktığı kadar bağırmakta olan Daniel'a "Haklısın," deyip onunla birlikte ağlamaya başladı. Sonra da işe koyuldu.

On gün sonra, kulübeyi güzelce kalafatlanmış, pırıl pırıl temizlenmiş ve suyu da bağlanmış hâlde arkasında bırakan Annalee, kucağında Daniel'la birlikte otostopla San Francisco'ya vardı. Yolculuk on iki saat sürmüştü, yol boyunca üç araç değiştirmişlerdi. Geceyi, Haight Caddesi'nde ucuz yatak veren bir pansiyonda geçirdiler; orada kendini İsis Parker diye tanıtan yirmi yaşlarında bir kadın Annalee'ye esrarlı sigara ve babasının American Express kartını ikram etti.

Ertesi sabah Annalee Chronicle Gazetesi'nin küçük ilanlar sayfasında bebek bakıcıları kısmını taradı, birkaç telefon edip tatlı sesli bir kadınla anlaştı, otobüse binip Daniel'ı bıraktı ve sonra İsis'in babasının kredi kartını istismar etmek üzere şehir merkezine yollandı. Daniel'a bir alışveriş torbası dolusu giysi aldı. Kendisine ise şık tüvit bir etek ceket, ayakkabı çanta takımı, üç çift külotlu çorap ve gri ipek bir bluz satın aldı.

O gün öğleden sonra Bullock & Jones erkek giyim mağazasından çıkan orta yaşlı bir borsacıyı, mükemmel bir terzinin elinden çıkma etek ceket takım kuşanmış boylu poslu, hoş bir genç kadın – bir kız aslında– durdurdu. Genç kadının büyük endişe içinde olduğu her hâlinden belliydi. "Öz-özür dilerim," diye kekeledi, "ama ... cüzdanım çalındı ve...," yüzü kızararak bocaladı, sonra cesaretini toplayıp sözlerini sürdürdü, "Âdet bezi alınam lazım."

Bam. Bir öğleden sonra içinde yüz dolar. Genellikle kentin finans merkezinde çalıştı, iyi giyimli, ellilerindeki erkekleri seçmeye

gayret etti, onlar mahcubiyetlerini cömertlikle örtmeye meyilliydiler çünkü. Birkaçı onu geri çevirdi, genellikle tek kelime etmeden yürüyüp gittiler. Bir tanesi düşüp bayıldı. Annalee, kadınlar üzerinde hiç deneme yapmadı. Onlar fazla akıllıydılar.

Genel olarak bakınca, mükemmel bir dolandırıcılık numarası olmuştu bu, o kadar iyiydi ki en net başarısızlığı dahi en büyük başarısının yolunu açmıştı. Ayazlı bir ekim öğleden sonrasında Annalee, Clift Otel'den çıkan uzun boylu, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş beyaz saçlı bir adama doğru yanaştı. Adam genç kadının müşkül durumunu dikkatle dinledi, hemen cüzdanına davrandı ve ona yüz dolarlık bir banknot uzattı. Annalee daha önce hiç yüz dolarlık banknot görmemişti. Sıfırları iki kez saydı. "Üstünü getireyim," diyebildi ancak, gerçekten de bunu yapması gerektiğini düşünerek.

"Saçmalama." Adam sırıttı. "Kotex parasından artan sende kalsın, zaten Kotex dediğin yüz doları bulur. Güzel hileymiş. Artık yetenekli insan kolay bulunmuyor, bulunca teşvik etmek lazım. Ayrıca daha şimdi pokerde sekiz bin kazandım, parayı işleteyim bari."

"Bileğine kuvvet, kovboy," diyerek güldü Annalee. Daniel'ı almaya gittiğinde hâlâ gülüyordu.

Genellikle ayda bir kez kentte işe çıkıyordu. İlk başlarda yalnızca bir öğleden sonra çalışıyordu ama Daniel sütten kesildikten sonra onu iki üç gün bir dadıya bırakıp Montgomery Caddesi'ne çıkar, akşamlarını ve gecelerini ise genç sanatçılar ve devrimcilerle Haight'te ot tüttürüp şarap içerek geçirirdi. Şairleri ve saksafoncuları cazip bulurdu ama kendini onların dostluğuyla pek sınırlamazdı. Hiçbirini eve götürmezdi.

Annalee ve Daniel ayın geri kalanını çiftlikte geçirirlerdi. Annalee, kazancıyla 22'lik tek atışlı tüfek almıştı ve arada geyik ya da yaban domuzu vurur, hayvanın buzdolabının ufacık buzluğuna sığdığı kadarını dondurur, geri kalanını da ya kurutur ya da konservesini yapardı. Geniş bir bahçe, bir düzine tavuk ve ördek vardı. Eski meyve bahçesi hâlen ürün veriyordu ve yakınlardaki Cray Çayı'nda yıl boyunca küçük alabalıklar bulunuyor, sonbaharda ise somon ve iri alabalıklar geliyordu. Annalee'nin işi ağırdı ama iyi yaşıyorlardı, çiftlik ve civarından elde edilemeyen nadir şeyleri de satın alıyorlardı.

Annalee akşamları şair arkadaşlarının tavsiye ettiği kütüphane kitaplarını okuyarak ya da yatağın altında bulduğu eski gitarı çalıp Daniel'ı eğlendirmek için şarkılar uydurarak geçiriyordu. Öyle ki *şarkı* Daniel'ın ilk söylediği kelime olmuştu. Fakat Güleç Jack üç yıllık gecikmeyle nihayet döndüğünde, heyecanla içeri dalıp "Anne, birisi geliyor" diye duyurabilecek kadar iyi konuşuyordu.

Annalee ve Jack çığlıklar ve kucaklaşmalar eşliğinde ön verandada selamlaştılar. Güleç Jack neredeyse hiç değişmemişti, belki saçındaki aklar bir parça artmış, gözlerinin etrafındaki gülme mimiği kırışıklıkları biraz daha derinleşmişti. Ancak Annalee'deki değişim inanılmazdı: On dokuz yaşında, güçlü kuvvetli, sağlam, yabani bir kadın olmuştu. Hareketlerinde bir rahatlık ve zarafet, gözlerinde insanın içine işleyen bir bakış vardı. Güleç Jack gördüğü manzaradan çok etkilenmişti. Onu bir kol boyu uzakta tutup "Vay anam vay, kız seni son gördüğümden beri yüzde dokuz yüz kırk yedi kat daha iyi görünüyorsun. Kır hayatı yaramış sana."

Annalee saçlarını şöyle bir savurup güldü. Kapı eşiğinde dikilen Daniel'a "Bu Güleç Jack Ebbetts, burada kalmamıza izin veren kişi," dedi.

"Merhaba," dedi Daniel.

"Memnun oldum, Daniel." Güleç Jack elini uzattı, Daniel kendisine uzanan eli sıkmadan önce tereddütle bir göz attı. "Şu dışarıdaki emektar çift debriyajlıyı hatırlar mısın bilmem çünkü seni ve ananı tam Des Moines çıkışında I-80 üzerinde, gördüğünüz kötü muameleden kurtarıp Kare İkili'ye göz kulak olmanız için buraya sürüklediğimde, daha dünyada bir ayını doldurmamıştın ama ben seni ve deniz yönüne doğru yaptığımız uzun güzel yolculuğu gayet iyi hatırlıyorum."

"Ben seni hatırlamıyorum," dedi Daniel.

"Bebekliğini hatırlayan pek çıkmaz."

"Orası öyle ama," dedi Annalee, "birkaç aya dönerim deyip üç yıl geciken de pek olmaz."

"Bakalım buranın altından kalkabilecek misiniz diye bir görmem lazımdı."

Annalee kollarını memelerinin üzerinde kavuşturdu. "Hâlâ buradayız."

"Yahu," Güleç Jack üstünde durmadan elini salladı, "takılıyorum canım, hiç şüphem yoktu zaten. Esasında şöyle oldu, Florida'ya dönünce başıma türlü türlü ailevi işler geldi, sonra da buraya dönüş yolunda Waco'da muazzam bir bul karayı al parayı oyununa takıldım. Tırımı yedi kez kaybettim."

Annalee başını salladı. "Peki kaç kez geri kazandın?"

"Sekiz dokuz kez," dedi Jack kocaman bir gülüşle, "ayrıca küfeyle de para."

"Haydi içeriye gel," dedi Annalee kapıyı göstererek. "Saymana yardım edeyim."

Öğlen yemeklerini bitirdiklerinde Güleç Jack Annalee'ye bir başka teklifte bulundu. "Ben ve bazı arkadaşlarım burayı güvenli yer olarak kullanmayı düşünüyoruz, ve..."

"Güvenli yer ne demek?" diye sözünü kesti Annalee.

"Gizlenme yerinin kibarcası herhâlde. Güvenle kalacak bir yer."

"Kanundan kaçarken mi?"

"Genellikle," diyerek başını sallayıp onayladı Jack. "Ama her zaman değil. Bazen de dinlenmek için."

"Peki teklifin nedir?"

"Senin işletmeni istiyorum. İnsanlara göz kulak olmanı."

"Gerçekten sekiz dokuz tırın var mı?" diye araya girdi Daniel, Güleç Jack'in kolunu çekiştirerek.

"Yok be arkadaş, yalnızca bir tane. 49 model Kenworth dizel."

"Onunla gezmek istiyorum," dedi Daniel.

"Oldu bil, ama biraz beklemen gerek. Şu anda annenle ben bir iş görüşmesi yapıyoruz."

"Tamam," dedi Daniel. Dışarıya çıktı.

Güleç Jack yeniden Annalee'ye döndü. "Her ay bin dolar alacaksın, kira bedava, gelen olsa da olmasa da, ki çoğunlukla olmayacak."

"Ne tip insanlarla haşır neşir olacağım?"

"On numara insanlarla." Sesiyle temin ediyordu.

"Birileri bu aradıkları kişileri bulurlarsa ne olacak? Daniel'ı tehlikeye atmak istemiyorum."

"Onun için bir söz veremem. Tek söyleyebileceğim, ortalık tam olarak yatışmadan buraya gelmeyecekleri. Burası sondan bir önceki adım olacaktır, son hareket planlanırken bir hazırlanma durağı."

"Bu insanlar hakkında ne kadar bilgi sahibi olmam gerekiyor?"

Güleç Jack omuz silkti. "Sana ne anlatırlarsa onu."

"Peki ya 'göz kulak olmak' derken kastettiğin tam olarak nedir?"

"Alışveriş, yemek, eğer canın isterse arkadaşlık etmek."

"Çoğu erkek mi?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya çocuk olacak mı?"

"Olabilir. Gerçekten bilmiyorum."

"Çok uzun süre devam edemem. Daniel birkaç sene içinde okula başlayacak."

Güleç Jack'in gülüşü dondu. "Çocuğu okula gönderecek hâlin yok herhâlde? Orada tek öğreneceği, tamamen tuhaf durumlarda başka çocuklarla nasıl anlaşacağı. Bu kapının dışı dünyadaki en iyi eğitim. Aman ben ne diyorum, sen nasıl uygun görüyorsan öyle yap, beni boşver. Bu konuda tam bir geri kafalıyım. Bana kalsa hiçbir

çocuk on yaşına kadar tek bir soyut kelime öğrenmesin. Zihinleri altüst edilmesin."

"Okul konusunu düşüneceğim ama kalacağımıza söz veremem. Ayda bin dolar için bu işi yaparım, iki yıl kesin. Ama sonra istersek gideriz."

Güleç Jack'in gülüşü geri geldi. "Ya da isterseniz kalırsınız. Ayrıntıları sonra konuşuruz. Yalnızca ilgilenip ilgilenmeyeceğini bilmek istemiştim. İlgileneceğine pek ihtimal vermiyordum ama yamaca ufak bir misafirhane yapacak kadar kütük getirmiştim yanımda. Burası üç kişiye sıkışık olur."

"Hayır desem ne yapacaktın?"

"Seni burada bırakıp başka yer bulacaktım."

"Peki bu insanları iki bin dolara ele vermeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"*İki milyona* onları satacağını düşünsem, seninle bunu konuşuyor olmazdım."

"Jack senin bu suçlu arkadaşların senin yarın kadar tatlılarsa sana aylık binliğini geri veririm, ödeşiriz."

"*Kanun kaçakları*," dedi Güleç Jack. "Suçlu değil *kanun kaçakları*. Arkadaşım Volta aralarında büyük fark olduğunu söylüyor. Kanun kaçakları yalnızca doğru olduğunu düşündüklerinde yanlış bir şey yaparlarmış, suçlular ise yalnızca yanlış bir şey yaptıklarında doğru hissederlermiş."

O gece Jack tırına yatmaya gittiğinde Daniel Annalee'ye sordu, "Burada yaşamaya devam edebilecek miyiz?"

"Elbette, istediğimiz kadar. Ama arada sırada konuklarımız olacak, Jack'in arkadaşları uğrayacak."

"Onların saklanacaklarını söylüyor."

"Aslında dinlenecekler, harekete geçmeyi bekleyecekler."

"Niye saklanıyorlar?"

"Çünkü onlar kanun kaçakları."

"Biz de mi kanun kaçağıyız?"

Annalee bir an düşündü. "Sanırım *ben* öyleyim. Sana gelince, buna zamanı gelince kendin karar vereceksin."

"Zamanı ne zaman gelecek?"

Annalee güneşten yanmış kolunu Daniel'm ince omuzlarına dolayıp kalçasına doğru bastırarak ona sarıldı. "Sen çok iyi bir çocuksun Daniel ama değil senin için, kendim için bile yanıtını bulamadığım bu sorularla beni sıkıştırma. Bir sürü şeyi kendi başına çözmen gerekecek. Yaşamanın zevkinin yarısı bu zaten."

"Gerisi nedir peki?"

"Fikrini değiştirmek."

"Güleç Jack'in tırında gezmek kadar zevkli mi?"

"Hey," dedi Annalee daha da sıkı sarılarak, "zevk zevktir."

Yapımının tamamlanmasından dört ay sonra misafirhane hâlen boştu. Söz verildiği üzere Annalee her ay başı, Nashville'deki Orr Ortaklığı Vakıf Fonu hesabından kesilen bin dolarlık çekini alıyordu. Çekleri San Francisco'da bozdurup birkaç günü de gezip eğlenmeye ayırıyordu. Görevine böyle aralar vermesine izin vardı, Güleç Jack o konuda garanti vermişti ancak ulaşılabileceği bir vakit ve telefon numarası bırakması gerekiyordu. Uzaklaşmayı düşündüğü zamanlarda kullanabilmesi için Güleç Jack ona bir "konum hattı" vermiş ve konuşmalar için bir de onay kodu sağlamıştı.

Annalee Grant'te bütün gece açık olan bir kafenin mutfak telefonunu kullanıyor, bu hizmet için aşçılara ayda yirmi dolar ödüyordu. Louie kafasını mutfaktan dışarıya uzatıp telefona çağırdığında, Annalee tesadüfen oradaydı, Japhy Ryder isimli epey çekici genç bir şairle birlikte tatlı çöreklerini içeceklerine bandırıp Japonların çay törenlerini konuşuyorlardı.

"Alo," dedi Annalee.

"Bayan Ethelred?"

Annalee Güleç Jack'in sesini tanımıştı. Evli kadın olarak isimlendirilmesi onay kodunun başlangıcıydı. "Evet, ben Bayan Ethelred. Ve Daniel."

"Bebek bezlerini nerden almıştık?"

"Lincoln'den."

"Sana geç mi geri döndüm?"

"Otuz iki ay kadar."

"Bana göre epey çabuk aslında. Ama umarım eve bundan daha hızlı varabilirsin. Gölette bir ördek var. İlk seferde böyle yaptığım için kusura bakma ama başka bir yerde işler karıştı, acil yön değişimi yapmak zorunda kaldık. Arkadaşın bekliyor olabilir ya da gitmiştir bile."

Annalee'nin artık bir aracı, mazot düşmanı 1950 model bir Ford açık kasa kamyoneti vardı ve Daniel'ı dadının evinden alıp Kare İkili'ye doğru hemen yola koyuldu, kulübeye kadarki son iki mili sarsılarak katetti. Vardıklarında ev karanlıktı.

"Olduğunuz yerde kalıp dinlenin biraz." Kadının sesi yumuşaktı ama elinde silah tutanlara özgü, hemen ayırt edilen bir otorite edası taşıyordu.

Annalee ve Daniel durdular.

"Kimler gelmiş bakayım?" diye sordu ses. Annalee kadının şeklini şemalini uzaktaki duvarda seçebiliyordu. Gerçekten de bir silah vardı elinde, bir tür kısa tüfek.

"Annalee Pearse ve oğlum Daniel." Daniel'ın bacağının arkasına yaslandığını hissediyordu.

"Tamam, kızım," dedi kadın, sesinde ani bir yükselişle. "Ödünüzü bokunuza karıştırmak istemezdim ama kötü bir gün, zorlu bir gece geçirdim ve yağmacı ya da aynasız olabileceğinizi düşündüm. Bir lamba yak da birbirimizi görelim."

Annalee şöminenin üzerindeki iki lambayı yaktı. Işık parlayınca, kadın güdük çiftesini indirdi. "Adım Dolly Varden." Işıkta kadının yüzünden bütün kanı çekilmiş gibi görünüyordu ama açık mavi gözleri, sesi ve kısa, sağlam bedeni narinlik hissiyatını tamamen ortadan kaldırıyordu. Üzerinde gri, pamuklu bir jüponla leş gibi spor ayakkabılar vardı.

"Burada olabileceğini söylediler bana Dolly," dedi Annalee, "ama yine de ürkmedim değil."

"Hakkın var," diye homurdandı Dolly. Gözlerini, hâlen annesinin bacağına yaslanmış duran Daniel'a doğru indirdi. "Senin adın da Daniel, öyle mi?"

Daniel kafasını bir kez, hızla salladı.

"Seni de mi korkuttum?"

Daniel buna da tek bir kez başını sallayarak yanıt verdi, hem de bu kez daha da hızlı.

Dolly Varden Daniel'ın önünde çömelip gülümsedi. "Ama itiraf edeyim siz ikiniz buraya arabanızla geldiğinizde beni o kadar korkuttunuz ki yerimden fırlayıp kafamı bacaya toslayacaktım neredeyse."

Daniel başını Annalee'nin arkasına gömdü, annesi eğilip onu kucağına aldı.

Dolly doğruldu. "Hepimiz yeterince korktuğumuza göre, şimdi yeni bir korkuya hazır olun bakalım." Arkasını döndü. İç gömleğinin alt yarısı tamamen kan içindeydi. "Elinden ilk yardım işi gelir mi tatlım?" dedi omzunun üzerinden bakarak.

"Pek değil," diye yanıtladı Annalee. Görüntü karşısında hafifçe ürpermişti.

Daniel ürpertiyi hissetti ve annesinin kucağında yüzünü ona doğru döndürüp baktı. "Bu kan," dedi, sanki onu rahatlatmak için.

"Aval aval bakmayın, siz ikiniz. Su kaynatın, bir kombinezon filan parçalayın. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama henüz dik-

"Gerisi nedir peki?"

"Fikrini değiştirmek."

"Güleç Jack'in tırında gezmek kadar zevkli mi?"

"Hey," dedi Annalee daha da sıkı sarılarak, "zevk zevktir."

Yapımının tamamlanmasından dört ay sonra misafirhane hâlen boştu. Söz verildiği üzere Annalee her ay başı, Nashville'deki Orr Ortaklığı Vakıf Fonu hesabından kesilen bin dolarlık çekini alıyordu. Çekleri San Francisco'da bozdurup birkaç günü de gezip eğlenmeye ayırıyordu. Görevine böyle aralar vermesine izin vardı, Güleç Jack o konuda garanti vermişti ancak ulaşılabileceği bir vakit ve telefon numarası bırakması gerekiyordu. Uzaklaşmayı düşündüğü zamanlarda kullanabilmesi için Güleç Jack ona bir "konum hattı" vermiş ve konuşmalar için bir de onay kodu sağlamıştı.

Annalee Grant'te bütün gece açık olan bir kafenin mutfak telefonunu kullanıyor, bu hizmet için aşçılara ayda yirmi dolar ödüyordu. Louie kafasını mutfaktan dışarıya uzatıp telefona çağırdığında, Annalee tesadüfen oradaydı, Japhy Ryder isimli epey çekici genç bir şairle birlikte tatlı çöreklerini içeceklerine bandırıp Japonların çay törenlerini konuşuyorlardı.

"Alo," dedi Annalee.

"Bayan Ethelred?"

Annalee Güleç Jack'in sesini tanımıştı. Evli kadın olarak isimlendirilmesi onay kodunun başlangıcıydı. "Evet, ben Bayan Ethelred. Ve Daniel."

"Bebek bezlerini nerden almıştık?"

"Lincoln'den."

"Sana geç mi geri döndüm?"

"Otuz iki ay kadar."

"Bana göre epey çabuk aslında. Ama umarım eve bundan daha hızlı varabilirsin. Gölette bir ördek var. İlk seferde böyle yaptığım için kusura bakma ama başka bir yerde işler karıştı, acil yön değişimi yapmak zorunda kaldık. Arkadaşın bekliyor olabilir ya da gitmiştir bile."

Annalee'nin artık bir aracı, mazot düşmanı 1950 model bir Ford açık kasa kamyoneti vardı ve Daniel'ı dadının evinden alıp Kare İkili'ye doğru hemen yola koyuldu, kulübeye kadarki son iki mili sarsılarak katetti. Vardıklarında ev karanlıktı.

"Olduğunuz yerde kalıp dinlenin biraz." Kadının sesi yumuşaktı ama elinde silah tutanlara özgü, hemen ayırt edilen bir otorite edası taşıyordu.

Annalee ve Daniel durdular.

"Kimler gelmiş bakayım?" diye sordu ses. Annalee kadının şeklini şemalini uzaktaki duvarda seçebiliyordu. Gerçekten de bir silah vardı elinde, bir tür kısa tüfek.

"Annalee Pearse ve oğlum Daniel." Daniel'm bacağının arkasına yaslandığını hissediyordu.

"Tamam, kızım," dedi kadın, sesinde ani bir yükselişle. "Ödünüzü bokunuza karıştırmak istemezdim ama kötü bir gün, zorlu bir gece geçirdim ve yağmacı ya da aynasız olabileceğinizi düşündüm. Bir lamba yak da birbirimizi görelim."

Annalee şöminenin üzerindeki iki lambayı yaktı. Işık parlayınca, kadın güdük çiftesini indirdi. "Adım Dolly Varden." Işıkta kadının yüzünden bütün kanı çekilmiş gibi görünüyordu ama açık mavi gözleri, sesi ve kısa, sağlam bedeni narinlik hissiyatını tamamen ortadan kaldırıyordu. Üzerinde gri, pamuklu bir jüponla leş gibi spor ayakkabılar vardı.

"Burada olabileceğini söylediler bana Dolly," dedi Annalee, "ama yine de ürkmedim değil."

"Hakkın var," diye homurdandı Dolly. Gözlerini, hâlen annesinin bacağına yaslanmış duran Daniel'a doğru indirdi. "Senin adın da Daniel, öyle mi?"

Daniel kafasını bir kez, hızla salladı.

"Seni de mi korkuttum?"

Daniel buna da tek bir kez başını sallayarak yanıt verdi, hem de bu kez daha da hızlı.

Dolly Varden Daniel'ın önünde çömelip gülümsedi. "Ama itiraf edeyim siz ikiniz buraya arabanızla geldiğinizde beni o kadar korkuttunuz ki yerimden fırlayıp kafamı bacaya toslayacaktım neredeyse."

Daniel başını Annalee'nin arkasına gömdü, annesi eğilip onu kucağına aldı.

Dolly doğruldu. "Hepimiz yeterince korktuğumuza göre, şimdi yeni bir korkuya hazır olun bakalım." Arkasını döndü. İç gömleğinin alt yarısı tamamen kan içindeydi. "Elinden ilk yardım işi gelir mi tatlım?" dedi omzunun üzerinden bakarak.

"Pek değil," diye yanıtladı Annalee. Görüntü karşısında hafifçe ürpermişti.

Daniel ürpertiyi hissetti ve annesinin kucağında yüzünü ona doğru döndürüp baktı. "Bu kan," dedi, sanki onu rahatlatmak için.

"Aval aval bakmayın, siz ikiniz. Su kaynatın, bir kombinezon filan parçalayın. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum ama henüz dik-

katlice bakamadım, piç kıçımdan vurdu zaten. Şu zavallı kıçımın da çekmediği eziyet kalmadı. Adam mı, motosiklet mi, öyle genel tekmelenme mi istersin, hepsi var. Bir saçma yemediği kalmıştı. Ben tarlaya bal kabağı aşırmaya giren çilli suratlı fıkır fıkır bir kızken çiftçiler kaya tuzu kullanırlardı. Bu anasını sattığımın gardiyanları gibi saçma değil."

Annalee Daniel'ı oturtup ocağı yakmaya gitti. Dolly Daniel'a arkasını döndü ve jüponunu başından çekip çıkardı. Daniel görüntüye baktı. Dolly'nin sırtı ve uylukları dövmelerle kaplıydı, külotu yırtılmış ve kana bulanmıştı.

"Annemde de bir tane var," dedi Daniel.

"Ne var?"

"Dövme resmi. Küçük bir tane."

Konuşmayı ocağın başından takip eden Annalee, "Kendim yaptım. Pek güzel değil," dedi.

"Kendi kendine yaptığına göre bayağı kafayı takmış olmalısın."

"Doğru," dedi Annalee.

"Nedir peki? Sevgilinin adı mı, çiçek mi, hayvan mı?"

"Haç."

"Hiç tahmin etmezdim," dedi Dolly. Bir parça düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Yok yok, dinî bir şey değil. Çarpık bir haç. Beni aşağılamaya kalkmışlardı."

"Beni de, tatlım," dedi Dolly hâlden anlayarak. "Şimdi de kıçımdan vurdular. Su ne durumda?"

"Az kaldı."

"Acıyor mu?" diye sordu Daniel.

Dolly yüzünü Daniel'a döndü, hareket edince kocaman memeleri sallandı. "Biraz ama korkunç değil. Sabit bir ağrı."

"Bir keresinde baltayla bacağıma vurmuştum. Keskin tarafını değil de öbür tarafını. Çok acımıştı."

"Eminim acımıştır."

"Ağlaya ağlaya bir hâl olmuştum."

"Ben de olsam olurdum."

"Ama sen ağlamıyorsun."

"Birazdan ağlayacağım bence," dedi Dolly.

"Ağlasan iyi olur," dedi Daniel ciddi ciddi. "Geçiriyor."

Su hazır olunca Dolly acıyla yüzünü buruşturarak külotunu sıyırdı ve yatağa yüzükoyun uzandı. Poposunun sol yanı boyunca dar, lime lime bir iz vardı.

Annalee yarayı inceleyip "Hiç kötü görünmüyor. Ama bir dövmen güme gitmiş," dedi.

"Kirazım," diye inledi Dolly.

Annalee kıkırdadı. "Dalga geçiyorsun."

"İlk ve en sevdiğim dövmemdi. Kendimi genç ve haşin hissettiriyordu, anladın di mi?"

Annalee yaraya temiz, ıslak havluyu değdirince Dolly'nin butları kenetlendi. Daniel ağzı açık hâlde olanları seyrediyordu.

"Nerede oldu bu?" diye sordu Annalee, Dolly'nin dikkatini dağıtabilmek umuduyla.

"Duvardan atlarken," dedi Dolly gergin bir sesle. "Kule gardiyanı değildi ama; avludaki çam yarması karılardan biriydi."

"Yok, ben dövmeyi soruyorum."

"Ha... Senin yaşlarındayken yaptırmıştım. Oklahoma'da."

"Oralı mısın?"

"Evet. Carver yakınlarında büyüdüm, Oklahoma'nın güneydoğu ucunda. Otuzlarda orası hâlen kanun kaçaklarının yeriydi. Okula başladığım gün öğretmenin dediklerini hiç unutmam: 'Koşa koşa yanıma gelip de birisinin yaptığı kötü bir şeyi bana söylerseniz onun anasını bellerim çünkü hatalı bir iş yapmıştır ama sizi de kolumu kaldıracak hâlim kalmayana kadar bir güzel *benzetirim* çünkü hiç dayanamadığım bir şey varsa o da ispiyonculuktur.' İşte böyle bir yerdi..." Annalee havluyu yarada tekrar gezdirmeye başlayınca Dolly kendini kaçırdı ve konuşmayı kesti.

"Sapıyla iki yeşil yaprağını kurtarmışsın," dedi Annalee dalgınlıkla, kanı silerken.

"Mahpusta bir kız arkadaşım vardı, Doris Kincaid, derdi ki kirazı kaptırsan da olur yeter ki çekirdeği almasınlar."

"Carver'da ne yapıyordun?"

"Genelde banka soyardım. Memleketin ilk motosiklet çetesiyle takılıyordum, Sülüğen Haydutlar. Bizim bir kalitemiz vardı. Aile gibiydik. Şimdiki gibi değildik. Şimdiki motorcuların kalbi yok. Uyuşturucu çek, zayıfı ez, leş gibi giyin, aptal aptal davran, bu mudur yani? Çoğu özürlü bunların. Kadınlarına nasıl davrandıklarına bakmak yeter. Azıcık kaliteli biri *kimseye* öyle davranmaz."

"Sülüğen nedir?" diye sordu Daniel.

"Parlak kırmızı," diye yanıt verdi Annalee.

Dolly başını kaldırıp arkaya döndürerek Daniel'a baktı. "Sülüğen renkli uzun atkılar takardık," diye açıkladı. "Güzel olurdu."

"İnsan öldürür müydünüz?"

Annalee araya girip Dolly'ye "Antibiyotikli merhemle güzelce sıvayacağım, zaten ondan başka bir şey yok elimizde, sonra da üzerini gazlı bezle kapatacağım. Ne dersin?"

"Doktor sensin," dedi Dolly.

"İnsan öldürür müydünüz?" Daniel sabırsızlıkla sorusunu yineledi.

"Daniel bir sus!" diye bağırdı Annalee. "Ameliyat sırasında bizi rahatsız etme."

"Sormaya hakkı var," dedi Dolly, sinirliden çok uysal çıkmıştı sesi. "Biz banka soyguncularıydık Daniel, katil değildik. Silahımız vardı ama onları hiç doldurmazdık. Bazı kişilerin canını yakmışızdır fakat isteyerek değil, zorunlu kalmadıkça kimseye acı vermemek aramızda bir onur meselesiydi. Erkek arkadaşımın fikriydi bu, silahları doldurmamak."

"Şimdi o arkadaşın nerede?"

"Öldü. Buz tutmuş bir yolda motosikleti parçalandı."

Daniel bir şey demedi.

Annalee yapışkan banttan iki şerit kesip gazlı bezi sabitledi. "İşte oldu," dedi Dolly'ye. "Doktor diplomam yok ama paçayı kurtardığını söyleyebilirim."

"Tahmin ederim," dedi Dolly. Sesi, yastığa bastırdığı ağzından boğuk boğuk çıkmıştı.

"Bakayım bandajı tutsun diye bir külot bulabilecek miyim?" Annalee Dolly'nin kıçının yaralı olmayan kanadına hafif bir şaplak atıp yerinden kalktı ve yatak odasına doğru ilerledi.

Daniel yatağa yanaşıp küçük elini Dolly'nin sırtına koyarak nazikçe ovalamaya başladı.

Dolly başını kaldırıp ona gülümsemek üzere döndürdü, gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Sen var ya sen, bambaşka bir şeysin," deyip usulca ağlamaya başladı.

Ertesi sabah kahvaltıya oturduklarında küçük mavi bir uçak evin tepesinde vınlamaya başladı.

"Bu bize," dedi Dolly. "Bir dahaki geçişinde aşağıya bir şey bırakacak."

Annalee, önünde aceleyle koşturan Daniel'la beraber dışarıya seğirtti. Ellerini alçaktaki güneşe karşı gözlerine siper ederek uçağın yavaşça sola yatıp tekrar üzerilerine gelmesini ve yol boyunca sekip nihayet kamyonetin arkasında yuvarlanarak duran gümüş renkli küçük metal bir kutuyu bırakmasını seyrettiler.

"Harika atıştı!" dedi Daniel coşkuyla.

Annalee kutuyu yerden alıp Daniel'a uzattı. "Dolly'ye sen götür."

Mesajı beraberce mutfak masasında okudular: "O1T1142400. Sahil. Yürü. TYok."

"Umarım ne anlama geldiğini biliyorsundur," dedi Annalee, "çünkü benim hiçbir fikrim yok."

"Otoban 1, Tabela 114, saat 24:00," diye tercüme etti Dolly. "Yani gece yarısı. Sahilde buluşalım. Yürüyerek gel. 'TYok' taşıt yok anlamında. Ne kadar uzakta?"

"Olsa olsa iki mil, en fazla bir saat sürer. İki bayır arasında eski bir keçi yolu var. Ama o yalnızca otobana çıkıyor. Otoban tabelasını ise bilmiyorum."

"Eminim 114 keçi yoluna yakındır. On gibi çıksam iyi olur. Fazladan el fenerin var mı?"

"Ben de seninle gelirim," dedi Annalee. "Biz zaten balık, deniz kulağı falan tutmak için hep yürüyoruz."

Dolly bakışlarını Daniel'a çevirdi.

"Ben onu taşırım. Bir kangurum var, sırt çantası gibi bir şey."

"Eğlenceli oluyor," dedi Daniel.

"Gereği yok aslında. Birisi son anda izimi bulursa..."

Daniel heyecanla, "Ben bir şey söylemem! Asla, asla, asla," dedi.

Kıkırdayarak gülen Dolly, Daniel'ın saçlarını karıştırdı. "Ondan şüphem yok. Sendeki haysiyetin kırıntısı dünyaya yeter. Ama seni rehin almalarından korkarım."

"Rehin nedir?"

"Seni benimle değiş tokuş etmeleri."

"Ben değiş tokuş yapmam," dedi Daniel kesin bir biçimde.

"Ama ben yaparım," dedi Dolly. "O yüzden de sen ve annen burada kalıyorsunuz."

Dolly saat 10'a birkaç dakika kala çıktı. Annalee ve Daniel meyve bahçesinden geçip keçi yoluna kadar ona eşlik ettiler. Annalee eski ufak bir sırt çantasına yolluk bir şeyler, büyük gazlı bezlerden kalan sonuncuyu ve el feneri için yedek pille ampul koymuştu. Dolly Daniel'ı kaldırıp kucakladı, şöyle bir çevirip yere indirdi. Annalee ile kısaca kucaklaştı.

"Yardımınız ve konukseverliğiniz için teşekkürler," dedi. "İkiniz de harbi insanlarsınız." Temiz ekim havasını derin derin içine çekti. "Canına yandığımın," diye iç geçirdi, "özgür olmak gibisi var mı?"

"Öyle de kal," dedi Annalee.

Daniel ve Annalee, hafifçe aksayan Dolly'nin bir başına kıyıya doğru yola koyuluşunu el ele seyrettiler.

Daniel'ın beşinci doğum gününden kısa bir süre sonra, Annalee onu karşısına alıp okula gitmenin olası fayda ve zararlarını elinden

geldiğince dikkatli şekilde anlattı. Kararı Daniel'a bırakmıştı. Daniel fazla düşünmedi. "Yok yok," dedi, "okul boktan bir şeye benziyor."

Daniel okula gitmiyordu ancak eğitimsiz kalmış da değildi. Ana babasının ölümlerinden önce mükemmel bir öğrenci olan Annalee, Daniel'ın kurumsal öğrenime girmeme kararını almasından evvel ona zaten okuma öğretmişti. İhtiyaç temini için şehre inişlerinde vakitlerinin yarısını kütüphanede geçiriyorlardı, Daniel bir sonraki gelişlerine kadar okuyacağı kitapları seçiyordu ve Annalee'den bir sonraki ziyaretlerinin tam zamanlamasını öğrenmek konusuna daima büyük önem veriyordu. Daniel kitap seçerken her telden çalıyordu ama hayvanlara ve yıldızlara karşı bitmez tükenmez bir ilgisi vardı. Dokuz yaşındayken Atbaşı Bulutsusu'nun renkli posterini sipariş etmişti. Günlerce heyecanla onu dilinden düşürmemiş, Annalee'ye bu fokurdayan gaz ve toz anaforunun yapısı ve gizemleri üzerine söylevler çekip durmuştu. Annalee onun böylesine kendinden geçtiğini daha önce hiç görmemişti.

"Bence ben, senin Atbaşı Bulutsusu'nu niye bu kadar çok sevdiğini biliyorum," dedi.

"Nesine?" dedi Daniel. Annalee, ancak Daniel'm ne düşündüğünü bilmek istediğinde böyle iddialara girerdi. Daniel bahis fikrinden hoşlanıyordu.

"Akşam bulaşığına."

"Tamam," diye onayladı Daniel. "Neden seviyormuşum?"

"Güzel de ondan."

"Hayır."

"Peki nedenmiş o zaman?"

"Seviyorum," dedi Daniel, "çünkü o düşleyebildiğim kadar sınırsız."

Annalee atıldı. "İşte ben de güzel derken onu kastettim."

"Sayılmaz," diyerek kararını bildirdi Daniel. "Hile yapmaya çalıştığın için kahvaltı bulaşıklarını da sen yıkayacaksın."

Çoğu öğretmen gibi Annalee de öğrencisiyle beraber öğrenmekteydi. Her yılbaşında beraberce çalışacakları bir konu seçerlerdi. Bir yıl kayaları seçtiler. Başka bir yıl konu yırtıcı kuşlardı. Meteorolojiye ayırdıkları yıl en eğlencelisi olmuştu. Her gece, bir sonraki günün havasına ilişkin tahminlerini yazdıkları kâğıtları kapatıp bir kavanozun içine atıyor, ertesi gün akşam yemeğinden sonra bunlara fal kurabiyesine bakar gibi bakıyorlardı. Bir duvar panosu üzerinde kesinlik oranlarını ve o günün hava durumu verilerini işaretliyorlardı, öyle ki pano kış gün dönümüne kadar koca bir duvar resmine dönüşmüştü bile. Yılbaşı günü, gece yarısından birkaç dakika önce du-

var resmini törenle rulo yaptılar, gök mavisi bir kurdele ile bağlayıp sanki kıymetli bir parşömenmiş gibi bir olta çantasına yerleştirdiler.

Her ikisi için de en zorlu konu bitkiler olmuştu. Çok çalışmışlardı ama elden bir şey gelmiyordu, konu fazlasıyla genişti. Oturma odasındaki çalışma tezgâhları çoğunlukla çeşitli örnek sürgünlerle ve kullanılmaktan yıpranmış botanik cetveli yığınlarıyla kaplı olurdu. Kır çiçekleri ve ağaçlar mesele değildi de mantarlar çok zorluyordu, otları öğrenmek ise düpedüz olanak dışıydı.

Ne çelişkidir ki bu sürekli okul kaçaklığı durumu Daniel'a sağlıklı bir öğretmen çeşitliliği sağlıyordu. Güvenlik evinin bütün konukları Daniel'ın eğitimiyle ilgileniyor değildi, ancak çoğu onun heves ve yeteneklerini karşı konulmaz buluyorlardı.

Kalpazanlıkta hatırı sayılı bir üne sahip olan Annie Crashaw'dan elle yazı yazma dersleri aldı. Devrimci büyücü Sandra XY ona nazik tahribat ve sabotaj sanatlarını öğretti ve düzeni bir bütün olarak inceleyerek kırılgan noktalarının belirlenmesinin yani sadece parçalar hâlinde değil, aralarındaki bağlantılar anlamında da bakmanın önemi üzerinde durdu. Sandra XY'nin sanatının hassasiyeti, şiddete başvurulmayan araçlara bağlılıktan kaynaklanmaktaydı, bu inancı Daniel'ın aklı pek kesmiyordu. Şiddete dair önündeki bütün örnekler doğa kaynaklıydı ve o da bunlara karşı herhangi bir çekim veya itim duymaktan uzaktı. Şiddet yaşamın bir parçasıydı. Bu konuya değindiğinde Sandra XY "Pekâlâ," dedi, "karnını doyurmak için öldürdüğün sürece sorun yok."

Patlamalarda kesinlik ve verimlilik konularına olan tutkusunun zaruri bir tamamlayıcısı olarak yapı mühendisliği alanında geniş bir bilgi dağarcığı oluşturmuş olan Güm Güm Bobby Funtman'dan bu alanda ayrıntılı dersler aldı. Güm Güm bir şey biliyordu da konuşuyordu, çünkü bir uçuş filosu dolusu B-52'nin veremediği zararı tek bir dinamit lokumuyla verebileceği yaygın bir kanıydı. "İşin püf noktası yükün büyüklüğünde değil," diye sürekli olarak yinelerdi, "yerleştirilmesindedir."

Andy Hawkins isimli asker kaçağı genç bir şair, Daniel'ı Japon şiiriyle, özellikle de haikunun kısa ömürlü yoğunluğu ile tanıştırırken Güm Güm'ün verdiği dersi yinelemişti. Daniel'ın Doğu şiiri dersleri sık sık, annesiyle yatakta olan öğretmeninin yokluğuyla bozulurdu. Annalee genç Andy'yi, kapıdan girdikten yaklaşık üç dakika içinde baştan çıkarmıştı. Daha önce hiçbir konukla yatmışlığı yoktu. Oğluna "İyi geceler bebeğim, ben konukevine gidiyorum, Andy'yle yatacağım," dediğinde Daniel şaşkına dönmüş, kıskanmış, korkmuş, sevdiğinden yoksun kalmış, kafası karışmış ve annesinin açıkça görülen mutluluğu karşısında pek sevinmişti.

Konuk olarak gelen kırk kadar kişi içinde en sevdiği öğretmeni Johnny Yedi Ay'dı. Johnny Yedi Ay, Daniel'ın ulaşabildiği babaya en yakın kişiydi. Johnny Yedi Ay ayrıca, yalnızca sosyal amaçlı ziyarette bulunmak üzere geri dönen tek konuk olmuştu, gerçi daha iflah olmaz suçlulardan bazılarının iş maksadıyla, sürgit hararet iniş çıkışı nedeniyle geri dönmüşlükleri vardı.

Johnny Yedi Ay, insanoğlunun elini atabileceği en büyük manevi tatminlerden birinin bir barajı havaya uçurmak olduğuna tutkuyla inanan, yaşlı bir Pomo Kızılderilisiydi. Mart başlarında, Daniel yedi yaşına basmadan hemen önce tavukları beslemek için dışarıya çıktığında Johnny Yedi Ay'ı verandada rahat, kendi kendine yeter, sanki gün doğumuyla cisimleşmiş gibi oturur buldu. Her ikisi için de ilk bakışta aşktı bu.

Büyük öğretmenlerin hiçbir konuları olmadığına dair eski iddia Johnny Yedi Ay'a tamamıyla uyuyordu. Bir diğer pedagojik sav olan "Büyük öğretmenler öğretmez" de tam onu anlatıyordu. Yedi Ay yalnızca, günün gerektirdiklerine ve Daniel'in gittikçe serpilen merakının işaret ettiklerine uyarak Daniel'la bir şeyler yapıyordu, ok ve yay, balık tuzakları, konukevini boyamak, mantar toplamak, yemek ve temizlik işleri gibi. Annalee'ye benzer biçimde Johnny Yedi Ay da Daniel'a bir görev gibi değil bir yoldaş olarak yaklaşıyordu. Yedi Ay pek Kızılderili bilgeliği vermiyordu. Bu durum, ilk başlarda Daniel'ı düş kırıklığına uğratmıştı ancak Yedi Ay ona fazla bilgi sahibi olmadığını çünkü gençliğinde misyoner okullarına devam ettiğini açıkladı. Askerlik günlerinde yıkım konusunda ileri eğitim edinmişti. Terhisinden sonra askerî eğitimini insan eliyle yapılmış barajlar, sulama kanalları ve su kemerleri gibi sel engelleri üzerinde kullandığı gerekçesiyle hapse düşmüştü. "Ama merak etme," demişti Daniel'a, "biraz Kızılderili bilgim de var. Yani Kızılderili usuna sahibim ama bütün ufak ayrıntılara hâkim değilim."

Hava güneşliyse Daniel ve Yedi Ay dışarıda bir şeyler yaparlardı. Yağmurlu günler satranç maratonlarına ayrılmıştı, Yedi Ay'ın geyik boynuzundan oyduğu ufak bir takımla oynarlardı. Beyaz piyonlar kovboylara benzer şekilde yapılmıştı, kırmızımsı kahverengiler ise Kızılderililere. Ancak Yedi Ay'a göre Kızılderili satrancı oynandığında koyu renkli piyonlar daima önce hareket etmeliydi ve koyu renklileri ancak Kızılderililer oynayabilirdi, fakat Daniel için yüce gönüllülükle bir istisna yapmıştı. Yedi Ay bütün hinliğiyle ve acımasızlığıyla oynardı, Daniel'ın yaptığı her falsodan faydalanırdı ve bunu yaparken de neşeyle horoz gibi öterdi.

Hem Daniel hem de Annalee için en unutulmaz ders ılık bir mayıs öğleden sonrasında gerçekleşmişti. Üçü beraber, Annalee'nin

ilkbahar işleri listesinde dokuzuncu sırada yer alan kilerin temizlenmesiyle meşgul olurlarken gökyüzü aniden bulut kütleleriyle karardı. Birkaç dakikaya kalmadan yağmur bastırdı. Johnny Yedi Ay gidip kapıyı açtı, çiğerlerine derin derin hava çekti ve giysilerini çıkarmaya başladı. Daniel ve Annalee endişeyle birbirlerine baktılar. "Yüzmeye mi gidiyorsun?" diye takıldı Daniel.

"Hayır," dedi Yedi Ay, bir yandan da alelacele pantolonunu çıkarıp bir kenara fırlattı, "ılık ilkbahar yağmurunda yürüyüşe çıkacağım. İsterseniz bana katılabilirsiniz. Ilık bahar yağmurunda çıplak yürümek, insanoğluna bahşedilmiş en büyük manevi tatminlerden biridir."

Annalee kot pantolonunu üzerinden sıyırmaya başlamıştı bile ama Daniel'ın bir sorusu vardı: "Baraj patlatmaktan daha büyük bir tatmin mi?"

Yedi Ay gözlerini kapatıp hemen geri açtı. "Bu zor bir soru ama ikisi aynı olmalı. Sonuçta barajları patlatıp nehirleri olmaları gereken yerde tutmazsam çok geçmeden çıplak yürüyüş yapacak ılık bahar yağmurumuz olmayacak."

Yürüyüş muhteşemdi. El ele, Daniel ortada, çıplak bir şekilde düzlüğü geçip meşelerle süslü tepeciğe çıktılar, orada çılgınca ıslanarak, bulutların dağıldığı gökyüzüne karşı "Old Man River" şarkısını söylediler. Birkaç dakika içinde güneş ortalığı kavurmaya başlamıştı. Islak çimenlerin üzerinden kalkan hayaletimsi buğunun arasından eve varıncaya kadar ayakları ve saçları dışında her yanları kurumuştu bile.

Annalee ve Daniel Yedi Ay'la yaptıkları bu yürüyüşü sık sık andılar ama kendilerini gerçekte neyin etkilediği üzerine hiç konuşmadılar. Annalee'nin etine değen yağmurla aklı başından gitmişti, öyle ki orgazma ulaşacağından, ıslak çimenlere yığılıvereceğinden korkmuştu. Kendini sıkışmış hissetmişti. Dikkatini kendi bedeninden çekip onlara yöneltmek güç olmuştu, her ne kadar onlar da tatlı bir mutluluk verseler de.

Daniel tepeye doğru çıkmaya başladıklarında bir an hatırlıyordu, annesine dönüp bakmıştı, öylesine güzeldi, yağmurda teni parlıyordu, sonra Yedi Ay'a dönmüştü, güçlü, bilge ve yürekliydi, onların büyük ellerini ellerinde hissederek ve omuzlarına çarpan yağmuru duyumsayarak, bir an için dünyanın mükemmel olduğunu hissetmişti.

Her ikisi de Johnny Yedi Ay'ın tepenin doruğuna vardıklarında ne dediğini anımsıyor ancak bundan söz açmıyorlardı. Yedi Ay başını geriye atıp inleyerek "Ah, baraj patlatmak *muazzam* bir sorum-

luluk, *önemli* bir sorumluluk, *ciddi* bir sorumluluk..." demişti. Sonra da zırdeli gibi kahkaha atmıştı, gülüşünün sesi düzlük boyunca uzaktan yankılanmış ve sonra da yağmurun sükûnetinde kaybolup gitmişti. Daniel'm elini sıkıp Annalee'ye sırıtmıştı. "Ancak böyle anlarda, öleceğimize seviniyorum."

Yedi Ay o ilk gelişinde yedi ay kalmıştı ve sonraki yıl da yaklaşık dört sefer bir iki haftalığına uğramıştı. Son ziyaretinden itibaren sekiz ay geçince Daniel meraklanmaya başlamıştı.

Güleç Jack Noel için bir ay gecikmeyle çıkageldiğinde Daniel Yedi Ay'ın yeniden hapse girip girmediğini sordu. Güleç Jack'in haberi yoktu ancak fırsatını bulur bulmaz Yedi Ay'ın nerelerde olduğunu araştıracağına söz verdi. Daniel'ı bunun biraz vakit alabileceği konusunda uyardı çünkü Yedi Ay canı istediği gibi gezen biriydi, ne telefonu vardı ne de adresi. Güleç Jack'in devasa rötarları da benzer bir mizaçtan kaynaklandığından Daniel hızlı bir yanıt beklemiyordu. Jack ayrıldıktan bir hafta sonra, ihtiyaç tedariki için şehre indiklerinde posta kutusunda bir mektup buldular. Güleç Jack, Yedi Ay'ın hasta ancak iyileşmekte olan annesine bakmak için Gaulala yakınlarında kaldığını ve muhtemelen sonbahara kadar da bir yere kıpırdayamayacağını yazıyordu. Daniel sebepsizce Yedi Ay'ı bir daha göremeyeceğine kanaat getirmişti. Daniel'ın bu ani ve alışılmadık üzüntüsünden dolayı endişelenen Annalee, alttan girip üstten çıkarak bu gizli kanaati Daniel'm ağzından almayı başarınca, baharda Yedi Ay'ı ziyarete gitmesini önerdi.

Annalee Daniel'a bu ziyareti ayarlama konusunda yardımcı olmaktan memnundu, ziyaretin bütün yaz dönemine yayılmasını umut ediyordu. Eğer planlar gerçekleşirse Güleç Jack'ten üç aylık bir tatil isteyecekti. Kimsenin üzerinde hak iddia etmediği bir zamana ihtiyacı vardı. Güvenlik evini işletmek hiçbir zaman nahoş olmasa da gittikçe daha sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Daniel, bilgiye ve eyleme karşı tatlı açlığıyla ilham verici olmasının yanında çok da yorucuydu ve konukların rastgele ortaya çıkıverişi, kendine ait bir ruhsal ritmi, bölünmemiş bir kendilik duygusunu yakalayıp sürdürebilmesini daha da güçleştirmekteydi. Annalee özellikle de oğluna karşı yakın zamanda ortaya çıkan cinsel arzularından büyük rahatsızlık duyuyordu. Bu arzu, yağmurdaki yürüyüşten itibaren yükselen şehvetin uygun bir odak bulmasından ibaret miydi yoksa, ikisi arasında ya da belki de Daniel yaşındaki yani oğlanla erkek arasındaki ergenlik öncesi bulanıklık içinde dört dönen bütün erkek evlatlarla anaları arasında yaşanan özel bir durum muydu, pek emin değildi. Daniel'm sırım gibi, mavi gözlü ve tatlı huylu olması da Annalee'nin işini ko-

laylaştırmıyordu. Son zamanlarda onu çıplak görmek Annalee'yi huzursuz ediyor, aklını karıştırıyordu. Arzusunu gerçekleştirmeye doğru hiçbir adım atmayacaktı. Dolayısıyla onu bu denli rahatsız eden, şeytana uyma korkusu değil bununla başa çıkma zahmetiydi, işte bu nedenle Daniel'ı Yedi Ayların yaz kampına göndermeye öyle hevesliydi ki konum hattı telefonunu kullanıp Güleç Jack'e kendisiyle en kısa zamanda temasa geçmesini talep eden bir mesaj bıraktı.

Boşuna uğraşmıştı. O gece o ve Daniel San Francisco'dan dönüp eve girdiklerinde Güleç Jack mutfak masasında oturmuş onlara gülümsüyordu. Yanında yeni bir konuk vardı, Jack'in bizzat getirdiği ilk konuktu bu; otuzlu yaşlarının ortalarında, Shamus Malloy isimli göz alıcı bir adamdı. Ve böylece her şey değişti.

Shamus Malloy profesyonel bir kaçakçı, maden uzmanı bir simyacı, devrimci bir hırsız ve –aman Tanrım– mütevazı başarıların ötesine geçmiş bir şairdi. Formu yerinde, bir seksen sekiz boyuyla Annalee'den biraz uzun, otuz altı yaşıyla ondan on yaş büyüktü. Kum taşı renginde zapt edilmez saçları, hiçbir şey gizlemeyen yoğun mavi gözleri ve uzun ünlüleri okşayan ve r'leri hafifçe yuvarlayan, melodik bariton bir sesi vardı. Yakışıklı görünümünü olağan dışı hâle getiren ise sol eline giydiği siyah eldivendi.

Annalee fena kapılmıştı.

Daniel Shamus'ın mıknatıs gibi çeken varlığından etkilenmişti ama bir yandan da gözü korkmuştu ama siyah eldivenle ilgili merakını susturacak kadar değil. Annalee ona her zaman bir şey öğrenmek istiyorsa sormaktan korkmamasını söyleyegelmişti ancak Daniel, Annalee'nin şu andaki davranışlarından –annesi resmen şapşala dönmüştü– yola çıkarak, eğer Shamus'ı eldivenle ilgili sıkıştırırsa Annalee'nin bundan memnun olmayacağını biliyordu. Akıllıca davranması gerekiyordu. Güleç Jack gidene ve saçlarını gözlerinin üzerinden pek sık yana atmakta olan Annalee mutfağa, hiç meraklısı olmadığı çayı yapmaya geçene kadar bekledi. Sonra da Shamus'a gelişigüzel bir soru sordu: "Kaç şahin avlıyorsun?"

Ve derhâl pişman oldu. Shamus uzlaşmaz mavi gözlerini doğrudan üzerine dikmişti. Çaydanlık mutfakta alçaktan bir ölüm perisi ıslığı tutturmuştu, ıslık yükselerek çığlığa dönüşünce Annalee çaydanlığı ocağın üstünden aldı.

Bu ani sessizliğin içinde Shamus, "Daniel, neden bahsediyoruz?" diye sordu. Ses tonu tatlıydı ancak hafif bir kızgınlık ve meydan okuma tınısı barındırmaktaydı.

Daniel annesinin dinlediğini hissedebiliyordu. "Şahinlerden," dedi. "Annem ve ben bütün bir yılı yırtıcı kuşları çalışarak geçirdik.

Yırtıcı kuşlar (*Raptor*) deniyor bunlara. Yırtıcılar. Harika bir sözcük değil mi? Kendini kaptırmak anlamındaki *rapture* gibi."

İşe yaramamıştı. "Haklısın, güzel bir sözcük. Doğrudan Latince *raptor*'dan alınmış, kapıp kaçan anlamında; kapmak anlamına gelen *rapere* kökünden türetilmiş; bu kök, hem kendini kaptırmak anlamına gelen *rapt*'ın hem de tecavüz anlamına gelen *rape*'in kaynağı, bunlar kapmanın iki farklı türü, birinde alıcı büyük bir neşeye götürülüyor, diğerinde ise ırzına geçiliyor ve küçük düşürülüyor. Ama Daniel söyle bakalım, bu etimolojik keşfinin, avladığım şahin sayısına ilişkin sorunla alakası nedir?"

Annalee bu sırada elinde çayla mutfaktan dönmüştü. Fincanların altında tabakları da vardı. Daniel oturduğu yerde gömüldü. "Şey," diye başladı, kafası karışmış bir masumiyet tınısıyla konuşmaya çalışarak, "bu şahincilerin taktığı eldivenlerden değil mi?"

"Hayır Daniel, değil," dedi Shamus, sesi donmuş bir göl kadar soğuk ve düzdü. "Bunu takıyorum çünkü elim şekilsiz, yanık izi var."

"Nasıl oldu?"

"Yanlışlıkla, bir kap erimiş gümüş döktüm."

"Eldiveni her zaman mı takıyorsun?"

"Evet. Yoksa elim marazlı bir ilgi çekiyor veya tiksintiye ve elimden bile iğrenç bulduğum bir acımaya yol açıyor."

"Peki onu çıkarıp şey..."

"Daniel!" diye parladı Annalee. "Bu kadar yeter. Patavatsızlığı da aştın, düpedüz kabalık ediyorsun."

Daniel yeniden şaşkın masumiyeti kullanıp Shamus'a korku ve biraz da pişmanlıkla sordu. "Kabalık mı ettim?"

"Ettin," dedi Shamus ve sonra da ekledi, "ama bunu düşüncesizlikten çok sevimli bir meraka yoruyorum."

"Daniel her şeyi bilmek ister," diye açıkladı Annalee, sesindeki sevgi dolu ve bağışlayıcı tonu Daniel rahatlayarak fark etti.

"Özür dilerim," dedi Daniel Shamus'a. "Yedi Ay bana, ne zaman önce kendini düşünmen gerektiğini kestirmenin zor olduğunu söylemişti."

Shamus gülümsedi, mavi gözleri lambanın ışığında parladı. "Sıcak ve zarif özrün kabul edildi." Eğilip eldivenli elini Daniel'ın önüne avcu dışarıda kalacak şekilde açtı. "Şunu anlamanı istiyorum Daniel. Elim korkunç biçimde şekilsiz. Siyah eldiven gizemli. Bakanın gözünde, kalbinde ve ruhunda dehşettense gizem yaratmayı tercih ederim. Bu benim tercihim. Eğer bu tercihe saygı duymazsan, seni arkadaş olarak kabul etmem."

"Ama belki de neye benzediğini hayal edip durmaktansa bir defa görmek daha iyidir."

"Olabilir. Tercihimden anlaşıldığı üzere ben öyle düşünmüyorum."

"Tamam o zaman," dedi Daniel, gerçekten de dediğini kastettiğine ilişkin hiçbir kuşku bırakmaksızın.

İlk gece geç saatlere kadar oturup Shamus'm değerli metallerden, bunların yeraltından, nerelerde ve nasıl çıkarıldıklarından, işlenmelerinden, renklerinden, dokularından, özelliklerinden, şekillendirilebilirliklerinden ve erime noktalarından, insan bilincindeki paralel işleme ve uygulamalarda taşıdıkları önemden, indirgenemez ve asli saflıklarından –kelimenin tam anlamıyla elemental– bahsedişini mest olarak dinlediler. Daniel de Annalee de Shamus'm tutkusundan ve tatlı dilinden çok etkilenmişlerdi, hem heyecanlanmış hem de hayranlık ile takıntı arasında belli belirsiz titreşen bu beğenisinin gücünden rahatsız olmuşlardı.

Shamus konukevine indikten sonra Annalee dişlerini fırçalarken Daniel sordu, "Onu beğendin değil mi?"

Annalee ağzını çalkalayıp tükürdü. "Evet," dedi. "Aşırı derecede hoşlandım ondan."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Niye öyle düşündün?"

"Siyah eldivenden dolayı."

Annalee güldü. "Mavi gözler daha muhtemel."

"Evet ama siyah eldiven de."

"Yakışıklı, esprili, zeki, duygusal olarak canlı, bir gizem ve tehlike halesiyle çevrili –evet, hoşlandım."

Daniel bir an düşündü. "Çok tuhaf davranmazsan iyi olur yoksa seni beğenmeyi bırakır."

"O kadar belli oluyor, öyle mi?"

"Bana göre evet," dedi Daniel, "ama ben senin gerçek hâlini biliyorum."

Annalee birden ciddileşerek, "Gerçek hâlimin ne olduğunu bilebilmek isterdim. Çok bilmek istediğim bir şey bu, geçtiğimiz yıl buna büyük açlık duydum. Biraz gizeme, tehlikeye ve karanlık, yakışıklı yabancılara ihtiyacım var. Bir türlü anlatamadığım şeyi anlıyor musun?" dedi.

"Emin değilim. Ama fark etmez, seçim senin."

Annalee ona sarıldı. "Daniel," diye ciddi bir sesle yemin etti, "benim ruhumun neşesisin sen."

Ertesi akşam Annalee Shamus'ın, gümüş ve altının simya özelliklerini tartışmak üzere kendisini konukevine davet ettiğini ve geç

saatlere kadar orada kalmayı umduğunu açıklayıp dans edercesine çıktı. Ertesi sabah içeri süzüldüğünde Daniel yulaf ezmesi pişirmekteydi.

"Olamaz!" dedi Annalee yüksek sesle, alnına bileğini vurarak, "şu ihmalkâr anneye bak, kendisi bütün gece vur patlasın çal oynasın eğleniyor, yapayalnız evladınınsa, açlıktan midesi gurulduyor."

"Vay," dedi Daniel, "çok mutlu görünüyorsun. Gerçekten eğlenmiş olmalısın."

"Öyle, eğlendik. Bir şato yaptık sonra da onu yakıp kül ettik."

"Yani bu seviştiniz mi demek oluyor?"

"Kesinlikle ve katiyetle. Şefkatle ve vahşice. Tatlı tatlı ve hoyratça. Göz göze ve nefes nefese."

Daniel başını salladı, Annalee'nin tam olarak neyi kastettiğini anlamasa da annesinin hâlinden memnun olduğunu biliyordu. Annalee sözlerine ara verdiğinde Daniel aceleyle sordu, "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Annalee ama gergin bir izindi bu.

"Eldivenini çıkardı mı?"

"Hayır."

Daniel düşünceli düşünceli başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kaba kaçabilecek başka bir soru sorabilir miyim?"

"Salla," dedi Annalee gerginden çok kabullenmiş bir biçimde.

"Eldivenini çıkarmasını *istedin* mi?"

"Hayır."

"Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Her geçen gün artarak," diye sırıttı Annalee.

Ve her geçen gece de artarak. O ve Shamus akşam yemeği bulaşıkları hallolduktan hemen sonra kulübeden çıkıyor ve sabahın geç saatlerine kadar da dönmüyorlardı. Daniel Annalee'nin dikkatindeki bu kayışa aldırmıyordu, onu bu kadar mutlu görmeye içtenlikle seviniyordu. Shamus ve siyah eldiveni onu hâlen biraz şaşkına döndürüyordu ve saygısının hayranlıktan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildi ama yine de seviyordu Shamus'ı, özellikle de Annalee'de Daniel'ın hiç tahmin etmediği bir oyunbazlık ortaya çıkardığında. Ancak Annalee Daniel'ın kendini ihmal edilmiş hissedeceğinden endişe duyuyordu ve cinsel taşkınlığın beşinci gecesinden sonra Shamus'a, Daniel'la bir akşam geçirmeleri gerektiğinden söz etti.

"Geçirsek iyi olur," diye yanıtladı Shamus Annalee'nin omzuna burnunu sürterek, "yoksa düşüncelere yoğunlaştığım bir dinlenme molası olması gereken bu dönemden canlı çıkamayacağım."

Ertesi akşam yemekten sonra Shamus, ana oğulun geçici olarak ara verdikleri yıllık konu çalışmalarına katıldı, o yılın konusu geniş anlamda Amerikan tarihi ve kültürüydü ya da Daniel'ın ifadesiyle "eski günlerde olanlar"dı. Ellerindeki metin, daha yenice başladıkları *Huckleberry Finn'in Serüvenleri*'ydi. Kitabı sırayla yüksek sesle okudular ve her sahnenin sonunda durup sorular sordular ya da yorumlar yaptılar. Hatta Shamus çantasında taşıdığı kırmızı bir deftere notlar aldı. Çantası, tıpkı eldiveni gibi hep yanındaydı.

Shamus kendi okuma sırası bitince, notlarını yetiştirebilmek için okulun hiç mola verip vermediğini sordu yüksek sesle kendine.

"İyi fikir," dedi Annalee. "Acıktım. Patlamış mısır ister misiniz?"

"İki posta yapalım," dedi Daniel. "Tereyağını ben eritirim."

"Hadi o zaman," dedi Annalee, Shamus'ın bacağını sıkarak koltuktan kalkarken.

"Benim önce işemem lazım," dedi Daniel.

"Koş bakalım," dedi Annalee. "Çiş hiç tutulmaz, iç organları zorlar."

"Senin şu annen var ya, çok akıllı kadın," dedi Shamus Daniel'a, gözleri Annalee'de.

Daniel hemen geri geldi. "Hey, helikopter sesi duyuyorum."

"Siktir!" diye söylendi Shamus. Defterini çantasına tıktı ve âdeta büyülü bir değiş tokuş yapmışçasına 9mm otomatik Colt çıkardı. "Gidelim," dedi sakince. "Hemen, yoksa ölürüz."

Daniel askılıktan paltosunu kaptı. Aceleyle giymeye çalışırken paltonun koluyla sehpanın üzerindeki gaz lambasına çarpıp onu düşürdü. Lamba kırıldı ve derhâl alev aldı.

"Hemen!" diye emir verdi Shamus onu kapıya doğru savurarak. Annalee Daniel'ı kaptı ve düzlüğe doğru hızla koşmaya başladılar, Shamus arkalarındaydı, helikopter tepe yamacının üzerine ulaştığında birden çok daha gürültülü bir hâl almıştı. Düzlüğün kenarından, tepe aşağı atıldılar, suyu sığ ama dondurucu derecede soğuk olan bir akarsu vadisini takip ettiler. Helikopterin tepelerinde sallandığını duyabiliyorlardı, mekanik pervanenin darbeleri, çılgın bir çekirgenin kalp atışları gibiydi. Annalee en önde, Daniel onunla Shamus'ın ortasında, eğrelti otlarının, Bektaşi üzümlerinin ve kızılağaç fidanlarının arasından bir geçit açmaya çalışarak South Fork'a doğru yamaç aşağı yol almaya başladılar.

Bir anlığına derede dinlendiler. Shamus nefesi tıkanarak "Sahile mi?" diye sordu, Annalee başıyla onayladı ve ikisi Daniel'ın ellerinden tutup derenin içinde yürüyerek yol almaya başladılar, su sığ ancak hızlıydı, taşlar kaygandı. Kısa sürede Seaview sırtlarının dik

doğu yamacına soluk soluğa tırmanmaktaydılar. Daniel aynı anda hem yandığını hem de donduğunu hissediyordu. Aklı ve nefesi kesilmiş, doruğa doğru düşe kalka sürünerek ilerliyordu.

Zirveye vardıklarında yere yıkıldılar, yaşlı bir Akdeniz defnesinin gövdesine sokulup güçlükle nefes almaya çalıştılar. Kanyonun karşı tarafında, kulübelerinden yükselen alevler yıldızları soldurmuyordu. Alevlerin kenarında, kırmızı ışıkları yanıp sönen altı yedi taşıt seçebiliyorlardı. Annalee hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Shamus kolunu ona dolayıp kendine doğru çekti. "İyi oldu. Külleri kaldı onlara. Zaten geri de dönemezdiniz oraya."

Annalee Shamus'a yumruk atmaya çalıştı, bütün korkusu, öfkesi ve kederi tek bir vuruşta toplanmıştı. Ama Shamus'a çok yakındı, dolayısıyla Annalee'nin yumruğunu geriye çekerkenki ağırlık kayışını hisseden Shamus darbeyi ön koluyla karşıladı. Annalee'nin bileğini kavrayıp bir an öylece tuttu, sonra da göğsüne doğru çekip Annalee'nin yüzünü kendisininkine yaklaştırdı. "Özür dilerim Annalee. Gerçeği söylemiş olsam da yorumum densizce, düşüncesizce oldu. Oranın senin hayatın olduğu aklımdan çıktı. Bir daha böyle bir şey olmaması için elimden geleni yapacağım. Senin hayatın –ve Daniel'inki de– benim için önemli."

Annalee kesik kesik içini çekip sonra da yüzünü sildi. "Ağlayacak vaktim var mı?"

"Hayatta kalmak açısından yok ama aşk açısından sonsuza kadar."

"Anne," dedi Daniel, "sence ölüyken de hâlâ birini sevebilir misin?"

Annalee bunun masum bir soru olup olmadığından emin değildi. "Bilmiyorum."

"Buraya en yakın bar, kafe ya da motele ulaşmamız lazım," dedi Shamus. "Görünmeden."

"Üç mil güneyde," dedi Annalee. "Zorlu bir üç mil."

Shamus Daniel'a sordu, "Üç millik hâlin kaldı mı?"

"Sanırım kaldı."

"Haydi yok olalım o zaman," dedi Shamus.

Dağ sırtı hattını neredeyse bir mil kadar takip ettiler, sonra otobanda arada bir görünüp kaybolan farları seçene kadar yamaç aşağı açı yaptılar. Bir yarım mil daha yola paralel olarak ağaçların arasından ilerlediler, ardından Shell Cove Moteli'nin park yerine doğru palas pandıras indiler. Shamus '59 model bir İmpala'yı düz kontakla çalıştırdı ve böylece San Francisco'ya doğru yola çıktılar; kaloriferi sonuna kadar köklemişlerdi.

Shamus Santa Rosa'da bir benzincide durup ankesörlü telefonda bir görüşme yaptı, sonra onları San Rafael'in kenar mahallerinden birindeki bir araba hurdalığına varacak şekilde güneye doğru götürdü. Orada onları José ve Maria Concepción karşıladı. Maria kaçakları eski ve küçük bir Chevy kamyonete doluşturdu, o arada José ise sabah olmadan hızlıca parçalamak üzere İmpala'yı hurdalığa sürdü. Maria onları Golden Gate Köprüsü'nden hızla geçirip Mission District Mahallesi'ndeki sıcacık apartman dairesine ulaştırdı, üzerilerindeki ıslak giysiler yerine, kat hizmetçisi olarak yarı zamanlı çalıştığı otelin lüks bornozlarından verdi ve karınlarını da acılı menudo çorbasıyla doyurdu.

Ertesi sabah uyandıklarında José, her biri için giyeceklerle dolu bir valizle dairedeydi. Giyindiklerinde, onları Sacramento yakınlarındaki bir uçuş pistine götürdü ve bir pilota teslim etti, pilotsa onları eski püskü Beechcraft'ı ile Salt Lake City'ye uçurdu ve yolda Daniel'ı, Fransa semalarında yapılan İkinci Dünya Savaşı it dalaşı hikâyeleriyle eğlendirdi.

Zayıf, şahin suratlı bir adam Büyük Tuz Gölü yakınlarındaki iniş pistinde onları beklemekteydi, elinde Shamus ve Annalee için (şimdi artık James ve Maybelline Wyatt olmuşlardı) yeni ehliyetler, aynı isimlere ait kredi kartları, nakit dört bin dolar ve Bayan Wyatt adına kayıtlı '71 model Buick vardı. Adam onlara, İowa eyaletinin Dubuque kentine gitmelerini ve verdiği bir telefon numarasını aramalarını söyledi. Buick'te üçü yalnız başlarına doğuya doğru yol almaya başladıklarında, başlarına gelenleri değerlendirebilecek fırsatı buldular. Shamus anladığı kadarıyla neler olduğunu Annalee ve Daniel'a anlatmaya çalıştı.

Shamus üç hafta önce, on sekiz aylık titiz bir planlama sürecinin ardından Tennessee'deki bir rafineriden bir miktar uranyum-235 çalmaya kalkışmıştı. Tel örgüyü keserek açtığı delikten kayarak geçtiğinde, orada olmaması gereken bir bekçi, durmasını emretmiş ancak tam bekçi silahını çektiği sırada Shamus el fenerini sopa gibi kullanarak bekçiye vurmuştu. Her şey zararsızca çözülmüştü fakat silah atışı, güvenliği alarma geçirmişti. Bir projektör onu yere çivilemişti. Üzerine ateş açıldığında, bekçinin silahını bir tekmeyle uzağa fırlatmış, kendi silahını çekmişti. Projektöre rastgele atış yapıp ıskalamıştı ve derhâl anlamıştı ki silahlı çatışmada hiç şansı yoktu, makineli tüfek seri atışları arkasında bir toz taşkını yarattığı sırada soluna doğru yere yuvarlanmış, yerde tortop olup biraz ilerledikten sonra ayağa fırlayıp koşmaya başlamıştı. Koruma olarak toz bulutunu kullanarak en yakın binaya doğru süratle koşmuştu.

Peş peşe iki kez şansı yaver gitmişti. Talihin yüzüne ilk gülüşü, bir merminin alt dudağını sıyırıp geçmesi olmuştu, mermi öyle yakından yalamıştı ki geçtiği yerde bir kabarıklık meydana getirmiş ama derisini parçalamamıştı. İkinci fırsatı ise park yerine doğru yürüyen, dağılmış durumda yaşlı bir adamdı, etrafı araştıran projektöre ve seri makineli tüfek atışlarına öylesine kayıtsız, öylesine başka bir âlemdeydi ki Shamus silahının namlusunu yaşlı adamın kafasına tutup "Arabaya bin ve git," dediğinde dönüp şaşkın şaşkın, (yanlış anlayarak) "Arap'ın nesine gideyim?" demişti.

Kalın kafalı da olsa bir rehine bulmak Shamus'ın talihinin yüzüne son gülüşü değildi çünkü kafasına dayalı silahla onu ön kapıdan geçiren yaşlı adam, fizyonun babası ve Amerika'nın en önde gelen nükleer bilim adamı Gerhard von Trakl'dı. Shamus, von Trakl'ı yalnızca, önceden ayarladığı üç değişim noktasından ilki olan firar aracına varana kadar tutmaya niyetliydi.

Ancak von Trakl'ın onunla gelmek için yalvarması Shamus'ı şaşkına çevirmişti. İhtiyar, Shamus'a, kendisinin ABD hükümetinin fiilen mahkûmu olduğunu ve yapılmasını istedikleri konuyla artık ilgilenmediğini söylemişti. Denklemin diğer yanını, yani enerjinin kütleye dönüşümünü ve tahminine göre en nihayetinde ayrımın silinişini keşfetmek istiyordu. Meslek yaşamında asli bir bilimsel hata yaptığını Shamus'a itiraf etmişti: Evreni bir düşünce yerine bir makine olarak görmüştü.

Her ne kadar Shamus, ülkedeki en parlak fizikçinin kalben bir simyacı yoldaş olduğunu keşfetmekten dolayı pek memnunduysa da von Trakl'ın iş verenlerinin, ihtiyarı geri getirmeden onu aramaktan asla vazgeçmeyeceklerini de biliyordu. Ancak von Trakl, Shamus'm saygı gösterdiği gerekçelerden dolayı serbest bırakılmayı reddediyordu.

Shamus bir ödün verdi. İlk araba değişimi sırasında von Trakl'ı tuttu ancak ikinci değişime bir mil kala kenara çekip von Trakl'ı zorla boş bir köy yoluna bıraktı. Von Trakl'a bir mil ileride arabayı bırakacağına dair söz verdi, yeni araştırmalarında başarılar diledi ve kendisine eşlik ettiği için teşekkür etti, sonra da tam von Trakl yanıt verecek olduğunda lastikleri yakarcasına gazı kökleyip gitti.

Yolun bir mil ilerisinde arabayı, bir gün önceden emin bir yere sakladığı bir arazi motosikletiyle değiştirdi. Motosikletle tam gaz tepeye doğru çıkmaya başladı. Motoru zirvede durdurup uzun, kademeli eğimi Coon Çayı Vadisi'ne kadar kaydırarak katetti. Motosikleti sık bir ceviz korusunda bıraktı ve üzerini, haftanın daha başlarında oraya saklamış olduğu eski püskü Gimmy kamyonetin üzerinden çektiği

kamuflaj ağıyla kapattı. Ancak kamyonetin kapısını açmaya davrandığında, arkasından kısa ve öz konuşan bir ses geldi, "Bana düşmez dostum ama radarım işin içine sıçmadıysa, daha Dixie şarkısının ilk kıtasını osurmana kalmadan vadinin sonunda bir barikat olacak. Ben derim ki şu hemşerin Silas Goldean'la gel, nasılsa ben ve yerel kanun adamlarının çoğu beraber büyüdük, iyi anlaşırız ve benim gecenin bu saatinde baraj gölüne gitmeye ve yayın yakalamak için olta sallamaya meraklı olduğumu bilirler. Seni taşıyacak yerim de var."

Böylelikle Shamus barikattan, Silas'ın tozlu Packard Sedan arabasının arka koltuğunun altındaki daracık bir bölmeye kıvrılmış şekilde, Silas'la şerif yardımcısının bir dahaki ayın başında Çiftçiler Birliği'ne yardım toplamak üzere düzenlenecek olan hindi avı konusunda laflamaları eşliğinde geçti. Silas'ın ikinci göbekten kuzeni, fiyakalı sığ su teknesiyle onu başka bir kuzene götürmek üzere baraj gölünde beklemekteydi, bu diğer kuzen Shamus'ı bir karavana kilitlemiş ve bütün gece karavanı kullanarak onu Nashville'in güneyindeki bir uçak pistine taşımıştı. Herhâlde yirmi kadar yakıt ikmal molası ile kesintiye uğrayan uçuşları bütün ülkeyi katederek nihayet Kare İkili'den dağ sırtından aşağı iki mil uzakta bulunan Cummins Düzlüğü'nde son bulmuştu, burada onu Güleç Jack karşılamıştı.

Shamus inanmakta güçlük çekmişti ama duyduğuna göre Gerhard von Trakl kendi kaçışını gerçekleştirmeyi başarmıştı, bu Shamus'ı son derece memnun etmiş olmasıyla beraber şahsen kendisi için büyük bir ıstırap anlamına geliyordu. Federaller ne yazık ki kaçık ihtiyarın onun tutsağı olduğunu sanıyorlardı ve medyanın yersiz ilgisini çekmeden kökleyebildikleri kadar köklemişlerdi hararet. Aslına bakılırsa medyanın ilgisini *hiç ama hiç* istemiyor gibiydiler çünkü ülkenin en önemli nükleer fizikçisinin memleketteki füzyon yapılabilen maddelerin üretimine sahip en büyük tesisin içinden kaçırılmasına dair ne basında ne de televizyonda en ufak bir imada bulunuluyordu; bu anlaşılır bir sessizlikti, ne de olsa böyle bir bilgi vatandaşların güven duygusunu kamçılamayacak ya da kimsenin siyasi hayatını ileri götürmeyecekti.

"Ancak," dedi Shamus, öyküsünü güncele taşıyarak, "biri çenesini kapalı tutmadı. Biri beni nerede bulacaklarını söylemek zorunda kaldı, çünkü sonuçta beni buldular. Hararet kökleldiklerinde birileri yanar ve sonra her şey yanmaya başlayıp alevlere kapıldıkça yıkılır. Kayıplarınız için ne kadar üzüldüğümü anlatamam, eşyalarınız, eviniz, onlara adadığınız emek ve sevgi."

"İlk kez olmuyor," diye güvence verdi Annalee. "Kare İkili'ye de böyle gelmiştik, gerçi Daniel hatırlamaz ama." Arabayı o kullanıyor-

du bu nedenle Daniel'ı teşvik etmek için omzunun üzerinden arkasına hızlı bir bakış atması gerekti, "Hatırlamak zorunda da *değilsin*."

Ancak, arka koltuktan konuşulanları dikkatle dinlemekte olan Daniel hatırlamadığı şeyler hakkında konuşmak istemiyordu. "Bizimle kaldığını kaç kişi biliyordu?"

Shamus duraksamadan yanıt verdi, belli ki kendi de bunun üzerinde düşünmüştü. "Sen, annen, Güleç Jack ve pilot, Everly Cleveland adında, kısaca Kanka denilen genç, zenci bir adam. Bunlar kesin olarak bildiklerim, muhtemelen başkaları da vardı."

"Sana pilot ihanet etti," dedi Daniel.

"Çok kesin konuştun," diye fark etti Shamus. "Kanıtın?"

"Annem ve ben etmeyiz, Güleç Jack de etmez. Ayrıca pilot birkaç durak yaparak iki bin milden fazla uçmuş, dolayısıyla uçak fark edilmeye mahkûmdu neredeyse. Yani, küçük pistleri kontrolden geçirmek akıllıca bir hareket olur."

"Evet," diye iç çekti Shamus, "en yakın olasılık bu, fakat kim bilir? Ancak eğer pilottuysa, umarım beni ispiyonlamıştır. Doğrudan ankesörlü bir telefona gidip beni ihbar etmiştir."

"Neden?" diye sordu Daniel şaşırarak.

Daniel'ın yüzüne bakmak üzere dönen Shamus bakışlarını çevirip arka camdan dışarı, ufukla birleşen beyaz hatta dikti. Daniel Shamus'ın yanıt vermeyeceğini sandı ama Shamus aniden dikkatini toplayıp gözlerini delici bir bakışla Daniel'a yönelterek konuştu, "Çünkü eğer beni ispiyonlamadıysa, ağzından lafı almak için onu eşek sudan gelene kadar dövmüşlerdir ki bu durumda kanı benim elimde kalır."

Bir elde bir de eldivende, diye düşündü Daniel. İçinden geçeni söylememişti çünkü Shamus'ın sesindeki ve gözlerindeki bir şey onu korkutmuştu, hummalı ve zayıf bir şey, kendi yozluğundan beslenen, gıdasını kendine duyduğu nefretten ve çektiği acıdan alan bir şey ve Daniel Shamus'm bu mahrem suçluluğundan kaçıp uzaklaşmak istemişti. Sorusuna muğlak ama teskin edici bir giriş yaptı. "Ama dostların da var. Annem ve benim dışımızda yani. Biri sana yardım ediyor. *Bize* yardım ediyor aslında. Kim o?"

Shamus Annalee'ye baktı, sonra yeniden Daniel'a döndü. "Zehir gibisin, Daniel. Hocalarından birinin 'olup bitenlerin iç yüzünde neler olup bittiğini iyi algılamak' dediği."

Daniel bu övgüye aldırış etmedi. "Birilerinin bizi oradan oraya uçurduğu, araba, para verdiği ortada. Ve talimat da."

"AMO," dedi Shamus.

Daniel anlamamıştı. "Yani amonyum gibi mi? Kimyasal?"

"Hayır, ama bu kelime oyunu fikir veriyor. *Amo* Latincede *seviyorum* demek." Shamus sağ elinin tersiyle ön koltuk boyunca uzanıp Annalee'nin boynuna hafifçe dokundu.

Annalee arabayı kenara çekip ona sarılmak ve istediği gibi, istediği yerine dokunmasına izin vermek, çıplak parmak uçlarının sıcaklığını boynunun en altında, yumuşak eldiven derisinin hafif sürtünüşünü ise bacaklarının içinde, göbeğinde, meme uçlarında, gerdanında hissetmek istedi.

Shamus sözlerine devam ederken, Annalee dikkatini tam veremeden onu dinledi. "AMO, Büyücüler ve Kanun Kaçakları Birliği'nin kullandığı kısaltmadır, ya da bazı üyelerin iddiasına göre Birlik'in asıl adı Simyacılar, Büyücüler ve Kanun Kaçakları Birliği'ymiş. Küçük ama sesini epeyce duyuran bir başka hizip ise Birlik'in adının baştan beri Sanatçılar, Mitsöylerler ve Önden Gidenler olduğu konusunda ısrar ediyor. Tahmin edeceğin üzere, AMO'nun doğuşu ve gelişmesine dair bitmez tükenmez bir çekişme bulunmakta; Birlik bu durumu kendine ilişkin özel bir kayıt tutmayarak besliyor, bütün bilgiler halka açık olmalı. AMO ilkelerine ve uygulamalarına dair neredeyse her türlü doğrudan atıf yasaklanmış olduğundan halka açık bilgiler –en kolay bulunanlar kitaplar ve müziktir– aşırı derecede dolambaçlıdır ve imgeler ile metaforların temel taşları içinde gizlidir.

Ancak adı gerçekte nereden türemiş olursa olsun AMO gizli bir dernektir ya da daha çok açık bir sır kapsamındadır. Temel olarak AMO, az buçuk cani tiplerin, topluma uyumsuzların, anarşistlerin, şamanların, dünya mistiklerinin, çingenelerin, büyücülerin, çılgın bilim insanlarının, hayalperestlerin ve toplumsal olarak marjinal olan diğer ruhların tarihsel bir birliğidir. Esasen, simyacılığı pagan olarak damgalayan ve yeraltına iten tek tanrılı dinlerin özellikle de Hristiyanlık'ın ölümcül etkilerine karşı direnmek üzere kurulduğu söylenir. Anlayabildiğim kadarıyla (konunun uzmanı değilim) AMO, kendilerini ahlaklı kanun kaçakları ve vahşi ruhlar olarak tanımlayanların *aşırı derecede* gevşek uluslararası bir birliği olarak hayatta kalmış. Her ne kadar Birlik, bulutsu denebilecek kadar gevşek olsa da merkez sıkıdır."

"Yani bu ne demek oluyor?" diye sordu Daniel.

"Her ülkede ya da bölgede, Yıldız adı verilen yedi üyeli bir kurul var. Kurul üyeleri kırk yıla kadar görev yapabiliyorlar ya da istedikleri zaman istifa edebiliyorlar. Yıldız üyeleri olası haleflerini aday gösteriyorlar, bu adayların diğer kurul üyeleri tarafından onaylanması gerekiyor. Yıldız'ın görevinin idare ve özel projelerin ötesinde

tam olarak ne olduğundan hiçbir zaman emin olamıyorum. Her bir Yıldız üyesi hanım, kendisine yardımcı olacak küçük bir grup saha personeline sahiptir, hanım diyorum çünkü geleneksel olarak yedi Yıldız üyesinin dördü kadın olmalı."

"Akıllıcaymış," diyerek başını salladı Annalee, bir yandan da Shamus'a bir gülücük koparacak kadar uzun süre baktı.

"Dörtten *fazlası* kadın olabilir mi?" dedi Daniel.

"Evet, ama daha az olamaz. Mantıklı geldi mi?"

"Galiba," dedi Daniel, ikna olmamaktan ziyade düşüncesini kendine saklıyor gibiydi.

Annalee gözlerini yoldan ayırmadan konuştu, "İçimden bir ses evi AMO için işletiyorduk diyor. Onlara çalışıyorduk, değil mi?"

"Güleç Jack, Yıldız üyelerinden Volta'nm saha yardımcısı, o nedenle tahminin büyük olasılıkla isabetli. Ama *onlara çalışılması* lafını sevmezler. Karşılıklı çıkarların paralelliği yani dolayısıyla Birlik'in doğal bir uzantısı olarak düşünmeyi tercih ederler."

"Kahretsin," dedi Annalee, "niye bize söylemediler ki? Ya da katılmamızı istemediler?"

Shamus şakacıktan savunmaya geçermiş gibi yaparak ellerini kaldırdı. "Neyi niçin yaptıklarını bana sorma. Tek bildiğim şu: Üye alım politikaları, insanlara onlar hazır olana kadar yaklaşılmaması ve sonra gerçeğin söylenmesi yönünde. Bana kalırsa sizin durumunuzda Daniel'a ilişkin yasal endişeler söz konusu olmuştur, çünkü üyelik kanıtlanabilirse gizli tertip kurmaktan enselenebilirdiniz ve o da daha beter bir bela açardı başınıza. Ayrıca üyelerin net gelirlerinin yüzde beşini davaya bırakmaları isteniyor o yüzden belki de bekâr bir kadının parasına göz dikmek istememiş olabilirler. Üstelik bilmen gerekenden fazlasını bilmemenin kadrini anlayacak kadar sokaklarda yaşamışsın."

Annalee'nin yanıt vermesine fırsat kalmadan Daniel ilgiyle ileriye doğru eğilip konuştu, "*Onlar* deyip duruyorsun. Sen üye değil misin?"

"Üyeydim," dedi Shamus. "Çıktım."

"Ama sana hâlâ yardım ediyorlar."

Shamus iç geçirdi. "İşin o tarafı biraz karışık. Kaçakçı olarak başlamıştım. Önceleri sigara, saat, sonra uyuşturucu, en son da altınla uğraştım. Altın, bir yerden bir yere taşıdığımda *kalbimi* çalan tek şey oldu. Hayatımda gördüğüm ilk külçe, içimde doğan bir güneş gibiydi. O zamanlar Florida dışında çalışıyordum, gençtim, hırslıydım, hayal gücüm yoğun işliyordu, kaçak malı A noktasından B noktasına güvenle nakletmek konusunda özel yeteneğe sahiptim.

Güvenilirdim, ağzı sıkıydım, çuvalla para kazanıyordum. Ve çoğu kaçakçının aksine paramı uyuşturucuya, yarış teknelerine ve karıya kıza çarçur etmiyordum. Eğlenceme bakıyordum ama gelirim kadar, abartıya kaçmadan, çünkü işinde ne kadar iyi olursan ol talihin dönebilir.

Öyle bir noktaya gelmiştim ki çok param ve şansımın daha fazla yaver gideceğine dair pek az inancım vardı o nedenle Kızıl Lubbuck beni ziyarete geldiği sırada, işi bırakmayı düşünüyordum. Kızıl, Körfez tarafındaki baş nakliyeciydi o yüzden doğal olarak iş konuşmak istediğini sanmıştım, onun yerine bana AMO'dan bahsedince şaşırdım. Tıpkı Kızıl'ın kendisi gibi konu dolambaçsız ve netti: Birlik'in sağlayacağı faydalardan istifade etmenin karşılığında kendi beyan ettiğim net gelirimin yüzde beşini yıllık aidat olarak ödeyecektim, tahsildar yok, denetçi yok, sorgu sual yok. Kızıl'a göre Birlik'in faydaları –o ayrıntılara girmişti ama ben üstünkörü geçeceğim– teknik ve yasal yardım, yetenekli ve güvenilir insanlardan oluşan bir ağ, güvenlik evlerinden tut torna atölyelerine kadar çeşitli tesislerin kullanımı, istihbarat servislerine erişim ki Kızıl isabetli bir biçimde bunun istisnai olduğunu iddia etmişti, ve kişinin kendi yeteneklerini geliştirmesi için müşterek bilginin ve eğitim olanaklarının kullanılması.

Kızıl baskı uygulamaksızın ikna edici olmuştu ancak ben o zamana değin daima bağımsız çalışagelmiştim ve zaten işi bırakıp köşeme çekilmeyi düşünmekteydim, yani tuhaf fırsatlar ve ortak güce ilişkin belirsiz vaatler uğruna yabancı kimselerin kurduğu bir örgüte katılmanın bir anlamı yoktu. Kızıl'a onur duyduğumu ancak yanıtımın dostane bir 'Almayayım' olduğunu söyledim.

Benim Bostonlu İrlanda aksanım, Kızıl'ın Güneyli aksanma uymuyordu bir türlü, yine de cevabı kelimesi kelimesine aklımda: 'Yahu oğlum, bizim senin kaçakçılığınla işimiz yok. Her an iflas edebilecek bir uğraştır o. Biz senden gidip Jacob Hind'le değerli madenler üzerinde çalışmanı istiyoruz, herhâlde bu ismi hiç duymamışsındır, genç gafilin birisin, ama bize göre o müthiş bir hocadır, düpedüz *ustadır* aslına bakarsan, senin değerli madenler üzerinde ömrü billah çalışıp didinerek öğrenebileceğinden daha fazlasını o çoktan unutmuştur bile. Ama Jacob Hind doksanına merdiven dayadı. Son öğrencisi sen olacaksın.'

Oltaya gelmiştim. Biraz önce de bahsettiğim gibi kendimi, değerli madenlere gittikçe daha çok kaptırıyor, kaçakçılıktan da bir o kadar kaygı duyuyordum. Sonuçta kaçakçılık bir meslek ve tehlikesi ya da ödülü ne olursa olsun gün gelir her meslek sıkıcı olmaya

başlar. Böylelikle AMO'ya katıldım ve üç ay sonra Puget Sound Körfezi'ndeki bir adada, Jacob Hind'in yalnız ve şaşkın öğrencisiydim."

"Bildiğimiz okullar gibi miydi?" diye merak etti Daniel.

"Yok, bugünküler gibi değildi. Aksine, bildiğin eski usta-çırak ilişkisiydi."

Daniel Annalee'nin omzunu dürttü. "Daha bir ay önce bu konuyu okuyorduk değil mi Anne?"

"Aynen öyle," dedi Annalee. "Ama bırakalım da Shamus hikâyesini bitirsin."

"Jacob Hind iyi bir hoca mıydı?" diye sordu Daniel Shamus'a. Annalee oğlunun bu soruyu kendisine kafa tutmak için mi yoksa Shamus'ı devam etmeye teşvik etmek için mi sorduğundan emin olamadı.

"*İyi* bir hoca mıydı?" diye yineledi Shamus düşünceli bir biçimde. "Yanıtlayamasam da iyi bir soru. İlk başlarda tamamen kaçık olduğunu düşünüyordum, heyecanlandı mı sidiğini tutmaktan aciz, ki sık sık olurdu bu, üşütük bir Hollandalı-İngiliz budalasının tekiydi. Ağzından çıkanların yarısı anlaşılmaz Latince sözlerdi, İngilizce konuştuğundaysa söylediklerinin neredeyse tamamı metaforlardan oluşurdu. 'En değerli taş, alev alan nehirdir.' 'Hem bir erkeğin hem de bir kadının kanatlarına sahip olan şey maddenin rahmidir.' Latince konuştukları da tamamıyla metaforlardan ibaret olabilir tabii. Her neyse, derslerini anlamakta güçlük çekiyordum.

Ancak muhteşem bir metalürji laboratuvarı vardı ve ondan da muhteşem bir kütüphanesi, ama tekrar edeyim kitapların yarısı Latince ya da Yunancaydı. Tam yöntemlerini ve bunlarla beraber onun değerini kavramaya başlamıştım ki aniden kalp krizi geçirip öldü."

Shamus derin bir nefes almak üzere durakladı. "İşte elimi böyle yaktım. Jacob'un kalbi teklediğinde laboratuvar tezgâhına doğru sendeledi. Gümüşün dönüştürülmesine ilişkin bir çalışmanın tam ortasındaydık; tutunmak üzere salladığında eli, erimiş gümüş potasına çarptı, içindekiler benim elime döküldü. O anda acıdan önce şokla sarsıldım, Jacob beni omuzlarımdan kavradı ve hiç çaba harcamıyormuş gibi görünecek kadar büyük bir kuvvetle beni kendine doğru çekip haşince kucaklarken, nefesini toplamak için titreyerek kulağıma fısıldadı: "Doksan ikiye döndür onları."

Annalee, "Ne demek istedi 'doksan ikiye döndür' diyerek?" diye sordu. Daniel soruyu o sorduğu için memnun olmuştu.

"Ne demek istediğinden emin değilim," dedi Shamus. "Periyodik Element Cetveli'nde doksan iki uranyumdur, değerli bir maden, son doğal elementtir –son ama atomik ağırlık olarak en ağırıdır–

ardından insan eliyle yaratılmış on beş tane element gelir. Beraber geçirdiğimiz kısa süre içinde onu doğru anladıysam, insan yapımı elementlerden nefret ediyordu çünkü onlar tehlikeli, zarar verici, kafa karıştırıcı ve gereksizdiler."

"Ama onları doksan ikiye nasıl döndüreceksin?" dedi Annalee.

"Bir bilsem. Bunu düşünmeden bir günüm bile geçmiyor."

"Şimdi anladım," dedi Daniel.

"Neyi?"

"Onları bırakmana rağmen sana neden yardım ettiklerini: Elinin yaralanmasından dolayı sana borçlular."

"Ama o zaman *bırakmadım* ki. Aksine iyileştikten sonra Jacob'un laboratuvarını devralıp çalışmalarıma devam ettim. AMO bunu onaylamakla kalmadı, bana bir de Latince öğretmeni verdi. Altı aylık çılgınca çalışma döneminden sonra eski metinlerin çoğunu okuyabiliyordum. Ortaya çıkan bağlantılar içinde radyoaktif elementlerden ve beklenebileceği gibi özellikle uranyumdan büyülenmiştim. Doksan ikinin kendisi, Jacob'un dönüş noktası, doğrusal hızlandırıcıların ve nükleer reaktörlerin insan yapımı mutantlarından önceki doğal hattın sonuydu. Elbette elimde uranyum örnekleri vardı ama asıl ilgimi çeken füzyonu yapılabilen izotop uranyum-235'ti. Ancak 235 nükleer bombalarda kullanıldığından hükümet hepsini elinde tutuyor. Ve çalışmalarımda önüme çıkan başka her şeyin netliği kenara atılabilse de karşı konulmaz biçimde aşikâr tek bir şey vardı o da elementlerin güçlerini ve işleyişlerini onlarla doğrudan alışverişe girmeden kavrayamayacağımızdı.

Her hâlükârda bir miktar U-235 çalmaya karar verdim ve bunun için AMO'dan yardım istedim. Benimle görüşmek üzere Volta isimli bir Yıldız üyesini gönderdiler ve bu adam talebimi geri çevirmekle kalmadı, kendi kendime bu işe girişmememem için beni ikna etmeye de çalıştı. Hâlimden anladığını belirtti ama dedi ki –onun sözlerini alıntılıyorum– 'Kişisel hayranlık, başarının başarısızlıktan daha tehlikeli olacağı bir hareket biçimine AMO'nun baş koyması için yeterli gerekçe değildir.' Yani Volta nazik bir biçimde şunu söylemeye çalışıyordu: Nükleer madde hırsızlığı, hararet üzerimize öyle bir şiddetle salardı ki diğer projeleri ve bir sürü insanı tehlikeye atmış olurduk.

Kızmıştım, o yüzden şöyle dedim 'Uranyumu kendi bencil gerekçelerimden dolayı nasıl olsa *çalacağım*, bu nedenle benim için tek şerefli davranış AMO'dan çıkmak olacaktır.' Bunun üzerine Volta şöyle konuştu, 'Nasıl istersen. Bir şey fark etmeyecek gerçi, tahkikat yine de şiddetli olacak ve kargaşa yaratacak. Şerefli davranışın an-

lamsız demeye getirmiyorum, şeref hiçbir zaman anlamsız değildir. Sen aklına koyduğunu yap elbette.'

Ben de yaptım," dedi Shamus pişmanlık dolu bir gülümsemeyle. "Ve içine ettim. Ve hararet üzerimize geldi. Ve işte buradayız." Gülümseme yok olmuştu.

Annalee sağ elini uzatıp Shamus'm bacağını sıktı. "Daha beterlerini de biliyorum."

"Şimdi ne olacak?" dedi Daniel. Annalee o an onu boğabilirdi. Böylece gelecekte olacaklar daha hızlıca gerçekleşmiş olurdu.

"Kim bilir?" diye yanıtladı Shamus. "Büyük ihtimalle Dubuque'de bizi ayıracaklar ve beni ülke dışına çıkaracaklar."

"Ya ayrılmak istemezsek?" dedi Annalee.

Shamus ona dönüp yumuşak bir sesle, "Ama ayrılmamız gerekiyor," dedi. "Şu âna kadar sizi yakıp kül ettim, yerinizden ettim ve yollara döktüm. Sizinle kalmayı çok isterim ama bu hak etmediğim bir şımarıklık ve şu anda alamayacağım bir risk olur."

Annalee bir şey diyecek oldu, sonra fikrini değiştirdi. Uzanıp radyoyu açıverdi, sesini kökleyebileceği rock 'n' roll tarzı bir şeyler arıyordu. Beyni ayrılmanın en makul hareket olacağını söylüyordu ancak yüreği bunu istemek zorunda olmadığını anımsatıyordu ona.

Kayıt yazım:
Denis Joyner, AMO Mobil Radyo

Heeeeyyyy! Gökte ararken yerde buldunuz beni, emektar DJ'i, evet ta kendisi, Dük Joker, bu HAVASI BİNBEŞYÜZ mobil radyoda, elimden geldiğince, canlı olarak karşınızdayım, bulduğunuz yerde yayındayız, ama ayarlara bakma bebeğim, çünkü orada değiliz. Biz anahtar teslim fiyatız, çemberin dışıyız, daldan dala sıçrayan İsayız, gerçek olabilir mi! Ama gerçek –heh heh– hem de sapma kadar: Gümüş Karavanlı Hüzünlü Adam hayallerinizi döllemeye ve zavallı yalnız çıranızı ateşlemeye geldi.

Burada YÜKSEK Kültürden bahsediyoruz. Kule gibi! Muazzam derecede şahane! Boşluğa doğru muhteşem ruh zıplayışları! Direkt kafaya kafaya vuran iletim sıçramaları! Sağlam astral seks başlangıcı! Aynen, anladınız siz onu! Aklı Bir Karış Havada Olanların Kültür Kulübü.

Sizle benim bir de mağara duvarlarının arasında kalsın gençler, bu gece canavar gibi bir program yapacağız. Bu da sizi azdırmıyorsa, zincirlere vurulmuş olmalısınız.

Abarttığımı mı düşünüyorsunuz? Valla kardeşlerim, şunlara bir bakın. Karl Marxxx bu gece bizlere listelerde bir numaraya çıkmış

şarkısı "Dağıtılmamış Gelir Fazlası ve Bunun Siz ve Ben Gibi Emekçiler İçin Anlamı"nı söyleyecek, kendisine dobro gitarda Peter Kropotkin ve kemanda Lev Troçki eşlik ediyor. Jean-Paul Sartre yeni Banda Kaydedilmiş Makaleler serisinden "Yeni Başlamış Uyarılma ve Kıyamet Hisleri" isimli sanayi sonrası kaygıya ilişkin ihmal edilmiş çalışmasıyla aramızda olacak. Bunlar hoşunuza gitti mi? Dahasını ister misiniz? Öyleyse, şunu da yazın bir köşeye: Nadir bir Walt Disney söyleşisinden yayınlanmamış parçalar var elimde; Walt Abi, Elektromitoloji ve Tinkerbell Fetişinde (hey abiler, hadi itiraf edin, şu bizim küçük Tinkerbell'in bir 150 santim daha uzun olmasını istemediniz mi hiç?) afyon pipoları üzerine uzun uzadıya söylev çekiyor.

Ve durmak yok! Niye duralım? Ayrıca *canlı* yayında, aynen ânı yaşayarak, Mormon Tapmak Korosu *tam kadro* "Staggerlee" folk şarkısının muzır bir uyarlamasını yapacak. Yapmazsak ne olayım! İlaveten *–insaf* be anam!– Tap City Step Dansçıları, Demerol Jones şefliğinde Bach'ın yeni keşfedilen keman süitlerini seslendirecekler. Bunlar da sizi coşturmadıysa o zaman her zamanki programlarımıza buyurun, mesela Carl Jung ile astroloji, Attila Han ile Tüketici Yardım Hattı, Corliss Lime'm aşırı cadaloz kitap eleştirileri ve davulda bendeniz Dük Joker.

Öyleyse hatta kalın, ben de sizinle takılayım.

O gün ilerleyen saatlerde Dubuque'a vardıklarında bir Conoco Benzin İstasyonu'nda mola verdiler. Shamus ankesörlü telefondan bir numarayı aradı. Kısa bir görüşme oldu, arabaya yüzünde düşünceli bir ifadeyle döndü.

Annalee onun yüzünü inceledi. "Ee, şimdi nereye?"

"*Baton Rouge Kenti*'ne."

"Louisiana mı?" dedi Daniel arka koltuktan. "Hiç mantıklı değil."

Shamus gülümsedi. "*Baton Rouge Kenti* bir tekne, hemen şehrin dışında demirlemiş eski harbici Mississippi arkadan çarklılarından."

"Tabii ya," diyerek başını salladı Annalee dalgın dalgın, "Mississippi Nehri. Ulu Mississippi'den aşağı New Orleans'tan Körfez'e. Oradan da herhâlde denizaltıyla Küba'ya."

Shamus Annalee'nin saçlarını karıştırdı. "İşte budur. Küba'dan planörle Brezilya'ya. Gece. Ay yokken."

"Yalnızca suyun üzerinde yıldızların ışığıyla kanatların seğirtişi."

"Tam üstüne bastın," dedi Shamus.

Annalee arabayı çalıştırdı. "Önce şu nehir gemisini bir bulalım bakalım."

"Ormanda bizi hayatta yakalayamazlar," dedi Daniel heyecanlı bir katiyetle.

Annalee Shamus'a sordu, "Gerçeği öt bakalım, nereye gittiğimizi biliyor musun yoksa yalnızca bizi mi gaza getiriyorsun?"

"Köprüden önceki son çıkıştan çık, nehre paralel kuzeye doğru devam et. Volta'nm saha adamlarından Elmo Cutter bizimle orada buluşacak. Birincil hedefimiz olan *Baton Rouge Kenti*'nin ötesinde nereye gittiğimizle ilgili hiçbir fikrim yok. Ama eminim Elmo'nun bazı önerileri olacaktır."

Elmo Cutter esmer, bastıbacak bir adamdı. Kalın, siyah purosu –ki hiçbir zaman yanmazdı– Chicago Cubs kasketinin kirli siperinin altında sallanırdı. Aksi ve huysuz bir tek heceli sözcükler çeşitlemesiyle selamladı onları ve sonra da tekneye buyur etti.

Baton Rouge Kenti kendi sınıfının kalan son örneklerinden, buharla çalışan, ince, zarif ve heybetli bir gövdeye sahip bir arkadan çarklıydı. 20. yüzyıla girmeden önce tekne şık iş adamları ve kumar üstatlarıyla eğlence düşkünü kadınlara ev sahipliği yapmıştı ve 1950'de boşaltılmış ve terk edilmiş olmasına karşın, şimdi bile yeşil çuha, yumuşak konuşma, balo salonundan yayılan vals havasını taşıyordu. Bourbon viskinin, köy jambonunun ve garson kızların saçlarındaki taze manolyaların birbirine karışmış kokusunu alabiliyor, oyun salonunda ortadaki fişler toplanırken çıkan yumuşak şıkırtıyı duyabiliyordunuz. Öte yandan geminin şu andaki yıpranmış, boş ve çürüyen hâli, şaşaalı bir düş gücüyle dahi kapanacak gibi değildi.

Elmo onları yemek salonuna aldı. Bir zamanlar üzerilerine dizilmiş kızarmış tavuklarla, jambonlarla, patates püresiyle, lahana salatasıyla, sıcak ekmeklerle, bol tereyağlı mısırla, bıldırcın kızartmasıyla, yeşilliklerle, et sosuyla ve kalın bal kabağı turtası dilimleriyle bel veren uzun masalarda iki yüz kişi otururdu. Şimdiyse salonda yalnızca hırpalanmış bir iskambil masasıyla dört tane katlanabilir iskemle bulunmaktaydı.

Elmo doğrudan konuya girdi: "Burada ayrılıyorsunuz."

Annalee irkildi.

"Shamus sen bu gece gidiyorsun. Her şey tam olarak ayarlanmadı ama epeyce yola sokuldu." Annalee'ye döndü. "Sen ve oğlan bir seçim yapacaksınız. Artık biliyorsunuzdur, yine de söyleyeyim: Evi AMO için daha doğrusu AMO'yla bağlantılı kişiler için işletiyordunuz. Sizde kalanların bir kısmı AMO üyesi bile değildiler, mesela Dolly, onu hapisten kurtardık çünkü serbest olmasını istiyoruz.

Artık aramıza katıldı gerçi. Size de soruyoruz şimdi, katılmak ister misiniz diye."

Annalee de Elmo kadar açık sözlülükle sordu, "Niye bize daha önce sorulmadı? En azından bir bilgi verilmedi?"

Elmo omuz silkti. "Ne diyeyim, Bayan Pearse. Orada değildim. Ama pek bir nedeni olduğunu sanmıyorum, baksana zaten müttefikimizsiniz, yalnızca resmiyete dökülmemiş. Formalitelere pek takılmayız."

"Katılmak istemezsek ne olacak peki? Belki de çok fazla şey biliyoruzdur."

Elmo homurtuyla kıkırtı arası bir ses çıkardı. "Hayır, hanımefendi, çok fazla şey bilmiyorsunuz. Biraz rahatsızlık verecek kadar ama esaslı bir şey değil. AMO civa gibidir. Yüzyıllardır bu sayede ayakta kalabildik. Bizimle güçlerinizi birleştirmek istemezseniz, araba sizde kalır, cebinize dört bin dolar koyar sizi sevgiyle uğurlarız. Ayrıca başınıza tatsız bir iş gelirse muhtemelen size yardımcı olmaya da çalışırız, ama bu bir söz değil yalnızca bizim olası eğilimimiz."

"Peki ya katılırsak?"

"Varsa ilgi çekici bir iş, dolgun ücret, iyi insanlar, geniş fırsatlar ve Birlik'in ortaklaşa faydaları."

"Okulunuz var mı?" Daniel bunu öyle bir yoğunlukla sordu ki hem Annalee hem de Shamus başlarını ona çevirdiler. Daniel farkına bile varmadı, bütün dikkatini Elmo'ya odaklamıştı.

"Okul yok," dedi Elmo. "Ama hocalarımız var, eğer öğrenmek konusunda ciddiysen senin sorumluluğunu alırlar. Gevşek bir doktor ağımız da var, bazıları AMO standartlarına göre epey ilkel olabilir, ancak sağlık işi işlemiyor değil. Yani eğitim ve sağlık hizmetleri de var diyebiliriz. Düşününce aslında hukuk da; adamı taşaklarından yakalayacak avukatlarımız var. Evet, satış sunumum bu kadar. Sizi sıkıştırıyor gibi olmayayım ama bir an önce harekete geçsek iyi olur."

"Ne diyorsun Shamus?" diye sordu Annalee. Daniel'ı adam yerine koymamış gibi hissederek ekledi, "Daniel ve ben senin fikrini almak isteriz çünkü karar vermesi gereken biz ikimiziz."

"Size kendi hikâyemi anlattım," dedi Shamus. "Dostlukları iyi, düşmanlıkları hakkaniyetlidir."

"Katılmalıyız," dedi Daniel. "Bizim için elverişli. Üstelik er geç bir öğretmene ihtiyacım olacak."

Annalee gözlerini kapattı ve hemen tekrar açtı. "Bizi üyeliğe kaydet," dedi Elmo'ya.

"Tamamdır," diye başını salladı Elmo. "Şimdi tekneden bir çıkabilirseniz Bay Malloy'la birkaç şey konuşacağım. Bilgisizliğin çoğunlukla en iyi korunma yöntemi olduğunu takdir edersiniz."

"O lafın doğrusu bilgi değil miydi?" dedi Daniel.

"Aynı şey," diye homurdandı Elmo, sonra aklına gelip ekledi, "Öğretmenlerimiz sana bayılacak."

Elmo'nun yorumu üzerine bocalayan Daniel dönüp ana güverteden ayrılmakta olan annesini takip etti.

Onlar gidince, Elmo Shamus'a "Bu gece trenle Detroit'e, sonra bir turist otobüsüyle sınırı geçip soğuk hava deposunda Montreal'e gidiyorsun. Ortalık fena kaynıyor. O kaçırdığın kaçık bilim adamı daha ortaya çıkmamış. Ona bıraktığın araba yerinden kıpırdatılmamış. Bir su hendeğinde taş gibi ölü hâlde yatıyor olabilir veya etrafta avare avare dolanıp kayalarla söyleşiyor da olabilir ki biz böyle şeyleri bilmekle övünürüz normalde."

"Bilmez miyim," dedi Shamus.

"Eğer onu ölü ya da diri ele geçirirlerse, ortalık bayağı rahatlar."

"Anlıyorum. Aynen size anlattığım şekilde bıraktım onu."

Elmo purosunu çiğnedi. "Ne yöne gittiği hakkında hiçbir fikrin var mı?"

"Yukarıya doğru gitti. Düşüncelere dalmıştı."

"Anladım." Elmo bir parça tütün tükürdü. "Her neyse, elimizde koduğumun bir UFO'su var. Mecnun gibi geziyor."

Shamus iskambil masasının üzerinde ellerini kavuşturdu, çıplak elini eldivenlinin üzerine koydu. "Ee, durumumuz nedir?"

"Volta, sana yardım etmek için gereken zaman ve para konusunda biraz düşünmek istiyor."

"Param var. Ulaşabildiğim anda faiziyle memnuniyetle size geri öderim."

"Doğrusu da bu olur ama acelemiz yok. Volta'nın isteği senin iş birliğin. Bunu birkaç yıllık onurlu bir ihtiyati gözaltı olarak düşünmeni istedi. Benim anladığım, bir süre etrafta gözün dönmüş gibi fink atmayacağına dair söz vermeni istiyor. Yoksa seninle hemen şimdi bağlantımızı koparacağız, kıza da, önerdiğimiz gibi bir araba ve iki bin dolar vererek yollayacağız seni."

"Ona dörı bin önerdiniz," diye düzeltti Shamus.

"Onun çocuğu var."

"Ne diyeyim, doğru," dedi Shamus. "Dostluk ucuza gelmiyor herhâlde."

"Gelmiyor, özellikle de dostları ateş altına atınca."

"O bekçinin ot içmeye çıkmasının bir kaza, rastgele meydana gelen bir sorun olduğundan emin olmasam, Volta bu işi yapamayayım diye çomak soktu diyeceğim."

"Ben bilemem. Görünüşe bakılırsa sen kendi işinin içine sıçmak konusunda maharetli davrandın. Şimdi de boku bizim temizlememiz gerekiyor."

"Öyleyse trene bindirin beni, yolda bir yerlerde işleri toparlamaya çalışayım."

"Bir şey daha var," dedi Elmo purosunun ucuyla işaret ederek. "Bu eldiven çıkacak."

"Çıkmıyor. Alçıya ne dersin?"

"Fark etmez."

Shamus eldivenli elini kaldırdı. "Kolu dirsekten kesebiliriz."

"Fark etmez," diye tekrarladı Elmo.

"İşlerin içine sıçmaktan bahsetmişken," dedi Shamus, "çiftliği nasıl buldukları hakkında fikrin var mı?"

"Var."

"Pilot mu?"

"Tam üstüne bastın. Seni Nashville Havaalanı'nda kıl payı ellerinden kaçırmışlar. Uçağın kimliğini almışlar, birisi de Denver'daki değişimi görmüş. Birkaç gün uğraşmışlar ama sonunda pilotu Portland'da yakalamışlar. Döve döve herifi konuşturmuşlar."

"Buna üzüldüm," dedi Shamus.

"Onun kadar üzülmüş olamazsın. Uçmayı seviyormuş ama yürümeye de meraklıymış."

Shamus eldivenli elini iskambil masasına vurdu. "Kahretsin, olanlar için beni paralamanız hiçbir şey değiştirmeyecek. Madem benim yargılarımı beğenmediniz niye beni işe aldınız o zaman? Niye Jacob Hind'e gönderdiniz? Niye radyoaktivite üzerine çalışmam için beni yüreklendirdiniz?"

"Ağır ol," Elmo kollarını açtı, "Sana niye mi yardım ediyoruz? Ha? Niye ediyoruz söyleyeyim: Çünkü hepimiz hata yaparız."

"O uranyumu çalmaya çalışmak hata *değildi*. Yalnızca işler yolunda gitmedi."

"Shamus sen yanlış adamla konuşuyorsun, beni münazara ekibi mi sandın? Benim işim seni kurtarmak. Montreal'e vardığında kendi bokunu kurcalayacak bol bol vaktin olacak. Şimdiyse hızlı davranmamız lazım."

"Neyse," dedi Shamus. "Davranalım bakalım."

Shamus ve Elmo, Annalee ve Daniel'ı ahşap tahrik tekerini hayranlıkla incelerken buldular.

"Hazır mıyız?" dedi Annalee. Shamus pek mutlu gözükmüyordu.

"Evet, hazırız," dedi Elmo.

"Nereye?"

"Sen ve Daniel buradasınız."

"Dubuque'ta mı?"

"Burada," dedi Elmo güverteyi göstererek. "*Baton Rouge*'u eski görkemli günlerine geri döndürecek şekilde restore etmenizi istiyoruz. Kuru havuz işleri bitti, bir tek son rötuşlar kaldı. Elinizdeki dört binlikle başlayın. Paranız bitince Dave Jaspars'ı arayın ve Tarihî Restorasyon Hesabı'ndan bahsedin, numarası rehberde var. Buradaki irtibatınız onunla olacak. Acil durumlarda ona haber verin."

"Çüş!" dedi Annalee başını eğerek. "Nasıl istersiniz böyle bir şey? Siktir, *nasıl* yapacağız biz bu işi? Dövme çivilerimiz, kesme tezgâhımız falan vardı ama onlar çiftlik usulü inşaat işleriydi, ustalığımız yok ki. Renk işleri ne olacak? Yani..."

Elmo sözünü kesti. "Bana bak, bir yolunu bulun, tamam mı? AMO'da aptallara yer yok."

"Teknede yaşayabilir miyiz?" Daniel bu olasılık karşısında büyülenmişti.

"Ben öyle yapacağınızı düşünmüştüm ama zorunda değilsiniz. Bizim şimdi biraz yol katetmemiz lazım."

Annalee ve Shamus duygulu bir öpücükle vedalaştılar. "Altın pas tutmaz," diye fısıldadı Shamus Annalee'nin kulağına. "Seni yeniden göreceğim."

"Boş vaatler," diye mırıldandı Annalee, sonra gözlerindeki yaşlarla mücadele ederek ona sıkı sıkı sarıldı.

Shamus Daniel'la el sıkışıp borda iskelesinden aşağı rıhtıma doğru Elmo'ya eşlik etti. Annalee, gözden kaybolana kadar iskele boyunca onları seyretti. Sonunda Daniel'a bakmak üzere başını çevirdiğinde, Daniel'ı küpeşteye yaslanmış, gri Mississipi'nin sessizce kayıp gidişini seyrederken buldu. Yanma, küpeşteye yanaşıp kolunu omzuna attı. "Ee," diye içini çekti, "ne düşünüyorsun?"

Daniel gözlerini nehirden ayırmadan konuştu, "Tam Mark Twain'in anlattığı gibi. Hem güzel hem de çirkin."

* * *

Baton Rouge Kenti'nin ince işlerini bitirmek Annalee ve Daniel'ın iki yılını ve 52.000 dolarlarını aldı. Daniel için zaman çabucak geçip gitti. Ceviz merdivenleri zımparalamaktan veya kırk özel kamaradan birini boyamaktan arta kalan zamanlarında nehir gemileri hakkında bulabildiği her kitaba dalıyordu, özellikle de nehir gemilerinin yapımı, kullanım alanları ve tarihi konusunda. *Natchez*, *Grand Republic*,

Robert E. Lee ve *Mary Powell*'ın eski, grenli fotoğrafları güçlü ve zarif hâlleriyle onu etkiliyordu. Büyük yarışlar, feci kazalar ve diğer nehir efsaneleri, cesur kaptanlar ve kurnaz kumarbazlar ile hin, sarhoş gemi işçileri hakkında okuyordu. Akşam geç saatlerde, iskelenin en ucuna kurduğu büyük oltaya yayın takılmış mı diye göz atmaya gittiğinde, sisin içinden geçen hayalet nehir gemilerinin düdüklerini ve çanlarını düşlerdi. Her bir bilgi kırıntısı, duygu parçası, *Baton Rouge Kenti*'ndeki günlük işlerine daha da derin ve tutkulu bir saygı duymasına yol açmaktaydı.

Oysa Annalee için zaman Mississippi kadar yavaş ve miskince geçmekteydi. Daniel'a canlılık veren başarma duygusu onu o kadar güçlü biçimde etkilemiyordu. İşleri ilginç, zorlayıcı ve karşılığını veren cinstendi ama onu heyecanlandırmıyordu, Kare İkili'yi işletmek gibi değildi, Shamus'ın eldivenini omurlarının en altında hissetmek gibi değildi.

Ne zaman malzeme ya da alet almak için paraya ihtiyaçları olsa Annalee, Dave Jaspars'ı arıyordu. İlk aradığında Dave ona, bulundukları yerin First National Bank şubesinde Annalee'nin kâğıt üstündeki ismi Maybelline Wyatt adına bir hesap olduğunu söylemişti. O artık, *Baton Rouge Kenti*'nin, limandaki tesislerinin ve nehir kenarındaki yüz altmış dönümlük bitişik arazinin esas sahibi olan Louisianalı şeker kamışçı kodaman J.C. Allsop'un dul kızıydı ve babasının New Orleans'taki bir genelevdeki vakitsiz ölümü üzerine yakın zamanda bunların hepsi ona kalmıştı. Dave Jaspars biraz kadınsı bir sesle, geminin bir haberleşme merkezi olarak kullanılacağını, kimi zaman da büyük toplantılara ev sahipliği yapacağını açıklamıştı. Ancak, Daniel'ı büyük düş kırıklığına uğrattığı üzere, buhar makinesi yenilenmeyecek ne de başka bir hareket aracı yerleştilecekti. *Baton Rouge Kenti* demirlenmiş hâlde kalacaktı.

İş ilerlerken, harcamalar ya da uygulanan tarz üzerine hiçbir şikâyet gelmedi. Para talebi için yapılan her arama, hesaba derhâl para yatırılmasıyla yanıtlanıyordu ve zevk ya da yöntemle ilgili hiçbir çekince ileri sürülmüyordu. Dave Jaspars ile hiç karşılaşmadılar. AMO'dan kimse yaptıkları işi denetlemeye gelmedi. Tek ziyaretçileri, ara sıra uğrayanlar; nehir gemisi meraklıları (Daniel bunları hep akşam yemeğine çağırır ve onlara bilgi yağmacılığı yapardı) ve özel işler için tuttukları ustalardı. Ahşabın sıcaklığını ve orijinal kandilli avizeleri tercih eden Daniel, makine dairesindeki elektrik kablolarından ve yedek jeneratörlerden tiksiniyordu.

Annalee Daniel'ın on ikinci yaş gününe kadar işlerini tamamlamayı umuyordu ancak mart kapıya dayandığında yemek salonunu boyamaya daha yeni başlamışlardı. Annalee asıl en büyük doğum

günü hediyesini (mükemmel bir teleskop) o sabah vermişti, o nedenle akşam yemeğini bitirdiklerinde teleskobu üst güverteye çıkarıp kış takımyıldızlarına baktılar. Serin, rüzgârın dövdüğü akşam havası yüzünden çok geçmeden içeriye, kaptan yemek salonuna geçtiler, orayı kendi yemek salonları olarak kullanıyorlardı. Daniel masanın başında beklerken, Annalee gemi mutfağına dalıp elinde Daniel'ın, üzerinde on iki mum yanan doğum günü pastasıyla yeniden ortaya çıktı ve doğum günü şarkısı söyleyerek pastayı Daniel'in önüne koydu. Daniel'in gözleri mum ışığında parlıyordu.

"Söndürmeden önce dilek tutmayı unutma," diye anımsattı ona.

Daniel bir an düşündü, derin bir nefes alıp tam ortadaki dışında bütün mumları söndürdü. Annalee hemen davranıp onu eliyle söndürüverdi.

"Demek ki dileğim tutmayacak," dedi Daniel. Annalee onun sesinde kendine acıma tınısını pek nadir duyardı. Bu aniden değişen ruh hâline nasıl tepki vereceğini bilemedi. "Ne diledim biliyor musun?" dedi Daniel ve yanıtlamasına fırsat vermeden devam etti. "Babamın kim olduğunu bilebilmeyi diledim."

Annalee konunun doğum günüyle olan ilişkisini kavramıştı ama yine de şaşkındı. Onun karşısına yerleşirken kendini aniden yaşlı ve çaresiz hissetti. "Sana daha önce de söylediğim gibi Daniel, bilmiyorum. Gençtim, deliydim, yolumu şaşırmıştım. Bir gecelik sıcaklık uğruna her önüme gelenle yatıyordum. Birkaç erkekten biri olabilir. Keşke sana kim olduğunu söyleyebilseydim."

"Söyle," diye haykırdı Daniel. "Söyle! Bilmen *lazım*!"

"Söyleyemem, Daniel. Gerçekten bilmiyorum."

"Yalancı!" diye fırladı yerinden. "*Söyle*!" Sağ kolunu kaldırıp yumruğunu pastanın üzerine indirdi.

Annalee ona öyle güçlü bir tokat attı ki eli uyuştu. Daniel sendeledi, iskemlesine zar zor tutunarak kendini toparladı. Krema bulaşmış elini yanağına götürdü, yaşlarla dolu gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyordu.

"Lanet olsun, aptal çocuk," diye bağırdı Annalee, "*acıdı* tabii. Benim de canım yanmıyor mu sanıyorsun?"

Daniel ağlayarak mekanik bir şekilde başını salladı.

"Nereden çıktı bu? Neden yapıyorsun bunu?"

Daniel başını sallamaya devam etti.

"Konuş benimle Daniel. Beni bu hâle sokup sonra köşene çekilemezsin. Sorun nedir?"

Daniel hıçkırdı. "Bir şeycik istiyorum. Hayal edebileceğim bir tek şey."

Annalee onun ne istediğini anlamıştı. Oturdu, bir anda sakinleşmişti. "Babanı ilk gördüğümde," diye başladı, "Anchor Körfezi'nde, Kare İkili'nin deniz kıyısından yaklaşık elli mil aşağıda bir tatil yerinde gizleniyordum. Neredeyse iki yıldır fena bir kuraklık vardı, hemen hemen herkesin suyu bitmişti. Bir yaz şafağında uyandım ve camdan dışarı baktım. İnce bir sis fırıl fırıl dönüyordu dışarıda, günün ilk ışıklarıyla bulanıkçaydı. Çayırda bir adam gördüm, uzun boylu sakallı bir adam, başında silindir şapka, sırtında uçuşan siyah bir pelerin vardı. Çatallı bir sopayı önünde tutmuş büyücü edasıyla su arıyordu. Arazide çalışırken sarf ettiği dikkati duyumsayabiliyordum. Çayıra çıktım ve karşısında durdum. Pelerinini yere yaydı. Tek kelime etmeden seviştik. İşimiz bittiğinde omzumu peleriniyle örttü. Gitmeden önce araziyi gösterip 'Merkeze doğru derin bir kaynak var ama kazmaya lüzum yok. Yakında yağmur yağacak,' dedi. Ertesi sabah, yumuşak, tatlı bir sağanakla uyandım."

Daniel ciddiyetle başını salladı.

"Baban," dedi Annalee, "bir nehir gemisi kaptanıydı. Gemisinin adı *Delta Kraliçesi*'ydi. Ben bir hizmetçi kızdım, bataklıktan gelen genç bir Kajundum. Dümen çevirmekten kolları nasıl da güçlenmişti, çok iyi hatırlıyorum. Sen kaptan köşkünün zemininde rahme düştün, dümen yavaş yavaş dönerken, gemi serbest seyrederken. Ertesi gece deprem oldu. Nehir üzerinde önce hissedemedim ama kıyıdakilerin çığlıklarını duyabiliyor, ay ışığının altında ağaçların üst dallarının birbirine vurduğunu görebiliyordum. Nehir sanki her şeyin üzerine yuvarlanıyordu; geminin kalaslarının, silah atışı kadar gürültülü çatırtısını ve salonda bardakların tuzla buz oluşunu duyuyordum. Bir şişe brendiyle kaptan köşküne çıkmaktaydım ki merdivenlerde gerisin geri yere devrildim. İnsanlar çığlıklar atarak suya atlıyorlardı. Birden baban yanımda belirdi, beni kucaklayıp ana güverteye taşıdı. Pruvaya bağlanmış ufak bir filika vardı. Bıçağıyla ipi kesip beni kaldırdı ve filikanın içine koydu. Beni öptü, beni sevdiğini söyledi sonra da filikayı indirdi. Ardından, geri dönüp diğerlerine yardım etmeye gitti. Brendi şişesi hâlâ elimde, nehirde sürüklenirken, onun koşarak salona girdiğini gördüm, sonra gemi alev aldı."

Daniel gözlerini kapamış, dalgın dalgın yanağında Annalee'nin tokadının patladığı yeri elliyordu.

"Baban bir eşkıyaydı," diye devam etti. "Berbat bir Chicago barında garson olarak çalışıyordum. Barı kapatmıştık, barmen ve ben son birkaç bardağı yıkarken, baban elinde tabancasıyla tuvaletten çıktı. Barmeni bağladı ve depoya kilitledi sonra da kasayı boşalttı. Bar üzerinden bana doğru 50 tane on sentlik savurdu, orada kı-

pırdamadan oturmamı söylemişti. 'Müzik kutusunda bir şeyler çal,' dedi. Ne dinlemek istediğini sordum. 'Seni havaya ne sokacaksa onu,' deyip güldü. Duyduğum en tatlı, en gevşek kahkahaydı o. Kaçtığı arabayla onun dairesine gider buldum kendimi. Yoo. Dur. Yalan söyledim."

Daniel sertçe ona baktı.

"Onun dairesine gitmedik. Oracıkta, uzun maun barın üzerinde seviştik."

"*Anne*!" dedi Daniel kızararak. "Yok artık."

"Babanı bilmek istiyorsun, bense onun kim olduğunu bilmiyorum. Sana tanıdığım erkeklerde beni etkileyen, beğendiğim, hoşuma giden, hayal ettiğim, arzu ettiğim her şeyi anlatacağım ben de. Anlatacaklarımın sonuna geldiğimde senin hâlen bir baban olmayacak, hâlâ babanın kim olduğunu bilmeyeceksin ama *benim* kim olduğuma dair, benim oğlum olduğuna dair ve seni sevdiğime dair çok daha iyi bir fikrin olacak.

Baban zirvede kaybolan bir dağcıydı. Tırmanışına başlamadan hemen önce onunla bir Katmandu kahvesinde karşılaştım. Hatırlıyorum da..."

Parçalanmış pasta hiç dokunulmadan ortalarında dururken, Annalee konuşmasına neredeyse iki saat boyunda devam etti, hatırlayabildiği bütün canlı erkekleri ve uydurabildiği bütün hayalî erkekleri, kahramanları, şairleri, kanun kaçaklarını, ahmakları anlattı. Daniel ilgiyle dinledi ve Annalee sözünü bitirdiğinde, Annalee'nin gözlerini yaşlarla dolduracak bir şey yaptı: Ezilmiş pastadan bir parça koparıp ona uzattı.

* * *

Sonunda gemiyi 1 Nisan günü bitirdiler. Bu zamanlama ikisini de pek eğlendirmişti. Çalışmalarının mükemmel olduğu konusunda hemfikirdiler. Perişan hâldeki kraliçe, görkemli günlerine geri dönmüştü; Belçika halılarından avizelere kadar, sessiz bir zarafete ve şaşaalı bir asalete sahipti.

O akşam Annalee, Dave Jaspars'ı arayıp işin bittiğini haber verdi.

"Harika!" Dave'in sesi gerçekten memnun çıkıyordu. "Birkaç haftalığına tatile çıkın ya da isterseniz orada kalıp emeklerinizin meyvesinin tadını çıkarın. Ay sonuna doğru Elmo buralarda olacak, bundan sonra ne yapacağınızı o söyleyecek size."

"Senin hiçbir fikrin yok herhâlde," diyerek biraz dürtükledi Annalee. Dave Jaspars dedikodu etmeye bayılırdı ve hep açıklayabileceğinden çok daha fazlasını bildiğine dair bir şeyler çıtlatırdı.

"Aslında..." diye başladı Dave sesini alçaltarak. "Size bir şey dememem gerekir ama sen İndianapolis'e gidip Kutsal Merhamet Rahibeleri Manastırı'na gireceksin, Daniel ise Paraguay'da bir Yatati şamanıyla halisünojenik tıp çalışacak."

Annalee afallamıştı. Burnundan tuhaf bir sızlanma sesi çıkardığını kendi kendine duyabiliyordu ama ağzından "Hayır!" çıkana kadar konuşmaya çalıştığının farkında bile değildi.

"1 Nisan!" Dave Jaspars neşeyle ciyakladı. "Kandırdım!"

"Pis herif," dedi Annalee soğuk bir sesle, "iyi ki neye benzediğini bilmiyorum yoksa seni bulur ve şaka neymiş gösterirdim."

"Aman Tanrım, Bayan Wyatt," dedi Dave, "Benim hakkımda böyle düşünceleriniz olduğunda haberim yoktu. 1 Nisan'ın kutladığımız tek dinî bayram olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Annalee gülümseyerek, "ama mantıklı."

Elmo Cutter ana salona girdiğinde, purosunu ağzından çekip yumuşak bir ıslık öttürdü. "Ha siktir."

Daniel restorasyonla ilgili görüşleri konusunda bastırmak için tam zamanı olduğunu düşündü. "Nehrin üzerinde ne güzel görünür ama bunun için motorun tamir edilmesi lazım ya da belki yeni bir tane konur."

"Hayır Daniel, böyle bir şey olmayacak. Sabit bir iletişim merkezi olarak kullanılacak. Suyun üzerinde fazla dikkat çeker."

Daniel kollarını hiddetle sallayarak salonu işaret etti. "O zaman bütün bunlarla niye uğraştık? *Tekiyle* bile? Niye ucuz, kolay, işlevsel tarafından halletmedik?"

"Çünkü o zaman doğru düzgün bir yapmış olmazdık," dedi Elmo. Sesi, yumruk vursan kırılacak kadar sert çıkmıştı.

"*Yarı yarıya* yapmak doğru düzgün yapmak mı oluyor yani?"

"Bu durumda evet. Oğlum, bu kadarının bile altından zor kalktık ki dinamo bütçeyi iki katına çıkarırdı ve bizim niyetimiz için de hiçbir kıymeti olmazdı."

Daniel homurdandı, "Yaptığımız işi anlamsızlaştırıyor."

Elmo etli elini Daniel'ın omzuna attı. "Anlamsız mıdır değil midir *o* sana kalmış. Bana sorarsan ikiniz müthiş bir iş başardınız; motor için ümüğümü sıkıp kendimi kötü hissettirmeye devam etmeden önce bir teşekkür etmeme müsaade et bari. Tamam, şimdi beni lime lime etmeye devam edebilirsin istersen ya da şu güzel masaya oturup konuşabiliriz." Elini Daniel'ın omzundan kaldırdı ve masanın cilalı yüzeyine dokundu. "Bu ne cins ahşap allasen?"

"Ceviz," dedi Daniel.

Elmo kalın parmaklarıyla yüzeyi okşadı. "Tek kelimeyle muhteşem."

Annalee "O kabuk kabuk olmuş eski iskambil masası nerede bu nerede, değil mi?" dedi.

"Aralarında milyon mil var." Daniel'a baktı. "Çiğnemen bitti mi?"

"Eğer bir fark yaratacaksa söyleyeyim," dedi Annalee, "Daniel'la aynı fikirdeyim."

"Fark yaratır ama bir şey değiştirmez."

Annalee oturdu. "O zaman başka konuya geçelim, mesela burasıyla orası arasındaki milyon mil ve buradan nereye gideceğimiz gibi."

"O size bağlı," dedi Elmo Annalee'nin karşısındaki iskemleye yerleşerek. "Gelecek ay bu tekneye radyo ekipmanı yerleştirilecek. Yaklaşık on iki kişilik sabit bir mürettebat olacak, gemi zaman zaman da tamamen dolacak. Burada kalıp iletişim mühendisliği öğrenebilirsiniz, şimdilerde bayağı geçerli bir beceri ya da Waco'daki dil okulumuzda bir yer açılmış, eğer İspanyolca öğrenmek isterseniz. Bir yandan da sınırlarımızın bazı mallara ve insanlara açık olmasını sağlayacaksınız. Washington'da bir komün somon teknesi var, her zaman yardıma ihtiyaç var orada. Üstelik motorlu da, yani çoğu zaman; mürettebatı ise bir asır önce korsan olabilirdi. Ya da baskı ve fotoğraf sanatlarını öğrenmek isterseniz, pek yakında üretime başlayacak olan bir kâğıt evimiz var..."

"Kâğıt evi mi?" diye araya girdi Daniel.

"Evrak, ruhsat, o tip şeyler."

"Belgede sahtecilik yani." Daniel başını salladı.

Elmo omuz silkti. "İşte, bir sürü resmî mührümüz var da onları kullanmak için pek fazla resmî yetkimiz yok."

"Bu kâğıt evi nerede?" diye sordu Annalee.

"Berkeley. Kaliforniya'da."

"Berkeley, Kaliforniya," diye yineledi Annalee hayallere dalmış, neşeli bir sesle. "Kimlik bilgileri, başarı belgeleri. Mükemmel. Biz o işi alalım." Daniel'a baktı. "Sana da uygunsa."

"Kentte yaşamak isterim," dedi Daniel.

"Ne kadar süreyle?" diye sordu Annalee Elmo'ya.

"Siz sıkılana ya da orası yanana kadar, genelde kâğıt evlerin başına böyle şeyler gelir. Ama evraklar ne kadar iyi olursa üzerine gelen hararet de o kadar az olur."

Annalee başını salladı. "Ne zaman?"

"İsterseniz hemen şimdi. Bütün araç gereç ve malzemeler gönderilene kadar bir ayı var ama ev hazır."

"Motora ihtiyaç yok değil mi?" dedi Daniel ama gülümsüyordu.

Elmo da sırıttı. "Sıktığı ümüğü ne zaman bırakacağını bilen Bulldog köpeğine ne denir?"

Daniel olumsuz anlamda başını salladı.

"Akıllı denir."

"Motorsuz bir tekneye nedir?" dedi Daniel.

Elmo iç geçirdi. "Dur tahmin edeyim. Aptal?"

"Hayır. İletişim merkezi."

"Artık yanımda kaşık gezdireceğim."

Daniel konuya atlamadı.

Elmo yine de açıkladı. "Bu işte yemek zorunda kaldığım laflara bakılırsa, işime yarar."

Annalee, "Madem soru soruyoruz ve madem siz de bize bir baskı dükkânı işlettirecek kadar güveniyorsunuz, öğrenmek istediğim başka bir şey var. Shamus Malloy nerelerde?"

"Ufak bir define avcısı ekibiyle denizde. O kaçık bilim adamı hâlâ ortaya çıkmadı."

"Nasıl bir define?" diye sordu Daniel.

"Gümüş ve altın."

Annalee gülümsedi. "Eminim hâlinden memnundur."

"Tanrım," dedi Elmo, "umalım öyle olsun."

Berkeley'deki ev McKinley Sokağı'ndaydı, liseden fazla uzak sayılmazdı. Helmsbro Taşımacılık ("Biz taşıyamazsak, bu boku kimse taşıyamaz" diyordu tam Berkeley usulü kartvizitlerinde) bir ay sonra görünüşte mobilya olan teslimatı yaptığında Annalee ve Daniel her eyalete ait top top boş doğum belgeleri, sürücü belgeleri, orduya çağrı belgeleri, pasaportlar ve çeşitli eyalet hükümetlerine ve devlet kurumlarına ait mühürler buldular. İkinci kat banyosundaki küçük karanlık oda onlar gelmeden önce hazırlanmıştı ve Mutilith baskı makinesi ve matbaa merdanesi, bir grup daktiloyla kuşatılmış şekilde bitişik odaya kurulmuştu. Sözde emlakçıları Jason Wisk'in dostane eğitimi sayesinde yeni bir kimliği yarım günde çıkarır hâle gelmişlerdi. Annalee fotoğraf ve kabartma işlerinden zevk alıyordu, Daniel ise özellikle baskı işlerine meraklıydı böylece işler doğal ilgi alanları doğrultusunda kendiliğinden bölüşülmüştü. Jason siparişleri idare ediyordu, talepler onları meşgul edecek kadar sürekli ama yük hâline gelmeyecek kadar seyrekti. Müşterilerin hiçbiri eve gelmiyordu; fotoğraf gerekirse Annalee ya başka yerde çekilmiş negatifler üzerinde çalışıyor ya da Jason'un emlak ofisinde kendisi çekim yapıyordu.

Daniel okula devam etmediği için sık sık tartışmalara maruz kaldığından hafta içlerinde öğleden sonra 3'ten önce evden pek ayrılmazdı. Genelde öğlene kadar baskı işlerini halleder, yemekten sonra en az birkaç saat kitap okur, ardından Berkeley'in sokak yaşantısını keşfetmek üzere dışarı çıkardı.

Karşılıklı anlaşmaları uyarınca geceler Annalee'ye aitti. Annalee özellikle Shattuck'taki Dr. Jamm'in Funk Dans Kulübü'ne kaptırmıştı. Oraya takılan müzisyen ve sanatçılarla kısa zamanda ahbap olmuştu. Çok geçmeden Kanyon Çapulcuları adında daimî olarak dağınık bir toplulukta şarkıcı ve baş kazoo çalgıcısı olmuştu; grubun repertuvarı geleneksel ancak bilinmeyen klasiklerden ve ayrıca doğaçlama ve gürültülü pornografik sosyopolitik polemiklerden oluşmaktaydı. Kanyon Çapulcuları çağın yükselen, sanatın alçalan değerlerine bağlıydı ve Annalee ise yeniden bir sosyal hayat keşfetmişti. Zincirlerinden boşanıp iyiden iyiye kurtlarını dökmeye başlamıştı.

Ancak bazı yörüngeler değişimden muaftı işte: Bir yıl sonra, mayıs başlarında, Kanyon Çapulcuları'ndaki arkadaşlarından birinin tavsiyesi üzerine bir şiir kitabı bulmak üzere Berkeley Halk Kütüphanesi'ne gittiğinde, Shamus Malloy'u kimya bölümünde dururken gördü. Shamus'm saçları siyahtı, yüzü sinekkaydı tıraşlıydı ve ceketinin iğnelenmiş yenine bakılırsa sol kolunu kaybetmişti. Ancak Annalee onun Shamus olduğundan o kadar emindi ki rafları karıştırarak ona doğru yanaştı ve boş koluna girdi.

Shamus tepki göstermeden, incelediği kitabı kapatıp yeniden rafa koydu. "Son iki yılımın her dakikasında seni sevdim ve özledim," diye fısıldadı kitap raflarına bakarak, "ve sana bakmaya korkuyorum, sen olmayacağından korkuyorum, ümitsiz bir sanrı olacağından, aç bir rüya olacağından."

"Sana burada sarılmamda bir sakınca var mı?" dedi Annalee, açık elini Shamus'm bel çukuruna bastırarak.

"Herhâlde vardır," diye sırıttı Shamus, "ama lütfen, lütfen yine de sarıl." Ona bakmak için döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu.

Kucaklaştıklarında Annalee Shamus'ın kolunu ceketinin altında hissetti.

"Böyle güzel bir bahar gününde içeride ne arıyoruz biz?" diye mırıldandı Annalee. "Haydi biraz yürüyüş yapalım, eğer iznin varsa."

"Her şeye iznim var," dedi Shamus, "dikkatli olduğumuz sürece." Bunları söylerken Annalee'nin gözlerine bakıyordu, sonra Annalee'nin omzunun üzerinden arka tarafı kolaçan etti. "Önden buyurun sayın bayan."

İki sokak yürüyüp Swensen Burger Sarayı'na vardılar, kahve söylediler ve arkalara doğru bir masaya oturdular.

"Şimdi," dedi Annalee, "neler oluyor? Bir tek define avında olduğunu duydum."

"Doğru. Denize açılmak suretiyle saklandım. Kolombiya açıklarında batıklara dalıyorduk. İşti iş olmasına ama güzel anlar da yaşanıyordu. Evrendeki en sersemletici hislerden biri güvertede elinde bir altın külçesiyle dikilmek, üzerinden hâlen deniz suları damlarken onu havaya kaldırmak olmalı. Seni kollarımda tutmak kadar harika değil elbette ama elindekiyle idare ediyorsun işte."

"Konuş konuş, heyecanlı oluyor," dedi Annalee. "Geçen gün Daniel bana soruyordu niye şairleri bu kadar seviyorsun diye, ben de dedim ki çünkü ağızları iyi laf yapıyor."

"Daniel nasıl?"

"On üçünde ama otuzundan gün alıyor. Göbek bağını koparma derdinde."

"Çok zor olmasa gerek, sen insanı sıkboğaz etmezsin."

"Hiç izin vermedin ki."

"Hayatında şu anda başka bir erkek yoksa, belki şimdi veririm."

"Hayatımdaki tek erkek Daniel, o da genç bir adam mı yoksa yaşlı bir çocuk mu belli değil. Peki ya sen? Sokağa çıkıp biraz oyun oynamaya iznin var mı?" Kahve fincanının ağzında elini avare avare gezdirdi.

"Volta'yla iki yıl uslu duracağım üzerine anlaşmıştık. *İş birliği* terimini kullanmışlardı. Herhâlde duymamışsındır, Gerhar von Trakl geçen hafta ardışık merkezler ve parçacık ve dalganın dolaşık dansı hakkında bir şeyler geveleyerek geze geze işine dönmüş. Çölde her şeye kafa yorduğunu iddia ediyormuş. Doğrudur muhtemelen, AMO'nun edindiği bilgiye göre saçı sakalı birbirine karışmış durumda, paçavraya dönmüş giysiler içindeymiş. Sorgulamaya ilişkin bilgi yok ama anlaşılan olanları olduğu gibi anlatmış, yani onu bıraktığımı ve arabamla gecenin içine karıştığımı. Yokluğunu bu kadar uzun süre saklayabilmiş olmalarına inanmak güç ama bunak ihtiyarın ailesi falan yokmuş, resmî açıklama olarak da özel bir göreve verildiğini söylemişler."

"Ee, şimdi sen serbest misin?"

"Tam değil. Hâlâ arıyorlar ama aciliyet ortadan kalktı."

Yüzünde ince bir gülümseme ve belirgin bir bıkkınlıkla sordu Annalee, "Yani, uranyumu tekrar denemeye hazırsın?"

"Hayır," dedi Shamus. "Plütonyum, yani karanlık, yoz kraliçenin ta kendisi. Ama bu kez fidye için: Ülkedeki *bütün* nükleer tesislerin

kaldırılması karşılığında. Onu çaldırmış olmanın politik utancı da cabası, kırılganlığın kabulü." Masanın üzerinden öne doğru eğildi. "Nükleer silah işi tam bir çılgınlık. Durdurulmalı. Bilgi ve teknolojinin ilerleyişi, her zaman onların sonuçlarını anlama kabiliyetimizin önünden gidiyor. Doğrusal hızlandırıcılar, üretken reaktörler her şeyi aklın alamayacağı derecede hızlandırmaktan ve bu arada doğanın hiçbir zaman niyetlenmediği çeşitte ve miktarda ölümcül maddeyi çoğaltmaktan başka ne işe yarıyor? Açgözlülük ve güç hastalığı bu, altın biriktirmek gibi, üstelik bu kadar az kişinin elinde bu denli büyük bir güç olması yüreği çürütür. Durmalı, durup bu kadar enerjiye sahip olmanın sonuçları ve bunu salıvermenin ne anlama geldiği üzerine uzun uzadıya düşünmeliyiz. Fidyenin bütün nükleer tesislerin kaldırılması olduğunu söyledim ama aslında değil. Asıl fidye zaman. Düşünmek, değerlendirmek, karara varmak için zaman. Zaman trajedinin can evidir. Teknedeyken Sofokles'i yeniden okudum: 'Her şey anlaşıldı ama çok geç.' Kavrayışa ulaşmak vakit alıyor; gurur, cehalet ve korku yalnızca kızağı yağlamaya yarıyor. Vaktimiz azalıyor. Neredeyse çok geç oldu bile. O yüzden içimden bir ses diyor ki zaman satın almalıyız. Ve aklıma gelen tek para birimi de plütonyum."

"Altın pas tutmaz," diye anımsattı Annalee, "ama plütonyum bozulur."

"Aynen. Hem de ölümcül bir biçimde. Plütonyum insan yapısıdır, ilk uranyum ötesi yaratıdır. Tam anlamıyla Frankenştayn'ın gelini: Sihirli, büyüleyici, güçlü, ne var ki ruhsuz. Ona ihtiyacımız yok. Sanırım Jacob Hind son nefesinde bunu demek istemişti: 'Doksan ikiye dön.' Ateşi çalarsan yanarsın."

"Ama *senin* yapmak istediğin de bu değil mi?"

"Evet, ama arada büyük bir fark var. Onu *insanlardan* çalacağım ve tanrılara *geri* vereceğim. Ya da en azından onu kullanabilecek kadar akıllanana dek gerçek ateş gücümüzü bir kenara bırakmamızı talep edeceğim."

Annalee tatlılıkla gülümsedi. "Ateş gücünün felsefi göndermelerini seninle tartışmak isterdim ama sikişmeyi bitirdikten sonra."

Bir an hata yaptığını düşündü, erkekleri ve onların gücünü ciddiye almama, kahramanca tutkularını sorgulama kadınsı günahını işlediğini sandı ama Shamus'ın gözlerindeki öfke parlaması ânında söndü ve Annalee onun eldivenli elini masanın altında bacağında hissetti.

"Ben de seni özledim," dedi Shamus. "Richmond'da bir yerim var, senin matbaa müsait değildir."

"Ben de kütüphanedeki karşılaşmamız neden bana tesadüf gibi gelmedi diyordum. Beni nerede bulacağını nereden bildin?"

"Benim de kaynaklarım yok değil. Ayrıca AMO, kendisine gayet yakışır biçimde, genç insanların bir araya gelmesinden hoşlanacak romantik ruhlu kimselerle dolu, bu güvenlik için iyi olmasa da."

"Herhâlde söyleyen Elmo değildir."

"Sırtıma bir ok saplanmış bile olsa Elmo bana söylemezdi."

Gitmek için ayaklandıklarında Annalee, "Sence AMO seni durdurmaya çalışacak mı?" diye sordu.

"Bence onlar doğru bildiklerini yapacaklar, tıpkı benim gibi. Ama öncelikle ne yapacağımı öğrenmeleri gerek ki bu da imkânsız olmasa bile epeyce zayıf bir olasılık. AMO yüksek kalite bilgi temin etmek konusunda üstün yeteneğe sahip, esas gücü de bundan geliyor."

"Benimki de," dedi Annalee, kolunu Shamus'm beline dolayıp, başparmağını onun kemer halkalarından birine takarak. "Yüz yüze, ten tene, nefes nefese."

Annalee McKinley Sokağı'na döndüğünde akşamın geç bir saatiydi. Daniel ve Jason Wisk mutfak masasında satranç oynuyorlardı.

"Merhaba anne," diyerek karşıladı onu Daniel, ama dikkati satranç tahtasındaydı.

"Bu oyunda bayağı iyiydim," dedi Jason, "ama Daniel sayesinde gerçeklerle yüzleşiyorum."

Daniel Jason'un vezirinin arkasına kalesini hareket ettirdi.

Jason hamleyi ters bir ifadeyle değerlendirdi. "Üç hamleye kaldı işim, ondan sonra yalnız Tanrı kurtarır beni. Teslim oluyorum." Gösterişli bir resmiyetle şahını devirip Daniel'a başıyla işaret etti. "İyi oynuyorsun."

Daniel'ın arkasında duran Annalee ellerini oğlunun uzun kahverengi saçlarının arasında gezdirerek Jason'la konuştu, "Onunla oynadığımda, bana bir kale, iki piyon ve üç hamle hakkı teslim ediyor. Yine de aptal bir köpek gibi yeniliyorum."

"Hamle hakkı," diye tiksintiyle yineledi Daniel, "Kız kuralıymış, annem öyle diyor. Gerçekten kızlar için farklı kurallar var mı?"

"Onlar öyle iddia eder," diye iç geçirdi Jason.

"Yazılı mı bu kurallar?"

Annalee nazikçe Daniel'ın başını satranç tahtasına doğru itip yanıtladı, "Asla. Bu ilk kural."

Jason güldü. Zeki, tatlı, düşünceli, yakışıklı ve pısırıklığa kaçmadan alçak gönüllü bir adamdı. Daniel'a çocuk gibi değil gerçek bir

insan gibi muamele ediyordu. Annalee onu seviyordu, ilk başlarda ondan hoşlanmıştı ancak sağlam bir evliliği ve evinde üç de çocuğu olması işleri rahat bir basitliğe kavuşturmuştu. Fakat bu kadar geçe kalması olağan değildi, bu yüzden "Sonunda Millie seni evden attı herhâlde, yoksa acil bir sipariş mi geldi?" diye sordu.

Jason boğazını temizledi. "İkisi de değil. Millie ve çocuklar Santa Monica'ya Millie'nin ailesini ziyarete gittiler o yüzden hava kararıktan sonra sokakta olma iznim var, ayrıca Bay Elwood'un seyahat belgeleri dışında bekleyen bir şey yok, onların da acelesi yok. Daniel'ın elinden biraz tevazu öğreneyim diye uğradım, bir de seni ilgilendirebilecek ya da ilgilendirmeyecek bir bilgi getirdim, bana bir şey ifade etmediği için bilemiyorum. Mesaja göre avare gezen bilim adamı dönmüş ve Malloy isimli eski bir dost seni ziyarete gelebilirmiş. Elimde bir de telefon numarası var. Daha fazla bilgi edinmek istersen arayabilirmişsin. Ya da bilgi vermek istersen." Ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Annalee'ye verdi. "Erişim kodu 'Balığa Çıktı.'"

Daniel gözlerini devirdi. "Basmakalıp."

"Ama ketum," dedi Annalee. Numarayı bakmadan çantasına koydu.

Kapı Jason'un arkasından kapanır kapanmaz Daniel Annalee'ye döndü, "Buzdolabmdaki o kokmuş kerevize karşı yüz akşam boyunca bulaşık yıkamasına bahse girerim ki bugün Shamus'laydm."

"Annenin zayıf ânını fırsat bilmemelisin. Bahis mahis yok delikanlı. Ama hakkını teslim etmek gerek, ya senin sezgilerin çok kuvvetli ya da benim gerçekten içim dışım bir."

"Aslında *benim* için tahmin etmek kolaydı çünkü yüzünde, onunla geçirdiğin ilk geceden sonraki sabahla aynı bakış var."

"Nasıl bir bakışmış o? Işıl ışıl mı? Kendinden geçmiş mi? Aptal mı?"

"Evet. Ama bana kalsa parlak ve mutlu ve biraz da endişeli derdim. Yok, yok, endişeli değil, üzgün."

"Doğru özetledin," dedi Annalee. Shamus planladığı plütonyum hırsızlığından Daniel'a söz etmemesini özellikle rica etmişti ama Shamus Daniel'ı Annalee'nin tanıdığı gibi tanımıyordu. Annalee ona söylememeyi kabul etmişti. Ancak Daniel'a, Shamus'a hiçbir zaman güvenemeyeceği kadar çok güveniyordu. Kız kurallarıyla anne kurallarının güçlü birleşimi bir istisna yaratmıştı. Daniel'a hedef dışındaki her şeyi anlattı. Sözünü bitirdiğinde, Daniel her zamanki gibi soru yağmuruna tuttu onu. İlk sorusu Annalee'nin yüreğini burktu.

"Sence becerebilecek mi?"

"Ahhh," diye sızlandı Annalee. "Siz erkeklerin tek sorunu erkek

olmanız! Becerse ne fark eder? Beceremezse ölecek veya milyar yıl hapishanede yatacak, becerirse de keklik gibi avlanacak. Arada hiçbir *fark* yok, anlamıyor musun? Shamus'la birlikteyken aramızda oluşan bir şey var ki benim *ona* ihtiyacım var. O ne Shamus ne de beniz; o ikimizin beraber meydana getirdiğimiz bir şey. Bir bağlantı. Bir devre. Beraber olmadığımızdaysa bağlantı gerçekleşmiyor, devir kesiliyor ve akım akmaz oluyor. Ve plütonyumu çalsa da çalmasa da beraber olmayacağız."

"Âşık mısın?"

"Bunu öğrenme fırsatını elde etmek isterim."

Daniel bir an düşündü. "Belki de Jason'un sana verdiği numarayı arayıp bilgi edinsen iyi olur."

"Yapamam. İhanet yerine geçer. Onu durdurmaya kalkarlar."

"Hayır, aşk üzerine bilgi edinsen demek istemiştim. Plütonyumdan bahsetmek zorunda değilsin."

"Daniel, bahsetmem *gerekir*. Ayrıca aşk üzerine gereğinden fazla bilgiye sahibim."

"Belki Shamus'ı bu işten vazgeçirebilirsin."

"Belki kuşu gökten vazgeçirebilirim."

Daniel satranç piyonlarını toplamaya başladı. "Bunun sonunu iyi görmüyorum."

"Ben de."

"Ne yapacaksın peki?"

"Fırsatım varken tadını çıkarıp her şey bittiğinde oturup ağlayacağım."

Daniel kafası karışmış gibi ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Satranç tahtasını katlayıp kutusuna yerleştirdi. "Bir tane iyi son düşündüm."

"Söyle."

"Eğer Shamus plütonyumu çalarsa ve bütün nükleer tesisleri kapatmalarını sağlarsa, belki de bir kahraman olur. Belki de onu hapse atmak yerine ona madalya takarlar ve siz de evlenirsiniz."

"Bunun üzerine yüz akşamlık bulaşıklığına iddiaya girer misin?"

"Hayır."

"Peki senin bir akşamına karşı benim bin akşamım?"

"Olur tabii. Her zaman için *her şeyin* olabileceğine dair iddiaya girerim. Yüksekten atmayı severim."

"Demek öyle? Ben de *seni* seviyorum." Kolunu Daniel'ın omzuna dolayıp onu kendine doğru sıkıştırdı. "Manevi desteğin için teşekkürler." Kıkırdadı. "*Manevi* destek. Plütonyum soygunu planlayan deli bir şaire kalbini kaptırmış, sahtecilik yapan evlenmemiş bir an-

neye *manevi* destek verilebilir mi? Tanrım, Daniel, ne yaptığımı bile bilmiyorum ben."

Daniel ona kısaca sarıldı ama bir şey demedi.

Annalee ilk ay Shamus'la haftada bir kez buluştu, ikisi de takip edilmediklerinden emin olmak için birbirlerini kontrol ettiler. Ortalık güvenli görününce daha sık buluşmaya başladılar ama hep Shamus'ın Richmond'un köşesindeki dairesinde bir araya geliyorlardı. Daniel de bazen Annalee'ye katılıyordu ama o zaman Shamus'la önceden belirlenmiş bir yerde görüşüp ya sinemaya ya da Oakland Athletics beyzbol takımının maçlarına gidiyorlar veya Annalee'nin eski Toyota'sıyla sahilde geziyorlardı. Daniel onlara pek sık eşlik etmezdi. Aralarındaki akımı bozuyormuş gibi hissediyordu kendini. Bir de Shamus onu etkilemek için fazla çaba sarf ediyor gibiydi. Ayrıca Shamus'ın plütonyum çalmayı planladığından hiç bahsetmemesi Daniel'ı rahatsız ediyordu.

Shamus ve Annalee'nin yeniden sevgili olmalarının üzerinden neredeyse 6 ay geçtikten sonra Shamus Annalee'den soygun için yardım istedi.

Annalee yatakta doğrulup oturdu, mevsim normalinden daha ılık bir ekim meltemi açık pencereden girip saçlarını dalgalandırıyordu. "Ne yapmak için?"

"Her şey ayarlanana kadar sana söylemesem daha iyi. Seni korumak için diyorum, anlamışsındır. Aslında senin de işin içinde olduğunu bir tek ben bileceğim. Ama görevin kendisi tehlikesiz ve basit, fakat tamamıyla güvenebileceğim birini gerektiren bir iş."

Annalee yumuşak bir sesle konuştu, "Biliyorsun, bu işi yapmanı istemiyorum. Ama bu sana her şeyimle yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Tatlım, şen yardım etsen de etmesen de ben bunu deneyeceğim. Ve başarsam da başarmasam da seni seveceğim. Ama bir nükleer silah eliyle sonsuzluğa uğurlanırsak seni sevemem ki. Bizden daha önemli şeyler var."

"O zaman git onlarla seviş." Annalee saçlarını yana attı. "Git dünyayla seviş."

Shamus Annalee'nin çıplak omzuna siyah eldivenli eliyle dokunup elini bel kemiğinden aşağı doğru nazikçe gezdirdi. "Öyle yapıyorum zaten."

Annalee titreyerek Shamus'ın yanına doğru kaydı ve elini onun göğsüne koydu. "Sana yardım edeceğim."

Noel yaklaştıkça Shamus ruhen daha karamsar, zihnen daha da meşgul olmaya başlamıştı. Annalee'ye plütonyumu Noel akşamı çalmayı umduğunu ancak planın bir türlü toparlanamadığını anlatmıştı. Gereksinim duyduğu insanların bazıları ocak sonuna kadar müsait olmayacaktı. Annalee başkalarının da işin içine gireceğini ilk kez duyuyordu. Kim ya da kaç kişi olduklarını soramayacağının farkındaydı ancak suç ortaklarının varlığını öğrenmek onu endişelendirmişti, ne kadar çok kişi bilirse tehlike o ölçüde artıyordu. Shamus kimsenin birbirini tanımadığını ve iki istisna dışında hiçbir zaman da bir araya gelmeyeceklerini temin ediyordu ve bir araya gelecek olan bu iki kişi de on dakikadan az bir süre beraber olacaklardı ki bu da iş bittikten sonraya denk geliyordu. Annalee'ye soygundaki görevini hâlen söylemiyordu. Annalee hazırlıklı olmak istediğini öne sürdüğünde ise ona bol bol vakti olacağına dair söz veriyordu.

Shamus yılbaşı hediyesi olarak Daniel'a çok güzel bir çerçeve içinde Periyodik Element Tablosu verdi, "uranyum ötesi iğrençlikleri" olarak adlandırdığı elementleri tablodan dikkatle kesip çıkarmıştı. Annalee'ye ise altın zincirden güzel bir kolye almıştı; karmaşık bir biçimde her bir hassas bağlantı bir sonrakiyle farklı şekilde birleşiyordu. Annalee kolyeyi daha sonra yatak odasındaki aynaya bakarak incelerken kendisinin, gerçekliğe dair Shamus'ın elinde kalan son şey olduğunu dehşetle fark ederek sarsıldı. Kolyeyi koparıp çıkarmak, parçalamak için vahşice bir istek duydu.ama bunun yerine kendini yatağa atıp ağladı. Bu işin bir an önce olup bitmesini istedi, her ne kadar sonunu iyi görmese de. Fakat onun ve Daniel'm Shamus'a verdikleri hediye en azından mutlu sona olan inancı hâlen koruyordu. Shamus paketi açtığında içlerinden seçim yapabileceği on yedi farklı kimlik buldu. Kimya alanında doktorasını tamamladığını belgeleyen Harvard diplomasını görünce bir kahkaha attı. Bütün gün güldüğü tek andı bu.

Ocak ayı daha da beter geçti. Shamus takıntılı bir şekilde plütonyumdan bahsediyor, bu maddenin yeraltı dünyasıyla mitsel bağlantılarını anlatıyordu, aslında ismini Plüto'dan yani Ölüler Tanrısı'ndan almış ve ismini aldığı gezegen eski astrolojik haritalarda yokmuş çünkü dediğine göre, bilinmez kalması gerekirmiş, yasaklı bilgiymiş o, tehlikeli hudutmuş. Amerikan politik sisteminin, demokratik maskesinin altında esasında net bir biçimde bir plütokrasi olduğu, gerek zengin bireyler gerekse kurumsal tekeller olsun sistemin bir varsıllık hükümeti oluşturduğu da dikkatinden kaçmıyordu. Durmaksızın yinelediğine göre işaretler, insan bilinci-

nin plütonik bir kıyamete, bir gölgeler hükümdarlığına doğru hızla ilerlemekte olduğunu ezici bir açıklıkla gösteriyordu. Bunu durdurmanın tek yolu bir bilgelik atılımıydı ve bilgelik de zaman alırdı. Ölümü kaçıracak ve karşılığında fidye olarak zaman isteyecekti.

Annalee bütün bunlara daha ne kadar tahammül edebileceğini merak ederek 3 Şubat gecesi Shamus'ın dairesinin kapısını çaldı. Plütonyumdan ya da Yunan mitolojisinden ya da bunlarla ilgili herhangi bir kavramdan söz açıldığı takdirde, çekip gitmeye karar vermişti. Ama bunun yerine buza yatırılmış bir şişe Mumm şampanyasını ve kadehleri mum ışıklı masada hazır buldu; mutlu, rahatlamış bir Shamus da cabası. "On beşi akşamına ayarlandı," diyerek karşıladı Annalee'yi. "Livermore Laboratuvarı. Endüstriyel alandaki bir ara sokağa bir şaşırtma aleti, küçük bir bomba yerleştirmeni istiyorum. İki depo arasında bir sokak, etrafta kimsenin olmadığı bir yer, bekçi bile yok. Yerleştirdikten sonra ankesörlü bir telefondan beni aramanı istiyorum. Sana numarayı ve tam konumu o günün sabahı vereceğim. O zamana kadar bu konuyu konuşmayalım, düşünmeyelim, dert edinmeyelim. Yalnızca sen ve ben, ânı yaşayalım, her gece, o güne kadar."

"Şampanyayı dök bakalım," dedi Annalee.

Annalee eve ertesi öğlen döndü. Daniel'ın kendisine bakışından, bir şeyler olduğunu anladığını fark etti. Karanlık odada çalışırken içindeki karışık duyguların her birine kulak verdi, ona söyleyip söylememek konusunu ölçüp biçti ve nihayet bir karara vardı. Yemekten sonra Daniel hiçbir girizgâha başvurmadan, "Bana plütonyum soygunundan hiç bahsetmemen gerekiyordu. Ama artık söylemiş olduğuna göre gerisini de anlatabilirsin," dedi.

Bunun üzerine Annalee de anlattı ve anlatır anlatmaz pişman oldu.

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Daniel, "Yardım etmek istiyorum."

"Olmaz. Kesinlikle, nihai olarak ve hiçbir şekilde değiştirilemez şekilde *hayır*. Hayır gelemezsin, tartışma bitmiştir. İçinde bomba olan bir arabanın içinde dolanmayacaksın."

"Ama sen dolanacaksın. Hem Shamus sana güvenli olduğunu söylemiş."

"Seni tehlikeye atmayacağım. Hayır. Konu kapandı."

"Ben de seni tehlikeye atmayacağım. Ya birisinin oradan geçeceği tutarsa ve seni o arabadan çıkıp ara sokağa girip dönene kadar geçen sürede görürse? Arabada birinin, bir gözcünün olması lazım

ki polis molis çıkarsa seni uyarsın, planın en zayıf noktası bu işte. Ayrıca yolda durdurulurlarsa ben harika bir paravan olurum, çocuk olan bir arabada bomba taşınacağı kimin aklına gelir?"

"Tam üstüne bastın. O kadar aptal bir anne dünyada bulunmaz. Ben dâhil."

"Cezayirli anneler çocuklarını bomba yerleştirmeye götürürlermiş."

"Öyle mi, sen nerden biliyorsun?"

"Kitap okuyorum."

"Olmaz. *Olmaz*. Çıkar aklından."

"Shamus'a sormak istiyorum."

"Lanet olsun, Daniel, Shamus'a *soramazsın*. Senin *bilmemen* gerekiyor, unuttun mu?"

"Ama biliyorum."

"Ne demek oluyor bu şimdi?" dedi Annalee buz gibi bir sesle. "Çocuksu bir hınçtan dolayı bana ihanet mi edeceksin?"

"Hayır. Demek oluyor ki ben işe karışmış durumdayım ama sorumluluğu paylaşamıyorum. Bu da ihanet sayılır. Anne, senle ben çok şey paylaşıyoruz, belki her şeyi değil ama çok şeyi. Bomba teslimatının riskini de paylaşmaya gönüllüyüm çünkü konuyu bilmenin riskini paylaşıyorum zaten. Bana karşı sorumluluk duymayı bırakman gerekiyor. Neredeyse on dördümdeyim. Kendi sorumluluğumu alınam lazım."

"Hiç hoşlanmıyorum bundan," diyerek başını salladı Annalee. "Hiç doğru gelmiyor."

"Ayrıca, bir gözcüye ve manevi desteğe ihtiyacın var. Bir paravana. Ve bunu benim yapmam lazım. İzin ver geleyim."

Annalee başını masaya koydu. Kaldırdığında bıkkın bir boyun eğişle, "Tamam. Gelebilirsin. Oğlum olduğun için değil çünkü bu annelik içgüdülerime aykırı ama sen *sen* olduğun için."

Ertesi gece Shamus'layken ona Daniel'ın bir şeylerden şüphelendiğinden emin olduğunu söyledi.

"*Siktir*!" diye patladı Shamus, yataktan fırlayıp çıplak hâlde odayı arşınlamaya başladı.

Bu hararetli tepkiden irkilen Annalee ağzını açmadı.

"Tamam," dedi Shamus kendini biraz toplayarak, "ne biliyor ya da bildiğini sanıyor? Ve nasıl?"

"*Nasıl* mı? Tanrım, Shamus, o benim canımın parçası! Benim hâlimden hissediyor tabii ki. Ve büyük ihtimalle *bildiği* de bundan ibaret, kesin bir şey değil de muallak bir şeyler, bir gerginlik, bir asabiyet."

"Açık bir şey *söyledi* mi?"

"Birkaç kez iyi miyim diye sordu. Dün bilmesi gereken bir şey olup olmadığını sordu."

"Sen ne dedin?"

"İlişkimizde gergin bir dönemden geçtiğimizi söyledim."

"Sence başkasıyla konuşmuş mudur?"

"Asla konuşmaz."

Shamus biraz daha dolandı, sonra gelip yatağın köşesine oturdu. "Daniel zeki, yürekli, vefalı bir çocuk ama çocuk işte. Ben çocuklar hakkında hiçbir şey bilmem. Ama sen biliyorsun, özellikle de onu biliyorsun. Bu durumu nasıl idare edeceğimize dair bir önerin var mı? Yoksa bu yüzden mi konuyu açtın?"

"Eğer bombanın taşınmasının tamamen güvenli olduğundan kesinlikle eminsen, bence o da benimle gelmeli."

Shamus Annalee'ye baktı. "Annalee, eğer o bomba güvenli olmasaydı, onu *sen* taşıyor olmazdın. Bunu anlıyor musun?"

"Evet. Ve Daniel'a de sana güvendiğim kadar güvenebileceğimi biliyorum."

"Peki. Onunla bu konuyu sen hallet. Ama *ne zaman* ve *nerede* olacağını, arabayla yola çıkana kadar asla söyleme. Ve işin içinde ne olduğunu da anlatma. Yalnızca onun yardımına ihtiyacımız olduğunu belirt."

"Shamus, çocuk doğduğundan beri kanun kaçağı. Her gün evrakta sahtecilik yapıyor. Bu işlerden anlıyor. Soygun haber olduğunda, kimin yaptığını, hangi bombanın patladığını anlamayacak mı sanıyorsun? Kendisine konuya dâhil edilecek kadar güvenilmediği için kalbinin kırılmayacağını, kızmayacağını mı sanıyorsun? Özellikle de sonuçlarına katlanması gerekebileceğine göre. Sen bu işte ateş altında kalmayacağımızı mı zannediyorsun?"

"Şüphesiz kalacağız. Ama unutma ki plütonyum bizim kalkanımız. O yüzden bu işi mutlaka becermem *lazım*. Çünkü plütonyum olmadan hiçbir baskı gücümüz olmayacak. Herifler korkak Annalee, ama aptal değiller. Bizim de geri ateş açabileceğimizi bile bile bize ateş açmazlar. Üstelik bütün dünyanın gözleri de üzerilerinde olacak çünkü bu işin dünyanın bütün gazetelerinin manşetlerine ve televizyon haberlerine yansıması için gerekeni yapacağım. İlk talebim de işe karışan herkese af çıkarılması olacak."

"Peki ya blöfünü görürlerse? Pazarlığa yanaşmazlarsa?"

"O zaman kaybederim. Plütonyumla beraber teslim olurum ama bir şartla, olaya karışan, kendi ufacık, masum, alakasız görevlerini yapmak üzere kandırdığım veya zorladığım herkese af çıkarılması

şartıyla. Fakat olay bu noktaya gelse bile yine de başarı sayılacak çünkü çılgınlıklarına bir ayna tutmuş, maskelerini düşürmüş olacağım."

"Ve seni ibret olsun diye sonsuza kadar hapse tıkacaklar hatta belki idam edecekler, ben de seni bir daha asla göremeyeceğim."

"Annalee," diyerek yakardı Shamus, "bu bizi aşan bir durum. Yapılmak için ağlıyor."

"Ben de ağlayacağım," dedi Annalee.

Shamus ona sarılıp kollarında sallarken "Ben ağlamayacak mıyım sanıyorsun?" diye mırıldandı.

On dördünün akşamı Annalee Shamus'a gitmek üzere çıkarken, Daniel'ı kucaklayıp, "Kahvaltıda sana bomba getireceğim," dedi.

"Gergin misin?" diye sordu Daniel.

"Çatır çatır çatlayacağım neredeyse. Ya sen?"

"Evet. Ama heyecanlıyım da."

"Pekâlâ. İşte bu yüzden erkenden yatıp iyice uykunu almalısın ki sabaha dinlenmiş ve dikkatli kalkasın çünkü yarınki iş sırasında tam formumuzda olmamız lazım. Kapıları kilitlemeyi de unutma."

"Unutmam."

Ama unuttu.

* * *

Daniel tam soyunup yatağına girmişken arka kapıyı anımsadı. Önceden kilitlemişti ama sonra akşamdan bütün teçhizatı toplayıp yarına hazırlamaya karar vermiş, bunun üzerine çadırı almak için garaja gitmişti, şimdiyse yeniden kilitleyip kilitlemediğini anımsayamıyordu. Tam başucu lambasını yakmaya uzanmıştı ki holden bir kadın sesi duydu: "Gölgelerde seni arayacağım."

Daniel dikkatle yatağın yanındaki pantolonuna uzandı ve çakısını alıp açtı, sonra da yorganın altına sakladı. Pantolonunu yeniden yere bırakırken ceplerindeki bozukluklar şıngırdadı.

"Karanlıkta seni gümüşün şıngırtısında ve soluğunun sesinde arıyorum." Kadının elinin duvarı sıvazladığını duydu ve sonra tavandaki ampul açıldı. Kapıda duran kadın genç ve güzeldi ve Daniel'in gözlerinden derhâl anladığı üzere, kafası epey kıyaktı.

Daniel'a ilgiyle baktı. "Hah. Buldum seni." Gülümsedi. "Ama kimi buldum?"

"Adım Daniel," dedi, yanıtsız bırakamayacak kadar şaşırmıştı.

Kız kıkırdadı, "Öyleyse burası aslanın ini olmalı." Odanın içine doğru yürüdü.

"Pek sayılmaz. Benim yatak odam. Sen kimsin?"

Ama o, yatağın üzerinde duvarda asılı At Başı Bulutsusu posterine bakıyordu. "Bu nedir?"

"At Başı Bulutsusu. Karanlık bulutsu dediklerinden, çünkü hiç parlak yıldız içermiyor. Karanlık bulutsular ötelerindeki yıldızların ışığını engeller bu yüzden gökyüzünde karanlık parçalar gibi görünürler. Yıldızlararası dev toz bulutları gibidirler. Bazı gök bilimciler, bunların er ya da geç kendi içlerinde çökeceğini ve yeni yıldizlar oluşturacaklarını düşünüyor."

Kız yarım dakika kadar ilgiyle baktı. "Çok güzel," dedi ve ağlamaya başladı.

"Ben de bazen öyle hissediyorum," dedi Daniel.

Kız burnunu çekerek yatağın ayak ucuna oturdu ve kafasını meraklı bir edayla yana eğip ona bakmaya başladı. Soğuk bir gece olmasına rağmen üzerinde sadece ince bir bluz, kot pantolon ve sandalet vardı. "Bulutlar, bulutsular, bulutlar, bulutsular," diye mırıldandı. "Bilim adamı olmak için çok genç değil misin sen?"

"Hırsız olmak için çok genç değil misin sen?"

"Dur bakalım," dedi kız sertçe. "Ben hırsız değilim."

"O zaman niye gecenin bir yarısı bizim evimizdesin, kapıyı bile çalmadan?"

"Partiyi kaybettim," dedi. "Partiyi kaybedince başka şey bulmak gerekir. Açık kapı aramak gerekir."

"Partide bir şey çektin mı?"

Burnunu çekip başını salladı. "Bilmiyorum."

"Adın ne?"

"Bu gecelik Brigitte Bardo. O yaşlı Fransız artist gibi."

"Sen artist misin?"

Daniel'a yakından baktı. "Hiçbir şey değilim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yok," dedi birden gülerek, "kolay."

Daniel bir şey diyecek oldu ama kız uzanıp parmağını Daniel'm dudağına koydu. "Bir süreliğine başka soru istemiyorum." Kız parmağını bastırdı. "Anlaştık mı?"

Daniel güç bela başını salladı.

Kız parmağını Daniel'ın çenesinde, boynunda, göğsünde gezdirerek, onu örten yorganın kenarına kadar getirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Daniel tedirgince.

"Hiç unutamayacağın bir şey." Yavaşça örtüleri çekti. Bıçağı görünce uzanıp kapattı. Eğilip hemen kaburgalarının altından onu hafifçe ısırdı sonra örtüleri yeniden üzerilerine çekti. Çükünü ağzına aldığında Daniel titredi ve gözlerini yumdu.

Kızın ağzı dayanılmaz derecede sıcak, sonsuzca yavaştı. Daniel At Başı Bulutsusunun içinden geçerken, tahayyüle sığmayacak ama yine de var olan şeylerin mevcudiyetini öğrendi.

Kız bir saat sonra, arkasından kapıyı kilitleyip çıktı.

Annalee öğleden sonra geç bir saatte eve döndüğünde Daniel kapıyı açmak üzere beklemekteydi. Birbirlerine baktılar, ikisi bir ağızdan "İyi misin?" diye sordular ve gülüştüler.

"Uykunu almamış gibisin," dedi Annalee ona.

"Sen de diken üstünde ve perişan gibisin," dedi Daniel.

"Sen de etrafta bombayla dolansan diken üstünde olurdun." Salonun ortasına yığılmış kamp malzemelerini işaret etti. "Bunlar nedir? Dağa mı çıkacağız?"

"Bu paravanımız. Yosemite'e kampa gidiyoruz."

"Ama bunun ufak bir kusuru var öyle değil mi? Aylardan şubat olması gibi."

Daniel yığının içine el atıp iki çift kar ayakkabısı çıkardı. "*Kar* kampına gidiyoruz. Bunları bu sabah REI kamp malzemeleri mağazasından kiraladım. Park alanında kısa boylu, sakallı bir adam nereye gideceğimi sordu..."

Annalee, eğer arabada bombayla polis tarafından durdurulurlarsa diye Daniel'm uydurduğu ayrıntılı paravan hikâyeyi dalgınlıkla dinledi. Sakallı adam Livermore'daki kız kardeşine götürmesi için ona bir paket vermiş, Meksika'dan gelen yasa dışı bir kanser tedavisiymiş. Hikâye iyi tasarlanmıştı ama yolda yakalanırlarsa hiçbir şey ifade etmeyecekti, Daniel'ın de bu gerçeğin farkında olduğundan emindi. Sonunda konuyu anladığında başını salladı.

"Daniel, çok yaşa ama bu iş patlarsa beni korumana imkân yok."

"Ben çocuk suçlu kapsamındayım. Hapse girmem ki."

"Çok tatlısın. Ve ben de patlayıcı cihaz bulundurmaya ilaveten seni suça teşvik etme kapsamında da hapse girerim."

"Denemekten ne çıkar?"

Annalee tartışmak istemiyordu. "Tabii," dedi, "umalım da gerek kalmasın."

Daniel tavanı işaret etti. "Bir şey daha var. Yukarıdaki evraklar. İşlenmemiş kâğıtları ve mühürleri kasaya koydum ama bir şey olursa ve burayı ararlarsa bulurlar."

"Ee, napalım, artık AMO uğraşır."

"Şöyle düşündüm, suç teşkil edecek olanları geçerken Jason'a bırakabiliriz. Kampa gitmeye karar verdiğimizi ve ortalıkta bırakmak istemediğimizi söyleriz."

"Ama daha önce de bir yerlere gitmişliğimiz var, o zaman evrakları zulalamıştık o kadar. Bir gariplik olduğunu anlar. Ayrıca vaktimiz yok."

Daniel bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Livermore'da Las Postas Caddesi. Yeni iflas etmiş bir tornacıyla boş bir depo arasındaki ara sokak."

"Bir ara sokağın iki ucuna birden gözcülük edemem."

"Gerek de yok zaten, çıkmaz sokak çünkü, T şeklinde. Sadece sevkiyat ve çöp toplamak için."

"Bomba neye benziyor?"

"Mühürlü siyah metal bir küp, kenar ebadı 30 cm kadar. Kâğıttan bir alışveriş torbasının içinde."

"Ne tip bombaymış?"

"Sormadım."

"Yani zaman ayarlı mı? Fünyeli mi? Kumandalı mı?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Ne fark edecek ki?"

"Kurulmuş durumda mı onu merak ettim."

"Hayır, ara sokağa girince benim kurmam gerekiyor. Bir düğmesi var. Kırmızı ışığın yanması lazım. Yansa da yanmasa da hemen oradan ayrılacağız ve yarım mil ilerideki bir ankesörlü telefondan bir numarayı arayacağız."

"Muhtemelen zaman ayarlı o zaman," dedi Daniel kendi kendine.

"Evet, ben de öyle tahmin ettim. Shamus içinde bir Miki Fare saati olduğunu söyledi. Bombayı yapan adam bu patlatma işlerinin avangardı sayılırmış."

"Shamus nasıl?"

"Uçmuş durumda. Kafası yerinde değil. Tamamen amaca odaklanmış vaziyette. O Allah'ın belası bomba bütün gece yatağın altındaydı, inanabiliyor musun?"

"Ha," dedi Daniel yorumsuz kalarak. "Vaktimiz ne durumda?"

"Vaktimiz çok, yeterli değil ve geçiyor bile." Gözlerine yaşlar dolduğunu hissederek banyoya gitmek üzere döndü.

Daniel onu elinden yakalayıp bir kol boyu mesafede tuttu. "İyi olduğuna emin misin? Dikkatimizi toplamamız lazım."

"Dikkatimi biraz daha toplarsam yok olacağım." Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı, nefes verirken yere çökecek gibi oldu. "Bütün bu iş aptalca, imkânsız ve anlamsız."

"Çıkış yolumuz var," dedi Daniel nazikçe. "Shamus'ın sana verdiği numarayı ara ve araba bozuldu de. Depoya şeker atarım."

Annalee ona kuvvetle sarıldı. "Biliyorum, biliyorum." Yüzünü Daniel'ın omzuna gömüp onu bir daha sıktı. Sonra çabucak kendini geri çekti ve zayıf bir gülümsemeyle Daniel'a baktı. "İyiyim. Demin bir sarsaklık geldi ama bu işi halledeceğim."

"Gidelim o zaman." Daniel de gülümsedi. "Başaracaksın. Hep başarırsın sen."

Berkeley'den çıkarlarken hafif bir yağmur yağıyordu. Shamus'm planladığı gibi Daniel ve Annalee Castro Vadisi boyunca 580'deki yoğun iş çıkışı trafiğinin tam önündeydiler. Dublin Vadisi'ni geçtikleri sırada neredeyse karanlık çökmüştü. Las Postas çıkışını gördüklerinde Annalee saatine baktı.

"Nasıl gidiyoruz?" diye sordu Daniel. Evden ayrıldıklarından beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ama metanetli ve rahatlatıcı bir sessizlikti bu.

"İyi gidiyoruz," dedi Annalee.

Bir Texaco Benzin İstasyonu'nu geçerlerken Annalee yağmurdan bulanıklaşmış camdan eliyle işaret edip, "Bize lazım olan ankesörlü telefon işte bu, demek ki yaklaştık. 4800'ü bul."

Birazdan Daniel 4800'ü bulduğunda, Annalee sağa döndü ve bina bloğunun çevresinde dolandı. Islak sokaklarda pek az araba, daha da az yaya vardı.

"Bu yağmur tam bir nimet," dedi Daniel. "Yan camlardan görmek zor olduğu için insanı zorla yola odaklıyor."

Annalee dalgın dalgın konuştu, "Ufak nimetler."

Ara sokağın girişinde park etti. Kontağı kapatmaya uzanmışken eli durdu. Güldü, "Yardım et! Kontağı kapatayım mı yoksa araba çalışır mı kalsın?"

"Kapat," dedi Daniel. "Farları da. Ve paltonun başlığını kafana geçir."

"Sağ ol." Motoru durdururken ona gülümsedi. Bir dikiz aynasına bir de sokağa baktı.

"Her şey yolunda görünüyor," dedi Daniel.

"Evet," dedi Annalee, arka koltuğa alışveriş torbasını almak üzere uzanarak, "hadi bakalım."

"Sorunlu bir durum görürsem iki kez kısa korna çalacağım."

Annalee kapıyı açıp dışarı çıktı, duraklayıp "Sen çok özelsin, Daniel," dedi. Diziyle kapıyı kapattı, torbayı kucağına yerleştirip ara sokağa doğru çabuk çabuk yürümeye başladı.

Daniel yağmur damlalarıyla kaplı camdan onu güç bela görebiliyordu o yüzden camı yarıya kadar açtı. Dikiz aynasından bir araba

farının parladığını gördü, takip etmek için başını çevirdiğinde bir araba vınlayarak geçti. Yağmur şiddetlendi. Yeniden ara sokağa baktığında Annalee sol köşeyi dönüp gözden kayboldu. Daniel etrafta yaya var mı diye sokaklara hızla göz attı. Kimsecikler yoktu. Tam ara sokağı kontrol etmek üzere başını döndürmüştü ki Annalee'nin çığlığını duydu, "Daniel! Kaç!" ve bomba patladı, arabayı beş metre yana fırlattı ve Daniel'm sağ şakağına bir metal parçası savurdu. Daniel sendeleyerek arabadan çıktı, şöyle bir sallandı ve ıslak kaldırıma yıkıldı. Başını sallayarak, elleri ve dizleri üzerinde kendini yukarı itti, ara sokağa doğru emekledi ve yeniden yığıldı. Kıpırdamadan yattı öylece, kan ve yağmur gözlerine doluyordu. Kırparak temizlemeye çalıştı ama gözleri kapalı kaldı.

Ta ileride ufacık bir ışık noktacığı gördü. Oraya doğru kendini sürüklemeye başladı, çaresizce hız kazanmaya uğraşıyordu. Işığa daldığında ışık yavaş yavaş genişledi, o denli parlaktı ki gözlerini aldı. Daniel güneşe düşüyordu. Kendini ona kaptırmak üzereyken ışığın bir aynadan yansıdığını fark etti. Gözlerini korumak üzere ellerini kaldırmaya çalıştı ama ellerini hareket ettiremiyordu.

Onu ambulansa götürmek üzere kaldırırlarken kalbi durdu. İki görevli göğsüne şok cihazı bağladı, her vuruşta Daniel'ın şakağından ince ince kan fışkırıyor, görevlilerin beyaz üniformalarına benek benek sıçrıyordu. Daniel'm kalbi kısa bir süre çarptı, söndü, sonra zayıf zayıf tekrar atmaya başladı.

Annalee beş gün sonra gömülürken Daniel komadaydı. Kısa cenaze törenine yalnızca Kanyon Çapulcuları'ndan afallamış birkaç arkadaşı katıldı. Mezarlıktan ayrılırlarken plakasız bir arabadan fotoğrafları çekildi.

O gece, Shamus ağlayarak mezarın hâlen gevşek olan toprağının en ucuna bir çukur kazdı. Siyah eldivenini, ay ışığında avucunda parlayan büyükçe bir altın külçesini çukura yerleştirip üzerini kapattı.

Jessal Voltrano havanın harika çocuğuydu. On dört yaşındayken eleştirmenler onu bir hava sanatları üstadı ve belki de gelmiş geçmiş en iyi trapezci olarak göklere çıkarıyorlardı. Sonraki beş sene boyunca Paris'ten Budapeşte'ye, gittiği her yerde bütün seyircilerinin aklını başından almıştı. Altında ağla gösteri ya da hazırlık yapmayı reddediyordu. Bir gazeteciye şöyle açıklamıştı durumunu: "Ağlar konsantrasyonu bozar."

Ama yirminci yaş gününden iki hafta önce Prag'da, tek kişilik bir gösteri esnasında hassas zamanlama için gerekli olan konsantrasyon

boşluğu onu bir anlığına yüzüstü bıraktı. Yere çakılırken bedeninin perende burgacından kurtulup açıldığını gördüğü, ruhun bedenden ayrıldığı o ânı hiç unutmadı, düşmeye devam ederken çubuğun parmak uçlarından nasıl yumuşakça kayıp gittiğini de hiç unutmadı.

Yanma ilk ulaşan, palyaçolardan biri oldu. Jessal hâlen kendindeydi. "İskeletimi hissedebiliyorum," diye fısıldadı hayretle. "Onu *hissediyorum.*"

Ona ne şüphe. Elleri dışında, vücudundaki neredeyse bütün kemikler kırılmıştı. Meşakkatli nekahet dönemi esnasında Amerikalı bir stajyer doktor olan Chester Kane onu el çabukluğuna dayalı sihirbazlıkla tanıştırdı. Jessal bu numaraları, trapeze de gösterdiği özenle çalıştı, her bir kavrayışın, kâğıt karmanın, kaydırma ve döndürmenin küçük ayrıntılarını özümsedi. Tedavi niyetine başladığı iş bir tutkuya dönüştü; dokuz ay sonra hastaneden çıktığında Dr. Kane'e hocalık yapıyordu.

Jessal trapezciliğe geri döndü ama artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. O müthiş zarafeti hasarlı sinirlerin, düğümlü kemiklerin kurbanı olmuştu. Sirki bıraktı ve bir daha da geri dönmedi.

İsmini Şahane Volta olarak değiştirerek Avrupa'da, Afrika'da ve Endonezya'da dolaşmaya başladı; gündüzleri yürüyor, gece yolu nereye düşerse orada uyuyor, seyredecek birkaç insan toplandı mı sihirbazlık yapıyor, şapkasına atılan bozukluklarla yaşıyordu. Fırsatını bulduğunda başka sihirbazları seyrediyor, onlarla görüş alışverişinde bulunuyor, hem öğretiyor hem öğreniyordu; uğradığı her kentte faydalı metinler bulmak için kütüphaneleri tarıyordu. El çabukluğuna dayalı sihirbazlığa adadığı dört yılın sonunda, hünerli bir uygulayıcı olmuştu. Ancak gittikçe artan bir tatminsizliğe tutulmuştu, zanaatı ve bilgisi âdeta bir tuzağa dönüşmüştü.

Bir öğleden sonra Atina'da emeklilerden ve sokak çocuklarından oluşan bir topluluğa gösteri yaparken, basit bir iskambil numarasını beceremeyip kupa as yerine kupa kız gösterdi. Seyirciler hatasından dolayı onu yuhalarken Volta sihirbazlığının kofluğunu, dikkat dağıtma ve mekanik bir hilebazlıktan, görüntülerin manipülasyonundan ibaret olduğunu, peşine düştüğü içeriği bu şekilde asla üretemeyeceğini fark etti. Volta desteyi havaya fırlattı, kâğıtlar pır pır ederek düşerken seyirciyle beraber güldü. O an, ilk büyük kaçışı olarak anılarına kazındı.

İkincisi ise bir ay sonra, 1955'in yaz gün dönümünde gerçekleşti. Bir Yunan yük gemisiyle Amerika'ya seyahat ediyordu, üst güverteden ayın doğuşunu seyrediyordu ki sızıntı yapan bir yakıt deposu ansızın patlayıp onu denize savurdu. Ayı seyrediyor olması

canını kurtarmıştı çünkü bir dakika sonra başka bir depo infilak etti ve gemi alevler ve çığlıklar içinde kayboldu. Volta bir cankurtaran sandalının suya düştüğünü görüp ona doğru yüzdü.

Volta hayatta kalan yalnızca bir kişi daha buldu, o da fena hâlde yanmıştı. Zavallı bir ilk yardım çantasını kullanarak adama elinden geldiğince müdahalede bulunduktan sonra onu salın baş tarafından tuttu. Saldaki erzakı gözden geçirdi: Bir haftalık konserve tayın, beş galon su, pusula, işaret fişeği tabancası ve çelikten bir işaret aynası. Rotayı batıya çevirip kürek çekmeye başladı.

Yanık adam beş gün sonra Volta'nın kollarında annesini sayıklayarak öldüğünde Volta onu denize atacak gücü zar zor toparladı. Ertesi gün kürek çekemeyecek kadar yorgundu. İnsanı tüketen güneşle, buz gibi ayın arasına sıkışmış hâlde, salı sürüklenmeye bıraktı.

İlkin yiyeceği bitti. Ertesi gece, boğazı son yudum suyun etkisiyle hâlen yanarken Volta peş peşe üç işaret fişeğini ateşleyerek denizi kana buladı. Pusulayı kenara attı, ardından ilk yardım çantasını, sonra da işaret fişeği tabancasını. Ama işaret aynasını eline aldığında, aynada bir görüntü yakaladı. Bu kendisi değildi. Aynadaki yüz şişmiş ve soyulmuştu. O bitap hezeyanı içinde, gerçek yüzünü görebilmek için, zihnini aynadaki görüntünün içine yerleştirmesi, kendisine onun yanan gözleriyle bakması gerektiğini düşündü. Son konsantrasyon damlasıyla kendisini aynanın içine gönderdi, kendisini teslim etti. Aynaya baktı. Ayna boştu. Düşmeye başladığında, kendi akciğerlerinden güçlükle çıkan dehşet dolu çığlığı uzaktan zar zor duyuyordu. Bedenine döner dönmez Volta aynayı denize attı. Aynadan gelen ışık şeridini izlemeyi sürdürdüğü esnada bir kadının şarkı söylediğini duydu. Dinledi, sonra gözlerini açtı.

Kadının adı Ravana Dremier'di, bir Fransız kaçakçıyla Jamaikalı bir kadın şamanın yirmi altı yaşındaki kızıydı. Genel fikir birliğine göre AMO'daki en yetenekli şifacıydı. Volta'ya, dört gün önce onu salda baygın bulduklarını anlattı. AMO'nun Karayip filosundaki az sayıda tekneden biri olan *Pinga del Ray*'deydiler. Volta Ravana'ya şarkı söyleyip söylemediğini sorduğunda, Ravana'nın verdiği yanıt "Ancak senin şarkındıysa," oldu.

Müttefik ve sevgili olarak seyahat ederek geçirdikleri dört yıl boyunca Ravana ona sihirbazlık sanatının derinliklerinde yol gösterdi. Ravana'nın annesi de Volta gibi "aynaya girmişti" ve Ravana'nın dediğine göre annesi bu uygulamayı derhâl bırakmış ve bunun münzevi bir sihirbazlık, tehlikesine değmeyecek bir duygusal güç olduğu konusunda uyarıda bulunmuştu. Ravana'ya demişti ki "Aynaya girmek için yetenek ve koşulların benzersiz bir birleşimi

gerekir. Ancak aynaya girmek, aynadan kaçmakla karşılaştırıldığında basittir. Kaçmak için taştan nehirde yüzmek ya da güneşe uçmak gerekir."

"Evet," dedi Volta. Okyanusun ortasında ölüme yaklaşmışken kendi sihirbazlığını keşfetmişti: Kaçma sanatı.

Pinga del Ray Haiti'ye varmadan AMO'ya üye olan Volta (Ravana yetenek avcılığında iyi, ikna yöntemlerinde güçlüydü) Birlik'in kaynaklarından istifade etmeye başlamıştı, özellikle de çılgın bir adem-i merkezi şahsi kütüphaneler ağı olan TTK'den, yani Toplanmamış Toplamalar Kütüphanesi'nden. Kitabın hemen ertesi gün postayla eline ulaşması için bir telefon konuşması bir de erişim kodu yetiyordu. Volta, kitabı şahsen almaya gitmenin daha da iyi olduğunu keşfetmişti çünkü kütüphaneciler himayelerindeki kitapların âlimleriydiler de, damıtılmış bilgi havuzlarıydılar. Yanıtı bilmiyorlarsa bile nereye bakılacağını biliyorlardı. Volta'yı odak noktasında tutmak yoluyla ona büyük zaman kazandırdılar. Volta ise tutku ve disiplini sağlıyordu. İki yıldan kısa bir süre sonra sihirbaz olarak ilk kaçış gösterisini gerçekleştirdi.

Volta'nın on yedi kaçışının her birinin ayrı ayrı şanı yürüdüyse ve her birinde, sihirbazlığın can evindeki o dramatik hayret ânıyla doruğa ulaştıysa da son kaçışı sihirbazlıkta bir efsane olmuştu. Bu gösteri St Louis'de, Mississippi Nehri'nin ortasına çekilmiş bir mavnada gerçekleştirilmişti. Volta'nın üzerinde yalnızca bir tayt vardı. Deli gömleği ile bağlanmış ve sonra da yirmilik zincire vurulmuştu. Yardımcıları onu dar bir çelik küpün içine soktular, küpün her kenarına ikişer buçuk santimlik bir dizi delik delinmişti. Kapak levhası sürgülenip kapatılınca, benzinle çalışan vinç parıldayan küpü kenara sallandırıp nehre bıraktı. İnsanlar küpeşteye üşüştüler. On beş dakika sonra, seyircinin endişeli uğultusu, uyuşmuş bir sessizliğin içinde kaybolduğunda, Volta smokini ve kupkuru saçlarıyla, geçici olarak kurulmuş soyunma odasından dışarıya adım attı. "Geciktim, kusura bakmayın," dedi yakasındaki gülü düzelterek, "ancak üzerime rahat bir şeyler giymek istedim."

Kalabalık çıldırdı.

Volta da.

İmkânsız dışındaki bütün açıklamalar elendikten sonra Volta'nın kaçışlarının tamamının sırrı basitti: Bedenini maddesellikten çıkarıyor, atomlarına ayırıyor, havaya karışıyordu. Çelik küp daha suya değmeden boşalmış oluyordu. Ancak Ravana'nın annesinin de uyardığı üzere, her bir yok olmayla beraber geri dönüş daha da güçleşiyordu. Son seferinde neredeyse dönemiyordu, kaçıştan zor

kaçmıştı. Onu hem dehşete düşüren hem de mecbur eden hücresel bir kesinlikle biliyordu ki aynaya bir daha girerse geri dönemezdi. Ertesi gün emekliye ayrıldı.

Gelgelelim her ne kadar cismine döndüyse de ruhu eşikte tökezlemişti, fiziksel olarak bütündü ancak pek tutarlı sayılmazdı, duyusal olarak donuk, duygusal olarak koftu. Aynanın ötesindeki deniz kızlarının o baştan çıkarıcı çağrısını ve içerdiği o esrik kayboluşu, o nihai bitiş vaadini susturacak derecede güçlü bir maddi öz bulamıyordu. Bu bağlayıcı özü Ravana'nın çakmak çakmak gözlerinde bulamıyordu, yelde hissedemiyor, ay ışığında akışın tersine hareket eden somon balıklarının ışıltısında duyumsayamıyor, taç yapraklarında ya da tende dokunamıyordu. Ravana katlanmaya dönük güçlerini devreye soktu ama ona ulaşamadı. Volta'nın ümitsizliği kuruya kuruya bunalıma dönüştüğünde Volta artık Ravana'yı ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği şekilde sevemediğini fark etti ve Ravana'ya hürmeten kendini gitmeye zorladı.

AMO ona yeni bir kimlik, New York'ta ufak bir daire ve bir *duyarga* işi verdi, bu, Birlik'e faydalı bilgileri bulan ve değerlendiren serbest araştırmacılara verilen isimdi. Volta'nın tek istediği, ona ruhunu aynadan söküp almanın yolunu gösterecek bir bilgiydi. Bunu da Treyton değerli taş koleksiyonunun sergilendiği bir New York Müzesi'nde buldu. Onu, dünyanın dördüncü en büyük elması olan İnanç Elması'nın parlak merkezinde ve indirgenemez derecede yoğun gerçekliğinde buldu. Ona dokunma, onu tutma, netliğini hissetme ihtiyacı hissetti. Kolunun ön kısmıyla vitrin camını kırıp elması, birleştirdiği avuçlarında nazikçe kaldırmıştı ki bir bekçi Volta'yı arkadan copladı.

Üç gün sonra hastaneden taburcu olan Volta, doğrudan hapse gönderildi ve nitelikli hırsızlıktan tutuklandı. Çocuk gibi pembe tenli, bodur, boksör tipli bir çavuş, açık bir hücrenin önünde Volta'nın kelepçelerini çıkardı, onu böbreklerinden yumrukladı ve içeri itti. Volta düşmemek için paslı lavaboya tutundu. Kafasını kaldırıp baktığında, lavabonun üzerine cıvatalanmış çelik aynada kendini gördü ve aynanın gözlerindeki ışıldayan açlığa derhâl kafasını çevirdi. Aynayı kapatmak için bir el bezi kullandı.

Volta duyumsal olarak birbirine kenetlenmiş elmas ilmekleri hayal ettiği sırada uzun, tüyler ürpertici bir "Hayııırrrr!" feryadıyla aniden kendine geldi. İki gardiyan yeni mahkûmu Volta'nın hücresinin önünden kavga dövüş geçirirlerken, Volta sıska, sivilceli, on sekizinde ya var ya yok bir oğlanın başını çakal gibi arkaya atıp yeniden "Hayııırrrr!" diye uluduğunu gördü, bu hem bir inkâr hem de bir yakarış çığlığıydı.

Çocuk, hücresine kapatıldıktan ve gardiyanlar da ayrıldıktan sonraki bir saat boyunca on saniyelik aralıklarla o tek, ızdırap dolu "Hayııırrrr!" feryadına devam etti, diğer mahkûmların sesini kesmesi için küfretmelerine karşı tamamıyla kayıtsızdı.

Hücre bloğunun sonundaki çift kanatlı metal kapı çarparak açıldı ve boksör tipli çavuş, pembe teni öfkeden al al olmuş hâlde, koridorda badi badi yürüdü, bir yandan da tombul uyluklarına copunu hafif hafif vuruyordu. Hücre bloğu anında sessizliğe gömüldü, ardından çocuk sanki sessizliğin ne anlama geldiğine aymış gibi "Hayııırrrr!" diye bağırdı.

Çavuş çocuğun hücresinin kilidini açarken, kısık bir sesle konuştu, "Senin sorunun ne biliyor musun, evlat? O amcık ağzını tıkayacak bir şey lazım sana. Şimdi önümde dizlerinin üzerine çök."

"Hayırrr," diye inledi çocuk ama çığlığı artık o insanı kıskıvrak yakalayan inkâr tınısını kaybetmişti. Yalnızca yalvarıyordu.

Volta bağırdı, "*Hayııırrrr!*" Copun iki kez hızla vuruşunu ve çocuğun keskin çığlığının iniltiye kayışını duydu.

Çavuş nefes nefese, "Dizlerinin üzerine çök dedim, bok surat," dedi.

Volta çocuğun öğürdüğünü duyduğunda el bezini aynadan yırtıp ayırdı. Eğer yok olup hızla çocuğun hücresinde yeniden ortaya çıkarsa, olanları durdurabilirdi, tabii eğer tekrar ortaya çıkmayı başarabilirse. Kendi gözlerine bakan gözler –vahşi, davetkâr– onu denemeye teşvik ediyordu. Volta bu gözleri aynada inceledi. "Hayır," dedi. Ve oracıkta oturup, çocuğun boğuk hıçkırıkları ve çavuşun ince, hızlı hırıltıları dinene kadar gözyaşı döktü.

Çavuş, çocuğu hücrenin zemininde kusar hâlde bırakıp, mırıldanarak ve kasıla kasıla yürüyerek uzaklaşırken Volta kendisiyle karşı karşıya durdu.

Kendi bezgin, ölümlü yüzüne, gözyaşlarına, çenesindeki salyaya bakarak durdu. Uzun kasvetli sessizliği dinleyerek durdu, sonra sessizlik üç süratli sesle aniden bozuldu: Çocuk ranzanın üstünden sıçrarken yaylardan gelen hafif gıcırtı, kement yapılmış kemer boğazı kavrarken çıkan boğuk soluma, boyun kemiğinin kırılırken çıkardığı yumuşak, nemli çıt sesi.

Volta gözlerini yumdu, arkasına yaslandı ve sinirlerinden, etlerinden ve kemiklerinden gelen her bir parça gücü birleştirerek uludu, "*Hayııırrrr!*" Yeniden aynaya baktığında büyük, küre şeklinde bir elmas gördü; mükemmel, parlak, gerçek bir elmas. O elmasın ortasındaki ışığa baktığı esnada çavuş kükredi, "Hangi orospu çocuğuydu o?"

Volta aynadan kafasını çevirip parmaklıklı hücre kapısına doğru yavaşça yürüdü. Copun, çavuşun bacağına vururken çıkardığı belli belirsiz, ritmik tıklamayı duyabiliyordu.

Çavuş, soğuk bir homurtuyla uyardı, "Son kez soruyorum pislik herifler: Kim bağırdı?"

"Ben," dedi Volta.

"Madem öyle dudaklarını büzüştür bakalım bok suratlı, sıra sende."

"Hayır. Sıra sende," diye söz verdi Volta. "Çocuk kendini astı."

"Güzel," dedi çavuş. "Zayıfları ıskartaya çıkarmalı." Başını çevirip öbür gardiyanlara seslendi, "Paspas getirin" sonra yeniden Volta'ya döndü. "*Bir daha gözetleyecek olursan*... kaçmaya çalışırken öleceksin."

"Sen anlamadın," dedi Volta, gülmeye başlamıştı, "ben zaten kaçtım."

"Ha, evet, bana da öyle geldi, kaçık pislik."

Volta açıklamak için soluk aldı, "Görüntüler aldatıcıdır," ve sonra son kaçışının, hapishanede özgürlüğü buluşunun gülünç güzelliğine teslim oldu. Bu zevki aynadaki elmasla paylaşmak istedi ama elmas yok olmuştu.

Saatler sonra Volta, AMO tarafından sağlanan kefaletle serbest bırakıldı. Birlik ayrıca kendi iç "firmasından" –firmaya sıcak bir ifadeyle Sachs, Pilledge and Berne adını vermişlerdi– avukatlar da sağladı ve böylelikle Volta'nın cezası, ruh sağlığı tedavisi görme şartıyla mahkeme tarafından sessiz sedasız kaldırıldı. Psikiyatristi, AMO Yıldız üyesi Dr. Isaac Langmann'dı; doktor ve hastası, en iyi tedavi yönteminin Kuzgunların ustalaştığı sanatlar konusunda eğitim olduğu konusunda anlaştılar.

Volta eğitimini tamamladıktan kısa bir süre sonra Dr. Langmann ona Pasifik kıyısındaki saha temsilcisi olma işini teklif etti.

Volta işini çok sevdi. Saha temsilcileri Yıldız'ın sinir uçları olarak görev yaptığından –ara bulucu, haberci, saha komutanı, iş bitirici ve gezici sorun çözücü– her geçen gün yeni insanlar, yerler ve sorunlar getiriyordu. Beraber çalıştığı insanlar, Volta'nın anlayışındaki berraklığa ve yargılarındaki adilliğe hayran kalıyorlardı. Isaac Langmann 1963 yılında Yıldız'dan emekli olurken yerine Volta'yı aday gösterdi. Yıldız, en önemli işlevi olan yetenek ve görevin münasip biçimde bütünleştirilmesi vazifesini hakkıyla yerine getirerek ilk turda Volta'yı oy birliğiyle üyeliğe kabul etti. Livermore patlamasının gerçekleştiği sırada Volta görevini on yedi yıldır büyük şeref ve başarıyla sürdürmekteydi.

Daniel komada kaldığı dokuz haftanın sonunda nihayet gözlerini açtığında Volta yatağın ayak ucunda dikiliyordu. Daniel boş gözlerle hastane odasına baktı ve sonra gözlerini kısarak Volta'ya odakladı.

Volta hafifçe başını salladı. "Aramıza hoş geldin, Daniel."

Daniel konuşmaya çalışırken titredi. Volta bekledi. Daniel yine başaramayınca, Volta yumuşak bir ifadeyle "Annen öldü," dedi.

Daniel ellerini sanki yüzünü kapatacakmış gibi kaldırdı ama elleri güçsüzce göğsüne düştü. Gözlerini sıkı sıkı yumdu ama gözyaşlarını durduramadı.

"Acım paylaşıyorum," dedi Volta. "Böyle bir kayıp karşısında başsağlığı dilemenin manasızlığının da farkındayım ama yine de başın sağ olsun."

Daniel inledi, oturmaya çalışır gibi yatağa dayanıp sırtını kemerleştirdi.

Volta, "Biliyorum, acının mahremiyetini suistimal ediyorum ve özel yaşamının gizliliğini de ihlal ettim ancak korkarım bunu yapmak zorundayım."

Daniel dikkati dağınık bir vaziyette başını sallayıp ellerini yüzüne getirdi, parmaklarının ucunu kapalı gözlerine bastırdı.

"Adım Volta. En güvendiğim iki arkadaşımla tanışmıştın, Güleç Jack ve Elmo Cutter. AMO'da Yıldız üyesi olarak görev yapıyorum, Birlik'in kolaylaştırıcı kurulu. Gönülden eseflerimizi sunmaya geldim ve eğer istersen candan yardımlarımızı da.

Daniel, senin durumun karmaşık. Patlamada yaralandın, saatin akrep ya da yelkovanından bir metal parçası şakağını delip geçmiş, yukarı doğru yaklaşık kırk beş derecelik açıyla beyninin sağ yarım küresinin kenarından geçmiş ve kafatasında takılmış. EEG ve diğer tetkiklerde beyin fonksiyonların 'normal' gözükse de, artık normal ne demekse, dokuz haftadır komadaydın. Tetkiklerde ortaya çıkmayan bir hasar olabilir ancak koma dışında bütün bulgular mükemmel.

Sözde polis gözetimindesin, ziyaretçiye izin yok ama görevli memurları bir ay önce geri çektiler dolayısıyla kısıtlamalar yalnızca şekilsel düzeyde. Bilincini geri kazandığını öğrendiklerinde büyük olasılıkla seni tutuklayacaklar. Böyle olursa işini bilen kişiler tarafından sorgulanmayı bekleyebilirsin. Benim sana tavsiyem patlamadan en az bir ay kadar öncesinden itibaren hiçbir şey anımsamadığını söylemek, böyle koşula bağlı bir hafıza kaybı tıbbi olarak travmayla uyumlu. Seçici hatırlama da öyle. Annenin bomba yerleştireceği konusunda hiçbir bilgi sahibi olmadığını söylemen en iyisi. Sana açık-

lamış olduğu tek şey bir arkadaşı için bir teslimat yapacağı olsun, hatta daha da iyisi bir yabancı için."

Daniel parmaklarını gözlerinin üzerinden kaldırdı, bakışlarını bir anlığına tavana dikip ardından Volta'ya çevirdi. Dudaklarını ıslattı. "Nereden biliyorsun? Bombayı? Yani bizden önce orada olmadığını?"

Volta sabırla açıkladı, "Biliyorum çünkü Shamus beni arayıp her şeyi anlattı. Aklı başından gitmiş durumda. Kendini suçluyor."

"Onlar birbirlerine âşıktı!" diye hıçkırdı Daniel. Çaresizce başını salladı. "Ah anne, anne, anne."

"Evet," dedi Volta, "birbirlerine âşık olduklarını biliyorum. Bütün bunların sana büyük ızdırap verdiğini de biliyorum."

Daniel hiddetle sordu, "Kim öldürdü onu, söyle!"

"Kimse," dedi Volta sakince. "Bütün deliller, bombanın arızalı olduğunu gösteriyor."

"*Kimse* mi? O zaman neden son sözleri 'Daniel! Kaç!' oldu peki?"

Volta sertçe ona baktı. "Sana seslendi mi?"

"*Çığlık attı*!" diye hıçkırdı Daniel.

"Peki sonra?"

Daniel sakinleşmek için büyük çaba harcadı. "Daha ben dönüp bakmaya fırsat bulamadan bomba patladı. Sanki çığlığı fünyeyi ateşlemiş gibi. O kadar hızlı."

Volta bu bilgi üzerine düşündü.

"Beni *uyarıyordu*," dedi Daniel.

"Öyle görünüyor. Ama ne hususta? Hemen o bağırmadan önce herhangi bir kişi ya da bir hareketlenme dikkatini çekmiş miydi?"

"Hayır. Ve bakınıyordum da."

Volta, Daniel'dan çok kendi kendine söylenir gibi mırıldandı, "Bombada bir sorun olduğunu hissetmiş olabilir."

Daniel yanıt vermedi.

Volta sordu, "Ara sokağa girmeden önce bombayı kurmuş muydu?"

"Hayır."

"İnfilak etmeden önce bunu yapacak vakti var mıydı?"

"Olmuş olmalı. Patladığına göre."

"Kaldırım ıslaktı. Belki kaydı ve bombayı düşürdü. Bağlantılardan birinin cızırdadığını duydu belki."

"Bilmiyorum," dedi Daniel zayıf bir sesle. "Bilmiyorum. Çığlık attı ve bomba patladı."

"İstersen, konuyu araştırırız. Şüphesiz vakit alır ancak belki bombayı kimin yaptığını biliyorsan bu vakit kazandırır."

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "Shamus biliyordur ama; ona sorun."

"Çok isterim. Fakat bir aydan uzun süredir, konuyu tartışmak için yerini bulmaya çalışıyorum, ama âdeta yok olmuş. Onun nerede olabileceğine dair fikrin var mı?"

"Yok. Ama annemle ilgili bulacağınız her şeyi bilmek istiyorum. Sorun neydi bilmek istiyorum."

"Elbette. Tam olarak bilgilendirileceksin, bu konuda söz veriyorum. Buradan da geliyoruz konuşmamız gereken öbür meselelere. Mesela senin geleceğin gibi ve sana nasıl yardım edebileceğimiz gibi."

"Ne konuda?"

"Öncelikle aleyhine açılacak davadaki on üç kadar suçlamadan nasıl kurtulacağın konusunda. Bombanın bir plütonyum soygunuyla bağlantısı olduğuna dair yalnızca bir önseziye sahipler o yüzden ne diyeceğine çok dikkat etmen gerekiyor."

"Annemi Shamus'la ilişkilendirmediler mi?"

Volta gözlerini indirdi, sonra tekrar kaldırıp doğrudan Daniel'a dikti. "Annen hiç parmak izi bırakmamış Daniel. Bildikleri her şey evraklardan. Onun Bayan Wyatt olduğunu düşünüyorlar. *Baton Rouge* bağlantılarını, banka hesabını ve tapuları temizledik; Dubuque'u tamamen unutursan çok seviniriz." Daniel patlamanın annesini ne hâle getirmiş olabileceğine dair hayal gücünü çalıştırmasın diye Volta durmadan konuşuyordu.

"Ancak, senin cebindeki kar ayakkabısı kiralama makbuzundan yola çıkarak –cüzdanındaki ev yapımı sürücü ehliyetinde sahte bir isim ama doğru adres vardı– McKinley Sokak'taki ev, daha biz orayı gizlemeye fırsat bulamadan baskına uğradı, dolayısıyla aynı zamanda evrakta sahtecilik ve yasa dışı evrak bulundurmadan da suçlanıyorsun. Çok iyi bir avukatın olması tavsiye edilir böyle bir durumda, nitekim biz de eğer istersen ücretsiz olarak sana böyle bir avukat sağlayabiliriz."

"Sevinirim," dedi Daniel.

"On dört yaşında olduğuna göre çocuk suçlu olarak yargılanacaksın, aslına bakarsan eğer her şey yolunda giderse sadece duruşma olacak, yargılama yapılmayacak. Hafıza kaybının tedavisi zor cinsten çıkmasının, işlerin yolunda gitmesine büyük yardımı olur. Avukatının talimatlarına uy. Hakkındaki bütün suçlamaların düşmesini ve amcanın velayetine girmeni sağlamaya çalışacağız."

"Benim amcam yok ki."

Volta başını kaldırdı. "Owen amcanla Matilda yengen? Mendocino Bölgesi'ndeki Wyatt Çiftliği?"

"Tamam," dedi Daniel.

Volta kollarını kavuşturdu. "Şimdi gelelim geleceğine. Fikirlerine itibar ettiğim pek çok kişi seni çok methetti, başta Güleç Jack olmak üzere Dolly Varden, Johnny Yedi Ay, Elmo ve başkaları. Geliştirilmesi ve işlenmesi gereken özel niteliklerin olduğunu düşünüyorlar. AMO'da, potansiyelini beceriye dönüştürmene yardım edebilecek eşsiz yeteneklere sahip hocalarımız var."

"Yasal yardımı kabul edip hocaları geri çevirme şansım var mı?"

"Pazarlığa hiç gerek yok. Bunlar koşulsuz yardım tekliflerimizdir. Canın istediği gibi istifade edebilirsin."

"Avukatı istiyorum. Gerisini düşünmem lazım."

Volta yanıtladı, "Buradan çıkar çıkmaz avukatla temasa geçeceğim, yani çok kısa bir süre içinde. Ancak öncelikle bilmeni isterim, Ravana Dremier adlı bir kadın tarafından bana öğretilmiş olan basit ancak gizli tutulan teknikleri kullanarak senin bilincine kavuşmanı hızlandırdım. Temel olarak, empati yoluyla zihnine katılıp sana yaşamı anımsattım. Seni temin ederim ki hiçbir fikir ya da öneri sokmadım aklına, yalnızca dikkatini topladım. Sana bunu anlatıyorum çünkü sana seslenen sesimi anımsayabilirsin, şimdi olmasa da gelecekte, özellikle de düş veya hayal durumlarında. Dönmek senin kendi kararındı. Annalee için çok üzgünüm Daniel. Çabuk iyileşmeni dilerim."

Daniel ardından seslendiğinde Volta tam kapıdaydı, "Teşekkürler."

Volta dönüp konuştu, "'Evet. Bir şey değil," ve ardından kapıyı kapattı.

İki
TOPRAK

Toprak, üretmeye hevesli olduğundan,
hep bir şeyler meydana getirir;
kuşlar ya da yırtıcı kara hayvanları ya da
sürüngenler gördüğünüzü sanırsınız camın içinde.
—Philalethes

Kayıt yazım: Volta ve Vahşi Bill Weber Arasındaki Telsiz Konuşması

VOLTA: Bill, ben Volta. Daniel'la ilgili karar vermemiz gerekiyor.
VAHŞİ B.: Daniel'm okula hiç gitmediğinden *emin* misin?
VOLTA: Bu konuyu en son konuştuğumuzdaki kadar eminim.
VAHŞİ B.: Peki ya *fiziksel* beyin hasarı? Bir şey çıktı mı?
VOLTA: Bütün tetkikler yapıldı. Herhangi bir hasar bulunamadı.
VAHŞİ B.: O zaman niye dokuz hafta komada kalmış?
VOLTA: İşte, *Hermetika Öğretiler Bütünü*'nde "eşikte saklanmak" denilen durum.
VAHŞİ B.: Hâlâ o tozlu ciltlerle boğuşuyorsun ha?
VOLTA: Hâlâ merak ediyorum.
VAHŞİ B.: Eminim merak merakı doğuruyordur. Ben şahsen Batılıların tarafındayım.
VOLTA: Eğer bana ayar vermeye devam edersen ilk tanıştığımızda senin hâlen bir Cizvit papazı *ve* epeyce de heyecanlı, genç bir Latince âlimi olduğunu etrafa yayarım.
VAHŞİ B.: Kitapların insanın başını belaya nasıl soktuğunun bir kanıtı daha işte.
VOLTA: Bu da seni kerhaneye götürdüler diye bacaklarını suçlamak gibi bir şey.
VAHŞİ B.: (gülerek) "Sükût altındır."
VOLTA: Ha yaşa. Ve karar almak hayati önem taşır. O yüzden Daniel konusunda senin kararına ihtiyacım var. Bazı şahsi işlerini ayarlamış olduğunu anlıyorum, öğretmekten bıktığını, artık yaşlı ve huysuz olduğunu ve yeteneklerinin köreldiğini de ama Daniel aradığın öğrenci olabilir.
VAHŞİ B.: Öğrenci aradığımdan haberim yoktu. Ama tamam, sen onunla tanıştın. Ne hissediyorsun?
VOLTA: Azgın bir zihni var, üstelik genç yaşına rağmen tamamen kurnazlık pahasına kullanmıyor onu. Acıtmaya vuruyor ve fevri

elbette –yine gençlik işte– ancak dikkate değer derecede kendinden emin. Bazı korkunç darbeler karşısında kendisine hâkim oldu ve bence...

VAHŞİ B.: (sözünü keserek) *Hissetmek* diyorum. Onun hakkında ne *hissediyorsun*?

VOLTA: (uzun bir sessizlik) Güçlü bir çekim, güçlü bir iticilik.

VAHŞİ B.: Ha, demek ilgini çeken bu olmuş.

VOLTA: Bir daha düşününce, sen tahayyül edilebilecek en kötü seçenek olabilirsin.

VAHŞİ B.: Şu anda gururuma mı yoksa inatçılığıma mı çalışıyorsun?

VOLTA: Arada ayrım yaptığını bilmiyordum.

VAHŞİ B.: (gülerek) İkna oldum. Onu alacağım. Ama en fazla on sekiz aylığına, sonra da huzur içinde çöle vuracağım kendimi. Ayrıca bana ciddi bir iyilik borcun var.

VOLTA: Şimdi ne oldu? Üç yüz yedi ile mi ilgili?

VAHŞİ B.: En azından.

VOLTA: Wyatt Çiftliği? İki haftaya?

VAHŞİ B.: Orada olacağım.

Daniel bilincini resmî olarak geri kazandıktan bir saat sonra tutuklandı. Çocuk hukuku konusunda uzman bir avukat olan Alexander Kreef, avuç dolusu mahkeme emri ve kararıyla birkaç dakika sonra yanındaydı. Beraberinde Daniel'ın doktoru da vardı; doktor hastasının, kendi onayı olmadan rahatsız edilmesine çok öfkeliydi.

Daniel'ı sorgulamaya çalışan asık suratlı teğmen durumdan hoşnut değildi. "Kusura bakmayın" diye Dr. Tobin'i başıyla selamladı sonra da Alexander Kreef'e dönüp pis bir zevkle, "Çocuk daha avukat tutmadı, yeni kendisine geldi."

Alexander Kreef hoş bir gülümsemeyle, "Beni amcası ve yengesi Bay ve Bayan Wyatt tuttular, kayıtlı avukatım," dedi. Teğmene, dört kilo çeken bir evrak yığını uzattı, teğmen şöyle bir bakıp yere bıraktı onları.

Alexander Kreef'in yüzündeki gülümseme hâlen yerinde duruyordu: "Müvekkilime bir soru daha sorarsan kıçını öyle bir tekmelerim ki kulağından sıçarsın. Yok ya, şimdi bir daha düşündüm de sen sor sor, usul hataları sağlam mazaret bildirimlerinden daha çok ret kazandırıyor bize."

"Siktir git." Teğmen önce Alexander Kreef'e sonra Daniel'a ters ters baktı ama kayıt cihazını yine de kaldırdı.

"Cık cık cık," diye ayıpladı Alexander kayıt cihazını işaret ederek. "Avukatı olmadan kabul edilemez."

"Hadi ya? Neyse fark etmez zaten Avukat Bey, bir bok hatırladığı yok. E tabii, anamı hatıralara ve kemik parçalarına ayıran bir patlama yı hatırlamak göt ister.herhâlde."

"Ruhsuz puşt seni," diye tısladı Alexander ama sözleri Dr. Tobin'in öfkeli bağırışının arasında kayboldu gitti: "Tanrım, Teğmen! Bu delikanlı çok ciddi bir beyin travması geçirdi, dokuz ay komada kaldı ve şimdi sizin sorularınızı yanıtlamasını nasıl beklersiniz? O zavallı aklınızdan bu çocuğun ağır kafa yaralanmalarında yaygınlıkla meydana gelen tam, kısmi ya da koşula bağlı hafıza kaybı geçiriyor olabileceği geçti mi hiç?"

"Ben doktor değilim," dedi Alexander, "ancak bu durumda tam hafıza kaybı varmış gibi görünüyor."

"Ha, öyledir. Muhtemelen bu çocuk şimdi, sözde Bayan Wyatt'ın oğlu olup olmadığını, babasının kim olduğunu da hatırlamaz. Çünkü o işlettikleri evrak fabrikasında bütün kimlikleri doğru tutmak güç olmuştur tabii. Hatırlamakta zorlanır." Teğmen Daniel'a baktı. "Di mi çocuk?"

"Seni hatırlamıyorum," dedi Daniel ve gözlerini kapadı.

Daniel'ın duruşması 7 Aralık'ta görüldü. Daha küçük çaplı iddialara karşı hafifletilmiş suç isnadına itiraz etmemesi karşılığında ciddi iddialar düşürüldü. On yedi yaşına kadar amcasının ve yengesinin velayetine verildi ki başka tutuklama olmadığı takdirde o zaman sicili kapatılacaktı. Bazı bürokratik formaliteler kalmıştı ancak Alexander Kreef bunları yılbaşı süslemesine çevirdi ve Daniel 21 Aralık'ta serbest bırakıldı. O gün öğleden sonra Matilda ve Owen Wyatt'la birlikte kıyı tepelerinde, Kare İkili'den aşağı yukarı elli mil kuzeyde bir otlak çiftliğine doğru yola koyuldu.

Wyattlar ellilerinin ortalarında, neşeli, dinç ve zinde bir çiftti ve çiftlikteki hayatlarından büyük keyif alıyorlardı. Wyattlar 5500 dönüme sahipti ancak yine de taşıma kapasitesinden daha az büyükbaş hayvan besliyorlardı. İlk başta bunun için büyük mücadele etmişlerdi, oysa işleyiş tarzları artık çevrebilimsel bir aklıselim örneği olarak değerlendirilmekteydi.

Wyattlarla beraber kuzeye doğru yol alan Daniel kendisini tereddütlü ve belli belirsiz uyuşmuş hissediyordu, oysa Wyatt çifti, yanında rahat edilecek dostane insanlardı. Volta'yı on beş yıldır, onları uğraştıran ciddi bir hayvan hırsızlığı sorununu sona erdirmek için yardım ettiği zamandan beri, tanıdıklarını öğrendi.

"Yani şimdi minnet borcunuzu mu ödüyorsunuz?" diye sordu Daniel, bu işe niye karıştıklarını merak ederek.

"Yok ya," dedi Owen ona, "Biz Birlik üyesiyiz."

Daniel buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Yani hayvanlar paravan mı?"

"Daniel," diye açıkladı Tilly, "kanun kaçağı olmak için yasa dışı olmaya gerek yok."

"Ama siz mahkemede kalkıp benim akrabam olduğunuzu söylediniz, yalancı şahitlik yasa dışıdır."

"Polisler aksini ispat edemediler," dedi Tilly, "öyleyse *sen* nereden biliyorsun akraba olmadığımızı? İkimiz de geniş ailelere sahibiz ve iki taraf da aynı düsturu paylaşıyor: Bir elin nesi var, iki elin sesi var. Ayrıca bu kadar *düzgün* olmaktan da bıktık artık."

Tam hava kararmadan önce çiftliğe girdiklerinde Owen sol tarafını gösterdi. "Şu aşağıdaki, yem ambarından sonraki kulübede kalacaksın. Görüyor musun, şu ışıkları açık olanı?"

"İki ışık görüyorum," dedi Daniel.

"Küçük kulübe Vahşi Bill'inki, senin hocan. Birkaç gün önce geldi. Tilly'yle ben evi ısıtıp sofraya iki lokma bir şey koyacağız, sen de o arada inip Bill'e bir merhaba de."

"Eğer istersen," diye ekledi Tilly.

"İpler kimin elinde görüyorsun," diye söylendi Owen ama başka türlüsünü istemeyeceği belliydi.

Daniel kapıya vurduğunda hiçbir yanıt alamadı. Daha da güçlü tıklattı, yine yanıt gelmedi ancak bu kez kapıyı açıp içeriye seslendi, "Merhaba?"

İçeriden bir ses "Ne var?" diye ciyaklayınca içeri girdi. Vahşi Bill Weber yerde bağdaş kurmuş, çıplak oturuyor, gözlerinin arasına büyük lastik bir tokmakla yavaş ve düzenli bir şekilde vuruyordu. "Seninle tanıştığıma sevindim, Daniel," dedi Vahşi Bill, ritmik tokmak vuruşlarını sürdürerek. "Ben Bill Weber. Beraber çalışacağız."

"Benim öğretmenim misin?" diye sordu Daniel. Sorusunun altında kuşkudan ziyade gergin bir kafa karışıklığı yatıyordu.

Vahşi Bill tokmağı Daniel'ın kafasına fırlattı.

Başını eğen Daniel tokmağın kulağını vınlayarak teğet geçtiğini ve duvara çarptığını duydu; tokmağın tahtadan sapı zemine vurup sekerken gürültüyle takırdadı. Daniel tokmağı yerden alıp geri savuracak oldu ancak bunun yerine Vahşi Bill'e dönüp açıklama istedi, "*Neden* yaptın bunu? Sen ne yapıyorsun?"

Vahşi Bill dikkatle izlemekteydi. Bir an bekleyip konuştu, "Daniel, baştan anlaşalım: Öğretmen *benim*. *Ben* soruları hazırlarım,

sen de yanıtları. Öyleyse *sen bana* söyle bakalım neden kendi beyin akord aletimi sana attığımı."

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "Hiçbir fikrim yok."

"İyi," diyerek başını salladı Vahşi Bill. "Doğru cevap. Ancak bundan sonra doğru ya da yanlış cevaplar olmayacak."

"Ben bunları hiçbir şekilde kavrayamıyorum," diye itiraf etti Daniel.

"Büyük olasılıkla bir tam yıl boyunca kavrayamayacaksın o yüzden rahat ol ve sana ne diyorsam onu yap, belki böylece ikimiz de fazla hasar almadan bu işi tamamlarız."

Bir yıl Daniel için hızla aktı, zaman rutinle yağlanmış gibiydi. Sabahları 4:00'te kalkıyor, şafak meditasyonunu yapıyor, ana evde saat 5:00'te Tilly, Owen ve Vahşi Bill'e kahvaltı ediyor, öğleden sonra 16:00'ya kadar çalışıyor, akşam meditasyonunu yapıyor, 18:00'de akşam yemeğini yiyor, sıra kendisindeyse bulaşıkları yıkıyordu. Sonra 21:45'e kadar serbest zamanı vardı. 21:45 ile 21:50 arası ise Vahşi Bill'den örgün eğitimini alıyor, ardından rüya meditasyonunu yapıp 22:30'da yatıyordu. Rutinin çeşitliliği Daniel'ı sıkılmaktan kurtarıyordu.

Günlük işler sığır damgalamaktan mutfak yerlerini ovmaya kadar her türlü uğraşı kapsıyordu. Daniel çitleri tamir etti, hayvanları yemledi, odun kesti. Yemlik ot dikimi ve kesimi yaptılar. Ayrıca tütsüleme evi inşa etmek gibi özel projeler gerçekleştirdiler. Genellikle Owen ya da Tilly ile çalışıyordu çünkü Vahşi Bill sığırlarla doğrudan temasa geçmeyi kesin bir dille reddetmişti, onları "vahşi ruha hakaret sayılan sapmış yaratıklar" olarak bir kalemde siliyordu. Tilly ve Owen karşıt görüşler sundular, Daniel'a göre epey de ikna ediciydiler. Hatta konu ufaktan gerginliğe bile neden oldu. Ancak bir kış gecesi, şimşeklerden korkan bazı öküzler ağılı çeviren çitleri kırdığında Vahşi Bill diğerleriyle birlikte atını eyerleyip hayvanları eve gütmek üzere fırtınada canla başla çalıştı. Kalan son başıboş hayvanları da getirmesi kahvaltıdan epey sonrayı bulmuştu.

Vahşi Bill atıyla içeri girerken Owen suratında kocaman bir sırıtışla Bill'in başıboşları geri döndürmek kadar sığırlarla da uğraşması manzarasının tadını çıkarıyordu. "Bak sen," diyerek karşıladı onu Owen, "deh yavrum deh!"

Vahşi Bill atı sertçe durdurup bağırdı, "Aklına saçma sapan şeyler gelmesin. Fanatik olabilirim ama pürist değilim. Burada yaşadığım sürece, çok sıkıştığınız takdirde her zaman yardım eli uzatacağım. Ama bu, sıçtığımın Hayvancılık Odası'na katılacağım demek değil."

Tıpkı farklı çiftlik işleri arasında olduğu gibi Daniel'ın günlük üç adet meditasyonu arasında da yalnızca yapısal benzerlikler bulunmaktaydı. Vahşi Bill'in talimatları kısa olmuştu: "Sabah meditasyonu zihnini doldurmak içindir, akşam meditasyonu zihninin *neyle* dolduğunu görmek içindir, rüya meditasyonu ise zihnini boşaltmak içindir. Hemen fark edeceksin ki zihnini doldurmak, zihnini görmek ve zihnini boşaltmak aynı şeylerdir ancak şunu aklından çıkarma, farklı olmasalardı aynı olmazlardı. Dolayısıyla buna, *amaca* yoğunlaşmaktan ziyade amaç *vasıtasıyla* yoğunlaşmak denilebilir. Bu ilk hafta beraber oturacağız, ben sana duruşları, nefesi falan göstereceğim ama sonra sen meditasyonunu kendi kendine, kendi kulübende yapacaksın. Seni istediğim zaman kontrol edeceğim. Meditasyonlarını yapmadığını gördüğüm an, öğretmenin olarak işim biter. Yani bu eğitimi bırakmak istersen ve bana söylemeye cesaret bulamazsan tek yapacağın, oturman gereken zamanda serserilik ederken kendini yakalatmak."

Daniel'a her meditasyon için duruşları ve uygun nefes alma şekillerini gösterdikten sonra açıkladı, "Şimdi en önemli şey zihnini Üst Ölü Nokta'ya ayarlamak, derinliğe odaklanmak ve sıfırın tam içinden iğneyi geçirmek. Benim işime yarayan yöntemi sana göstereyim."

Vahşi Bill dolaba gitti, bir yandan da başını çevirip Daniel'a açıklıyordu, "Görsel işitsel bölümüme gidiyorum. Artık görsel işitsel malzemesi olmayana öğretmen demiyorlar." Ve dolaba uzanıp bir insan iskeleti çıkararak Daniel'ı afallattı.

Daniel irkildiyse de tek kelime etmedi.

"Evet," dedi Vahşi Bill iskeleti bel kemiğinden tutarak, "her meditasyondan önce 'Kemikleri Saymak' adı verilen bu küçük alıştırmayı yapacaksın. Herhâlde dünyadaki en eski psişik doğaüstü uygulamalardan; inebildiğim kadarıyla kökeni Yontma Taş Devri şamanlarına kadar uzanıyor. Yapacağın şey basit: Kendi iskeletini hayalinde canlandıracaksın, sonra ayak parmaklarından başlayarak kemiklerini sayacaksın. 'Bir iki üç' saçmalığını kastetmiyorum, her bir kemiği zihninde net biçimde canlandırarak ilerleyeceksin. Vücudunu ayak parmaklarından *yukarı* doğru tarayacaksın, iki bacak aynı anda olmak üzere, sonra leğen kemiğinde birleşecekler, bel kemiğinden yukarı, kaburgalar hep bir arada, kollardan dışarı açılacaksın, sonra omuzlara doğru geri seyredeceksin, boyundan yukarı kafatasına ve sonra beyninin tam ortasına."

"Beyin kemik değildir," dedi Daniel.

"Çükün de," diye açıkladı Vahşi Bill.

Daniel bu tür açıklamaları kafa karıştırıcı buluyordu ama esas örgün çalışmasını oluşturan günlük beş dakikalık dilimle daha da sersemliyordu. Vahşi Bill bir tek soru soruyordu, Daniel'ın yanıtlamak için beş dakikası vardı. Vahşi Bill hiçbir zaman bir yanıtın doğru, yanlış, kusurlu, yaratıcı, zayıf, kışkırtıcı ya da düşüncesizce olup olmadığı konusunda yorum yapmıyordu. Ve sorular da yanıtları da kontrol edilemeyecek şeylerdi.

"Bu sabah kreplerini bitirdikten sonra çatalını nereye koydun?"

"Meyve bahçesinde gördüğümüz o kuş... boğazı ne renkti?"

"Owen'in babaannesinden öğrendiğini iddia ettiği mısır ekmeği tarifi hakkında Tilly ne dedi?"

"Bu öğleden sonra rüzgâr Fern Çayı boyunca yön değiştirdiğinde, hangi yöne doğru esti?"

Sözde zihnini boşalttığı rüya meditasyonu esnasında Daniel sorular ve kendi şüpheli yanıtları hakkında düşünürdü. Yavaş yavaş dünyanın içinde kendi varlığının farkına varmaya başladı, gördüklerini görüşünü, yaptıklarını yapışını fark etti: direk çukuru kazarken kullandığı küreği kazık tokmağının yanına koyuşu, bulutların şekilleri, çit direğindeki erkek vadi bıldırcınının kıvrık kara tüyleri, ayın evresi.

Ancak maddi âna ne denli yoğunlaşırsa yoğunlaşsın ya da meditasyon yoluyla ne kadar odaklanırsa odaklansın, yine de annesinin "Daniel! Kaç!" çığlığı kulaklarından gitmiyordu. Ve uyuşmuşluğu kedere, kederi ise gömülü bir öfke bunalımına yol verdikçe, yanıtlanmasını istediği tek soru o ara sokakta neler yaşandığı olarak biçimleniyordu.

Vahşi Bill'le konuştu, "Volta, annemin ölümünü araştıracağını ve öğrendiklerini bana bildireceğini söylemişti, söz vermişti. Ama on aydır ondan *bir kez* haber aldım o da hiçbir ilerleme olmadığı bilgisiydi. Galiba işi ben şahsen üstlensem daha iyi olacak, yani çalışmamızı burada bırakıp Berkeley'e dönsem. Kişisel bir şey değil bu. Yani seninle benim aramda bir mesele değil; Volta ile ilgili."

"O zaman onunla hallet." Vahşi Bill omuz silkti. "Ama sana şunu söyleyeyim: Eğer Volta sana söz verdiyse, şu iki şeye kalıbımı basarım, kesin o konuyla ilgileniyordur ve sana da bilgi verecektir. Volta belki de benim hayatım boyunca tanıştığım en onurlu adam. Hatta muhtemelen haddinden fazla. Ve ayrıca, AMO'nun olağanüstü bir istihbarat ağı var. Kendi başına daha iyisini yapamazsın. Ve sen de biliyorsun ki böyle alıp başını gidersen Tilly ve Owen ortada kalırlar. Benim önerim Volta'yla konuşman olur. Sabah ararsın. Ayrıca istersen sabah geç kalk, nasılsa okulu bitirdik."

"Önce bir Volta'yla konuşayım," dedi Daniel. "Önceden arayacaktım aslında ama bende numarası yok."

"Bende yirmi tane falan var," dedi Vahşi Bill.

Ancak Daniel'ın onlara ihtiyacı olmadı. Volta ertesi sabah, elinde Shamus'tan bir mektupla çıkageldi. Daniel'ın kulübesine gittiler.

"Sen okumadan önce," dedi Volta, "ben biraz genel durumu anlatayım. Shamus gizleniyor. Bomba patlayınca plütonyum soygunu da yarım kaldı o yüzden aleni bir bağlantı gerçekleşmedi. Ama kuşkular oluştu..."

"Biliyorum," diye lafa girdi Daniel. "Özellikle onun hakkında sorular sordular bana. Ben anımsayamadım."

"İşte hep o lanet olası bilgisayarlar. Büyük ihtimalle deneme yapan herkesin bilgisini çektiler, Kare İkili'den bir kadın ve çocukla kaçtığını buldular, buradan itibaren bağlantıyı bir ahmak bile kurabilir. Bilgisayar bilgisi olan daha fazla insan toplamamız lazım ki elde etmek istedikleri bilgileri ortadan kaldırabilelim ya da edinmelerini istediğimiz bilgilerle değiştirebilelim."

Daniel vurgulayarak sordu, "Ama Shamus'ın nerede olduğunu *kimse* bilmiyor, öyle değil mi? Ne polisler ne de sen?"

"Doğru." Volta gülümsedi. "Birlik'in eksiklikleri konusuna saptığım için affet. Onun nerede olduğunu bilmesek de plütonyum işine dâhil olmuş diğer insanlar hakkında konuşmak istediğimizi öğrenmesini sağladık."

"Nasıl yaptınız bunu? Öğrenmesini sağlamayı yani."

"Öbürleri için sıkı bir arama başlatıp baskıyı hissettirdik. Onun üzerine işte bu mektup geldi. Kansas Topeka'dan gönderilmiş, artık bu bilgi ne işe yararsa." Daniel mektubu dikkatle okudu.

Volta—

Benden, Annalee'den ve Daniel'dan başka (Daniel'ı Annalee kendi takdiriyle, benim karşı çıkmama rağmen dâhil etti) üç kişi daha işe karıştı. Diğer üç kişiden ikisi şaşırtma bombasından ya da onu kimin teslim edeceğinden haberdar değillerdi. Üçüncü kişi yani bombayı yapan ise bombanın ne iş için, ne zaman ve kim tarafından kullanılacağını bilmiyordu. Belli ki kusurlu bir bombaymış, gerçi yapan kişi cihazın özellikleri dikkate alındığında kaza sonucu infilak durumunun tamamen olasılık dışı olduğu konusunda ısrar ediyor.

Bu konuyu kapat artık. Suçu üzerime alıyorum. Bir daha deneme yapmayacağıma söz veriyorum. Beni rahat bırak.
S.M.

Daniel mektubu bir daha okudu. Yazı Shamus'ın el yazısına benziyordu ama Daniel yine de emin olamıyordu.

Volta konuştu, "Annenin bomba patlamadan önce kaçman için sana bağırdığını yaymak üzere iznini istiyorum. Belki böylelikle Shamus'ı saklandığı yerden çıkarabiliriz; işe karışanlarla ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Tabii ki," diyerek onayladı Daniel, sonra açık bir rahatsızlıkla ekledi, "şimdiye kadar bunu çoktan yapmış olacağını zannediyordum. Sonuçta Shamus da bilmeyi hak ediyor. Kendini suçluyor."

"Suçlamalı da," dedi Volta.

"Ne demek istiyorsun? Sence bombaya o mu çomak soktu?"

"Hayır. Bombayı kurcaladığına dair hiçbir kanıtım yok, hem de hiç. Bütün söylemek istediğim bu durumu yaratan kişinin o olduğu. Tehlike içerdiği aşikâr bir göreve yardım sağlaması için Annalee'yi gönüllü olarak aldı."

"Annem ona yardım etmek *istedi*."

"Sen de istedin mi?"

"Evet."

"Neden?"

Daniel soruyu yanıtlamadan önce duraksadı. "Karmaşık bir durum. Annemin işe karışmasından itibaren artık ona yardım etmek istedim. Ve Shamus'a da yardım etmek istedim çünkü annem ondan hoşlanıyor diye onu kıskandığımı hissettiğini düşündüm. Oysa kıskanmıyordum. Ben yalnızca annemin mutlu olmasını istiyordum. Ve o da annemi mutlu ediyordu sanırım. Ve ayrıca Shamus'ın davasına inandım ve bir de heyecan aklımı çeldi galiba. Dediğim gibi, karmaşık bir durum."

"*Her yönüyle* karmaşık Daniel. Zaten o yüzden çözmesi zaman alıyor."

"O zaman olayın bir kaza olmadığını Shamus'a neden söylemedin?"

Volta konuştu, "Öncelikle kaza olmadığından emin değiliz. İkincisi de Shamus kaza olmadığını zaten biliyor olabilir."

"Nasıl?"

"Belki de Shamus işe bulaşmış şahitler bırakmaya niyetli değildi." Volta hafifçe başını yana eğdi. "Bu olasılığı anlıyorsun, değil mi?"

"İnanmıyorum," dedi Daniel kesin bir biçimde.

"Daniel, inanışlara dayanarak mı ilerlemek istiyorsun yoksa somut bilgiler bulmaya mı çalışalım?"

"İlerle yeter. Shamus hakkında yanılıyorsun ama, yine de bu senin kendi başına çözmen gereken bir konu."

"Niyetim de o. Ayrıca yarına kadar burada kalmaya ve çiftlikteki bu hoşsohbet dostlukların tadını çıkarmaya da niyetliydim ancak L.A.'de acil bir durum oluşmuş, bu akşam orada olmam lazım. Fakat Vahşi Bill'le ve tuhaf eğitim bilim anlayışıyla aran nasıl diye sormadan gidemem doğrusu."

"Ona sorman lazım. Benim hiçbir fikrim yok."

Volta belli belirsiz gülümsedi. "O zaman en azından şunu aklında çıkarma: Vahşi Bill'den gelecek bir 'belki' övgülerin en büyüğüdür."

Volta gittikten sonra Vahşi Bill Daniel'ın kulübesine doğru yürüdü ve Daniel'ı verandada oturur bulunca şaşırmış numarası yaptı. "Hâlâ bizimle misin?"

"Hâlâ buradayım," dedi Daniel dalgın dalgın.

"Şimdi sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Volta... ona hiçbir zaman tam olarak inanamıyorum."

"Sana hep doğru davranıyor, benim görebildiğim kadarıyla. Bir parça kaypaktır evet ama bu da hemen sonuca varan biri olmadığındandır. Neler olup bittiğine, olayın bütününe tam anlamıyla hâkim olmadan saçma sapan işlere kalkışmaz."

Daniel yanıtladı, "O yüzden mi dün gece onu aradın?"

"Yanlış," diye güldü Vahşi Bill.

"Yani bugün çıkagelmesi rastlantı mı?"

"Rastlantının işlerin doğal hâli olduğu hiç aklının ucundan geçti mi? 'Yukarıdaki ne ise aşağıdaki odur.' Rastlantıyı ancak meydana *gelmediğinde* dert ederim. İşte o zaman götün kapanın elinde kalır. Ama sen şimdi kendi götünle uğraşmayı bırakıp çifteleri ve birkaç kutu da sekiz numara fişeği kapsan nasıl olur? Tilly'ye söz verdim, çayın yukarısına doğru biraz gezinip akşam yemeğine bıldırcın getireceğiz diye."

"Öğlen yemeği ne olacak? Sandviç paketleyeyim mi?"

"Rastlantıya bak ki sen Volta'yla çene yarıştırırken ben paketledim bile."

Rutin, nisan ayı boyunca önemli bir değişiklik olmaksızın devam etti. Daniel huzursuz ve Vahşi Bill'e karşı gittikçe daha sabırsızdı. Güzel bahar havası da işe yaramadı. Sonra, nisanın son gecesinde, örgün eğitimleri esnasında, Vahşi Bill yanıtı olan bir soru sorarak Daniel'ı şaşırttı, ne var ki Daniel cevap vermeye gönülsüzdü.

"Hani şu görsel işitsel bölümümden çıkarıp kemiklerini sayabilesin diye sana verdiğim iskelet var ya?"

"Evet."

"Ona ne diyorsun? Yani gizli adını soruyorum."

"Şey," Daniel geçiştirmeye çalıştı, "biraz gülünç bir şey."

"Ona ben karar veririm. Bu konuda uzmanım."

"Ona 'Paçalık' diyorum."

Vahşi Bill gülmeye başladı, kendini durduramıyordu, neden sonra bir soluk alıp "*Paçalık! Paça...lık*," diye bir çığlık koparabildi.

"Beni bu kadar eğlenceli bulduğuna sevindim," dedi Daniel.

Dizlerinin üzerine düşen Vahşi Bill, "Ben de," diyebildi.

Daniel dönüp kapıya doğru ilerledi.

Ertesi gün Daniel Vahşi Bill'i görmezlikten geldi. Meditasyonlarını ve işlerini yaptı ama sıkılmış bir verimlilikle ve soğuk bir kayıtsızlıkla. O gece Vahşi Bill, Daniel'ı yine şaşırttı.

"Üç tane ermiş beraber yolculuk ediyorlarmış. Biri Hint yogisi, öbürü Sufi dervişi, sonuncusu da Zen rahibiymiş. Yolculukları sırasında önlerine ufak bir nehir çıkmış. Nehrin üzerinde bulunan köprü kış seline kapılıp gitmişmiş. 'Durun size nehir nasıl geçilir göstereyim,' demiş yogi, ve herif resmen nehrin üzerinden, suyun üstünde yürüye yürüye geçmiş. 'Yok, o öyle olmaz,' demiş derviş. 'Ben size göstereyim.' Derviş daireler çizerek dönmeye başlamış, hızlanmış, hızlanmış, o kadar hızlanmış ki yoğunlaşan enerjiden bir top olmuş ve bir de bakmışlar –*pat!*– nehrin öbür yakasına zıplayıvermiş. Zen rahip olduğu yerde durup başını sallıyormuş. 'Sizi ahmaklar,' demiş, 'nehir asıl böyle geçilir.' Öyle deyip cüppesini topladığı gibi bastığı yere dikkat ederek nehri yürüye yürüye geçmiş."

Daniel bekledi.

"Bu gecenin sorusu şu: Bu hikâyenin ana fikri nedir?".

Daniel duraksamadan yanıtladı, "Nehir."

Vahşi Bill afallamış gibiydi. "Belki," dedi. Bir an düşünüp yineledi, "Belki."

Daniel, "Volta diyor ki bu senden gelecek övgülerin en büyüğüymüş," dedi.

"Öyle mi diyor?" dedi Vahşi Bill aklı başka yerde. "Galiba seni daha sık sinir etmem lazım." Gülümsedi. "Paçalık. Bütün gün, gülmemek için tek yapabildiğim buydu."

Daniel de onunla birlikte gülümsedi.

Ertesi sabah Vahşi Bill Daniel'ı bir kez daha şaşırtarak duyurdu: "Eğitimi bırakma sırası bana geldi. Aslında bir süreliğine tatile çıkacağım, yani bu demek oluyor ki sen de tatil yapacaksın; çiftlikteki işlerini hallettiğin sürece istediğini yapmakta serbestsin."

"Dün gece ya çok iyiydim ya da felakettim," dedi Daniel, ani değişikliklerden ötürü tedirginlik yaşadığını fark ederek.

"Yoo, yalnızca yeni açılara hazırsın ve ikimiz de yorulduk, biraz gevşemeye ihtiyacımız var. Kitapta da der ya, 'Zaman zaman, münasip bir istirahatle, zihninizi ciddi vazifelerinden gevşetmeye dikkat ediniz, yoksa bunalırsınız ve çalışmanın devamına mecaliniz kalmaz.'"

"Hangi kitapmış bu?"

"'*Simyanın Ordinali.*'"

Daniel şakayla, "Okuma bildiğini bile bilmiyordum," dedi.

"Çok okurdum ama öyle beter bir şekilde mecalim kalmaz oldu ki neredeyse kendimi 'münasip istirahatlerle' mahvedecektim."

"Volta'yla görüşecek misin?"

"Görüşmemeyi umuyorum," dedi Vahşi Bill. "Kafamda Jenny Sue ile buluşmak var."

Bir saat sonra Vahşi Bill arkasında haşat olmuş sırt çantasıyla toprak yoldan aşağıdaki yola çıktı. Duruma uygun bir yürüyüş marşı mırıldanıyordu, şarkının sözleri vezin konusundaki eksikliğini candan duygularla telafi ediyordu:

Jenny Sue, oooooooo Jenny Sue,
Bu güzel, tatlı dünyanın
Hakkını sen verirsin doğrusu...

Vahşi Bill yokken Daniel çoğu öğrenci gibi aylaklık etti. Sabah ve rüya meditasyonlarını uykuya çevirdi, akşam meditasyonu ise balık tutmaya dönüştü. Boş vakitlerinde alabalıklar için olta bağlıyor, kütüphaneden gelişigüzel seçtiği kitapları okuyor ya da Owen'la iskambil oynuyordu. Mayıs ısınıp haziran oldu, haziran pinekleyip temmuz oldu ama Vahşi Bill'den hiç haber çıkmadı. Sonra Ağustos'un dördünde Vahşi Bill namına ne kaldıysa geri döndü.

Daniel kulübesinin kapısını açıp Vahşi Bill'i kapı kasasına yaslanmış dururken görünce yüzünü buruşturdu. Vahşi Bill'in her iki gözü de morarmıştı, sol kulağı iğrenç bir biçimde şişmiş, ön dişlerinden biri kenarından kırılmıştı ve sol gözünün üstünde düzgün bir dikiş izi vardı.

"Ha siktir," diye ağzından kaçırdı Daniel. "Ne oldu?"

"Oyyy," Vahşi Bill geveledi, "bir grup herif beni ayaklarıyla ezip geçti."

"Neden?"

"Çünkü ben de onlara aynını yapmaya çalışıyordum."

"Peki ya Jenny Sue ya da neydi adı, kız arkadaşın?"

"Son baktığımda onlara yardım ediyordu."

"Seni hastaneye götüreyim mi?"

Vahşi Bill alnındaki dikişlere dokundu. "Daha yeni çıktım."

"İçeri gelip uzanmak ister misin? Biraz dinlenmeye ihtiyacın var gibi."

"Evlat, biraz daha dinlenirsem gebereceğim. Gelecek ilkbahara kadar neyle yaşamayı düşünüyorsan yanma al. Dağlara gidiyoruz." Parmak mafsalları kabuk bağlamış eliyle gömleğinin cebine davrandı. "İşte, ihtiyacın olabilecek şeylerin listesi. Ha bir de, buraya ziyarete dönmeyeceğiz o yüzden Volta'dan ya da başka birinden haber alamayacaksın. Yeni bir şey var mı diye öğrenmek için yarın Volta'yı arayabilirsin. Bozukluğunu boşa harcamış olursun gerçi, çünkü eğer bir şey olsaydı mutlaka öğrenirdin. Eğer gelmek istemezsen ben sensiz giderim ve eğitimi burada bitiririz. Gelmek istersen, sabaha hazır ol."

"Peki ya Owen ve Tilly? Burada yardıma ihtiyaçları var."

"Onlara birileri gelecek."

"Niye dağlar? Gizleniyor muyuz?"

Vahşi Bill cevabı yapıştırdı, "Hayır. Ciddileşiyoruz."

Vahşi Bill'in hararetli hâli Daniel'ı şaşırtmıştı. Yanıt vermedi.

"Volta'nın numarasını istiyor musun istemiyor musun?"

"İstemiyorum," dedi Daniel, "gerek yok."

"Yaylan o zaman. Buradan siktir olup gitmek istiyorum."

"Bana neler olduğunu anlatmadan olmaz. Kavganın sebebini."

"Gizli bir şey değil. Şişe hiçbir zaman kurumaz dedim. Barmen ve arkadaşları da kurur dediler."

"Herhâlde kurudu da?"

"Sorma," dedi Vahşi Bill. "Hep."

Ertesi sabah Tilly onları arabayla kuzeye, Yolla Bolly Yaban Bölgesi'nin kenarındaki Huta Noktası keçi yolunun başına götürdü. Yolda Vahşi Bill'le ikmal yenileme planlarını hallettiler, aylık ikmalde karar kıldılar, yiyecek ve teçhizat iki metal sandıkla Balm of Gilead Çayı'ndaki eski geçidin yakınlarına gizlenecekti. Tilly onlara kısa birer kucaklamayla veda etti. Vahşi Bill ve Daniel'ın altı ay boyunca görecekleri son insandı, birbirlerinden başka tabii. Birbirlerini bol bol göreceklerdi.

Daniel Vahşi Bill'i yaşlı Duglas göknarı ormanlarının loş bayırlarında önce aşağı sonra yukarı doğru takip etti. Nereye gittiklerini sormayı reddediyordu. Vahşi Bill ise bir varış yeri söylememişti.

Alışılagelmedik bir sessizlik içindeydi, nefesini yürüyüşe ayarlıyor, sabit bir hızı koruyordu.

O gece Middle Fork Eel Nehri'nde kamp yaparak konakladılar. İkisi de kendi çadırlarını getirmişlerdi. Vahşi Bill açıklamıştı, "Beni seni eğitmek için tuttular, seninle yatmak için değil. Hem ayrıca gecenin bir yarısında meditasyon yapmakla tanınırım ki bu da senin horlamalarınla teşvik olacak bir şey değil."

Son gün ışığı da kaybolurken çadırlarını kurmayı bitirdiler. Kurt gibi acıkan Daniel hevesle akşam yemeğini bekliyordu ancak Vahşi Bill, gün batımı meditasyonlarını yapmadıklarını belirtti, artık diğer üç meditasyona bu da dâhildi. Bu meditasyonda amaç yalnızca oturup nehrin akışına izin vermekti. Hazır konu açılmışken Daniel'a eski gelenek gereği, dağlarda meditasyonların süresinin iki katı uzatıldığını da söyledi.

"Ama bu, günde altı saat ediyor!"

"Benimki sekiz. Ben normalde gece yarısı bir yarım saat, bir yarım saat de sabaha karşı ikide yapıyorum. Aslında senin de sekiz saat yapman gerekir ama seni sıkmayacağım."

"Soru saati de on dakikaya çıkıyor mu?"

Vahşi Bill sorudaki alaycılığı anlamazdan geldi. "Hayır. Beş dakika zaten yeterince ağır bir çalışma."

Daniel soruyu önceden tahmin etmemeye çalışmış, ancak yine de kişisel değil kavrayışa dayalı olacağı ihtimalini aklından geçirmişti ve Vahşi Bill ateşi karıştırıp ona "Nereye gittiğimizi niye sormuyorsun?" deyince biraz hazırlıksız yakalanmış oldu.

"Çünkü hiçbir şey değiştirmeyecek," diye yanıtladı.

Vahşi Bill gözlerini devirdi. "Saçmalığa bak. Ne zaman seni durdurdu ki bu gerekçe? Bence ergen inatçılığından. Ama bu ergen havaların dağlarda harcanıp gidiyor. Gerçek ol, tek gereken o. Ve madem nereye gideceğimizi sormadın, ben söyleyeyim."

İstikametleri Blacktail Havzası isimli bir jeomorfolojik anomaliydi. Havzanın ortasında seksen dönümlük bir göl vardı. Vahşi Bill gölü hiçbir haritada görmediğini iddia etti, dolayısıyla da bu konuda yerel bir Kızılderili efsanesine inanıyordu, buna göre bir Nomlaki şamanı ilk kez beyaz bir adamla karşılaştıktan sonra göle bir görünmezlik büyüsü yapmıştı. Göl kaynaktan beslendiğinden –yani Nomlakilerin deyimiyle "içten dolduğundan"– onu büyük bir güce sahip bir oluşum yani korunacak bir yer olarak görüyorlardı. Gerçi Vahşi Bill kendi kendine bir on beş yıl kadar önce keşfetmişti gölü ama ne zaman oraya gitmeyi planlasa Nomlaki yaşlılarıyla mutlaka temasa geçerdi. Onlar da her zaman ona izin verirlerdi. Onların gö-

rüşüne göre Vahşi Bill "büyünün içini görebilmişti" yani bu, ancak, gölün kendini ona göstermeyi seçtiği anlamına gelebilirdi. Onlar kim olacaklardı da zaten bu kadar net bir biçimde bahşedilmiş bir izni kendileri vereceklerdi?

Göl görünmezlik büyüsünün etkisinde olduğundan ve dolayısıyla da var olmadığından, onun bir adı da olamazdı elbette, ki bu atıf sorununu Nomlakiler tereyağından kıl çeker gibi çözerek göle Adsız Göl ismini vermişlerdi.

Vahşi Bill Nomlaki kültüründen hayranlıkla bahsediyordu. "Nomlakiler ta deniz kıyısından Klamath'a kadar şaman güçleriyle tanınırlar, özellikle de şifa ve büyücülük konusunda ki bu ikisi zanaatların en zorlarındandır. Ve ayrıca, sahip olabileceğin ya da ticaretini yapabileceğin en değerli şeyin, içine gömülebileceğin bir kara ayı ini olduğu bir kültürü sevmeyip de ne yapacaksın?"

Ertesi gün akşamüstü saatlerinde Blacktail Havzası'nın aşağı kenarındaki tepelerin doruğuna vardılar ve aşağıya, Vahşi Bill'in orada olduğu konusunda ısrar ettiği ancak Daniel'm görmediği göle doğru indiler. Daniel havzanın etkileyici olmasını beklemişti oysa havza gayet sığ çıktı, aşağı güney kenardan merkeze kadar yüz yirmi metreden az bir inişi vardı. Havzanın yukarı yamaçları sık ormanlıktı. Tepeden aşağı ilerlerlerken ağaçların arası açılmaya, eğrelti otlarından ve Bektaşi üzümünden oluşan alt bitki örtüsü gittikçe seyrelmeye başladı. Yoğunluktaki değişikliğe rağmen bitki örtüsü açık ormandaymış hissi verecek, önünden on metre ötesini göremeyecek şekilde düzenlenmiş gibiydi. Daniel gölü fark etmeden neredeyse suyun içine yürüyeyazdı.

Daniel Vahşi Bill'i taraça gibi bir çayırlığa kadar gölün etrafında takip etti. Daha dik olan kuzey kenarıyla korunan, güzelce güneşe doğru yönelmiş, gölün engellenmemiş manzarasına sahip çayırlık, mükemmel bir kamp alanıydı.

Vahşi Bill çantasını kolundan çıkardı. "Kahrolası! Şu yükün altından çıkmak ne güzel."

"Bu göl ne kadar yüksek?"

"Ne kadar yükselmek istiyorsan o kadar."

"Rakımını kastettim."

"Dokuz yüz metre kadar," dedi Vahşi Bill.

"O zaman kar da yağacak yani?"

"İşte, arada bir manzarayı değiştirecek kadar."

Daniel gerinerek etrafa baktı. "Kızılderililerin neden büyülü dediklerini anlıyorum, ağaçlar doğal bir siper."

"Anlamadığın şu," dedi Vahşi Bill, "ağaçları şaman taşımış."

Hafif saygısızlığına hem çanak tutan hem de onu koruyan bir oyunbazlıkla Daniel, "Dediğin gibi olsun, Hocam," dedi.

"Öğreniyorsun. Ve ben diyorum ki kampı kuralım sonra da işlere girişelim."

Kamp yoluna girince Vahşi Bill duyurdu, "Tamamdır, artık evimizdeyiz. Şimdi öbür işlere. Yalnızca iki tane var zaten: Akşam yemeği için balık tutmak ve yakacak odun toplamak. Seçimini yap."

Daniel, "Ben balık tutarım," dedi.

"Ben de onu seçtim," dedi Vahşi Bill.

"Ben kaybettim o hâlde?"

"Şöyle... benim tecrübemi falan göz önüne alınca, balığı benim tutmam *lazım* –tam bir balık tutma budalasıyımdır– ancak Vahşi Bill'in önemli olan hemen hemen her konudaki doğal uzmanlığını kullanarak seni ezip geçtiğini söyleyeyim deme. Bak ne diyeceğim: Sen odunları toplarken ben de bir saat kadar balık tutayım sonra sen bir saat kadar balık tut ben de oturup güleyim. Kim daha çok balık yakalarsa o, bir aylığına Resmî Kamp Balıkçısı olsun. Kazanan taraf hayatta kalmamız için gereken proteini üretmek üzere oltayı kullanmadığı zamanlarda, kaybeden taraf oltayı alıp talim yapar. "

"Anlaştık," dedi Daniel.

Vahşi Bill göz kırptı. "Kancayı kurarken ben de balıklara öyle diyorum."

Vahşi Bill iki tane yakaladı.

Daniel hiç yakalayamadı. Nedenini anlayamadı. O da Vahşi Bill'in balıkları tuttuğu çıkıntı yapan kaya üzerinde durmuştu ve beslenen balıkların yüzeye yansıyan dönüşlerini görebiliyordu. Konuya o denli yoğunlaşmıştı ki omzunun arkasından Vahşi Bill'in seslendiğini duyunca irkildi. "Yakaladıklarını say bakalım, bir saat doldu."

"Tamam," diye iç geçirdi Daniel, "sırrı nedir?"

"Kamışı ver de nasıl yapılır göstereyim."

Daniel oltayı isteksizce teslim etti.

"Şimdi çok dikkatli bak," dedi Vahşi Bill.

Daniel izlemek için hafifçe döndüğünde, Vahşi Bill Daniel'ın göğsüne elini koyup onu kayadan göle doğru gerisin geri itti. Soğuk suyla çarpılan Daniel yüzeye nefes nefese çıktı.

Vahşi Bill parmağıyla suyu işaret ediyordu. "Şu sığdaki kayaları görüyor musun? Siyah noktaları da görüyor musun? Onlar şayak sineği larvalarının taştan sopadan evleri. Balıklar bugün onunla besleniyor."

Daniel kıyıya doğru dişleri takırdayarak bata çıka yürüdü. Sinirinden kuduruyordu ama öğrenmesi de gerekiyordu. "Peki, onları taklit etmek için hangi tür sinek kullandın?"

"İşte," dedi Vahşi Bill kolunu Daniel'm ıslak omuzlarına atarak, "Çakımı çıkarıp o salak görünümlü tüy yumağını oltanın ucundan kestim ve yerine gerçek şayak sineği larvalarından koydum. Balıklar onu yiyor, bir tutam tüy, tel falan değil."

Daniel titredi. "Buna hile denir."

"Bunları *çook* yavaş yakalaman lazım," diye açıkladı Vahşi Bill. "Bırak böyle nazlana nazlana, döne döne dipten yukarı çıksınlar. Diyorum sana, bu işi başarmak bol sabır ve sağlam espri anlayışı ister."

Kamptaki hayatın akışı, çiftliktekiyle aşağı yukarı aynıydı: Meditasyon, günlük işler, gece sorusu. Tek önemli değişiklik Vahşi Bill'in öğretim dediği bir ilaveydi ve bu da Daniel'ın kamp ateşinin kenarında onun anlattığı hikâyeleri dinlenmesinden oluşuyordu.

"Babam bir keresinde Middle Fork kıyısında ikimizin de hiçbir zaman göreceğini zannetmediğim bir şey görmüş. İki erişkin erkek ayıyı, bir dişi ayı için kavga ederlerken yakalamış. *Bu* çok tuhaf bir şey değil elbette, ama ayılardan biri kara ayıymış, öbürü de bozayı. Düşün artık kapışmayı."

"Kim kazanmış?"

"Babamın hep dediği gibi," Vahşi Bill vurgulama maksadıyla duraksayıp ateşe tükürdü, "'Oğlum, illa ayı olacaksan bozayı ol.'"

"Dişi ne tür ayıymış?" dedi Daniel.

"Daniel, var ya, sen çelik bilyenin bile içine etmeyi başarırsın."

Daniel diklendi. "Ne demek bu şimdi?"

"Yani, demem o ki çelik bilyenin içine etmek öyle kolay değildir."

Kamptaki hayat hemen hemen aynı olsa da günlerin niteliği farklıydı. Kolay geçiyordu. Yanlarında getirdikleri yiyeceklere ek olarak –ki çoğu pirinç ve fasulyeydi– balık, yenebilir bitkiler ve mevsiminde mantarlar ile kuşlar, küçük av hayvanları ve ellerindeki .222/.410 kalibreliğe arada bir düşürdükleri geyikler oluyordu. Cephaneyi korumak için, avlanırken her bir hazneye tek bir fişek koyuyorlardı; Daniel bu sayede, keskinliğinin kısa zamanda büyük ölçüde arttığını fark etti. Yiyecek işine günde ortalama bir saatten az vakit ayırıyorlardı.

Daniel boş zamanlarını, havzayı keşfetmekle, hayaller kurmakla ve çeşitli projeler üzerine çalışmakla harcıyordu, ki bu projelerin çoğu da başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Kendi yaptığı yay ve oklarla anca yamacı vurabiliyordu. El oyması ördek düdüğü, kendi yollarına giden yaban ördeklerini iyice hızlandırmıştı. Ama balık tuzakları aynı etkiyi yapmamıştı.

Vahşi Bill ne yardım ediyor ne de teselli veriyordu. "Başarısızlığın izini geriye doğru takip ettiğinde genellikle ya tasarım ya da uygulama sorunuyla karşılaşırsın. Gördüğüm kadarıyla sende iki türlüsü de var."

Her ayın sonunda Balm of Gilead Geçidi'ne kadar yürüyüp, gizlenmiş iki adet metal sandıktan aylık ikmal malzemelerini alıyorlardı. Tilly ya da Owen önemli haberleri yazdıkları bir not bırakırlardı mutlaka. Volta'dan bir defa haber çıkmıştı, onda da bildirecek bir şey olmadığını belirtmişti. Boş paketlerle aşağı yürümeleri on saat alıyor, dönüş ise zorlu bir on altı saati buluyordu. Kışın iki sefer, yağmurlarla kabarmış Eel'den geçmek için halat kullanmak zorunda kalmışlardı. İlk başlarda Daniel gece yürüyüşlerinden nefret etmişti ancak vakit kışa dayandığında, artık göle kadar bütün gün süren eziyetli ilerleyişi sever olmuştu; bütünüyle fiziksel emek harcamak, hissettiği ama yerini saptayamadığı acılaşmış bir tıkanıklıktan onu arındırıyordu sanki.

Ocak Daniel için felaket bir ay oldu. Neredeyse her gün ya yağmur ya da kar yağdı. Elinden geldiğince çadırında kalmaya çalıştı. Kendinden önce pek çok kişinin de fark ettiği gibi dağlar insanın üstüne üstüne geliyordu. Hoşuna gitmeyen bazı kavrayışlara vardı. Bunlardan ilki annesinin ölümünü henüz atlatamamış olduğuydu. Önceden varlığını elle tutulur gibi hissettiren o öfke, o iç paralayıcı elem, yerini yakasına yapışmış bir boşluğa bırakmıştı.

Daniel'ın vardığı ikinci tatsız kavrayış ise bombanın patlamasından bu yana hiç rüya görmediğiydi. Bunun beyin hasarının bir belirtisi olabileceğinden endişe ederek bu rüyasızlığa karşı öylesine bir farkındalık geliştirdi ki sonunda gözüne neredeyse hiç uyku girmez oldu. Sabahları perişan hâlde, kan çanağına dönmüş gözlerle kalkıyordu. Bütün gece okyanusun üzerinde bir enkazın izlerini veya bir şişme botu boş yere arayan bir pilot gibiydi. Vahşi Bill'e bu rüyasızlık durumundan söz etmemişti. Eğer bu bir problem belirtisiyse bile yeniden hastaneye gitmek istemiyordu. Eğer yalnızca rüya görmemek ya da gördüklerini hatırlamamaktan ibaretse o zaman sorun yoktu.

Üçüncü kavrayışı ise saplantıya dönüşmüş cinsel arzuların ve neredeyse günlük yapılan mastürbasyonun, kederlerine ve rüyasızlığına yönelik kasvetli düşüncelere dalmaya yeğ olduğuydu. Brigitte Bardot'un yüzünü günde yüz kez, ağzını ise günde bin kez anımsıyor, her seferinde de safi genital rahatlama dürtüsüne kapılıyordu. Erken bastıran bahar, ateşini iyice harlandırdı. Daha beş dakika bile meditasyon yapamadan gözünün önünde memeler, gergin ve ka-

visli kalçalar ya da ipeksi bacaklar uçuşmaya başlıyor, bu durum konsantrasyonunu, bir çamur birikintisine düşen kaya gibi ânında etkiliyordu.

Vahşi Bill durumun farkındaydı. Şubatın ortalarında, berrak ve ılık bir sabah, meditasyonlarının tam ortasında Vahşi Bill bir anda ayağa fırlayıp gözlerini Daniel'a öfkeyle dikerek sordu, "Başlarım ha, *derdin nedir* senin?"

Daniel çadırına kaçmak istedi. "Biliyor muyum bilmiyorum," diye kekeledi, "bir tek şu var, rüya görmüyorum, yaralandığımdan beri görmüyorum."

"Rüyalarının derdine uyurken düş. Islanmanın derdine yağmur yağarken düş. Otururken ise yalnızca *otur*. Kıpırdanıp durma. Sallanıp durma." Vahşi Bill yeniden oturacak oldu ama o sırada fikrini değiştirdi. "Aslına bakarsan, dikkatini çekebilmek için hormonlarınla savaşmaktan bıktım usandım, sana bakıp durmaktan da usandım. Git."

"Nasıl?" diye sordu Daniel, hem kırılmış hem de tuhaf bir şekilde hafiflemişti.

Vahşi Bill kuzeyi işaret etti. "*Git*. O kırık göknar dalı var ya, ondan iyice yukarı doğru vur, bir yüz metre sonra zirvenin orada ufak bir kaynak bulacaksın, onu yüzeye çıkmış kaya katmanının altından takip et, bir mağara var. Mağarada kalabilirsin veya etrafta gezinebilirsin, beni ilgilendirmez. Ama eğer kaybolacak olursan ve ben de seni bulmak zorunda kalırsam, işte o zaman *bulunduğuna* lanet edersin."

"Bu şahsi bir şey mi yoksa bir nevi öğretim mi?"

"İkisi de."

"E o zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Öncelikle," dedi Vahşi Bill abartılı bir sabırla, "gideceksin. Sonra rüyalar ve imgeler belirecek. Rüya göremezsen, imgelerle idare et. İmgeleri değerlerine göre keşfet. Kendini değerine göre incele. Neyin değerli olduğunu neyin olmadığını belirlemeye çalış. On yedi gün sonra geri dönebilirsin."

"Pekâlâ," dedi Daniel biraz alınganlıkla, "ama her şeyin yarısını alırım. Sen göl kenarında kaldığına göre benim silahı almam ve sana kamışı bırakmam mantıklı."

"Olmaz," dedi Vahşi Bill kesin bir dille. "Ben altmışımı geçmişim, sen ise on altına yeni varmışsın. Sen bıçağı ve uyku tulumunu alıyorsun, gerisi bende kalıyor."

Daniel ciyakladı, "Hadi oradan! Bu resmen haksızlık."

"Hoşça kal." Vahşi Bill veda etmek üzere parmaklarını salladı.

"Siktiğimin herifi," diye homurdandı Daniel.

"Hormonlarının istilasına bakınca, ben de bundan korkuyorum."

"Dövülmekten iyidir." Laf ağzından çıkar çıkmaz Daniel söylediğine pişman oldu.

Ama Vahşi Bill güldü ve yeniden el salladı. "Adios."

Daniel uzun adımlarla çadırına yürüdü, uyku tulumunu sırt çantasına tıkıştırdı ve bir kelime daha etmeden oradan ayrıldı.

İlk haftayı mağarada, erken bahar bitkilerinden oluşan zayıf bir soğuk büfeden beslenerek geçirdi. Yiyecek aramadığı, uyumadığı ya da meditasyon yapmadığı –oturmayı sürdürüyordu ama gönülsüzce– zamanlarda öylesine şehvetli ayrıntılarla ve sonsuz olasılıklarla dolu erotik fantezilere kapılıyordu ki uyku tulumunun içinde yatıp, koluna kramplar girene kadar mastürbasyon yapıyordu.

Bu arzu ablukasından kurtulmak için kuzeye, Cottonwood Çayı'nın kaynağına doğru yürümeye karar verdi. Hava açık ancak soğuktu. Eline ne geçerse onu yiyordu, bu da genellikle yaban soğanı ve biraz da erken bitmiş dağ marulu oluyordu ve zaman zaman kurbağa bacağıyla tamamlanıyordu. Bu gıdalar onu ayakta tutuyordu ancak onun alışılageldik hızını yakalamasına yetmiyordu. Hemen yoruluveriyordu ve konsantrasyonunu birkaç dakikadan daha fazla toparlayamıyordu. Yine de kafasıyla sınırlı kalmayan bir hafiflik, bir nevi metabolik kanaatkârlık yaşıyordu. Bununla beraber, yargılardan ya da yanıcı arzulardan ari çok derin bir nesnellik hissi hasıl olmuştu. Meditasyonu ve mastürbasyonu bıraktı. Rüya ya da imgeler görmüyordu. Yavaş bir döngüde gezinerek geçirdiği sekiz günün ardından, bir fırtına patlamadan yalnızca birkaç saat önce mağaraya ulaştı.

Fırtınanın kışın son nefesi olduğu anlaşıldı ancak o yıl kış zor can verdi: Gözü kör eden yıldırımlar, mağara zemininden toz kaldıracak kadar şiddetli gök gürültüleri, etrafı kamçılayan göknarlardan oklar fırlatan rüzgârlar, yere çarpıp parçalanan kopmuş dallar, ve nihayet sel gibi bir yağmur. Mağaranın kuytusuna sığınmış, duvara yaslı büyükçe bir kuru dal yığınını kullanarak yaktığı kuvvetlice ateşin başında oturmuştu. Rüzgârın mağara ağzından dışarıya dumanı tel tel çekişini seyrederken, son üç gününü oruç ve meditasyonla geçirmeye karar verdi. Rüyalar ve imgeler istiyordu.

Vahşi Bill'in sonradan hükmettiği üzere, Daniel'a iki tane yarı imge bir tane de kesin imge göründü ancak Vahşi Bill insafsız bir yargıçtı.

Yarı imgelerden biri pembe renkle başladı. Daniel ilk başta bunun bir erotik fanteziye giriş olduğunu düşündü ama seyrettikçe renk, bir deney faresinin gözündeki dehşetle parlayan pembeye

doğru yavaş yavaş daraldı. Ardından Daniel farenin içindeydi, bir labirentte koşuyor, sola, sağa, tekrar sağa dönüyor, havada asılı kalan kendi korkusunun kokusunu yakalayana kadar koşuyor ve o yolu önceden denemiş olduğunu fark ediyordu. Daniel farenin bedeninden, bir tarlanın üzerinden kalkan sis gibi çıktı. Labirenti yukarıdan görebiliyordu, tam bir kareydi, sınırsızca karmaşıktı, ne girişi vardı ne de çıkışı. Çığlık attığında labirent patladı.

Diğer yarı imge ise Adsız Göl'ün yüzeyinin hemen altında kendini suya bırakmış hâlde başladı. Ölü değildi ama sol elini suyun dışına uzatacak kadar gücü ancak toplayabiliyordu. Kimsenin görmeyeceğini biliyordu ama elinden gelen tek şey buydu. Suda süzülürken elini tekrar kaldırmak için güç ve irade toplamaya çalıştı. Sonunda elini kaldırdığında eli, güçlü ve kararlı başka bir el tarafından yakalandı. El onu sudan çekip çıkarırken, tanımadığı bir kadın gördü, uzun boylu, güzel ve gülümseyen bir kadındı bu ve Daniel onun kendisini çıkarmasını, kollarına alıp sıkı sıkı tutmasını istedi ancak kadın onu gölden çekip kurtardığı gibi göklere doğru fırlattı. Daniel galaksinin içinde düşmeye başladı, elini hâlen uzatmaktaydı ama artık faydası yoktu bunun, sonsuza dek düşecekti. Veda niyetine el sallıyor da olabilirdi. Kahkaha atmaya başladığında, rüzgâra kapılmış yağmur, mağaradan öteye doğru savrulmaktaydı.

Esas imge ise son gecesinde göründü. Fırtına geçmiş, ardında ince bir sis bırakmıştı. Kendini hâlsiz ve altüst olmuş hisseden Daniel mağara ağzında oturmuş, sis tutamlarının lime lime dağılışını ve ay ışığında girdaplar hâlinde dönüşünü seyretmekteydi ki annesinin uzaktan seslenişini net bir biçimde duydu: "*Çanak çömlek patladı,*" tıpkı o çocukken pek çok gece Kare İkili'de saklambaç oynarken bağırdığı gibi. Annesi yeniden "*Çanak çömlek patladı*" diye seslendi, sesi daha uzaktan geliyordu ve sonra bir kez daha bağırdı, bu sefer sesi zor zor duyuluyordu. Bir daha bağırmadı. Daniel kollarını gövdesine sarıp öne geriye sallanarak ağladı.

Ertesi sabah kampa doğru bayır aşağı dikkatlice inerken kendini aynı anda hem sakin hem de yaralı hissediyordu.

Daniel kampa girdiğinden Vahşi Bill krep pişiriyordu.

"Harika kokuyor bunlar," diye selamladı onu Daniel. "Fazladan hamurun varsa, bana da bir tane pişir. Neredeyse bir haftadır oruç tutuyorum."

"Deme?" Vahşi Bill sacın üzerinde krebi ters çevirmeye çalıştı sonra durup elindeki düz kaşıkla, katlanan krebi açtı. "Niye oruç tutuyordun ki?"

"Rüya ve imgeler için, talimatın üzerine."

"Oruç tutma talimatı verdiğimi hatırlamıyorum. Oruç belalı iştir. Olayları tuhaf yönlere çekebilir."

"İşe yaradı ama. İmgeler göründü."

"Bir dakika." Vahşi Bill buruş buruş olmuş krebi teneke bir tabağa koyup Daniel'a uzattı. "Öyleyse, ne göründü?"

"Görünen şey..." diye başladı Daniel ama sonra duraksadı. "Aslında hiçbir şey *görünmedi*."

Vahşi Bill homurdandı. "İyi başlangıç."

Daniel homurtunun oyunbaz mı, kırıcı mı yoksa ikisi birden mi olduğunu ayırt edemedi. Krebin teneke tabaktan gelen sıcaklığını avucunda hissediyordu. "Dinlemek istiyor musun istemiyor musun?"

Vahşi Bill başını kaldırıp baktı. "Senin için önemli mi?"

"*Ağladım*," dedi Daniel, yine ağlayacakmış gibi hissederek.

Vahşi Bill yumuşak bir sesle, "Öyleyse, dinlemekten şeref duyarım," dedi. Krep hamurunu hızlıca karıştırıp sacın üzerine cızırtıyla döktü.

"Bir şey *duydum*," diye açıkladı Daniel. "Annemin '*Çanak çömlek patladı*' diye seslendiğini duydum. Saklambaç oynarken ebe yanlış kişiyi sobelediğinde öyle bağırırsın. Böylece diğer oyuncular anlarlar ki..."

"Benim de saklambaç oynamışlığım var. Ne zaman duydun onun sesini?"

"Dün gece."

Vahşi Bill, krebin yüzeyinde kabarcıkların birbirlerinin peşi sıra patlak verişini seyredip ardından düz kaşığı kabuk tutan alt yüzeye doğru kaydırdı, krebi şöyle bir tartıp çevirdi. Krep iki buçuk kere dönüp kusursuz bir biçimde şap diye oturdu. Ancak Vahşi Bill keyifsiz görünüyordu. "Hay aksi Daniel, keyfinin içine sıçmak istemezdim ama gerçeği bilmeyi hak ediyorsun. Dün gece sesini duyduğun annen değildi. Bendim. Türkü çığırıyordum."

Daniel krebini ağzına götüremeden dondu kaldı. "Türkü mü?"

"Türkü, evet," diye onayladı Vahşi Bill. Krebi kaldırıp Daniel'ın tabağına bıraktı. "Ye. Açlıktan kafan karışmış senin."

"Türkü mürkü çığırmıyordun," dedi Daniel.

Vahşi Bill ciddiyetle dönüp yüzünü göle çevirdi. Başını arkaya attı, yavaşça nefes verip, yine yavaş ve derin bir nefes aldı, ardından bir nefes daha, ve sonra Daniel'ın ağzını açık bıraktı. Alışılmış homurtu ve mırıldanmalarını hiçbir şekilde andırmayan çan sesi gibi bir güçle ve berraklıkla, açık ünlüleri harmanlayıp yayarak ve

ünsüzleri kaydırarak bunları sevinçle ağıt arasında, zevkle matem arasında gidip gelen inişli çıkışlı bir türküye dönüştürdü. Sonlara doğru Daniel net bir şekilde "*Çanaak çömleeek ah patır patır paaatlaadı*" dediğini duydu. Vahşi Bill bu kısmı tekrar etti, sonra sıkı çeşitlemeler yaparak, kendi içinde dolandırarak, içe doğru sardı, birden bir oktav atladı ve akabinde o, kulaktan gitmeyen, kasvetli son notaya doğru yavaşça kaymaya bıraktı.

Vahşi Bill durup sesinin, havza boyunca yankılanarak sonunda havaya karışıp gitmesini dinledi. Daniel'a döndü. "Türkü çığırıyordum. Nefes ve nefes alma hocam Lao Ling Çi'den öğrendim."

Daniel, "Çok güzeldi, bayağı da benziyordu ama duyduğum *senin* sesin değildi, annemin sesini duydum ben," dedi.

"Her neyse," diye omuz silkti Vahşi Bill. "Duymuşsun, yani anlamını bulmak sana düşer. Bense akşamki tavşan güveci için mantar bulmaya çıkıyorum. Hevesin olursa, düzeltilip kampa taşınacak, kendi incelttiğim bir göknar fidanı yığınım var. Batı tarafındaki büyük akçaağacın dibine yığılı. El baltasını al."

"Peki," deyip başını salladı Daniel, bir krebi aç kurt gibi mideye indirirken. "Görüşürüz."

Vahşi Bill'in o göknar sırıklarıyla ne yapmak istediğini merak etti ama kendisine soru sorulması tatminini ona yaşatmamaya kararlıydı.

Vahşi Bill, kopmuş sazlardan ve otlardan ördüğü felaket derecede oransız sepeti koluna takmış, gölün etrafından ve oradan da dağ kenarına doğru güney yamacı takip ederek uzaklaşıyordu. Tepenin zirvesinden geçerken durup kısacık bir türkü çığırdı: "*Oodell-a-e-ee-ooooo*." Çığlık havzada çınladı.

"Pislik herif," diye söylendi Daniel. Bu Vahşi Bill yok mu, hep hata arar ve bulduğu hatayı da göstermekten kötücül bir zevk alırdı. Nasıl bir hocaydı bu adam? Daniel, Vahşi Bill'in tuhaflıklarının, yetersizliğini örten bir perde olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı ve zalimce bir tatminle, kendi başına geçirdiği bu on yedi günden nasıl da keyif aldığını fark etti, ne denetim vardı, ne sataşma, ne de kışkırtma ve küçük küçük aşağılamalar.

Daniel bulaşıkları yıkadı, sonra da el baltasını alıp gölün etrafında yürümeye başladı. Fidanlar, gölün kenarından yaklaşık bir yüz metre kadar bayır yukarı, ufak bir bankın üzerine istiflenmişti. Daniel yığının en üstündekini çektiğinde gözünün ucuyla bir rengin titreştiğini gördü, ince parlak bir kırmızı, ilk görüşte *yılan* diye düşündü ama sonra aniden dehşete düşerek bunun bir kablo olduğunu fark etti.

Gökyüzünden bir çığlık geldi: "Daniel! Kaç!"

Daniel baltayı kabloya salladı ancak bir saniye geç kalmıştı. Patlamayla sarsıldı, arkaya doğru sendeledi, elleriyle şakaklarını kapatıyor, patlamayla etrafa konfeti gibi saçılan ıslak yaprakların yere inişini boş gözlerle seyrediyordu. Ellerine baktı, kan yoktu. Baltayı yerden alıp etrafında döndürdü. Tepeye doğru elli metre yukarıdaki ufak bir oyuktan bir tutam duman yükseldiğini görünce baltayı elinden bırakıp kabloyu aramaya koyuldu.

Bir balık kartalının içe işleyen çığlığıyla beraber, Vahşi Bill kadim bir göknarın sarkan dalından kendini Daniel'ın üzerine bırakıp onu yere çaldı. Daniel dönüp hızla ayağa kalkarken Vahşi Bill baltayı kaptı ve uzağa fırlattı. Daniel Vahşi Bill'in göğsüne yandan sert bir sağ yumrukla vurdu, peşinden bir de yanağına sol yumruk çaktı. Vahşi Bill sağlam omuzlarını kıvırıp yumruklarıyla yüzünü korumaya çalıştı, dirseklerini karın boşluğunu korumak üzere sıkıştırmıştı. Daniel Vahşi Bill'in karnına sağlam bir sağ yumruk geçirdi. Vahşi Bill inledi ama ellerini yukarıda tutmaya devam etti.

"*Dövüşsene*!" diye bağırdı Daniel ve karnına yeniden sıkı bir yumruk attı. Vahşi Bill ellerini bir anlığına indirince Daniel başına sol yumruğunu geçirdi. Vahşi Bill acıyla keskin bir çığlık attı, bir anlığına iki yana sendeleyip yeniden dengesini topladı. Kafasını toparlamak için başını iki yana salladı, gözünün üzerindeki bir kesikten akan kandan dolayı gözlerini kırpıştırıyordu.

"*Dövüşsene*, pis herif!" diye tekrar bağırdı Daniel.

"O öldü, Daniel. Öldü."

Daniel bir sol aparkatla Vahşi Bill'in dosdoğru dirseklerine isabet etti, darbeden kaynaklanan ani acı Daniel'ı kolundan omzuna kadar etkiledi.

"Hadi," dedi Vahşi Bill bitkin bir şekilde, "dök kurtlarını."

Daniel Vahşi Bill'in kulağının üstüne bir sağ kroşe vurdu ama adam darbeyle döndü. Daniel bir sol yumruk salladı ancak o kolda hiç kuvvet kalmamıştı bu yüzden bir sağ çaktı ama Vahşi Bill bu darbeyi omzuyla rahatça savuşturdu. Daniel tekrar tekrar yumruk salladı, sonunda artık hiç takati kalmamıştı, bütün öfke ve korku ve kayıp bir hücumda boşalıp gitmişti; kendini Vahşi Bill'in kollarına bıraktı.

Yeniden kampa döndüklerinde Vahşi Bill kesilen gözüne doğaçlama bir kompres yaptı, Daniel ise şişen ellerini soğuk suya tuttu. Uzun süre konuşmadılar. Daniel tükenmişti, Vahşi Bill'in ise söyleyeceği bir şey yoktu. Nihayet Daniel durduğu yerde sallanarak ellerini oynattı. "Buradan ne zaman ayrılıyoruz?"

"Ben sabah gideceğim," dedi Vahşi Bill. "İstersen benimle gelebilirsin, istersen burada kalabilirsin. Karanlık çöktüğü sıralarda Owen orada olacak, eğer arabayla gitmeyi tercih edersen."

"Peki sonra?"

"Ben Arizona'ya gidip iki kulağımın ortasına biraz çöl tozu kaçıracağım. Bu gür ormanlar moralimi bozuyor. İnsanın gözünü sulandırıyor."

"Peki ya ben?"

"Eğitimine devam edersin. Sana kalmış."

"*Eğitimim* mi? Eğitimden geçtiğimi bilmiyordum. Ne eğitimiymiş bu?"

"Ne öğrendiğine bağlı."

"Ha, tamam. Doğrudan cevap beklememeyi öğrendiğim kesin."

"Ben eğitimi ciddiye alırım Daniel. Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem."

"O zaman bildiğini söyle."

"AMO'yla bağlantının üç seviyesi vardır. İlk seviyede arkadaşlar ve ruh akrabaları bulunur. Bu çeşit bağlantı, gevşek bir karşılıklı yardımlaşma ve manevi destek sistemidir. Aidat ödemezler. İkinci olarak müttefikler vardır, bunlar yıllık yüzde beş oranında aidatlarını ödeyen asıl üyelerdir; Birlik'in imkânlarından doğrudan yararlanır ve bu imkânlara doğrudan katkıda bulunurlar. Ardından ustalar gelir. Bunlar, Birlik'in geleneksel sanatlarını ve uygulamalarını belirli yetenekleri ve anlayışları yoluyla ayakta tutar ve geliştirirler."

"Bana söylememeye çalıştığın bu mu, yani usta olarak mı yetiştiriliyorum?"

"Kimse usta olarak yetiştirilmez. Usta, belirli bir sanatta uzmanlaşmış, belirli bir anlayışa ulaşmış kişidir. Ustalık öğretilmez. Yalnızca belirli farkındalık becerilerini öğretebilirsin, bunlar da kişiyi daha ileri gelişmelere dair olasılıkların ve olanakların, bir yandan da konuyla ilgili tehlikelerin anlaşılmasına götürür. Bunun ötesinde, kendinle baş başasındır. Ancak Synesius'un ta dördüncü yüzyılda belirttiği gibi 'Sen hazırsan kılavuz mutlaka bulunur.'"

Daniel ellerini esnetirken bunu bir an düşündü. "Sence benim ustalık potansiyelim var mı?"

"Ben not vermiyorum Daniel. Ama evet, açık ki sende potansiyel var. Hemen hemen herkeste vardır. Ancak bu iş şöyledir: Beyin bilgiyi işler, bilgi ise sonsuz bir yolculuk olabilir. Kalbin de eklenmesiyle bazı bilgiler irfan olur. Ruh ya da öz bunu anlayışa dönüştürür. Ancak soyutlamanın sorunu da buradadır, ayırma yoluyla yanlış yönlendirir."

"Benim ne konuda potansiyelim var? Yani hangi yöne gitmeliyim? Yanlış anlama, benim adıma karar vermeni istemiyorum, yalnızca senin görüşüne değer veriyorum."

"Bilmem ki. Ancak *önsezilerime* göre senden harbiden iyi hırsız olur. Aslında, AMO'nun tabiriyle Kuzgun deniyor, hırsızlığın ötesinde bir şey. 'Değiş tokuş ve iade ajanları' diyor Volta bunlara. Kuzgunlar, AMO'nun başka insanları öldürme izni verdiği tek ustalar ve yalnızca hayal güçlerini silah olarak kullanabilirler."

"Yani kurbanlarını öldüklerini hayal ediyorlar mı demek istiyorsun? Yoksa sıcak hava balonuyla pencerelerinin önünden geçerken vurmak gibi bir şey mi?"

"Şunu demek istiyorum, örneğin onlara bir not yazıyorlar 'Seni bu gece öldüreceğim.' Ertesi gün başka bir not 'Dün beni içeri aldılar, bu akşam öldüreceğim seni,' ondan sonraki gün 'Kendini hazırla,' ve bunu birkaç hafta boyunca her gün devam ettiriyorlar ve sonra bir gece herifi uykuda yakalıyorlar, tam kafasını teğet geçen bir kurşun sıkıyorlar ve sonra herif çığlık atarak uyandığında 'Hay aksi, karavana. Neyse, yarın deneriz.' On gün sonra herif spor arabasını beton köprünün ayağına sürüyor."

"Tanrım, suçu neymiş ki?"

"Daniel," diye çıkıştı Vahşi Bill, "sükût altındır."

"Yine de bir yönüyle cinayet sayılır. Öyle değil mi?"

"Ahlaki kılları kırk yarmak istiyorsan git Volta'yla konuş. Şiddet kullanımı AMO'da daima önemli bir tartışma konusu olageldi ve yüzyıllar içinde belki yüz tane farklı 'resmî' politika belirlendi, bunları Volta'nın akademik bilgilerine dayanarak söylüyorum. Şu andaki politikayı Volta 'merhametli kınama' olarak adlandırıyor. Yani en uç durumlar dışında örneğin kendini savunmak gibi, öldürücü şiddet kullanmayacaksın ama insanlar korkudan ya da cehaletten ya da öfkeden dolayı hatalar yapabiliyorlar. Ve ayrıca, dünyada hakkından gelinmesi gereken bir kötülük olduğu gerçeği *var*."

"Gözün nasıl?" dedi Daniel.

Vahşi Bill güldü. "Vurup durmazsan iyileşecek."

"Yaptığın çok tehlikeli bir işti, o patlamayı düzenlemen. Nasıl tepki göstereceğimi kesin olarak bilmene imkân yoktu."

"Kesin olarak değil belki ama yaşam tehlikelerle dolu. Sen gümbürtüye bakma, aslında hafif bir şeydi, üstelik bizden elli metre uzakta gömülüydü ve kumanda elimdeydi. Ağaca çıkmak için tepeden aşağı koştura koştura inmiş ve yorulmuştum, o sırada sen kabloyu fark ettin."

"Demek ben uzaklarda acımdan ölüp imgeler görürken sen de bana tuzak kuruyordun."

"Hayır. Aslına bakarsan, ilk iki hafta güneşli Florida'ya kız kardeşimi ziyarete gittim, sonra senin dönüşüne güç bela yetiştim. İki gece önce o fırtınayla cebelleşerek buraya gelene kadar canım çıktı. Eel'i geçemesem işim işti, o seninle kurduğumuz halata tutuna tutuna ilerledim ve akıntıdan dolayı suyu resmen *yatay* geçtim. Ayağım bir kez bile dibe değmemiştir. Oradan sağ salim kurtulabilmek için kendimi nasıl teşvik ettim biliyor musun? Sürekli, Volta bana ne kadar tatlı dil dökerse döksün, eğer buradan geçersem öğretmenlikten emekli olacağımı, başımı alıp gideceğimi, yalnızca çöl gün batımlarını seyredip kertenkelelerle türkü çığıracağımı kendime tekrarlayıp durdum."

"Ben de sana onu soracaktım," dedi Daniel, "mutlaka bilmem gereken bir şey var. Dün gece sahiden türkü *çığırdın* mı?"

"Çığırdım. Ama havzadaki ses dağılımını hesaba katınca, beni duyabilir miydin emin değilim. Üstelik, sen ne *duyduysan* onu duydun. Ben yalnızca senin duyduğunu anlamana yardım etmeye çalışıyordum o kadar."

"Neden bu sabah öyle demedin?"

"Çünkü düşünmeni istedim. Böylece seni gafil avlayabilirdim."

"Bilmek istersin diye söyleyeyim, bana iki tane daha imge göründü."

"İmgeler daima ilgimi çeker. Ama gel bunu öğlen yemeğinde konuşalım çünkü köpüren nehri sırtımda patlayıcılarla geçmekle kalmadım ayrıca yanımda Tilly ve Owen'dan dört tane kol gibi biftek ve marul, brokoli, ekşi mayalı ekmek ve yirmi dolarlık bir şişe Cabernet getirdim. Ayrıca uygun zamanda sana vereceğim ufak bir kişisel armağan da var."

Akşamüstüne kadar kendilerine ziyafet çekip sohbet ettiler. Daniel kendisine görünen imgeleri anlattı, Vahşi Bill'in bunların neden tam olarak imge sayılmayacağına dair açıklamalarını dinledi ve sonra Vahşi Bill'in ona AMO'nun tarihinden bahsedişine kulak verdi, Vahşi Bill anlattıklarının *kendi* uyarlaması olduğunu özellikle vurguladı çünkü bazı tarihsel AMO irfanı yalnızca sözlü olarak aktarılmaktaydı, bu da düzeltme ve uydurmalara davetiye çıkaran bir durumdu, böylece gerçekler bozulmuyordu. Vahşi Bill rahat, dolaysız ve Daniel'ın hiç görmediği kadar açık sözlüydü. Ancak maskenin düşmesine şarap mı, sabahki olaylar mı yoksa öğretmenliğinin son günü olması mı sebep olmuştu Daniel bilmiyordu, umurunda da değildi.

Güneş havza kenarına doğru çökmeye başlarken Bill bir parça sendeleyerek ayağa kalktı ve duyurdu: "Evet, Daniel, uygun zaman geldi. Beni izle."

Aşağıya doğru, gölün ucuna kadar yürüdüler ve yüzlerini batmakta olan güneşe çevirdiler. Uzun bir sessizlikten sonra Vahşi Bill cebinden bir şey çıkarıp Daniel'a döndü. "Sana bir armağan vermek istiyorum. Her öğrencime veririm, boktan bir diploma ya da sınıf geçme nişanesi gibi değil, daha çok bir minnettarlık ifadesi, onlara bir şey öğretmek için benim öğrendiklerime karşılık." Daniel'ın avcuna elde yapılmış, som altından, yirmi-beş sentlik madenî para büyüklüğünde bir kaplumbağayı nazikçe bıraktı. Kaplumbağanın gözleri minicik, ışıl ışıl elmastandı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Daniel, ağırlığından, parlaklığından, billur gözlerinden büyülenmişti.

"Öğrencilerimin çoğu kaplumbağanın toprak bilgeliğiyle su bilgeliği arasındaki dengenin simgesi olduğunu düşünür, halbuki kaplumbağa benim kafamda yavaş öğrenenleri canlandırıyor."

Daniel elini kaplumbağanın etrafında kapattı ve Vahşi Bill'e baktı. "Neyi anlamadım biliyor musun?"

"Hayır," Vahşi Bill gülümsedi, "ama seçenekler bol."

Daniel takılmayı anlamazlıktan geldi. "Kendi sevencenliğinden neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum."

"Kaplumbağa olmasının bir diğer nedeni de bu," dedi Vahşi Bill. "Sence neden kabukları var?"

Daniel güldü. İşaret parmağıyla altın kaplumbağayı sardı, yaralı bileğini havaya dikip elindekini bütün gücüyle gölün ortasına doğru fırlattı.

Kaplumbağa suyun yüzeyine sessizce çarptı, eş merkezli dalgacıklar darbe noktasından aheste aheste dağılmaya başladı.

Daniel'ın hareketiyle afallayan Vahşi Bill dalgacıkları seyrederek, onların dingin, kaçınılmaz dağılışını kendi içinde duyumsamaya çalıştı. Sonra Daniel'a dönüp başını salladı, "İyi. *Çok* iyi. Aslına bakarsan Daniel, bu *mükemmeldi*," dedi.

"Çünkü hocam mükemmeldi."

Orada durup güneşin havzanın kenarından aşağı doğru kayışını izlediler. Bir an için, sanki derinliklerindeki kaplumbağa ışığını güneşe teslim edermiş gibi bütün göl altın rengine bulandı.

Kayıt yazım: Volta ile Vahşi Bill Weber Arasındaki Telefon Görüşmesi
VAHŞİ B.: "*Lapidem esse aquam fontis vivi.*"
VOLTA: Aynen öyle. E, nasılsın, Bill?

VAHŞİ B.: Çöle doğru gidiyorum.
VOLTA: Bir seçeneğin var, Bill. Eğer bir beş yıl daha öğretmenlik yapmayı kabul edersen, sana bir milyon dolar veririm veya çıplak hâlde dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarırım.
VAHŞİ B.: Benden bu kadar. Hoşça kal.
VOLTA: (gülerek) Tamam, tamam, okul bitti. Son öğrencin nasıldı?
VAHŞİ B.: Dikkatini veriyor.
VOLTA: Ona ne şüphe. Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?
VAHŞİ B.: Sınırı yok. Kendini sorularla yavaşlatıyor ama kimisi de doğru sorular. Üstüne üstlük bazı yanıtları da anlayabildiğini düşünüyorum.
VOLTA: Patlamaya nasıl tepki verdi?
VAHŞİ B.: Beklendiği gibi.
VOLTA: Bu arada, bana danışmandan onur duydum. Yoksa işler ters giderse sorumluluğu paylaştırmaya mı çalışıyordun yalnızca?
VAHŞİ B.: Cesur ve zeki insanlar da gerilebilir.
VOLTA: Doğru. Ama *fazla* cesur olmazlarsa bilgelikleri artar.
VAHŞİ B.: Artık koyvermesi gerektiğini biliyordu. Hatta bir önceki gece güçlü bir önsezide bulunmuş. Annesinin *Çanak çömlek patladı* diye seslendiğini duymuş.
VOLTA: Dedim sana bu çocuk aradığın öğrenci olabilir diye.
VAHŞİ B.: Babası kimdir bilmiyorsun değil mi? Daniel dedi ki annesi bile bilmiyormuş ama sen her şeyi bildiğine göre yine de bir sorayım dedim.
VOLTA: Yağcılığını beceriksizliğime boşa harcadın, hiçbir fikrim yok. Annesi Annalee, daha önce de bahsetmişimdir ya, temeli sağlam bir gurura ve müthiş cesarete sahip bir kadındı. Daniel ona çekmiş anlaşılan.
VAHŞİ B.: Tartışmasız öyle ancak yine de kendimizi fazla kaptırmayalım. Çok genç. Gençler bazı korkunç hatalar yapabiliyorlar.
VOLTA: Yapmaları da gerekir zaten.
VAHŞİ B.: Bir de bir sorun olabilir. Yaralandığından bu yana rüya görmemiş ya da en azından görmüşse de hatırlamıyor.
VOLTA: Bu tehlikeli işte.
VAHŞİ B.: Hatırlamak da tehlikeli.
VOLTA: Bu konunun üzerinde daha fazla durmayalım, Bill. Anlaşmazlıklarımıza saygı duyarak dostluğumuza hürmet gösterelim. Ve hürmetini göstermek üzere asıl sorunun ne olduğunu da söylersen sevinirim, çünkü rüyasızlığı bir lütuftan başka bir şey olarak addetmezsin sen.
VAHŞİ B.: Daniel uçları seviyor. Kendinden geçmek gözlerini biraz fazla kamaştırıyor.

VOLTA: Ergenlik, coşkun hatalara çanak tutar.
VAHŞİ B.: *Fazla* kamaşıyor diyorum. Ama tabii bu yalnızca bende doğan bir his, başka bir şey değil.
VOLTA: Senin kendi korku ve arzuların, onunkilere dair algını güçlendiriyor olabilir mi?
VAHŞİ B.: Elbette.
VOLTA: Sana kafa tutmaya çalışmıyorum. Ben de Daniel'da aynı şeyi hissediyorum. Bilirsin Bill, o kadar sık aynı dalgada yol alıyoruz ki senin dik başlı budalalığın olmasa hiçbir konuda anlaşmazlığa düşmeyeceğiz.
VAHŞİ B.: Durumu kurtaranlara şükrolsun.
VOLTA: Bu biraz yarınlar için zamana şükretmeye benzedi.
VAHŞİ B.: Yarınlardan laf açılmışken, Daniel şimdi sırada ne var diye merak ediyor.
VOLTA: Sana danışmadan bu konuda bir değerlendirme yapmaya cesaret edemem. Sen on sekiz aydır onunla berabersin.
VAHŞİ B.: Ve bunun yaklaşık son üç ayında kendi suyunda pişmekte.
VOLTA: Ah şu hormonlar. O beyinden artık hayır gelmez. Özel bir tavsiyen var mı?
VAHŞİ B.: Seks, uyuşturucu, sefahat. Daniel simya tuzlarından sağlam bir doz aldı, şimdi biraz da kanun kaçağı ruhu zerketmenin tam zamanı olabilir, öte yandan el altında onu tavında tutacak bir tesir de bulunsa fena olmaz.
VOLTA: Stocker operasyonu. Mott ve Charmaine Teyze.
VAHŞİ B.: Tam isabet.

Alexander Kreef'in bir miktar daha hukuki sihirbazlıkta bulunmasıyla Daniel, koruyucu şartlı tahliyeden azledildi ve lise denklik sınavını da geçince Daniel'm ücretli iş aramasına izin verildi. Alexander Kreef, Ariba Çiftlik ve Hayvancılık Şirketi'nin eleman aradığını duymuştu ve tesadüfe bak ki cebinde kartvizitleri vardı. Daniel telefonda işe alındı. Kendisine Güney Oregon'da on iki bin dönümlük bir çiftlik olan Rocking On Deneysel Otlak İstasyonu'na başvurması söylendi. Çiftliğin kâhyası Mott Stocker onu bekliyor olacaktı.

Bir hafta sonra at ahırında buluştuklarında Daniel, Mott'un kendisini beklediğine ve şaşırmadığına sevindi. Mott'un 2 metrelik vücudu sağlam bir 115 kilo çekiyordu. Bu güçlü fiziksel varlığı vurgulamak üzere alnında yıldırım şeklinde bir yara izi ve darmadağınık, uzun, siyah saçları ve sakalları vardı. Başındaki Avustralya

asker şapkasının üzerinde altın rengi ince bir tele dizilmiş bir dizi köpek balığı dişi bulunuyordu. Yağ lekeli, leş gibi kirli geyik derisi gömleği uzun kuyrukluydu, gömleğin üzerine kemer yerine geçen çıtçıt kılıflı otomatik Colt.45 ve yedek fişeklik kuşağı ve kasık bağı (şehre indiğinde geyik derisi pantolon) takmıştı. Ayaklarına motorcu çizmeleri geçirmişti. Sonraları Daniel bunun Mott'un normal kılığı olduğunu anlayacaktı. Mott Stocker'ın kırılgan olan tek yönü, gözlerinin açık mavisiydi: Bu, var olamayacak kadar narin gözüken, neredeyse yeniden ışıklara karışmanın eşiğinde dolanan bir renkti.

Daniel Mott'un gözlerini sevdi, geri kalanından kaygılandı. Hayvanları eyerlerlerken, Daniel Mott'un katırı Pisdiş'in binicisini ölmeden nasıl taşıyacağını merak etti, şişkin heybelerin ve biri kısa namlulu on iki kalibre pompalı, öbürü de denizci tipi M-16 taşıyan çifte silah kılıflarının ağırlığı cabası.

Daniel gamsız görünmek çabasıyla başıyla cephaneliği işaret edip, "Sorun mu bekliyoruz?" diye sordu.

Mott derinden ve düşünceli bir biçimde ağır ağır konuşarak, "İhtiyacımız olup da bulamayacağımıza, yanımızda olsun da ihtiyacımız olmasın," dedi.

"Heybelerde ne var?"

"El bombaları, ufak havan, yedek mermi ve şarjör, birkaç şey daha."

"Şaka maka tam teçhizatlısın."

"Öyle. Esas bazuka seviyorum ben, şu İkinci Dünya Savaşı işlerinden. Ama bulabilene aşk olsun."

Daniel biraz gergin bir biçimde sordu, "Nereye gidiyoruz?"

"Grouse Çayırlığı'ndan yukarı çıkıp Lucille'le buluşacağız."

"O kim?"

"Dan, bana senin için buraya kement işini öğrenmeye geldi dediler. Kimi kement bizi bağlar, kimisi de sallandırır valla. Bu işin önemli bir kısmı da cevabına ihtiyaç duyduğundan fazla soru sormamaktır."

"Burası büyükbaş hayvan çiftliği sanıyordum."

"Möö," dedi Mott sesleri uzatarak.

Crawdad Çayı üzerindeki kütük köprüye güneş battıktan hemen sonra vardılar. Köprünün ortasındalarken Mott aniden katırının dizginlerini sertçe çekip bağırdı, "Çüş, Pisdiş, orospu çocuğu!" Peşindeki Daniel de atını durdurdu. Mott inip köprünün kalaslarının altındaki bir litrelik kavanoz dolusu berrak sıvıya uzandı.

Kapağı açıp Daniel'a doğru kaldırdı. "Kahvaltı." Şişenin üçte birini içti. "*Offf!*" diye kükreyip şişeyi Daniel'a uzattı.

Daniel şişeyi alırken gözleri dumandan sulandı. "Nedir bu?"

"Soğuk bir dünyadaki sıcaklık," diye hırıldayarak konuştu Mott. "Viski. Ev yapımı."

Daniel temkinli bir yudum aldı. "Vay be," dedi boğuk bir sesle, "yakıyor."

"Çekinme. Bir fırt daha alsan iyi olur, yukarıya doğru yolumuz uzun."

Daniel daha da küçük bir yudum alıp şişeyi Mott'a geri verdi, o da katıra uzattı. Pisdiş şişeyi kokladı, horuldadı, hafifçe irkildi, sonra da şişenin kenarına dudaklarıyla dokundu. Mott yavaş yavaş döktü, ta ki Pisdiş kafasını yukarı kaldırıp geri çekilene kadar.

"Lanet olasıca, sana da bir şey beğendiremez olduk," dedi katıra, sonra da dönüp açıkladı: "En az bir ay dinlendirilmemişse beğenmiyor."

"*Aaa-iii-aaa-iiii*," diye anırdı Pisdiş ve köprüyü geçmek üzere birden fırladı.

Mott .45'liğini çekip kaçan katıra doğru yöneltti.

Daniel haykırdı, "Dur! Ateş etme!"

Mott silahı ateşledi, mermi katırın yirmi metre önünde yerden toz kaldırdı. Pisdiş yolunda giderken durdu ve masum bir edayla otlamaya başladı.

Mott Daniel'a baktı. "Meraklanma, Dan. Ciddi ciddi aşka gelmesinden önce ona mutlaka bir uyarı atışı yaparım."

"Belki de ona viski vermemen gerekir," dedi Daniel.

"Yok canım. Viski ona *iyi* geliyor. Neşesini yerine getiriyor. Ama *sakın ha* ona uyuşturucu vereyim deme. Hiç kaldıramıyor. *Kötü* paranoyak tribe giriyor."

"Merak etme," diye söz verdi Daniel.

Yarım saat sonra bir akmeşe korusunda hayvanlardan indiler. "Kahve molası," dedi Mott ve heybelerden birinden paslanmaz çelik bir termos çıkardı. "Umarım seri seversin." Fincanlardan birine sıcak asfalt yoğunluğunda siyah, ağdalı bir çamur boca etti. "Bir ölçü kahveyle bir ölçü esrarı karıştırıyorum. Esrar koyulaştırıyor."

Daniel ikircikli bir biçimde, buharı tüten fincanı aldı. "Ben esrar *tüttürülür* sanıyordum."

"Akciğerleri mahveder," dedi Mott, kendine de bir fincan dökerek.

"Çok mu uyuşturucu kullanırsın?"

Mott fincanı kafaya dikip bıyığını geyik derisi kol yeniyle sildi. "He ya. Sen?"

"Berkeley'de biraz denemiştim."

"Ne yaptın? Bıraktın mı?"

"Tam öyle sayılmaz. İşler değişti."

"Ha, anladım," dedi Mott yavaş yavaş, "işte ben de *bu yüzden* kullanıyorum ya. Uyuşturucu hiç değişmez, sen değişirsin, böylece değişikliklerini karşılaştıracak bir şey olur elinde, nehirdeki kayanın su seviyesini göstermesi gibi."

"Tam anlayabildim mi emin değilim," dedi Daniel, sakız gibi içecekten bir yudum alarak.

Mott sabırla açıkladı, "Konuya şöyle bak Dan: Başka bir şey değişmeden kalmazsa, sen değiştiğini nasıl anlayacaksın?"

"Ya hepsi birden değişiyorsa?" diye karşı çıktı Daniel.

"O zaman da ayak uydurmak için uyuşturucuya ihtiyacın olacaktır."

"Ya da öyle bir şey," dedi Daniel. Konuşmaya ayak uydurmakta dahi güçlük çekiyordu.

"Üstelik," diye sırıttı Mott, "Renkler böyle birbirine girdi mi çok hoşuma gidiyor."

Öğle yemeğinden önce üç mola daha oldu: Yangında içi boşalmış bir göknar kütüğünün içine saklanmış bir depo kahkaha gazı ki Daniel nazikçe denedi ve Mott neredeyse kökünü kuruttu; gömülerek zulalanmış şekerleme kıvamında siyah opyum ki Daniel reddetti, Mot ceviz büyüklüğünde bir ısırık aldı ve genç bir akçaağacın çatalına bantlanmış, küçük LSD tabletleriyle dolu su geçirmez bir teneke kutu ki Daniel bir tane, Mott birkaç tane denedi.

Palmer Dağ Sırası hattındaki kulübede öğle yemeği yediler. Dolaplar litrelik acılı fasulye yemeği kavanozlarıyla, propan buzdolabı ise birayla doluydu. Mott birkaç kavanozu, geniş, dökme demirden tencereye boşalttı. "Bugün tanıştığımıza göre," dedi Mot ocağı yakarken, "sana Özel Mott Stocker Yedi Porsiyonluk Dağ Adamı Kovboy Yemeğimi pişireceğim, yani bir kâse kırmızı ve bir de altılı bira. Her ayın sonunda bir küvet dolusu acılı fasulye yemeği yapar, o sırada artık nerede çalışıyorsam, oralarda bir yere zulalarım. Ama seni şimdiden uyarayım Dan: Öyle böyle değil, çok lezzetli bir yemektir."

İlk lokmayla beraber Daniel'ın damağı soyulup sarktı. Ağzının içini soğutmak amacıyla havayı emmeye başladı.

"Acısı yerinde, di mi?" dedi Mott, ağzına bir kaşık daha küreklerken.

"Yaa," dedi Daniel soluk soluğa.

"Öyle ya. İşin sırrı acı biberde. Kendi biberimi kendim yetiştiriyorum, kendi tohumumdan, on yıldır mükemmelleştiriyorum. Ahırın arkasındaki küçük serayı fark etmişsindir. Sırf acı biber dolu.

Ne zaman fırsat bulsam oraya gider, onlara hakaret ederim. Onlara aptal götler, aşağılıklar, hakirliğin dibisiniz derim. Onları çimdiklerim, üzerilerine işerim, oralarından buralarından dal keserim. Ancak solmayacakları kadar sularım. Su yok, onları acı yapan da bu, onları *kötü* yapansa taciz."

İkinci bira kutusunu açan Daniel, hâlen konuşamaz hâldeydi ancak anladığını belirtmek üzere başını salladı.

Mott acılı fasulye yemeğini kaşıklamaya devam ederken, alnından terler akıyordu. "Bu geyik eti yemeği. Peki et nerede? Hey, eti siktir et. Ve bütün o süslü püslü acılı fasulye yemeği yarışmasında kazanan tarifleri de siktir et. Bu yediğin geyik eti, acı biber, kaynak suyu, birazcık yaban domuzu kanı ve üç kaşık baruttan oluşuyor. Bazen, eğer elimde varsa bir avuç psilosibin mantarı da atıyorum, ama bence tadı zayıflatıyor."

"Sülfürik asit de zayıflatır," diye geveledi Daniel, uyuşmuş dudaklarıyla. Asit lafıyla beraber kulübenin duvarlarının eriyor gibi göründüğünü fark etti.

"Ye bitir," diye acele etti Mott. "Lucille bir saate gelecek ve bizim daha gidecek yolumuz var."

"Konukseverliğini rencide etmek istemem ama bu yemek benim için biraz fazla acılı. Kulaklarım ağrıdı."

"Öyle de olması lazım. Harbici bir kâse dağ kırmızısı, ağırlığını alır ve çükünü de 2,5 santim büyütür. Ama merak etme, tadını zamanla seveceksin. Rencide edici olacak tek şey ne olurdu biliyor musun, eğer yanında öğlen yemeğini paketleyip getirseydin, peynirli ve soya filizli sandviç falan. Ton balıklı. Öyle bir bok. İşte o rencide edici olurdu."

"Tabakları yıkayayım," diye gönüllü oldu Daniel.

Mott bir bira tenekesinin daha dibini buldu. "Ben de ikimize patikada içmek için birkaç esrarlı sigara sarayım."

"Artan yemekleri ne yapayım?"

"Tencereye geri dök, Pisdiş yer. Bir ikramı hak etti. Geçen salıdan beri taşaklarıma tekme atmaya çalışmadı."

Daniel büyük bir hayranlıkla katırın tencereden acılı fasulye yemeğini şapırdatarak yiyişini seyretti, aldığı her lokmadan sonra bağlı olduğu ağacın gövdesinden ağız dolusu nemli yosun yiyordu. Daniel de bir avuç denedi. Gerçekten de iyi geldi.

"Sen ne akıllısın," deyip katırın boynunu okşadı takdir ederek.

Pisdiş başını yana kıvırıp Daniel'ı tam kaburgalarının altından vahşice ısırdı.

Daniel'in uluması üzerine Mott kulübenin kapısından bir elinde .45'liği öbür elinde büyükçe bir bıçakla koşarak çıktı.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı Daniel kollarını sallayarak. "Pisdiş sadece. Orospu çocuğu beni ısırdı." Daniel gömleğini yukarı çekip Moss'a yumurta şeklindeki çürüğü gösterdi.

"Sen mi onunla uğraştın yoksa o mu sınırı aştı?"

Daniel sorunun kendisine mi yoksa katıra mı sorulduğundan emin olamadı ama yine de yanıtladı. "Onu beslemekten ve boynunu dostça okşamaktan başka bir şey yapmadım."

"Kahretsin. *Sakın* yapma. Pisdiş şefkatten *nefret eder*." Mott tabancayı kılıfına, bıçağı da çizmesine geri soktu.

"Biliyor musun," dedi Daniel ısırık yerini ovalayarak, "dağlarda çok vakit geçirdim. Dağları bilirim. Orada kendimi güvende hissederim. Bu sabah uyandığımda hayvanları toplayacağım güzel bir gün geçirmeye can atıyordum ve işte altı saat sonra buradayım, uyuşturucudan sersemlemiş vaziyetteyim, kulaklarım öğle yemeğinden dolayı hâlâ uğulduyor, viski içen, sadomazoşist ve neredeyse göğüs kafesimi yiyeyazan bir katırla beraber, gizemli bir kadını görmeye gitmek üzere yoldayım, bunun daha da gizemli sebebini ise sen haklıydın gerçekten bilmek *istemiyorum* ve işlerin ciddi biçimde kontrolden çıktığına inanmaya başlıyorum."

"Daima," diye hemfikir oldu Mott. "Ancak şu Rock Island Line şarkısında dendiği gibi: Gelişine göre gideceksin."

"Pekâlâ," dedi Daniel. "Bana uyar."

"Şimdi öyle bir iyi gideceğiz ki Dan," diye sırıttı Mott, soluk mavi gözlerinde vahşi bir pırıltıyla. "Herkes binsin." Pisdiş'ın burnuna bir şaplak atıp eyere asıldı. "Haydi gidip Lucille'le buluşalım."

Daniel ve Mott onun geldiğini duydular. Dağ sırtının en yüksek tepesinin kenarındaki ağaçlarda durmuşlardı ve Daniel sesi seçtiği sırada birkaç dakikadır bekliyorlardı. Şaşıran Daniel Mott'a baktı. "Bu nedir?"

Mott, içmekte olduğu puro büyüklüğündeki esrarlı sigaradan bir ciğer dolusu çekip boğuk bir hırıltıyla, "Lucille," dedi.

"Hayır," dedi Daniel dikkatle dinleyerek. "Hayır, bu bir makine, duyuyor musun?" Sesi taklit etti: "Çop, çop çop..." Uyuşturuya batmış beyni sesin tanıdık olduğunu nihayet fark ettiğinde, telaşla Mott'a döndü: "Siktir! Bu bir helikopter!"

"Öyle," diye nefes verdi Mott. "Beklediğimiz o işte." Yoğun duman bulutunun ardından Mott'un sesi bedeninden ayrılmış gibi geliyordu.

Daniel önce bir rahatladı sonra sinirlendi. "Tanrım, önceden söyleyebilirdin. Helikopterlere ilişkin kötü anılarım var, geriliyorum."

"Zımparalanmış bir göt deliğindeki terebentin gibi yani," dedi Mott.

"Lucille neden helikopterle geliyor?"

"Helikopterle gelmiyor. *O* helikopter."

"Ha, anladım. Bu da bütün öteki şeyler kadar mantıklı. Ve tahminimce sana günlük uyuşturucunu tedarik edecek."

"Yaklaştın, Dan. Ama bu *haftalık* uyuşturucu teslimatı. Pilotun adı Yere Yakın Eddie. Düzlükte yaşayanlardan olmasına rağmen iyi herif ama ben olsam Lucille'e dil uzatmaya kalkmam yoksa kendini bıçaklı bir kavgada bulursun."

Helikopter ağaç tepelerinin üzerinde uğuldadı, sertçe yana yattı, bir kez daire çizdi, sonra yere kondu, pervanenin yarattığı hava akımı otları düzleştiriyordu. Eski bir Sikorsky'ydi bu, Kore Savaşı'ndan kalma, ancak çarpıcı biçimde değişimden geçirilmişti. Gövdesi kesilmiş ve oyulmuştu, bütün görünen metaller kromlanmıştı ve iskeleti, elle sürülmüş ışıltılı metalik gece mavisi renkle parlıyordu. Arka panelde süslü altın harflerle *Lucille* yazıyordu. Kokpitteki bir devrilme çubuğundan, büyük bir çift pembe köpükten zar sallanıyordu.

"İşte bu Yere Yakın," dedi Mott, heybelerden birini kaldırırken. "Hayvanları burada bırakıp ona bir merhaba diyelim."

Helikoptere yürüdüler, Yere Yakın Eddie ise tırmanarak kokpitten çıktı ve çömelerek onlara doğru koşmaya başladı. Bir elinde hırpalanmış bir bavul tutuyor öbür eliyle de pervanenin altından geçerken başını koruyordu.

O yüksek, Oregon dağ çayırında Daniel, ancak bir elin parmakları kadar ölümlünün paylaştığını iddia edebileceği bir görüntüye şahit oldu: Yarı çıplak bir dağ adamı; ellili yılların sonlarının en moda hâliyle giyinmiş zayıf, solgun yüzlü bir gençten 15 kg Afgan esrarı alıyor: Gencin üzerinde beyaz makosenler, muhtemelen karanlıkta parlayacak kadar pembe, ince bir kemer ile tutturulmuş siyah keten pantolon ve canlı kırmızı ipek gömlek vardı; yakasının arkası, iyice briyantinlenmiş ördek götü modeli saçlarının ucuna kadar kaldırılmıştı.

Mott ve Daniel ağaç sınırında Eddie ile buluştular.

"Çeteye yeni eleman mı katıldı?" diye sordu Eddie Mott'a, aksi kahverengi gözlerini belli belirsiz kaydırıp Daniel'ı işaret etti.

"Bu Amcık Spaniel Daniel, kız öğrenci yurdundaki bir klozetten daha fazla göt kaldırır. Hem koluna bir altın bilezik taksın hem de aşınan çükünü geri büyütmek için benim acılı fasulyeden yesin diye gönderdiler."

Eddie başını salladı, düşük göz kapaklarının altından Daniel'ı süzdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Daniel. "Ve şu kullandığın güzelim aleti görmek gerçek bir zevk. Tam bir sanat eseri."

"E uğraştım biraz," diye yanıtladı Eddie çalışılmış bir kayıtsızlıkla. "Durgun havada iki buçuk çekiyor. Yoluna çıkan her türlü polis helikopterinin kapılarını uçurur, orası kesin."

"Ha, bu rahatlatıcı olmalı," dedi Daniel.

"Ne sandın," diye geveledi Eddie. "İç huzuru handiyse kıç duhlü kadar iyidir."

"Kahretsin Yere Yakın, nereden hatırlattın," dedi Mott. "Abazanlıktan önüme geleni sikecek durumdayım."

Eddie "Aman ha, Lucille'e sulanma da," dedi.

"Yok lan," diye temin etti Mott, "benim tek sevdiğim makine, tüfektir."

"Oğlum, şu uyuşturucu kullanımını biraz azaltman *lazım*, gözlerin şey gibi... ne sikim denirdi onlara?"

"Fırıldak mı?" diye önerdi Daniel.

Eddie parmaklarını şıklattı. "Hah, işte o. İçeri mi dönüyor yoksa dışarı mı belli değil."

"Sorma," diye iç çekti Mott. "Ama şu Dan üzerimden biraz yük almazsa, bütün ürün değerlendirmesi bana kalıyor. Muazzam bir sorumluluk, ancak böyle bir *yük* için biçilmiş kaftanımdır hani, anlarsın ya. İlgilenirsen, kendi yetiştirdiğim ve zulaladığım birinci sınıf ottan cigaralık var cebimde. Üçlü Tren Kazası cinsiyle Humboldt Felci'nin melezi. Öyle bir kafa yapıyor ki burnu kanatır."

"Sağ ol, dostum ama aynı anda iki uçuş bana gelmez, zaten vaktim de yok. Cave Junction'a da bir durak eklediler. Hadi işe koyulalım. Benim yavaş yavaş uzamam lazım."

"Ee, elimizde ne var bakalım?"

Eddie bavulu kaldırdı. "Kara Afgan, Hindukuş Dağları'nın bağrından kopup gelen altın külçesi gibi mal. Ruslardan önceki son büyük yükleme. 15 kg."

"Para olarak söyle." Mott gömleğine davrandı. Daniel, Mott'un çizmesinden çıkardığı bıçağı hatırlayarak gerildi.

"On altı binlik."

Mott büyükçe bir geyik derisi kese çıkarınca Daniel rahatladı.

"On altı mı?" Mott şüpheli bir tonda yineledi. "Kulağa *fena hâlde* ucuz geliyor."

"Benimle çekişme adamım, ben emir kuluyum."

Mott keseden kocaman bir yüz dolarlık tomar çıkarıp saymaya başladı. "Yarım kilosunu on ikiye satsam kapımda kuyruğa girerler."

"İyi fiyattan aldık, hem kuralı biliyorsun: Birlik'in işiyse yarım kilosuna yüzden fazla ekleyemezsin."

Mott homurdanarak saymayı sürdürdü.

"Bu kural neden?" dedi Daniel Yere Yakın Eddie'ye.

"Açgözlülüğü bastırır."

Mott banknotları şaklatmayı bitirdi ve Eddie'ye bir tomar uzattı. "Bu dört bin. Geçen haftaki peyote kaktüsü tomurcuklarından ödeşmiş oluyoruz."

Eddie içinden bir banknot çekip çıkardı, gerisini arka cebine tıktı. "Sen masrafını çıkarıyor musun?"

"Sorun yok."

"İşler nasıl?"

"Sakin, tıkırında. Sende sorun var mı?"

"Titreten bir durum yok." Eddie Zippo çakmağını çıkarıp yüz dolarlık banknotun altına tuttu. "Hazır mısın?"

"Daima," dedi Mott. "Yak gitsin."

Eddie hafif rüzgâra karşı kendini siper edip banknotun bir ucunu yaktı.

Asit kafasının zirvesinde olan Daniel, hiçbir şey diyemeyecek kadar sersemlemiş durumdaydı. Alevlerin banknota yayılışını ve ardından titreşen küller bırakışını büyülenmiş gibi seyretti. Alevler Ben Franklin'in banknota kazınmış oval yüzüne ulaştığında, Mott kahkahalarla gülerek, "Ha siktir, ama ben şu Benny Franklin'in yandığını görmeye hastayım. Birinci sınıftayken onun ne de büyük bir düşünür ve vatandaş olduğuna beni ikna etmeye çalıştıklarından beri o orospu çocuğundan nefret ederim, o zamanlar kendi beynimin saptırılması işini kendi ellerime almamıştım daha. Vizon kürküne mısır gevreğine karşı bahse girerim ki o Benny Franklin hayatında bir kere boşalmıştır o da o yıldırım, uçurtmasına düştüğünde."

Daniel alevlerin Eddie'nin parmaklarına doğru ilerleyişini, tamamen kendini vermiş bir şekilde seyretmekteydi.

Eddie bırakmadı. Onun yerine banknotu sol avcuna düşürdü, sağ eliyle de neredeyse aynı anda hafifçe vurdu, sonra da külleri yere silkti.

Mott açık renli gözleri işıldayarak hevesle önerdi, "Haydi bir tane daha yakalım."

"Olmaz," diye mırıldandı Eddie. "Bir tanesine bile ayar oluyorlar. Niye yirmilik kullanamıyoruz, biliyor musun?"

Mott püskürdü, "Siktiğimin *yirmiliğini* kullanamıyoruz çünkü Ben Franklin *yüzlükte*!" Bir soluk aldı. "İşte *tam orada* görüyorsun, o püriten, keyif kaçıran, pinti Ben Franklin'in Amerikalıların zihnini

nasıl da bozduğunu." Sesini incelterek keskin ve kırıtık bir tonda konuştu, "'Damlaya damlaya göl olur,'" sonra patladı, "Ha *siktir* ordan. Damlaları saçacaksın ki *keyfi* çıksın."

"Ne diyeyim, herifler eski kafalı," dedi Eddie. "Ama Volta sıkı herif, seviyor bu işleri. Daha fazla yakma lehine oy veren bir tek o oldu. Bana bir ara gelip onun şahsi gelirinden bir binlik yakabileceğimizi söyledi."

"Canları cehenneme," dedi Mott ani bir vazgeçişle. Bavulu aldı ve heybeye soktu. "Haydi gidelim."

"Görüşürüz," diyerek el salladı Eddie.

Ağaçlara doğru geri yürürlerken Daniel, "Bavulu bir kontrol etmen gerekmiyor mu, gerçekten içinde esrar var mı diye?" diye sordu.

"Eddie'nin de parayı sayması gerekmez miydi?"

"Yani ona güveniyorsun, öyle mi?"

"Birbirimize güveniriz. Bu ticaretin bel kemiği ve Birlik'in canevidir."

"Bu banknot yakma muhabbeti de neydi?"

"Öylesine."

"Senin niye hoşuna gittiğini anlıyorum, Benjamin Franklin'den nefret ettiğine göre, ama peki ya Eddie?"

"Bana öyle geliyor ki Yere Yakın'ı zevke getiriyor. Bir tuhaf adam. Yani baksana giyimine kuşamına. Ve ne zaman abazanım desem hemen Lucille için endişeleniyor. Tamam biraz şamatacı olabilirim ama helikopter sikecek hâlim yok."

Daniel, "Törensel bir arınma gibiydi," dedi.

"Eşeği sağlam kazığa bağlamalı," diye yanıtladı Mott. Yolunda ilerlerken durup homurdandı, "Bunu da Benny Franklin mi demişti?"

"Galiba," dedi Daniel ciddi bir edayla. Aslında bilmiyordu ama daha önce Mott'u hiç bu kadar korkmuş görmemişti.

Daniel Mott'un kıpırdadığını dahi fark edemeden Mott bıçağını çekmişti bile. Bıçağı havaya fırlatıp, bıçak ağzının arkasından yakaladı ve sapından Daniel'a uzattı. Daniel bıçağı aldığında güneş ışığı keskin kenarında inciler gibi dağıldı.

Mott Daniel'ın önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Dilimi kes." Mott gözlerini kapatıp dilini dışarı çıkardı. Mott'un sefil kırılganlığı bir anda Daniel'ın içine korku saldı. "Kes lan şunu!" diye talep etti Mott, dilini daha da öne uzatarak.

Daniel o anda fark etti ki Mott da kendisi kadar kafayı bulmuş durumdaydı. Mantığını değiştirdi. "Bir daha asla acılı fasulyenin tadını alamayacaksın," diye hatırlattı.

Mott bir gözünü düşünceli bir biçimde açtı, peşinden öbürünü de. "Am da yiyemem, değil mi? Sorunu kökünden halleder, ha?" Ayağa kalktı. "Sonuçta, Ben Franklin gibi götlekler bile arada bir doğru bir şey söylüyor, herhâlde."

Daniel bıçağı Mott'a geri verdi.

"Mantıklı düşünüyorsun, Dan. Hoşuma gitti. İyi ortak olacağız. Ben senin kafanın dumanını eksik etmeyeceğim, sen de benim aklımı başımda tutacaksın."

Yeniden ahıra vardıklarında hava yeni kararmıştı, bu kez farklı bir rota izlemişlerdi: kokain, votka, demerol ve son millerde birkaç kapsül Dexamyl.

Rocking On'da günlük hayat önemli ölçüde Kare İkili ve Wyatt Çiftliği'ndekine benziyordu; tek fark buradaki iş, uyuşturucu üretimini ve tranferini kapsıyordu. Mott Daniel'a ekilecek ve bakılacak yedi mariuhana alanı ayırdı, her birinde otuz çukur bulunmaktaydı ve devri tamamlamak bütün günü alıyordu. Daha sonra ise, damla sulama sisteminin tıkanmış veya çitlerin kırılmış olup olmadığını yaz boyu haftada yalnızca iki kez kontrol etmesi yetiyordu. Yere Yakın Eddie genellikle haftada bir kez teslimat yapıyor, satılmak üzere bazı yasa dışı maddeler getiriyordu, bir de tabii günlük işler vardı. Mott'un da programı aşağı yukarı aynıydı, böylelikle Lucille'le buluşmak dışında seyrek olarak Daniel'la beraber arabayla bir yerlere gidiyorlardı. Mott Daniel'm haftada yedi gün çalışmasını talep ediyordu, sebebini de uyuşturucu kullanımının eğlence değil araştırma ve deneme içermesi olarak gösteriyordu. Mott'la yaptığı o ilk yıkıcı yolculuktan sonra Daniel kendi uyuşturucu alımını düşük bir seviyede tutuyordu. O kadar sık reddediyordu ki sonunda Mott, "Bir şey istediğinde söylersin" diyerek, teklif etmeyi kesmişti.

Çiftlik evi ve bir takım ek binalar, Dooley Çayı'nın üzerindeki alüvyon düzlüğünde yüz yirmi dönümü kaplamaktaydı. Ek binaların çoğu Mott tarafından, Amerikan maragozluğunun bir sanat dalı olarak gerçeküstücü dönemden hiçbir zaman geçmediği fikrine kapıldığı bir devrede yapılmıştı. Mott bu durumu düzeltmek üzere doymak bilmez bir enerjiyle işe koyulmuştu. Örneğin Daniel'm "kulübesi" Maidu yerlilerinin buhar kulübeleriyle İsviçre dağ evlerinin kafa kafaya çarpışmasından meydana gelmiş gibi gözükürken misafir evi rahatlıkla, bir Moğol yurduyla bir Texarkana motelinin piçi olabilirdi. Mott'un gerçeküstücü döneminin etkilerini taşımayan yapılar, özgün çiftlik evi ve ahırdı, bir de Charmaine Teyze'nin

laboratuvarı görevini gören, demirden tek bir kapıya sahip, on iki metrekarelik, briketten inşa edilmiş sığınaktı.

Charmaine Teyze, makul derecede uzun boylu, kırklarının başlarında, zayıf, ela gözlü bir kadındı. Daniel onun yalnızca hareketlerini seyretmekten dahi hoşlanıyordu, her hareketi tutumlu ve kusursuzdu, zarif bir kesinlikle aşılanmıştı. Daniel'm ilk başta zannettiği gibi Mott'un teyzesi değildi, anlayabildiği kadarıyla kimsenin teyzesi değildi. Çoğunlukla çiftlikte olmuyordu, bazen bir seferde haftalarca ortadan kaybolduğu vakiydi ancak orada bulunduğunda vaktinin çoğunu laboratuvarında geçiriyordu. Daniel Charmaine Teyze'nin laboratuvarda ne işlerle uğraştığını merak ediyordu fakat kadının yaptığı açıklamanın kapsamı, araştırmacı kimyager olduğundan ibaretti. Daniel, onun araştırmalarının bir sohbet konusu teşkil etmediğini anlayana kadar kadın bütün soruları nezaketle savuşturdu. Dostane ancak mesafeliydi. Daniel ondan büyülenmişti ve bunun en önemli nedenlerinden biri de Mott'un kadına neredeyse çekingen bir hürmetle yaklaşmasıydı, öyle ki ona "hanımefendi" diye hitap ediyordu.

Daniel Mott'u bu konuda sorguya çektiğinde Mott, "Hakkında hiçbir şey bilmiyorum sayılır, üstelik kadın üç senedir burada. Laboratuvarda ne üzerine çalışıyor en ufak bir fikrim yok. Hiçbir zaman içeriye davet edilmedim ve sen de fark etmişsindir pek geveze sayılmaz. Sana gerçeği söyleyeyim, o kadın pek tekin değil. Sanki neler olduğunu gayet iyi bildiği gibi, bir şey yapılması gerekirse tam olarak ne yapılacağını da biliyormuş gibi. Mesela bir keresinde evde ufak bir hasat kutlaması yapıyorduk, o da laboratuvarına geçmeden önce nezaketen bir kadeh şarap içmeye geldi. O partideyken kocaman bir sinek şarap testisine düştü. İnsanlar nasıl çıkaracağız diye düşünürlerken Charmaine sakin sakin çekmeceden bir yemek çubuğu aldı, şişeye daldırdı ve şaraba batmış sinek hop diye çubuğun üstüne atladı, o da sineği dışarı çıkardı, sinek uçup gitti. Millet, "Vay be amma becerikliymişsin," falan diye alkış tutarken Charmaine biraz şaşırmış gibi dedi ki, "Hiçbir şey ölmek istemez." Bana *tuhaf* bir his geldi, sanki sinek ona ne yapması gerektiğini söylemiş gibi. Tabii karar senin ama Dan, iliklerime kadar hissediyorum ki eğer onunla münasebetinde çizginin dışına çıkarsan, seni öyle bir hizaya getirir ki belki kıçına tekmeyi basıp çizgiden *dışarı* bile atar, anlarsın ya."

Daniel hâlen sabahları ve akşamları meditasyon yapıyordu ancak rüya meditasyonunu bırakmıştı çünkü bunun süregelen rüyasızlığmm nedeni olabileceğini düşünüyordu. Ava ve balığa çıkıyordu, kimi zaman Mott'la ama çoğunlukla yalnız. Eline ne geçerse

okuyordu, kasabaya aylık inişlerinde kütüphaneden kitapları doldurup yanında getiriyordu. Bazı akşamlar Mott'la esrar içip Mott'un ortalama bir açıkhava sineması perdesini gölgede bırakacak büyüklükteki güneş paneli setleri tarafından çalıştırılan ve sıva çatlatan ses sisteminde müzik dinliyorlardı. Daniel yemek pişirmeyi öğrenmişti, ihtiyaçtan. Odun kesiyordu. Yüzmeye gidiyordu. Ve Mott olmadığında seraya girip acı biberlere tatlı sözler fısıldıyordu.

Ananın Komüncüleri'nin haftalık ziyaretleri bu alışılagelmiş düzene cümbüş katıyordu. Ananın Komüncüleri, otuz iki genç ve bir yaşlı kadından oluşan ve yetmiş mil doğudaki Godfrey Çiftliği'nde yaşayan bir komündü. Yaşlı kadın Beyaz Ejderha Büyücü Kadınları'ndandı ve sanatının en parlak hocasıydı. Ana olarak hitap edilen bu yaşlı kadın, kadınlar çiftliklerindeyken, onların önlerindeki derslere bütün dikkatlerini vermelerini bekliyordu. Çiftlikten uzaktalarken ise onları oyuna ve özellikle de uygun önlemleri alarak şahsi cinsel enerjilerini keşfetmeye teşvik ediyordu. AMO'yla resmen bağlantılı olmasa da Ananın Komüncüleri, on beş yıldır onlara kaçak mallarının dağıtımında yardımcı olmaktaydı. Ana, yeni yetme büyücü kadınlar için biraz tehlikenin ve kötü olma fırsatının elzem olduğunu düşünüyordu, üstelik parası da iyiydi.

Her perşembe sekiz kadın gelip malı topluyor, ertesi sabah da dört farklı kente gitmek üzere ayrılıyorlardı. Daniel'm onlara eşlik etmeye hiç fırsatı olmamıştı. Mott ise istememişti.

Mott onları karşılayıp aynı anda sekizini birden kollarına alır, "Eğer Tanrı am yememi istemeseydi onu niye poğaça şeklinde yapacaktı ki?" benzeri tatlı sözler böğürerek, zevk kubbesi adını verdiği dışı eriyen bir küpe benzeyen mekâna doğru kısa bir iş toplantısı ve uzun bir parti için eşlik ederdi. Kubbenin içinde ses yalıtımlı duvarlar, kalın bir halı ve Mott'un kulak zarı paralayan ses sistemi ile beraber, içinde Mott'un ev yapımı viskisi ve absent içkisiyle akla gelebilecek her çeşit uyuşturucunun olduğu bir bar bulunmaktaydı. Ara sıra çoklu uyuşturucu alımının birbiriyle etkileşimi sonucu, o zamanlar modaya uygun çevrelerde kötü trip, genç büyücü kadınlar arasındaysa öğretici tecrübe olarak bilinen durumlar hasıl olurdu. Ancak zaman zaman gerçekleşen bu psişik çöküntülere rağmen çoğunlukla eğlence ortamı baskın gelirdi.

Törensel uyuşturucu ve para değiş tokuşunun ardından, zula dörde bölünür ve her bir kadın, parti için küçük bir kısmını keserdi; bunun da çoğu, akşam boyunca paylarını koruması için, bir nevi kralın tarifesi olarak, Mott'a aktarılırdı. Mott'un parti anlayışı, mevcut bütün uyuşturucuları ve içkileri tüketmek, yüksek sesle müzik

dinlemek, soyunmak, bir küme oluşturmak ve sonra da kendinden geçene kadar düzüşmekti. Olaylar hiçbir zaman bu şekilde gelişmezdi ama gece ilerledikçe Mott genellikle kadınlardan bir ya da birkaç tanesini biraz takılmak üzere kendi evine geçmeye ikna ederdi. Daniel geride kalanlardan birine, kulübesine gelip biraz sohbet etmek isteyip istemeyeceğini utangaçça sorardı. Bir saatlik gergin gevezelikten sonra kızı baştan çıkarmaya çalışırdı. Elde ettiği yüksek başarı oranı, Daniel'm tarzından ziyade kızların anlayışlılığına hürmetendi.

Kızlar onlara Şair Oğlan ve Bozayı isimlerini takmışlardı. Daniel'a hafiften abayı yakmış olan açık kumral bir kız, esas farkın tam üstüne basmıştı: "Mott hepimizi eşit derecede, aynı anda seviyor. Daniel bizi özel olarak, teker teker seviyor."

Ancak ne yazık ki sadece bir kereliğine, çünkü Daniel kısa zamanda fark etmişti ki bir kadınla bir kez orgazm olduktan sonra aynı kadına karşı iktidarsızlığa düşüyordu. Daniel (ya da onlar) ne kadar çabalasa da, ki epey bir çabaydı bu, hiçbiri için iki kez kaldıramamıştı. Kadınlar bu durum karşısında şaşkın ve anlayışlıydılar. Daniel ise yalnızca şaşkındı. Yazın sonunda artık karamsarlığa kapılmıştı, hasatta ise yani bütün Komüncüler güçlü sensemillaların toplanmasına, kurutulmasına, kırpılmasına ve paketlenmesine yardımcı olmak üzere geldiklerinde, kurutma barakaları olgun dişilerin –hem bitki hem de hayvan– kokusuyla öylesine erotizm yüklüydü ki Daniel zar zor katlanıyordu bu duruma. Mott'un kahkaha ve tiksintiyle tepki vereceğinden korkmasına rağmen, yardım için ona başvurdu.

Mott, Daniel'm sorunu çekingen biçimde anlatışını dinledi ve yalnızca başını salladı. "Gözüme son zamanlarda cılız görünmeye başlamıştın. Ben de neler oluyor merak ediyordum."

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi Daniel üzgün bir ifadeyle.

Mott, "Bu konu muazzam bir düşünme süreci gerektiriyor o yüzden özel stoklara başvurmamız lazım," diye belirtti.

Mott'un evinin ana odasmdaydılar, narin gümüş tellerle tavandan sallandırılan hayvan kafataslarının asılı olduğu ikizkenar yamuk şeklinde bir iç mekânı vardı. Mott bir ayı sansarı kafatasını sertçe çekince, Daniel arkadan bir mandalın açıldığını duydu. Merakla Mott'un duvardan bir yirmiye iki buçuk metrelik bir paneli kaldırmasını ve rafları silahlar, cephane, el bombaları ve on beş litrelik damacanalarda yeşilimsi renkli bir sıvının bulunduğu bir depo alanını ortaya çıkarmasını izledi. Mott damacanalardan birini indirdi, bir kutunun içini karıştırıp geniş, şeffaf plastikten, sıkma

yeri parlak kırmızı bir mutfak damlalığı çıkardı ve bunları masaya, Daniel'ın önüne dizdi.

"Bu nedir?"

Mott kapağı çevirerek açtı ve eğilip sıvının kokusunu zevkle içine çekti. "Charmaine'e boş bir zamanında hazırlattığım özel bir şey. Adını Bizim Ayı Sansarı taktım."

"Senin acılı fasulye gibi bir şey mi bu?"

"Ondan bile iyi." Mott damlalığı damacananın içine daldırıp birkaç santim sıvı çekti. "Koka yaprağı özütü, peyote kaktüsü tomurcuğu ve haşhaş, sonra bunların santrifüjle veya başka bir sikimle özünü çıkarıyor sonra da yüzde onluk bir çözelti yapıyor." Mott başını kaldırdı, damlalığın dar uç kısmını burun deliğine soktu ve hazneyi sıktı. "Vay be!" diye haykırıp hafifçe sallandı. Gözlerindeki yaşları silip damlalığı Daniel'a uzattı. Daniel tedbiri elden bırakmadan damlalığın ucunu yarıya kadar doldurdu. Bizim Ayı Sansarı'nın sinüsler üzerindeki etkisi, Mott'un acılı fasulyesinin damak üzerindeki etkisiyle hemen hemen aynıydı.

Bu şekilde takviye alan Mott, Daniel'm sorununa değindi. "Senin durumun," diye açıkladı, "garip bir Büzüşmüş Sik vakası. Sebebini kimse bilmiyor. Bazı doktorlar fiziksel diyor, bazısı da zihinsel. Senin durumunda, beynine şarapnel isabet etmiş olduğundan, sebebin bu olduğunu sanıyorum. *Kıymık kadar* bir metal de olsa fark etmez çünkü bir kâse marmelata zerre kadar sinek boku da üflesen yine de onun *bir* etkisi olacaktır, öyle ya? Ve senin bu kızları aslında düdüklemek *istediğini* varsayıyorum yani bir nevi doğal olmayan amcık tiksintisi geliştirmediğini."

"Hayır, eminim," dedi Daniel.

"Öyleyse kalbinden beynine mesaj gidiyor ama beyninden çüküne geçemiyor, sorun tam orada."

"*Bir kereliğine* geçiyor."

"Belki şalter zayıf ve bir arzu patlaması yakıyor onu."

"Belki de."

"Yapman gereken, Dan, *bilimsel* yaklaşım. Siktiğimin bir deneyini yap. Komüncülerin üçünü dördünü al, kimin kim olduğunu bilmemek üzere kendi gözünü bağla, sonra da sırayla üstüne gelsinler."

Daniel efkârlı bir ifadeyle başını salladı. "İki hafta önce Helen, Jade ve Annie'yle denedim. Hepsiyle bir kere."

"Hadi ya? Jade hani o memeleri insanın kalbini durduracak cinsten olan mı?"

"Galiba."

"Belki de gözünü bağlamamalıydın."

"Kim bilir."

Daniel'm dertli sözlerine yanıt olarak Mott ani bir neşeyle konuştu, "Eh napalım yani? Kadınlar da amma memnun etmesi *zor* mahluklar. Bir de her şeyin o andaki ruh hâllerine uymasını istemezler mi; hem onlarla ilgileneceksin, hem de kibar olup kredi kartını vereceksin. Bir kez bile fazla. Gizli bir nimet bu."

"Şu anda bir lanet gibi geliyor."

"Valla, *beyin ameliyatı* olmadığın sürece, bununla yaşamak zorundasın ve beyninin kesilmesine müsaade etmek için tam anlamıyla *kafayı yemiş* olman gerektiğine göre, demek ki geriye bununla yaşamak kalıyor, bir an önce başlasan iyi olur. Ee, ne dersin ortak, şöyle Bleeker Tepesi'ne doğru ay ışığında bir gezinsek mi? Pisdiş'in en nefret ettiği şeydir gece gezmesi."

"Sağol, Mott, ben gelmeyeyim, ama sorduğun için teşekkürler."

"Bir daha düşün Dan. Bleeker Tepesi'nde oturup ay ışığında kar yağışını seyretmek."

Kafası karışan Daniel, "Kar yağmıyor ki," dedi.

Mott bu bilgiden dolayı afallamış göründü, sonra gülümsedi. "Neyse, belki başlar ama."

"Yine de sağol, Mott," dedi Daniel masadan kalkarken, "ama ben gidip nehirden seyredeceğim galiba. Sana ve Pisdiş'e iyi eğlenceler."

Daniel nehir kıyısına oturdu, bahsetmediği tek şeyden dolayı kederler içindeydi, o da durumunun aşkı imkânsız hâle getirmesi korkusuydu. Bunu Mott'la konuşmayı canı istememişti. Mott dostaneydi olmasına ama hiçbir zaman bu dostane davranışın yakınlık sınırını aşmasına izin vermiyordu. Vahşi Bill de böyleydi. Charmaine Teyze de. Bütün bu AMOcular ihtiyatlı, dostane açıklıklarıyla Daniel'ın sinirine dokunuyorlardı. Volta o kadar dostane bile sayılmazdı.

Nehrin akıntı yönüne doğru bir ışığın parlayıp söndüğünü fark etti, sonra Charmaine'in ufak Chevy kamyonetinin köprü için vites küçültürken çıkan belirgin uğuldamasını duydu. Annesi hep yaşlı kadınların önemli olan her şeyi bildiğini iddia ederdi. Acaba annesiyle bu sorununu konuşabilir miydi diye düşündü, kesinlikle konuşabileceğini hissetmekten dolayı mutlu oldu. Charmaine'e danışmaya karar verdi. Yaşı daha ileri bir kadın olarak bir içgörü sahibi olabilirdi. Bir kimyager olarak ise belki ona bir iksir hazırlayabilirdi. Ayağa kalktığında hafif bir mide bulantısı yaşadı. Bunun meskalinle bağlantısını kurması birkaç saniye sürdü ve Mott'un Bizim Ayı Sansarı'nın peyote kaktüsü içerdiğini anımsayarak kafayı bulmuş olduğunu fark etti.

Charmaine mutfakta gazete okuyup kızarmış ekmek yiyordu. Daniel, koka, mesk ve opyum karışımının da yardımıyla kadının kızarmış ekmeği tutuşundan hoşlandı.

"Daniel," dedi sevimli bir şekilde, gazeteyi masaya bırakarak. "Nasılsın?"

"Bir sorunum var."

"Evet?" Sesinde ne kaygıdan ne de yatıştırma çabasından iz vardı, yalnızca her zamanki açık, tarafsızlık haliydi.

"Cinsel bir sorun. Mott'la konuştum ama senin de tavsiyeni almak istedim."

"Kafayı bulmuşsun," dedi Charmaine ona dikkatle bakarak, ekmeğini hâlen havada tutmaktaydı.

"Kafayı bulmakla Mott'la konuşmak aynı şey. Karda Pisdiş'e biniyordu." Daniel durdu, düşünce silsilesi raydan çıkmıştı, sonra beceriksizce ekledi, "Ama kafayı bulmuşluktan bağımsız olarak seninle konuşmak istiyorum."

Charmaine kızarmış ekmeğiyle işaret etti. "Otur ve konuş."

Daniel masaya oturdu ve açıklamaya başladı, bir marmelat kavanozunu elinde dalgınca döndürüyordu. Charmaine uzanıp kavanozu Daniel'm ellerinin arasından çekti. Daniel kekeledi, utandı. Charmaine onu, Daniel'ı tedirgin eden sakin bir dikkatle dinliyordu.

Sözlerini tamamladığında Charmaine sordu, "Öyleyse bir gecede bir kez doyuma ulaşma sorunu değil, daha ziyade eş başına bir kez doyuma ulaşmakla sınırlı olmak, gerek o gece gerekse bir ay sonra olsun?"

"Evet hanımefendi, öyle."

"İki kez mastürbasyon yapabiliyor musun?"

Daniel başını salladı, afallamıştı. Bunu daha önce düşünmemişti.

"Eğer başka kimseyle yapamamana rağmen kendinle iki kez sevişebiliyorsan, sorunun fizyolojik olduğunu zannetmiyorum." Ayağa kalktı, ekmek kırıklarını parmaklarından zarifçe temizledi ve arka kapıya doğru ilerledi.

Daniel onun gidişini seyrederken sanki o düşüyormuş gibi hissetti, ya kendisinden uzağa ya da ona doğru, o kadarını bilemiyordu. Bir anda ağzından kaçırdı, "Seninle yatmak istiyorum. Seninle iki kez yapabilirim gibi geliyor."

Charmaine durup döndü, gülümseyişinde bir nebze sıcaklık vardı. "Kesinlikle gururum okşandı Daniel ancak aynı kesinlikle de teklifin ilgimi çekmiyor. Her şeyden önce şu sıralar çok çetin bir işin tam ortasındayım. Daha da önemlisi sorununun çözümü ben değilim."

"Madem kendimi yeterince aptal konumuna düşürdüm, çok merak ettiğim başka bir şey sorayım. Sen kimin teyzesisin?"

Charmaine kolaylıkla yanıtladı, "Aslında kimsenin. Bu ismi bana Ananın Komüncüleri yıllar önce takmıştı. Pek fazla kişi bilmez ve senin de bu şekilde koruyacağına güveniyorum ama ben Polly McCloud'un kızıyım."

"Ananın Komüncüleri'nin anası senin *annen* mi?"

"Evet. Yine de açıktır ki bu beni kızların teyzesi yapmıyor."

"Neden anneni görmeye hiç gitmiyorsun?"

"Gidiyorum."

"Ha," dedi Daniel. Sanki Daniel zaten biliyor olmalıymış gibi davranmıştı ama nasıl bilebilirdi ki eğer kimse ona hiçbir şey söylemezse ve sorduğunda da kaçamak yanıt verilirse?

Daniel söyleyecek başka bir şey bulana kadar Charmaine konuşmayı noktaladı, "Benim işlerim var, senin de bir misafirin. İyi geceler."

Daniel kulübesinde Volta'nın bekliyor olacağını ummuştu. O yüzden kapısında kar beyaz saçlı tıknaz bir kadın görünce biraz altüst oldu. Bir an için Polly McCloud zannetti ama sonra kadını tanıdı ve onu gördüğüne, tıpkı ilk gördüğünde olduğu kadar şaşırdı.

"Lanet olsun, hatırlasan *iyi olur*," diye tehdit etti onu kadın.

"Dolly Varden."

"İnanmazsan sana saçmalı kirazımı göstereyim. Öyle durmasana, gel de şu yaşlı kemiklerimi iyice bir sık, gençlik aşısı lazım bana."

Daniel Dolly'ye sarılırken bir anda fark etti: Annesinin ölümünden bu yana, onu sağken tanıyan biriyle ilk kez karşılaşıyordu. "Annem öldü, biliyorsundur," dedi elinden geldiğince düz bir biçimde.

"Evet, biliyorum. Beni çok içten ve yalın bir biçimde üzdü bu. Ayrıca burada olmamın sebebi de o. Aracılık yapıyorum?"

"Kimle kim arasında?"

"AMO ve Shamus Malloy."

Daniel başını salladı. "Bu akşam kafam pek çalışmıyor. Açıklaman gerekecek."

"Volta annenin ölümünün kaza olmadığını iddia ettiğin bilgisini etrafa yaydı. Annenin bomba patlamadan önce sana kaçman için seslendiğini ve Shamus'm suç ortaklarının sorumlu olabileceğini, bu yüzden onların isimlerini istediğini duyurdu. Shamus nihayet durumdan haberdar olunca Volta'yı aradı ve senin gerçekten annenin kaçman için seslendiğini duyduğundan emin olmadıkça isimleri vermeyeceğini söyledi. Besbelli Shamus, bunun Volta tarafından uygulanan bir taktik olabileceğini düşündü, ya bazı ayrıcalıklı bilgileri

edinmek için ya da Shamus'a kendini berbat hissettirmek için. Volta da aracılık önerdi. Benim üzerimde anlaştılar."

Daniel, "Shamus'a doğru olduğunu söyleyebilirsin. İşe karışan diğer kişilerin isimlerini verirse çok makbule geçecek," dedi.

"Demek kaza olduğunu düşünmüyorsun?"

"Ola da bilir. Bilemiyorum. Bağırdı ve ardından bomba patladı, aynı anda. Benim sezgilerim onu biri öldürdü diyor."

"Herhangi bir fikrin var mı?"

"Yok. O yüzden Volta ve ben diğerlerinin isimlerini istiyoruz."

"Bunu Shamus'a şahsen söyleyeceğim."

"O nerede?"

"Daniel," diye çıkıştı Dolly, "bu gizli bilgi."

"Peki, o *nasıl*?"

"Perişan. Annalee'yi seviyordu."

Daniel titreyerek, "Ben de," dedi. "Ona de ki eğer ben yapmadıysam ve o yapmadıysa, işe karışan diğer üç kişiyle konuşmamız gerek, özellikle de bombayı yapanla."

"Shamus benden seni uyarmamı, Volta'nın bu soygunun gerçekleşmesini istemeyen çok güçlü ve kurnaz bir adam olduğunu bilmeni istedi."

"*Sence* Volta'nın bu işte parmağı var mı?"

"Benim şahsi fikrimi mi soruyorsun? Hayır. Ama güçlü ve sezgileri kuvvetli bir adam."

Daniel gözlerini ovaladı. "Dolly, sana tamamen ilgisiz bir konuda fikrini sorabilir miyim?"

"Şaka mı yapıyorsun, gurur duyarım."

Dolly, Daniel'ın sorunu anlatışını dinledi. Daniel sözünü bitirdiğinde, Dolly konuştu, "Yani şimdi sen *aynı* kadınla bir kez sevişebiliyorsun, doğru anlamış mıyım?"

"Anlamışsın."

"E o zaman, bari onu iyi yap."

Dolly ertesi sabah Charmaine'le beraber yola çıkmazdan önce, eğer Shamus isimleri iletirse Volta'nın kendisiyle temasa geçeceğine dair Daniel'a güvence verdi.

Aynı sıralarda, nehrin yetmiş mil yukarısında, Jade Lavelle ve Annie Sawyer, Ananın Rouge'daki sabah yüzmesinden dönmesini bekliyorlardı. Onu patikada buldular. Kadının kısa gümüş rengi saçları hâlen ıslaktı. Daniel'ın sorununu anlatmalarını dinlerken berrak ela gözleri bir konuşmacıdan diğerine kayıyordu.

Ananın yanıtı süratli ve kesin oldu. "Ona bulaşmayın. O farklı bir yöne gidiyor."

Annie ve Jade şaşırmışlardı. Ananın böyle doğrudan ve kati konuşması pek nadirdi.

Onlar teşekkür edip gitmek üzere dönmüşlerdi ki Ana çok daha yumuşak bir sesle ekledi, "Biliyorum, öyle iyi biliyorum ki, nasıl da çekici *olurlar*."

Sonraki bir ay boyunca, hasat işlenip, kırpılıp, dağıtımı yapılırken Daniel Dolly'nin tavsiyesine uymaya çalıştı. Ancak hâlen, nedense bir kadınla bir kez orgazm yaşamaya sınırlıydı. Ananın yorumları kısa zamanda Komüncüler arasında yayılmıştı ve henüz onunla yatmamış olanlar bir an önce bu işin icabına bakmaya çalışıyorlardı. Şükran Günü gelip çattığında Daniel'm elinde neredeyse hiç Komüncü yatak arkadaşı kalmamıştı.

Çelikbaş alabalık tutmaktayken Volta arkasında belirip "Talihin açık mı?" diye sorunca Daniel nehre sıçrayayazdı.

"Ne gezer," dedi Daniel.

"Bak, bende biraz var. Anneni kimin öldürdüğünden hayli eminiz. Bombayı yapan adam, Gideon Nobel."

"Neden?" sorusundan başka bir şey çıkamadı Daniel'ın ağzından.

"Ona âşıkmış, yıllardır."

"Kulağa pek doğru gelmiyor," dedi Daniel. "Bir kere, ondan hiç bahsetmediğine eminim." Oltayı geri sarmaya başladı.

"Sebeplerden biri de bu zaten, duyguları karşılıklı değilmiş."

Daniel bir şey diyecek oldu ama Volta ellerini kaldırdı. "Ucuz dramı mazur gör, eski gösteri dünyası alışkanlıklarından. Hadi eve çıkalım, baştan başlayayım. Tabii eğer balık tutmayı bitirdiysen."

Beraberce çiftlik evine yürüdüler ve oturma odasına geçtiler. Volta anlatmaya başladı, "Dolly Shamus'la temasa geçmiş, tam bomba patlamadan önce annenin uyarı amacıyla bağırdığına ilişkin güvence verdiğini ona iletmiş. Shamus birkaç hafta düşündükten sonra işe karışan diğer kişilerin isimlerini gönderdi." Daniel'a bir kâğıt parçası uzattı. Daniel Shamus'm karalamasını tanıdı.

Carl Fuller – şoför
Olaf Ekblad – dâhilî
Gideon Nobel – bomba

"*Dâhilî* ne demek?" diye sordu Daniel.

"Esas soygun için Shamus'la beraber içeriye girecek olan. İsimleri alır almaz, Meksika'daydım, en iyi adamlarımızdan bir ekibe işi pasladım ve bu ekip çok kısa bir süre içinde epeyce bilgi topladı.

'Gaz Pedalı' Carl Fuller yaşlı bir sürücü, gerçek bir profesyonel. Onu Minneapolis'te hiç zorlanmadan bulduk. Bütün tertibin tek bildiği kısmının kendi tarafı olduğu iddia ediyor, yani otomobillerin temin edilmesi ve diğerlerinin toplanması için değişimlerin, zamanların ve yerlerin ayarlanması. Şaşırtma bombasından haberi yoktu ve Shamus dışında işe karışmış olan kimseyle tanışmamıştı.

Olaf Ekblad'ın hikâyesi de aşağı yukarı aynı – tamamen güvenilir, adamda sinir falan yok ve çoğu alarm sisteminin el kitabını yazabilir. Esasında AMO da onun hizmetlerinden geçmişte faydalanırnıştı ve onu sapına kadar güvenilir bulmuştuk. Bir şaşırtmanın planlandığı biliyordu ama işin içinde neyin ya da kimin olduğuna dair bir fikri yoktu."

Daniel araya girdi. "Ama Gideon Nobel'in var mıydı?"

"Bir dakika dinle. Gideon Nobel annenle, annen on altı on yedi yaşlarındayken tanışmış, San Francisco'da, annenin ziyaretlerinden birinde."

"O zamanlar çok küçüktüm," dedi Daniel hayal kırıklığıyla. "Hatırlayamam."

"North Beach'te tanışmışlar, Gideon âşık olmuş. Bir yıldan fazla süre arada bir görüşmüşler ama Gideon için fazla arada sıradaymış bu. Anlaşılan annen o zamanlar o civarda bir sokak efsanesiymiş, ayın birkaç günü ortaya çıkar sonra birden yok olurmuş. Her ne ise, ilişkileri hâlen hatırlarda. Gideon bariz bir biçimde meftun olmuş, annen ise o kadar değil. Başka adamlarla da çıkıyormuş ve herkesin ortasında yaşanan birkaç sahne, Gideon'm kıskançlığı ve öfkesi konusunda kuşku bırakmamış.

Gideon o zamanlar saygın bir heykeltıraşmış, en azından avangardlar arasında. En unutulmaz eseri ise merkezî imge olarak Miki Fare'yi paylaşan yirmi dört parçalık bir set. Aslında adı *Amerika'da Miki Fare Zamanı* ve setin parçaları hâlen varlıklarını sürdürüyor.

Heykellerinin değerine ilişkin estetik tartışmalar olabilir ancak bombalarının sanatsal niteliği üzerinde hiçbir anlaşmazlık yok. Uzman işçilik. Patlayıcılar için izi sürülemeyecek bağlantılar. En üst kalite bileşenler. Mükemmel güvenlik özellikleri. Ve hiç kimse *hiçbir* hata olduğunu duymamış. Gideon ayrıca patlayıcılarına özel bir stil katıyormuş, her zaman bir Miki Fare saati kullanıyormuş, bir nevi kendi imzası gibi, her ne kadar saatlerin iç mekanizmalarını daha karmaşık zaman ayarlayacılarla değiştirse de.

Şimdi bak burası önemli: Shamus'ın haber yokmuş ama Gideon Richmond'da Shamus'tan dört bloktan az ötede yaşıyormuş. Anneni ve Shamus'ı beraber görmüş olması akla yakın hatta Shamus ona Annalee'den bahsetmiş bile olabilir, gerçi Shamus senden ve kendisinden başka kimsenin, annenin katılımından haberdar olmadığını iddia ediyor ama. Gideon annenin bombanın teslimatını yapacak kişi olduğunu anlamış olabilir. Yalnızca şaşırtmaca amaçlı olduğunu biliyordu, bu da her kim teslimatı gerçekleştirecekse onun için çok düşük bir risk içerdiği anlamına gelir, ancak yine de bu iş tepeden tırnağa güvenilir birini gerektiriyordu, kısacası Shamus'm sevgilisi böyle bir görev için biçilmiş kaftan.

Bu noktada işler biraz karışıyor. Shamus, Gideon'm bombanın bir plütonyum soygunu için şaşırtmaca olduğunu bilmediğine yemin ediyor. Fakat Gideon Shamus'm geçmişinden aşağı yukarı haberdar olduğundan, atomları parçalanabilir maddelere ilişkin mevcut saplantısını mutlaka hissetmiştir, öyle ya Gideon zekâdan yoksun bir adam değildi ve saplantıları da gizlemek *zordur*. Dolayısıyla Gideon'm Shamus'ın neyin peşinde olduğunu çözmüş olması büyük ihtimal. Gideon'ın soygunla bağlantısına ilişkin tereddütleri olduğuna dair elimizde kanıt var çünkü planlanan girişimden birkaç gün önce bazı arkadaşlarına dolaylı olarak açılıp pişman olduğu bir şeye karıştığından söz etmiş, faaliyetlerine büyük ölçüde tahkikat geleceğinden korkuyormuş. Ayrıca Gideon'ın nükleer cihazlara karşı özel bir nefretinin de olduğu anlaşılıyor, onların akıllı kontrol sistemleriyle dizginlenemeyeceğini düşünüyormuş. Esasında Shamus'm fikirlerine epey yakın ancak arada can alıcı bir farkla, o da şu: Gideon nükleer maddelerin ruhu öyle bir zehirlediklerini düşünüyormuş ki kirlenmeden bunlarla uğraşılamayacağı görüşündeymiş, amaç ne olursa olsun.

İşte böyle. Kıskançlık ve intikam arzusu, nükleer madde hırsızlığına karışma şüphesiyle birleşince, Gideon bombayla bir şekilde oynamaya karar vermiş, belki de çalıştırılmasının hemen ardından infilak etmek üzere veya belki de bir uzaktan kumandayla patlatılmak üzere." Daniel ağzını açacak oldu ama Volta ondan önce davrandı. "Öyleyse ne oldu da annen seni uyarma zorunluluğu hissetti? Emin değilim ancak bombayı çalıştırırken fark ettiği bir şey olabilir veya dışarıda bırakmadığım bir olasılık daha var: Belki de Gideon'm Miki Fare imgesine ilişkin saplantısını anımsadı, Gideon'm bomba yaptığını muhtemelen biliyordu, kendi taşıdığı bombada bir Miki Fare saati olduğunu da biliyordu ve bir anda aklına üşüşen kuşkular yüzünden seni uyarma gereği duydu."

Daniel başını olumsuzca sallıyordu.

"Biliyorum," dedi Volta, "bu sonuncusu epey zayıf bir varsayım oldu."

"Aynen, ama onun da ötesinde asıl mesele bana kaçınam için bağırma *şekli*. Bir tehlike *olabilir* gibi değil de ani, acil bir şey gibiydi."

Volta iç geçirdi. "Biliyorum. Ama senin kendi tarifine göre annen aşırı derecede gergindi, o hâldeyken müphem bir bağlantı acil bir gerçek hâline dönüşmüş olabilir."

"Bütün bu tahminlere Gideon ne diyor?"

"Hiçbir şey. Bir şey diyemez de. Daha bir yıl geçmeden otomobil kazasında ölmüş, sarhoş bir sürücüyle kafa kafaya çarpışmış, adam şimdi ikinci derecede cinayetten sekiz yıllığına içeride."

Daniel konuştu, "Tesadüfler, tahminler, elverişli bir ölüm, hepsi fena hâlde gevşek geliyor."

"Bu dediğine karşı çıkamayacağım. Fakat konuyu kendin soruşturmaya ne dersin? Araştırma işi mükemmel bir eğitimdir. Ayrıca artık dağlardan inip kentin parlak ışıklarına karışmaya hazır olsan gerek. Sana kalmış tabii."

"Evet, isterim," dedi Daniel. "Biraz doğrudan bilgi istiyorum."

"Tamamdır. Araştırmanı desteklemek üzere kentte sana para intikalini ayarlayacağım. Gerisini sen halledersin, kalacak yer, yeme içme, vs. Kendi başına olacaksın ama istediğinde bana ulaşabilmen için bir numara vereceğim sana. Bilgi ve ipuçlarını ayarlayabilirim ve belki de birkaç yönlendirmede bulunurum, daha çok tavsiye aslında."

"Şimdi versen?"

Volta belli belirsiz gülümsedi. "Çünkü ne olduklarından emin değilim. İşler son zamanlarda çok hızlı ilerliyor."

"Farkındayım," dedi Daniel. Tam cinsel sorununa ilişkin Volta'nın fikrini soracaktı ki Mott'un Pisdiş'i ahırdan çıkardığını duydu.

"Bir saat içinde gitmem lazım," dedi Volta ayaklanarak, "ama önce Mott ve Charmaine'le konuşacaklarım var."

"Charmaine'le ne konuda konuşacaksın?"

Volta kaşını kaldırdı. "İş. Laboratuvarı için bazı malzeme ve yeni cihazlara ihtiyacı var."

"O laboratuvarında neler yapıyor ki?"

"Bana her zaman söylemez, ben de sormam."

"Malzeme ve cihazları güven temelinde sağlıyorsun öyle mi?"

"Aynen öyle. Senin eğitimini sağlamamız da aynı temelde. Lütfen kente vardığında arayıp haber ver."

Daniel Rocking On'dan bir hafta sonra ayrıldı, Mott'tan ayrılık hediyesi olarak sırt çantasında üç kavanoz acılı fasulye yemeği ve

yüz gram Tren Kazası cinsi esrarı vardı. Charmaine bir aylığına gitmişti o yüzden ona yardımları için teşekkür ettiği bir veda notu bıraktı. Yeni uyuşturuculara rastlarsa veya klasik bir bazuka satıldığını duyarsa Mott'u arayacağına söz verdi.

Kayıt yazım: Volta ile Daniel Arasındaki Telefon Görüşmesi

DANIEL: Selam, ben Daniel. Teslimatı aldım, yalnızca yüz dolar vardı.
VOLTA: Biz *zengin* bir kuruluş değiliz, Daniel.
DANIEL: Yüz dolar *kirayı* bile karşılamama yetmez. Burası *San Francisco.*
VOLTA: Anlıyorum. Sıkıntılı bir durum. Ama sana dürüstçe söyleyeyim, para işleri karman çorman. Muhasebecimiz olan kadın, sekreterine âşık oldu. Zaruri olmayan bütün giderler üzerinde yüz dolar sınırı var.
DANIEL: Benim annemin ölümünü araştırmam zaruri değil mi?
VOLTA: Belli bir seviyeye kadar başkalarınca halledilmiş olduğu için mali olarak gerekçelendirmesi güç, öncekilere de zaten *sekiz* yüz dolar ödenmişti. Ve benden başka insanların da bu kararlarda söz hakkı var.
DANIEL: Parklarda mı uyuyacağım yani?
VOLTA: Faydalı bir biçimde uygulanagelmiş bir seçenektir.
DANIEL: Anladım, anladım, bu da eğitimin bir parçası.
VOLTA: Özel olarak değil, hayır. Ancak elbette öğrencilerimizin bir refah toplumunda hayatta kalabilecek zekâya sahip olduklarını varsayıyoruz.
DANIEL: Peki ya bilgi toplamak için birilerine rüşvet vermem gerekirse ne olacak?
VOLTA: Rüşvet, iknanm iflas ettiği noktadır. Ve sen de parayı bastırıp alınabilen bilgileri elde etmek üzere eğitimden geçmiyorsun.
DANIEL: Pekâlâ. Yüz dolar haftalıkla idare edebilirim.
VOLTA: *Aylık.*
DANIEL: Şaka yapıyorsun. Dikkatimi, hangi ara sokaklardaki çöp bidonlarınm yiyecek bulmak için daha iyi olduğunu bulmak yerine annemin ölümünü araştırmaya adasam daha iyi olur.
VOLTA: Belki de dikkatin gereklilikle keskinleştiğini öğrenirsin.
DANIEL: Bostandan elde edilen kârın yüzde yirmisini alacağımı sanıyordum.
VOLTA: Alıyorsun. On dört ay boyunca ayda yüz dolar, bin dört yüz dolar ediyor.

DANIEL: *Bin dörtyüz!* Daha çok *yüz kırk bin* olmalı!
VOLTA: Daniel, sen *brütle kârı* karıştırmışsın. Brüt toplam gelirdir. Kâr ise brütten işletme giderleri çıkarılınca kalandır, ki o da arazi kirasından tut vergilere –unutma on iki bin dönümden bahsediyoruz– ve lambalara konan gaz yağma kadar her şeyi kapsıyor. Ayrıca törensel giderler de var, yüz dolarlık banknot yakmak gibi, ve öğretmen maaşları, mesela Vahşi Bill'inki. Tabii ayrıca bir AMO üyesi olarak ödemen beklenen yüzde beşlik aidat. Ödeme yapacağını kabul edip önceden kesiyoruz, böylece sen bize geri gönder diye onu sana göndermek gibi can sıkıcı ve boş işlemlerden kurtulmuş oluyoruz. Muhasebecilerimizin işi kolaylaşmış oluyor.
DANIEL: Hâlbuki belki daha çok işleri olsa sekreterlerine âşık olacak vakti bulamazlar.
VOLTA: Eğer bir takım resmiyet kavramları dolayısıyla, kestiğimiz yüzde beşi almakta ısrar edersen sana yarın gönderebilirim. Tahminimce doksan üç dolar kadar bir şey.
DANIEL: (bir duraklamadan sonra) Hayır, kalsın. Muhasebecinle erkek arkadaşına düğün hediyesi alırsın.
VOLTA: Çok düşüncelisin. Vahşi Bill'e itibar kazandırıyorsun. Ve Daniel, ilginç bir şey bulursan mutlaka bana haber ver.

Daniel'ın bulduğu ilk ilginç şey Epiphany Chantrelle isimli esprili bir sarışındı. Onunla kentteki ikinci gününde, Kent Işıkları Kitabevi'nde karşılaştı. Epiphany onu, Treat Sokağı'nda Viktoryen tarzda üç katlı bir komün binası olan evine götürdü. Herhangi bir günde evde kalanların sayısı iki ile yirmi arasında değişmekte olup bu rakam, kimin kentte, kimin hapiste, kimin yeni salıverilmiş ya da kimin Nepal'e gitmiş ya da Şili'den dönmüş olduğuna bağlıydı. Kimse fazla soru sormuyordu ve ortama neredeyse sıkılgan bir iş birliği havası hâkimdi. Mutfakta hep bir şeyler pişiyor ve bulaşıklar yıkanıyordu. Lavabo üzerindeki bir tabelada inci gibi harflerle "Hepimiz burada misafiriz" yazıyordu. Onun altına ise biri Vahşi Bill'den aşina tabiri yazmıştı: "Bir elin nesi var, iki elin sesi var."

O ilk gece Epiphany ile yattı, öncesinde olabildiğince açık bir şekilde onunla büyük ihtimalle bir daha sevişemeyeceğini açıklamıştı. Sevişemedi de, gerçi birkaç kez denedi. Sonunda kız Rabid Lassie'nin davulcusuyla Detroit'e gitti. Başka altı kadınla birer kez sevişti ama tekrarlayamadığını görünce bir süre cinsel perhizi denemeye karar verdi. Belki sorun kendiliğinden çözülürdü.

Soran herkese on iki yaşından beri çiftliklerde ırgat olarak çalıştığını, biraz para biriktirip insanların birbirlerine bu kadar yakın

nasıl yaşayabildiklerini öğrenmek üzere San Francisco'ya geldiğini söylüyordu.

Gideon Nobel hakkında bilgi toplama işinin beyhude ve meşakkatli olduğunu kısa zamanda anladı. Gideon'ın bomba yaptığını bildiğini dahi itiraf etmeye yanaşan birini bulamıyordu. Otoban polisinin Gideon'ın öldüğü kazaya ait raporuna göz atmayı başardı. Gideon'ın kullandığı Volkswagen'e, Harlan Maldowny isimli sarhoş bir boru tesisatçısının kullandığı bir Chevy bodoslama çarpmıştı, adamın karısı adamı bir ay önce terk etmişti. Harlan ikinci dereceden cinayet suçuyla hâlen Vacaville'de yatmaktaydı. Daniel Harlan'ı görmeye gitmeyi aklından geçirdi ama sonunda bunun moral bozucu bir zaman kaybı olacağına karar verdi. Belli ki bu bir suikast girişimi değildi.

Volta'nın verdiği, Gideon'ın North Beach'teki arkadaşlarının listesini ya da en azından ondan geri kalanları elden geçirdi. Annalee'ye olan tutkulu aşkını ve reddedildiğinde sebep olduğu bazı sahneleri anımsıyorlardı ancak kimse onun uzun süre aşk acısı çekecek ya da kin tutacak türden bir adam olduğunu düşünmüyordu.

Daniel'ın araştırması gayretkeş bir beş ay, iki çift ayakkabı ve fazlasıyla otobüs yolculuğu aldı. Ve durum büyük ölçüde Volta'nın kendisine arz ettiği şekilde çıktı, ta ki Charlie Miller'la tanışana kadar.

Charlie Miller'ın kapısına, Quentin Lime aracılığıyla yani Daniel'ın Gideon Nobel üzerine bir makale yazmayı düşünen stajyer bir gazeteci olduğu masalına inanmayı reddeden bir sanat eleştirmeni vasıtasıyla dayanmıştı.

"Gideon Nobel, her şeyden önce, hadi düpedüz şarlatandı demeyelim ama New York'un batısındaki en kötü heykeltıraştı. İkincisi, sen gazeteci olamayacak kadar gençsin, o iğrenç *Genç Sanat* için bile."

"Birkaç sınıf atladım," diye açıkladı Daniel.

"Her neyse. Fark etmez. Gideon'ın sözde eserlerini tartışmayı reddediyorum."

"Esasında eserlerinden çok yaşamıyla ve özellikle de bohem yaşam tarzıyla ilgileniyorum, anlayacağınız makalenin asıl odak noktası farklı sanatsal yaşam tarzları."

"E onu da meydana çıkarman pek zor olmamalı: Son derece göz önünde ve çenebaz bir biçimde çekti acılarını. Eminim sırf North Beach'te bile yüzlerce kişi hâlâ o sefil ayrıntıları verebilecek durumdadır."

"Peki ya Miki Fare temasıyla yaptığı heykel serisi?"

"Saçmalık," diye burun kıvırdı Quentin Lime, "su katılmamış, kafasız, kitsch bir saçmalık."

"İyi eleştiriler almış."

"Çoğu eleştiri moronlar tarafından ve moronlar hakkında yazılır. Makuliyet bu günlerde Amerikan kültüründe mumla aranır oldu."

"Onu şahsen tanıyor muydunuz?"

"Asla," dedi Quentin Lime buz gibi bir sesle. "Farklı sosyal çevrelerde takılıyorduk. Gideon kendini Beat Kuşağı'ndan sayıyordu. O ve Charles Miller kendi reklamlarını yaptıkları *Üç M Bildirisi* isimli acınası bir yazı yazmışlardı. Metnin esas konusu, çocuksu bir mantıksızlık ve büyük bir ifade uygunsuzluğuyla Beatlere özgü kutlu bir hâl olarak öne sürdükleri *can alıcı* kültür kavramı 'Miki Fare Unsuru' idi."

"*Üç M Bildirisi* imzasız yayımlandı sanıyordum."

"Seni temin ederim ki kaynaklarım, her ne kadar onları açıklama özgürlüğüne sahip değilsem de, hatasızdırlar."

"Bu Charles Miller, o kim? Onun bahsinin geçtiğini daha önce hiç duymamıştım."

"Muhtemelen ondan High Life diye bahsedildiğini duymuşsundur. Çaktın mı? Miller'ın High Life birası. Bu bohemler de *amma* nüktedan oluyorlar."

"High Life, tamam, duymuştum, ama İspanya'da o, öyle değil mi?"

"Ne yazık ki iki gün önce döndü, bu da demektir ki yaklaşık yarım saat içinde Trieste Kafe'nin arka masalarından birinde, boş bir mekânın ilgi odağı olarak, kamburunu çıkarmış oturuyor olacak. Duyduğuma göre şimdilerde kendini Beat Kuşağı'nın Son Üyesi ilan etmiş. Bütün kalbimizle umalım ki öyle olsun."

"Otur, dostum," Daniel'm daha kendini tanıtmasına fırsat bırakmadan High Life hareketlendi. "*Asıl* sanat eseri nedir biliyor musun, dostum? Yaşamdır, yaşam. Yalnızca insan yaşamı da değil, *bütün yaşam*." Daniel iskemleye yerleşirken, Charles sır verircesine öne doğru eğildi. "Eskiden ressamdım. Şimdi ise boyayım. Çaktın mı?"

Daniel dikkatle konuştu, "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Ama buradaki *trajedi*yi çakıyor musun?"

"Benim kulağıma iyi gelmişti."

"Hayır, dostum. Ve neden biliyor musun? Çünkü ortada tuval yok. Herkes soktuğumun robotlarına döndü. Güç emiciler. Kadınlar kendilerini sikmek için elektrikli vibratörler satın alıyor, dos-

tum. Kişisel cihazlar, koskoca yeni bir pazar oldu. Anlıyorsun ya, dostum. Marx kendi zamanına göre bir sürü konuda isabetli tahminlerde bulunmuştu ama yani *reklamcılık* gibi bir şeyi kim hayal edebilirdi? Arzu yaratımına adanmış *başlı başına bir sanayi*! Sanki bizde yeterince arzu yokmuş gibi, değil mi?

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Daniel. "Yaşamımın çoğunu dağlarda geçirdim."

"Sen iyisi mi geri dön, dostum. Akıl sağlığını korumak için yapabileceğin en iyi şey o."

"Büyük ihtimalle döneceğim ama şu anda Gideon Nobel isimli bir heykeltıraşa ilişkin bilgil toplamaya çalışıyorum."

High Life Daniel'ın başının tam üzerindeki bir noktaya boş gözlerle baktı.

"Polis değilim," diye güvence verdi Daniel.

"Dostum, herkes ya polis ya gazeteci. Polisi *çağıran* herkes polistir. Şöhret oyununda yazarak rol kapmaya çalışan herkes gazetecidir. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yani polis çağıran kişi, hiç arkadaşı olmayan birisidir. Benim böyle bir şey yapmaya ihtiyacım yok çünkü arkadaşlarım var. Hatta belki bu Gideon denilen çocuk da bir dosttu. Neden bilmek istiyorsun ki?"

High Life'ın gazetecilere karşı açık nefretinden dolayı Daniel farklı bir kılıf denedi. "Hayatı ve eserleri üzerine bir mezuniyet tezi yazıyorum."

High Life başını dikti. "Demek öyle? Nerede okuyorsun?"

"Cal."

"Güzel Sanatlar Bölümü'nün başında kim var?"

"Polansky."

"Doğru kataloğu okumuşsun, dostum ama Polansky üç ay kadar önce felç geçirdi." High Life iskemlesinden kalkmaya davrandı. "Görüşürüz."

"Aslında," dedi Daniel, "Gideon hakkında bilgi edinmek istiyorum çünkü annemi öldürdüğünü düşünüyorum."

High Life oturdu. "Yok artık, bu kadarı da *fazla*. Annenin adı neydi?"

"Annalee Pearse."

High Life Daniel'aDaniel'a keskince baktı, sonra başını salladı. "Önüme düş de benim daireme gidelim. Biraz kafaları çekip bakalım bu işi bir yoluna koyabilecek miyiz."

"High Life" Charles Miller erime potasında doğru düzgün karıştırılmamıştı. General Custer'in uçuşan sarı saçlarına ve Oturan Bo-

ğa'nın toprak rengi gözlerine sahipti. Columbus'taki üst kat dairesi, bir şilte, üç tane portakal kasasından yapılmış kitaplık, odanın bir köşesine istiflenmiş şarap şişeleri ve sürekli ve gürültülü bir şekilde çalışan bir buzdolabıyla döşenmişti. High Life şiltenin üzerine oturup esrarlı cıgara sardı. Cıgarayı yaktı, sıkı bir nefes emip Daniel'a verdi. Dumanı üflerken konuştu, "Bu boku İspanya'dan getirdim. Basklar bunu dağlık bölgelerde yetiştiriyor. Gezegenin en iyi saklanmış sırrı bu esrar. Çükünü saat cebine yapıştırır."

Daniel birkaç nefes çekip geri verdi, Mott'un cıgaranın ebadıyla ilgili koyvereceği alaycı homurtuyu hayalinde canlandırdı. Mott cıgarasını genellikle Rastafaryan usulü, gazete kâğıdına sarardı ve sardığı şeyi tutmak için iki eli de kullanmak gerekirdi.

High Life aniden sordu, "Şimdi annene gelecek olursak, şu Gideon'ın altmışların sonunda fena hâlde abayı yaktığı Annalee mi?"

"Öyleymiş."

"Nasıl öldü?"

"Bir bomba patladı."

High Life elindeki esrarlı cıgaraya gözlerini dikerek başını salladı. "İşte, dostum, biliyorsun, kaza geliyorum demez."

"Ama bu kez değil."

"İkisini de tanırdım. Annen on altı, on yedisinde ya var ya yoktu. Çok çekici kızdı. Gizemli. Birkaç gün ortama girer sonra *puf*, bir daha görünene kadar yok olur giderdi. Gideon kaç yaşlarındaydı? Yenice otuzlarında? Havası yerindeydi, ortamlarda nasıl akacağını iyi bilirdi. Annalee'ye kendini fena kaptırdı. Onun gerçek bir Ay Tanrıçası olabileceğini düşündü. Yani, Gideon bizi daha iyi anlamak üzere insan biçimi almış tanrı ve tanrıçaların varlığına gerçekten inanıyordu. Neyse, Gideon'ın silah çekip Johnny Gilbert'i, anneni düzmeyi bırakmazsa beynini dağıtmakla tehdit ettiği gece Vesuvio's'daydım. Pek hassas konuşmadım galiba? Ama Johnny Gilbert'e böyle dedi, Johnny bir şairdi. Annen de şairlere meraklıydı. Ama sana söyleyeyim, Gideon'ın ona olan sevgisi olabilecek en hakiki sevgiydi. Onun *için* elini kana bile bulardı ama onu asla öldürmezdi."

"Annem başkasına âşıktı."

"Ne zamanlardan bahsediyoruz?"

"1980 başları."

"Olamaz. Ben ve Gideon yetmişlerin sonuna kadar sıkı fıkıydık." High Life, ne kadar yakın olduklarını göstermek üzere başparmağıyla işaret parmağını birbirine bastırdı. "O zamana kadar annen meselesini atlatmıştı. O bir sanatçıydı, sanatçılar tutkulu insanlardır. Bir saplantısı olmadıkça *mutlu* olmazdı, görkemli bir vizyon, dev bir hakikat

arardı ve bulduğunda da işin içine *tam* girerdi, boyunu aşana kadar. Ve çıktı mı da olay biterdi. Mesela anneni tanıdığı dönemde ay ışığına takıntılıydı. Geceleri çatıya çıkıp soktuğumun *ayıyla yıkanırdı*. NASA'ya mektup yazıp herhangi bir dallama astronot aya ayak basmaya cüret edecek olursa onu öldüreceğine dair tehditler savururdu. Annene Diana diyordu, onun gerçekten Ay Tanrıçası olduğuna bütün benliğiyle inanıyordu, dostum. Yatıp kalkıp ondan ve aydan bahsederdi. Bu böyle iki sene kadar sürdü. Sonra Marx'a kaptırdı."

"Karl Marx mı?"

"Oradan oraya nasıl geçti diye *bana* sorma ama Marx'ın yazdığı ya da Marx'a dair yazılmış her satırı okudu, o da iki yıl kadar sürdü. Sonra sıra bulutlara geldi."

Daniel sordu: "Peki ya Miki Fare, o da mı saplantılarından biriydi? Bir seri heykel yapmış, değil mi?"

"Ha evet, Miki'ye de ağır sardırdı. Bana yaptığı ikinci heykeli vermişti. Hepsi günün ayrı bir saatini temsil ediyordu, anlarsın ya. Benimki de gece yarısıydı. Küçük bronz bir Miki Fare, kafası kıçına girmiş. Bana göre serideki en iyi işti. Ama sıkıştığımda satmak zorunda kaldım. Biliyor musun bir açıdan Miki onun son atışıydı. Ondan sonra aşırı ilgilendiği şey, ı-ıh... *sonik* heykellerdi, bilmem biliyor musun, *yüksek* sesler. Yani, sonuçta, Miki Fare'yi de geçince, geriye ne kalıyor?"

"Bu Miki Fare heykellerini ne zaman yaptı?"

"Hmm, bir bakalım. Yetmiş yedi, yetmiş altı civarı olmalı. Evet, yetmiş altı, iki yüzüncü yılı çünkü o Noel'de herkese elleri çıkartılmış bir Miki Fare kol saati verdi."

High Life kültürel ahmaklıklara ilişkin uzun uzun atıp tutmaya başladı ancak Daniel dikkatini vermiyordu. 1976'da hâlen Kare İkili'delerdi fakat Annalee aylık kent gezilerini uzun süredir yapmıyor olmalıydı. Annalee'nin Gideon'ın bombayla bağlantısını kurması büyük ölçüde olasılık dışıydı. Ve sonra Daniel kendini şaşırtarak bu yeni bilgiyi Volta'ya aktarmamaya karar verdi, en azından etraflıca düşünene kadar.

Bu konuyu etraflıca düşünmek hiç hoş bir deneyim değildi. Treat Sokak'taki evin bodrum katındaki şiltesine uzanıp kanıtları süzgeçten geçirdi, gerekçeleri değerlendirdi, olasılık dışı noktaları aklına getirdi, aşikâr noktaları yakalamaya çalıştı, kendisinden başlayarak her bir kişiyi dikkatle ele aldı.

Annesine ihanet etmediğini biliyordu ancak soygun girişiminden önceki gece eve giren ve muhteşem bir şekilde çükünü ağzına

alan o kızın, ürettikleri düzmece belgeleri araştıran bir ajan olma ihtimali *vardı.* Belki evde bir şey bulmuştu, annesinin geride bıraktığı bir not veya başka bir şey. Bununla ilgili sorun şuydu ki annesinin bir sonraki sabaha kadar bombanın nereye yerleştirileceğini bildiğini sanmıyordu.

Shamus'ı ise esas olarak içgüdüleri doğrultusunda eledi. Öğrendikleri, Shamus'm en çok şey kaybedecek kişi olduğuna dair sezileriyle çelişmiyordu. Volta'nm Shamus'ın Annalee'yi öldürmek için bombayı değiştirmiş olabileceği önerisi bütünüyle zorakiydi; eğer Shamus soygunu sürdürmüş olsaydı Daniel bunu göz önünde bulundurabilirdi ancak Shamus sürdürmemişti, ne de işe karışan diğer kişileri ortadan kaldırmaya çalışmıştı.

Gideon ise daha sorunluydu. Kusurlu bir bomba mümkündü ancak Daniel High Life'tan edindiği bilgilerin ışığında, infilakın Gideon tarafından bilerek yapıldığı konusunda şüpheliydi. High Life Gideon'm herhangi bir şekilde nükleer cihazlar konusunda fazla bir görüş belirtmediğini iddia etmişti, tek söylediği onların korkunç bir karma içerdiği ve dolayısıyla haklarında düşünmemenin en iyisi olduğuydu. Daniel bunun ne anlama geldiğinden emin değildi çünkü bu akılsızca gamsız bir reddediş de olabilirdi, bir tabu kadar derin bir nefret de.

Sürücü Carl Fuller'ı ve alarm uzmanı Olaf Ekblad'ı koşullu olarak elemişti. Shamus, işe karışan herkesin yalnızca kendisiyle iş yapacağını ve işin yalnızca kendilerini ilgilendiren kısımlarını bileceğini söylemişti ve görünen o ki öyle de olmuştu.

Geriye annesi kalıyordu. Daniel annesinin Shamus'la kalabilmek için hemen hemen her şeyi yapacağını esefle düşündü, yani soygun başarılı olsun olmasın annesi kaybedecekti. Yalnızca soygunu engellemek suretiyle Shamus'la beraber kalabilirdi. Ve her ne kadar kendini kurban etmeye meyilli bir yanı olduğu doğruysa da, ilişkiyi kurtarmak için kendini öldüreceğini düşünmek çok aşağılayıcıydı. O deli değildi. Ve kendisini tehlikeye atabilirdi ama Daniel'ı riske sokmazdı. Ancak sonunda annesi olamayacağına onu ikna eden şey annesinin kendisine kaçmasını söyleyen çığlığının hatırasıydı: Dehşete düşmüş bir çığlıktı bu. Her ne olmuşsa, annesi bunu beklemiyordu.

Daniel, Shamus'm Volta'ya karşı dikkatli olması mesajını aklmda tutarak, Volta'nın da göz önüne alınması gerektiğine kanaat getirdi. Çok fazla bilinmeyen vardı. Her şeyden önce, Volta'nın neler olduğundan haberdar olması gerekirdi –nerede ve ne zaman– bu da demekti ki birinin ona söylemiş olması lazımdı. Yalnızca Shamus ve

birkaç saatliğine de Daniel ve annesi bombanın nereye yerleştirileceğini biliyorlardı. Kuşkusuz Volta plütonyum soygununa şiddetle karşıydı ve Annalee ile Shamus'ın birbirlerine olan hislerini de bildiğinden peşlerine adam takmış olabilirdi. Ancak bu adamların doğasında takip etmek vardı, tahmin etmek değil, gerçi belki de bombayı Shamus'a gitmeden *önce* ele geçirmenin bir yolunu bulmuşlardı. Diğer bir mesele de bunların hiçbirinin Volta'nın tarzı gibi gelmemesiydi. Fakat Shamus'ın Volta hakkında ne kastettiğini gayet iyi anlıyordu. Volta, hava durumunu konuşurken dahi bildiğinden daha azını söylüyor gibiydi hep.

On saat boyunca aklına gelen her olasılığı kafa patlatırcasına düşündükten sonra Daniel havlu attı. Çok fazla bilinmeyen, çok fazla olasılık dışı diziliş vardı ve bütün kanıtlar, aşikâr olan senaryoya varıyordu: Kusurlu bir bomba, muhtemelen zaman ayarlayıcıda bir arıza.

Kayıt yazım: Volta ile Daniel Arasındaki Telefon Görüşmesi

DANIEL: Alo, Volta? Ben Daniel.
VOLTA: Nasılsın, Daniel?
DANIEL: Züğürdüm ve hiçbir yere varamadım.
VOLTA: (gülerek) En azından aşama kaydediyorsun.
DANIEL: Beni ikna etmen lazım.
VOLTA: Geçen konuştuğumuzda yalnızca züğürttün.
DANIEL: (aksi bir biçimde) Galiba öyle.
VOLTA: Araştırma yaptın mı?
DANIEL: Evet, ama şaşırtıcı keşiflerde bulunamadım.
VOLTA: Gideon'ın anneni öldürdüğüne ikna oldun mu?
DANIEL: Tam olarak değil.
VOLTA: Ben hiç olmadım. Düşündükçe annenin bomba patlamadan yalnızca saniyeler önce bombayı Gideon'la ilişkilendirmesi daha da olasılık dışı geliyor. Daha önce de dediğim gibi, çantanın içinde onu bombanın patlamak üzere olduğuna inandıracak bir şey duymuş olması daha olası görünüyor, bir ses, zaman ayarlayıcının bağlanması gibi.
DANIEL: Benim de vardığım geçici sonuç o.
VOLTA: O kısmı hiç araştırdın mı? Kusurlu bir bomba olması olasılığını?
DANIEL: Hayır.
VOLTA: Ben araştırdım. Dört tane patlayıcı uzmanıyla konuştum, hepsi de uyarıcı bir ses çıkmasının fiilen imkânsız olduğunu

söylediler, gerçi bombanın tipine bağlıymış ama. Uzmanlardan biri, "Arıza" Martien, eğer annenin algıları özellikle açık bir ruhu var ise ölümün eli kulağında olduğunu "hissetmiş" olabileceğini söyledi, bunu bir olasılık olarak belirtti ama çok şüpheli olduğunu da ekledi. Ancak, bombaya ilişkin polis raporunu elde etmeye çalıştığımda kayıp olduğunu öğrendim. Hiç kayıt yok. Kaybolmuş. Dolayısıyla hiçbir yere varamamış olsan da yalnız değilsin.

DANIEL: Polis kayıtları kayıp diyerek ne kastediyorsun?

VOLTA: Daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Bomba raporu dosyasında yok. Her bombalama vakasında bombanın bileşimini, patlayıcı tipini, vs. belirlemek için izlerin laboratuvar analizi olur. Rapor ya hiçbir zaman dosyaya konmamış ki bu çok olağan dışı bir durum olur ya da oradan alınmış. Ya da en büyük olasılıkla, bürokratik evrak dolaşımı esnasında yanlış dosyaya konmuş. İstersen sen de incele. Yine de belirteyim, emniyette fevkalade bir bağlantımız var ve o kadın da hiçbir yere varamadı. Ayrıca, araştırmaların seninle ilgili merakı kuşkusuz alevlendirecektir, dolayısıyla tahkikatı ve belki hmçlarım da.

DANIEL: Bunları uydurmadığını nereden bileyim?

VOLTA: Bilemezsin. Ama bilgiyi teyit etme özgürlüğüne sahipsin. Aslına bakarsan bunu yapabilmen için ödeneğini ayda 120 dolara çıkaracağız. Bizim sözümüzü teyit etmen için sana ödeme yapmak tuhaf bir düzenleme ancak tuhaflıklardan keyif almak AMO'da gelenektir.

DANIEL: Bu konuda sözüne güveneceğim. Yine de artış için teşekkürler. Artık haftada iki kez öğlen yemeği yiyebilirim.

VOLTA: Gerçekten, Daniel. Yakınmak, çoğu insana olduğu gibi sana da yakışmıyor.

DANIEL: (hızla, Volta'yı hazırlıksız yakalamaya çalışarak) Annemin Berkeley'de Shamus'la görüştüğünü biliyor muydun?

VOLTA: Hayır. Ama elbette böyle bir olasılıktan kuşkulanıyordum, zaten annenden de eğer ortaya çıkarsa beni aramasını istemiştim.

DANIEL: Niye Shamus'm çıkıp geleceğini düşünmüştün?

VOLTA: Annalee'den bahsederken gözlerini görmüştüm.

DANIEL: Shamus'ı takip ettiriyor muydun? Ya da bizi?

VOLTA: (sabırla, fakat biraz gıcık olarak) Hayır, Daniel. Şunu anlamalısın ki Shamus'm nükleer maddeler çalmasını istemediysem ve onu vazgeçirmeye çalıştıysam da fiziksel olarak müdahale etmezdim, hele ki anneni öldürerek asla. Farklı düşünüyorsan, birbirimizin zamanını ve hevesini boşa tüketiyoruz demektir.

DANIEL: Özür dilerim, seni gücendirmek istemedim. Son birkaç aydır sorular sorup duruyorum ve yanıtlara açım.

VOLTA: Sana verebileceğim tek şey, annenin patlamada öldüğü güne dek plütonyum soygununa ilişkin hiçbir şey bilmediğime dair sözümdür.
DANIEL: Sormamın sebeplerinden biri de şu, Shamus sana güvenmememi söylüyor. Merak ediyorum, acaba *sen ona* güveniyor musun?
VOLTA: Son zamanlarda eskisi kadar değil. Pek iyiye gitmiyor. Belli ki çok içiyor ve uyuşturucu kullanıyor, şu ağrı kesicilerden, ya Percodan ya Dilaudid.
DANIEL: O öyle şeyler yapmaz hâlbuki. Hâlâ siyah eldivenini giyiyor muymuş?
VOLTA: Evet ama parmak uçları kesik olarak. Bütün bunları da Dolly'den duyuyorum bu arada.
DANIEL: Shamus'ın durumu moralimi bozdu.
VOLTA: Simya, çöküş getiren güçlerle büyülenilmemesi için uyarılarla doludur. Ayrıca geleneksel olarak gümüşten yanan birinin ay tarafından işaretlendiği kabul edilir.
DANIEL: (aniden, ama talepkâr bir biçimde değil) Bütün bunları düşünmekten yoruldum. Bu konuda artık gidecek bir yer göremiyorum. Sırada ne var, eğer varsa tabii?
VOLTA: Üç hafta tatil yap. Seni bağlantıya sokmak istediğim adam yirmi sekizinde dönecek. O sıralarda ara, sizi temasa geçireyim. Adı William Clinton.
DANIEL: Ne üzerine çalışacağım?
VOLTA: Odaklanma.
DANIEL: Vahşi Bill'le onu çalıştık sanıyordum.
VOLTA: Öyle. İyi hazırlanmış olduğuna inanıyorum.

Rebis William Clinton, Rocky Dağları'mn batısının as kasa hırsızıydı. O çevrelerde bilinen adıyla Çıt Willie, her tür kilidi delebilir ya da patlatabilirdi. Ancak sürekli ve hararetli bir biçimde belirttiği üzere, kasa hırsızlığı sanatının en yüksek ifadesi şifreli kilitlerin yalnızca dokunarak açılmasıydı; kilidin çarkı, mandalı ve pimi olarak vücut bulmak, parmak uçları yoluyla saf bir hissiyatın içinde kaybolmaktı. Kırkıncı yaş gününde Willie kasa açarken bir daha elleri dışında hiçbir şey kullanmayacağına yemin etti. Kullanmadı da ve bundan çok hoşnuttu. Matkap ve patlayıcı Willie'ye göre bütün teknolojilerin yaptığını yapıyordu: Hissi öldürüyordu. Zamandan ve mekândan kazanmak kisvesi altında aslında onları katlederek, insanları temassız bırakıyorlardı. Oysa Willie ve diğerlerine göre var olmanın daha iyi yolu temasta olmaktı. En coşkulu söylevleri esnasında

Willie sanayileşmenin, duyu ve duygu arasındaki putperest refleksi mahveden bir Hristiyan kumpası olduğunu iddia ederdi.

Willie yoğun kahverengi gözlere sahip, kısa boylu, ince yapılı bir adamdı. En dikkat çeken özelliği; atasözleri, kaynağı belirsiz alıntılar, eğretilemeler, tartışmaya açık gözlemler ve dolambaçlı görüşlerden oluşan anafor hâlinde patlamalar şeklinde konuşmaya olan eğilimiydi. Daniel Willie'nin Mission semtindeki dairesine vardığında, Willie Daniel'm uzattığı eli almış ve birkaç dakika inceledikten sonra Daniel'a oturmasını ve iki elini de avuçları yukarıda kalacak şekilde çalışma tezgâhına koymasını buyurmuştu. Daniel denileni merakla yapmış ve sonra Willie karşısına oturup beş gümüş iğneden oluşan bir kutuyu açınca birden huzursuzlanmıştı, iğneler öylesine inceydi ki görünmezlikle dans ediyorlardı.

"Bunlar ne için?"

"Anlaşılmazın eliyle anlaşılmazlık, Daniel, akıl ermezin eliyle bilinmezlik. Duyarlığı ölçmek için. Sinaptik ayrımcılık. Senin kendine özgü sinirsel farkındalığın. Acıtmaz. Gerçi sanırım Carlyle söylemişti, 'Yaşamın trajedisi, insanların çektikleri acılardan çok kaçırdıkları şeylerdir.'" Willie iğnelerden birini ışığa tuttu. "Şimdi gözlerini kapat ve bir şey hissettiğinde bana söyle, en ufak bir baskı ya da başka bir his."

Daniel gözlerini kapattı ve masanın üzerine ters koyduğu ellerine yoğunlaştı. Sol işaret parmağında bir karıncalanma hissetti ve Willie'ye söyledi.

"Evet," diye fısıldadı Willie, "devam et."

Daniel sağ yüzük parmağında bir yanma hissi duydu. Ardından sol orta parmağı karıncalandı. Willie konuştu, "Eh. Birikim zayıf. A artı B, ama C değil. Eşikler tıkanmış. Gözlerini açabilirsin." Willie ona dik dik bakıyordu. "Fiilî dokunsal hissizlik. Kaplumbağanın kabuğunda bile daha fazla his vardır. Öyle olsun. Yugoslavya'da dedikleri gibi, 'Doğruyu söyle, tabanları yağla.' Korkarım mutlak prensiplerden başlamamız gerekecek. Kilit açmanın bir sanat olduğunu ve sanatın gerekliliklerinden birinin kullandığın organları pekiştirmek olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi Daniel çekinerek, sesinde biraz da aksilik yok değildi, "Anladığımdan emin değilim."

"Çamurlu zihin, bulanık sular. Pekâlâ. Sickert ne demiş bak: 'Sanatın bütünü, bir uzun esin tomarıdır.' Ve o esin yalnızca Horace'm 'boş' diye nitelediği zihinlere görünür, gerçi o aslında kalbi serbest bir kadından bahsediyordu. Kendinden kurtul, Daniel. Kilitleri açmak için kendini açman gerekir. Parmak uçlarından kayıp yok ol."

"Peki ya dönemezsem?"

"Daima bir kapı açılır."

Daniel konuşacak oldu ama Willie sözünü kesti. "Hayır. Sana başka soyutlama yok. Sen onun içinde yüzecek tipsin ama taştan sıkılmış suda yıkanmalısın. Lütfen yeniden gözlerini kapatıp ellerini avuçlar yukarıda duracak şekilde masaya koyar mısın?"

Daniel hemen her iki avcuna da hafif ve kâğıtımsı bir şeyin bırakıldığını hissetti.

Willie komut verdi, "Tamam, açabilirsin."

Daniel sağ elinde yüz dolarlık bir banknot gördü. Sol elinde ise üzerinde bir dizi rakam yazılı bir kâğıt parçası vardı.

Willie açıkladı, "Telefon numarası Oriana Coeur'un. Para da ona ödemek için."

"Neye karşılık?" diye bilmek istedi Daniel.

"Oriana'nın engin duyusal boyutlarına karşılık. Dokunma duyularını geliştirene kadar her perşembe onunla görüşeceksin. Haftanın diğer altı gecesinde ise akşam yediden sabaha karşı üçe kadar, çalışmak için burada benimle buluşacaksın. Alarm sistemleriyle başlayacağız. Kilit meselesi sen Oriana'yla çalışana kadar bekleyecek. Bir Estonya atasözünde dendiği gibi, 'Dilsizden şarkı söylemesini bekleme.'"

"Oriana'nın 'duyusal boyutları' ile kastın nedir?"

"Hah işte! Görüyor musun? Dikkat, hayal gücüne el konduğunda başlar. Oriana, dokunmaya karşı fevkalade duyarlılığı olan bir gecelerin kadınıdır. Bir gecesi normalde beş yüz dolar ama bu alıştırmayı onunla beraberce geliştirdiğimiz için ücreti çok daha az."

"Peki o ve ben tam olarak ne yapacağız?"

"Oriana sana *tam* talimatları verecek ama esas olarak sen onun yönlendirdiği yerlerine dokunacaksın, çeşitli basınçlar ve hareketler kullanarak. Oriana tatmin olana kadar tatbik edeceksin. *O* diyorum bak dikkat et, sen değil. Giysilerini çıkarmayacaksın. Amacın yalnızca onu memnun etmek değil aynı zamanda onun hayatının gerçek anlamda senin ellerinde olması. *Gerçek anlamda.* Onun zevk almasını yanıt olarak kabul edersek senin görevin de Krause'un dediği gibi 'bulmacayı sağlamak.'"

O akşam Oriana, kızıl ışıltılı altın rengi saçları yastıklara dağılmış, kolları iki yana geniş biçimde açılmış hâlde, kendisine dokunulmasını istediği yerleri ve dokunulma şeklini çok daha açık talimatlarla verdi, akla gelebilecek her yere ve her şekilde. Oriana zevkinin doruğundayken, Daniel onun da kendisine dokunduğunu hayal etti ve baş döndürücü bir an boyunca tenleri arasındaki bütün

ayrımı kaybetti. Sonradan, ellerini ışık küreleri gibi hissetti. Ancak Oriana yüzü hâlâ pembe pembe, Daniel'ın parmak uçlarını öpmeye başlayıp *onun* zevkinin ne olduğunu sorduğunda, beklemek istediğini söyledi.

Oriana, Daniel'ın orta parmağını nazikçe ısırdı. "Willie, pantolonunu çıkarma dedi, ha? Tam bir pürist."

Daniel konuştu, "Aslında tam olarak o değil. Geçmişte bir kadınla yalnızca bir kez beraber olabildim."

"*Beraber olmakla* ne kastediyorsun? Gecede yalnızca bir kez gelebildiğini mi?"

"Bir kez, o kadar."

Oriana dikkat kesilmişti. "Yani bir daha o kadın için kaldıramıyorsun, hiçbir zaman?"

Daniel başıyla onayladı.

"Şöyle bir titreme bile mi gelmiyor?"

"Sıfır."

"Bu hanımlar ne yaptıklarını biliyorlar mıydı?"

"Son derece çekici ve hatırı sayılır derecede sabır sahibiydiler."

"Peki sence mesele nedir?"

"Bilmiyorum. Yaralanma kaynaklı olabilir. Bir keresinde ufacık bir metal parçası beynimin sağ ön kadranından geçmişti."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Karışık bir mesele, Oriana. Annem bir kazada öldü, ben de neredeyse ölüyordum."

"Ah tatlım," dedi Oriana. Daniel'm ellerini tutup kendi yüzüne bastırdı.

Daniel avucunda bir damla gözyaşı hissetti. "Ağlama," diye rica etti. "Lütfen."

Oriana Daniel'ın ellerini yüzünden hızla çekip yatağa yüzü ona dönük oturdu. "Siktir git," diye tısladı. "Canım ağlamak isterse ağlarım."

Daniel âşık olmuştu. Ona dedi ki, "Seninle sevişmek için beklemek istiyorum çünkü bir geçmişim olacağına bir geleceğim olmasını tercih ederim."

Yanıt olarak Oriana ona çıplak kollarıyla sarıldı. "İstediğin zaman ve istediğin kadar."

Perşembe akşamları Daniel harika bir öğrenciydi ancak haftanın geri kalanında dikkat dağınıklığıyla mankafalaşıyordu. Zihni Oriana'nın o ağız sulandıran, inanılmaz ölçüde duyarlı bedeninde dolaşıyordu. Willie'nin zihni de Oriana'nın bedeni kadar ilginçti ancak tahrik edicilikte yanına yaklaşamazdı.

Yine de takip eden üç ay içinde Daniel elli farklı çeşit alarm sistemini etkisiz hâle getirmeyi ve anahtarla açılabilecek neredeyse her türlü kilidi anahtarsız açmayı öğrenmişti. Eğitimin dördüncü ayında Willie şifreli kilit konusuna giriş yaptı. İlk haftaki derslerde Willie onu iki saat boyunca gözleri bağlı, kulakları tıkalı ve kalın eldivenlerle oturttu ve ancak ondan sonra en basit 3,95 dolarlık bir şifreli kilit üzerinde deneme yapmasına müsaade etti. Daniel kadranı çevirirken Willie de ona ders veriyordu. "Parmak uçlarınla kilidin *içini* hisset. Sanki su arayan kök uçlarıymış gibi. En ufak bir direnci, moleküller arasındaki sürtünmeyi hisset. Parmak uçlarına güven. Beyninden daha yakındalar, çok daha az meşguller ve müthiş derecede daha az karmaşıklar. Bunu kendin de görmen için bu kilidi açman lazım ve Edgar Davis Dodds'un da dediği gibi, 'Özgürlük, ihtiyaçlarına eşit olmakta yatar.' Ama öncelikle gereklilik ile arzu arasındaki farkı iyice anlaman gerek."

Daniel, Oriana'yı yalnızca arzuladığını mı yoksa aslında ona ihtiyaç mı duyduğunu merak etti.

"Daniel," diye onu paylamaya başladı Willie, "Jüpiter'in tepesinden seyrettiğin gün batımı manzarası güzel mi?"

Daniel kilit işinin başına döndü.

O gece Daniel'm ev ödevi vardı, ucuz bir şifreli bisiklet kilidi. Kilitliydi. Ertesi akşam açık olarak geri getirdiğinde, eve götürmek üzere iki kilit daha aldı. Willie, evde bir gecede yirmi kilit açabildiği zaman çalışmalarının saha uygulaması kısmına geçeceklerine söz verdi.

Willie ilk birkaç işte keşif kısmını kendisi halletti ve alarm sistemini etkisiz hâle getirmekten kasanın yerini belirlemeye ve açmaya kadar çeşitli konularda Daniel'ın kabiliyetini denedi. Kısa zamanda Daniel'ın sorumlulukları keşif ve planlamayı da içerecek kadar genişlemişti. Haftada aşağı yukarı bir saha çalışması yapıyorlardı veya Oriana'ya yaptığı ziyaretler kadar sık. Daha başlarda Daniel Willie'ye, Oriana'yla haftada iki kez çalışmasının iki misli fayda sağlayacağını düşündüğünü belirtmişti. Willie mutlaka sağlayacağını ancak kendisinin bu masrafın altından kalkamayacağını söylemişti. Daniel kendisini daha sık görüp göremeyeceğini sorduğunda Oriana, eğer onu haftada birden daha sık görecek olursa beynindeki zevk merkezinin yanacağını iddia etmişti.

Daniel Willie'nin kılavuzluğundaki çıraklığı boyunca yirmi üç kasa açtı. Daniel'ı bütün bütün dehşete sokarak hiçbir şey çalmadılar. Tiburon'daki bir dişçinin duvar kasasından müteşekkil ilk işi esnasında hırsızlık karşıtı kural sıkı bir biçimde oturtulmuştu.

"Geri koy onları," diye tıslamıştı Willie.

Daniel Willie'nin şaka yaptığını sanmış ve ceketlerinin cebine deste deste paraları ve 30 gramlık bir kokain paketini sıkıştırmaktan bir an bile geri durmamıştı.

"Daniel," diye kükremişti Willie, "duymadın mı yoksa anlamadın mı? *Geri koy onları. Alıştırma* yapıyoruz."

"Ciddi ol lütfen," diye yalvardı Daniel. "Eğer yakalanırsak polise böyle mi diyeceğiz, sorun yok memur bey, biz sadece alıştırma yapıyoruz."

"Polise bir bok demeyeceğiz, hiçbir zaman. Ve gerekmedikçe de çalmayacağız. Ve Salinius'un gözlemine kulak vereceğiz: 'Şerefin en büyük düşmanları açgözlülük ve elverişliliktir.'"

Daniel uyuşturucu ve parayı kasaya geri koydu. "Nedir bu yani?" dedi alaycılıkla. "Sanat için sanat mı?"

"Kendini methediyorsun. Bu yalnızca alıştırmadan ibaret. Bol bol alıştırma yaptıktan sonra belki sanat hâline gelebilir."

Daniel parladı, "Hey! Neredeyse bir senedir ayda yüz dolarla yaşıyorum!"

"Çok bile," dedi Willie. "Hem, ayda *beş yüz* dolarla yaşıyorsun, yüz dolar oda kirası, dört yüz de Oriana'ya."

"Anladım," dedi Daniel bıkkınlıkla, "Herhâlde hesabımdan düşüyorsunuzdur. Sizde hiç acıma yok."

"Öyle değil aslında. Biz yalnızca oyunbazca adiliz."

"*Oyunbaz* mı?" diye tekrarladı Daniel. "Bu çarpık bir düşünce şekli." Daniel kasanın kapısını döndürerek kapatmaya başladı.

"Hayır," diyerek durdurdu Willie. "Bekle. Yalnızca hiçbir şey almamakla kalmıyoruz, zahmetlerine karşılık *daima* onlara bir şey bırakıyoruz." Daniel'a ufak, şık basımlı bir kart verdi. Üzerinde Rilke'den bir alıntı vardı:

yok seni görmeyen bir yer.
Değiştirmelisin yaşamını.

Daniel kendi kendine gülümseyerek kartı kokain paketinin üzerine bıraktı, kasayı kapatıp kol topuzunu pervasızca döndürdü.

Daniel'a göre kasa açmanın en aydınlatıcı yönü, insanların gizli tutmayı seçtikleri şeyler olmuştu. Para ve uyuşturucu en yaygınları olmakla beraber mücevher, evrak ve silahlar kapalı kapılar arkasındaydı, ancak bunlardan sonra liste gittikçe tuhaflaşmaktaydı:
Litrelik bir kavanozda takma gözler
Düzleştirilmiş bir daktilo

Bir çift tekerlekli patenin etrafına sarılmış siyah bir külot
(Daniel bunu söylediğinde Oriana bir kahkaha patlatmıştı)
Formaldehit dolu bir kavanozun içinde bir tembelhayvan cenini
İncecik örgü gümüşten zinciri olan küçük, yirmi dört ayar altından bir yoyo, Daniel bunu öylesine istemişti ki neredeyse tadını alabiliyordu
Eski bir kahve demliği
Bir parça tebeşir
Taş gibi sertleşmiş francala ekmek
Ve Daniel'm en sevdiği, bomboş bir kasada özenle basılmış bir not: "Bok ye, George. Her şeyi aldım ve şu anda havuzcu çocukla Paris yolundayım."
(Oriana da en çok bunu sevmişti.)

Kayıt yazım (Kısmi): Volta ve Willie Clinton Arasındaki Telefon Görüşmesi

VOLTA: Ulusumuzun başkentindeki malum bir kütüphane, hakkıyla bize ait olan bazı eski belgeleri sahiplenmiş.
WILLIE: Yola çıkıyorum.
VOLTA: Peki ya Daniel?
WILLIE: Biliyorsun böyle işlerde hep yalnız çalışırım. Pek sevilen bir Güney Kaliforniya atasözünde de dendiği gibi, "Her şey farklı diye her şey değişti demek değil."
VOLTA: Pekâlâ. İlginç bir bitirme sınavı olabilir diye düşünmüştüm o kadar.
WILLIE: Bitirme sınavına ihtiyacı yok. Ehliyeti aldı ancak bir kasa hırsızı olarak gelip gelebileceği bu kadar. Hakkını yemeyeyim, bu iş için bir hissiyatı var ancak gayretli değil. Benim sezgime göre ki yanılıyor da olabilirim, Daniel *içeriyi* değil *dışarıyı* istiyor. Ve galiba Schiller'di, "Ne mutlu gereklilikleri, sanatını bulanlara." Benim görüşüme göre kasa hırsızlığı Daniel'm sanatı değil. Genç ve güzel bir kadının da bütün dikkatini bulandırması iyi olmadı tabii.
VOLTA: Tatlı şaşırtmacalara hiçbir zaman düşman olmadım. Sonuçta, sen öğrenmedikçe dersin ne olduğunu söylemek kimin haddine.
WILLIE: Utanmaz adam! Bunu Sofokles'ten çaldın!
VOLTA: William, T. S. Eliot'm dediği gibi, "İyi şair ödünç alır, büyük şair ise çalar."
WILLIE: Senin eğri büğrü ettiğin alıntıları dinleyecek vaktim yok benim. Ne zaman gidiyorum?
VOLTA: Yirmi saat içinde. Castro'daki Bruce ayarlamaları yapıyor. Peki ya Daniel? Önerin var mı?

WILLIE: Çocuğa biraz para biraz da izin ver. Ayda yüz dolar da biraz gaddarlık *olmuş* yani. Yoksa korkarım San Francisco'da bir haneye tecavüz ve hırsızlık fırtınası kopacak.
VOLTA: Eh, ne derler bilirsin: "Atı suya götürebilirsin ama sırtüstü yüzdüremezsin ya da şalgamdan kan emdiremezsin."

Daniel cuma akşamı Willie'nin evine vardığında kapının kilitli olduğunu ve eşiğine bir not iliştirildiğini gördü: "Daniel, içeri buyur." Önceki gece Oriana'yla yaptıkları seanstan dolayı aklı hâlâ bir karış havada olan Daniel'ın notu anlaması biraz sürdü.

Kilidi zorla açıp içeri girdi.

Çalışma tezgâhının üzerinde bir kasa duruyordu, şifreli ufak bir Sentry kasa. Açması çocuk oyuncağıydı. İçinde Rilke alıntılı kartlardan bir deste, elde yapılmış bir vanadyum maymuncuk seti ve Willie'den bir not daha vardı:

Kusura bakma sana şahsen veda etmek ve iyi dileklerimi sunmak şansım olamadı çünkü acil bir işe bütün dikkatimi vermem gerekti. Bu maymuncukları bir mezuniyet armağanı olarak kabul etmeni rica ediyorum. Seninle çalışmak bir ayrıcalıktı. Sözü daha uzatabilirim ama Auden'in ayıpladığı gibi, "Duygusallık, duygunun bir kusurudur."
Volta Six Rivers değişim noktasından onu acilen aramanı istedi.
Neye ihtiyacın varsa onun kapıları açık olsun sana,
Willie

Daniel notu okumayı bitirdiğinde aklına gelen ilk düşünce, *şimdi artık Oriana'yı becerebilirim* oldu. Yine de öncelikle, talep ettiği üzere Volta'yı aradı. Volta'nın kafası meşgul gibiydi, Daniel'a Hibernia Bank'ta beş bin dolarlık bir banka çekinin onu beklediğini ve iki hafta sonra Tucson'daki Bathsheba Otel'in 377 numaralı odasında Robert Sloane ile buluşması gerektiğini söyledi.

Daniel sabah çeki bozdurdu ve yeniden Treat Sokağı'na gitmek üzere bir taksi tuttu, vardığında taksiciye beklemesini söyledi. Alet edevatını toplaması yalnızca birkaç dakika aldı. Çıkarken, yirmilikler hâlinde bin dolar saymak için mutfağın önünde durdu ve paraları masanın üzerine bıraktı. Taksiyi Clift Otel'e yöneltti, sürücüye yüz dolar bahşiş verdi, valizini taşıdığı için kapıdaki görevliye yirmi dolar verdi ve on günlüğüne bir süit oda tutup 1500 dolarlık bütün ücreti peşin ödedi. Süit oda şık ve konforluydu. Kiraz ağacından masaya oturup Oriana'nın numarasını çevirdi. Bilgisayardan gelen bir ses numaranın kullanım dışı olduğunu belirtti.

Takip eden ve işkence gibi geçen üç günü Oriana'nın Willie'yle mi gittiğini ve neden hoşça kal demediğini merak ederek geçirdi. Numarasını tekrar tekrar çevirdi ve aynı iğrenç ses aynı kötü haberi vermeyi sürdürdü. Polisle veya bir müşterisiyle başının belaya girip girmediğini merak etti. Neler olduğunu öğrenmek üzere Volta'ya sormayı düşündü. Oriana'nm uzun bedenini, belinin iki yandan kıvrımını, bacaklarının ılık iç kısımlarını düşündü. Izdırap çekti.

Dördüncü gün erken saatlerde rahatsız bir uykudan uyandığında, telefonda parlayan kırmızı mesaj ışığını gördü. Resepsiyondan ona bir mektup bırakıldığını bildiriyorlardı. Birkaç dakika içinde oda görevlisi mektubu şahsen teslim etti.

Oriana'nm notu kısaydı:

Şimdi artık hep bir geleceğin olacak.

Daniel gülmeye başladı ve kahkahaların orasında gözyaşlarına boğuldu. Notu yakana kadar da durduramadı kendini.

Altı gün sonra, Tucson uçağından bir gece önce, Daniel Marina Safeway Süpermarketi'nin kasasından on bin doları iç edip, bütün parayı Treat Sokağı'ndaki evin mutfak masasına bıraktı, sonra da son gecesini geçirmek üzere Clift'e döndü. Schiller'den şu sözü söyleyen Çıt Willie olmalıydı, "Eğer lüks cömertlik ilhamı vermiyorsa, o lüks hak edilmemiştir."

Berbat Bobby Sloane –uzun boylu, ince yapılı, şakaklarına ak düşmüş, daima şık ve aşırıya kaçmayan giyimli– bir kumar hastasından çok, bir tasarruf ve kredi kurumunun başkan yardımcısına benzerdi. Eğer onunla yirmili yaşlarının başında, hayatındaki tek ihtişam atılımına yenik düştüğü zaman karşılaşmış olsaydiniz, size kartvizitlerinden verirdi büyük ihtimalle, ve işte orada, kabartmalı yazıyla adının altında şöyle yazardı:

ROBERT SLOANE
Poker Oyuncusu & Genel Kumar Hastası

Her memleketten her adamla
Sayabileceği her miktar için
İstediği her oyunu
Her yerde, yüz yüze
Oynarım.

Berbat Bobby ciddi olarak poker oynamaya dokuz yaşında, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ardından başlamıştı. İlk oyununu Georgia'daki bir şeftali bahçesindeki göçmen kampında yakılan ateşin başında oynadı. Babasının yeni çizmeleriyle oyuna girmişti, bu çizmeler için adamlardan biri elli sent vermişti. Babası bir hafta önce ölmüştü, bir bar kavgasında döve döve öldürülmüştü. Güneş doğmadan Bobby elli senti altmış yedi dolara çevirmişti.

Neredeyse kırk yıl sonra, Berbat Bobby Sloane Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi kâğıt oyuncusu olarak kabul ediliyordu, özellikle Texas Hold'Em pokerde ama Aygır Johnny Coombs yakın zamanda fişlerini paraya çevirip emekli olduğundan beri belki 5-Kart Stud oyununda da.

Daniel 377 numaralı odanın kapısını çaldığında kapıyı bir otel görevlisi açtı. Daniel görevlinin arkasında, savrulan dumanın arasında bir kâğıt oyununun oynanmakta olduğunu gördü. Görevliye Bay Sloane ile görüşmek istediğini söyledi, birkaç dakika bekledikten sonra Berbat Bobby koridora çıkmıştı. Donuk mavi gözleri ve büyük, kemikli elleri vardı. İyi bir terzinin elinden çıktığı belli olan balıksırtı bir ceket, kahverengi spor pantolon, daha açık kahverengi bir gömlek ve joker yüzü şeklinde altın bir kravat iğnesi takılmış siyah bir kravat giyiyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Daniel," dedi Bobby mahmur Georgia aksanlı bariton sesiyle. Cebinden bir oda anahtarı çıkarıp Daniel'a doğru fırlattı. "Odaya git ve kafanı biraz dağıt. Oraya geldiğimde görüşürüz. Neye ihtiyacın varsa oda servisini ara ve oda hesabına yazdır."

Daniel başıyla kapıyı işaret etti. "O içerideki oyunda mı oynuyorsun?"

"Öyle," diye iç geçirdi Bobby, "ve çok fena sıkıştım ve kan kaybediyorum. O yüzden bu iş uzar gibi görünüyor."

Daniel yatarken Berbat Bobby henüz orada değildi ama sabah uyandığında gelmişti, telefonda konuşuyordu.

"*Dört* sayıyla Denver! Neler oldu yahu? Raiderlerin köşe savunma oyuncuları oto hırsızlığından mı enselenmiş? Savunma hattı gümrükte mi yakalanmış? Tanrım, belki ben yaşlı bir av köpeğiyim ama hâlâ kemikten anlarım yani. Sıçayım, Raiderlar üzerine yirmi bin ver bana. Üstler nedir? Altlardan da bir beşlik ver."

Daniel Bobby'nin telefonu kapattığını ve yeniden tuşlara bastığını duydu. "Ben 377'den Robert Sloane. Odaya iki yumurta, iki tane çıtır kızarmış domuz pirzolası ve bir litre taze sıkılmış portakal suyu gönderir misiniz lütfen?" Daniel'm uyandığını görüp telefona

"Bir dakika lütfen," deyip Daniel'a döndü, "Kahvaltı edecek misin?"

"Senin siparişin kulağıma iyi geldi."

Bobby siparişi çiftleyip telefonu kapattı.

Daniel sordu, "Kâğıt oyunu bitti mi?"

"Yarım saat kadar önce dağıldık."

"Kazandın mı?"

"Yirmi bin kaybettim."

Miktar kadar Bobby'nin kayıtsızlığından dolayı da sersemleyen Daniel, "Bu çok para, yirmi bin," dedi.

"Hızlı hızlı söylersen değil," diyerek sırıttı Bobby. "Ayrıca unutmamalısın ki *para* için oynamıyorsun, *fiş* için oynuyorsun ve fiş yalnızca takibini sağlıyor. Fişleri yuvarlak yapıyorlar çünkü fişin yuvarlanması *gerekir*. Yuvarlanmaktan bahsetmişken, takım taklavatı toplasak iyi olur. Raider'lerin Bronco'ları iyice bir tekmelemesini seyrettikten sonra hemen çıkacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

"El Paso. Umut vadeden bir 7-Kart Stud oyunu var."

"Ben oynayacak mıyım?"

"Bir süre oynamayacaksın. Önce kuralları ve adetleri, farklı oyunları ve stratejileri, temel ilkeleri ve hareketleri öğrenmen lazım. Ve kendi paranı kazanacak kadar iyi olana kadar benim paramla oynayacağın için benim borum ötecek. Ne zaman yanıma birini alsam şartlarım aynıdır. Bir kumar oyununda beni teke tek yenene kadar benim borum öter, sonrasında ne istersen yaparsın. Bana meydan okuyup da kaybettiğin her sefer, zahmetimden dolayı sana on bine malolur. Oyun budur Daniel ve seçim senindir. Bu ilk ders de aynı zamanda, temel bir kumar gerçeği: Oyunu beğenmediyse, oyuna oturma."

"Diyelim ki seni yenemiyorum?"

"O zaman zaten öylesine çulsuz ve yılmış ve bombok olacaksındır ki acıdığımdan seni serbest bırakırım, eğer güzelce yalvarırsan. Şimdi zalim gibi görünüyorum ama aslında ben dünyadaki geçinilmesi en kolay adamım, hiç katlanamadığım iki şey hariç: yakınmak ve kötü niyetle böbürlenmek. Kaybettiğinde yakınma, kazandığında böbürlenme."

"AMO'yla olan bağlantını sorsam uygun olur mu?"

"Sorun değil, gerçi kâğıt oyunu adabında adamı özel hayatına ilişkin bilgi almak amacıyla sıkıştırmak yoktur."

"Seni rahatsız etmek istemezdim."

"Rahatsız etmedin." Bobby televizyona doğru sallana sallana yürüyüp cihazı çalıştırdı. "İlk büyük bahisli oyunlara geçtiğimde,

arada, aslına bakarsan sık sık, iflas bayrağını çekiyordum ve Volta bana arka çıkmayı önerdi. Çoğu destekçi doğal olarak pastadan pay ister, genelde yarı yarıya kırışılır ancak Volta yıllık olarak yalnızca yüzde beş istedi, *net* kazanç üzerinden, muhasebesinin tutulması bende olmak üzere. Bundan iyisi can sağlığıydı. İlaveten arada Volta'nm ümit vadettiğini düşündüğü birisi çıkarsa öğrenci olarak almayı da kabul ettim. Sen daha üçüncüsün. İlk ikisi tam olacak gibilerdi ama oraya ulaşamadan tırlattılar."

Daniel "oranın" neresi olduğunu soracak oldu ama Berbat Bobby parmağını kaldırıp futbol maçını işaret etti. "Yoldayken aylarca konuşacak vaktimiz olacak. Şimdiyse Broncoların dört puandan daha fazlayla Raiderleri hayatta bozguna uğratamayacağını ve toplamda kırk ikiden fazla sayı yapamayacaklarını söyleyen bir yirmi beş binimiz var. Kahvaltımızı edip paramızı seyredelim."

Raiderler defanstaki sorunlar sayesinde maçı doğrudan kazandı ve o öğleden sonra Berbat Bobby her zamanki gibi, vardığından daha iyi bir durumda kenti terk etti.

El Paso. Houston. Dallas. New Orleans. Nashville. Omaha. Cheyenne. Denver. Reno. San Francisco. Hep en iyi oteller, en güzel lokantalar ve kentin en hızlı aksiyonu. Daniel Berbat Bobby'yi oyun oynarken seyretti. Bobby'nin tarzına bayıldı, disiplin ve dürtü arasındaki denge, plantasyon görgüsü ile bataklık sıçanı kurnazlığı arasına incelikle yerleşen bir estetikle aşılanmıştı. Hem oyunculardan hem de seyircilerden yüzlerce Berbat Bobby hikâyesi dinledi.

En sık anlatılan hikâye Bobby'nin gençliğine ilişkindi. Daha on altı yaşına gelmeden kentten kente gezip kâğıt oynayarak güzelce hayatını kazanmaktaymış ancak okuma yazması yokmuş. Böylece Bobby kazancından kesinti yapıp kendisiyle beraber seyahat edecek hocalar tutmuş, onlara kendisine okuma yazma öğretmeleri karşılığında maaş verip masraflarını ödüyormuş; sonradan konular aritmetik, coğrafya ve tarih olarak genişlemiş. Yüksekokul seviyesinde okuyup yazmayı öğrenmesi dokuz yılını almış. Bobby'yle çalışmak, gerek iskambil kâğıdı çevirmek hakkında olsun gerekse Lubbock ve Glaveston arasındaki yolda ezilmiş kaç tane armadilloya rastlayacakları hakkında olsun, ara sıra tutuşulan bir bahsin heyecanını seven hocalara cazip geliyormuş ve böylece Bobby yüksekokul eğitimini mütevazı bir kârla tamamlamayı başarmış.

Daniel'm öğrendiğine göre Berbat Bobby'nin takma adı kendisine Dikenli Tel Bill Eaton tarafından, bir Texas Hold'Em oyununda Dikenli Tel'in as setini düşük kent ile yendiğinde verilmişti, bunun

üzerine normal şartlarda soğukkanlılığını kaybetmeyen Dikenli Tel kafasını masaya vurup anlaşılmaz uğultular hâlinde, "Kahretsin, şimdiye kadar bir sürü oyuncuya yenildim ama sen beni çirkin bir üvey evlat gibi yendin. Sen kapıdan girince kendi kendime diyorum ki 'Kıçını sıkı tut Bill, bak Berbat Yenen Bobby geliyor,'" demiş. Kısa sürede takma isim Berbat Bobby olarak kısaltılmış.

Oyun bitip de yeniden yollara düştüklerinde, Berbat Bobby'nin kusursuz bir şekilde yenilenmiş '49 model Cadillac'ının direksiyonuna sırayla geçiyorlardı, bu sırada Bobby poker bilgeliğini ve genel kâğıt sezgilerini Daniel'la paylaşıyor, kuralları, bahis oranlarını, stratejileri, kâğıtların düzgün bir şekilde nasıl karıştırılıp dağıtılacağını ve görgü kurallarına dair, örneğin hızlı ve sırayla oynamak gibi, ufak incelikleri açıklıyordu. Daniel teorik de olsa pozisyonunu oynamayı ve parasını yönetmeyi, ne zaman yükselteceğini, ne zaman bahsi göreceğini veya çekileceğini, diğer oyuncuların kuvvetli ve zayıf yönlerini hızla değerlendirmeyi, blöfe en uygun anları, pot ihtimallerinin nasıl hesaplanacağını, oyuncuların durumlarını ele veren jestlerini, hile yapanları ve belirtileri nasıl fark edeceğini öğrendi. Yakın zamanlardaki elleri incelediler ve Bobby onları neden o şekilde oynadığını ve farklı koşullarda neler yapabileceğini açıkladı. Daniel için alıştırma elleri hazırladı, kararları üzerine onu sorguladı. Dersleri, yollarda ve kumar masalarında geçen kırk yıl boyunca birikmiş bol miktarda hikâye ve irfanla renklendirdi.

"Şunu bil ki Daniel, *kesin* diye bir şey yoktur. Waco'da yüksek bahisli bir 5-Kart Draw oyunundaydım, jokerli oynuyorduk ve bir adamın beş aslı eliyle, sahip olduğu her şeyi kaybettiğine şahit oldum."

"Bir dakika," dedi Daniel, "beş ası hiçbir şey yenemez. Öbür *adamın* elinde ne vardı?"

"Bir Smith & Wesson. Galiba bir otuz sekizlikti."

İki ay sonra Las Vegas'ta turlamaya başladıklarında Daniel oynamak için yanıp tutuşuyordu. Berbat Bobby'ye hazır olduğunu söyledi.

"Demiştim ya, Daniel, hazır olduğunu düşündüğün an kendi paranla oynayabilirsin. *Ben* hazır olduğunu düşündüğümde ise *benim* paramla oynayabilirsin."

Daniel, soru soracağına adeta meydan okudu, "Hazır olduğumu düşünmüyorsun."

"Hayır. Timsah dolu bir havuzda yüzen ufak bir misk sıçanı gibi yutulacağını düşünüyorum. Mesele şu, sana verdiğim sorunlarda hâlâ çok hata yapıyorsun."

Daniel tutkuyla konuştu, "Çünkü teoriden *bıktım*. Seni oynarken seyredince çok net anlaşılıyor ki her el kendine özgüdür çünkü insanlarla, *gerçek* oyuncu bireylerle uğraşıyorsun ve onlardan biri o sırada tam havasını bulmuş olabilir, diğeri karısıyla kavga edip gelmiştir, bir başkası ise iki saat içinde altıncı viskisini yuvarlamıştır. Eğer param kaldıysa kendi paramla *oynarım* ve iş başa düşerse de ihtiyacım olanı her zaman bulabilirim..."

"Hayır, o iş öyle olmaz," dedi Bobby soğuk bir şekilde sözünü keserek. "Hırsızlık *yok*, bir kül tablası bile çalamazsın, benim en sert kuralım budur. Hırsızlık poker tanrılarını gücendiriyor."

"Hazır olduğumu düşünüyorum," dedi Daniel kesin bir dille.

Berbat Bobby burnunu kaşıdı. "Pekâlâ," dedi ikna olmayarak, "Sana beş bin avans vereceğim. Ancak anlaşma şu, beş sentlik dahi kaybedersen, sana bir ay oyun moyun yok, hazırım diye başımın etini yemek de yok."

"Kabul," diyerek sırıttı Daniel.

"O zaman akşam yemeğimizi yiyip merkeze inelim, Antlers'e gideriz. Yüz dolar limitli tam senin dişine göre bir 5-Kart Stud oyunları var." Berbat Bobby hafifçe gülümsedi. "Tam burun sürtmelik."

Daniel bin dolarla girdi ve derhâl burnu sürtülmeye başladı, üç tane yedilisi üç valeyle ezildi, set üstüne set geldi, oyundaki en sert yenilgilerden biriydi. Bir binlik daha istedi.

İkinci binliği kaybetmesi bir saatini aldı. Altı oyunculu bir potta Daniel dördüncü karta elindeki bütün fişlerini ortaya koyarak rest dedi ve o dördüncü kart da aslanıyla uyacak bir döper verdi; bu da hem bir düşük renge hem de bir kente son kâğıtta yenilmesiyle sonuçlandı.

Berbat Bobby arkasında kıkırdıyordu. "İşte Daniel, eskilerden Jake Santee'nin dediğini hatırla: 'Asıl acı veren rest değil, restinin elinde patlamasıdır.'"

Daniel nakit parasının gerisini de çekip siyah fişler hâlinde üç bin dolar istedi. Beş saat sonra, Kurbağa Jorgenson isimli bir oyuncunun kendini ele veren bir jestini keşfederek ve iyi kâğıtlar yakalayarak, önünde on iki bin dolar biriktirmişti. Sağındaki oyuncu sıvışınca, Daniel Berbat Bobby'nin boş koltuğa sessizce geçtiğini ve yirmi bin dolarlık fiş istediğini fark ederek şaşırdı.

Berbat Bobby pottayken Daniel temkinli oynadı. Bobby her zamanki oyununu oynuyordu, arada düzensiz patlamalarla tutarlı bir oyun, ancak yine de ilk turdan son tura limit kadar bahis yaparak oyunu kızıştırmıştı. Güneşin ilk ışıklarından bir saat önce Daniel'ın yaklaşık on yedi bin doları vardı, Berbat Bobby ise fiş yığınını ikiye

katlamıştı. Bobby'nin kentte olduğu haberi kulaktan kulağa yayılmış olduğundan, oyuncular heyecanı görmek için Antlers'e uğruyorlardı. Güneş doğduğu sırada oyuncuların dört misli seyirci vardı.

Deste karılırken Berbat Bobby tembel tembel gerindi. "Beyler, yalnızca birkaç saat daha benden iş çıkar. Şu oyuna biraz yürek katıp limiti bine yükseltmeye itirazı olan var mı?"

Daniel dışındaki herkes hemen kabul etti.

"Pekâlâ, bin oldu," diye duyurdu Deli Moses isimli bir oyuncu.

"Bir dakika," dedi Berbat Bobby kibarca. Daniel'a döndü. "Peki ya sen, Daniel?"

"Hadi oradan," dedi Deli Moses, "o kazananlardan. Artırmaya yanaşmıyorsa çevirsin fişlerini paraya; oyuna girmek için ağzı sulanan sürüsüyle paralı kumarbaz var sırada."

"Hayır," dedi Bobby düz bir şekilde, "o iş öyle olmaz. On iki saatten fazladır oynuyor, o hayır derse benim açımdan bitmiş sayılır."

"Bin dolarlık limit bana uygundur," diye mırıldandı Daniel. Yirmi dakika sonra Mott Stocker burada olsaydı da dilimi kesseydi diye düşünecek hâle gelmişti.

Daniel kapalı kupa yedili ve açık kupa sekizliyle başladı. Berbat Bobby açıktaki kupa papazıyla yüksekteydi ve düşükteki oyuncu asgari yüzlüğü öne sürünce, Bobby bine yükseltti. Daniel ve diğer üç oyuncu bahsi gördüler. Daniel masadaki bir per için karo sekizli yakaladı, Deli Moses farklı cinsten valesinin yanına bir as buldu, diğer ikisi ise gözle görülür bir gelişme kaydedemediler. Berbat Bobby ise kupa onlusu yakaladı. Bahis sırası kendisine geldiğinde Daniel bin dolar yükseltti. Görenler sadece Moses ve Bobby oldu. Daniel masadaki kartını çiftleyecek sinek yedilisini yakaladı, Moses'e kupa altılı ve Berbat Bobby'ye ise kupa üçlüsü dağıtıldı ki bu da ona en iyi ihtimalle papaz per veya floşa tek verecekti. Artık düşükte olan Berbat Bobby, bahsi limite yükselterek Daniel'ı şaşırttı. Daniel da aynı şekilde yükseltti. Deli Moses, uzun süre düşündükten sonra çekildi. Berbat Bobby tekrar bin dolar yükseltti. Daniel yeniden artırdı. Aynı şekilde Berbat Bobby de. "Ben durmuyorum," dedi Daniel, artışı görüp, potu bir binlik daha yükselterek. "Beni yakalaman lazım ve bu ihtimale bayılıyorum."

"Eh," dedi Bobby, "o zaman say fişlerini, hemen rest diyelim çünkü niyetim seni görüp yükseltmeye devam etmek." Daniel on yedi bin dolarından kalanı sayıp pota savurduğunda, Berbat Bobby de onu eşledi. Deli Moses'in parasını ve ilk bahisleri de sayınca, potta kırk bin dolardan fazla vardı.

"Şimdi artık iş kâğıda kaldı," dedi Bobby. "Bir bakalım döperini patlatabiliyor muyum."

Krupiyenin Daniel için çevirdiği kart kupa valesiydi. Berbat Bobby kupa kız yakaladı. Yerde kupa ası vardı. Kupa floş oldu.

"Potu al," dedi Daniel, sesindeki sarsılmış hayal kırıklığını denetlemeye çalışarak. Fişleri önüne yığmakla meşgul olan Berbat Bobby'ye kederli bir gülümsemeyle baktı. "Bunu hak ediyorsun, Bobby, o kadar kupa dışarıdayken o kızı yakalamak, sonuna kadar yükseltmek, bunlar büyük şans."

"Hayır, Daniel, buna *zamanını* bilmek denir."

"Daha fiş istiyor musun, Daniel?" diye sordu yer görevlisi arkasından.

Daniel iskemlesinden kalkmak üzere hareketlendi. "Sanmıyorum."

"Kimsenin itirazı yoksa," dedi Berbat Bobby, "benim bakiyemden on binlik oynayabilirsin."

İtiraz gelmedi.

Berbat Bobby öğlen on ikide fişlerini nakde çevirdi, otuz bin dolar kazanmıştı. Dört saat sonra, gözleri dumandan ve yorgunluktan acıyan Daniel yirmi bir bin beş yüzü paraya çevirdi, on beş binini otele vardığında hâlen uyanık olan Berbat Bobby'ye geri verdi.

"Kazandın demek?"

"Altı bin beş yüz."

"Güzel, ama kaybedebileceğini de unutma."

"Sen o ekstra on binliği bana koymasaydın kaybederdim. Güvenin için teşekkürler."

"Kahretsin, böyle ipe sapa gelmez bir oyunda kendini kurtarabileceğini düşünmesem kendi hocalığımla ilgili pek iyi bir görüşüm olmamış olurdu. Hem üstelik, Kurbağa'yı ele veren hareketi benden on dakika kadar sonra yakaladın. İhtimallere fazla bel bağlıyorsun ama galiba o da benim suçum. Şunu hatırla, Rus Ruleti oynuyorsan altı hazneden biri dolu olduğuna göre, yaklaşık yüzde on yedi ihtimalle gebereceksindir. Teknik olarak, anlarsın ya, bizim yan bahsi seni yıktığımda kaybettin çünkü eğer krediyi artırmasaydım, dilinle camları siliyor olacaktın. Şimdi artık ne istersen yapabileceğin kadar paran var. Sıkışırsan, istediğin zaman benim paramla oynayabilirsin."

Ancak Daniel elindeki altı bin beş yüz dolar kârla kendisi oynadı, iyi de oynadı. Bir yılın sonunda iki yüz yirmi bin dolara yakın parası vardı, seksen binini Albuquerque'daki bir 7-Kart Stud oyunundaki tek bir pottan, Mantı Smith'in dört dokuzlusunu karo düşük sıralı floş ile yenerek kazanmıştı. Oyun aralarında turlarlarken (Berbat Bobby otobanın anasını bellemek diyordu buna),

Berbat Bobby Daniel'ın oynayışını eleştiriyordu. İnceliklerdeki eksiklik ve zaman zaman da muhakeme hataları dışında, yalnızca tek bir önemli kusur görüyordu. Yinelenen bir yanlıştan ziyade genel bir eğilimdi bu: Daniel kumar oynamayı seviyordu. Aksiyonun, coşkunun, umudun ve vazgeçişin heyecanıyla baştan çıkıyordu.

Berbat Bobby Daniel'a bir arkadaşının, ünlü bir araba yarışçısının, yarışın en büyük tehlikesi olarak neyi düşündüğünü anlatmıştı: "'Uçlarda araba kullanırken, hız aşkı başını döndürür. Bu tutku öylesine hakiki, derin ve gerçektir ki yavaşlamak *istemezsin.* Yavaşlamak gerektiğini bilirsin. Ama öyle müthiş ve yakıcı bir şeye kilitlenmişsindir ki geri adım atamazsın. Hep aynıdır, hızını arttırdıkça durmak daha az umurunda olur. Hep.'

Bu boktan bir iştir, Daniel. Bu işe hiç girme."

Ancak kumarın gerektirdiği yüksek, keskin yoğunlaşmayı muhafaza etmek pahalıya mal oluyordu. Sürekli seyahat etmenin yanında, uykusuz günler, doğal dünyadan neredeyse sürekli bir tecrit hâli ve adrenalin sololarının bıçak sırtında dansı söz konusuydu. Kumarbazlık yaşantısının süreksizliklerine karşılık olarak Daniel seyyar âdetler geliştirmişti. Kumar masasının ötesinde bir dünya olduğunu her gün kendisine anımsatmak için kahvaltıda gazete okuyordu. Her oyundan önce uzun bir banyo yapıyordu. Birbirinin aynısı on beyaz gömleği dönüşümlü olarak giyiyordu. Bu alışkanlıklar onda bir istikrar hissi yaratıyor, değişim rüzgârlarından kendini kurturabileceği günlük bir altyapı inşa ettiği duygusunu uyandırıyordu. Arada sırada canı kadın çekiyordu ve o da çoğunlukla beş yüz dolarlık bir telekız oluyordu. Daniel telekızları seviyordu. Maceracı, genellikle bağımsız, çoğunlukla güzel kızlardı bunlar, erotik cazibelerinden ve anlayışlarından gurur duyuyorlardı, hem hiçbir karışıklık da çıkmıyordu.

Daniel, eğer kâğıt oyununun talep ettiği gaddar yoğunlaşmayı sürdürmeyi umuyorsa, Bobby'nin iddia ettiği gibi basit bir hayatın elzem olduğuna katılıyordu. Berbat Bobby aşırı basitlik uyguluyordu. Yenilenmiş '49 Caddy'ye ek olarak dünyevi malları babasının usturası ve otoban soyguncularını korkutmak üzere "Kriko" Jackson'un ona verdiği eski bir 38'lik Ruger'di. Berbat Bobby otellerde uyuyor ve yıkanıyor, yemeğini restoranlarda yiyor ve giydiği giysilerden sıkıldığında yenilerini alıyordu. Kitap da alıyordu, tarih çalışıyordu ama bitirdiği zaman kitap ilgisini çekmişse ya Daniel'a veriyor ya da onu odanın bir sonraki müşterisine ve şansın kaprisine bırakıyordu.

On beş ay boyunca düzenli olarak kâğıt oynadıktan sonra Daniel huzursuz ve belli belirsiz bunalımlı bir ruh hâline girmişti.

Kuzey Kaliforniya'da çıktıkları Lowball turlarının ortalarındaydılar ve tanıdık arazi biçimleri ona çiftlik yaşantısının net dengesini anımsatmaya başlamıştı. Kumar oynamanın da bir dengesi vardı ancak bu denge daimî dönüşüm hâlindeydi ve düzensizce görkemliydi. Daniel oyundan sıkılmıştı. Öğrenebileceğini öğrenmişti ve bu, onu tuhaf bir biçimde tatminsiz kılmıştı. Bobby'ye kendi yoluna gitmek istediğini söyledi.

Berbat Bobby izin vermiyordu. "Seninle çalışmak uğruna on sekiz ay harcadım ve henüz işim bitmedi çünkü sen hazır değilsin."

"Bunu takdir ediyorum," dedi Daniel. "Çok şey öğrendim. Fakat artık tükenmeye başladım."

"Daniel, başka türlü öğrenemeyeceğin şeyleri öğrenirken böyle olur. Tuzla buz olmak isteyen bir şeyi bir arada tutan şey uzun, kesin disiplindir. Kendine bir temel geliştirmeye işte böyle başlarsın ancak dirençli olman gerekir. Tam bir oyuncu olmak istiyorsan hoşuna gitmeyen şeyleri sabırla uygulaman lazım. Bir top tutucuyu ele alalım, uzun toplarda kimse eline su dökemeyebilir, ama yine de her gün antrenmandan sonra, zayıf yanı olan 3 yard golleri çalışır. Tırnaklar bundan dolayı yaratılmıştır Daniel, kazıyarak bir yere gelebilmek için."

Daniel iç geçirdi. "Söylediklerine hak veriyorum fakat istediğim zaman bırakabilirim. Beni buna mecbur etme."

"Aslına bakarsan," Berbat Bobby sırıttı, "istediğin zaman bırakamazsın çünkü kendi kararlarını verebilmek için beni bir kumar oyununda yenmen gerektiğine dair senden söz aldım."

"Öyle olsun," diye omuz silkti Daniel. "Yarın. 5-Kart Stud."

"En güçlü olduğun oyunu seçtin, zamanlaman kötü olsa da. Gardena'daki Stan Wurlitzer'den telefon geldi. Anlaşılan hem Guido Caramba hem de Adalı Rupert oradaymışlar ve eğer Stan ayarlayabilirse yüz bin dolarlık bir freeze-out[3] fikri hasıl olmuş. Bu akşama kadar ona haber vermem lazım."

"Oyun nasıl kuruluyor?"

"Herkes yüz binlik fiş satın alıyor ve bir kişi hepsini kazanana kadar oyun devam ediyor. Aldığını kaybettiğinde oyundan eleniyorsun, yeniden almak yok."

"Oyun ne peki?"

"Lowball Draw, işte tam son birkaç haftadır oynadığımız oyun. Benim şahsi kanaatim, Lowball'm sonuçta senin en iyi oyunun olacağı çünkü o oyundaki asıl büyük üstünlük, gelecek kartta ve ayrıca

3 Oyuncuların fişleri bitene kadar oyunda kaldığı, yeniden fiş almanın yasak olduğu poker turnuvası (ç.n.).

güç pozisyonuna oynamakta. Elbette ki bu oyun sınırsız olacak ve kâğıt çekmek için çok fazla yükseltmekten kaçınman gerekecek."

"Böyle bir oyunda oynayabileceğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sana bağlı. Ben kesin oynayacağım o yüzden yarın seni hırpalamaya enerji harcamak istemiyorum. Ama al sana bir teklif: Eğer freeze-out'u kazanırsan gidebilirsin. Kazanamazsan, sonradan beni haklamaya çalışmak için hâlen elinde yeterli para olacak."

"Senin tekliflerini bildiğimden, diğer oyuncuların çok iyi olacaklarını tahmin ediyorum."

"Tam üstüne bastın."

"Yani eğer ben kazanırsam, ayrılmakla kalmıyorum bir de yanımda sekiz yüz bin dolar götürüyorum."

"Stan'e bahisleri tuttuğu ve kendi tesislerini kullandırttığı için on bin falan bahşiş attırsan hoş olur, tabii eğer adi bir pinti olarak tanınmak *istemiyorsan*." Daniel bahşişlerini savunmaya girişti, çoğu ölçüte göre eli açıktı ancak Bobby'nin aşırılığının yanma yaklaşamazdı, fakat Bobby okları derhâl Daniel'a çevirdi. "Elbette, kazanma olasılığın yok gibi bir şey. Yedi tane oyuncuyu yenmen lazım ve onların arasında Guido, Rupert ve ben varız. Sana tavsiyem erken başlaman ve yanında ekstra yemlik getirmen."

Daniel, Berbat Bobby'yi, bir şey teklif etmek üzere olduğunu hissedecek kadar uzun zamandır tanıyordu. "Şimdi ne yumurtluyorsun?"

"Son dörde kalmasan bile para. Elenen tam olarak üçüncü oyuncu olmana karşılık senin sekizine benim birim. Ve yirmiye bir onu kazanamazsın."

"Kendime güvenimi sarsıyorsun."

"Elimde değil. Gerçekler acıdır ve ben de lafımı sakınmadan, gördüğümü söylerim. Burada gördüğüme göre sen çok iyi oyuncusun ama yeterince iyi değilsin henüz."

Eureka Otel'de Daniel'ın odasında oturuyorlardı. Daniel sehpanın üzerindeki telefonu işaret etti. "Şu Stan denen adamı ara da iki yer ayırt. Ve ilk iki teklife binlik alırım. Eğer kazanırsam da bire yirmiden beş binlik. Yani sen iki yüz bin artı bozuklukları alacaksın ben de kendi başımın çaresine bakacağım."

Berbat Bobby santrale bir numara verdi. Daniel'a sırıtarak baktı. "Guido'ya bayılacaksın. Adam başlı başına bir burun sürtme üstadı."

Ertesi sabah, San Francisco'ya doğru yola koyuldular. Arabayı Daniel kullanırken Berbat Bobby de oyuncuları değerlendirdi ve limitsiz Lowball freeze-out'larda güdülecek stratejileri ele aldı. Ful

oyun olacaktı, sekiz oyuncu. İçlerinde Bobby'nin daha önce kumar oynamadığı yalnızca iki kişi vardı.

"Clay Hormel film yapımcısı, çok parası var ve tam bir Hollywood'lu. Vegas'ta o tiplerden gördün, düğmeleri göbeğine kadar açık ipek gömlek, boynunda 2,5 kiloluk altın zincir, solaryum yanığı. Film anlaşmalarını yapmayı iyi biliyor olabilir ama kâğıt oyuncusu olarak bir boktan anlamaz. Egosu da banka hesabı kadar şişkin ve tahminimce her ikisi de bu oyunda dümdüz olacak.

Charley Li Çinli bir ihtiyar, herhâlde şimdiye yetmişini aşmıştır. Herkes kadar Lowball bilir ve damarını yakaladı mı iki kat zorlu olur. Bu oyun için biraz fazla tutucu kaçabilir, biraz fazla öngörülebilir olabilir. Ama sağlam adamdır ve gerçek bir beyefendidir.

Bilmediğim iki kişi var ama Stan onların oynayış tarzına ilişkin bana fikir verdi. İlkinin adı Paul Schubert, 'Gökkuşağı' olarak tanınıyor. Anladığım kadarıyla hippi gibi biri, şu yeni atkuyruklu, turkuazlı tiplerden. Stan otuz yaşlarında olduğunu söyledi ve herif ya uyuşturucu tacirliğinde yüksek seviyelerde ya da baba parası yiyor çünkü koyduğu para kadar iyi oynamıyor. Büyük ihtimalle aksiyon hastası, seni uyardığım konuya iyi bir örnek. Büyük potlardan yararlanamıyor ve felaket kararlar veriyor. Bu da demektir ki blöfe gelmez.

Öbürü ise Johnny 'Zampara' Russo. Onunla hiç tanışmadım ama hakkında çok şey duydum. Doğu Yakası çocuğu. İlk bahis parasını Bronx'ta on iki yaşındayken duvara çeyreklik atma oyunuyla denkleştirmiş, en azından öyle duydum. Senden fazla büyük değil, yirmi bir falan ve görünen o ki çifte zorlu olduğuna dair şöhretini sonuna kadar hak ediyor. Ortaya fiş koymakta elini korkak alıştırmıyor. Stan'in dediğine göre benim gençliğimi andırıyormuş. Bu da demektir ki sınırdaki ellerde çok saldırgan olacak, yanlış durumlarda blöf yapacak ve pozisyona yeterince dikkat etmeyecek.

Rupert Mildow tüvit ceketinden bastonuna tam bir orta yaşlı İngiliz centilmeni. Herkes ona 'Adalı' diyor, o ise bunu kaba buluyor, zaten o yüzden herkes ona öyle diyor. Zayıf yönü varsa o da içgüdülerine güvenmemesi, özellikle de en öldürücü olana. Ama eğer onu yenecek olursan önemli bir şahsiyeti yenmiş olacaksın. İyi oyuncudur.

Ama muhtemelen içlerinde en iyisi Guido. Köpek gibi kavgacıdır ve dipten geldiği için yüksekleri çok sever. Yarı Meksikalı yarı İtalyan. Öyle bir üstüne gelir ki adamın elindeki kâğıtların değeri taş değil kaya sanırsın, ki büyük ihtimalle öyledir de. Aynı zamanda ateşlilik ve kurnazlıkta da aşağı kalmaz. Seni sinir etmek ve içindeki

gizli ırkçılığı tıngırdatmak için abartılı bir Meksikalı haydut aksanı yapar. Onu yenmek *isteyeceğin* noktaya getirir seni. Zayıflıklarını bulmakta ve bunları bir sürü para karşılığında sana göstermekte üstüne yoktur. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en iyi psikolojik oyuncu. Oyununa bak, çenesine aldırma."

"Peki oyunu nasıl?" dedi Daniel.

"*Çok* iyi."

"Yardımseverliğin gözlerimi yaşarttı."

"Daha fazlasını söylemek aptallık olur. Guido en az kâğıtlarıyla oynadığı kadar oyuncularla, kimyayla, ruh hâliyle, heyecanla ve o anla da oynar. Birkaç kez onu yendim ama bu emektar arabam, Guido'ya Lowball'da kaptırdığım parayla dolu olsaydı dingilleri yükten kırılırdı."

"Stud ya da Hold'Em oynuyor mu? Yani sonuçta sen bunlarda en iyisisin diye biliniyor."

"Şöyle," dedi Berbat Bobby, "Araba hâlâ ayakta olduğuna göre yeterince geri almışım demek ki." Bir kızılçam korusunun içinden geçerlerken kornaya uzun uzun, yankı yaptırarak abandı, sonra da yolun önüne serilişine bakarak hâlinden memnun şekilde gülümsedi.

Oyuncular cuma gecesi Stan Wurlitzer'in oyun salonunun oturma bölümünde, kuralları ve formatı tartışmak üzere buluştular. Guido dışındaki herkes tam dokuzda oradaydı. Guido ise yirmi dakika geciktikten sonra nihayet geldiğinde, yanında, üzerilerinde dehşet dekolteli beyaz ipek elbiseler ve opal ve inciden ince boyun gerdanlıkları olan dört genç ve güzel Meksika kökenli kadın vardı. Mücevherler, kadınların eriyen karamel rengindeki parıltılı tenleriyle müthiş bir uyum içindeydi.

Daniel bakakaldı, onlarla değil Guido'yla oynayacağını anımsadı ve dikkatini güçlükle Guido'ya kaydırdı.

Guido diğer oyuncuları zevkle selamlıyordu. Kapı gibi adamdı, şişmanlığa varacak kadar göbekliydi. Yüzü geniş ve esmerdi, yanakları gıdısına sarkıyordu. Doğrusu gözleri olmasa suratı bozulmuş gözükecekti ancak gözleri obsidiyenin rengini ve sert ışıltısını taşıyordu. Smokin ve ipek silindir şapka giymişti. Kol düğmeleri altın liralardı. Kol saatinde ve yüzüklerinde kocaman elmaslar parlıyordu.

Stan Wurlitzer onu Daniel'la tanıştırdığında, Guido kaşlarını çattı. "Bay Wurlitzer," dedi oyunbaz bir ifadeyle, "salonda uffah bi oğlan anasını kaybetmiş. Çabuh bulun da oğlancık sahipsiz kalmaya."

Daniel Guido'nun bir şekilde annesinin ölümünü öğrenmiş olduğu sonucuna vararak, sakince, "Siktir git," dedi.

"Seni *küstah*!" diye bağırdı Guido, şaşırmış gibi geriye doğru tökezleyerek.

"*Gerçekten* Guido," dedi Rupert kuru bir ifadeyle, "bu numaraları oyuna sakla."

"Ahhhh, kendimi tutamıyom işte," diye özür diledi Guido. "Bu ağşam kendimi *muhteşem* hissediyom. Bütün gacıları sevmeyi daha yenice bitirdim ve onlarla güreş tutmak beni öyle memnun ediyor ki sizin yanınıza anca gelebildim. Ve sen, delikanlı Daniel, sadece şaka yaptım len, duydum ki masada sappına kadar *adammışsın*, daha bu genç yaşta kıçında kılın, kiloyla da *taşşağın* varmış. Amma..." Guido'nun gürleyen sesi hüzünlü bir fısıltıya dönüştü, "göresin, seni dümdüz edeceem, sel suyunun ovaları düzlediği gibi."

"O yüzden oynuyoruz ya," diye başını salladı Daniel, "bunu öğrenmek için."

"Stanley," dedi Rupert gözlerini devirerek, "işimize devam edebilir miyiz?"

Standart kurallar geçerliydi: Sıra geldiğinde oyun açılacak ya da yokum denecek, pas diyenler ikinci turda görebilir ama yükseltemez, 7–6–5–4–3 veya daha düşük el için bahis tutulur. Stan'in önerdiği format da yine aynı şekilde herkese uygundu: Kâğıt dağıtma sırası dönerek geçecek, başlangıçta beş yüz dolar ante oyuncular iflas ettikçe artacak, üç saatte bir yarım saat, altı saatte bir ise bir saat mola verilecek, oynama süresi günde on iki saatle kısıtlı olacak. Stan pot parasını topladı, Guido dışında her bir oyuncu bakiyelerinden yüz biner dolar sayıp ona sundular, Rupert ise banka çeki verdi.

Guido kibirli bir edayla konuştu, "Ellerimi nakitle kirletmek bana uymaz, bankada vakit harcamak da." Parmaklarını şıklattı: Genç güzel arkadaşlarından her biri eteklerini sıyırıp jartiyerlerinden birer tomar para çıkarttılar. Guido kıvrak bacakları görünce dişlerini gıcırdatarak duyurdu, "Size diyom canlar, Guido Caramba karı sıcaklığı bilmeyen parayla kumar mumar oynamaz. Şimdi eğer toplantımız bittiyse, bu yarenlerimi koluma takıp eğitime devam edeceem. Haydin sağlıcaklan. Yarına görüşürüz."

"Görüşeceez," diye mırıldandı Daniel.

Oyuncular tam öğleden önce Stan'm oyun salonunda toplandılar. Oturma düzeni için kâğıt kestiler, düşük kartların sırasına göre masanın etrafına yerleştiler. Daniel joker kesti, uğurlu olduğuna hükmetti. Yerleri kendi dağıtmış olsaydı son konumdan bu kadar mutlu olamazdı. Temiz keçe masanın etrafında Daniel'ın solundan itibaren siyah ve altın renkli yüz bin dolarlık fiş yığınlarının ardında

yerlerini alanlar Charley Li, Rupert, Johnny Russo, Clay Hormel, Paul Schubert, Guido ve Berbat Bobby'di, bu da demekti ki en güçlü iki oyuncu olan Guido ve Bobby çoğunlukla ondan önce hareket edeceklerdi.

Daha şimdiden, masadan epeyce uzakta oturmuş yüze yakın seyirci vardı. Clay Hormel belki de Guido'yu sinir etmek için, genç yıldız adaylarından oluşan kadınlar grubuyla gelmişti. Guido'nun karamel tenli güzelleri kumarbazın arkasında yerlerini almışlardı. Hâlen gelin gibi beyaz ipekliler içindeydiler. Guido smokinine bir de siyah pelerin eklemişti.

Daniel sağındaki Berbat Bobby'ye, "Guido şişko bir Drakula gibi görünüyor," dedi.

Berbat Bobby başını zoraki sallayıp ağır ağır konuştu, "Öyle ve bir kurt adam gibi de oynuyor."

Kâğıtların dağıtılması için desteyi kestiler, Guido bu şerefe bir karo asıyla nail oldu. Bütün oyuncular birer siyah beş yüz dolarlık fiş ortaya sürdü, Guido kâğıtları karıştırdı ve "Gökkuşağı" Schubert desteyi kesti. Guido gözlerini kapayıp yüzünü göklere çevirerek ciddi ve monoton bir sesle, "Bunların lanetlenmiş götlerine merhamet et, yarabbi," deyip ilk eli dağıttı.

Daniel'ın eline bir 9–8–6–5–3 gelmişti. Berbat Bobby pas dedi, Daniel ise dört bin için açtı. Charley Li, Rupert ve Johnny Russo da pas dediler.

"Kahretsin, hep ilk potu oynuyorum," dedi Clay Hormel bahsi görerek. "İlkini kazanmazsan, tamamını kazanamazsın."

"Felsefeni beğendim, dostum," dedi Gökkuşağı Schubert ve o da gördü.

Guido kavgacı bir ifadeyle kâğıtlarına baktı. "Bunlar da ne len? Ful el mi? Yanlış oyunu oynuyom. Ama yine de göreceem çünkü belki de poker tanrıları işi düzeltiverir." Pota dört bin dolarlık altın rengi fiş bıraktı. "Kâğıt?" diye tatlılıkla sordu, en üst kâğıdı pota yüzüstü bırakarak.

Daniel kâğıt istemediğini belirtmek üzere masaya yumuşakça vurdu.

"Olamazzz!" diye feryat etti Guido. "Koçum, tekrar düşünüver."

Daniel sertçe, "Kart istemiyorum," dedi.

Guido ümitsiz mukadderatı kabullenir gibi omuz silkti. "Sen de mi kâğıt istemiyon Bay Hormel?"

"İstiyorum. Üç tane gönder." Iskartaları ayırdı ve Guido da ona üç kart dağıttı.

Gökkuşağı Schubert tek kart çekti.

Guido desteyi masaya koyup tepesine bir fiş yerleştirdi ve kâğıtlarına neredeyse bir otuz saniye baktı. Sonunda konuştu, "Bu felaketle oynayamıyom. İki asım, döperim, bir de şu tuhaf adam var kıçında parmağıyla bal arısına binen." Daniel'a gülümseyip rica etti, "Hele bir el at da nasıl oynayacaamı söyleyiver koçum." Guido elini çevirdi: iki as, döper ve joker.

Besbelli asa, pere ve jokere iki kart çekecekti. Daniel nazik bir dille önerdi, "Döperini at ve jokere çek."

Guido amansız bir öfkeyle Daniel'a baktı. "Delikanlı sana bir şey diyeceem. Guido'nun parasıyla taşşak geçebilirsin çünkü Guido mutlu adamdır, parayı sikine takmaz. Guido'nun yosmalarıyla oynaşabilirsin çünkü Guido cömert adamdır, bu zevkten seni mahrum etmez. *Ancak!*" diye kükredi, çelişkiyi dramatik bir biçimde yalıtarak, "Guido'nun aklıyla taşak *geçemezsin!*" Sesi dalgın bir fısıltı hâlinde yumuşadı. "Guido'nun aklıyla taşak geçemezsin çünkü Guido'nun aklı maklı yohtur. Aklını otuz yıl önce Tijuana'da açlıktan ölürken büzüğüne yedirdi."

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum," dedi Daniel, niyeti yanlış anlaşılmıştır diye belli belirsiz kırılmış gibi yaparak.

"*İki* kâğıt alacaam," diye karar verdi Guido ve ıskartaları atıp yenilerini çekti.

Daniel biraz endişelenmişti, ancak endişesi Guido'nun çenesinden değil kendi elinden dolayıydı. Herhangi bir iki kart çekimine karşı elindeki dokuz favori olmasına rağmen as-per-joker oyundaki en iyi iki kart çekimiydi. Daniel bir dört bin daha koydu, güçlü bir bahis değildi bu ancak pas demekten iyiydi, çünkü aksi takdirde elinde bir yedilisi veya daha aşağısı olmadığını anlayacaklardı.

Clay Hormel ve Gökkuşağı oyundan çekildiler. Guido çektiği kâğıtlara köşesinden baktı. "Ah," diye gözleri parladı, "bir *yabancı*. Bakın, bende yalan dolan yoh." As-per-joker-dörtlüyü masaya serdi, son kâğıdı gizli tuttu.

Altı kâğıt beni yener, diye hesap etti Daniel, *yedi yenmez. Kahretsin neredeyse tapi gelecek.* Guido beşinci kâğıdını kenarından açıp bakarken onun gözlerini takip etti. Adamın gözleri heyecanla parlamıştı.

"Evvet," Guido tiz bir sesle bağırdı, "*hoş gelmişsin* küçük altılı!" Daniel'a dik dik baktı. "Zayıf bahsini görüyom ve bi avuç dolusu artırıyom." Guido kalan doksan altı bin dolarını ortaya itti.

Daniel eline yeniden baktı. Değişmemişti. Olasılıklar bir miktar ondan yanaydı ancak elindekilere dayanarak her şeyini riske atmak için çok erkendi. "Potu al," dedi Guido'ya, kâğıtlarını yüzüstü istifleyerek.

Guido'nun yüzü parladı. "Seninlen dalga geçmiyom. El yaptım." Son kâğıdını çevirdi, kupa asıydı. Asları çiftlemişti. "Gördün mü? İki as, jokeri sayarsan üç." Birden endişeli göründü. "*Üç as mı*? Dur yahu, yine unuttum!" Başının yan tarafından hafifçe kendini tokatladı. "Guido, aptal herif, uyan! Lowball! Amma," kendini hemen affetti, "yine de fişleri alıyom."

Daniel'm yambaşındaki Bobby kısık sesle sordu, "Tamamlanmamış sekiz ya da dokuz mu?"

"Evet."

"Doğru oynadın. Böyle bıçak sırtında erkenden risk almaya gerek yoktu."

"O yüzden bıraktım zaten," dedi Daniel ters bir şekilde.

"Seni şimdiden etkilemesine izin verme," diye uyardı Bobby kâğıtları dağıtmak üzere toplarken.

İflas bayrağını ilk çeken Clay Hormel oldu, kart çekmeden önce Rupert'ten yükseltti ve sonra Rupert kart çekmeyeceğini belirtmek üzere masaya vurduğunda iki kart çekti. Rupert ona pas dediğinde, aptal gibi son kalan yirmi biniyle beşli perini blöf yapmaya kalktı. Rupert derhâl 8–4–3–2–1'iyle gördü ve Clay gidip, kenarda süklüm püklüm oturan yıldız adayları grubuna katıldı.

Sonraki birkaç saat yavaş geçti. Daniel pozisyona dikkat ederek tutucu oynadı. Bin dolarlık antelerin fişlerini yavaş yavaş yemeye başladığını fark ettiğinde altmış bin aşağıdaydı. Potları on binden açarak antelerini kazanmaya çalıştı. Beş saatin sonunda, kalan çoğu oyuncu gibi o da tapi gelmişti, Guido ve Rupert dışında ki onlarda yüz yetmiş beşer bine yakın vardı. Öte yandan, Charley Li elli bin aşağıdaydı, tedbirli oyunu antelerini kemiriyordu. Charley durumun ayırdma çok geç vardı, ellerini arayı kapatmak için oynamaya başladı ve adım adım iflasa sürüklendi. Daniel Charley'nin elden dokuzuna karşı bir sekiz yaparak onun son sekiz binini aldı.

On dakika sonra da Gökkuşağı Schubert iflas etti. Kâğıt çekmeden önce elden 10–9–8–2–1 ile Bobby'yi yeniden artırdı. Bobby yalnızca görmekle yetindi sonra kâğıt çekmedi. Bu da Gökkuşağı üzerinde büyük bir baskı oluşturdu, turkuaz bilekliğiyle oynayıp atkuyruğunu çekiştirerek sonunda 10–9–8'i attı ve üç tane çekip bir 9–4–3 yakaladı. Berbat Bobby kendisinden beklenmeyecek bir şekilde pas dedi, üç kâğıt çekilmesine karşı bahis tutmayarak zayıflık gösterdi, Gökkuşağı geri kalan yirmi beş binini ortaya koydu. Berbat Bobby 8-5'iyle görerek tuzağı tamamladı.

Bir sonraki el dağıtılırken Bobby Daniel'a, "Sana bir binlik borçluyum," dedi.

Daniel soru soran gözlerle baktı ona.

Bobby açıkladı, "Elenen üçüncü oyuncu olmadın."

"Doğru," dedi Daniel. Yan bahisleri unutmuştu.

Geri kalan beş oyuncu avantaj aramaya başlayınca oyun hareketlendi. Birkaç iyi pot olmasına rağmen eller tapiye yakın bitiyordu. Gece yarısı olup da ilk günün sonuna yaklaşılırken Daniel, Bobby, Guido ve Johnny Russo'nun hepsinde yaklaşık yüz seksen bin vardı, Rupert ise seksen bin aşağıdaydı.

Tam gece yarısından önce Daniel Rupert'in elli binini aldı. Daniel dağıtıyordu. Rupert on bine açtı ve herkes Daniel'a pasladı. Daniel kırk bin artırdı. Rupert gördü ve bir kart çekti. Daniel kâğıt çekmeden oynadı. Rupert pas dediğinde Daniel otuz bin koydu, bu Rupert'in elinde kalanın tamamıydı. Rupert bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Potu alm bayım," dedi her zamanki soğuk resmiyetiyle. "Altı-dört ve joker için çekiyordum ve dışarıdan bir tık üstünü yakaladım." Elini gösterdi, 10–6–4–2–jokerdi, sonra da kâğıtlarını yerdeki kâğıtların arasına attı.

Daniel konuştu, "Pas dediğinde, yediliye ya da daha iyisine sahip olmadığını biliyordum ve bende bütün sekizliler vardı." Kendi elini çevirdi, dört sekizli ve bir astı.

Rupert üzgün üzgün başını salladı. "İyi elmiş."

Guido tiz bir sesle bağırdı, "Birisi meteorolojiyi arasın ve bu gerçek mi öğrensin. Gözlerime inanamıyom ama galiba az evvel kar yağdı."[4]

Gece yarısından önceki son elde Rupert pes etti.

* * *

Daniel ve Bobby oturma salonunda geç bir akşam yemeği yediler. Bobby aylak aylak ertesi günkü profesyonel futbol maçlarını gözden geçirdi ve Daniel'a puan dağılımlarıyla ilgili ne düşündüğünü sordu. Daniel kâğıt oyunundan konuşmak istiyordu. "Futbolu boşver. Ben nasıl gidiyorum?"

"Masada en çok fiş kimde var?"

"Bende," dedi Daniel. "Bende yaklaşık iki yüz elli bin var, Guido'da iki yüz kırk, sende yirmi bin civarı ve Russo ise tapi."

"Kimde en çok fiş varsa o iyi gidiyordur."

Daniel Bobby'nin alaycı bir biçimde aşikâr olanı yakalayışını duymazdan geldi. "Hepsini kazanacağımı düşünüyorum. O kar yağdırdığım elle beraber zincirlerimden boşandım."

4 İngilizce *snow* yani kar yağmak terimi, pokerde blöf yaparak kazanmak için kullanılır (ç.n.).

"İyi oyundu," dedi Bobby, "ama eğer Rupert kâğıt çekmeseydi sen ne yapacaktın, işte onu görmek ilginç olurdu. Donuna etmek dışında yani. Ama sana bin kere dediğim gibi iyi oyun, potu kazanan oyundur. Ölçüsü budur."

Daniel tam yanıt verecekti ki Clay Hormel masalarına yaklaştı. "Bobby, Daniel, ikinizi de hâlâ masada görmek güzel." Daniel'ın omzunu sıktı. "Çocuk, o ihtiyar Adalı'ya yağdırdığın kar da iyiydi ha. *Hâlen* kendi kendine konuşuyor. Ama sana şunu söyleyeyim, ben olsam kesin seni görürdüm."

Daniel sosyal inceliğini konuşturarak, "Senin üzerinde denemezdim bile. Sen zorlusun," dedi.

"Bir iki kâğıt yakalasaydım, hâlen oyunda olacaktım."

Bobby onayladı, "Aynen, o biletleri yakalamadan olmuyor."

Clay konuştu, "Eskilerin dediği gibi, 'Hararet yakaladığında sıcaksındır, değilken orospu çocuğundan daha soğuksundur.' Hararet demişken," Clay göz kırptı, "oyun bittikten sonra Malibu'daki evimdeki harbici bir partiye davetlisiniz. Bir sürü güzel kadın ve başka eğlenceli şeyler olacak. Kim bilir belki birkaç el de kâğıt oynarız."

"Eteklerimiz zil çalarak geleceğiz," diyerek sırıttı Berbat Bobby.

Daniel gereğinden yüksek bir sesle, "Nasıl hissedeceğime bağlı," dedi.

"Nasıl hissedersen hisset," diyerek sırtına vurdu Clay, "benim partilerimde kendini daha iyi hissedersin. Orada görüşürüz, ikinize de bol şans."

Clay duyamayacağı bir uzaklıktayken, Daniel öne eğilip o kadar sakin bir sesle konuştu ki sesini kontrol ettiği açıkça belliydi, "Oyunda değilken kafamı sikme."

"Daha beni yenmedin," diye yanıtladı Berbat Bobby hiçbir savunmaya geçme belirtisi göstermeden. "O zamana kadar benim borum öter. Clay'in Hollywood oyunları bok çuvalı avukatların ve prodüktörlerin büyük paraları, daha da büyük egoları ve yalnızca bir parçacık poker kabiliyetleri ile dünyaca ünlüdür. Şahsen ben bu freeze-out oyunu kazanmazsam, banka hesabıma biraz pompa yapmam gerekecek. O yüzden benim borum buna ötüyor. Beni yenene kadar sen de yanımda geleceksin."

"O zamana kadar," dedi Daniel.

"Üstelik, bütün bunların yanında, Daniel, ben senin *öğretmenim*. Kafanı sikmem *gerekiyor*."

Ertesi gün öğleden sonra oyun yeniden start aldığında Guido sağlam başladı. Smokinini çıkarıp mavi işçi gömleği ve kot pantolon

giymişti ve kimse sormasa da açıkladı, "Artık işe koyulmanın zamanıdır dostlar."

Beşinci elde Johnny Russo'nun fişleriyle işe koyuldu, Johnny'nin tek kart 8-5'ini kendi elden 8-4'üyle yendiğinde fişlerin yarısını aldı. Berbat Bobby'nin elden 9-8'ine karşı bir 8-6 yaparak Bobby'den yükseltilmiş potu aldı. Daniel, Guido'nun harareti yakaladığını anlayıp ondan uzak durdu, dört bin dolarlık anteler fiş stokunu yavaştan eritiyordu. Ancak Guido'yu sonsuza kadar savuşturamazdı.

Eli Berbat Bobby dağıttı. Daniel tek kart çekmeli as-ikili-üçlü-dörtlü ile yirmi binden açtı. Johhny Russo pas dedi. Guido elli bin artırdı. Berbat Bobby pas dedi. Daniel kalan bütün parası olan yüz elli bin civarına eli artırmak gibi bir dürtüye kapıldı, böylece Guido'yu ya çekilmeye ya da bahsi gördüğü takdirde tek karta her şeyini ortaya koymaya zorlamış olacaktı. Sonunda yalnızca görmeye karar vererek pota iki sıra altın fiş sürdü. Bir kart çekti. Guido biraz düşündükten sonra kâğıt çekmedi. Daniel duraksamayı fark etti, oysa Guido genellikle kendini derhâl açıklardı. Daniel yeni kâğıdına baktı: Bir sekizli yakalamıştı, bu da 8–4–3–2–1 yapıyordu. Ancak nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Eğer bahsi çok yükseltirse ve Guido artırırsa, pottaki fiş görmemek için çok yüksek olacaktı. Pas derse ve Guido bahsi artırırsa, görmesi gerekecekti. Sonunda az bir şey koymaya karar verdi. Guido'nun, Daniel'in onu kandırmaya çalıştığını, yükseltmeye yönlendirdiğini sanmasını istiyordu. "On bin koyuyorum," diye duyurdu Daniel.

Guido merakla ona baktı. "Fazla bahis yapmıyon. Elini beğenmedin mi koçum?"

"Sana yeterli gelmediyse artır," dedi Daniel ona.

Guido bir saniye düşündü. "Yoh, yalnızca görüyom."

"Sekiz-dört var bende," dedi Daniel, kâğıtlarını döndürüp masaya yayarak.

Guido hüzünlü bir şekilde başını sallayıp kendininkileri döndürdü, 7–5–4–3–2. "Çöp torbasına koyup sokağa at çocuk."

"Yedi-beş mi?" dedi Daniel gözlerine inanamayarak. "Ve yine de *yükseltmedin*? Guido, neyin var? Parayı *sevmiyor* musun yoksa? Yoksa seni tuzağa düşürdüğümü mü düşündün?"

"Yo, yo, yo," diyerek tutkuyla inkâr etti Guido. "O kadar kötü oynuyon ki sana acıyom. Amma acımanın ikimize de bir hayrı yok, o yüzden bu gidişlen yakında Tanrı ve cüce gibi olacaaz."

"Tanrı ve cüce mi?" diye yineledi Daniel ve laf ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Guido alnına bir şaplak atıp böğürdü, "Ne diyon! Kimse sana Tanrı ve cüceyi anlatmadı mı yoğsa?"

"Hayır," dedi Daniel, "ama içimden bir ses şimdi anlatacak diyor."

"He ya, ben şimdi sana Tanrı ve cüce meselesini memnuniyetle anlatacaam. Cücenin biri bir gün böyle tıklım tıklım bir barda oturuyormuş, o sırada içeri Tanrı girmiş, etrafına bakınmış ve demiş ki, 'Bu bardaki herkesin ağzına sıçacaam, sen hariç küçük cüce.' Cüce bi sevinmiş bi sevinmiş, hemen iskemlesinden sıçrayıp haykırmış, 'Ah, teşekkür ederim Tanrım bana merhamet ettin, bir cüce olduğumdan zaten pek çok acılar çektim.' Tanrı demiş ki, 'Ulan ben kimseye merhamet etmem. Seni kıçımı silmek için kullanacaam.'"

Guido çılgınca gülerken Daniel tek kelime etmeden elini yerdeki kâğıtların üzerine attı. Hikâyeden çok Guido'nun kahkahasından rahatsız olmuştu. Guido çılgının biriydi, yapmayacağı şey yoktu. Daniel dengesini yeniden bulana kadar dikkatli oynamaya karar verdi.

Belki de fazla dikkatli. Dağıtma sırasının yeniden Berbat Bobby'ye geçtiği elde, Daniel elden 8–7–6–5–3 ile on bin dolar için açtı. Yaklaşık yetmiş bine düşmüş olan Johnny Russo gördü, Guido ve Bobby de öyle. Daniel kâğıt çekmeyeceğini belirtti, diğer hepsi birer kâğıt çektiler. Daniel şansına meftun olmuş sayılmazdı: Tamamlanmamış sekizli, bir kâğıt çeken tek bir oyuncuya karşı iyi olasılıktı ancak üçe karşı değildi. Daniel pas dedi, herhangi bir bahsi görmeye hazırdı. Johnny Russo bütün fişlerini ortaya koydu, altmış bin kadardı. Guido yakaladığı papaza sövdü ve elini ıskarta kâğıtlara doğru iğrentiyle fırlattı. Berbat Bobby duyurdu, "Artırıyorum," ve ortaya bir altmış bin daha koydu.

"Elimde hiçbir şey kalmadı," dedi Johnny boş fiş kutusunu eğerek.

Bobby ona hatırlattı, "Potta hâlen bir oyuncu daha var."

"Hayır yok," dedi Daniel. "Altmış bini görebilirdim ama yüz yirmiyi değil." Kâğıtlarını masaya attı.

"Beni yakaladın," dedi Johnny Berbat Bobby'ye. "dörtlüleri çiftlemiştim."

"Ben bir kız yakaladım," dedi Berbat Bobby elini yayarak.

Johnny, "İyi karar," dedi. "Kimsenin blöf bekleyeceğini düşünmemiştim." Sandalyesini ittirip masadan kalktı.

"Kendini hiç kötü hissetme," dedi Daniel ona, "ben kazananı atmışım." Fişlerini saydı. Yüz altmış bin doları vardı, Berbat Bobby'de üç yüz bin ve Guido'da ise yaklaşık üç yüz kırk bulunuyordu. Yakalamak için dikkatli gitmesi, iyi, temiz bir damar bulup onun üzerine kumar oynaması gerekecekti.

Bobby üç dokuzlu ile onun üzerine kar yağdırdıktan sonra yüz yirmi bine düştüğü sırada Daniel damarı yakaladı. Kendisi dağıtıyordu. Guido alçakgönüllü bir on binlikle açmıştı, Berbat Bobby pas demiş ve Daniel ise 9–5–joker–2–1 ile elli bine yükseltmişti.

"Demek öyle cüce," diye gülümsedi Guido, "kıçımı erken sileceem demek. Oynamak istiyorsan *bütün* fişlerini koyver bakalım." Daniel'ın artırdığını gördü ve bir altmış bin daha ekledi.

Daniel eline yeniden baktı. Daha iyi bir el gelme ihtimali düşüktü. "Görüyorum," dedi ve kalan fişlerini pota koydu. "Kâğıt?" diye sordu Guido'ya, desteyi eline alırken.

"*Kâğıt* mı?" diye yineledi Guido, bu sözcüğü ilk defa duyuyormuş gibi. "Guido Caramba pota yüz yirmi bin dolar koyup bir de kart çekmez. Aptal mıyım lan ben?" Şiddetle masaya vurdu. "*Kâğıt istemiyom*!"

"Yandık," diye homurdandı Daniel. Guido'nun çekeceğini umuyordu o zaman kendisi de elden oynayacaktı. Guido'nun kâğıt çekmek konusunda çıkardığı tantana, Daniel'a, Guido'nun kendisinin elden oynamasını istediğini düşündürttü, bu da demekti ki elinde bir tamamlanmamış sekizli ya da yedili vardı. Berbat Bobby ona, elden gelen kâğıdı bozmanın, eğer onu geliştirerek daha fazla para kazanamayacaksan, mantıklı bir iş olmadığını öğretmişti ve hepsini ortaya koyduğuna göre, kazanacak başka bir şey yoktu. Ancak herhangi bir sekiz onu yenerdi. İçgüdüsel bir karardı. Dokuzluyu yüzü dışarı dönük masaya attı ve Guido'ya dedi, "Bu yüksek dokuzu yolluyorum." Kendine bir kâğıt dağıttı.

Guido şaşırmış gibi yaptı. "*Delisin* sen koçum. Şimdi potu iki kere kazanman lazım gelecek." Elini masaya yaydı: 10–9–8–7–4.

Daniel çektiği kâğıdı yavaşça çevirdi. Kupa valesiydi. "Sen kazandın," dedi Guido'ya, "parayı al." Uyuşmuş gibi iskemlesinden kalktı.

"İyi bir oyuncusun, cüce," diyerek kocaman gülümsedi Guido fişlerini dizerken. "Büyüyeceksin."

Daniel hâlen uyuşmuş hâlde, elenmiş oyuncular için ayrılan ön sıra sandalyelerinden birinde oyunu izledi. Bir saat sonra, eller yapmaya başlayan Berbat Bobby Guido ile tapi geldi, her ikisinin de dört yüz bin dolara yakın parası vardı. Yanında oturan Johnny Russo, "Bu böyle bir süre gidecek gibi," dedi.

"Ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum," diye onayladı Daniel.

Oyun bir sonraki elde bitti. Guido kırk binle açtı. Dağıtan Berbat Bobby yüz altmış bine yükseltti.

"Bu çok gayme," diye söylendi Guido. "Görmezden evvel, elimde bakacaam bir kâğıt kaldı." Guido gözlerini kısarak kenarından

kâğıda baktı. "Hayda, inanmazsın ama jokermiş. Ben de şaştım kaldım valla. Senin artırdığını görüp sonra elimde kalan bütün fişleri artıracaam. Haydin şu işi halledek de evimize gidek."

"Bana uyar," dedi Berbat Bobby neşeyle, geri kalan fişlerini dizerek. Desteyi aldı ve en üstteki kâğıdı boşa çıkarttı. "Kâğıt çekecek misin Guido?"

"Çekeceem *tabii*, ne sandın," dedi Guido, sanki elden gelen kâğıtla pota dört yüz bin dolar koymayı aklından geçirmezmiş gibi içerleyerek. "Bu dokuz yaramaz." Bir fiskeyle kâğıdı pota attı. "Bir tane uzat."

Bobby ona bir kâğıt çekti ve kendi elini aldı. İkisi de rest demiş olduklarından ve kendisi harekete geçecek son kişi olduğundan döndürüp baktı: 9–6–5–3–2. "Ben de seninle beraber çekeceğim," deyip dokuzu attı.

Olan bitene birden dikkat kesilen Daniel her ikisinin de elden gelen kâğıtlarını bozduklarına inanamıyordu.

Bobby kendi kâğıdını kapalı dağıttı, desteyi yerine koyup yeni kâğıdının yüzünü çevirdi, kupa asıydı. "İçeriyi dipten yakaladım," dedi Guido'ya. "Altı-beşim var."

Guido da elini masaya yaydı. "Bende de altı var amma ben kendi altımı çok seviyom çünkü altı-dört-üç-joker-as."

"O zaman sen al Guido, hepsini kazandın. Tebrikler."

Bir alkış tufanı koparken Guido müşfik bir ifadeyle gülümsedi. "Sağ olasın Berbat Bobby. Cesaretinle ve nezaketinle örnek adamsın vesselam, kumarını da çok takdir ediyom. Bu son elde benimle beraber işe giriştin. Benzer yakalamışız ama ben azcık daha iyi çekmişim. Yine oynayacaaz, amigo."

Ertesi gün Malibu'ya geçmek kolay oldu. Clay Hormel'in Lear jetiyle havaalanına uçtular, orada bir limuzin onları Xanadu'ya, prodüktörün "küçük sahil evine" götürmek üzere bekliyordu, bu evin otuz adet misafir odasının her birinde birer jakuzi ve yuvarlak, dönen birer yatak vardı ve mutfağın eleman sayısı ve kapasitesi bir uçak gemisinin mürettebatına servis yapmaya yeterliydi. Johnny Russo ve Gökkuşağı Schubert de uçuşta onlara eşlik ettiler. Guido daveti üzülerek reddetmiş, güzeller ekibiyle kutlayacağı dinî bir bayramı mazeret göstermişti; dinî tören ise büyük banknotlar üzerinde çıplak yuvarlanmayı kapsıyor gibiydi. Fazlasıyla renkli ayrıntılar, sinirleri bozuk olan Daniel'm hiç ilgisini çekmemişti.

Daniel'ın uçaktaki ruh hâlini fark eden Berbat Bobby onunla konuştu, "Sırf seni yendiler diye insanları başından def etmen gerekmez. Dün dündür. Bugün yepyeni bir gün."

Daniel homurdandı, "Guido'ya karşı o elden dokuzluyu niye bozdum bilmiyorum."

Berbat Bobby yumuşak bir sesle konuştu, "Burada oturup senin sızlanmanı dinleyemeyeceğim." Uçağın arkasına geçip Johnny Russo ile oturdu.

Partiye girmek kolay oldu. Ancak partiden çıkmanın zor olduğu anlaşıldı. Öncelikle Clay'in "belki de geleceğin Meryl Streep'i" olarak tanıştırdığı, Daniel'm kendi "şahsi hostesi" Linda O'Rahl vardı. Linda ona odasını gösterdi; film ekranını kaldırıp, hemen arkasında bulunan, ot, kokain ve metakualonla dolu barı tanıttı ve "Seks olarak ise sen ne istersen ben de onu isterim" bilgisini verdi.

Daniel güçlü, yatıştırılamaz bir ümitsizliğin beyninin ortasında toplanmakta olduğunu hissediyordu. Ses tonunu nazik tutmakta zorlanıyordu. "Teşekkürler Linda ama şu anda asıl istediğim kumsalda uzun bir yürüyüş, bir şişe viski dışında yapayalnız. Biraz somurtmam, çözümleme, düşünme ve planlama yapmam lazım. Sen gidip sana iyi gelecek biriyle vakit geçir. Clay bir şey derse ona eşcinsel olduğumu söylersin."

Linda yardımseverlikle önerdi, "Eşcinsel bir kız arkadaşım var. Seni amcık sandviçine alalım mı?"

"Farklı bir ruh hâlinde olsam, harika olurdu. Şu anda ise yürümeye, suya ve viskiye ihtiyacım var."

"Viskini suyla mı istiyorsun?"

"Hayır. Okyanusu kastettim."

"Kulağa romantik geliyor."

"İnan değil," diye temin etti.

Daniel odasının özel çıkışından geçip arka kapıdan dolaştıysa da kaçamadı. İnsanlarla dolu uzun, teraslı bir avluyu geçmesi gerekti. Tam aşağılarında, kumsalda çıplak, karma bir voleybol maçı oynanmaktaydı. Bu onu durdurdu. Yoğun ekim sonu ışığında çıplak bedenlerin her biri genç, bronz, kusursuz ve ölüme mahkûm görünüyordu.

Birden yanında Berbat Bobby inledi, "Aman Tanrım, anadan doğma voleybol. Kaliforniya'dan her geçişimde sanki burası daha da bir tuhaflaşıyor."

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi Daniel. "Senin için uygunsa tabii."

Berbat Bobby ufka doğru baktı. "Ne ailesi, ne akrabası, hiçbir şeyi olmayan, kaburgaları sayılan, on iki yaşında kafasız bir çocukken okyanusla bir anlaşma yapmıştım. Sürüne sürüne Körfez'e gitmiştim çünkü okyanustan bahsedildiğini duymuştum ama daha

önce hiç görmemiştim onu ve bu açığı kapatmayı fena hâlde istiyordum. Ve orada durup aval aval ona baktım, göz alabildiğine su, ve hızla şunu dedim, 'Okyanus, gel senle bir anlaşma yapalım. Sen bana bulaşma, ben de sana bulaşmayayım.'"

"Makul görünüyor," dedi Daniel. Gitmek üzere bir adım attı.

"Kahretsin Daniel!" diye gürledi Bobby onu durdurarak. "Ne kadar huysuz bir ruh hâlinde olursan ol, elinde bir şişe viski tuttuğun hâlde susamış bir adama bir fırt ikram etmemen iğrenç bir terbiyesizlik."

Bir an aklı karışan Daniel elinde bir şişe Jack Daniel's olduğunu anımsadı. "Pardon," diye mırıldanarak şişeyi uzattı.

Berbat Bobby kapağı çevirip açtı ve şişeyi kaldırdı: "İhtiyacın olduğunda onları haklayasın hatta ihtiyacın olmadığında da." Kafasına dikip uzun bir yudum aldı.

Daniel şerefe niyetine başını salladı. Berbat Bobby'ye bakmaktan, onun sesinden, güçlü ve sürekli varlığından usandığını fark etti.

Berbat Bobby şişeyi geri verdi. "İçeride ağır bir kâğıt oyunu başlıyor. Beni bulmak istersen ilk oraya bak." Arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Daniel kumsala inerken burnunda soluyordu. "*Hep* çekip giden o olur. *Hep* son sözü o söyler. Güç de avantaj da *hep* ondadır."

Kumsala doğru ilerlerken, Berbat Bobby'nin ondan daha zehir gibi –daha deneyimli, daha farkında, daha kararlı– olduğunu açıkça kabullenmek zorunda kaldı ve şunu fark etti: Onunla teke tek kâğıt oynarsa, Berbat Bobby mutlaka eline verecekti. Bu farkmdalık Daniel'ı pek de mutlu etmedi.

Partinin gürültüsünden ve görüntüsünden uzaklaştığı zaman, akıntıyla karaya vurmuş ve dalgalarla düzleşmiş bir kütüğün üzerine oturup yavaş yavaş ama sürekli olarak içmeye başladı. Okyanusu seyrediyor, her bir dalgayla beraber daha da derin bir bunalıma sürükleniyordu. Alev alev gün batımı bile gözüne kasvetli göründü. Kendi içinde tutsak kalmış gibi hissetti, labirentin içindeki perişan bir sıçan gibi.

Sallanarak yerinden kalktı ve giysilerini çıkardı, gece havası tenine tatlı tatlı vuruyordu. Kaymak kıvamlı dalga köpüklerinin arasından yürüyüp yaklaşan bir dalganın içine daldı. Onun kuvvetine doğru devrildiğini hissederken bunalımı da yok olup gitti. Neredeyse tükenene kadar yüzdü ve sonra kendisini akıntıya sırtüstü bırakarak yıldızları seyretti, onların uçsuz bucaksız kayıtsızlıklarına teslim oldu. İşte özlediği tam olarak buydu, yıldızlar, kayalar, su, rüzgâr. Bir yıldan uzun bir süredir köksüz, aksiyon heyecanıyla dolu, bir

kâğıdın dönüşüne tutunmuş hâlde dumanlı salonlarda, parfümlü süitlerde ve hareket hâlindeki arabalarda yaşıyordu. Çok kısıtlı bir yaşamdı bu, çok dardı. İstediği bu değildi. O genişlemek, kükremek istiyordu. O bir ışığın ocağı olmak istiyordu.

Adsız Göl'deki her açık gecede Vahşi Bill en az yarım saatini göğe bakarak geçirirdi. Daniel bunun bir nevi meditasyon olup olmadığını sorduğunda Vahşi Bill yıldızların aslında simyacıların demir ocakları olduğunu iddia etmiş ve bu kadar çok nefesin iş başında olduğunu görmenin ona güven verdiğini söylemişti.

Akıntıyla sürüklenen Daniel, yıldızları Vahşi Bill'in gözleriyle görmeye çalıştı ama başaramadı. Başını kaldırıp onlara bakan ve dikkat eden ilk ilkel adam olduğunu hayal etmeye çalıştı. Ani bir çağrışımla, Johnny Yedi Ay'ın ona ılık bir sonbahar öğleden sonrasında Kızılderili çomak kumarının nasıl oynandığını gösterdiği zamanı düşündü. Çomak kumarı basit ve netti. Çomak hangi elde? Sol veya sağ, doğru veya yanlış. Safi önsezi, tahmin etmenin erdemi. Yıldızlı göklere gülümsedi. Oyununu bulmuştu. Bu, Berbat Bobby'nin kâğıtlara ilişkin büyük üstünlüğünü, yıllara dayanan deneyimini ortadan kaldırıyordu. Daniel, Berbat Bobby'nin bunca deneyime rağmen çomak kumarından *haberi* dahi olup olmadığından şüphe etti.

Daniel, yavaş yavaş yüzerek dalgaların üstünde kıyıya döndü, kütüğüne oturup kurudu. Kendini tazelenmiş, mutlu, kendinden emin hissediyordu, suyla vaftiz olmuş, yeniden doğmuş gibiydi. Kumsalın ta ilerisinde partinin ışıklarını görebiliyordu. Geri dönmemeye karar verdi. Kütüğün yanına bir çukur kazdı, yastık niyetine giysilerini rulo yaparak kıvrıldı ve çabucak uykuya daldı.

Patlamadan bu yana ilk kez rüya gördü.

Yeşil çuhadan masanın bir ucundan ona kapalı bir kâğıt dağıtılmıştı. Kâğıdı çevirdi. Kupa valesi, düzenbaz, tatlı piçin ta kendisi. Görüntüye odaklandı. Bu Guido'nun yüzüydü. Kâğıdı baş aşağı çevirdi. Şimdi Bobby'nin yüzüydü. Kâğıdı ortasından ikiye yırttı.

Hemen ardından çuha üzerinde kayarak kapalı bir kâğıt daha dağıtıldı. Kâğıdı yavaşça çevirdi. Kupa valesi. Kâğıdı ikiye yırttı.

Bir tane daha dağıtıldı. Kupa valesi. Ortasından yırttı.

Bir tane daha, daha, daha, görünmez dağıtıcı Daniel'ın yırtma hızına yetişerek kâğıtları gönderiyordu.

Çevirdiği bir sonraki kâğıt boştu. Şaşırarak parlak beyaz yüzeye gözlerini dikti. Bir kuş çığlığı geldi. Kâğıda dokundu. Kâğıt pencereye dönüştü. Pencereden ilerisini görmeye çalıştı ama boş bir gökyüzüne bakıyordu.

Cama dokundu, parmağını kaldırdığında kendisine doğru hızla fırlamış siyah bir taş gördü. Ama o kendinden geçmiş hâlde seyrettikçe bunun aslında bir taş olmadığını, bir kuş, bir kuzgun olduğunu gördü; kuşun gagasıyla kavradığı ufak, parlak bir nesne vardı, küre şeklinde bir cins mücevher, camdan bir boncuk, ama hayır, bu çok göz kamaştırıcıydı, çok berraktı. Bir elmastı bu, ortasında ince, sarmal bir alev yanıyordu; sonra kuş cama çarptı, cam bir ayna olarak dondu ve Daniel annesinin çığlığını duydu, "Kaç, Daniel, kaç," ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu, aynaya doğru düşüyordu. Kendini korumak için top gibi kıvrıldı, sonra fikrini değiştirip çözüldü, kollarını iki yana açtı; aynaya çarpmadan hemen önce boş olduğunu gördü.

Ayna bir milyon ufak elmas parçaya ayrıldı ve Daniel ay ışığıyla aydınlanan suda sırtüstü akıntıya kapılarak karanlığı ve yıldızları seyretti.

Sabahın geç saatlerinde uyandı. Şiddetli bir susuzluk dışında kendisini harika hissediyordu. Yeniden rüya görebiliyordu. Şansı dönmüştü. Bunu kutlamak üzere viski şişesini yerinden kaldırdı. Şişenin altında, çukurluğun içinde yan yana iki taş vardı, neredeyse birebir aynı, ikisi de düz, pürüzsüz, ince uzun ovaldiler, biri siyah biri beyazdı. Taşları kaldırdı, her avucunda birer tane, ve ellerini yumruk şeklinde kapattı. Gözleri kapalı, ayakta durdu, taşlar avuçlarının içinde sıcacıktı. Berbat Bobby'nin başı beladaydı.

Kayıt yazım:
Denis Joyner, AMO Mobil Radyosu

Takıl bakalım, tatlım, yükseliyoruz! Ev-vet, güzelim, kulaklarını bana dola, ben çıkaracağım seni oraya. Yaa, kimmiş bu demeye kalmadan, işte karşınızda DJ, Deccal Jübilesi, seyyar, çoklu frekanslı, korsan, kıçını kaldıran, radyooodan alev alev karşınızda –ve aman Allahım, çeşitlilik demişken, beni dinlemek istiyorsanız şahsımı KPER, KINK, KUZZ, KLUE ve KYJL'de (Malibu'daki tek eşcinsel istasyon) de bulabilirsiniz. Ee, madem şimdi beni yakalamışsınız, salıvermeyi bir deneyin bakalım.

Siz bunu düşünedurun ben de bu geceki müzik ziyafetini sıraya koyayım. Sıkı durun şimdi, çünkü önümüzdeki üç saat boyunca öyle eski, öyle küflü ve altın değerinde şeyler duyacaksınız ki en az yedi hayat gerisini hatırlayıvereceksiniz. Tam üç saat –Jack sen saati tut– boyunca kesintisiz Vudu Trans Doğaçlama Dinletisi sunacağım. Geçenlerde çıktığım Haiti seyahatinde canlı kaydettim bunları, hem

de ödüm patlaya patlaya. Ve siz kafatası duvarlarınızdan filmleri kazımakla uğraşırken, DJ de az önce karavanına uğrayan tatlı şeyle biraz gevşeyecek, Şanghay'daki afyon fiyatlarını konuşmaya gelmiş yavrucak. Hadi bakalım, gece yarısı civarı DJ'in uykudan önce masalı ve güya felsefe dersleriyle yine aranızda olacağım, bu metafizik düşük kalite eserin bir başka bölümüyle, laf aramızda yoksa bu yaşamımın ta kendisi mi diye şüphelenmeye başladım hani. Öyleyse yakalayın akşamı ayın ışığında ve bizi takibe devam edin. Bizle kalın veya sonra gelin. Ben DJ, kulağınıza bir parça gevezelik ettim. Bir sonraki buluşmamıza kadar dünyanın her bir köşesinde ve daha da ötesindeyim.

Duş alıp kumlarından arındıktan ve giysilerini değiştirdikten sonra Daniel, Berbat Bobby'yi olacağını söylediği yerde, Clay'in oyun salonunda Hold'Em oynarken buldu. Bobby'nin önünde muntazam dizilmiş fiş kuleleri vardı, yani ya çok iyi gidiyordu ya da yeni bir öbek satın almıştı. Daniel'ın bir şey demesine kalmadan Berbat Bobby ayağa kalktı, masadaki oyunculara "Bana birkaç el dağıtmayın," dedi ve Daniel'a dışarı avluya çıkmasını işaret etti.

"Daniel, Poker Cenneti'ne düştük. Avukatlar, prodüktörler, aktörler, yönetmenler, uyuşturucu tüccarları var, hepsi nakit para *yüklü* ve limitsiz Hold'Em oynayacak *taşakları* olduğunu göstermeye can atıyorlar." Berbat Bobby etrafını kolaçan etti ve daha yakma eğilip, sesini alçalttı. "Bunların neredeyse yarısı belki hayatlarında üçüncü kez Hold'Em oynuyorlar ve ilk ikisinden de bir bok öğrenememişler. Cepteki üçlü perin ölümcül kilit olduğunu sanıyorlar, vurucu kâğıdı ise Rams takımında ayakla gol atan bir Macar zannediyorlar. Bu oyunda olmamanın tek nedeni paradan bütünüyle *nefret* etmekten başka bir şey olamaz. Ne kadar nakdin kaldı?"

"Yirmi bine kadar düştü."

"Onunla gir oyuna."

"Seninle oynamak için saklıyordum."

Berbat Bobby yavaşça gözlerini kırpıştırdı, bu onun şimdiye değin gösterdiği tek huzursuzlanma belirtisiydi belki de. "Tanrım, Daniel, şimdi değil."

Daniel, ses tonunda herhangi bir alaycılık belirtisi olmamasına gayret ederek ona anımsattı, "'Her memleketten her adamla; istediği her oyunu; sayabileceği her miktar için; her yerde, yüz yüze; bulduğu her vakitte; oynarım.'"

"Neredeyse tutturdun," diye kabul etti Berbat Bobby, ağır konuşması ciddi biçimde gerginleşmişti. "Şimdi sen git vakti bul, sonra

gel ne zaman olduğunu söyle, ben de bakayım müsait miyim. *O* arada da Guido'nun nakitlerimde açtığı gediği tamir etmeye çalışmaya devam edeceğim. Ve sonuçta bu oyun bitene kadar müsait olmayacağıma seni sapına kadar *temin* edebileceğime göre sen de oturup zengin olsan iyi olur. Yirmi bini kaybedersen, veresiye benim için uygundur."

"Bana elli bin ver." Daniel kısmen blöf yapıyordu. Veresiye sınırı hep yirmi beşte kalmıştı, Berbat Bobby bunun Daniel'ın altından kalkamayacağı kadar yan yatmasına karşı bir teminat olduğunu iddia ediyordu.

Ancak Berbat Bobby tek kelime etmeden nakit tomarını çıkarıp saymaya başladı. Banknotu kalmadığında başını salladı. Tomarı Daniel'a uzattı. "Sadece kırk yedi var. Ben de biraz sıkışığım."

"Teşekkürler," dedi Daniel, Bobby'nin kendisine son kuruşunu vermesinden etkilenmişti. "Önce kendiminkini kullanacağım ama onu kaybetseydim, seninle teke tek oynamak için senden borç almak zorunda kalacaktım ve kendi parana karşı kumar oynamaya seni mecbur etmekten dolayı kendimi kötü hissedecektim."

Berbat Bobby başını kaldırdı. "Bir lokma bile aklıma yatmadı. Eninde sonunda para, o olmadığında da eninde sonunda fiş. Sana dediğim gibi, yalnızca takip etmenin bir yolu."

Daniel ona bakıp konuştu, "Nasıl oluyor da hep son sözü söylemeyi başarıyorsun?"

"Hep son artışı yapmayı başardığım gibi. Neden? Sen mi bir şey söylemek istiyordun?"

"Yo, aslında değil."

"İyi o zaman, gidip biraz koyun kırpalım."

Çoban Bobby genç ve ünlü bir aktörün şahsi hesabını alaşağı etti, önde gelen bir Hollywood hukuk firmasını iflas işlemlerinin eşiğine getirdi ve Clay Hormel'in bir sonraki gençlik korku filminin bütçesinde büyük bir gedik açtı. Kesinlikle Berbat Bobby'nin ofisindeki iyi günlerden biriydi.

Daniel sekiz yüz elli dolar kazandı ya da Bobby'nin kıkırdayarak söylediğine göre şahsi hostesine verdiği bahşişin biraz azını. Daniel neredeyse doksan bin kadar öndeydi. Kapalı kartları arasında bir onlu per varken, flop bir başka onlu ve bir yedili per getirmişti. Yavaş oynadı, en sona gelene kadar yükseltmedi ama Berbat Bobby okkalı bir yüz binle tekrar artırdığında, Daniel onu dört yediliye kandırmış ve elini fırlatıp atmıştı. Haklı da çıktı: Clay Hormel blöf olduğunu düşündüğü on-vale ile bahsi görüp böylelikle *Kopan Ergen Eti VIII*'deki kârının yüzde birini kaptırdığı zaman Berbat Bobby

elini gösterdi. Berbat Bobby Daniel'ın ful onluyu yere bıraktığını görünce saygıyla başını salladı. "Zekice olmanın yanında gerçekten taşak isteyen bir durum. Seni her seyredişimde Daniel, karşımda daha da iyi bir oyuncu görüyorum."

Daniel konuştu, "Hele istediğim oyunu oynayana kadar bekle. Ve sana söz veriyorum ki kâğıt oyunu olmayacak çünkü sen onda bir numarasın."

"Heyecanla bekliyorum, Daniel. Gerçekten."

Böylece oyun dağıldığında fişleri paraya çevirirlerken Daniel Berbat Bobby'nin tam arkasındaydı. Daniel ona elli bin borcunu ödeyip sordu, "Hazır mısın?"

Berbat Bobby omuz silkti. "Elbette. Ama benimle şimdi oynamak işine gelmez ki... Tanrım, evlat, görmüyor musun şu an *azami* hararetteyim. Kıçımdan alevler çıkıyor olmalı, o kadar hararetliyim."

"Her hararet bir gün söner," dedi Daniel, Bobby'nin meşhur laflarından birini yineleyerek.

"Pekâlâ. Oyun nedir?"

Daniel hızlı düşündü. "Nomlaki Taş Kumarı."

"Dur tahmin edeyim, resmî kurallar kitapçığını da sen yazdın herhâlde?" Berbat Bobby'nin kuşkuları olduğu belliydi.

"Aslına bakarsan Kuzey Amerika kıtasındaki en eski kumar oyunu."

"Ben o oyunun Kızılderili Çomak Kumarı olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle," diye yutkundu Daniel, "o da doğru. Şöyle, taş kumarı aynı çomak kumarı gibi yalnızca çomak yerine taş kullanıyorsun."

"Akla yatkın," diye belirtti Bobby.

Daniel devam etti, "Bir beyaz bir de siyah taş kullanıyorsun. Onları arkanda elden ele geçiriyorsun sonra da yumruklarını karşındakine uzatıyorsun, o da siyah ya da beyaz taşın olduğu eli seçiyor."

"Çomak kumarından biraz daha karmaşık ama fikir aynı. Bunu seçtin çünkü sanırım engin kâğıt oynama tecrübemi saf dışı edeceğini düşündün. Ki bu da zekice." Kolunu bir ağabey edasıyla Daniel'ın omuzlarına doladı. "Ama çok canın yanacak, Daniel. Koca Geyik Tony'yi çomak kumarında *öyle bir* yendim ki emekli oldu, sözde bir de çomak kumarının en iyisi olacaktı."

Daniel bu hikâyeyi daha önce duymamıştı, o yüzden gerçek mi yoksa göz korkutmak için mi uydurulmuş, emin olamadı. "Belki de oynayarak boşuna zaman kaybetmesek daha iyi. Ben sana on bini *vereyim* ve bir yıl daha borunu öttürmeni dinleyeyim."

"Muhtemelen böylesi daha verimli olur," diyerek güldü Bobby, "ama o kadar eğlenceli olmaz. On beş yıldır çomak oynamadım, şimdi canım istedi. Burada mı yapalım yoksa odalarımızdan birinde mi?"

Daniel dehşete düşmüş ayağına yattı. "*İçeride* mi? Bobby, bu *Kızılderili* kumarı. *Dışarıda* oynayacağız. *Çıplak* olarak. Aha tam kumsalda. Yüze ilk varan kazanır."

Berbat Bobby'nin bundan hoşlanmadığı açıkça belli oluyordu. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, kolunu Daniel'ın omzundan çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Taşlar da herhâlde sendedir?"

"Cebimde."

Berbat Bobby saatine, sonra da etrafta gezinen şahsi hostesine baktı. "Saat dokuz buçuk. Seninle gece yarısı burada buluşalım. Paramı gizlemem, şu dumandan temizlenmem, bir şeyler yemem lazım."

"Gece yarısı mükemmel," dedi Daniel ona. "Ben de tam aynı şeyi önerecektim."

Daniel ve Berbat Bobby kıyıya vuran dalgaların kenarında, çıplak hâlde birbirlerine dönmüşlerdi, büyümekte olan yarımay ıslak kumun üzerinde yakamozlar yaratıyordu.

"Evet," dedi Daniel, "bahsimizi yola sokalım. Ben kazanırsam gitmekte, canım ne isterse onu yapmakta serbestim; kaybedersem, kalıyorum ve yenilmenin eğlencesi bana on bine mal oluyor."

"Anlaştık."

"Ufak bir teklifim var," dedi Daniel, "bir yan bahis."

Bobby, "Söylemezsen ne olduğunu bilemem," dedi.

"Öncelikle neden böyle bir şey önerdiğimi bilmeni istiyorum. Gördüğün gibi benim kazanacağım tek şey senden ayrılmak olacak ve esasına bakarsan sen iyi bir arkadaş, iyi bir hoca ve –Guido dâhil olmak üzere– şu kısa meslek hayatımda gördüğüm en iyi kâğıt oyuncususun. O yüzden seninle yan bahis olarak bir on bin daha tutuşmak istiyorum, dümdüz, ihtimal yok. Böylece en azından ayrılmanın yanı sıra bir şey daha kazanmış olacağım ve eğer kaybedersem de bütün nakdimi almanı istiyorum."

"Dağıtmaya meraklıysan alırım." Yüz metre kadar ötede bir dalga vurdu. Bobby o yana baktı.

"Okyanusla anlaşman olması iyi," dedi Daniel.

"Konuşacak mısın oynayacak mısın?"

"Oynayacağım." Daniel ellerini arkasına koydu ve taşları hızla ileri geri geçirmeye başladı. "Sen şampiyonsun," dedi Bobby'ye, "o

yüzden önce sen başla." Kendisi de hangi elinde hangisi olduğunu bilemeyecek hâle gelene kadar taşları avuçlarında değiştirmeyi sürdürdü. Yumruklarını Berbat Bobby'ye doğru uzattı.

Bobby seçmek yerine kurşuni yüzünü göklere doğru kaldırıp yüksek, ritmik bir teraneye başladı:

"Hiya-Ya-Yee-Ağğ-Yaaa..."

"Hey," dedi Daniel sertçe, "ne halt ediyorsun sen?"

Bobby şarkısını kesip Daniel'a yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Nooldu ki, kumar şarkımı söylüyorum. Çomak oyununun en önemli kısmıdır bu şarkı. Kendi devrelerini açmak ve karşındakininkileri mahvetmek için gerekir. Yani sen şimdi büyük ihtimalle hangi elinde hangi taşın olduğunu bilmediğini sanıyorsun ama biliyorsun." Daniel'm sol eline dokundu. "Siyah."

Daniel elini açtı. Siyah taş vardı.

"İhtiyara bir," dedi Bobby, Daniel'dan taşları alırken yüzü ışıl ışıldı.

Tam bir kıyımdı. Daniel onu yüze kırk yedi yendi, hem de yirmi sekize on ikiyle takip ederken. Seksene kırk dörde dayandığında Berbat Bobby homurdandı, sızlanmaya en çok yaklaştığı hâliydi bu. "Ucuz bir tabancadan daha alevlisin ve ben ise penguen bokundan daha soğuk oldum."

Gece yarısını beş geçe gelgitin bütünüyle başlaması tam Daniel'm öngördüğü gibi Bobby'nin konsantrasyonuna hiç iyi gelmedi ya da belki, kıyıya vuran dalgaların köpüğü bileklerine ulaşmaya başladığı sıralarda Daniel'ın, Berbat Bobby "O şeyi kenara çeksen diyorum," diyene kadar fark etmediği, sertleşmesi durumu etkiledi.

"Aman," dedi Daniel, "doğa insanı diken üstüne dikiyor."

Ancak hezimeti asıl hızlandıran Daniel'm, zihnini boşalttığında ve konsantrasyonunu *üzerine* değil de *içine* yoğunlaştırdığında Bobby'nin ellerinden birindeki siyah taşı hissedebildiğini keşfetmesi oldu. Hep siyahı hissediyordu ama Bobby bir şekilde olaya kilitlendiğinden şüphelenmesin diye sık sık öbür eli işaret edip beyazı tahmin etti.

Daniel nasıl bilebildiğini bilmiyordu ama bunu yapabildiğine şaşırmamıştı. Vahşi Bill'in kafasına çaktığı görüşe göre yaşam, mantıklı bilgi devrelerinden geçmeye karşı koyan pek çok önemli bilgiyle doluydu. Ya da Berbat Bobby'nin sonradan, yüz adet yüzlük banknotu tomardan ayırıp ayırıp Daniel'a verirken ifade ettiği gibi, "Basit matematik sana ne kadar kaybettiğini söyler ama yalnızca kıçın ne kadar berbat tekmelendiğini bilir."

Kayıt yazım: Volta ve Berbat Bobby Arasındaki Telefon Görüşmesi

BOBBY: Ben Robert. Daniel'ın yolunda ilerlemeye hazır olduğunu haber vermek için aradım. Bir cins çomak kumarında ilk denemede beni yendi. Pena benzetti.

VOLTA: Pek de uzun sürmemiş. Yaşlanıyorsun herhâlde, üstünlüğünü kaybetmeye başlıyorsun.

BOBBY: Haklıydın, çocuk iyiymiş. Pozisyonunu alıp en iyi atışını yapıyor. Çeşnisi yok tabii ve ayrıca zor olasılıklara ve büyük hamlelere zaafı var ama kesinlikle boş değil, hatta kendisi bile neyle dolu olduğunu tam bilmese de.

VOLTA: Bundan sonraki aşamada nereye gönderelim, önerin var mı?

BOBBY: Bilmem. Sonraki aşamaları kestirmekte pek iyi değilim. Şimdiki aşamayı anca anlıyorum. Ve Daniel de anlaşılması güç biri. Kanında kumar var ama kalbi yola dayanıklı değil, oyundan değil hayat tarzından yıprandı ancak ikisini birbirinden ayıramazsın. Benim anlayamadığım bu kadar huzursuz bir adamın nasıl olup da yoldan zevk almadığı.

VOLTA: Belki de oyundan zevk almıyor ama bunu kendisine itiraf edemiyor.

BOBBY: (duraksama) Bilmiyorum. Ya müthiş kolay öğreniyor ya da doğal bir kâğıt hissiyatı var çünkü on sekiz ayda en iyilerle bile aşık atmaya başladı, üstelik sıfırdan başlamıştı. *Bunu* kendisine itiraf etmesi gerekmiyor, bu kaya gibi bir gerçek. Ve de para ne kadar büyük olursa o kadar iyi oynuyor.

VOLTA: İlgi alanının ne olduğuna dair herhangi bir işaret var mı?

BOBBY: Kumarda odağın çok dar olduğundan bahsetti. Genişlemek istediğini söyledi. Belki bir süreliğine onu dağlara gönderebilirsin, oraları özlediğini söylüyor. Belki onu tekne işini öğrensin diye birkaç yıllığına Slocum Wright'a havale edebilirsin.

VOLTA: Bu, yeterince kamçılayıcı olmaz.

BOBBY: Sen de haklısın. Bu arada, bunak kafamdan uçup gitmeden söyleyeyim, sana mutlaka söylememi istedi: Rüya görmüş ve seninle bunu konuşmak istiyormuş.

VOLTA: Ona de ki sonra konuşuruz, eğer annesiyle ilgili acil bir şey değilse.

BOBBY: Tamam, ama şimdi nereye gidecek? Merak içinde bekliyor.

VOLTA: Çünkü muhtemelen bırakmayı düşünüyor.

BOBBY: (gülerek) Hepimiz düşünmedik mi?

VOLTA: Doğru. Tamam o zaman, ona şu talimatları ver. Yarından itibaren iki hafta sonra New York'a uçmalı, yirmi yedisinde. Gümüş

Kanatlar Barı'nda Jean Bluer isimli bir adamı beklesin. Jean Bluer akşam 6'ya kadar orada olmazsa bir taksi tutup Wildwood Oteli'ne gitsin ve David Hull olarak giriş yapsın. Üç gün içinde Jean Bluer'den haber çıkmazsa Six Rivers'daki numaramdan beni arasın.
BOBBY: Jean Bluer kim? Kulağa Fransız gibi geliyor.
VOLTA: Yeni katıldı. Onun farklı bir boyut açacak kişi olabileceğine şimdi, az önce karâr verdim. Ama onu bulmam birkaç gün alabilir, o yüzden talimatlar biraz çapraşık ve fazlasıyla ihtimallere dayalı oldu.
BOBBY: Bana vereceğin kimse var mı?
VOLTA: Yok.
BOBBY: Johnny Russo diye bir çocuk var, gözüme iyi gözüktü. Birkaç ay yanıma alsam ne dersin?
VOLTA: Elbette. Ama doğrusu biraz şaşırdım. O çetin kumarbazlık otobanlarını tek başına gezmeyi tercih ediyorsun sanıyordum.
BOBBY: İnsan çaptan düşmeye başladı mı yalnızlık basıyor işte. Düşün bu hafta yalnızca yarım milyon kazandım.
VOLTA: Fındık fıstık parası. Duydum ki Guido Caramba diye biri iki günde yedi yüz bin kazanmış.
BOBBY: İyi ki sataşacağın bir ben varım yoksa maazallah ite kopuğa sardırırdın. Volta, gün gelir de kâğıt oynamaktan az buçuk anladığına kani olursan beni bul da nasıl oynanırmış bir göster.
VOLTA: Biliyorsun, Robert, ben kumar oynamam.
BOBBY: Tabii tabii. Pancho Villa da midilli bile saklayamazdı.

Daniel, Kennedy Uluslararası Havalimanı'ndaki Gümüş Kanatlar Barı'nda oturmuş viski içiyor ve Jean Bluer'ı bekliyordu. On iki gün önce San Francisco'da Berbat Bobby'yle yollarını ayırmış ve New York'a gitme vakti gelene kadar Sierra Dağları'nda yürüyüş yapıp balık tutarak vakit geçirmişti. Oakland Havaalanı'na zar zor yetişmiş, uçağa binmeden önce çalışanların salonunda bir duş yapmak ve duman kokusu sinmiş giysilerini değiştirmek için yalvar yakar olmuştu. Şimdiyse bundan yedi saat sonra kıtanın öbür ucundaydı ama kafasında Sierra Dağları, ayaklarının altında New York, kalbindeyse yurtsuzluk duygusu bulunmaktaydı.

Dağlardeyken eğitimini bırakmayı düşünmüştü. Çalışmalar onu hiçbir yere götürmüyormuş gibi hissediyordu. Öğretmenlerin her biri katı dikkat ve acımasız yoğunlaşma talep etmişlerdi ancak maksatsızcaydı bu talep ya da maksadı varsa da onun istediği bir şey değildi. İşte, bir viski siparişi daha verirken sorunun bu olduğuna karar verdi: Ne istediğini bilmiyordu. Ailesi yoktu, sevgilisi yoktu,

yakın dostu yoktu. Mesleki becerileri, esas itibarıyla tek başına yapılan uğraşlar olup çoğu eyalette kanunlara aykırıydı. Uyuşturucu üretimi, kasa açmak ve poker oynamak potansiyel olarak kazançlıydı ve Daniel hiç değilse risk almaktan yana rahattı. Sierra Dağları'nda geçirdiği on gün, umduğunun aksine, onu tazelememişti. Beklerken, Jean Bluer'i beğenmezse veya farklı bir biçimde aynı tür iş olursa Volta'dan iki yıl tatil istemeye karar verdi. Volta karşı çıkarsa veya direnirse AMO'yu bırakacaktı. Hayır. Volta'ya birkaç yıl eğitimini bağımsız yürüteceğini *söylecekti*, sormayacaktı. Volta'nın rüyasına hiç ilgi göstermemiş olmasından dolayı hâlen kırgındı.

Saat altıda Jean Bluer henüz gelmemişti. Durumdan rahatsız olan Daniel içkisini kafasına dikti ve hoparlörlerden parazitli çatlak bir sesle gelişlerin ve gidişlerin anonsları yankılanırken, tıklım tıklım terminal binasından dışarıya doğru ilerlemeye başladı.

"Ben gidiyorum," diye söylendi çakırkeyf bir hâlde yer ulaşımı oklarını takip ederken. Ama yeni bastıran akşam karanlığına adım attığında etrafta otobüs ya da taksi göremedi. Bir kapı görevlisi bir portbagajla hızla geçti.

"Taksi?" diye seslendi Daniel.

"Taksiye benzer bir *hâlim* var mı?" diye hırladı kapı görevlisi hızını kesmeden.

Dağların ıssızlığı ile New York'un insan dolu kibri arasında sıçrayış yapma mücadelesi veren Daniel eksik kalmıştı. Arkasında, deminkiyle kıyas kabul etmeyecek kadar tatlı bir ses mırıldandı, "Kente mi iniyorsunuz?"

Daniel döndü. Konuşan, uzun parlak siyah saçları olan çarpıcı görünümlü genç bir kadındı. Daniel'ın 1,80'lik boyundan yalnızca 2-3 santim kısaydı, kiremit renginde bir etek ve kırmızı bol ipek bir bluz giymişti. Giysilerin renkleri koyu cildine çok yakışmıştı ve kesimi ise zayıftansa biçimli olan vücut hatlarını tamamlamıştı.

"Taksi, otobüs, falan bir şey arıyorum," dedi Daniel ona. Viski ve ani bastıran şehvet dalgası dilini peltekleştirmişti.

"Ben de öyle anladım. Bu görevliler tamamen kabalaştılar. Küstahlar ve bir o kadar da terbiyesizlik kapasiteleri var."

"Öyle," dedi Daniel. Ona daha dikkatle bakarak milliyetini tahmin etmeye çalıştı. Kadının yüzünde çok makyaj vardı.

"Kente inip inmediğinizi söylemediniz ama eğer öyleyse benimle gelebilirsiniz."

"Çok naziksiniz," dedi Daniel, onunkine eşit bir resmiyet kurmaya çalışarak. "Minnetle kabul ediyorum."

"Nerede kalıyorsunuz?"

"Wildwood."

Kadının büyük kahverengi gözleri kederlendi. "New York'ta daha iyi oteller *vardır*."

"Ben bilemem," dedi Daniel. "Daha önce hiç gelmedim. Eski bir dostla buluşacağım."

"İş için mi?"

"Dolaylı olarak. Beraber çokça kumar oynamışlığımız var." Ani bir ilhamla ekledi, "O yüzden Wildwood'da buluşuyoruz, ümit verici bir poker oyunu olacakmış orada. Poker benim işim."

"Bir kumarbaz! Ne kadar büyüleyici. Daha da anlatmalısınız."

Daniel denileni yapmaya başladığında siyah bir limuzin yanlarında durdu. Şoför kadına otomobilin içine doğru eşlik ederken sordu, "Seyahatiniz nasıldı Bayan Haruh?"

"Her zamanki gibi iş işte." Sonra Daniel'ı gösterdi, "Bu bey bizimle kente gelecek Phillips. Onu Wildwood Oteli'ne bırakır mısın lütfen?"

"Elbette, Bayan Haruh."

Limuzin zengin bir şekilde donatılmıştı. "Çok kaliteli seyahat ediyorsunuz," dedi Daniel hareket ettiklerinde.

"Benim kadar seyahat edince lüks gereklilik hâline geliyor."

"Bunu anlayabilirim, oysa benim işimde çoğunlukla lüksten vazgeçmek gereklilik hâline gelir, özellikle de kötü oynuyorsanız. Bu arada adım Daniel Pearse."

"Ben de İmera Haruh," dedi, başını hafifçe eğerek.

Kadında öyle bir şey vardı ki Daniel birden ona güvenmediğini hissetti. Konuşması ve hareketleri fazlasıyla kendi bilincinde, zarif ya da resmî gibiydi, sanki önceden prova edilmiş gibi. "Haruh?" diye sordu. "Pakistan ismi mi?"

"Yakın. Hint."

"İngilizceniz olağanüstü."

Gülümsedi. "Öyle de olmalı. Doğma büyüme Madison, Wisconsinliyim. Ailem Gandi'yi İngilizlerden daha fazla sevmeyen Brahmanlardı."

"Peki sizi bu lüksün gereklilik olduğu seyahatlere çıkaran nedir?"

"Sebring Ajansı'nda mankenim. Raoul Villela ile *Elle* için bir çekimi yeni tamamladım, sanki daha bir saat önce Madrid'teymişim gibi geliyor, gelecek ay ise *Vogue*'un kapağında çıkacağım. Bakarsınız. Oryantal bir makyaj, bambu şapka ve kolsuz pijama giyiyor olacağım. Bu onların Vietnam'ı Anma Stili ya da onun gibi bayağı bir şey." Tiksintiyle dudaklarını büktü. "Editörler, reklamverenler, hatta fotoğrafçılar bile, hiçbirinin ruhu yok."

Daniel, "Bu işi yapmak zorunda değilsiniz," dedi.

"Bay Pearse," dedi İmera tatsız bir şekilde, "dünya kadınlara güzelliklerinden başka pek az mali değer biçiyor ki onu da çarçur ediyor. Yapabildiğim sürece, siz kumarbazlar nasıl diyor, *paraya çevirmek* niyetindeyim."

Daniel düşündü, *İşte bu kırılgan, üzerinde çalışılmış nezaketi açıklıyor. Bir manken, bir Brahma ve bir miktar da haklı kadınsı öfke.* "Bayan Haruh," dedi nazikçe, "lütfen niyetimi yanlış anlamayın ancak Wildwood'da arkadaşımla ayarlamalarımı hallettikten sonra sizi akşam yemeğine davet edebilir miyim? Yalnızca bu yolculuğun cömertliğine karşılık vermek için değil, sizinle yarenlik etmenin zevkini devam ettirmek için." *Bu güzel oldu*, diye düşündü Daniel, etkilenerek.

İmera'nın gülümseyişi daha rahatlamış gibiydi. "Bu kentin yaltaklanan et tüccarları tarafından tanınmayacağım bir yer olduğu sürece."

"Nereyi isterseniz."

Kadın başını hafifçe kaldırdı, sesindeki kuvvet hesaba katılmasa bu hareketi mahcup gibi görünebilirdi, "Ve Bay Pearse, *beni* yanlış değerlendirmeyin."

"Merak etmeyin," diye temin etti Daniel, bir yandan da düşündü, *Rüya gördüm; belki şimdi de aynı kadınla iki kez sevişebilirim.*

Küçük bir Yunan lokantasında yemek yediler sonra da, Phillips'i önceden göndermiş olduklarından, kadının Üst Doğu Yakası'ndaki dairesine taksiyle gittiler. Daniel, onun ışıkları açmasını beklemedi. Aniden arzudan başı dönerek, ona sarıldı.

"Daniel," diye uyardı kadın kendini ondan uzaklaştırarak. "Yapma. Korkarım, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Büyük olasılıkla bu *senin* şikâyetin olacak benim değil."

"İçtenlikle kuşkuluyum bundan," dedi ışıkları açarken.

Bütün dikkatini ona yöneltmiş olan Daniel, dairesinin daha ziyade ufak bir depoya benzediğini, çoğu alanın makyaj masalarına ve giysi askılarına ayrılmış olduğunu görünce şaşaladı. Ona baktı, ihanetin imasını ciğerlerinde bir ağırlık gibi hissediyordu. Ancak daha onun yapacağını umduğu açıklamayı hayal dahi edemeden İmera peruğunu çıkarıp yakınlardaki bir askıya astı. Keldi.

Konuştuğundaysa sesi otuz dokuz oktav düşmüş gibiydi. "Daniel, sana kendimi doğru düzgün tanıtayım. Ben Jean Bluer, Kılık Değiştirme Ustası." Jean Bluer kendi küçük şakasına kocaman gülümsüyordu.

"Seni benzeteceğim," diye söz verdi Daniel, paltosunu çıkararak.

"Bunun olabileceğinden ciddi biçimde kuşkuluyum. Kılık değiştirme ustası olmamın yanında neredeyse soyu tükenmiş bir Ninja

ayak dövüşü sanatı olan Tao Do Çong ustasıyım da ve kendimi *savunurum*."

"Bence sen eşek şakası ve atmasyon ustasısın," diye avazı çıktığı kadar bağırdı Daniel.

Jean Bluer yana doğru dönüp sağ ayağını dayanılmaz derecede keskin bir güçle Daniel'ın üst bacağına kırbaç gibi doladı. Daniel bir çığlıkla alaşağı oldu.

Jean Bluer, Daniel acıyla kıvranırken ona baktı. "Daniel," dedi, biraz hayal kırıklığıyla, "kimlik denilen o temel şakaya karşı daha derin bir takdir geliştirmen gerekiyor."

Jean Bluer hiçbir zaman tam olarak kendi olmadığından, herhangi bir tanımlama hep geçici kalmaya mahkûmdu. Gözleri çoğunlukla maviydi ama hünerli kontakt lens kullanımı ve kendi hazırladığı özel damlaları uygulamasıyla elanın, kahverenginin veya grinin yirmi tonuna dönüşebiliyordu. Saçının rengi, uzunluğu ve biçimi o gün için seçtiği peruk neyse onun bir işleviydi, tıpkı burnunun ve kulaklarının biçimlerinin macun ve makyaja bağlı olması gibi. Bedenini korselerle, kaldıraçlarla, dolgularla, duruş değişiklikleriyle ve çoğunu kendi diktiği veya başka türlü toparladığı bir depo dolusu kostümle değiştiriyordu. Güleç Jack Volta'ya Jean Bluer'den bahsettiğinde, yeterince hazırlanma süresi verildiği müddetçe Jean'in yirmi dokuz farklı kültürden *herhangi* bir yetişkine dönüşebileceğini iddia etmişti ve Jack abartma konusunda acımasızca cimriydi.

Daniel günlük derslerini, Jean'in pek çeşitli kimlikleri arasında yaşamakta olduğu depoda almaktaydı. Jean tutkulu ve zor beğenen bir öğretmendi. Çalışma sabah yedide başlıyor ve akşam dokuza kadar sürüyordu. Daniel'm ısrarıyla Tao Do Çong eğitimi de eklenmişti ve o da sabah 5'te başlıyordu. Kumarbaz yaşantısının dumanaltı bayatlığından sonra Daniel Tao Do Çong'un derviş benzeri çalışmalarının gerektirdiği bedensel çabayı bağrına basmıştı.

Daniel Vahşi Bill'e büyük saygı hatta sevgi duymuştu. Mott Stoker'ı ise aşırılıklarının taşkınlığından dolayı takdir etmişti. Charmaine Teyze'nin buz gibi nezaketinden ve delici zihninden hem nefret etmiş hem de ona hayran kalmıştı. Berbat Bobby'nin becerisine, tarzına ve yırtıcı bir kuş gibi keskin gözlerine saygı duymuştu. Jean Bluer karşısında ise büyülenmişti. Depo da tıpkı Jean'ın ruhu gibi bir aynalar odasıydı ve Jean öğrencisiyle birlikte her bir imgeyi temel kesinliği için incelerken öğretmen ve öğrenci beraberce, ne olabileceklerine dair kendi içlerine bakmaya mecbur kalıyorlardı.

Jean Bluer kılık değiştirmenin dört aşamasını belirlemişti: fotoğraf, dans, şiir ve kişi. Fotoğraf, başlığından da anlaşıldığı üzere görsel kesinlik merkezliydi. Jean'ın sert vesayeti altında Daniel cilt tonlarını, bürümcük sakalları, macunu, süngerleri, takma kirpikleri, kontakt lensleri, üzeri boyanan diş minelerini, çeşitli yağ bezelerini, siğilleri ve yüz benlerini nasıl kullanacağını öğrendi. Lateks maskeler kalıplamaya başladı, bunlar gece uyurken takıldığında tasarımlarına takanın hatlarını çekiyordu.

Öncelikle bir fotoğraf dosyası üzerinden çalıştılar. Daniel makyajını bitirince Jean Bluer yüzü inceler, onu bir eleştiri ve öneri yaylım ateşine tutardı.

"Burun macunuyla dudak hattı arasındaki mühür yanlış, biraz daha zamk kullan ve bir lokmacık Max Factor Dokuz Numara karıştır ona.

Sakal beceriksizce olmuş, çeneden aşağısı çok seyrek. Elmacık kemikleri üzerindeki pudra fazla koyu o yüzden çukuru aşırı vurguluyor, güneşe çıksan zombi derler. Ve de şu dudak parlatıcısını biraz *yay*, resmen göz alıyor. Küçük miktarda, düzgünce uygulanacak, doğru uygulama budur. Küçük ve düzgün. Göz kırpacak kadar, göze sokacak kadar değil. Ayrıntıların ahenkli bir birleşimi."

Bir ay fotoğraflar üzerinden çalıştıktan sonra her sabah bir saat sokağa çıkmaya başladılar. Jean Bluer, Daniel'ın depoya döndüklerinde yeniden kurması için bir model seçiyordu. Daniel makyaj masasındaki yarım daire şeklindeki aynada gözlerini kısarak hafızasındaki yüzü yeniden oluştururken, Jean yorumlarda bulunuyordu. Daniel kısa zamanda, Jean'in model olarak seçtiği her yüzün farklı sorunlar içerdiğini keşfetti.

"*Hayır*! Hiç olmadı! Gözler çok ayrık. Körü bile kandıramazsın," diye azarlardı Jean Bluer göz kalemini kaparak. "*Böyle* olacak, görüyor musun, daha cesur bir hat ve kaşlara biraz daha kavis. Şimdi de kirpikler, birbirlerinden *ayrık* kıvır. Dikkat et gözlerin yerleşimini nasıl genişletiyor, böylece alnı genişletiyor, göz yanılgısını ahenklendiriyor."

Ya da başka bir gün: "Ahh! Yara izi korkunç. *Felaket*. Korsancılık oynarken çocukların yüzlerine çizdikleri yara izlerine benzemiş. Tamamıyla tek boyutlu." (Jean Bluer'in nezdinde tek boyutluluk affedilemez yegâne hataydı.) "Aptallığıyla ikimizi de felç etmeden sil şunu. Şimdi şunu dene: beyazımsı gri kalem, bir gümüş dokunuş, vurgulamalar için hafif bir mavi geç. Sonra Max Factor Esnek Kolodyum'un yanındaki küçük şişe var ya, hani perukları tutturmak ve macun mühürlemek için kullandığın, hayır, onun yanındaki,

evet, esnek *olmayan* Kolodyon yazan küçük şişe. Onu yara izinin üstüne sür. Gördün mü? Deriyi büzüştürüyor, içeriye çekiyor. Alt göz kapağın *azıcık* aşağı çekilmiş dikkat et. Evet, evet, mükemmel. Renklendirmede özellikle çok başarılıydın. İşte *buna* yara izi denir. Sırf bakarak bile insan gerçek yaranın acısını, iyileşmenin acısını hissedebilir."

Daniel makyajda ustalaştıktan sonra Jean onu kostümlerle tanıştırdı. Amiş şapkalarından zebra çizgili külotlara kadar Daniel kumaşları, kesimleri, dolguları ve bunlara hükmeden âdetleri öğrendi: Özellikle kadın giysileri kafasını karıştırıyordu.

"Tanrım," diye bağırdı Jean Bluer Daniel'm ilk denemesinde, "daha ilk dakikada travesti diye tutuklanırsın ve kendine saygısı olan bütün zenneler de polise *yardım* eder. Naylon çoraplar sarkmış. Üst dudağın biraz daha ince olsa pastırma kesebilirsin. Bu çantanın modası yedi yıl önce geçti ve onu ölü bebek tutar gibi tutuyorsun. Memelerin köprücük kemiklerinin etrafında toplandı çünkü ağırlıklarını hesaba katmadın, bu yüzden omuzlarını çok geriye atıyorsun. Ayrıca ayakların birbirinden çok ayrık ve denge merkezin kalçaların arasında olacağına dizlerinin çevresinde gibi. Bu kötü, Daniel. Midemi bulandırıyor."

Okuldan sonra, bloğun aşağısındaki bir pansiyonda yaşayan Daniel ne isterse yapmakta serbestti, tek şart insanların nasıl göründüklerini, nasıl yürüdüklerini, konuştuklarını ve düşündüklerini gözlemlemesiydi. Daniel notlar tutup sabahki Tao Do Çong dersinde alıştırma yaparken Jean bunları yüksek sesle okuyarak eleştirirdi.

"'Salladı.' Hangi elini? Bu palto düğmelenmiş miydi, açık mıydı yoksa kısmen mi düğmelenmişti? Mavi çizgili elbise diye not almışsın. Yakası ve kolları nasıldı? '*Avrupalı* kahkahası' mı? '*Güneyli* aksam' mı? Anlamsız tanımlamalar. Fransızlarla İtalyanların kahkahası tamamen farklıdır. Yüzden fazla güney aksanı vardır. Kesinlik, Daniel. Ayrıntı. Nüans. Tek bir kusursuz hareket ya da tonlama aceleye gelmiş bir bedensel kılık değiştirmeyi dahi sırtlar götürür."

Jean Bluer Daniel'ın gelişiminden tatmin olduğunda ikinci aşamaya geçti, dansa. Daniel'ı merkezden başlattı: kas, kemik, deri –hangisi hangisine bağlı ve nasıl çalışıyor. Bu merkezden itibaren diye açıkladı Jean, duruş, hareket ve jestler doğal olarak ilerler.

"Fiziğimiz atalarımızın biriken tarihidir ve bu yüzden de karakterimizin bir bileşenidir. İstemli yapılan bütün hareketler doğal olarak bilincin jestleridir ve elbette ki bizim esas ilgi alanımızdır ancak her zaman ilk olarak dikkatini kas, kemik ve deri düzenlemesine ver çünkü onlar hareketin esas şeklini belirler."

Daniel on temel yürüyüş öğrendi, bunların her biri farklı bir yerçekimi merkezini ve dolayısıyla da farklı bir dengeyi vurguluyordu. Ağırlığın ve gerinimin tam bir dağılımını hissetmek üzere yalınayak çalıştı. Öğle yemeği saatini sokakta geçirip insanların bedenlerini nasıl hareket ettirdiğini, birkaç iskelet izleği üzerindeki sonsuz çeşitlemeleri gözlemlediler. Jean ellerin üzerinde durdu: parmakların konumu, avuçların açısı, hareketin hızı ve kuvveti, ve Daniel'a yalnızca tek tek hareketlere değil her insanın hareket *örüntüsüne* bakmasını mütemadiyen anımsattı. Ve seksen yorucu günün ardından Jean, Daniel'ın becerilerinden memnun kalarak kılık değiştirmenin üçüncü aşamasına, şiire geçeceklerini duyurdu.

Daniel işe nefes alıştırmalarıyla başladı, öncelikle farklı ritmleri keşfetmek için bir orta değer olan "düzenli" nefesi oturttu. "Aksan, ses perdesi, tonlama" –Jean bunları elinin tersiyle bir kenara itiyordu– "bunlar ancak sen temel ses uyumuna sahip olduktan *sonra* eklenebilecek şeylerdir. İnsanların konuşurken nasıl nefes aldığını dinle, gerisi gelir zaten." Tavsiyesi her zamanki gibi, inanılmaz ölçüde faydalı olmuştu.

Nefes uyumunun ardından Daniel sese geçti, ünlülerin ve ünsüzlerin yarattığı hava titreşimi, fonetik asgariler ve dişin ve dilin buna karşılık gelen yerleşimi, ses perdesindeki ve süresindeki hemen göze çarpmayan çeşitlemeler. Daniel, Jean'in geniş kayıt kataloğundan alıştırmalar yaparken Jean de Daniel'ın taklitlerindeki kusurlara kulak kabartıyordu.

"'Geleceğiz' değil 'geliceğez.' Çeneyi döndüreceksin, geniş bir ses düşmesi bu... Gırtlak seslerini sürükle ve geniz seslerini hımhım yap, New Mexico dolaylarındasın, goççum. O lehçeye dikkat et! Kuzeyli daha doğrudandır, güneylide ise biraz yayacaksın. Ve söyleyiş, Daniel, *söyleyiş*! İrlandalı ırgat olman gerekiyor, İngiliz bir avukat değil."

Daniel'ın en sevdiği tembih ise "Daha gevele, lütfen, daha gevele," idi.

Kılık değiştirmenin son aşamasına girdiklerinde Jean neyin peşinde olduğuna dair kısa bir konuşma yaptı. "Şimdiye değin görüntü, hareket ve konuşmanın kopyalanmasıyla uğraştık. Kopyalama işi zanaat ister. Şimdiyse artık sanata giriyoruz çünkü dördüncü aşamada yalnızca kimliğin fiziksel uzantısı yetmez, yüklenilmesi gerekir. *Gerçek* hayal gücüdür bu, yarattığın şey olduğun düzeydir. Ve bunu vurgulamak lazım: O kimlikler *zaten* senin içindedir. Kimliğin tekil, eşsiz olduğunu düşünürüz. Oysa bu yalnızca olasılıklardan birinin ifadesidir. Kimliği, arasından yaşam kuvvetinin aktığı pek çok kim-

likten oluşan bir örgü gibi düşün, onları sağlam ve birlikte tutan kauçuk bir yalıtım ile kaplanmış ve birbirinin içine geçmiş pek çok küçük telden oluşan bir elektrik teli gibi. Sen hem Yaşlı Gemicisin hem de düğün konuğu, hem gelinsin hem de damat, hem papazsın hem de serseri. Ölü, diri ya da henüz doğmamış her bir insan senin içindedir. O benlikler deposunu aç, kendi mecaz gövdeni geçir üzerine."

Dördüncü kılık değiştirme aşaması olan kişilik için yaptıkları alıştırmalar kendini tamamen kaptırma noktasına varacak kadar zorluydu. Her sabah yedide Jean Daniel'a çözülecek bir sorun veriyordu. Daniel'ın çözümü bulmak için öğlen 12'ye kadar vakti vardı, sonra da Jean'e çözümünün sunumunu yapıyordu. Jean onaylarsa, çözümü gerçek durumlarda kullanmak üzere Daniel'ı dışarı, sokaklara gönderiyordu. Sorunlar insanlardı.

İlki kolaydı. "Daniel, otuz yedi yaşında, sendikalı elektrik teknisyenisin, Chicago doğumlusun, evlisin ve iki çocuğun var. İki sene önce inşaat iskelesinden düştün ve sol omzunu kırdın, o zamandan beri iş göremezlik sigorasıyla geçiniyorsun. Doktor muayenesinden dönüyorsun, tanımadığın bir barda bir içki içmek için durmuşsun. Ben barmen yerine geçiyorum."

Sorunlar hızla zorlaşmaya başladı. "Columbia Üniversitesi'nde gazetecilik okuyan yirmi yaşında bir kadın öğrencisin. Texas'ın Lubbock kentinde doğmuşsun, on dört yaşına kadar orada yaşamışsın, sonra Newark'a taşınmışsın. Baban Standard Oil Şirketi'nde orta kademeli bir yönetici, annen ise gizli alkolik. Son birkaç aydır gitgide daha bunalımlı olmaya başladın ve üniversite danışmanlık merkezine yardım için başvurdun. Ben de psikolog olacağım.

Otuz yaşında, Porto Rikolu erkek kokain satıcısısın. Bir kez üç yıllığına, asayiş görevlisine saldırıdan hapis yattın. Sağ yanağında bir yara izi var. Ben senin yeni müşterin olacağım, narkotikten olduğumdan şüpheleniyorsun. Dikkatli olmak istiyorsun ama aynı zamanda yeni bir müşteri edinsen de fena olmaz."

Her ne kadar Jean her seferinde Daniel'ı sokağa çözümle beraber gönderdiyse de keskin ve sürekli eleştirinin yerini övgüye kademe kademe bırakması için neredeyse dört ay geçti. Daniel'ın dört çocuğu ve kırık İngilizcesi olan elli yaşında Kolombiyalı kadın göçmen olarak sosyal hizmetler görüşmesinden geçtiği gün Jean ona, "Biliyorsun, Volta'yla anlaşmam uyarınca aldığım ilk öğrencimsin, ve ya ben umduğumdan çok daha iyi bir öğretmen çıktım ya da sen doğuştan yeteneklisin. Son zamanlarda neredeyse hiç kusur bulamaz oldum, bulduklarımsa eğitimle değil deneyimle düzelecek şeyler. İstediğin zaman ayrılabilecek kadar iyisin. Volta'ya bildireceğim."

"Teşekkürler," diyerek övgüyü kabul etti Daniel, "ama senin beni ilk tanışmamızda kandırdığın gibi seni kandırmadan ayrılmayacağım."

"Ah, Daniel, fakat benim için çok daha kolaydı çünkü beni daha önce hiç görmemiştin ve kılık değiştirmiş olabileceğimden şüphe edemezdin. Şunu unutma, kılık değişimini elimle koymuş gibi bulabilirim, özellikle de etrafta arıyorsam. Beni geçebilme ihtimalin çok çok az."

"Saygısızlık etmeyeyim ama yapabileceğime inanıyorum."

"Madem ısrar ediyorsun, öyle olsun. Her sabah Tao Do Çong'dan sonra öğle yemeğini nerede yemeyi düşündüğümü ve oraya giderken kullanacağım güzergâhı sana söyleyeceğim. İstediğin kılığa bürün ve yolda bana nişan al. Beni otuz saniyeliğine kandırırsan, kendini başarılı sayabilirsin."

İlk gün Daniel vitrin temizleyicisi olarak kılık değiştirdi, gereken minibüsü ve teçhizatı kiraladı. Restoranın camlarını yıkamaya başladığında Jean gülerek yanında belirdi ve çoğu profesyonel temizleyicinin, camları daha temiz yaptığı için suya deterjan eklediğini söyledi.

İkinci gün bir sahanlıkta toplaşmış şarapçılara katıldı. Jean önünden geçerken eline bir çeyreklik tutuşturup fısıldadı, "Beni kandırabilseydin yirmi sent verecektim."

O gece Daniel'ın aklına parlak bir fikir geldi. Jean'in hiç beklemeyeceği hatta tanıyamayacağı tek insanın kılığına girecekti: Jean Bluer olarak kılık değiştirecekti.

Daniel ertesi sabah stüdyoya gitmek üzere erkenden çıktı, hâlen planının heyecanı içindeydi. Sokaklarda pek az insan vardı. Yaşlı bir siyah adam, öylesine sarhoştu ki başka bir boyuta intikal etmişti, gözleri kafasının arkasına kadar dönmüş hâlde yalpalayarak yanından geçti. Güçlü kuvvetli Ukraynalı bir kadın otobüs durağında bekliyordu. Sırtında askerî eşya torbası taşıyan güdük, şiş göbekli bir çavuş burnundan soluyarak yanından geçti, bir yandan da kendi kendine homurdanıyordu, "Siktiğimin kalk borusu, daha uyku uyuyamadım be, *siktiğimin* ordusu!" Daniel yoluna aceleyle devam etti.

Daniel mutfağı geçti, genelde Tao Do Çong için üzerini değiştirip haya bağı ve eşofman giydiği geniş giyinme odasına doğru ilerledi. Volta aynalı makyaj masalarından birinin önünde duruyor, bir renk kataloğunu aylak aylak inceliyordu. Onu gördüğü anda Daniel biraz önce sokakta Jean Bluer'in yanından geçtiğini ve büyük olasılıkla da onu bir daha asla göremeyeceğini anladı. Uygun bir veda olmuştu bu.

Volta başını kaldırıp baktı. "Daniel nasılsın?"

Daniel yanıtladı, "Şimdi sokakta yanından geçtiğim şişman çavuş Jean Bluer miydi?"

"Evet, oydu. Jean'm yeteneğine başka bir yerde ihtiyacımız oldu. Tam olarak acil bir durum sayılmaz ama bizi *sıkboğaz eden bir meseleydi*, anlarsın. Buradaki işin bitti."

"Pek sayılmaz," dedi Daniel ve yerçekimi merkezini Yaralı Turna olarak bilinen Tao Do Çong duruşuna kaydırdı, ânında kusursuz bir Do Rah Ran salıvérdi, Volta'nın ayağının altından yeri çeken güçlü bir yan tekmeydi bu.

Ancak Volta düşüşünü kontrol etti, havadayken kıvrıldı ve düştüğü sırada omzunun üzerinde döndü. Derhâl ayağa kalktı ve .38'lik Colt Python duruşunu aldı, ön arpacık Daniel'ın göbeğine kitlenmişti. "Beni kendimi savunmaya mecbur bırakma," dedi soğukkanlılıkla. "Senin gençliğinin dengi değilim. Seni vurmak zorunda kalırım."

Daniel kati bir şekilde konuştu, "Beni öldürmezsin."

"Seni *öldürürüm* demedim, seni *vururum* dedim. Esasında tabanca kurşun yerine saçmayla dolu olduğundan, seni öldüre*bilir* miyim kuşkuluyum ama muhtemelen yarım mil kadar ince bağırsak delebilirim ki o da adil bir kavga sağlayacak kadar seni yavaşlatır."

"Hayır," dedi Daniel aynı amansızca kesin ses tonuyla, "onu da yapmazsın."

Volta omuz silkti. "Haklısın." Horozu boşalttı ve silahı Daniel'a attı.

Şaşıran Daniel güç bela silahı tuttu.

O hâlâ beceriksizce silahı tutmaya çalışırken Volta konuşmaya başladı. "Niye böyle şiddetli bir hırçınlık içindesin ki sen? Seni ihmal ediyorum diye mi? Daniel ben senin baban değilim. Senin kadar başkalarına karşı da sorumluluklarım var. Ayrıca kendi hayatım da var. Yoksa bunun nedeni rüyanı dinlemek için vaktim ve hevesim olmaması mı? Robert'e sana tebriklerimi iletmesini söyledim, ricamı mutlaka yerine getirmiştir." Daniel tam bir şey söylemeye başlamıştı ki Volta devam etti. "Ya da o hain tekme, Jean'le olan çalışmanın sona erdiğini varsayıp onu despotça başka işlerle ilgilenmeye göndermemin sonucu mu? Daniel, Jean'le olan çalışman *onun* bildirimine göre bir hafta önce bitmişti. O zamandan beri de yine onun bildirimine göre onu kandırabilecek kadar üstat olduğuna yani başka bir deyişle onun dengi olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun. Onun dengi değilsin. Gerçi şunu da belirtmeliyim ki günü geldiğinde onu aşacak yetenek ve tutkuya sahip olduğunu düşünüyorum. İmkân var. Ve imkânların, daraldıkça nasıl da genişlediğini fark ettin mi?"

"Emin ol ettim," dedi Daniel. "O yüzden AMO'yu bırakıyorum."

"Buyur bırak," diye cevabı yapıştırdı Volta. "Hoşça kal."

Daniel .38'liğin silindirini bir fiskeyle açıp mermileri avcuna boşalttı. Saçmaydı bunlar. Volta'ya baktı. "Belki de beni vururdun." Silahı Volta'ya doğru fırlattı.

Volta dipçikten yakaladı ve aynı hareketin âdeta bir parçası olarak silindiri açtı, öbür elinde sihirli bir şekilde bir şarjör belirdi ve Daniel'ın iki kere gözünü kırpmasına kalmadan silahı yeniden ateşe hazır hâle getirdi. "Ben çizgiler çeken bir adamım Daniel. Böylelikle köşelerimin nerede olduğunu biliyorum. Bu çizgilerden birisi de ufak tefek sebeplerle özellikle de gençlik alınganlıklarından dolayı kabalaşmaya maruz kalmayı reddetmektir. Eğer bir Zen ustası olsaydın, önünde eğilirdim. Ama değilsin. Herhâlde sen de fark etmişsindir bunu."

Daniel derin bir nefes aldı ve bir anlığına hararetli bir cevap için kendini toparlıyormuş gibi göründü. "Tamam," dedi. "Yanlış yaptım. Özür dilerim."

"Kabul edildi, unutuldu," dedi Volta. Silah ceketinde yok oldu.

Daniel konuştu, "Bahsettiğin bütün sebeplerden biraz vardı ama özellikle Jean'le olan çalışmam meselesi. Sen buradaki işimin bittiğini düşünüyorsun, Jean de öyle düşünüyor ama *ben* aynı fikirde değilim. Bugün belki de işe yarayacak bir şey deneyecektim, Jean olarak kılık değiştirecektim."

Volta makyaj masasının başına oturup Daniel'la yüz yüze bakabilmek için iskemleyi ayna kümesinin tersine çevirdi. "Bu zor olabilirdi, Jean Bluer diye biri olmadığına göre."

"Ben birisini sezdim sanki."

"Sezmişsindir."

Bir anlık bir sessizliğin ardından Daniel konuştu, "Tatile, ciddi bir dinlenmeye ihtiyacım var. En az bir yıl, belki de iki."

"Bıraktın, unuttun mu? Ne istersen onu yapmak için bıraktığını sanmıştım. Öyle yap."

"Hani kabul edilip unutulmuştu?" diye hatırlattı Daniel. "Beni özrümle dövme."

"Özrün tekme içindi, istifan için değil, onun için özre gerek yok. Eğer çıkma özgürlüğü olmasa AMO'nun gönüllü bir birlik olduğunu nasıl iddia edebilirdik?"

"Kalmak istiyorum. O davranışımı sersemliğime ver. Jean gitmiş, sen bana ahkâm kesiyorsun... bir anda çok fazla gelmişti."

"Bunu duyduğuma gerçekten memnun oldum Daniel çünkü şu anda senin yardımına ihtiyacımız var."

"*Benim* yardımıma mı?"

"Niye şaşırdın anlayamadım," dedi Volta her zamanki donukluğundan fazlasıyla. "Geri dönüş beklemeksizin sana eğitim sağlıyor değiliz. Seni, serbest ajan olarak adlandırdığımız sınıfta sayıyoruz. Çeşitli yardım taleplerini dinleyeceğini varsayıyoruz, tabii reddetme ya da başka bir seçenek önerme hakkın olması kaydıyla. Başka öğretmen yok, tabi eğer kendi kendine başka çalışma ayarlamak istemiyorsan. Ve Vahşi Bill'in iyi sözlerinden birini hatırlatayım: 'Eğitim bittiğinde, öğrenme başlar.'"

"Peki bana ne için *ihtiyaç* var? Uyuşturucu yetiştirmek için mi? Kumar mı? Kasa açmak mı? Kendimi İtalyan garson kılığına sokup, Dışişleri Bakanı'nm, metresiyle eskalop yerken neler konuştuğunu öğrenmek için mi?" Daniel'ın alaycılığı heyecanını maskeliyordu.

"Öyle sıradan bir şey değil. Bu senin romantik yaradılışına daha uygun bir iş: mücevher hırsızlığı. Uyarayım, olağanüstü zorlu bir hırsızlık, ancak mücevher de olağanüstü bir mücevher. Onu çalmak için Jean Bluer'ı bile aşman lazım."

"Tam diyordun ki..." diye başladı Daniel ama Volta sözünü kesti.

"Kılık değiştirmenin son noktası nedir Daniel?"

Daniel bir an düşündü. "Görünmezlik, herhâlde."

"Kesinlikle."

"Henüz onu yapamıyorum ama."

"Ben yapıyorum," dedi Volta. "Ya da bir zamanlar yapıyordum"

"Gerçekten görünmez oluyorsun, öyle mi? Maddesellikten çıkmak? *Puf*?"

"Ben *yok olmak* terimini kullanıyorum. *Puf* falan değil bu arada. Daha çok suyun altına kaymak gibi."

"Yani şimdi sen bana *sırra* kadem basabildiğini mi söylüyorsun?"

"Sırra da gerçeklere de."

"Darılma ama," dedi Daniel, "görmem lazım. Ancak onun üzerine inanırım belki."

"Valla, sorgusuz sualsiz inanmak zorundasın. Bunu yapmayı yıllar önce bıraktım. Benim için fazla tehlikeliydi. Senin ise mahvına dahi sebep olabilir."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bence hoşuna gidecek."

"Önce bir yapabilecek miyim, bakalım."

"Seni temin ederim, Daniel, eğer yapabileceğine inanmasam lafını bile etmezdim. Ben bunun ne kadar tuhaf bir iddia olduğunun farkında değil miyim sanıyorsun, hele de gösterebilecek durumda

değilken? Şunu da söylemeden geçmeyeyim, yok olma gücüne sahip başka bir insan evladıyla karşılaşmadım. Senden önce altı kişiye öğretmeye çalıştım ama olmadı."

"Bir kol bile mi? Bir parmak olsun?"

Volta duymazlıktan geldi. "Kazara keşfettim. Okyanusun ortasında sürükleniyordum, ölmek üzereydim. Beni kurtaran teknedeki bir kadın, Jamaikalı bir şaman olan annesinin çalışmaları esnasında bir kez yok olduğunu ve bunun ne derece tehlikeli ve güvenilmez bir ruh hâli olduğunu anlayıp bir daha asla denemediğini iddia etmişti. Ruhi sanatlarda usta bir kadın eğer sana bir uygulamanın tehlikeli ve güvenilmez olduğunu söylüyorsa, dikkat kesilmelisin. Bu gerçek Daniel, bunun şakası yok. Okul bitti."

Daniel elini kaldırdı. "Dur bir dakika. Bana öğreteceğini söylememiş miydin?"

"Buna eğitim diyemem. Vahşi Bill gibi insanlara hakaret olur. Tek yapacağım kendi deneyimimi paylaşmak ki o da bütünüyle uygulanamaz çıkabilir. Yapabileceğim en iyi şey sana parmağımla dağı göstermek ve kendine bir yol bulacağını ummak olacaktır."

"Öğrenmem ne kadar vakit alır?"

Volta başını salladı. "Hiç fikrim yok. Hiç. Öğretmeye çalıştığım diğer kişilerin hepsi bir hafta içinde bıraktı."

"Demek ki zahmetli bir iş ve büyük yoğunlaşma gerektiriyor."

"Hâliyle. Muazzam yoğunlaşma, keskin bir odaklanma, müthiş bir berraklık. Her şeyini ortaya koyman gerek."

"Bu mücevher buna değer mi?"

Volta yanıtladı, "Doğrusu, karar sana kalmış."

"Sen onu gördün mü?"

Volta duraksadı. "Şöyle diyeyim, *rüyama* girdi."

Daniel başını salladı. "Kafam karışmaya başladı. Senin rüyalarında kaybolmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, *hayır*," Volta'nm beti benzi attı. "Tam olarak yapmanı *istemediğim* şey bu."

"Peki *tam* olarak yapmamı *istediğin* şey nedir?"

"Elması çalman."

"Ha, demek bir elmas?"

"Evet, gerçi bu biraz okyanusun su olduğunu söylemek gibi oldu. Elmas kusursuz bir küre şeklinde, kusursuz berraklıkta, yine de bir şekilde parlıyor ve büyüklüğü ise bir bovling topunun yaklaşık üçte ikisi kadar. Onu özel isimle Elmas olarak düşünüyorum. Baş harfi büyük E olarak."

"Sahibi kim?"

"Kimse. Şu anda Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti'nde. Biz istiyoruz. Ve açık konuşayım Daniel, özellikle *ben* istiyorum, bütün kalbimle istiyorum onu. *Ona*, onun *içine* bakmak istiyorum, onu avuçlarımın arasında tutmak istiyorum. Küre şeklinde bir elmasla ilgili bir imge göründü bana, bu imge hayatımı değiştirdi ve bunun *gerçek* bir şeyin imgesi olduğunu, ruhun vücut bulduğunu, devrenin tamamlandığını teyit etmek istiyorum."

Daniel gülümsüyordu. "Buna bayılacaksın. Hani şu seninle konuşmak istediğim rüya vardı ya, patlamadan bu yana ilk gördüğüm? İşe bak ki gagasında küre şeklinde bir elmas olan bir kuzgun gördüm rüyamda. Bovling topu kadar büyük değildi hâliyle ve merkezi boyunca bir köşeden öbürüne giden ince, sarmal bir alev vardı, bu ona sıcak bir parlaklıktan ziyade soğuk bir kamaşma veriyordu ama temel olarak aynı elmas gibi geldi bana."

"Peki sen onun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Güzel olduğunu düşünüyorum."

Volta hafifçe gülümsedi. "Şu an zaten acınacak ölçüye ulaşmış sapkınlığımın biraz daha ötesine geçsem onun Bakanın Gözü olduğunu söylerdim. Aslında onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir rüya olabilir," dedi Daniel.

"Büyük olasılıkla," diye hemfikir oldu Volta, "ancak sanmıyorum. Benim düşünceme göre, daha doğrusu *hissime* göre, Elmas haricî bir özkütle verilmiş dâhilî bir kuvvet, *ilk maddenin*, ilkel kütlenin, *Spiritus Mundi*'nin başkalaştırılmış metaforu. Geniş çaplı kabul gören varsayıma aşinasmdır zannediyorum, küçücük, yoğun bir madde topunun patlayıp uzaya parçacıklar fırlatmasıyla evrenin yaratılması, yani merkezden yayılması. Küre şeklindeki elmas o üretimsel karmaşanın hatırası, yankısı, hayaleti; simgesel başlangıç noktası. Ya da bazı gök fizikçilerinin inandığı gibi eğer evren, yayılması esnasında dağmtısal bir noktaya erişip yeniden kendi içine doğru çökmeye başlarsa, işte o zaman Elmas her şeyin birbirine doğru ve belki de kendisi aracılığıyla tamamen başka bir boyuta fırlayacağı bir özgüdüm noktası, aşı kristali olabilir. Ya da biz simyacıların pek düşkünlükle söz ettiği o Felsefe Taşı'nm ta kendisi olabilir. Ya da ben tamamen yanılıyorumdur. O yüzden de onu görmek istiyorum. Eğer gerçek anlamda onun mevcudiyetinde bulunabilirsem, onun ne olduğunu bileceğimden eminim. Hatta kudurmuş bir öngörüyü göze alarak şunu bile söylemeye cüret edebilirim ki o görülmek ve bilinmek *istiyor*."

"Ama varlığından dahi emin değilsin," dedi Daniel. "Öyle değil mi? Ve dur bakalım, var *olmayan* bir şeyi çalmak zor bir iş, görünmez olabilsen bile. Düşündükçe daha da anlamsız gelmeye başlıyor."

"O zaman şunu düşün: İki gün önce, *Moray*'ın –1972'de geride hiçbir iz bırakmadan yok olan nükleer denizaltı olduğunu belki anımsarsın– kalıntılarını arayan Donanma dalgıçları, tam Greenwich meridyeni üzerinde, okyanus tabanında gizemli bir nesne buldular. Bizim edindiğimiz bilgilere göre nesne "parlayan" –o da ne demekse– küre şeklinde bir elmasmış. Deney ve gözlem için bir hükümet laboratuvarına götürüldü. Şu anda nerede olduğundan tam olarak emin değiliz, başka bir yere alındığına dair söylentiler var. Jean da bunun üzerinde çalışmak üzere çağrıldı, Güleç Jack ve en iyi adamlarımızdan bir kısmı daha. Sen de dâhil, umarım."

"Sen bunu yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Sahiden yok olabileceğimi?"

"Senin hayatım boyunca tanıdığım en olası aday olduğunu düşünüyorum."

"O neden?"

"Birkaç sebepten ancak esas olarak yok olmak *istediğin* için."

"İstiyor muyum?"

"Bence öyle, evet. Fakat beni endişelendiren şu: Geri dönmek isteyip istemeyeceğinden emin olamıyorum."

"Diyelim ki istemedim. Ya da dönemedim. O zaman bana ne olacak?"

"Bilmiyorum, ama zannımca kaybolmanın gerçek anlamını keşfedebilirsin. Karışmak ya da yönünü şaşırmak ya da yerinden olmak değil. Kaybolmak."

"Bu bir akıl çelme mi?"

"Benim aklımı çeldi."

"O yüzden mi bıraktın?"

"Evet, öyle de denebilir."

"Görünmezken ne çaldın?"

"Hiçbir şey. Bu hüneri sihirbazlık oyunlarımda, kaçışları gerçekleştirmek için kullandım."

"Bana da tam sihirbazlık gibi geliyor."

Volta hâlden anlar bir tavırla konuştu, "*Değil*. Yok olmak bir araçtır, bir tekniktir, görünmenin başka türlü bir idaresidir. Sihirbazlık ise gerçeğin istimlakıdır."

"Her neyse, hadi başlayalım. Yokluğa karışıp senin rüyalarında gördüğün bir hakikati sihirle istimlak edip edemeyeceğimi görmeye can atıyorum."

"*Kendi* rüyanı unuttun; Elmas uğruna o kuzgunla savaşman gerekebilir."

"Herhâlde onu da öğrenirim. Yakında başlayacak mıyız?"

"Yarın sabah erkenden. Benimle, Pasifik saatiyle gece yarısında, Oakland Havaalanı'nda buluş. President Sokağı'nın tepesindeki Allı Pullu Rehin Dükkânı'ndan biletlerini ve seyahat programını alabilirsin. Bu öğleden sonra yola çıkacaksın. Benim biraz işim var o yüzden ben sonraki bir uçuşla geleceğim. Kapı Yedi'de buluşup özel bir uçakla kuzeye, Eel Nehri'ne gideceğiz, oradan da benim evime. Kahvaltıdan sonraysa çalışmaya koyulacağız."

"Pek uyuyacak vakit kalmıyor," diye belirtti Daniel.

"Daniel sana ancak kendi bildiklerimi söyleyebilirim. Ve bildiğim bir şey varsa o da yorgunluğun yok olmayı teşvik ettiğidir."

Daniel ve Volta özel hangarlara giden tesislerarası servise bindiler. Yolda Volta anlattı, "Pilotumuz Frederic Malatest adında genç bir adam. Kızıl Freddie deriz ona. Sakın siyaset konusunda onu kışkırtma. Çok ciddiye alır."

"Kızıl Freddie ve Yere Yakın Eddie, amma da mürettebatmış."

"*Bu*," diyerek iç geçirdi Volta, "batı hava kuvvetimizin tamamı. Düş gücüne mecbur kalmamıza şaşmamalı."

Kızıl Freddie yirmili yaşlarını sürüyordu. İnce uzun yapısı ve yavaş hareketleri; delici kahverengi gözleri ve motosiklet kaskının üzerine siyah harflerle süslü bir biçimde yazılmış *Devleti Parçala* mesajıyla tezat oluşturuyordu. Volta gözlerini kapatıp otururken Daniel daha havalanmadan Kızıl Freddie ile siyaset konuşmaya başlamıştı bile.

Ukiah üzerindelerken Daniel, Kızıl Freddie'nin, 1980'lerde orta sınıf insanların elindeki en büyük devrimsel hareketin televizyon aygıtlarını sokağın ortasına istiflemeleri ve evlerinin kapılarını kullanarak bunları ateşe vermeleri olduğu iddiasına ilişkin ciddi tereddütlerini dile getirdi. Birkaç dakika tartıştılar, sonunda Kızıl Freddie "Görüşünü gözden geçir," diyerek onu uyardı ve çift motorlu Beechcraft'ı dik bir gazlı pikeye aldı.

Koltuğunun arkasına yapışan Daniel, altından hızla geçen kent ışıklarını izledi. Konuşamayacak kadar sersemlemişti ta ki Volta biraz sitemkâr bir şekilde kulağına eğilip, "Sana demiştim siyaseti ciddiye alır diye," diyene kadar.

Daniel derhâl eğilip Kızıl Freddie'nin kaskına bağırdı, "Sen *haklısın*! O sokak kapılarıyla bir şenlik ateşi yakmalı. Hazır elin değmişken bütün sözcük işlemcileri de atmalı!"

"Aynen öyle!" diye kükredi Kızıl Freddie, burnu tekrar yukarıya çekti ve her biri birer "Evet! Evet! Evet!" çığlığıyla noktalanan bir dizi coşkulu seri tonoya başlamadan önce burnu hizaladı.

"Bir şey daha var," diye haykırdı Daniel. "Televizyonlar ve daktilolardan sonra ülkedeki her bir kâğıt zerresi."

"Üstüne bastın, dostum! Yazılacak ve hatırlanacak kadar önemli mi, başkalarının bilmesi gerekecek kadar önemli mi, öyleyse koduğumun duvarına yaz. Bir hayal et, adamım: Otel odalarının duvarları şiir dergileri gibi olacak."

Volta gözlerini uykulu uykulu açıp konuştu, "Ukiah'ın ters okunduğunda haiku olduğunu fark etmiş miydiniz?"

Daniel bunu kaçırdığını itiraf edemeden Kızıl Freddie kollarını açıp yüksek sesle dramatik bir şekilde okudu,

Son kapitalist de boğazlandığında
Son bürokratın bağırsaklarıyla,
Zihinlerimizde çiçek açacak kiraz ağaçları.

Daniel konuştu, "Ve bütün kâğıtlar tutuştuğunda, insanlar giysilerini de aleve atmalı ve çıplak hâlde mahallede halay çekmeli, sonra büyük bir halka yapıp oturmalı, ateşte şeker kızartmalı, viski içmeli, esrar tüttürmeli, hikâyeler, yalanlar, dedikodular anlatmalı."

Kızıl Freddie başını hızlı hızlı salladı. "Sonra da ertesi sabah işçi sendikaları kurup genel greve gitmeli."

Daniel ve Freddie karşılıklı bağıra çağıra konuşurlarken Volta koltuğuna yerleşti. Gençliğe ve ihtiraslara, sonsuz olasılıkların zaptına ve vasıfsız heveslere hayrandı, ancak son zamanlarda bunlar onu yorar olmuştu artık. Rahatlamaya ve boşvermeye çalıştı ama Daniel'm kendine bir aynada bakarkenki görüntüsü gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Çocuk zekiydi, hatta belki dâhiydi ama akıllı değildi.

Belki bininci kez, ortada çalınacak Elmas olmasa, Volta Daniel'a yok olma fırsatını önerir miydi diye merak etti. Yıldız üyesi olarak Madge Hornbrook'un yerine geçmesi için düzenlenen törenden hemen önce kadının koluna dokunup fısıldayışını anımsadı, "Unutma, can alıcı kararlar daima aceleyle verilmek zorunda kalınır." Daniel'ın Elmas'ı rüyasında gördüğü iddiası onu cesaretlendirmişti, iyiye işaretti bu. Yine de bunda pek avuntu bulamıyordu. Yaşlanıyordu, onu fark etmişti. Yaşlanıyordu.

Yirmi dakika sonra Kızıl Freddie onları Eel Nehri boyunda, sisin ardına gizlenmiş bir piste indirdi. Daniel ve Volta yüklerini çabuk çabuk indirirlerken motoru çalışır tuttu. Birkaç dakika içinde uçağı döndürmüş, pistten aşağı tam gaz sürüyordu.

Kızıl Freddie kalkış yapınca Daniel giysi çantasını aldı. "Pekâlâ, buradan sonra napıyoruz? Yürüyor muyuz?"

"Doğru," dedi Volta dalgınca.

"Hangi yöne ve ne kadar uzağa?"

Volta ona baktı, sonra kendi çantasını almak için eğildi. "Kuzeydoğu. Yüz metre kadar. Kamyonetime." Volta yürümeye başladı, Daniel arkasında kalmıştı.

Daniel hafiflikle konuştu, "*Kamyonetin* mi? Yıldız'ın kıdemli bir üyesi olduğuna göre limuzin bekler sanıyordum."

"Kamyonet bile yeterince lüks."

"Nedir peki? Güleç Jack'in Kenworth'ü ayarında bir şey mi?"

"Görürsün," dedi Volta.

Araç Daniel'a göre yollarda sık sık görülen eski, hurdası çıkmış pikaplardan biriydi, gerçi bütün lastikleri yeniydi. Volta'ya dedi, "Berbat Bobby olsa, tekerlerin kamyonetten çok dayanacağına sekize beş bahse girerdi."

Volta Daniel'm giysi çuvalını aldı ve kamyonetin zeminine, kendi çantasının üstüne doğru salladı. "Hayır, girmezdi. Robert'ın görünümün aldatmacalarına karşı sezgisi kuvvetlidir."

"Yani," Daniel izin verdi, "belki eşit bahis olarak."

"Sana kullandırtmaya niyetliydim ama madem bir sanat eserine hakaret etmekte ısrarcısın, yanımda oturmakla yetineceksin."

Daniel kaportanın altındaki sanat eserini fark edemedi ta ki Volta motoru çalıştırıp da Daniel kamyonetin boydan boya neredeyse erotik bir beklentiyle titremeye başladığını hissedinceye kadar.

Volta gülümsedi, gözünde çocuksu bir pırıltı oynaştı. "Bu duyduğun ezgi 427 Chrysler'dir. Bu hakiki bir içki kaçakçısı kamyoneti, fazla bakacak bir şeyi yok, kabul, ancak yolda roket gibidir, bulanık bir karaltıdan başka bir şey göremezsin zaten." Volta gaza bastı.

"Gücü seviyorsun, değil mi?" dedi Daniel.

"Doğru uygulandığında." Volta kamyoneti bire takıp biraz güç uyguladı.

Daniel verecek bir cevap bulamamıştı ama fark etmezdi, nasılsa motorun geveze uğultusunda kaybolacaktı.

Dar yol, kısa zamanda onları nehir düzlüğünden çıkardı ve uzun bir sırttan yukarı bükülmeye başladı. Bir saat sonra inişe geçtiler. Eel'in kuzey kolunun üzerinden geçtiklerinde ırmağın suyu yıldızlardan yansıyan ışıkla titriyordu. Birkaç mil daha ilerledikten sonra toprak bir yola saptılar, sağlam metal bir kapı yolu kesiyordu. Volta gösterge panelinin altındaki bir düğmeye bastı ve kapı ardına kadar açıldı. Daniel vardıklarını zannetti fakat ilerlemeye devem ettiler. Engebeli ve tekerlek izli bir yedi milden ve üç tane daha kapıdan sonra yol tepenin geniş noktasından aşağı doğru eğimlenmeye ve

arazi hizalanırken yavaşça kuzeye doğru kıvrılmaya başladı. Ahşap iskeletli bir ev ve bitişiğinde bir ahır ve etrafa dağılmış ek binalarla seyahatleri aniden son buldu. Volta gösterge panelinin altında bir başka düğmeye dokununca ev ve avlu aydınlanıverdi.

Daniel ağır ağır konuştu –Jean Bluer olsa biraz fazla yavaş diye belirtirdi– "Hele hele, eskilerden bi' içki gacagcısı elektronik işlerini yapıvemiş senin."

"Hayır, genç bir elektromanyetik dâhisiydi, dalgalara âşık bir Alman anarşistti."

"Vahşi Bill'in birden fazla kere 'Alman anarşist' lafının terimsel anlamda çelişkili olduğunu ileri sürdüğünü işittim. Ve en iyisinin olsa olsa Hegelci bir Baptist olabileceğini."

Volta güldü. "Bill'in ön yargıları meşhurdur. Ama ben seni inziva yerime buyur edeyim, civarda Laurel Çayı Vadisi olarak bilinir. Seni buranın konumunu açık etmekten men edemem ancak bütün ziyaretçilerden olduğu gibi senden de azami dikkat göstermeni rica ediyorum."

"Sözüm teminatımdır," diyerek güvence verdi Daniel, hafiften Volta'nın resmiyetini taklit ederek.

"Söylesene," dedi Volta, "beni biraz caka satan ve dramatik biri olarak mı görüyorsun?"

"Biraz," diye yanıtladı Daniel.

Volta ona doğru eğildi, bakışı öylesine yoğundu ki Daniel, o biraz özür biraz da bıkkınlıkla fısıldadığında şaşırdı, "İşin şov tarafı o Daniel. Sadece şov tarafı." Daniel'm yanıt vermesine fırsat bırakmadan Volta pencereyi parmağıyla işaret edip ekledi, "Ve bu da ev. Saat dördü çeyrek geçiyor. Benim önerim şu: Sen çantalarımızı boşaltırken ben de bir ateş yakıp ikimize kahvaltı hazırlayayım. Bir süre için yediğin son yemek olacak, özel olmasını istiyorum."

Öyleydi de. Taze tereyağlı ve Vermont akçaağaç pekmezli hava gibi hafif karabuğday krepleri. Blue Ridge Dağları'ndan jambon: şeftali sosu ile pişirilmiş, incecik dilimlenmiş. Birazcık körili ekşi krema sosu dokundurulmuş meyveli bir yiyecek, elma, üzüm ve ince kıyılmış pikan cevizinden. İçecek olarak Gravenstein elması suyu ve Viyana usulü kavrulmuş espresso veya Volta'nın kendi özel çay harmanı, bir sıkım limon ve bir parçacık yakı otu balı ile.

Volta yemekleri pişirirken Daniel'a kullandığı malzemelerin kökenlerini anlattı. Karabuğday, Jane Durham isimli Montanalı bir kadın tarafından yetiştirilip öğütülüyordu. Ona her yıl yirmi kiloluk bir çuval gönderiyordu çünkü Volta, kadının büyükbabasının mezarının izini bizzat sürmüştü ve bir mezar taşı satın almıştı, adam

Dünya Sanayi İşçileri Birliği'nin örgütleyicilerinden biriydi. Jambonu ise Tick Hathaway kurutmuştu. Bu özel jambonu hak etmek için Volta, Tick'in koleksiyonunu tamamlamak üzere ihtiyaç duyduğu, dünyada yirmi adet bulunan 1925 Honus Wagner beyzbol kartlarından sonuncusunu temin etmişti. Elmalar, Sonoma'nın kıyı bölgesindeki bir feminist komünden, eski bir vidalı preste suyu sıkılıp geliyordu. Güleç Jack, Burlington yakınlarındaki Hewlitt Jefferylerin çiftliğinden ona on galon akçaağaç pekmezi getirmişti. Bal ise bir başka komünün yüzde beşlik aidatmdandı, komünün üyeleri para kullanmayı reddediyorlardı, Ölü Başkanlar Değiş Tokuş Kartları diyorlardı paraya.

Daniel her ne kadar her lokmanın tadını çıkarma dürtüsü ve zorunluluğunu hissetse de bütün yapabildiği yemeğe aç kurt gibi saldırmak olmuştu. O vıcık vıcık Yankee rostosu ve haşlanmış sebzeden oluşan uçak yemeğinin üzerinden neredeyse on iki saat geçmişti. Daniel son jambon dilimine gözünü dikmiş, Volta'nın Eel Nehri su ayrım hattının yer bilimsel tarihini nakledişini yarım yamalak dinlerken Volta birden durdu ve jambon tabağını kibarca ona doğru itti.

"Özür dilerim," dedi Daniel. "O kadar açım ki korkarım yemeğin ne kadar iyi olduğunu hakkıyla takdir edemiyorum. Ama benim için yemek pişirmiş olmanı takdir ediyorum, gerçekten."

"Eminim yemek senin açlığını benim hazırlığım kadar takdir ediyordur. Biliyor musun, açlık beni her zaman büyülemiştir. Yiyecek dağıtmak üzere sırada bekleyen, açlık sınırında insanlar gördüm. Tibet'teydi bu, küçük bir dağ köyünde. Dağın daha yukarılarında bir mağarada yaşayan bir ermiş vardı. Her dolunay zamanı, ay gökte görünür olduğu müddetçe, mağara ağzında kendisine müracaat edenleri kabul ederdi. Talepte bulunan her kişi ona armağan olarak yiyecek getirirdi. Karşılığında ermiş bir soruyu yanıtlardı. Ermiş ayı geçirmeye yetecek kadar yiyeceği elde ettiğinde, bekleyenler yanlarındaki armağanı sıradaki sonraki kişiye vermeye başlardı. Unutma, mağaraya tırmanış zorluydu ve yiyecek kısıtlıydı ancak müracaat edenlerin sırası gün doğmadan oluşmaya başlardı. Çoğunlukla kuyrukta bin kişiden fazla insan olurdu ve bunların hepsi de ay batınca ermişin çekileceğini bilirlerdi.

"Onu ilk ziyaret ettiğimde şunu sordum: 'Hakikat nedir?' Hiç duraksamadan yanıtladı, 'Bir avuç pirinçtir.' Bu, bir nevi alışılageldik ermiş yanıtıdır. İkinci seferinde, şunu sordum: 'Bilgeliğin önündeki en büyük engel nedir?' Bir anlığına gözlerini kapadı ve açtığında gözlerinde muhteşem, keyifli bir ışıltı vardı. 'Bilgelik kolay,' dedi. 'Zihin zor.'"

Daniel ağzını sildi. "Bilgeliğin ne kadar kolay olduğunu bilmem ama, zihnin zor olması konusunu doğru demiş."

"Kesinlikle. Ama bundan bahsettim çünkü ben de benzer bir zorluk yaşıyorum. Senin yok olmayı denemene ilişkin çekincelerim var. İçgüdüsel birtakım çekinceler, açıklayabileceğim bir şey değil, şu hariç: Çekincelerim, benim yargılarımla ilgili belirsizlikleri yansıtıyor, seninkiyle ilgili değil, ondan emin olabilirsin."

Daniel konuşmanın yön değiştirmesinden dolayı şaşırmış hâlde konuştu, "Denemek *istiyorum*. Bu *benim* yargım, *benim* kararım. Hükmün sorumluluğundan azadesin."

Volta yanıtladı, "Affedilecek sorumlulukları kabul etmem. Şurası net ki senin onayın denemeyi gerçekleştirmek için gerekli olduğundan ve benim vereceğim eğitim de senin başarın ve güvenliğin için elzem olduğundan, bu ortak bir karar. Ben kendi kısmımdan sorumlu olacağım, sen de kendi kısmından."

"Benim de bütün belirtmeye çalıştığım, niyetlendiğim buydu."

Volta iskemlesinde öne doğru eğilip gözlerini Daniel'a dikti. "Tamam. Bu andan itibaren Daniel, benimle konuşma. Hiç konuşma. Konuşursan veya bundan sonraki yönergelerden herhangi birini çiğnersen, çalışmamız o noktada biter, beraberinde benim sorumluluğum da. Şimdi lütfen çayını bitir."

İkisi beraber bulaşıkları hallettiler, sonra Volta raftan altı voltluk bir fener aldı ve Daniel'a kendisini takip etmesini söyledi. Onu arka kapıdan geçirip geniş bir keçi yolunu takip ettirerek, çatısı sedir ağacından yapılmış tahta kiremitlerle kaplı ahıra doğru götürdü. Yıldızlar hâlen ışıldamaktaydı ancak doğuda göğün rengi açılmaya başlamıştı. Volta ahır etrafında keçi yolunu takip etti sonra kademeli bir eğimden aşağı, küçük bir barakaya vardı. Volta kapıyı açıp içeri girdi, ışığı Daniel için arkaya tuttu. Daniel yanında dururken Volta feneri bu kez odanın içinde gezdirdi. Karşı duvara dayanmış dar bir yatak vardı. Üç kalın yorgan katlanıp üst üste yatağın ayak ucuna konmuştu, en tepelerindeyse küçük beyaz bir yastık bulunuyordu. Bunun dışındaki tek mobilya, dik sırtlı ahşap bir iskemleydi.

Volta feneri iskemleye tutup Daniel'a "Otur," dedi.

Daniel iskemleye yerleştiğinde, Volta feneri Daniel'in baktığı duvardaki bir kapıya tuttu. "Kapı ufak bir kompost tuvalete açılıyor. Kullandığın zaman üstüne ufak bir teneke kutu dolusu odun külü serpmeyi ve klozet kapağını kapatmayı unutmazsan hiç koku olmayacaktır."

Fener yeniden yatağa döndü. "Yatağın ayak ucundaki duvara dayalı birer galonluk üç adet testi var, içleri yerel kaynak suyuyla dolu. Tutumlu kullanmanı salık veririm."

Volta ışığı kapattı. "Gözlerini kapatmanı istiyorum Daniel ve çok iyi dinlemeni, âdeta yaşamın buna bağlıymışçasına dinlemeni istiyorum. Şimdi ben konuşmamı yapacağım."

Volta Daniel'm iskemlesinin etrafında turlamaya başladı. Daniel gözlerini yumdu ve konsantrasyonunu toplayarak daha dik oturdu. Dikkati keskinleştikçe yorgunluğunun uçup gitmeye başladığını hissetti. Ancak Volta sessizce daire çizmeyi sürdürdükçe Daniel'm zihninde bir çakal, sonra da bir akbaba imgesi oluşmaya başladı. Daireler çizen, onun eti için bekleyen bir akbaba. Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki nefes alamaz olmuştu, öyle hızlıydı ki patlayacak sandı ve başka bir düzleme, düz, şeffaf, katı bir camsı güç düzlemine yükseldiğini hissetti. Mistik bir deneyim değildi bu. Mott Stocker'la geçirdiği günlerden, bunun mükemmel bir amfetaminin ilk hücumu olduğunun ayırdına vardı. Başını salladı, zihnini açmak için değil ama hafif bir inanmazlıkla. Volta ona uyuşturucu vermişti! Akla da yatkındı, Volta onun bitkin ama uyanık olmasını istiyordu. Fakat en azından bunu sorabilir ya da önerebilirdi.

Daniel haklı bir öfkeye kapılmak üzereyken Volta önünde durdu ve Daniel'm gözden kaçırmadığı bir alaycılıkla konuştu, "Bana güvendiğini biliyorum ama bana derinden güvenmediğini hissedebiliyorum. Bu da makul. Beni iyi tanımıyorsun ve annenin ölümüne ilişkin bilgi sakladığımı veya sen komadayken beynini yıkadığımı veya başka şekilde davranışlarını kontrol edip ifadeni kısıtladığımı düşünüyor olabilirsin. Yanlışsın ancak ihtiyatını anlıyorum. Fakat bana bu konuda *inanmalısın:* Denemek üzere olduğun şey aşırı derecede tehlikeli, üstelik başarılı olursan, başarısız olmandan daha da tehlikeli. Havailiği, sıkıntıyı, kendine acımayı bir kenara bırak. Bunlar ancak tehlikeyi artıracaktır. Girebileceğin ruh hâllerini hayal etmek neredeyse imkânsızdır. Uyuşturucuları gülünç duruma düşürecek şeylerdir."

Volta ara verdi, yeniden iskemlenin etrafında turlamaya başladı ancak bu kez bir yandan da konuşuyordu. "Daniel, bilmeni isterim, bedenini maddesellikten çıkarabileceğini ve *kelimenin düz anlamıyla* yok olabileceğini, beton duvarlardan ve çelik kapılardan engel tanımaksızın geçebileceğini ileri sürerken simgesel konuşmuyorum. Kütlenin kendiliğinden elektromanyetik dalgalara dönüşmesi, belki de tersyüz olması, bir frekans atlamaktan ziyade bir boyuta sıçraması neden ve nasıl mümkündür hiçbir fikrim yok. Bunu bir faz değiş-

şikliğine benzetiyorum, aynı ana konfigürasyonun farklı bir forma girmesine. Katıdan sıvıya oradan gaza, buzdan suya oradan havaya. Belki de görünmezlik bizim mümkün hâllerimizden biridir. Tam olarak bilmiyorum. Her türlü metafizik dönemeçten geçtim. Buna rağmen görünmezlik benim için hâlen akıl sır ermez bir olgu olarak duruyor.

Daha önce de belirttiğim gibi, geçmişte pek çok kez yok oldum, genellikle de sihirbazlık gösterileriyle bağlantılı olarak. Bunu yaptığını bildiğim tek kişiyim, gerçi bir başkasını duydum, o Jamaikalı şaman kadını, dolayısıyla lütfen Daniel *lütfen* şunu anla, bütün bildiklerim benim kendi deneyimlerimle sınırlı. Kısa keseyim, sana anlattığım şey senin kendi koşullarında uygulanamaz olabilir. Eşiğe doğru yaklaştıkça, kendi içgüdülerine ve sezgilerine mutlak suretle güvenmelisin. Ancak *benim* sezgilerime göre deneyim örnek teşkil edecek özellikte o yüzden de nasıl bir his olduğunu sana anlatacağım ve seninkinin de ona yakın olmasını umacağım.

Fakat öncelikle bazı ana kuralları belirleyelim. Dediğim gibi sessiz kalmalısın. Yalnızken kendi kendine konuşabilirsin veya çığlık atabilir ya da şarkı söyleyebilirsin ama başkası varken olmaz. Oruca girmelisin, sadece su. Bu odadan ayrılmana izin yok. Herhangi bir sebeple ayrılırsan, işin sonu olur. Son olarak, benim talimatlarımı becerebildiğince yerine getirmelisin, gerçi bu aslında benim becerilerimin bir ölçüsü de olabilir. Her gün kapının altından bir dizi talimat atacağım.

Eğitsel yöntemime gelince, Vahşi Bill Kamikaze Sokratik okulun bir uygulayıcısı olduğumu iddia ediyor ve üzerimde güçlü bir Marquis de Sade etkisi varmış ancak William'ın ne ölçüde şiddetli bir yargılayıcı olduğunu bilirsin. Sanırım onun demek istediği şu: Verdiğim dersin tam kalbine uçuyorum ve sana acı çektirmekten korkmuyorum. Ben sana bir sal yapacağım. Sen de nehri katedeceksin. Ben haritayı çizeceğim. Sen yolculuğu yapacaksın. Eğer bana güvenmiyorsan, açık ki bunu şimdi söylemen lazım, böylece zamanımızı ve keyfimizi boşa harcamayız."

Volta sustu, hâlen iskemlede oturmakta olan Daniel'ın etrafında yavaşça dönüyordu. Üç tur attıktan sonra sözlerine devam etti. "Maddeden elektromanyetik enerjiye dönüşümüm şöyle oldu. Boş bir anla başlıyor. Bomboş. Sıfır. Bana göre tıpkı zaman durmuş gibiydi. Ve sanırım aslında olan da bu çünkü onun kuvvetinden kaçıyorsun, onu aşarak ya da imha ederek değil ama onun içinde sabit bir nokta bularak. Tıpkı akıntıda bir kayanın ardında hidrolik denge noktası bulan bir alabalık gibi.

Sonraki duyumsamalar hızla geldi. Önce kısa bir ıslaklık hissi var, ardından teninde bir ışık ve sıcaklık hissi duyuyorsun ve sonra bütün duyusal bilgilerin ani ve feci bir karmaşası yaşanıyor, beyinde sentetik bir keşmekeş, elektrik fırtınası. O noktada sanırım sahiden yok olmaya başlıyorsun ya da sinirsel geçişe başlıyorsun. Başladığı gibi aniden bir uyum kazanıyor ve derhâl pişman oluyorsun çünkü düşmekte olduğunu fark ediyorsun ve hayal edilemeyecek ölçüde yoğun bir dehşete kapılıyorsun, en azından ben kapıldım. Mantığa aykırı bir düşüş bu, yani hem sonsuz hem de çarpacağını biliyorsun. Halk arasında rüyada düşmekle ilgili ne dendiğine eminim aşinasındır hani hep çarpmadan önce uyandığın söylenir çünkü *çarparsan* öleceksindir. Halk arasında söylenenler her zamanki gibi doğrudur.

Yok olmak için dehşete bilinçli bir şekilde karşı koymalı ve düşüşü durdurmalısın. Dehşete, onu tepki vermeden kabullenerek karşı koyabilirsin, yargılamadan onaylamak, uzayda gezinecek hafiflikte olmak. Yine mantığa aykırı olarak, düşme dehşetini düşerek temizliyorsun. Bilinçli düş gücü yoluyla düşmeyi *durduruyorsun*. Ben kendimin düşerkenki imgesini oluşturdum sonra toplayabildiğim her güç kalıntısıyla o imgeye konsantre oldum, öyle derin konsantre oldum ki imge çözündü.

Düşme durduğunda görünmezsindir ve her şey 'normale' döner ya da en azından aşina bir uzam/zaman hissi ve alışılageldik algısal ve duygusal diziler geri gelir. Tek fark şu ki artık beden görünür değildir. El adını verdiğin o elektrik alanını kaldırıp baş adını verdiğin o fırıl fırıl enerji takımyıldızını kaşıyabilirsin ama et ve kemikten, toz ve külden değilsindir. Maddenin kısıtlamalarından arınmışsındır ve bu farkında oluş derinleştikçe güçlü bir dinginlik boşanarak seni kuşatır ve bu dinginliğin özünde muazzam bir netlik vardır, her şeyi anlarsın ve tam olarak ne yapman gerektiğini bilirsin.

İşte bu aşamada iş tehlikeli hâle dönüşür. Sebebi netliğin kuruntudan ibaret olması değildir. Tam tersi, daha gerçek, daha hakiki olamaz. Ve en açık seçik olarak gördüğün şey de her şeyin ister istemez değişime maruz kaldığıdır ve sen de paralayıcı bir evrilmeye girmek üzeresindir. Seni kuşattığını hissettiğin o güçlü dinginlikte esasında onu kuşatan sensindir, netlik senin değildir, o içinden geçmekte olduğun bir merkeze aittir. Onu tutamazsın. Ve onu sürdürmek istediğinden, kalmaya çalıştığından dolayı, daha da beter olur. Mest edicidir, sonsuza kadar hissetmek istediğin tek şey odur. Her tür amaç, acı, zorunluluk, akıbet, diyalektik ve dinamikten, yaşamdan, ölümden kurtulmuşsundur.

Bu mest oluş tüketicidir. Bilinci bir arada tutan bu son konsant-

rasyon zerresinin imhasından daha çok arzuladığın başka hiçbir şey yoktur. Ve her ne kadar kesin olarak bilmediğim aşikâr olsa da en kuvvetli sezgim, bu mest oluşa teslim olup konsantrasyonunu, merkezini geri kazanmayı başaramayacak olursan sonsuza kadar yok olacağındır. Dehşet düşüş olarak tecrübe edildiği gibi mest oluş da yükseliş, tırmanış olarak tecrübe edilir ancak başıboş kalacak olursa düşüşle aynıdır. Bu yüzden netliğin mest oluşa doğru saptığı o âna dikkat et. Kendini yakala ve en kısa zamanda dön. Yani derhâl. Ne kadar tırmanırsan o kadar düşersin."

Volta konuşmayı kesti ama turunu sürdürdü. Her sözcüğü can kulağıyla dinleyen Daniel, Volta arkasından geçerken gözlerini açtı. Oda çok daha aydınlık görünüyordu. Çatı penceresi olup olmadığını merak etti. Yukarıya baktı. Çatı penceresi vardı ama fazla büyük bir şey değildi, oluklu plastikten ufak bir paneldi, civardaki ağaçların döküntüsüyle kaplanmıştı. Amfetamin çenesini ağrıtıyor, zihnini deli gibi çalıştırıyordu, yüzlerce soru çağlamak istiyordu. Sessizliğini korumak çaba gerektiriyordu.

Volta tam önünde durdu, ellerini arkasına götürdü ve devam etti. "Mest edici sıçrayışın gücünü ve sevincini abartmak mümkün değil ancak ona teslim olursan inanıyorum ki tüketileceksin. Yineliyorum: *Derhâl dön.*"

Volta hafifçe gülümsedi. "Kendimi tekrar etmemin sebebi sadece bunun önemini vurgulamak değil, fakat mest oluştan nasıl kaçacağını ve görünürlüğe nasıl döneceğini açıklamak zorunluluğunun da önüne geçmek istiyorum. Ben kendim nasıl yaptığımı anlatacağım ancak aynı zamanda şunu da belirtmeliyim ki hislerime göre, enerjiye *geçiş* herkes için aşağı yukarı aynı kalacaktır, öte yandan her şahsın dönüşü kendine özgü olacaktır. Neden böyle hissediyorum bilmiyorum ve senin de sezgilere gerekçe bulmamı beklemeyeceğine inanıyorum.

Şimdi, sana nasıl döndüğümü anlatmadan önce, senin de yakından bildiğine emin olduğum ilkeyi tazeleyeyim. İlke, simyacıların kadim demircilik tekerlemesinde saklı, Vahşi Bill buna 'o modası geçmiş Babil mantrası' diyor."

Kendin olmak için,
kendini gör.
Kendini görmek için,
kendini özgür bırak.
Kendini özgür bırakmak için,
Sadece ol."

Daniel Vahşi Bill'in estetik değerlendirmesine katılıyordu. O da başını yeis içinde salladı.

"William'ın medeni bilgeliğe olan tiksintisini paylaşacağından korkuyordum ben de, ama herhâlde anlıyorsundur, klişeler yinelendiği için ayakta kalır ve doğruluğu kanıtlandığı için yinelenir. Neyse, bunun üzerinde daha fazla durmayacağım.

Mest oluştan kaçış ve ete kemiğe dönüş için yaptığım şu: Bir ayna hayal ettim. Zihnimde bu aynanın imgesini amansızca tuttum ta ki yüzümü içinde görebilir hâle getirene kadar. Sonra da aynayı tuzla buz ettim. Dönüş hemen gerçekleşti ve acılı oldu ve ne kadar çok açıldıysam o kadar beter hâle geldi, neredeyse doğru orantıda.

Döndüğünde kendini bedeninden uzak, zayıf, sersem, kafası karışık hissediyorsun. Çabuk geçiyor ama yanlış yargıya, fiziksel hatalara ve genel olarak fiyaskoya fevkalade açık oluyorsun kendini toparlarken. Dikkatli ol.

Öyleyse temel olarak, yok olmak deneyimi her şeyden önce düşerken bir dehşet hissi, sonra kısa ve dingin bir berraklık içeriyor ki bu daha sonra tırmanan bir mest oluşa açılıyor. Bu dönüşümün her üç hâlinin de kendine göre tehlikeleri var ve tek savunman bilinçlilik ve konsantrasyon. Biçimden biçimsizliğe, etten havaya değişim dışında bir şey değişmiyor aslında. Görünürken susamışsan, yok olduğunda da susamış oluyorsun. Yineliyorum: bilinçlilik ve konsantrasyon. Kendi merkezinden çalışmalısın. Düşüşü durdurmak için onu kullan. Netliği devam ettir. Mest oluştan kendini kurtar. Geri dönüşte daima ortaya çıkan melankoliyi seyrelt.

Görünmezliği devam ettirdiğim en uzun süre on altı dakika oldu ve neredeyse geri dönemiyordum. Mest oluş konsantrasyona iyi gelmiyor. Daha uzun süre devam edebilmek mümkün mü bilmiyorum ama senin yerinde olsam on dakikadan fazla denemezdim.

Sana benim neler yapabildiğimi anlattım ama sana anlatmadığım şeyler de var. Bir kısmını anlatmadım çünkü onları kendin keşfetmen gerekiyor. Bazı şeyler var ki iş o noktaya gelmeye başladıkça bunları atlamış olmam zalimce görünecek fakat işimiz bitene kadar yargılamaktan sakınmanda fayda var; görünüşler ve gözden kayboluşlar aynı derecede aldatıcı olabilir. Ayrıca sana söylemediğim çünkü bilmediğim şeyler de var.

Sana söylemediğim şeylerin tamamı bu değil ancak şerefimle beraber şunu belirteyim: Yapma talimatı alacağın hiçbir şey tehlikeli değildir, ta ki yok olma noktasına kadar. Talimatlarım zor olabilir, hoşgörüsüz olabilir, belki acı verici de olabilir. Ama tehlikeli değildir. Oysa yok olmak *tehlikelidir*."

Volta, konunun açıkça anlaşılıp anlaşılmadığından emin olmak için Daniel'm gözlerine baktı. "Öyleyse başlıyoruz. Bugünkü talimatlar basit, eminim aşina olduğun kadim bir alıştırmadan türetilmiş. Senden istediğim, her bir parça duyusal veriyi, her bir düşünceyi, her bir imgeyi, her bir duyguyu *yanıt vermeksizin* kabullenmen. Kabul et ve bırak geçsin, bak ve sal gitsin. Saplanıp kalma; takip etme; yapışma.

Yıllar önce Tanca'da Çinli bir sihirbazla karşılaşmıştım. Adı Fang Çu'ydu ve hayatımda gördüğüm en iyi ateş yutan kişiydi. Bu sihri anlamak için tek ihtiyacın olan meditasyonun, 'yanıt vermeksizin kabullenmek' olduğunu ileri sürüyordu. Fang Çu'nun harika bir gülüşü ve pek az İngilizcesi vardı, gerçi benim Çincemden fazlaydı. Ne zaman o meditasyondan bahsetsek kocaman sırıtır ve 'Ha, evet. Öyle kolay ki!' derdi. Sonra sırıtışını daha da genişleterek ellerini şöyle açardı" Volta sırıtarak ellerini açtı ve Fang Çu'nun genizden gelen keskin konuşmasını taklit ederek konuştu, "'Bunda bi' numara yok, siz kovboyların dediği gibi.'"

Volta bir an duruşunu bozmadan kaldı, hâlen sırıtmaktaydı. Kendi sesiyle ekledi, "Yani kovboy, bir numara yok. Doğrudan üzerine sür, geç, git. Sabah başka talimatlar olacak. Ha, evet, neredeyse unutuyordum: Burada neyle uğraştığımızı kimse bilmiyor ve umarırn o şekilde kalır. Ben farklı bir şey demedikçe, bu *yalnızca* ikimizin arasında. Eğer yok olmayı başarır da başkalarına öğretmek istersen benim iznimi alman gerekir. Ben öldüğümde aktarım kararı sana geçer. Bu konuda sözünü alrnam gerek, Daniel. Sessiz kalarak razı geldiğini belirtebilirsin, razı gelmiyorsan söyle. Hâlâ durma şansımız var, alacak verecek olmadan."

Volta bekledi. Daniel neredeyse bir dakika kadar sessiz kalınca Volta onun omzunu sıktı. "Sana muhakkak ihtiyacın olacak üç şeyi diliyorum: kuvvet, incelik ve şans." Odadan çıkıp kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Daniel ayağa fırladı. Oda, nefesinin buharını görebileceği kadar soğuktu. Ortalıkta ısıtıcı ya da şömine falan yoktu, lamba da görünmüyordu. Bulanık çatı penceresi tek aydınlatma kaynağıydı. Bu pencereden gelen parlak ışık dikdörtgeni, çıplak batı duvarı üzerinde uzamaya başlamıştı. Işık, soğuğu kırmak konusunda pek işe yaramıyordu. Daniel turlamaya başladı, kollarını sallıyordu, hem ısınmak hem de amfetaminin yorgunlukla birleşmesinden çıkan manik enerjiyi yakmak için. Düşünmemeye, bütün duyumlarını döne döne uçurup göndermeye çalıştı. Zihnini ağdaki bir delik ola-

rak hayal etmeye çabaladı ancak amfetaminden kafası uçmuş binlerce balıkçı, deliği onun sökebildiğinden daha hızlı tamir ediyorlardı.

"Bu orospu çocuğu resmen bana uyuşturucu *verdi*!" Kendi sesini duymak, amfetamin yüzünden kilitenmiş çenesini hareket ettirmek öyle iyi gelmişti ki amfetaminin telaşlı, ahenksiz, sinir düğümü yakan kafasını boşaltmak için abuk sabuk konuşmaya başladı.

"Lanet olsun, Mott'u tutacağım. Mott söylemişti, birisi ona bir kez uyuşturucu vermiş, STP, B-1 beyin yakan halisünojenler vermiş, yirmi yedi saat boyunca burnundan örümcekler çıkmış ve büyük büyükbabası minyatür ebadına inmiş, en fazla 2,5 santim, Mott'un çükünde ayakta duruyormuş, bir yandan Mott'un orasını burasını karıştırıyor bir yandan da elektrikli testeresini hızlandırıyormuş. Yani Mott benim için Volta'yı ilaçlamanın icabına bakar, biliyorum yapar bunu, eminim yapar, Volta, o kendini beğenmiş pislik hak etti, siktiğimin güç delisi, çayıma anfetamin katıyor sonra da karşıma çıkıp zavallı sikilmiş zihnimi boşaltmamı söylüyor, hadi oradan, kafam öyle kıyak ki gözeneklerimin açıldığını ve kapandığını hissedebiliyorum, tabii tabii, daha da heyecanlı olsun, gizem/romans meraklıları için de biraz put fetiş ruh-can boku ekle tam olsun, sonra da beyinlerini hizaya sok."

Daniel kendini, günah çıkartanla rahip arasındaki yüzsüz yakınlık ile dinledi, hem günahın mekanik boşluğunu hem de bitkin affediciliği hissediyordu. Dinledi, duydu, saldı, meltemle belli belirsiz dalgalanan bir göl gibi, ta ki bütüncüllüğü ve kuşatıcılığıyla ilk başta nereden geldiğini anlamadığı bir acı duyup aniden iki büklüm olana kadar. Soğuk terler dökerek titremeye başladı. Tam doğruluyordu ki ince bağırsaklarında bir el bombası patladı. Katlanarak yere düştü, sopayla vurulmuş bir balık gibi çırpınarak devriliverdi.

Bir saat sonra GİENV X-27 1-20 KFHS virüsü tam olarak etkisini gösterdiğinde çırpınmak bir lüks hâline gelmişti. Gastro-İntestinal Enfeksiyon Virüsü (GİENV), Deney Parti No. 27 (X-27) kodlamasından da anlaşılacağı üzere, sindirimden tam salıma kadar bir saatlik bir zaman aşımına sahipti, süresi yirmi saatti (1-20) ve kurban üzerindeki genel etkisi kusma ve *fena* hâlde sıçmaydı (KFHS). Daniel'ın midesi ve bağırsakları çeşitli yüklerini, Daniel'in üzerinde çaresizce kıvrandığı kompost tuvalete boşalttı. Nihayet kendini yatağa sürüklemeyi başardığında, pantolonunu bileklerinden çekip çıkardı ve titreyen bedeninin üzerine yorganları yığdı, kirli plastik çatı penceresine bakıp göklere figân etti; "Yalnızca bir canavar başka bir insanı hem gıda zehirlenmesi hem de amfetaminle iki kere ilaçlar. Izdırap çeksin diye uyanık kaldığından emin olur. Yalnızca bir canavar. Kahrolası bir *şeytan*."

Güneş battıktan sonra, vahşi kusma ve ishal nöbetleri yerini derin, sabit bir iskelet ağrısına ve yanında ani ateş ve üşümelere bıraktı. Daniel bir tepkisizlik hâline mecbur bırakılmıştı. Yorganların altında titrediğini hissediyordu, bir anda kendi titreyen imgesini görüyor ve onu salıveriyordu, duyular geçidinden geçmeye bırakıyordu. Daha sakin hissetmeye başlamıştı kendini, âdeta süzülüyordu. Ümitsizce uyumak istiyordu ama acı ve amfetaminin azalmakta olan etkisi onu bundan alıkoyuyordu.

Daniel odaklanabilmek için daha çok çabaladı. Barakanın ortasındaki dik arkalıklı sandalyede otururken gördü kendini, yerde kesilerek açılmış bir delikten balık tutuyordu. Barakanın altında bir nehir olduğunu anımsamıyordu ama suyun sesini duyabiliyor, akıntının oltasını çektiğini hissedebiliyordu. Akımda bir duraksama oldu ve oltasının ucu birden çekildi. İçgüsel olarak oltaya asıldı ve hemen ardından sudan bir altın balık çekip çıkardı. Bunu Volta'ya göstermeliydi. Balığı sol elinde tutarak kapıya doğru gitti. Ama dışarı adım atacağı beklentisiyle kapıyı açtığında kendini başka bir odada buldu, henüz terk ettiği odanın bir eşiydi bu. Odayı aşıp başka bir boş odaya çıkan kapıyı açtı. Ve bir başkası daha, bu durum odadan odaya devam etti. Balığı sıkı sıkı tutuyordu. Bir sonraki kapıyı açtığında yüzsüz bir adam elinde tuttuğu küçük, otomatik bir tabancayla onu kafasından vurdu. Bu yaradan sağ kurtulma ihtimalinin olmadığını bilmesine rağmen Daniel, elini şakağına koyup durumun ne kadar kötü olduğuna baktı. Elinin altında kafatasının parçaları, kıtasal plakalar gibi oynuyordu. Şoktan kabarmış diliyle kelime oluşturmaktan acizdi. Sinüsleri kanla doldukça kulakları uğulduyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve neredeyse aynı hareketle öne devrildi. Hâlen altın balığı kavrayarak bir kez kendini yukarı itmeyi denedi ancak bedeni fazlasıyla ağırdı. Ölmeden önce son hissettiği, elinde çırpınan balıktı.

Nihayet ertesi gün şafaktan bir saat önce ateşi düştü. Daniel öğleden sonraya kadar uyudu. Şiddetli bir susuzluk hissiyle uyandı. Kendini toparlayıp terden sırılsıklam olmuş yorganları kenara fırlattı ancak bacaklarını aşağı sarkıtmanın çok karmaşık bir iş olduğunu fark edince yan yan hareket ederek kendini çevirdi ve yatağın ayak ucuna uzandı, eliyle galonluk su testilerinden birinin boynunu kavradığında ufak bir memnuniyet iniltisi döküldü ağzından. Testiyi kaldırmak için iki elini kullanmak zorunda kaldı. Yatağın dayalı olduğun duvara yaslanıp denge kurmak için bacaklarını yayarak açgözlülükle su içti.

Hafif bir baş ağrısı gittikçe şiddetleniyordu ve Daniel gözlerini yuvalarından fırlamış gibi hissediyordu. *Dünden iyi ama boktan beter*, diye düşündü. Hemen ardından, çatı penceresinden gelen dikdörtgen ışına doğru ağız dolusu suyu püskürterek bir kahkaha koyverdi. Su damlacıkları bir an için asılı kaldı, ışık şeridinin içinde yuvarlak ve eriyik hâldeydi ve sonra yok oldu.

Daniel kendini ışığa savrulmuş bir su damlacığı olarak hayal etmeye çalıştı ama yanına bile yaklaşamadı.

Çenesinden akan salyayı silip biraz daha su içmek için testiyi kaldırdı. Kafası dumanlı gibiydi, onu fark etti, başı dönüyordu ancak zihni karışık değildi. Nerede olduğunu, neden orada olduğunu, dün neler yaşandığını, bunların sorumlusunun kim olduğunu ve intikamını nasıl alacağını tam olarak biliyordu. Volta'ya Mott Stocker'ın acılı fasulye yemeğiyle gerçekleştireceği lavmanı, acaba kör bir döşeme kesme bıçağıyla canlı canlı derisini yüzmeden önce mi yapsa yoksa yüzdükten sonra son darbe olarak mı uygulasa diye düşündü. Önce lavmanı uygulamaya karar vermişti ki birden şunu farketti: Eğer Volta çifte darbeli dozu kahvaltısına koyduysa, suyu içmek aptalca bir risk olmuştu. Ancak dili damağına yapışmış durumdaydı hâlâ. Testiyi son damlasına kadar içti. Yere koyarken, kapının altından atılmış zarfı fark etti.

Yataktan kalkıp onu almaya gitmek Sahara'yı geçmek gibiydi. Zarfı açmadan yatağa getirdi. Mesaj düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı.

Umarım bugün kendini daha iyi hissediyorsundur Daniel. Ayrıca, mecburiyetin baskısını da anladığını umarım. Olağan dışı girişimler olağan dışı yöntemler gerektirir. Şerefim üzerine seni temin ederim ki o su temizdir.

Bugünkü talimatlar da yine son derece basit. 63.000'e kadar yedişer yedişer olabildiğince düzgünce say ve sonra hiç ara vermeden 0'a kadar yedişer yedişer geriye doğru say. Bu alıştırmayı bitirdikten veya başarısız olduktan sonra dinlen veya uyu, nasıl istersen. Zihnini boşlukta kaymaya bırak.

Yedişer yedişer altmış üç bine kadar saymanın ne kadar süreceğini merak ederken Daniel ikinci su testisini de açıp suyun yarım litresini çekincesizce içti. Testiyi yeniden yere bıraktı, yatakta dik oturdu, gözlerini kapadı ve yüksek sesle başladı, "Yedi, ondört, yirmi bir..." Hız kazanmak için çabuk çabuk başladı ve birkaç hiddet dolu dakika içinde bini geçti ancak her sayıdan sonra bin eklemek hızını düşürmeye başlamıştı. Ritmi kaybetmeden sayıları

içinden söylemeye başladı. Bu, sayma işini biraz olsun hızlandırmıştı onu ama yine de yavaştı. 2.401'e geldiğinde sayıları içinden söylemeyi bırakıp onları zihninde görmeye çalıştı, dijital bir gösterge yedişer yedişer artarak, düzgünce ve hızla çalışıyordu. Sayılar uçup giderken yaşadığı his buzun üzerinde kaymak gibiydi ve göz açıp kapayana kadar altmış üç binin ötesine kayıp gitmişti bile.

Bir an durup, rakamın etrafında bir daire çizip, geriye doğru ilerledi. Ancak çıkarma işlemine geçiş, mükemmel ilerleyişinde onu yalpalatmıştı. Ritmi, yavaş çekime getirerek yavaşlatıp ancak ondan sonra geri kazandı, nabız ritmine kadar hızlandırdı sonra da neredeyse bulanıklaşacak kadar süratlendirdi. Duvarları olmayan bir tünelde seyrediyor gibi hissetti kendini. 490'ı geçtiğinde dönüşünün tadını çıkarmak üzere yavaşladı ve sonra da sudan büyük bir yudum çekerek kutlama yaptı.

Daniel memnundu. Ona kalırsa alıştırmayı verimli ve neredeyse kusursuz bir şekilde tamamlamıştı. Önceki gün, zehir etkisini gösterdiğinde, bazı zayıf anların yaşandığını kabul ediyordu, aslında *epeyce* zayıf, ve biraz önce kendini ışıktaki su olarak hayal etme denemesinin de biraz zavallıca olduğu bir gerçekti. Ancak sistemli zehirlenmeye karşı böyle bir tepki kuşkusuz anlaşılabilirdi ve bir su damlacığı olarak yok olma denemesi ise en azından olasılığın özenli bir tutukluğu, doğru yönde bir hata olmuştu. Uyanık ve cesurca kararlı, bir içgüdü alazıyla harekete geçecek kadar disiplinli: İşte bu Volta'nın gerekli olduğunu söylediği ruh hâliydi. Daniel o noktaya handiyse varmıştı. Çok yakındı. Hissedebiliyordu.

Yeniden yatağa uzanıp çatı penceresinin koyulaşmasını seyretti. Kararan gökteki ilk yıldızın bulanık ışığını gördüğünde ellerini göğsünün üzerinde kavuşturup gözlerini yumdu.

Daire şeklinde bir göletin içine baktı. Altın bir balık sığlıkta aheste aheste yüzüyordu, su o denli berrak, o denli durgundu ki balığın pullarını seçebiliyordu. Daniel kolunu gölete daldırıp balığı solungaçlarının arkasından yakaladı. Çırpınan balığı sudan çıkarıp koşmaya başladı. Balık ölmeden Volta'ya göstermek istiyordu. Barakanın kapısını bir hışımla açtı, Volta'yı dik arkalıklı sandalyede meditasyon yaparken bulmayı bekliyordu. Ama onun yerine annesi aynen kendisi gibi yatağa uzanmıştı. Annalee'nin çıplaklığını yorganın altında kendi çıplaklığı gibi duyumsadı. Annesi, Daniel'ın elindeki balığa aldırmayıp gülümseyerek sordu, "Dairenin kaç kenarı vardır?" Bu, annesinin ona Kare İkili'deyken 1 Nisan Günü'nde sorduğu bir bilmeceydi. Daniel yanıtı biliyordu ama yine de, "Bilemedim," dedi.

"İki," dedi Annalee gözleri ışıldayarak. "Bir *iç* bir de *dış* kenar."

Daniel ağlama dürtüsüyle mücadele etti. Dedi ki, "Harika bir anneden harika bir bilmece."

Ama onun gülümsemesini bekleyemedi. Balığı Volta'ya ulaştırması gerekiyordu. Acelesinin gerekçelendirmesine gerek yoktu, annesi anlıyordu. El sallayıp kapıdan fırlayarak eş bir odaya geçti ancak orada da annesi bu kez Daniel'm kim olduğunu bilmediği bir adamla yataktaydı; annesi adamın üzerine binmişti, elleriyle kendi memelerine dokunuyordu, sırtı zevkle kavislenmişti. Daniel dönüp başka bir odaya koştu, bu oda boştu ve sonra boş oda ardından boş oda geldi, nihayet bir kapı daha açtı ve yüzsüz bir adam tabanca doğrultup onu kafasından vurdu. Daniel'ın duyduğu son his, balığın elinden kayıp kurtulmasıydı.

O günkü talimatları yatağa dönüp, yorgan öbeğinin altında okudu. Talimatlar kısaydı: "Kemiklerini say, kemiklerin parlayana kadar."

Daniel bunun, Vahşi Bill'den öğrendiği uygulamayla aynı olduğunu tahmin etti. Ancak farklı bir odak noktası vardı: "*parlayana kadar*." Bu ne demek, hiçbir fikri yoktu. Henüz vakit erkendi. Biraz daha uyuyup kararı sonraya bırakabilirdi.

Işık dikdörtgeni, dışarı fırlamış eline dokunduğunda Daniel uyandı. İçini kemiren bir susuzluk ve gittikçe büyüyen açlık dışında zihnini fevkalade berrak hissediyordu. Vahşi Bill'le olan çalışmasında Daniel kemik sayma alıştırmasını gerçekleştirmenin çeşitli yollarını geliştirmişti. En basitinden, ayaklarından yukarı doğru ilerleyerek başladı. Tam olarak kemikleri sayıyor sayılmazdı, yalnızca dokunup devam ediyordu. Alıştırma, kafatasında nihayete erdiğinde tatlı bir tazelenme hissetti ama parlamanın yanma yaklaşamamıştı. Sayma alıştırmasından ipucu alarak ters yöne, kafatasından ayaklara geçti, ama ritm şaşmıştı. Sorunun kollarında olduğuna karar verdi, kollarından aşağı oradan tekrar yukarı hareket etmesi gerekmişti. Kollarına yoğunlaştı, bu tuhaflığı hız yoluyla bulandırabileceğini hesaplıyordu. Daha iyi olmuştu ama arkasında biraz daha güç gerekiyordu. Zihnini tek bir yoğunlaşma noktasına, yoğun bir kütleye getirip orada çabadan dolayı titreme geçirene kadar tutmaya çalıştı ve sonra bu hapsedilmiş kuvveti boynundan ve omuzlarından her iki koluna doğru serbest bırakıp enerjiye dönüştürdü. Ve enerji, parmak uçlarından geri dönüp bu kez yukarı doğru kollarını katedeceğine, Daniel'm hiç beklemediği bir şey oldu: Enerji parmaklarının ucundan dışarı atıldı, uzamda yay çizerek ayak tabanlarından geri döndü, bacaklarından ve leğen kemiğinden, başladığından çok daha güçlü ola-

rak yukarı hücum etti. Beyninin zarar göreceğinden endişe edip işlemi biraz yavaşlattı, kuvveti toplayıp devreyi yeniden gerçekleştirmek üzere atış yaptı ve sonra bir daha. Güç, kemiklerini her katedişinde daha da artmaktaydı. Kafatası artık kuvveti kaldıramaz hâle gelince akımı başının tepesinden dışarıya fırlamaya bıraktı; enerji döngü yapıp parmaklarından geri geldi. Onu iki devreye, sonra dört devreye ayırdı ve her yeni devre, gücü daha da netleştirdi. İpeksi bir ışığın ağına düşmüş gibi hissedene kadar yeni devreleri kolaylıkla ekledi. Kemikleri parlamaya başlamıştı. Işık onu bedeninden sıkıp çıkarmıştı. Onun üzerinde süzülüyordu, hayretler içinde ışığın küre şeklinde bir elmas olarak kaynaşmasını izledi, ışık artık elmasın merkezindeki sarmal bir alevdi. Fakat ışık yeniden kendine, kendi içinden kendine çökene, boşluğa gümbürdeyene kadar kaynaştı. Daniel, kendisini aşağı çeken feci bir vakum hissetti. Dönüp koşmaya başladı. Volta'yı uyarması gerekiyordu. Ancak biraz önce ışık olan şey, artık kara bir suydu ve bir anafor onu karşı konulmaz bir biçimde aşağı, boş merkezine doğru döndüre döndüre çekiyordu.

Karanlık vakumun içinde, Daniel'm önünde altın bir balık belirdi. Daniel hamle yaptı. Eli balığı kavradığı anda Daniel yokuş yukarı Volta'nm evinde doğru koşuyordu. Volta bunu görmeliydi. Daniel kapıyı açtığında kendini eşikte durur gördü. Bir aynaya baktığını anlamadı, ta ki yüzsüz bir adam arkasından çıkıp bir tabanca doğrultarak onu kafasından vurana kadar. Daniel dizlerinin üzerine çöktü. Balığın elinden zıplayıp düşüverdiğini hissetti. Öldüğünü bilse de yine de görebiliyordu. Yarasından yayılan kan gölü, bir gölün su seviyesindeki yüzeyi gibiydi. Altın balık zıplayarak görüntüye girdi. Kanın kenarına eriştiğinde, kendini düzeltip Daniel'a doğru yüzmeye başladı. Birden, derinliklerde kayboldu. Daniel takibe devam etti, balığın yeniden yukarı çıkmasını bekledi. Soğuyan kan pıhtılaşmaya başladı.

Daniel soğuk odada çabucak giyindi. Su bitmek üzereydi. Asıl istediği biraz yiyecekti. Dört gündür ağzına lokma girmemişti. Akçaağaç pekmezli karabuğday kreplerini ve Virginia jambonunu düşündü, bayılacak gibi oldu.

Daniel odanın öbür tarafına yavaşça yürüdü ve kapının önünde diz çöktü. Bir dakika içinde Volta'nm keçi yolundan aşağı doğru ilerlediğini, soluğunun arasında neşeyle bir ezgi mırıldandığını duydu. Volta barakaya yaklaşırken mırıltıyı kesti. Daniel hazır bekledi. Zarfın ucu kapının altında belirdiğinde Daniel onu kapıverdi. İlk başta yavaşça homurdandı, sesi boğazında büyütüp, yükseltti,

tuttu ve birden bir kükremeyle patlak verdi, sonra yine aniden kesti. Dinledi. Volta'nın keçi yolundan yukarı geri yürürken bir ezgi mırıldandığını duyabiliyordu. *Eh*, diye düşündü Daniel, *en azından düşünecek bir şeyi oldu*. Ve yüksek sesle, efkârlı bir şekilde ekledi, "Ha, evet, benim nasıl bir salak olduğum gibi."

Yatağın altında, iki kontraplak tabakasının arasında, bir çerçeveye cıvatalanmış bir ayna var. Onu bir yere sağlamca yaslayıp rahat bir şekilde karşısına geç. Parlayana kadar kemiklerini say, sonra on dakika kadar dinlen, sakin ve düzgün şekilde nefes alıp vermeye başlayana dek. Gözlerini kapat ve zihnini boşaltmaya çalış. Yeniden gözlerini açtığında aynada kendine bak. Derin derin kendi gözlerinin içine bak. Kendin yoluyla kendine bak. Bütünleşme noktası aynanın yüzeyidir. Kendinle orada buluştuğunda yok olacaksın.

Bunlar son talimatlarımdır. İstediğin sıklıkta ve istediğin uzunlukta dene. Başarılı olacağına güvenim tam.

Daniel yatağın altına girerken aynanın yuvarlak olacağına dair yirmiye bir bahse girebileceğini düşündü. Girseydi kaybederdi. Kelebek somunları çevirerek çıkarıp kontraplak tabakaları kaldırdığında, aynanın aşağı yukarı altmışa yüz elli santim ölçülerinde, dikdörtgen şeklinde, ince akçaağaç çerçeveli olduğunu gördü. Aynayı batı duvarına yasladı ve yorganlardan birini katlayıp kendi altına koyarak yaklaşık bir metre kadar uzağına oturdu.

Gözlerini kapatıp kendi iskeletini hayalinde canlandırdı. Kemiklerini saymaya koyuldu, devre bulanıklaşana, enerji ellerinden, ayaklarından, kasıklarından, omurgasından ve kafatasından döngüler hâlinde geçene kadar ritmi hızlandırdı. İlikleri alev almış gibi kemikleri parlamaya başladı.

Parıltı boş bir sükûnet içinde kayboldu. Daniel gözlerini açtı ve kendisine geri bakan gözlerinin içine baktı. İskeletinin bir gölün dibinde boylu boyunca uzandığını gördü, kemikleri cilalı abanoz karasıydı. Orada sonsuza kadar uzanmak istedi ancak yüzeyden gelen yankılanan bir tamtam sesi onu çağırıyor gibiydi. İskeletinin suda yukarı doğru süzüldüğünü hissetti. Ama ışığa ulaşmadı. Gölün yüzeyi donmuştu; Daniel'ın kemikleri buza tık diye değdi. Tamtam sesi kulakları sağır eden bir düzeye ulaşmıştı. İnsanlar titreşimin bedenini yükselteceği umuduyla küreklerle buza vuruyorlardı. Birbirlerine seslendiklerini duyabiliyordu ama buz sözcükleri boğuyordu. Seslenmeye çalıştı, sorun olmadığını, dibi sevdiğini onlara belirtmeye çalıştı ancak kalın buzdan dolayı umutsuz bir çabaydı bu.

Batmaya başladığı sırada Volta sakin ve belirgin bir biçimde "Yaşam" dedi. Daniel düşüşünü durdurup suda süzülmeye başladı, kalan gücünü topluyordu. Yüzeye doğru geri tepti, soğuk suyun göz boşluğundan, kaburgalarından, leğen kemiğinden hücum edişini hissedebiliyordu. Donmuş yüzeye yaklaştığında sağ elini kemikli bir yumruk şeklinde yuvarlayıp yukarı doğru buza vurdu, yüzeyi tuzla buz edip bir elmas fıskiyesine dönüştürdü. Kemikleri havaya değdikçe etlendi. Açtığı delikten kendini gölden dışarı çekti. Yönünü fena şaşırmıştı, daireler çizerek dönmeye başladı, kıyıya en kısa yolu arıyordu ancak sis görüşünü kısıtlıyordu. Etinde ıslaklık hissi vardı ama üşümüyordu. Aksine sıcacık, yumuşacık görünüyordu. Dönüp batı olduğunu umduğu tarafa yüzünü çevirdi ve yürümeye başladı. Daha üç uzun adım yürümüştü ki bir uçurumun kenarına adım attı.

Volta Jean Bluer'den gelen uzun bir mesajı deşifre etmeyi bitirmişti, tam o sırada Daniel'ın çığlığını duydu. Arka bahçede sabah ışığında durup dikkatle kulak verdi. Daniel'dan başka ses gelmeyince Volta saatine baktı. Saat yedi buçuktu. Sekize on kala, bir başka çığlık sessizliği yırttı. Volta dönüp içeri girerek, Daniel'ın şaşkın feryadını Laurel Çayı Vadisi'nde yankılanmaya terk etti.

* * *

Daniel'ın yaşadığı dehşet öze dönüşsel, güçlü ve topyekûndü, Volta "hücresel" diye tarif etmişti bunu. Daniel şaşırdığı için kendine kızmıştı. Volta ıslaklık ve sıcaklık duygularının düşüşün öncülleri olduğunu belirtmişti zaten.

İkinci denemesinde Daniel herhangi bir cazibenin ön görünümlerine rastlamadı, ıslaklık ya da sıcaklık hissetmedi. Aynanın yüzeyinde kendisiyle karşılaştı ve hemen düştü. Şaşkınlığına rağmen Daniel kendisinin düşerkenki imgesini oluşturmayı başardı. İmge yoluyla düşüşü kontrol edebiliyordu ancak hâkimiyeti zayıftı. Barakanın çatısını düzleyen rüzgârın sesi konsantrasyonunu bozdu.

Çok yavaş odaklanıyordu, olacakları önceden tahmin edip hazırlanacağına hareketin içinde yakalanıyordu. Dönüşüm ânına sıçraması, düşüş başladığında ona yetişmesi gerekiyordu. Ama önce dinlenmesi lazımdı. Kendisine öylesine güveniyordu ki suyun geri kalanını içti ve sonra da bir saatlik şekerleme yaptı.

Çekirge üçüncüde sıçradı. Aynanın yüzeyinde kendi imgesiyle birleştiği anda, düşüşünü öylesine güçlü ve keskin bir konsantrasyonla hayal etti ki dehşet hiç başlamadı bile. Gözlerini açtı.

Ayna boştu. Yorgandan yaptığı minder boştu. Hayretler içinde ayağa kalkıp aynanın, duvarın, defne ağacının içinden yürüyüp dışarı çıktı. Keçi yolundan yukarı ilerlerken düşünüyordu, *Nasıl olur da bedensiz yürüyebilirim? Ayaksız? Neden zemine batmıyorum ya da havada süzülmüyorum*? Kafasındaki sorular yüzünden sıkıntıya kapılmıyordu, yalnızca merak içindeydi.

Volta verandada oturmuş, doğudan esen kuvvetli rüzgârla uçuşan bir tomar mektubu okumaya çalışıyordu. Mesajlara, barakada olanlar kadar aldırmıyor gibiydi.

Bak bakalım, diye düşündü Daniel, ne yapacağından emin olmasa da. Fark etmezdi de. Kendini dingin, güçlü, yenilmez bir şekilde bilge hissediyordu. Saf bir zevkin içinde çözünmeye başladı. Volta'nm kendisini uyardığı tehlikenin bu olduğunu anladı ama bunu sonsuza kadar hissetmek istedi, orada kalmak, neşenin içine akmak istedi. Bu duyguyla biraz fazla oynaştı. Muazzam bir konsantrasyonla önce bir ayna hayal etti, sonra aynanın içinde kendi imgesini, ve gözleri karşılaştığında da kendisini.

Daniel'm dönüşü iç paralayıcı oldu. Çimenlikte, tam Volta'nın karşısında, iki yana sendelerken keskin bir acı ve hemen peşinden melankolik bir tükenişin hücumunu hissetti. Başını kaldırıp aklı karışmış bir hâlde Volta'ya baktı.

Volta'nın gözleri büyük bir keyifle ışıldadı. "Daniel," diye seslendi iskemlesinden kalkarken, "*başardın*. Mükemmel. *Mükemmel*! Sonunda, deneyimlerimi karşılaştırabileceğim biri oldu. İçeri gel, içeri gel, açsmdır."

Üç
SU

Hassas Kaos.
—Novalis

Su set çekilmemiş hâlinde, doğası gereği
küresel bir biçim arar. O yüzdendir ki nehirler kıvrımlar çizer.
—Schwenk

Gurry Debritto CIA'de çalışmaya on iki yaşındayken başlamıştı. Denizci albay olan babası, CIA irtibat subayı olarak görev yapıyordu. Bir kadın ajanın oğlu rolünü oynayacak erkek çocuğuna ihtiyaç duyulunca babası Gurry'yi önermişti.

Gurry bütün kış Norfolk'ta, Claudia Lord ile birlikte eğitimden geçmişti; bu kadın ajan, kırgın bir savaş dulu ve bakacak bir çocuğu olan ve elinde satacak bilgiler bulunan bir Savunma Bakanlığı Sekreteri olarak rol yapacaktı. Bir Rus ajanın ipliğini pazara çıkarmayı umuyorlardı.

Olaylar Baltimore'da bir otelde gerçekleşti. Claudia silahını çekerken bocaladı. Tam emniyet mandalını açmıştı ki Rus onu vurdu. Claudia yere yığıldığında, hızla yanma geldi ve emin olmak için onu tekrar vurdu. Sonra silahı Gurry'ye çevirip tetiği çekti ancak Gurry Claudia'nm cesedinin üzerine dalış yaptı ve mermi baldırını sıyırıp geçti. Gurry, Claudia'nm silahını kapıp yuvarlanmaya devam etti, o sırada üç kesme kurşun daha halının üzerinden parçalar kaldırıyordu. Rus kapıya doğru fırladığında Gurry dizlerinin üzerine kalktı, silahı iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu. Rus'u ensesinden vurdu. Babasının savaş hikâyelerini dinlerken, birini öldürmenin nasıl bir his olduğunu hep merak ederdi. Şimdi öğrenmişti. Güzel bir histi.

Babasının da onayıyla CIA onu maaşa bağladı. Eğitimi esaslı, hocaları işlerinin ehliydi. On altı yaşındayken ilk yalnız işini yaptı, Cayman Adaları'ndaki nakit hareketlerine ilişkin bazı kötü haberleri ortaya çıkarmak üzere olan bir Dayton muhabirini vurdu – Gurry'nin sebebi umursadığı yoktu. Ama yirmi yaşma geldiğinde, köpeğe kemik atar gibi kendisine aylık on altı bin dolar vermesinden dolayı nefret etmeye başladığı hantal bir bürokrasi için insanları niye öldürdüğünü kendine sorar olmuştu.

Gurry bağımsızlığını ilan etti. Kurum bütün sıcakkanlılığıyla ona çıkışını verdi, onu öldürmek üzere iki adam yollayarak. Adamların

cesetleri, kurum başkanının evinin iki blok ötesindeki bir çöplüğün dibinde kızıl kurdeleyle mumya gibi sarılmış hâlde bulunduğunda, ateşkes anlaşması imzalanmıştı: Gurry makul bir fiyat karşılığında onlardan özel görevler almaya devam edecek ancak görevleri kendi seçimi doğrultusunda kabul ya da ret edebilecekti.

Gurry Debritto'nun kariyeri cinayetle sınırlı değildi, güvenlik işleri ve genel yıkım çalışmaları da yapıyordu ama sık sık söylediği gibi cinayet, zahmetine en iyi karşılığı veren işti. Kısıtlı bir zümrede efsaneleştikçe ücreti de doğru orantılı olarak artmıştı. Aldığı en büyük para Jack Ruby[5]'nin zehirlenmesi için yirmi milyon dolardı. En düşüğü ise Annalee Pearse'in öldürülmesi için yirmi bindi. O iş hâlâ canını sıkardı. Fiyaskoyla sonuçlanması kendi kabahati değildi.

"Kaliforniya Stockton'daki Motel 6'da sarhoşuz. Şu Bayan Gökkuşağı Ay Işığı Beşinci Brigit Bardo mudur adı her ne boksa onu bulamadın ama zaten yeterince bilgiye sahibiz, öyle değil mi? Partideki diğer kişiler kızın dolaşmaya çıktığını, güneş doğmaya yakınken geri geldiğini ve şöyle bir duyuru yaptığını söylediler –insanlar bu tip şeyleri anımsar– 'Bloğun etrafında dolanıp At Başı Bulutsusuna gittim ve bir çocuğun çükünü, kafatası göçene kadar emdim.' İşte o çocuk Daniel olmalı ve kıza muhtemelen övünerek Livermore'dan bahsetmiş olmalı. Ya da belki de kız ona uyuşturucu vermiştir. Ya da evde bir şey bulmuştur. Ya da bu işin yanlışlığına ve polisi araması gerektiğine onu ikna etmiştir. Ama belki de Daniel Volta'yı aradı. Annalee, bizi görürlerse aramaları için bir numara verdiğinden bahsetmişti. Ama bulmacayı çözmek için bütün parçalara ihtiyacımız yok. Hakikati *hissedebiliriz*. Daniel'ın korkusunu ve nefretini ve Volta'nın soğuk, tarafsız dokunuşunu *hissedebiliriz*. Bağımsız araştırma yapmamızı tavsiye etmekte, gerçeklerin gizlendiğini algılamakta haklıydın. Volta da az değil. Daniel'ı yetiştirdikten sonra olayın bir kaza olmadığını öne sürmesi. En iyi yalan daima gerçektir. Bize layık biri."

Shamus Malloy feci bir biçimde yanmış eliyle konuşuyordu. Artık yalnız kalır kalmaz beyaz eldivenini çıkarır olmuştu. Başparmağını işaret ve orta parmaklarının altına sıkıştırmış, ağız gibi açıp kapıyordu. İşaret parmağını ele bağlayan eklem çıkıntısının üzerinde, erimiş gümüşün rastgele sıçradığı yerlerde, iki boş göze benzeyen kabarcıklı bir yara dokusu oluşmuştu. Shamus bunlara baktı. "Bana yardım etmelisin. Şimdi ne yapmalıyız? Daniel ve Volta'ya ne yapmalıyız?"

Eli konuştu, "Onları yok etmeliyiz."

---

5 ABD Başkanı John F. Kennedy'nin katili Lee Harvey Oswald'ı öldüren gece kulübü işletmecisi (ç.n.).

Kayıt yazım:
Denis Joyner, AMO Mobil Radyosu

Lafı uzatmadan kimlik bilgisine geçelim: Ben DJ, Düz Jaguar, kulağınıza biraz yakıt dökmeye geldim ve eğer DJ'i bulduysanız bilirsiniz ki KUSH Radyosu'ndasınız, doksan altmış doksan kadar doğal, siz neredeyseniz o oradadır ve kim olduğum ise bana bile sırdır.

Tavşan kaç, mantıksız bir sonuca git. Yani, *hadi be* millet! Beni böyle kartlar ve mektuplar yağmuruna tutup da "Hey, sen kimsin ve neler oluyor ve bu gerçek mi ve vay be bu zırvalara kim para ödüyor ve ben de biraz istiyorum, nerede bulabilirim?" gibi sorular sormayın. "DJ'in *asıl* anlamı nedir?" diye sormayın. "Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sormayın.

Pazarlama danışmanlarım uyuşturucu kullanıyorlar galiba. Demografik bilgileri bir nevi görsel malzeme falan sanıyorlar herhâlde. Ben *kimim*? Hey, sen *kimsin* ki? Ve eğer beraber ava gidip avlanıyorsak biz kimiz? Bütün yanıtları sorgulamak bilgelik de bütün soruları yanıtlamak niye aptallık? Yüzleşin artık: Bazen yanıt için yalvarmanız gerekir. Bayağı bildiğin, o kemikli dizlerinin üzerine çöküp için dışına çıkana kadar yalvarmak.

Ama kükreyen gecenin dostları ve hemşerileri, bana yalvarmanıza gerek yok. Bilmediğim yanıtlar uzmanlık alanımdır. Öyleyse, sorularınızı en baştan alayım:

Gerçek adım Doe John. Çingene dölüyüm ve yollar evimdir. Bulanıklığın Sesi ve Şarkının Nefesi'yim. Bekle bir dakika tatlım, gazı kökledim, fazla uzun sürmez.

Her şey tepetaklak gidiyor, tabii eğer yükselmiyorsa veya denge ile kısa vadeli bir sözleşme imzalamadıysa.

Bu gerçektir ve kesindir. Harbiden gerçek hikâyedir, dostum. Adın gibi emin olabilirsin.

Bahsi kaybettiğinde, AMO önüme bir parça komisyon atar, bir nevi delice sıkılmışlar ve ciddi ciddi çıldırmışlar için alternatif bağımsız televizyon kanalı gibi beni yayında tutar. Uzun vadede, gece siz uyurken cebinizden çıkar, size kötü olmanın iyi yollarını anlatırım.

DJ disk jokey anlamına gelir, yani ben de sizin gibi direksiyon başındayım ve bu taşıtın nerede duracağını yaşayıp göreceğiz. O da durursa tabii. Önce hareket ediyor mu, ona bakmak lazım. Çünkü dilekler kanat olsaydı hepimiz göğe yükselirdik ve eğer kaymak tereyağı olsaydı çalkalamamız gerekmezdi.

Bir bok demek değil.

Bunu çalkala bakalım.
Ve bir dahaki sefere zorunu yolla.
Ben Dindar Joker kulağınıza bir parça gevezelik ettim.

Daniel'm gözden ilk kayboluşunun üzerinden üç gün geçmişti; bir sabah kahvaltıya geldi, oturdu, omuzlarını düzeltti, gözlerini yumdu ve bir anda yok oldu.

Dillere destan huevos rancherosunun[6] yanına salsa yapmak üzere domates doğramakta olan Volta, bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakıp alkışladı ve "Bravo" diye mırıldandı. Sonra da domates doğramaya devam etti.

Daniel'ın varlığının farkındaydı ancak bütün gücüyle onu yok saymaya çalışıyordu. Birkaç dakikalığına da olsa ondan kurtulmuş olmaktan memnundu. Daniel ilk kayboluşundan sonra yeniden ortaya çıkıp sendeleyerek verandaya geldiği andan itibaren Volta'yı soru yağmuruna tutmaktaydı. Volta'nın kesin olarak yanıtlayabildiği tek soru, ilki olmuştu.

"Zehiri neyin içine koydun, krebin mi jambonun mu?"

"Daniel, kreplerimle övünen bir kişiyim ve ayrıca, Tick Hathaway'in jambonuna asla saygısızlık edemem."

"Neye koydun?"

Volta Daniel talep mi ediyor yoksa yalvarıyor mu bilemedi. "Senin meyve salatandaki elmaların içine enjekte ettim. Hristiyan bir ruh hâlindeydim."

"*Ne*? Hristiyan mı?"

"Bilgi Ağacı. Yasak meyve. İlk Günah ve Cennetten Kovulma, vesaire. Kimi yasak lezzetler insanı mest eder, kimisi de hasta eder."

"Asıl hastalık nedir biliyor musun," diye soluk soluğa konuştu Daniel, "birisine ilaç vermektir. Ve en hastaca davranış ise bunu amfetamin ile karıştırmaktır."

"Gerekli özrü dilemiştim zaten. Ancak onu tekrar edebilirim. Ve lütfen, *zehir* değildi ki. Charmaine'in haftalarca yoğun bir şekilde çalışmasını gerektiren bir virüstü."

"O benden nefret ediyor," dedi Daniel.

Volta Daniel'ın sesindeki keder tınısını şaşkınlıkla fark etti. "Hayır, etmiyor. Aslına bakarsan seni şiddetle tavsiye ediyor ve kuşkusuz fark etmişsindir ki kendisi inanılmaz derecede yüksek farkındalığa ve olağanüstü sezgiye sahip biridir."

Daniel kararlı bir biçimde başını salladı.

6 Meksika yumurta yemeği (ç.n.).

İlk sorudan sonrakilere Volta'nın kesin yanıtı yoktu. Bu belirsizlik Daniel'ı, sorulardan oluşan bir yaylım ateşi açmaya itiyor gibiydi, sanki yanıtlar doğru soruyu bekliyormuş gibi.

"Neden giysiler de seninle beraber yok oluyor? Ve dolguların? Niye bunlar yere düşüvermiyor?"

"Bilmiyorum," diye sabırla yanıtladı Volta, sık sık yinelediği bir yanıttı bu. "Kendi kısıtlı tecrübeme dayanarak sana tek söyleyebileceğim şu: Kişisel kuvvet sahanla otuz ila kırk saatten uzun süredir yakın bağlantı içinde olan her şey seninle beraber gözden kayboluyor ve sen ortaya çıktığında seninle birlikte ortaya çıkıyor, cismin kendi saha kuvvetine ve seninkiyle uyumuna bağlı olarak."

"Bu *kuvvet sahası* tam olarak ne demek? Bedenin mi?"

"Daniel, yalnızca tahminde bulunabilirim. Bunu bir dirimsellik toplamı olarak düşünüyorum, et, can, ruh veya varlığın bileşeni olarak gördüğün başka herhangi bir şey."

"Dur bir dakika. Bir örnek ele alalım. Diyelim ki çakım benimle birlikte gözden kayboluyor ve ben dışarı çıkıyorum, onu bir kayanın üzerine koyuyorum, sonra içeri girip yeniden ortaya çıkıyorum, çakı hâlen cebimde olacak mı?"

"Benim tecrübeme göre hayır. Kayanın üzerinde tam onu bıraktığın yerde ortaya çıkacak."

"Neden? Artık benim kuvvet sahamda olmayacak ki."

"Neden bilmiyorum. Boyutsal ya da saha ayrıcalığı ilkesi vardır belki. Ya da Güleç Jack'in söylemeye bayıldığı gibi 'Aynı anda iki yerde birden olamazsın, eğer hiçbir yerde değilsen.'"

"Dur bir dakika. Nasıl görebiliyorsun? Gözlerin yok. Kulakların yok olunca nasıl duyabiliyorsun? Hiç mantıklı gelmiyor."

"Çünkü bu imkânsız bir şey Daniel. Eğer imkânsız olan bir şey mantıklı gelseydi imkânsız olmazdı zaten. Seni temin ederim ki uzun ve ciddi araştırmalar yaptım, fizikçilerden tut şamanlara kadar, tedbirli bir şekilde elbette. Bu kavramla az buçuk *oyalanmaya* dahi yanaşan bir avuç insan arasında gelinen tek sonuç duyusal bütünlüğün bedensel var oluşla sınırlı olmadığıydı. Şöyle düşün: Kısa bir süreliğine kendi hayaletine dönüşüyorsun."

"Hayaletlere inanmam."

"Bana söyleme. Hayaletine söyle."

"Tamam, tamam. Yani sen diyorsun ki fiziksel benliğin ruha dönüşüyor."

"Bilmiyorum. Öne sürebileceğim tek şey şu, hayretlere kapılmak için doğmuşuz."

"Ama şunu merak ediyorum..." ve Daniel bir başka sorular dizisine sıçrardı.

Volta kendini kurtarmak için Daniel'ın ihtisas programına günde bir dört saat daha yalnız meditasyon dâhil etti. Ama işe yaramadı. Yine aynı ölçüde soruyla karşılaşıyordu, Daniel bu kez bunları daha hızlı soruyordu.

"Neden sen mest oluşu bir kasılma olarak hissettin de ben bir yayılma olarak hissettim?"

"Bilmiyorum. Belki de farklı deneyimlerden geçiyorduk ya da aynı şeyi farklı yaşıyorduk."

"O yüzden mi ben senin yok olduğun zaman yaşadığın o durgun, boş, zamanın durduğu hissini yaşamadım?"

"Öyle olmalı, evet."

"Ama bazı yaşadıklarımız da aynıydı. Niye kimisi ortak kimisi de kendine özgüydü?"

"Bilmiyorum. Daha ilginç olsun diye mi?"

Ancak soruya soruyla yanıt vermek işe yaramadı. Daniel soruyu dikkate almadı ve kendisininkilerle can sıkmaya devam etti ta ki Volta konuya nokta koyana kadar, "Daniel, sorularını kendine sor. Konu hakkında sen de benim kadar bilgi sahibisin ve hiç kuşkum yok ki yakında benim zayıf bilgimi de sollayacaksın."

Volta kesme tahtasını sildi. Daniel, programında öngörülenden çok daha uzun süredir yok olmuş durumdaydı. Volta saate bakma dürtüsüne karşı koyuyordu. Daniel onun ötesindeydi. Yalnızca bir aynayı hayal etmekle yetinmiş, Volta'nın hiç aklından geçirmediği bir sıçrayış gerçekleştirmiş olmalıydı. Buna şaşırmamıştı, başından beri Daniel'ın eşikte dans etmek istediğini hissediyordu. Şu âna kadar Daniel disiplin ve saygı göstermişti ancak temelde bir gizem olan bir şeyi anlamaya dair tutkusu göz açıp kapayıncaya kadar bir saplantının içine kaynaşabilirdi ve bu da Volta'yı endişelendiriyordu. Yumurtaları kırarken, Yıldız'daki görevini bırakmaya karar verdi. Sürekli karar almaktan, yanıtını bilmediği veya zaten pek çok kez yanıtlamış olduğu sorulardan usanmıştı. Eğer Elmas'ı çalacak olurlarsa, aradığını da bulmuş olacaktı. O zaman kalan yıllarını rüzgârın esişini seyrederek, dostlarını ziyaret ederek, bahçeyle ilgilenerek, bir fincan akşamüstü çayının tadını çıkararak, Elmas'ın merkezinde durarak geçirebilirdi.

Volta saate baktı. Dinginliğin henüz sırası değildi. Daniel on beş dakika önce yok olmuştu, Volta'nın gözden kaybolmalarını on dakikadan az tutmasına ilişkin önerisini açık bir şekilde göz ardı ediyordu. Volta odanın içinde Daniel'ın varlığını hissetmeye çalıştı. Daniel'in hâlen masada olduğunu ancak belli belirsiz hissetti. Tam

soğukkanlılığı terk edip dönmesi için Daniel'a bağıracaktı ki Daniel tekrar ortaya çıktı, hâlen masada oturmaktaydı. Herhangi bir, yönünü şaşırmışlık belirtisi göstermiyordu. Neredeyse ahlaksızca, muzaffer bir edayla gülümsüyordu.

"İşi tiyatroya döndürdüm, kusura bakma," dedi Daniel. "Uzun süredir seninle takılmaktan herhâlde."

"Ne demezsin," dedi Volta, boğazı tıkanmıştı. Endişesinin rahatlama yoluyla öfkeye dönüştüğünü hissedebiliyordu. Öfke yararsızdı.

"Bir çömez için hiç fena değil, ne dersin?" Volta yanıt vermeyince, Daniel ekledi, "Her şey hayal gücünde bitiyor, bir de bir milyon aynada."

Volta Daniel'a doğru yürüdü. "Hayır bitmiyor," dedi sakince. Daniel'm bir tepki vermesine fırsat kalmadan Volta yüzüne sert bir tokat attı. "Bu bir dans ve adımlarına dikkat etsen iyi edersin yoksa o aynalardan birinin içine girip düşmeye devam edeceksin."

Daniel uyuşmuş yanağını elleyip gözlerini Volta'nın gözlerine doğru kaldırdı. "Siktir git," dedi.

Volta bir tokat daha savurdu ancak avucu ete değmedi. Daniel yok olmuştu.

Volta seri hareketlerle ancak belirgin bir acelesi olmaksızın mutfağın ortasına doğru ilerledi. Rengi solmuş kot gömleğinin kollarını kıvırıp bekledi, bir yandan da Daniel'm yerini sezmeye çalışıyordu. O, daha konsantrasyonunu gereken noktaya getiremeden Daniel arkasında belirdi, ellerini Volta'nm ensesinin arkasında birleştirip kafasını ileriye ve aşağıya doğru itmeye başladı, kurt kapanma alarak onu neredeyse tamamen haraketsiz hâle getirdi. Daniel vurgu babında birazcık daha baskı uygulayarak homurdandı, "Bak sen, bir de bunu *hayal* et. Bu *olasılığı* kim *hayal* edebilirdi ya da kim işin buraya geleceğini *hayal* edebilirdi? Özrünü kabul edeceğimi *hayal* ediyor musun?"

Volta gülmeye başladı. Daniel baskıyı artırdı ancak sonra o da gülmeye başladı ve hafifçe gevşetti. Baskının azaldığı anda Volta kollarını düz yukarıya kaldırdı ve arkaya ittirdi, böylece kapandan dikkatle sıyrılmakla kalmadı, Daniel'a dengesini kaybettirip onu düşürdü. Daniel'ın herhangi bir tepki göstermesine fırsat vermeden Volta ortaya bir deste iskambil kâğıdı çıkarıp kartları uçuşturarak Daniel'ın yüzüne fırlattı, Daniel gözlerini korumak için gayriihtiyari kollarını kaldırdı.

"Dharma dövüşü!" diye neşeyle bağırdı Volta. "Gerçek sihir!" Daniel'm dışarı çıkmış kaburgalarını gıdıkladı.

Daniel Volta'nm ellerini çivilemek için dirseklerini indirdi ve aynı anda bir Tao Do Çong kaval kemiği tekmesi için pozisyona geçti. Volta ondan kaçıp yüzüne ince gri kumlu bir toz saçtı, toz Daniel'ın gözlerini ânında kör etti, sinüslerini ateşe verdi. Daniel yüzünü eşeleyerek çaresizce yalpalarken Volta hemen arkasında onu takip ediyor ve neredeyse çığlık çığlığa konuşuyordu, "Gerçekten her şey hayal gücünde mi bitiyor? Hadi canım, bu *gerçek* mi?" Sözlerinin zamanlamasını, Daniel'ın delice hapşırıkları arasında duyulacak şekilde ayarlıyordu ancak Daniel'm rahatsızlığından pek de zevk alamamıştı. Elini Daniel'm omzuna koyup onu lavaboya doğru yönlendirdi.

"Sen kazandın, Daniel." Daniel'ın başını nazikçe aşağı doğru itip gözlerini yıkayabilmesi için soğuk suyu açtı.

Daniel şırıltıların arasından, "Kıskanıyorsun," dedi.

"Yanılıyorsun," dedi Volta yumuşak bir sesle ancak öyle sağlam bir inançla çıkmıştı ki sözler ağzından, Daniel sesini kesip kendini yatıştırıcı suya bıraktı.

Volta onun sırtını sıvazladı. "Bununla ilgili bozulmanı istemiyorum. Yeteneklerini alkışlıyorum ancak alay edilmeye ya da küçük düşürülmeye müsaade etmem. Beraber yapacak önemli işlerimiz var. Yok olma konusunda benim kabiliyetimi aştığın çok açık, bir haftada yaptıkların benim yıllarımı aldı. Bu konuda bir dâhi olabileceğinin hakkını seve seve teslim ediyorum. Ancak, sırrı paylaşma sorumluluğunu taşıyorum ve eğer senin bu konuya ilişkin bana bazı haklar, bir miktar kontrol, biraz saygı bağışlayacağını düşünmeseydim bu sorumluluğu almazdım."

Daniel'ın sırtını sıvazlamayı bırakıp ıslak kulağına fısıldamak üzere eğildi, "Açlığını hissedebiliyorum, Daniel. Kendini kaybetmeyi nasıl da istediğini duyumsuyorum. Bunu ben de istedim. Yayılmak, kasılmak, fark etmez. Yok olmak çıkış yolu değil. *Çıkış yolu yok* Daniel; nihai, hayret verici bir kaçış yok. Soğuk ve sihirli gerçek bu işte."

Daniel neredeyse fark edilemez biçimde başını salladı.

"Güzel," dedi Volta. Bir an için duraksadı, eli hâlâ Daniel'm omzundaydı. "Ve bugün bana başka soru sorma. Sessiz kalma hakkının alıştırmasını yap. Soygun başarısızlıkla sonuçlanırsa, buna ihtiyacın olabilir."

* * *

Huevos rancheroslarını yerlerken Volta her zamanki gibi, Elmas'la ilgili bir önceki geceki radyo iletimleri konusunda Daniel'a bilgi verdi.

"Dün geceki tek haber, bu sabah gerçek bir haber bekleyebileceğimizdi. Elmas'ın New Mexico'da, muhtemelen Beyaz Kumlar Talim Sahası'nda olduğunu biliyoruz, en azından benim tahminime göre öyle."

"Yani gelişme yok," diye tercüme etti Daniel.

"Eğer satır aralarını doğru okuyabiliyorsam, birileri epey yaklaşmış olmalı. Muhtemelen Jean ya da Ellison Deeds. Ellison'la tanıştığını sanmıyorum ama o da kendi işinde Jean kadar ustadır. Sabır çok önemli, Daniel. Kaliteli bilgiye ne büyük değer verdiğimizi bilecek kadar uzun süredir bizimlesin. Cephanemiz ve adamımız olmadığına göre istihbarat en önemli silahımız. Ve takdir edersin ki kaynağa ne kadar yaklaşırsan bilgi de o kadar güvenilir oluyor. Takdir etmiyorsan da etsen iyi olur, yaşamın buna bağlı olabilir."

"Gelişme olmamasının hoşnutsuz bir durum oduğunu söylemedim," dedi Daniel resmiyetle; sesinin tonu, kötü bir uyuşturucu âlemi sonrasında yarı boğulmuş bir gargoyle görüntüsü veren ıslak saçları ve kızarmış gözleriyle çelişiyordu.

Volta başını salladı, Daniel'ın, biraz hırçınca olsa da, az önceki çatışmalarını bir netleştirme biçimi olarak ele almaya hevesli görünmesinden memnundu. "Bir duraklama dönemindeyiz," dedi Volta. "Sonuçta, nerelerde olduğunu öğrendik, tam olmasa da, Beyaz Kumlar büyük bir tesis çünkü. Ama kesin konumu ve güvenlik düzenlemeleri muhtemelen tek bir büyük ilerleme olarak gelecek o yüzden parçalar çok süratle birleşebilir."

"Beyaz Kumlar'ın bomba ve diğer silahları deneme sahası olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Sence onu nükleer olarak tahrip mi edecekler?"

"Kim bilir? Ulusal hükümet zaten yeterince kötü bir şey, bir de şimdiki yönetimin belki de tarihin gördüğü en büyük alçaklar ve aptallar sürüsü olması tüy dikiyor. Neler yapabileceklerine ilişkin tahmin bile yürütemem doğrusu. Ancak, nükleer bir cihazla dahi imha edebileceklerinden şüpheliyim."

"Hâlâ onun sana görünen imgelerdeki elmas olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle umuyorum," dedi Volta, Daniel'ın dımdızlak soruların yerine farazi savları geçirdiğine dikkat ederek.

"Onu kendi amaçların için görmek *istiyorsun*. Bu, senin de açgözlü olarak görülmen demek olabilir."

Volta gülümsedi. "Elbette açgözlü oluyorum ancak benim hırsım pak: Onu görmek istiyorum, ona sahip olmak istemiyorum.

Kendin dâhil kimsenin onu edinmemesini düşünüyorsan gerçek bir açgözlülük sayılacağı fikrinde değilim."

"Başkanlığa aday olmalıymışsın," dedi Daniel.

"Zaten bir çeşit başkanım ve Yıldız'a hizmet etmek, kuvvetimi olduğu kadar ihtiraslarımı da tüketti sanki."

"Yine de elinde bilgeliğin ve caziben kalıyor," diyerek hafifçe gülümsedi Daniel, şerefine bir çatal dolusu, salsaya bulanmış huevos rancheros kaldırarak.

"Ayrıca yemek de pişirebiliyorum," dedi Volta.

Ve tam o anda bir mızıka solo olarak "Amazing Grace" ilahisinin başlangıç notaları çalmaya başladı.

Daniel çatalı yavaşça tabağına doğru indirdi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben yapmadım. Tesadüf yaptı. On beş dakika içinde bir ÖA iletiminin – Önemli ve Acil – geleceğinin habercisi. Bulaşıkları boşverip benimle ahıra gelsene. İletişim merkezini henüz görmedin ve bu da büyük olasılıkla beklediğimiz bilgi."

Monoton bir ses üçlü kümeler hâlinde sayılar ve harfler sayarken –"A-O-yedi – dokuz-L-L – Z-bir-dört"- Volta da onları kâğıda geçirdi. Daniel Volta'nm mesajı banda kaydettiğini fark etti ya da en azından radyoya takılmış bir kasetçalardaki *kayıt* tuşu basılıydı. "B-sekiz-N G-O-dokuz – I-iki-sıfır..." Şifre Daniel'ı büyülemişti. Meskalin kafasındayken Bingo oynamak gibi geliyordu kulağa.

Ses bir vızıltıya dönüşünce, Daniel ahırda etrafına bakındı, mekânın neredeyse yarısı bir iletişim merkeziydi, telefonlar, halk bantları, kısa dalga radyolar, kasetçalarlar, iki bilgisayar istasyonu, iki sıra kilitli dosya dolabı ve uzun bir çalışma tezgâhı. Odanın öbür ucundaki duvara güneş enerjisiyle dolan dev bir nikel-kadmiyum akü yığını dizilmişti.

İletim aniden sona erdi ve Volta yine şifreli, kısa bir yanıt gönderdi. Kısa dalgayı kapattığında kasetçalar da durdu.

"Bu gizli bir kanal olmalı," dedi Daniel, doğrudan soru sormaktan kaçınarak.

"Hayır," dedi Volta, "yasal frekansları kullanıyoruz: Gündüzleri 21.000 ila 26.450 Megahertz, geceleri ise 7.000 ila 7.300. CIA'in izinsiz frekansları takip etmek üzere bilgisayarlı tarayıcıları var. Yasa dışı sinyal aldığında, kaynak noktasını kolayca nirengi yapabilir."

"Ama yasal frekansta olursa da herkes dinleyebilir."

Volta omuz silkti. "Dinlesinler. Tek duydukları şifre ve yayınlarda şifre oldukça yaygındır; kaçakçılar, amatör kriptologlar, paramiliter gruplar. Biz değişimli şifreleme diye bilinen kodu kul-

lanıyoruz, yani bir şifre takımından diğerine, yine değiştirilebilen aralıklarla geçiyor –biz dokuz tane kullanıyoruz. Rastlama sıklığı yöntemleriyle kırılması son derece zor. Dokuzluk bir takımı bir yıllığına kullanıyoruz ve bildiğimiz kadarıyla şifrelerimiz şimdiye değin hiç kırılmadı ya da ifşa edilmedi. Hem ayrıca, bizim kullandığımız bantta binden fazla frekans mevcut. O yüzden önce birinin bunu bulması lazım, sonra da sürekli olarak takip edecek, ancak öyle şifreyi kırabilir. Kırsa bile mesajı yine de anlayamayabilirler. Bak göstereyim."

Daniel Volta'nın kayıt yazım yapmasını seyretti: NESNEY OTUZ B KERRAT PARÇ C SIFTIR PARL DFORM SN BURŞİM XTR BRK IBLT T GO CECIL. "Hiçbir şey anlamıyorum ama sanırım önemli kısmı yakaladım."

Volta yüksek sesle okuyarak, stenografiyi açıkladı: "Nesne, otuz bin karatlık bir elmas, Parç C parçalanmış karbon oluyor, sıfır ise yuvarlak anlamında ya da bizim durumumuzda küre. Bu da parlıyor. Ancak DFORM bizim 'savunmanın aşılması güç' için kullandığımız standart ibare, o yüzden oraya gidip görüşmem lazım –'sen burada ve şimdi.' XTR de standart, daha fazla bilgi anlamında, ki bu da genellikle nerede buluşulacağından öte bir şey değildir, CBR istasyonundan alınabilirmiş, BRK'nin ise *Baton Rouge Kenti* anlamına geldiğini duymak hoşuna gidebilir. Hepi topu bu kadar işte."

"Peki ya 'IBLT T GO CECIL'?"

"O Güleç Jack'in imzası. Olur da şifreyi kıran çıkarsa, bir imza ibaresi olması şifreyi kıranların bize yanlış bilgiyi geri iletmesini çok daha zor hâle getiriyor. Herkesin bir imza ibaresi var, isimler anlamsız, sahte. Dolayısıyla isim taşıyan ancak imza ibaresi olmayan bir iletim sayesinde şifrenin bir şekilde ifşa olduğunu anlıyoruz. Yine de bu proje için yeni bir şifre takımına geçseydik akıllıca olurdu. Bu takımı aşağı yukarı on bir aydır kullanıyoruz. Ama değişikliği böyle hayati dönemeçler sırasında yapmaktan nefret ediyorum çünkü yeni takıma tam hâkim olmak vakit alıyor."

"Seni anlamıyorum," dedi Daniel. "Şu anda parlayan, geniş küre şeklinde bir elmas *olduğunun* teyidini aldın, aynen sana görünen imgedeki gibi. Tam isabet. Memnun ya da müteşekkir olman lazım ya da en azından azıcık mutlu."

"Öyleyim zaten," dedi Volta. "Aynı zamanda endişeliyim de."

"Neden?"

"Çünkü bana görünen imgelerin teyit edilmesinden arta kalan zamanımda, kararlar vermem gerekir, umarım doğru kararlar. Ve umutlu olmak gerektiğinde, endişeli olmalısındır."

"Birkaç dakikalık tatmin duygusunu bekleyemeyecek kadar, hemen şimdi alman gereken karar nedir?"

"Seni burada, kendi kendine alıştırma yapmak üzere bırakmalı mıyım yoksa New Mexico'ya toplantıya götürmeli miyim."

"Götür. Alıştırmamı her yerde yaparım."

"Şu aşamada, senin işin içinde olacağını tek bir kişi biliyor, o da Güleç Jack. Eğer toplantıya katılırsan altı kişi daha bilecek."

"Ama onlar güvenilir kişiler, öyle değil mi?"

"Daniel, mesele bilginin onların elinde güvende olması değil, onların bilgiden dolayı güvende olup olmaması." Volta durdu, sonra daha da üstüne bastırarak ekledi, "Federallerin onu geri isteyeceklerini *anlıyorsun*, değil mi?"

"Bunun üzerinde fazla düşünmedim."

"Sen kalıyorsun," diye karar verdi Volta. "Kamyoneti alacağım o yüzden taşıtın olmayacak. Tabii bir taşıt hayal edemezsen. Şimdi bana bir kıyak yapıp mutfağı temizlersen ben de o arada güzergâha ilişkin bazı mesajlar gönderip teçhizatımı toparlayayım."

Volta onu oturma odasına çağırdığında Daniel lavaboyu duruluyordu. Volta kapının yanında durmuş, guguklu saatin altındaki meşe çerçeveli aynada kendine bakıyordu. Bulgar bir anarşist, ABD'de yasa dışı şekilde kalışı esnasında kendisine yardım ettiği için bu saati Volta'ya vermişti. Zamanı göstermesi mükemmeldi ama guguk rastgele beliriveriyordu.

Daniel Volta konuştuğunda onun guguklu saatten bahsettiğini sandı, "Bununla ilgili seni daha önce uyarmalıydım." Ancak aynayı aşağı indirdi, ortaya çıkan çivi, başına sanki bir telgraf maniplesiymiş gibi hafifçe vurdu ve sonra dışarıya ve yukarıya doğru çekip duvardan kaplamalı bir panel kaldırdı. Panel, kendisini saklayan aynanın yaklaşık yarısı kadardı. Panelin ardında dar bir kasa dairesi vardı.

Daniel hiç bu kadar cılız bir kasa görmemişti, on beş santim genişliğinde, altmış santim uzunluğundaydı. Bir kilidi varmış gibi de görünmüyordu. "Kilitsiz bir kasanın ne anlamı var?" dedi.

"Kilit içeride."

"Gerçekten de güvenlik işine kışkırtıcı bir yaklaşım."

Volta kasanın kapağını açtı ve bir tarafına kısa bir antenin takılmış olduğu küçük, siyah, küp şeklinde bir kutuyu çıkardı.

Daniel'm incelemesi için kutuyu yukarıda tuttu. "Kilit. Radyo kontrollü sinir gazı kapsülü. Çiviye hafifçe vurduğumu fark etmişsindir. Onu devre dışı bırakan şifreli bir radyo sekansı gönderiyordum, yoksa kapak açıldığında otomatik olarak ateş alır. Güneş

enerjili tetik. En ufak bir ışık iziyle çalışır. Gaz öldürücü değil ama ânında saf dışı edici etkisi var ve yeni geçirdiğin bu hastalık dönemi onun yanında Tahiti'ye gemi gezisi gibi kalır."

"Charmaine Teyze'nin beton sığınağından *bir başka* karışım mı?" diye tiksintiyle konuştu Daniel.

Bak sen, diye düşündü Volta, *Charmaine Daniel'ı fena kancasına takmış*. Buna şaşırmamıştı. Charmaine insana kendisini hiçbir zaman tanıyamayacağı kadar onu tanıyormuş hissini verebilirdi, bu duygu aynı anda hem çekici hem de iticiydi. Daniel'ın sorusuna olduğu kadar kendi kendine de başını sallayan Volta, "Evet, Charmaine," dedi. "Ama Charmaine'in sinerjik birleşimlere ilişkin dehasının birtakım iksirlerin çok ötesine geçtiğini takdir ediyorsundur sanıyorum."

"Ama herhâlde bu sabah yüzüme saçtığın şu tozu da kapsıyordur."

"Yok, onun için övgüler bana. Bir Peru çalı biberi türünün iç kabuğu, parşömen gibi olana kadar kurutulup sonra incecik öğütülüyor."

"Lafı açılmışken, o ve iskambil kâğıtları nereden çıktı sahiden? Kollarını kıvırdığını görmüştüm."

"Ben bir sihirbazım Daniel, hatırladın mı? Bir sihirbaz kollarını sıvadı mı şüpheye kapılmalısın, rehavete değil."

"Buna dikkat edeceğim," dedi Daniel.

"İyi olur." Volta kasanın içindeki bir raftan üç tane düz, siyah plastik kutu çıkardı.

Daniel neşeyle konuştu, "Beni aile mücevherleriyle yalnız bırakmaya güvenemiyorsun galiba?"

"Aslında, iki kutusu aile kristalleri, bunları halk bantlarımızın üzerinde değişiklik yapmak için kullanıyoruz. Diğeri de Ellison'a Kanada'daki bir gruptan gelen kaydedilmiş bir iletim."

"Ne tür bir iletim?"

"Gizli."

"Bana gizli, Ellison'a değil."

"Gizliliğe dâhil değildin."

"Anlıyorum."

Volta kasanın kapısını kapatıp Daniel'a döndü. "Gizliliğe hürmet ederim. Bazen verilen bilgiye bakınca aptalca görünür. Kimi zaman da kelimenin tam anlamıyla işkencedir, fiziksel değil, en azından şimdilik, ancak kalben ve ruhen. Ama sırlar ve onları taşıyan güven olmadan yaşayamayız. Yok olma yeteneğinin gizli tutulmasını istedin. Tutulacak. Kanadalı dostlarımız onlara ait bilginin gizliliğini

talep ettiler. Öyle de olacak. Onlarınkini yerine getirmezsem senin sırrını tutacağımı nasıl bekleyebilirsin?"

"Beklemedim, tam olarak değil. Yok olmaya başladığımdan bu yana dönen her şeyi bilmek ve beklenene karşı durmak ister gibiyim. Beni tuhaf bir şekilde oyunbazca dürtüsel yaptı bu."

"Ben de olup bitenin bundan kaynaklandığını düşünmüştüm," dedi Volta. "Ama şanslısın. Tepkilerin yani merak, yoldan çıkmışlık ve şapşallık, benim tepkilerimden çok daha sevimli; benimkiler marazilik nöbetleri ve ezici bir şüpheydi."

"Bir fark daha."

"Evet. Sen masumsun, bense tecrübeliyim."

"Bu sabah ikimiz de denktik."

"Öyleyiz. Masumiyet ve tecrübe de öyle. Uzam ve zaman gibi. Ancak, bu ufak metafiziksel sohbetlerimizden hoşlansam da gidip kontrol etmediğimiz koşullardaki uygulama olasılıklarını keşfetmem gerek."

"Ben de burada kalıp, hayal gücüne yönelik uygulamalar için kontrolümüzü ve olasılıkları geliştirmek üzerinde çalışayım. Talimatın var mı?"

Volta yanıtladı, "Her sabah nehre kadar yürüyüp dön."

Daniel bir an bekledi, sonra sordu, "Bu kadar mı?"

"Evet. Bunun haricinde, sana ne akıllıca geliyorsa ya da canın ne halt isterse onu ya da bu ikisinin birleşimini yap. Artık sorumluluk sende. Başarmak ya da çuvallamak senin elinde. Yalnızca, becerilerini hakikat sanma. Gelecek olan iletimlere kafanı yorma, onlar aktarılacak. Bir haftaya dönerim. Zıvanadan çıkma. Kendini kandırma. Sana ihtiyacımız var."

Volta kamyonetini dağdan aşağıya yavaş yavaş sürdü. Kızıl Freddie Big Sur'dan çıkıp onu almaya gelecekti, karanlık çökene kadar piste varmış olmayacaktı. Volta Daniel'dan ve radyolardan ve ayrıca kendi bezginliğinden kaçmak için erken ayrılmıştı. Nehir kıyısında pistin orada beklemeyi planlıyordu. Yalnızca güneşin altında oturup nehrin akışını seyretmek istiyordu. New Mexico'ya çağrılması, her şeyin hızla başlayacağı anlamına geliyordu. Daniel'ın hazır olduğunu düşünmüyordu, kendisinin de hazır olduğundan emin değildi. Her gün Kuzey Çatal tarafına gidip gelerek yapacağı yürüyüşün Daniel'ı biraz yavaşlatacağını umuyordu. Daniel yok olmanın gücüyle kendinden fazla geçmişti. Daniel'ın bu konuda özel bir yeteneği olduğu belliydi, gerekli anlayışa her zaman sahip olmasa da. Gençliğin sorunu buydu işte: Amaçsız güç. Ve Daniel hâlâ ona

güvenmiyordu. Volta direksiyonun başında gülümsedi. Daniel sinir gazı kapsülünün aslında Mott'un Gerçek Kübizm Dönemi'nin eseri polireçine heykellerinden, on yıl önce ona doğum günü hediyesi olarak verdiği bir tanesi olduğunu bilse daha da az güvenirdi. Ama gençliğin iyi yanı buydu işte: Kolayca kandırılabiliyordu.

Kuzey Çatal'a inmek aşağı doğru iki saatlik dik bir mücadele ve zorlu bir dört saatlik yukarı geri çıkıştı. Daniel nehri geniş bir düzlük boyunca düzgün ve parlak bir şekilde süzülür görmeyi beklerken bunun yerine kış sonu akışıyla yükselmiş buldu; nehir dar, kayalıklar serpiştirilmiş bir boğazdan gürül gürül akıyordu. Çamur rengi suyun uğultusu o kadar yüksekti ki bodur söğütlerden oluşan ince bir perdeden etrafı ezerek geçip ona doğru ilerleyen ayıyı duymadı. Neyse ki onu gördü. Eline geçen, suya kapılmış ağaç dallarından birini ayıya doğru fırlattı ve aynı anda yok oldu. Söğütlerin ardına doğru hareket etti, tekrar ortaya çıktı ve izledi. Ayı hareketsiz duruyor, Daniel'm attığı sopaya bakıyor, arada bir de sopanın uzunluğu boyunca burnunu kıpırdatıyordu. Pençelerinden biriyle sopaya dokundu. Ona doğru sıçramayınca pençeleriyle sopayı tutup aldı. Daniel ayının ayaklarını sürüye sürüye nehir kıyısına doğru indiğini ve neredeyse nazik bir biçimde sopayı hızlı akıntıya bıraktığını görünce şaşırdı kaldı.

Her sabah nehre gitmek Daniel'm kendisi için geliştirdiği programın en sevdiği kısmıydı. Yemek yemek de ikinci sırada geliyordu. Temiz hava ve egzersiz, Charmaine'in hastalığından tam olarak iyileşmekle birleşince müthiş bir açlığı zincirlerinden boşaltmıştı. Nehre doğru yola çıkmadan evvel dev bir şafak öncesi kahvaltısı yiyordu. Öğlen saati geri döndüğünde öğle yemeğini hazırlayıp imha etmek neredeyse iki saatini alıyordu. İkiden beşe kadar Volta'nm küçük fakat mükemmel kütüphanesinde kitap okuyor, sonra da akşam yemeğiyle üç saat geçiriyordu. Bu da kendisine sekizden dokuza kadar yok olma alıştırması vakti bırakıyordu. İnatçılık mı yoksa saygı mıydı bilmiyordu ama Volta'nm programını izliyor, günde bir kez, her seferinde bir dakika daha ekleyerek yok oluyordu. Kısa sürede sıkıcılaşmaya başlayan bir kolaylıkla yapıyordu bunu. Gerçi Volta fazla etkilenmiş gibi görünmemişti ama Daniel sırrı bulduğuna inanıyordu, ruh hâlini yeniden yaratarak kendini görünmez hayal etmek, aynayı aşmak, düşüş, korku, duvarı delip geçeceğine üzerinden sıçramak. Yolunu mücadeleyle açmak zorunda olmasa, tasarruf ettiği enerji görünmezlikteki kalışını sürdürmek için kullanılabilirdi. Daniel'ın bir saat kolaylıkla yok olabileceğine güveni tamdı. Volta'yı etkilemek için yaptığı yirmi dakika onu zorlamamıştı bile.

Dışarı zıpla.
Geri zıpla.
Basit.

Volta'nın daha ne kadar süre olmayacağını merak ederek nehre doğru çıktığı yedinci gezisinden dönerken, Daniel dere yatağının karşısındaki bir açıklıkta dolanan dev gibi bir geyik gördü. Hayatında gördüğü en büyük geyikti bu. Sezgileri bu bir erkek diyordu ama boynuz göremiyordu. Hayvanın hareketleri erkek geyiklere özgüydü. Utançla anımsadı: Vakitlerden mart sonuydu ve kış ortasında dökülen boynuzlar ancak büyümeye başlardı. Daha yakından bakmaya karar verdi. Aralarındaki dere yatağı çalılıklara boğulmuştu ama özel güçleri olanlar için bir engel değildi bu. Daniel yok oldu ve nehrin içinden yürüyeceğine onu kendi içinden yürüttü.

Belli ki Daniel'ın kokusu da kendisiyle beraber yok oluyordu çünkü o yaklaştırken geyik habersizce otlanmaya devam etti. Daniel yeni boynuzların oluştuğu yerdeki şişmiş, kadifemsi yumruları görüp sezgilerinden ötürü kendini tebrik etti. *Hiç değilse, bu görünmezlik sayesinde insan yakına yanaşabiliyor, varlığının etkisi olmaksızın dünyayı görüyor*, diye düşündü. Yine de bu yakınlık bir şekilde yanlıştı, bir röntgencinin mahremiyetiydi, içi boştu çünkü karşılıksızdı, kısırdı çünkü izin eksikti.

Daniel kollarını kocaman açıp yeniden ortaya çıktı ve neşeyle duyurdu, "*Günaydın*, dost yaratık!"

Geyik altmış santim yukarıya sıçrayarak yanıt verdi, havada doksan derecelik bir dönüş yaptı. Yere basmadan koşmaya başlamıştı bile. Arka toynaklarından biri Daniel'ı tam alnının ortasından dosdoğru mıhladı, Daniel dizlerinin üzerine düştü. Elleriyle yüzünü kapayarak, sanki acısını zaptetmek ister gibi parmak uçlarıyla yaraya bastırarak, erkek geyiğin yokuş aşağı gürültüyle inerek çalılara girişini dinledi.

Daniel oturma odasında alnını incelerken içeriye Volta girdi. Daniel geyik kadar yükseğe zıpladı.

"Affedersin," dedi Volta, "geri döndüğünü bilmiyordum."

"Ben de," diye sızlandı Daniel. "Yani senin."

Volta gözlerini kıstı. "Ne oldu?"

"Başımı çarptım."

Volta yaklaştı, Daniel'in başını sıkıca ellerinin arasına alıp ışığa tuttu. "Bir çatal tırmaklı tarafından vurulmuşsun gibi görünüyor."

Daniel başını çevirip kurtuldu ve ulaşılamayacağı bir mesafeye geriledi.

Volta sağ kolunu uzattı, yaraya yalnızca birkaç santim uzakta

titreyen parmağını tutuyordu. Feryadı kopardı, "Şeytanın işareti var üzerinde! Seni *bir haftacık* bırakıyorum, bir de ne göreyim onun cehennemî klanına girmişsin, alevlerine et, hasta arzularına yakıt olmuşsun!"

"Tamam tamam, lanet olsun," diye patladı Daniel, "bir geyik kafamı tekmeledi." Volta'dan gelecek bir kahkaha beklentisiyle duraksadı.

Ama Volta kahkaha yerine bezginlikle, "Ee, iyi misin bari?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," diye homurdandı Daniel. Volta'ya daha da dikkatle baktı. Adamın yorgunluktan gözleri nemlenmiş, feri sönmüştü, yüzünde bitik bir ifade vardı. "Ben iyiyim de," diye yineledi, "ama sen pek harika görünmüyorsun."

"Nasıl görüneyim? Yedi gün elim böğrümde kötü haber bekledim. Tatsız ayrıntılara akşam yemeğinden sonra girerim, olası yaklaşımları değerlendiririz beraberce."

"O kadar tatsız mı gerçekten?"

"Şöyle düşün, Daniel: Yumurta koyduğumuz tek sepet *sensin*."

Daniel bundan ne anlaşılması gerektiğinden emin olamadı. O hâlâ düşünedursun Volta sordu, "Geyiğin toynağı ne durumda?"

"Güzel güzel sekiyordu, sağ ol."

"O geyik gerçekten şaşırmış olmalı, sanki sen bir anda tam önünde belirmişsin gibi."

Daniel görünmezliğinin daha başarılı uygulamalarını tartışmayı yeğliyordu. "Yok olmak sayesinde bir ayıdan kurtuldum."

"Eleştiride bulunmuyordum, Daniel. Benim yokluğumda sırf çalışıp eğlenceye vakit ayırmazlık etmediğine sevindim."

"Ayı dışında, ki mecburiyetten kaynaklandı, ve bir de geyik dışında tabii –ki o da koşulların oluşmasından ve meraktan oldu, programına birebir uydum."

"Teşekkürler. Bu inatçılıktan mıydı saygıdan mı?"

"Emin değilim. Herhâlde ikisinden de biraz."

"Dürüstlüğünü takdir ettim. Bir de bu akşam yemeğini sen hazırlarsan ve o zamana kadar da beni rahatsız etmezsen seni çok takdir edeceğim. Otuz saattir ayaktayım ve son üç saatini de telsiz başında binlerce ufacık, bağlantılı karar alarak geçirdim ki bunlardan bazıları başarımız için kritik önem arz edebilir. Son zamanlarda, yaşlanmakta olduğum gerçeğine gönülsüzce dikkat ettim. Şikâyetim yok, ihtiyarlığa hazırım ancak artık iki gün üst üste uykusuz geçiremiyorum. Yorgunum, Daniel. Yatmaya gidiyorum."

"Akşam yemeği altı gibi uygun mu?" diye sordu Daniel.

Volta başını minnettarlıkla salladı. "Çok yaşa."

Daniel patatesleri ezerken bir yandan da Elmas'ı çalmanın hatasız bir yolunu düşünüyordu. Volta'yı neşelendirmek için sabırsızlanıyordu. Ancak Daniel yemekte Elmas'ı çalmanın bir yolunu düşündüğünü açıkladığında Volta kaba bir şekilde yanıtladı, "O beklesin. Biz bu yemekte mevsime, baharın erotik tomurcuklanışma uygun bir konu konuşalım. Oral seks konuşalım."

Daniel çatalı neredeyse elinden düşürecekti. "Ne?"

"Oral seks. Ağızla tatmin. Saksafon çekmek. Özellikle de iki tane oral seksten bahsedelim: Annenin öldüğü günden önceki gece sana yapılan ve benim hapiste şahit olmak zorunda kaldığım."

Daniel, hayretler içinde sordu, "Kızı sen gönderdin, değil mi?"

"Daniel, bir düşün. Hoş olabilirdi ama ben cinsel düzenbazlık yoluyla bilgi toplayacak bir hayal gücüne ya da tarza kesinlikle sahip değilim. Şu Bayan Bardo'ya plütonyum soygununu açığa çıkaracak ya da anneni tehlikeye atacak hiçbir şey söylemediğine eminim, yoksa annenin ölümünün kaza sonucu olmadığını düşündüğünü söylemezdin bana. Ancak bu, Bayan Bardo bir şeyler bulamazdı demek değil; bir not, bir günlük, ya da başkaları için ajan olarak çalışıp eve dinleme cihazı takmak veya indirdiğin pantolonunun cebine elektronik bir konum belirleyici yerleştirmek gibi."

Daniel başını iki yana sallıyordu. "Sen göndermediysen orada olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Şimdi sen teyit edene kadar bilmiyordum. Shamus, genç hanım arkadaşının etrafı gezmek üzere terk ettiği partiyi düzenleyen senin McKinley Sokak'tan komşunla konuşmuş. Aynı genç hanım partiye dönüşte 'sokağın aşağısındaki At Başı Bulutsusundan geldiğini,' orada 'beyni dağılana kadar genç bir çocuğun çükünü emdiğini' veya o anlama gelen bir şeyler duyurmuş."

"Nasıl öğrendin?"

"Dolly Varden. Shamus onu aracı olarak kullanmak için tekrar aramış."

"Kimle kim arasında?"

"Emin değilim. Bence bildiğini bilmeni istiyor sadece, nasıl yanıtlayacağını görmek istiyor."

"Yani Brigit'e söylediğimi ya da onun ajan olduğunu düşünüyor. Kimin ajanı?"

"Onun düşünce şekli hakkında hiçbir fikrim yok, Daniel. Dolly onun delirdiğini söylüyor, açıkça değil ama Dolly'nin deliliğe ilişkin şaşmaz bir sezgisi vardır. Bir senedir çok içiyormuş ve viski, ıztırap ve suçluluk onu iyice uçlara taşımış. *Benim* de bir şekilde işe bulaş-

mış olduğumu düşünüyorsa şaşmam, seni AMO'ya soktuğuma ve öğrenci olarak kayırdığıma göre veya kim bilir başka hangi çılgınca nedenle."

"Yanıtım yok," dedi Daniel, "ona hiçbir şey söylemediğim dışında. Doğru dürüst konuşmadık bile. Kafası tamamen uçmuştu. Ve eğer ajan olsaydı herhâlde partiye dönüp olanları herkese duyurmazdı."

"Bence bu koşullara göre makul ve ölçülü bir yanıt. İstersen Dolly'yle doğrudan konuşabilirsin ya da ben yanıtını telsizden duyuruveririm biter."

"Öyle yap. Yoğunlaşmam gereken başka işlerim var."

"Tam üstüne bastın. İkinci oral seks meselesi gibi." Ve çavuşun genç oğlanı vahşice aşağılayışını ve nasıl yok olup da müdahale etmeyi içinden geçirdiğini ve neden yapmadığını, sonra da aynada Elmas'ı görüşünü nakletti.

Daniel tiksinerek dinledi ve Elmas'ın Volta için önemini ağır ağır anlamaya başladı. "Sanırım anlıyorum," dedi Volta hikâyesini bitirdiğinde. "Eğer Elmas senin aynada gördüğün gibiyse, bir şekilde senin yok olmaktan ve olayı durdurmaktan vazgeçme kararını onaylıyor, öyle mi?"

"Ya da mükâfatlandırıyor. Ama o minvalde bir şey, evet."

"Ben olsam durdurmaya çalışırdım sanki. *Seni* yargılamıyorum, yanlış anlaşılmasın ya da en azından kendimi yargıladığımdan fazla değil."

"Elbette yargılıyorsun. Lakin yargılayamazsın. Yok olma konusunda öyle bir noktadaydım –ki sen o noktaya henüz erişmedin, belki de hiç gelmeyeceksin– bir kez daha yok olursam bir daha geri dönmeyeceğimi kesin olarak hissediyordum. Bu da demek oluyordu ki yalnızca o çocuğun örselenişine görünmez bir tanık olmakla kalacak, hücreme kitlenmişkenki kadar çaresiz olacaktım. Sen de bir gün o noktaya gelecek olursan, o zaman bakalım beni nasıl yargılayacaksın."

"Buna inanmıyorum," dedi Daniel. "Savunmaya geçmiş gibi görünüyorsun."

"Belki de üstünkörü hüküm verişine karşı duyduğum rahatsızlıkla karıştırıyorsundur."

"Hayır, *bu* hâlini gayet iyi biliyorum. Ve sahiden de kararını eleştirmiyordum kendimi eleşt..." Daniel bu düşünce zincirini boşverdi, Volta'nın kendini savunur hâlinin hücrede verdiği kararla hiçbir ilgisi olmadığını anlamıştı.

Volta başını kaldırdı. "Evet?"

"Çavuş. Ona ne oldu?"

Volta başıyla hafifçe onayladı ve Daniel'a yüzünde yorgun bir gülümsemeyle baktı. "Senin içgörünü mü öveyim yoksa kendi şeffaflığıma mı yanayım bilemedim."

Daniel yanıt bekledi.

Volta tabağını itti. "Çavuş yatağının altına kıvrıldı, zimmetli tabancasını ağzına dayayıp tetiği çekti. Olaydan dört yıl sonra oldu bu."

"Neden peki?" diye sordu Daniel.

"Çünkü suçuna dehşet yağdırdım."

Daniel Vahşi Bill'in Kuzgun'lardan bahsettiğini anımsadı. "Nasıl yaptın bunu?"

"Ağır ağır," dedi Volta. "Çatırdayana kadar bir yüz gün geçti, yüz gün boyunca çocuğun hayaletinin beni öç almak üzere gönderdiğine inandı, yüz gün boyunca adaletten kaçış olmayacağına onu ikna etmek için katıksız korku."

"Adalet kısmına diyeceğim yok," dedi Daniel, "ama yine de cinayet bu."

"Senin yargını tartışmaya açacak değilim fakat şunu da bil ki AMO konunun ince ahlaki noktalarını yüzyıllardan beri tartışmakta ve henüz bir sonuca varılmış değil."

Daniel başını iki yana sallıyordu. "Hayır, ince noktaları değil, gerçeğin kendisi: Onu, bunu yapmaya ittin. Bunu anlayabilirim. Ama neden eziyet ettin? Bu farklı. Bu zalimlik. Gidip vursaydın ya. Yüz gün... anlamadığım kısım bu. Bunu yapabildiğine inanamıyorum."

"*Sen* yapabilir miydin, Daniel? Varsayalım anneni o ara sokakta öldürmek üzere soğuk bir kasıtla tuzak kurulmuş. *Sen* ne yapardın?"

"Kimin yaptığını bulmaya çalışırdım."

"Farz edilen. Peki ya yapandan emin olduğunda?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Daniel. "Gerçekten bilmiyorum."

"Ben de bilmiyordum," dedi Volta, "ta ki keşfedene kadar. Bak sana bundan ne öğrendiğimi söyleyeyim. Hiç hoşlanmadım. Gurur da duymuyorum. Utanmıyorum. Bir daha da yapmadım. Şimdiye kadar bunu söylediğim tek kişi olduğunu da bilmeni isterim. Birlik tarafından cezalandırılmadı, şahsi bir meseleydi. Takdir edersin ki kati bir gizlilikle yaklaşacağına inanıyorum."

Daniel aniden kabaran bir öfkeyle konuştu, "Evet, evet elbette inanıyorsun. Ama bana bu Shamus ve kızla ilgili ve o zavallı çocukla ve çavuşu öldürmekle ilgili bütün olanları *neden* anlatıyorsun? Bütün günler torbaya girmiş gibi, neden *şimdi*? Tam işe odaklanmam gerekirken?"

"Çünkü yok olmuş olan diğer tek kişisin sen ve dolayısıyla da kararımın kendine özgü doğasını anlayabilirsin belki ve hangi ruh hâliyle o karara vardığımı. Ve bunu sana şimdi anlatıyorum çünkü sen Elmas'ı göreceksin ve belki de bazı imkânsız kararlar vermek zorunda kalacaksın, yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Yok olma becerimiz yalnızca biçimimizi değiştiriyor, başka bir şeyi değil. Bize nadir bir bakış açısı kazandırsa da bizi hiçbir şeyden muaf tuttuğu yok. Bizi bilge ya da güçlü ya da şefkatli yapmıyor. Ve çabalarımızın sonucunda kazandığımız ne kadar anlayış ve şefkat varsa bunlar ancak bazı kararları daha da acı verici hâle getiriyor, öte yandan belki de onlara daha memnuniyetle katlanıyoruz."

"Öyleyse, anlamı nedir? Kaçılamaz acıları daha iyi takdir etmek mi?"

"Hayır. Anlamı; yaşam. Gerçekleri, tanımları ve gizemleri."

"Tamam," dedi Daniel lakayt bir şekilde, "yaşamın gerçeklerini söyle bana."

"Protosimyacı Hermes Trismegistos'a atfedilmiş *Zümrüt Tablet*'teki ilk ilkeler dizisinin sıkıştırılmış bir versiyonunu önerebilirim. 'Aşağıdaki neyse, yukarıdaki de odur. Yukarıdaki neyse, aşağıdaki de odur. Yani bir şeyin mucizelerini gerçekleştirmektir.'"

"'Bir şeyin mucizeleri' mi? 'Mucizesi' olması gerekmiyor mu?"

Volta Daniel'a bakıp başını iki yana salladı. "Keşke şu geyik sana daha sıkı vursaydı, gerçekten. Belki Elmas'ı görmenin faydası olur. Belki de metafiziksel çalışmalarımızı bırakıp daha sıradan bir görev olan onu çalma işine döndürmeliyiz dikkatimizi."

Bulaşık işi hallolduktan sonra Volta masaya büyükçe bir harita serdi. Elindeki kurşun kalemi işaret çubuğu olarak kullandı. "Şimdi biliyoruz ki Elmas Beyaz Kum Talim Sahası'nda tutuluyor. Daha kesin olarak ise tam şurada Tularosa Vadisi'nde, eski Mescalero Apaçi diyarında San Andres ve Capitan Dağları'nın arasında aşağı yukarı. En yakın kasabalar Tularosa, Mescalero, High Rolls ve Bent. Fakat bizim Mescalero Kızılderili Yaşam Alanı'nda müttefiklerimiz var o yüzden baskını gerçekleştirmek için o araziyi kullanacağız, El Paso saha merkezimiz olacak. Buraya kadar sorun yok."

Volta haritanın yerine bu kez bir düzlükten yükselen bir yanardağı gösterdiği anlaşılan bir hava fotoğrafı koydu. Daniel araya girdi: "Savunmaları ne olursa olsun, Elmas'ı nasıl çalabileceğimi düşündüğümü bir dinlesen, belki zaman ve açıklama kazanırız."

"Bence ben sana güvenliği anlatsam ve sen de dinlesen, yaklaşımına olan etkilerini değerlendirsen daha verimli olur. Her hâlükârda bilmen gerekecek nasıl olsa. Hangi noktada senin planından taviz

veriliyor söylersin, eğer öyle bir nokta olursa." Volkanik koniyi işaret etti. "Bu Gün Doğumu Dağı, gördüğün üzere bir volkan konisi ve daha yüksek görünse de aslında bin altı yüz metre ki şu anda bulunduğumuz yerde bu yükseklik anca bir çıkıntı olarak değerlendirilir ama tabii burada biz alkali düzlüklerle çevrili değiliz." Kurşun kalemi, dağın tabanındaki koyu renkli dikdörtgen beneğe doğru kaydırdı. "Burası kötü haberlerin başladığı yer. Şu benek, dağın merkezine giden yatay bir şaftın girişi. Yaklaşık altı yüz elli metre uzunluğunda ve girişten merkeze kadar beş derecelik bir eğimi var. Şaftın sonunda büyükçe bir kasa var. Elmas kasanın içinde."

"Kilidi ne cins?"

"Oraya geleceğiz. Öncelikle şafttan aşağı gidecek olursak, dört ayrı kontrol noktası var, her birine birer denizci mitralyöz personeli yerleştirilmiş. Silahlar tünelin içine inşa edilmiş beton sığınaklarda. Altı saatte bir nöbet değişimi var ama önceki vardiya, yenisi konumlarını alana kadar yerinde bekliyor yani geleneksel olarak bütün güvenlik düzenlemelerinde savunmasız bir an olan nöbetçi değişimi iyi kapatılmış."

"Neden 'savunmanın aşılması güç' dendiğini şimdi anlamaya başlıyorum ancak bunların hiçbiri benim planımı etkilemiyor."

"Sen bakmaya devam et." Volta şaftın bir şemasını hava fotoğrafının üzerine kaydırdı. "Tünelde dört alarm sistemi var, her kontrol noktasında birer tane, her biri bağımsız bir devre üzerinde, her biri yirmi mil güneydeki Holloman Hava Üssü'nden takip ediliyor; bir alarm üzerine oradan on beş dakika içinde bir F-15 filosu ve helikopterlerle nakledilecek bir tam denizci bölüğü havadan indirme yapabilir, jetler belki daha da çabuk."

Daniel konuştu, "Bundan hiç hoşlanmadım, gerçi planımı da bozmuyor."

"Yalnızca genel anlamda yani?"

"Evet. Özellikle de bir hatanın gerçekten cezasız kalmayacağı anlamında."

Volta başıyla onayladı. "Ayrıca, Tularosa Vadisi'nin üzerindeki hava sahası, hava üssünden rutin radar gözetimine tabi, ama ancak beş yüz fitten yukarısı için, yani küçük bir uçak ya da helikopter onun altından girebilir, yine de tekrar söylemeli: Hata payı esaslı ölçüde dar.

Bir dakika için şafta geri dönelim. İnsan ve ikmal malzemesi taşıyacak elektrikli yük arabaları için raylar var. Son zamanlarda çok hareket olmuş, teknikerler malzemelerle mekik dokuyor ve bilgilerimizin şimdiden hükmünün kalmadığından da endişe ediyoruz.

Yakın tahkikatın zorluklarını anlıyorsundur eminim, çünkü düzlüklerde hiç saklı bir gözetleme noktası yok. Böylece sana, benden bundan böyle belki yüz kere daha duyacağın bir şeyi *ilk* kez söyleyeyim: Beklenenden farklı *herhangi bir şeyle* karşılaşırsan sakın doğaçlama yapmaya kalkışma. Geri çekil, haber ver, biz de bunun üzerine planı gözden geçirelim."

"Benimkinin işe yaramayacağını farz edersek. Hâlen benimkini engelleyecek bir şey duymuş değilim."

"Daha kötü kısma gelmedik: kasa. Seabrook Güvenlik tarafından CIA için özel üretilmiş. Kusursuz bir küp şeklinde, kenar uzunluğu dört metre, her bir duvar yarım metrelik paslanmaz çelik levhadan oluşuyor."

"Harika," dedi Daniel. "Çalışmak için daha çok yer sağlanmış oluyor bana."

"Dahası da var," diye uyardı Volta. "Her bir duvar, kapı ve zemin dışında, dışarıdan bir elektrikli sensör ızgarası ile şebekelenmiş durumda, sensör santimetrekare başına 100 kilograma kadar basınç değişikliğini ve otuz santrigrad dereceye kadar sıcaklık değişikliğini tespit edebiliyor. Kapı ve zemin ise kasanın içinde *iki* kilogram p.s.i. ve *on* santigrad derece değişikliklere karşı hassas. Patlatma ya da matkapla delme yoluyla açmak zor. Izgaralar her bir kontrol noktasına, hava üssü güvenliğine ve yakınlardaki bir CIA üssüne bağımsız olarak bağlantılı ve elbette çiftli bir sistem bu, delindiğinde de ses veriyor, her gün değişen şifreli bir sekans dışında herhangi bir yolla kapatıldığında da." Volta Daniel'a gülümsedi. "Şimdi planın nasıl görünüyor bakalım?"

"Boka batmış," dedi Daniel bezgin bir ifadeyle.

"Tahminimce kasada Elmas'la, seninle yok olacağı kadar uzun süre kalmayı planlıyordun."

"Üstüne bastın. Kasaya yürüyüp gireceğim ve bir nesneyi kuvvet sahamda veya adı her neyse onda zaptetmem için geçmesi gerektiğini söylediğin otuz ila kırk saat boyunca orada bulunacağım. Sanırım sen zaten bu olasılığı düşünmüştün."

"Aklımdan geçti, evet ama basınca hassas zemini öğrenmeden önce reddetmiştim zaten."

"Neden?"

"Kendini fazla tehlikeye atıyorsun. Diyelim ki Elmas'ı civardaki CIA laboratuvarına götürmek için geldiklerinde sen kasadasın ki genelde hep öyle denk gelir, o zaman ne olacak?"

"Yok olurum."

"Peki ne süreliğine yok olabilirsin?"

"Yirmi dakikayı yaptığımı gördün, daha da uzun yapabileceğimi düşünüyorum."

"Ya bir saat kalırlarsa? Yeniden ortaya çıkmaya mecbur olursun."

"Ama," diye karşı çıktı Daniel, "illa da kasada çıkmak zorunda değilim. Dağın içinden dosdoğru geçer, yeniden ortaya çıkar, onlar gidene kadar bekler sonra da yine kasanın içine yok olurum."

"Dışarıda fark edilebilirsin çünkü gerçekten de hiç paravanın olmayacak. Hem, Elmas'la alan eşleşimini de kırman gerekecek, yeniden başlamak zorunda kalacaksın. Elmas'la kesintisiz kırk saat geçirene kadar aylar geçebilir ve seni temin ederim ondan çok önce tükenirsin zaten. Tabii bunların hepsini de Elmas'ı kendi kuvvet alanına düşürmek için kırk saatin yeterli olacağını farz ederek hesaplıyoruz. O kırk saat hesabı ve benim, baştan sona spekülatif olan yakın kuvvet alanları ve bunların güçlerine ilişkin fikirlerim sıradan nesnelerle olan sınırlı deneyimime dayanıyor. Oysa Elmas şüphesiz ki sıradan bir nesne *değil*. Sen de *onun* alanına alınabilirsin, parlayan iki buçuk kiloluk küre şeklinde bir elmas büyük olasılıkla ciddi bir kuvvet uyguluyordur."

"*İki buçuk kilo*!"

Volta kaşlarını kaldırdı. "Şöyle, hesaplamalarımı kontrol edebilirsin ama otuz bin karat, karat başına iki yüz miligramdan aşağı yukarı iki buçuk kilo yapar ya da yaklaşık olarak bir bovling topu boyutu."

Daniel dikkatle konuştu, "Bu parlama... kaynağını biliyor musun?"

"Bizimkilerden kimse onu görmedi ve elde edebildikleri bilgi son derece kabataslak. Tek bildiğimiz ışığın Elmas'tan çıktığı. Şu âna kadar Elmas'ı çok az insan görmüş ve anladığım kadarıyla hâlen ona inanmakta güçlük çekiyorlar. Casuslar bile küçük dillerini yutmuş durumdalar. İki eşit tarafa ayrılmış gibi görünüyorlar. Taraflardan biri bunun bir cins tuhaf KGB casusluk dalaveresi olduğu görüşünde. ABD İstihbaratı'ndaki ikinci taraf ise, sözde âlemlerin akıllısı olacaklar ama Elmas'ın uzaydan geldiğini, muhtemelen buraya bir izleme cihazı olarak yerleştirildiğini düşünüyor öte yandan kaybolmuş bir uygarlıktan, ki Atlantis önde gelen aday, kalma insan yapısı bir nesne olduğuna dair bir his de var. Kısacası Elmas'ın hangi maddeden oluştuğunu biliyorlar ancak ne olduğunu, ne anlam taşıdığını veya nasıl olup da gerçek olabildiğini bilmiyorlar.

Son birkaç haftadır istihbarat hiyerarşisinde bazı zor kabulleniş-ler yaşanmakta. Kimse sorumluluğu üstlenmeye yanaşmıyor. Bürokrasiler nasıl işler bilirsin, en çetin tasaları hep 'Başka kim biliyor?'

ve 'Kıçımızı nasıl kurtarabiliriz?' olmuştur. Ki bu da şu anda bizim avantajımıza işliyor, ancak çabuk harekete geçmemiz lazım."

"Ne kadar çabuk?"

Volta gülümsedi. "Bence 1 Nisan'da Kurdun Saati hem elverişli hem de uygun olacaktır."

"Hem de nüktedan."

"Uygun," diye tekrarladı Volta kesin bir dille. "Ancak istediğini düşünebilirsin elbette, ne kadar yanlış yönde olsa da."

"İtiraf edeyim Kurdun Saati nedir bilmiyorum, ama kulağa iyi geliyor."

"Geç Yontma Taş Dönemi'nden, Büyük Ruh geleneğinden geliyor. Şafak sökmeden önceki saat, avcı için özellikle büyülü, psişik güçlerinin keskinleştiği bir zaman. Aynı zamanda başka yaratıkların da gerek uyudukları için gerekse gece beslenmesinden yorgun düştükleri için en zayıf oldukları vakit."

"Burada biraz zamanın ucunu kaçırdım ama 1 Nisan en fazla bir hafta sonra olmalı."

"Yarından itibaren bir hafta."

"Ama," dedi Daniel masumca, "planımız yok ki."

Volta dehşete düşmüş gibi yaptı. "Daniel buna inanıyor olamazsın, Şahane Volta'nın planı olmayacak ha? Planlar benim uzmanlık alanımdır. Özel zevkimdir. Ben üzerinden geçeyim. Sen de açığını yakalamak üzere dinle.

Bırakıldığın noktadan –henüz dört seçenek arasından seçim yapılmadı– yedi ila dokuz mil yürüyeceksin, bütün gerekli teçhizat paketlenmiş hâlde üzerinde olacak, alkali düzlükleri aşıp Gün Doğumu Dağı'nın eteğine geleceksin.

Yok olup şafta gireceksin, doğrudan kasaya doğru, aşağı hareket edeceksin, bir yandan da etrafı tetkik edeceksin.

Kasanın içinde yeniden ortaya çıkacaksın. Bu sırada havaya sıçrayıp kendini tavana tutturacaksın. Unutma, bütün basınç/sıcaklık alarmı ızgaraları kasanın *dışında*, tek istisna zemin ve kapı."

"Unutmam," diye araya girdi Daniel, "ama hatırlamadığım konu kendimi tavanlara nasıl tutturduğum."

"Yemek tabağı büyüklüğünde bir vakum ağzı üç yüz yetmiş kilo taşıyabilir."

Daniel burnunu kırıştırdı. "Yani tuvalet pompası gibi mi?"

"Biçim olarak öyle ama daha üstün bir tasarım ve malzemeyle üretilmiş hâli. Kısa süre içinde tuhaf şeylerin mühendisliğini yapabilecek müttefiklerimiz var. Esasında yanımda getirdim, böylece alıştırma yapmak için bir sürü fırsatın olacak."

"Tamam," dedi Daniel, "en son bir vakum ağzıyla tavana yapışmamda kalmıştın."

"Aslında vakum bir kayış takımına bağlı, sen kemerde olacaksın."

"İpeksi ipten sallanan bir örümcek gibi. Sevdim bunu. Ee, sonra?"

"Bir plastik patlayıcıyı kilit mekanizmasının *içine nazikçe* takacaksın –mekanizma hem şifreli hem de çift anahtarlı– ve zamanlayıcıyı kuracaksın, şu değişkenlere göre: Elmas'ın konumu ve korunması. Eğer yeterli ölçüde korunuyormuş gibi görünmüyorsa –bu konuda sana daha sonra genel bir bilgilendirme yapacağım– onu bir başka vakum ağzıyla kaldıracaksın, bu çiftli olarak peş peşe kalıplanmış olacak ve onu tavanda önceden belirlenmiş bir konuma tutturuyorsun; burada fizikçilerin yaptığı hesaplamalar doğrultusunda patlamanın ona zarar verme ihtimali en düşükte olacak.

Elmas güvene alındıktan sonra, yine yok oluyorsun, kasanın dışındaki tünele dönüyorsun, yeniden ortaya çıkıyorsun, koruyucu bir maske giyiyorsun ve tünelden yukarı iki ufak kapsül sinir gazı atıyorsun. Charmaine'in bu gazı en iyi işlerinden biri olarak görmesi seni *derinden* rahatlatmalı. Tek bir koklamayla neredeyse ânında bedensel sinir sistemini felç ediyor, kurbanı hareketsiz hâle getiriyor. Üstelik kokusuz ve hızla ve eşit olarak dağılıyor. Hem ayrıca bilinen bütün gaz maskelerine nüfuz edebiliyor. Seninki elbette nötrleştirici filtreye sahip. Charmaine'in çok takdir ettiğim bir özelliği, nötrleştirici maddesini geliştirene kadar hiçbir toksini kullanıma almama prensibi. Bu arada, bu sinir gazına Medusa Yedi diyor."

"İyiymiş," dedi Daniel. Ses tonu kararlı bir biçimde tarafsızdı.

"Gazın bütün nöbetçileri etkisiz hâle getirmesi otuz saniye kadar alacak. Gazı ateşler ateşlemez yok olacaksın. Patlayıcı dört dakika içinde infilak ederek kapıyı havaya uçurmalı. Kasanın içine gireceksin, yeniden ortaya çıkacaksın, Elmas'ı alacaksın ve şafttan yukarı ve ardından dağın batı tarafı etrafında koşacaksın. Orada Eddie LaRue seni helikopteriyle alacak, yakınlardaki bir ilçe yolunda bekleyen bir arabaya bırakacak, sen de benimle buluşmak üzere arabayla El Paso'ya gideceksin, orada sen ve ben yalnız olarak Elmas'la ne yapacağımıza karar vereceğiz. Onu inceledikten sonra elbette."

Daniel, "Sorularım var," dedi.

"Olmalı da."

"Niye tünelden aşağı inmeden *önce* nöbetçileri bayıltmıyorum? Böylelikle vantuzdan düşersem ya da Elmas'ı düşürürsem falan ve alarının çalışmasına sebep olursam nöbetçiler zaten etkisiz hâle getirilmiş olur."

"Birkaç nedeni var," dedi Volta. "Birincisi ters bir şey bulursan

ve görevi bırakman gerekirse, böyle bir denemeye girişildiğinin anlaşılmasını istemiyoruz. İkincisi, tünelin eğiminden ve ısının yükselmesinden dolayı yukarı doğru ciddi bir cereyan var ki bu da sinir gazının üçüncü ve dördüncü kontrol noktalarına ulaşmasını esaslı biçimde yavaşlatacak veya belki de engelleyecektir. Böylece, gerçekten de herhangi bir alarmın çalışmasına sebep olursan, sadece yok olmak suretiyle dağdan yürüyerek geçip, alınacağın noktaya varabileceksin."

Bu konuları atladığı için yumuşayan Daniel daha az saldırgan bir tutumla konuştu, "Ama patlayıcı nasılsa alarmı çalıştıracak, öyle değil mi?"

"Kasayı açmadan Elmas'ı kasadan çıkarmanın hiçbir yolu yok ve alarmları çalıştırmadan da kasa açılamıyor, alarm sisteminin hakkından gelemiyoruz, bu neredeyse olanaksız. Gerçi diğer her şey başarısızlıkla sonuçlanırsa ona da kalkışabiliriz."

"Ve alarm öttüğünde, savaş uçakları ve denizci sürüsü on beş dakika içinde kıçımızın dibinde bitecek. Yolların kapanacağını hesaba katmalısın."

"Eğer zamanlama yolunda giderse, fark edilmeden kaçmak için kusursuz bir şansın var. Ellerindeki tek şey bir alarm. Her yönü kapatmalılar, oysa sen tam olarak nereye gideceğini biliyorsun. Ayrıca kamyonette Elmas'ı saklayacak bir yer olacak ve sana da bir kimlik ve suç işlendiğinde başka yerde olduğuna dair bir kanıt sağlanacak. Aynı şey helikopterdeki Eddie için de geçerli olacak, gerçek bir film ekibiyle ilişkili olacak, Axel Koch'un en son epik filmi *Roper Man* için güneşin doğuşunu çeken yardımcı ekip."

"Bu Eddie LaRue benim tanıştığım Yere Yakın Eddie mi?"

"Evet. Affedersin, biliyorsun sanmıştım."

"Annemin başına gelenlerden sonra patlayıcıları nasıl idare edeceğime dair hiç kuşkuların yok mu? Belki bir anda ruhen yıkılacağım, işi elime yüzüme bulaştıracağım."

"Korkuyu alt etmenin yolu onunla yüzleşmektir. Kuşkusuz cesaretine güvenim var yoksa seni yok olma işine sokmazdım."

"Ama yine de bunu düşündün, değil mi?"

"Elbette."

"Peki kasanın içeriden havaya uçurulduğunu anlayacakları konusu?"

Volta gülümsedi. "Bu benim en sevdiğim kısım, Daniel. Bütün kayıplar öğretici olmalıdır. Bu durumda ise belki de onların epeyce dar olan gerçeklik kavramlarını biraz genişletmelerine yardımcı oluruz."

Kayıt yazım:
Denis Joyner, AMO Mobil Radyosu

Selam, bebek. Eminim başıboş dönüyor, ilkbahar yorgunluğuna, abazanlık hüznüne bir çare arıyordun ki onun yerine bu paradoksal çökeltiye denk geldin, DJ'in ta kendisi, emektar Dharma Janjanlı mücevheri ve ben gerçekten o parlak taşın ta kendisi miyim yoksa hani şu çember çizen çakalları yatıştırmak ve insan ruhunun karanlık sularının üzerinde ayı süzülür tutmak için boşa çene çalan o çakma zirkonlu kovboylardan bir başkası mıyım artık karar veremiyorsun. Bütün gün çorak çöple yüz yüzeydiniz, suyun, serin, berrak suyun tadını almadan. Dilin damağın kurumuş. Taşaklarına kadar büzüşmüş. Eh, artık Son Seraba ulaştınız, su birikintisine hoşgeldiniz. Derin derin için ve tazelenip seyre devam edin, büyükannenizin alyansındaki elmaslar kadar gerçek, bizi kamçılayan kaçınılmaz tuhaflık kadar gerçek, güneşte olgunlaşmış, sıkıma giden bir üzüm kadar gerçek. Gidene kadar sizle kalacağım, çünkü mobil radyo kulağınıza gevezelik ediyor, altını posadan ayırmak için sallıyor ve tam burada, kavşaktaki istasyonlardan yalnızca bir başkası olan KRMA radyosunda buluyorsunuz onu.

Shamus'm yara iziyle çarpılmış eli kızgındı. Shamus başparmağını bükerek ağız şeklini verdiği elini kulağına tutmuş öyle hızlı konuşturuyordu ki parmak neredeyse hayal meyal seçilebiliyordu. "Annalee söyledi ona, salak, Daniel onun oğluydu, Annalee onu seviyor ve ona güveniyordu. Richmond'daki o gece Daniel'ın bir şeylerden kuşkulanmaya başladığından bahsettiğinde sana itiraf etmemişti. Ama zaten söylemişti ona. Gözlerin aşktan bu kadar kör olmasaydı, o zaman anlardın. Ama onu suçlayamazsın. Sevgiyle güveni ayırt edemedi. Daniel senin kalbindeki kurtçuk. Daniel ve Volta. Daniel'ın emen o kafası dumanlı kızı aramayı bırak. Ona bir şey söylemediği konusunda muhtemelen doğruyu söylüyordu çünkü zaten senin neler planladığını öğrendiği anda Volta'ya söylemişti ve Volta, o kıskanç, kıskanç adam, işlerin ters gitmesini ayarladı, hatta belki de iyi gözüksün diye Daniel'ı bizimle beraber hareket etmesi için ikna etti. Sonra Daniel neredeyse ölüyordu, ve Volta o sapkın şeref anlayışıyla çocuğu kanatlarının altına aldı. Daniel hain Yehuda'ysa Volta da şeytanın ta kendisi. *Kanıta* ihtiyaç mı var? Tadını alabiliyorum, kokusunu duyabiliyorum, kemiklerimde onların yanan karanlığını hissedebiliyorum, her sözcükteki ihaneti duyabiliyorum, yaralarımla onları görebiliyorum. Daniel'ı ele geçirdin mi Volta'yı da ele geçirirsin. Beni duyuyor musun? Ağlamayı kes, lanet olası! Beni duyuyor musun? Onları bir an önce ele geçir. Bir an önce."

JENNİFER RAİNE'İN TEDAVİ GÜNLÜĞÜ:
24 MART

Adım Jennifer Raine, Judy Kar, Emily Dickinson, Amelia Boş, Wanda Sıfır, Clara Güzel. Kaliforniya'da, Ay Vadisi'ndeki Apan Hastanesi'nin 28 numaralı odasında yaşıyorum. Apan bir ruh hastalıkları merkezi. Burada Dr. Putney'in gözetimi altındayım, bana günlük tutmamı önerdi, duyguları ifade etmek iyi bir şeymiş. Ama aslında, sıkıntıdan patlamak dışında kendimi gayet iyi hissediyorum.

Mahkeme beni buraya gönderdi çünkü hayalî bir kızım var, adı Mia. Dr. Putney ondan, benim görünmeyen *kızım olarak bahsedip duruyor. Tabii ki görünmez: Hayalî çünkü. Ama Dr. Putney aşikâr şeyler konusunda pek becerikli değil.* Mantıksal *olarak aşikâr olanlar dışında tabii, mesela nasıl ben 23 yaşındayken 11 yaşında bir kızım olabilir ve Mia nasıl olup da gülebiliyor ve ağlayabiliyor da konuşamıyor gibi. Çünkü Doktor, onu kendi ihtiyaçlarım doğrultusunda hayal ettim. Sözcükler olmadan konuşabileceğim biri. Bir müttefik. Bir tanık.*

Dr. Putney'e şunu anlatmaya çalışıyorum: Onu ben hayal ettiğime göre, annesi olduğuma göre, ona karşı sorumluluklarım var. Dolayısıyla Safeway'deki o tezgâhtar, kızım için yiyecek çalarken beni yakaladığında, yiyecek içerdiği iddia edilen şişeler ve konserve kutularla dolu üç reyonu yerle bir etmekte tamamıyla haklıydım. Deli değilim Dr. Putney, yaralıyım ve yaralı olma nedenlerimden biri de yiyecek dükkânlarında yiyecek olmaması. Çok fazla televizyon var ama yeterli vizyon yok. Bunu bilmek delilik değil. Deli değilim. Kanıt olarak yara izlerim var. Yaralıyım o kadar ve Mia da iyileşmeme yardımcı oluyor.

Kurdun Saati yaklaşırken ay ışığı alkali düzlüklerin üzerinde ışıldıyordu. Daniel saatine baktı ve Gün Doğumu Dağı'na doğru zahmetli yürüyüşüne başladı. Kendini endişeli, sersemlemiş, gülünç ve tuhaf bir biçimde dingin hissediyordu. Teçhizat olarak sinir gazı, plastik bomba ve büyük bir vakum ağzı, tek silahı olarak ise zekâ kıvraklığı ve yok olma becerisini taşıyarak kendi devletinin elinden iki buçuk kiloluk küre şeklinde bir elması çalmaya giderken, böyle çılgınca karışık duygular yaşamak normal olsa gerekti.

Alıştırmalar kolay geçmişti. Volta yerden iki buçuk metre yükseklikte paslanmaz çelikten bir levha yapmış, altına da düşüşü kırmak için bir yastık yerleştirmişti. Ama Daniel vakum ağzını hedefe ilk denemede tutturdu ve sonraki elli atışta da şaşmadı. Özel kemer yeleğinin arkasındaki pirinç halka ile vakum ağzının arasındaki bir halat, onu yere düşmekten alıkoyuyordu. İlk başta Volta'nın deyimiyle "sallanışı kontrol etmekte" sorun yaşadı ama biraz alıştırmayla

Volta'nın belirttiği üzere havasına girdi. Daniel fark etti ki kendisini ipeksi ipinde sallanan bir örümcek gibi hayal ettiğinde, durumu o kadar da aptalca gelmiyordu.

Antrenör Volta'nm talimatlarıyla, bir dakika arayla yok olma ve yeniden ortaya çıkma alıştırmaları yaptı. "Bunları metafiziksel sprint atmalar gibi düşün," demişti Volta tavsiye olarak. Bunlar Daniel'ın hiç de nefesini kesmiyordu. Eğer istese on beş saniye aralıkla da yok olabileceğinden hatta belki de iki durum arasında flaş gibi çakacak kadar hızlı gidip gelebileceğinden emindi. Bu olasılığı Elmas girişiminden sonra keşfetmeye karar verdi.

Aynı zamanda yeni kimliğini de çalıştı, bunu Jean Bluer'den devralmıştı, Jean o sıralarda Teksas'ı İsaiah Kharome olarak katetmekteydi, serbest çalışan bir vaiz ve dinî bir dergi olan *Tanrı Vurur*'un editörü ve yayıncısıydı. Jean bir dizi fotoğraf ve ses kaydı göndermişti; uygun makyaj ve gerekli evraklar firar edeceği kamyonetinde bekliyor olacaktı, bu kamyonet aynı zamanda Aziz Peder Kharome'nin Gezici Tapınağı işlevi de görüyordu. Daniel böylesine acayip bir kılığın ciddiyet hissiyatına pek de iyi gelmediğini söylediğinde Volta bunun gerekmediğini belirtmişti.

Farklı nesnelerin Daniel'ın kuvvet alanıyla birleşmesi ve onunla yok olması farklı süreler alıyordu. Vakum ağzı on iki saatten kısa bir sürede onunla beraber ortadan kayboldu, plastik patlayıcının kaybolması neredeyse kırk saati buldu. Volta farklılığı, alan eşleşimine bağlıyor ve Daniel'ın alanının vakuma kucak açtığını ancak patlayıcılara –anlaşılır bir biçimde– direnç gösterdiğini belirtiyordu. Daniel buna ikna olmamıştı ancak kendi açıklaması da yoktu, gerçi bunu da yine Elmas'ı çaldıktan sonra keşfetmeye karar vermişti.

Ama öncelikle onu çalması gerekiyordu. Ay ışığında uzakta bir hayal gibi görünen Gün Doğumu Dağı'na baktı, teçhizat dolu yeleğinde ağırlığın yerini değiştirdi, kendisini şaşırtan kıkırtılı bir gülüşle başını indirdi ve ileri doğru atıldı.

Volta tam kahvesinin yanında içmek üzere alçak gönüllü bir miktar konyak koymuştu ki gece 2:30'da telefon çaldı. Derhâl cevap verdi, "Birleşik Ocak Tamircilik, gece servisi."

"Bay Deeds Washington'a gitmedi. Bent Barı'ndan yeni çıktı, orada Kapalı Devre Güvenlik Sistemleri adlı yerel danışmanlık işi yapan bir Pennsylvania firmasından bir mühendisle yaklaşık on beş içki içti."

Bu Ellison Deeds'di. Volta iç çekti, kötü haber olmalıydı. "Değişiklik mi var?"

"Eklemeler, belli ki. Bütün öğrenebildiğim bu. Adam elinde içkisini tutamıyordu. Genel olarak biraz kendi özel uzmanlık alanından yani kamera takibinden bahsetti."

"Anlıyorum," dedi Volta yumuşak bir sesle. Düşünmek için bir an durdu ve sonra ekledi, "Neyse, gece bekçimiz şu anda dışarıda çağrıya gitti. Gelince size haber veririm."

"Evde olacağım," dedi Ellison.

Volta telefonu kapattı, döner koltuğunda arkasına yaslandı, bir dakika düşündü sonra öne eğilip telsizi açtı. Mesajı şifreli olarak gönderdi. İŞLER KARIŞIYOR. ERKEN KALKIŞ YA DA PROGRAMDA BÜYÜK GECİKME İÇİN TAŞITI HAZIRLAYIN. İŞ KAPANDIĞINDA DERHÂL BİLGİ AKTARIN. DEĞİŞİKLİK MUHTEMEL. BEKLEMEDE KALIN.

İletim onaylandığında Volta konyağını yudumlayıp buharın kahve fincanından tel tel yükselişini izledi. Eğer kamera ekledilerse Daniel'm işi iptal edecek sağduyuya sahip olmasını umut etti.

Daniel yok oldu. Bir an için kendisiyle beraber geçiş yapmayan herhangi bir aletin şangırtısını bekledi sonra tünelden aşağı ilerlemeye başladı. Koruganlı kontrol noktası girişten yaklaşık altmış metre aşağıdaydı. Tam Daniel oradan geçerken birisi "Şah" diye fısıldadı.

Daniel durdu. Sonra kendisine söylenmiş olamayacağını fark ederek korugana baktı. Nöbetçilerden biri televizyon seyrediyordu. Diğer ikisi bir tahtanın üzerine eğilmişlerdi. Daniel daha iyi bakabilmek için duvardan geçti. Biri zayıf ve uzun bacaklı, diğeri kütük gibi iki nöbetçi satranç oynuyorlardı. Beyazları oynayan kütüğün hiç şansı yoktu.

"Siktir," diye tısladı Kütük, "kıçım sıkıştı. Diyorum sana, bize verdikleri o lanet haptan oluyor bu, konsantrasyonumun ağzına sıçıyor."

"Ben de aldım o haptan," dedi Uzun Bacak. "Alt tarafı atropin ve eğer konsantrasyonunun ağzına *sıçtığını* düşünüyorsan, biri şuradan aşağı gaz atsın da kolay yoldan gör bakalım konsantrasyon neymiş."

"Lan, buradan bize gaz atacak adamın alnını karışlarım. Vietnam'dan beri koduğumun ordusundayım ve kalıbımı basarım ki bu abartılmış, siktiri boktan bir görev. Daha neyi koruduğumuzdan bile haberimiz yok. Tek gördüğümüz bir kere küçük bir kutunun geçirildiği oldu. Siktiğimin kutusu muhtemelen boştu."

"Doğru," dedi zayıf olan hor gören bir ifadeyle, "o yüzden ortalık federal casus kaynıyor ya. O yüzden Bölge Müdürü Keyes üç haftadır burada ya. Herhâlde plütonyumdur."

"Hah, işte bu iyi haber," diye homurdandı Kütük. "Vietnam'daki portakal gazına biraz radyasyon kat, biraz anti-sinir gazı atrofin midir ne boksa ondan serp, benim taşaklar düşer valla."

"Meraklanma. Duyduğum kadarıyla Keyes her boktan anlayan, işinin ehli biriymiş."

"Keyes götün biri, götler de boktan iyi anlar."

"Hey," diye televizyon seyreden bekçi diğer ikisine tısladı; "bu sessiz nöbet, unutmayın."

"Kıçımı ye, Orvis," dedi Kütük ama konuşmayı da kesti.

Daniel sessizlikte bir şeyin eksik olduğunu hissetti. Televizyondan hiç ses gelmediğini fark etmesi bir an sürdü ve kısa bir süre içinde bunun kasanın sabit bir görüntüsünü gösteren bir gözetleme ekranı olduğunu anladı. Ne kameralar ne de atropin hesaba katılmıştı. Görev iptal olmuştu.

Daniel atropinin Charmaine Teyze'nin Medusa tertibine karşı bir savunma sağlayacağından kuşkuluydu ancak eğer yanılıyorsa ya ölür ya da hapsi boylardı. Ve kamera da firarda en az beş dakika yakalardı. Döndü, tünel ağzına doğru yürümeye başladı, tam o sırada öyle bir gülme tuttu ki neredeyse konsantrasyonunu yitirip tekrar görünürlüğe geçiverecekti. Hapis mi? Onu hapiste nasıl tutabilirlerdi ki? Görünmezse onu nasıl vurabilirlerdi? Her şey dağılırsa her zaman için bir fişek atıp Eddie'ye gitmesi için işaret vermek ve kovalamacada kendisine büyük avantaj sağlamak için görünmezliğini kullanmak seçeneği vardı. Gerçi Volta da haklıydı, ayrılıp yeniden denemek daha iyiydi. Ancak diğer güvenlik sürprizlerine bakınması gerekirdi. Ve Elmas'ı görmesi. Döndü ve tünelden aşağıya devam etti.

Sorunsuzca kasaya vardı. Kamerayı hızla belirledi ama kasaya girmek için öyle acele ediyordu ki neredeyse fotoelektronik gözleri kaçıracaktı. Bunların fotoelektrik göz olduğunu, onları daha yakından inceleyene kadar varsaymıştı. Belki de lazerdiler. Fark etmezdi, iki durumda da bir nevi ızgaraydı. Konumlarını hızla aklına yazdı. Yok olalı şimdiden on iki dakika geçmişti. Konsantrasyonunun kenarlardan aşınmaya başladığını hissedebiliyordu.

Sabırsızlıkla kasa kapısını inceledi ve sonra da tahayyül edilemez bir ışığın olduğu odaya girdi. Her iki duvara istiflenmiş altın külçeleri; bir ip gibi ince, Elmas'ın merkezi boyunca yanan sarmal alevden çıkan sabit, yoğun, bozulmaz ölçüde net ışıkla yıkanıyordu. Daniel konsantrasyonunun çözünmeye başladığını hissetti, konsantrasyon gücü daha büyük ışık bağdaşımı tarafından kapsanmıştı. Vakum ağzını belinden aldı, yeniden ete kemiğe bürünürken ümitsizce onu

yukarı saplamaya çalıştı. Vantuz tuttu. Görünür hâlde Elmas'ın yukarısında sallandı, kendini sabitlemek için kollarını ve bacaklarını refleks olarak uzattı, boşluğun ortasına açılmış bir kuyudan dimdik aşağıya düşmek üzere olan bir adam gibi. Gözleri kamaşarak aşağı, Elmas'ın merkezine doğru baktı. Sarmal alev yok olmuştu ama ışığın titreşmeyen netliği bakiydi, ne dehşet vericiydi ne de dingin, ne parçacıktı ne de dalga.

Daniel Elmas'ı tutmak istiyordu. Elmas, kasanın ortasındaki sütunlu bir ayak üzerine yerleştirilmişti, uzansa yetişecekti. Yeniden yok olup konumunu değiştirmesi gerekecekti. Onun alanında yok olmak için gereken konsantrasyonu toparlayıp toparlayamayacağını bilmiyordu, toparlasa bile sıçrayıp vantuzu yeniden tavana tuttururken tekrar görünür olmak için gereken odaklanmayı sürdürebilecek miydi bilmiyordu. Ama umurunda değildi. Ona dokunması şarttı.

Gözlerini kapattı ama hiç ümit yoktu. Işıktan kendini alamıyordu. Kendi merkezini Elmas'mkinden ayıramıyordu. Gözlerini kapalı tuttu ve Elmas'ı ellerinde hayal etmeye çalıştı. Zihninde Elmas'ı net bir biçimde görebiliyordu ama ellerinde değil, dokunurken değil. Gözlerini açıp Elmas'm merkezine baktı, konsantrasyonundan, istek ve arzusundan vazgeçti. Yok olduğunda, Elmas da onunla birlikte yok oldu ancak ışığı sabit kaldı. Daniel onu nazikçe aldı, yanında getirdiği kadife keseye koydu ve altın külçelerin arasından ve batı kasa duvarından, dağın içinden hızla yürüyüp gitti. Çift katlı malzemenin arasına yerleştirilmiş ince kurşun plaka ile destekli kadife kesenin içinde bile ışık eksilmemişti. Elmas'ı yüzüne doğru kaldırıp ışığa dikkatle baktı. Merkezinde yine sarmal alev vardı, kuzgunun gagasındaki elmas, açık pencere, parçalanan ayna, Annalee'nin çığlığı, "Kaç, Daniel!" Ve ardından, ay ışığıyla aydınlanmış düzlükte tökezleyerek ilerliyordu, kese elinde ağırdı, ışık gitmişti. Keseyi açıp içine baktı. Elmas hâlâ parlıyordu ama sarmal alev görünmüyordu. Elini kaldırıp bir yüze dokundu, kendisininki olarak hayal edemediği bir yüze.

Daniel batan aya doğru koşmaya başladı. Daha üç adım atmıştı ki üzerinde bir kükreme oldu, dev bir akasyaya benzeyen bir şey alçaldı, yolunu kesti. Daniel'ın aklına gelen ilk şey yeniden yok olmak oldu ama sonra bunun Yere Yakın Eddie ve akasyanın da Lucille olduğunu fark etti. Daniel pervane rüzgârından korunmak üzere başını eğdi ve helikoptere doğru sendeleyerek ilerledi, keseyi göğsüne sıkı sıkı bastırmıştı.

Yere Yakın Eddie kokpitten uzanıp onu helikopterin içine çekti, helikopteri tam gaz havaya yükseltti, sabitlenirken bir saniye ka-

dar gazı kıstı sonra da 180 derecelik bir dönüş yaptı. Aşağılarındaki alkali düzlüklerinden elli fit yüksekte uçarlarken gazı köklemeye devam etti.

Bir beş mil kadar yol almışlardı ki Eddie ona bakıp seslendi, "Hey, sen iyi misin?"

"Evet," dedi Daniel zayıf bir sesle. Eddie'nin motor gürültüsünden onu duyamayacağını fark ederek başını salladı.

"Sana çok yakın iniş yaptım, lan, birden ortaya çıkıverdin."

Daniel bağırdı, "Yer çoktu. Sorun değil."

"Malı aldın mı?"

Daniel kucağındaki keseyi gösterip başparmağıyla tamam işareti yaptı.

Yere Yakın Eddie neşeyle sırıtarak onay verdi, gözleri deri ceketindeki gümüş zımbalar gibi ışıldıyordu. "Ateşten nasıl kaçtın?"

Daniel hayal âlemindeymiş gibi altlarından akıp geçen düzlükleri seyrediyordu. Eddie'ye bakıp başını olumsuzca salladı.

Eddie soruyu duymadığını düşünerek yeniden bağırdı.

Daniel ona doğru eğilip seslendi, "Sorun olmadı. Alarmları geçtim."

"Ha siktir lan, aferin!" Eddie bir feryat kopardı ve omzuna küt diye vurdu.

Daniel gülümseyerek yeniden arkasına yaslandı, elleri kesedeydi. Elmas'm sıcaklığını kadifenin üzerinden hissedebiliyordu. Kasanın içinde kamera olup olmadığına bakmadığı aklına geldi. Olsaydı fark edeceğine karar verdi ve kontrol noktasındaki izleme ekranlarının yalnızca kasanın dışını gösterdiğini anımsadı. "Temiz," diye kendine kendine mırıldanıp dikkatini gözden kaybolmakta olan yıldızlara yöneltti. Birkaç dakika sonra Yere Yakın Eddie onu ilçe yolu üzerinde bıraktı ve Daniel'a öyle geldi ki daha ayakları toprağa değmeden Eddie havalanıp gitmişti bile.

Kamp karavanlı Chevy kamyonet tam olması gereken yerdeydi, anahtarlar gösterge panelinin altına bantlanmıştı, ön koltukta ufak bir alet çantası duruyordu. Bu görüntü sayesinde Daniel'm zihni netleşti. Mantıklı dünyada yapacak işler vardı. Alet çantasını açıp en üstte birleştirilmiş hazır bir cırcırlı anahtar, uzatma ve bir yarım inçlik soket buldu.

Ön diferansiyeldeki cıvatalar gevşekti. Yanlamasına uzanıp onları çıkardı, sonra kapağı kaldırdı. Boş diferansiyele vizon astar çekilmişti. Daniel baktı, sonra gülmeye başladı. Kendini durduramıyordu. Sonunda nefes nefese kamyonetin altından sürünerek çıkması ve dört ayak üstünde durması gerekti. Nefesini düzenlemesi

bir dakika sürdü ve elinde keseyle yalpalayarak kamyonetin altına yeniden girdiğinde vizon astarı dikkate almamaya ve elindeki işe yoğunlaşmaya çalıştı. Elmas'ı keseden çıkardı, yeniden ışığına hayret etti ve sarmal alevin görünür olmadığını fark etti. Şimdi artık sarmal alevi yalnızca yok olduğu sırada görebildiğinden emindi ve bu teorisini kontrol etmeye cezbolmuştu. Ama bunun yerine Elmas'ı diferansiyel kutusuna doğru nazikçe kaldırdı. Tam sığmıştı. Kapağı yerine koydu ve cıvataları sıkıca taktı. Cırcırlı anahtarı alet kutusuna geri koydu ve kemer yeleğini döşemede bıraktığı yerden aldı.

Beyaz bayrak tam Volta'nın planını çizdiği yerdeydi, yolun sağındaki sığ bir drenaj kanalından kırk metre kadar aşağıdaydı. Toprağa gömülmüş atık bidonu onun hemen altındaydı. Kumla kaplanmış kapağı zorlanmadan kaldırdı. Bidon şeffaf, kokusuz bir sıvıyla yarı yarıya doluydu. Kemer yeleğini yere koydu, sonra eldivenlerine kadar soyunup her bir parça giysiyi fıçıya attı. Soğuk şafak havasında titreyerek, kemer yeleğini yerden aldı, tutturulmuş vakum ağzına, aniden içinden gelen bir öpücük kondurdu, yeleği bidonun karanlık ağzının üzerinde tuttu. Tam elinden bırakacaktı ki kullanılmamış plastik patlayıcının ve sinir gazının hâlen yeleğin özel ceplerinde olduğunu anımsadı. Atım planı, bunların kullanılacağına göre yapılmıştı. Yine Charmaine Teyze'nin yer altı sanayisinin bir ürünü olan bidondaki kimyasallarla bu maddelerin nasıl bir tepkimeye gireceği konusunda derin şüpheleri vardı. Gazı ve patlayıcıyı ceplerden çıkardı ve kemer yeleğini çözeltinin içine attı. Gazı ve patlayıcıyı kanaldan daha ötede gömdü, eldivenlerini ve beyaz bayrağı bidona attı ve kapağı yerine koydu, iyice gizlenene kadar üzerini kumla örttü. Eğilmiş ve çıplak kıçı doğmakta olan güneşe dikilmiş vaziyette ayaklarını sürüyerek yola doğru ilerledi ve ayak izlerini elinden geldiğince silmeye gayret etti.

Yeniden kamyonete varınca kamp karavanının içine tırmandı. Karavanın büyük kısmı *Tanrı Vurur* dinî broşürlerinin karton kutularıyla doluydu. Küçük makyaj masası kapının hemen solunda yatağın yanındaydı, gardrop ise tavandaki çengele takılmış askıların üzerindeydi, makyaj çantası tezgâhın altındaydı. Jean onun çok üstüne varmamıştı, yüz esasen Daniel'ın kendi yüzüydü, üzerine bir beş yıl ve boynuna bir yara izi eklenmişti. On dakika içinde Daniel İsaiah Kharome'ydi.

İsaiah Kharome ile ilgili sevmediği tek şey giyim anlayışıydı. Herhâlde bu Jean'in 1 Nisan şakası olmalıydı. Çiçekli bir Hawai gömleği cart kırmızı ile limon renginin bir kördüğümü hâlinde, polyester kumaştan mavi beyaz damalı spor pantolonla çakışıyor-

du, çakal eriği renkli blazer ceket ise her ikisiyle birden çatışıyordu, gerçi hakkını teslim etmek zorundaydı, beyaz çoraplarıyla, tokası büyükçe tek bir yıldızdan oluşan el işlemeli deri kemerini çepeçevre dolanan beyaz kabartmalı yazı –YÜCE RUH İNİŞ KULÜBÜ– hemen göze çarpmayan bir uyum oluşturuyordu. İsaiah'ın cüzdanına ise lafı yoktu, cüzdan kredi kartları ve gıcır gıcır yirmi dolarlık banknotlarla tıka basa doluydu. Karavanın sahte tavanına gizlenmiş acil durum ödeneği çantasını kontrol etti. Paraları sayacak vakti yoktu ama çantadaki para Volta'mn söz verdiği yirmi beş bin dolar kadar değilse bile ona yakındı.

Daniel otobana vardığında güneş ufku terk etmişti. Durdu ve yol işaretleri kümesinden bir şeyler çıkarmaya uğraştı: Denver, Phoenix, Kansas City, El Paso. Sabah sıcağının hava kütlesi sağ yanında şeytan hortumu kaldırdı. "Topraktan geldik," dedi Daniel Isaiah'ın sesiyle, "toprağa döneceğiz."

Phoenix iyi bir fikir gibiydi. Daniel yavaşça yola çıktı ve batıya doğru ilerlemeye başladı.

Volta uykusuz geçirdiği saatleri hesaplamakta güçlük çekiyordu. Kırk mı olmuştu? Daniel'ın aramasını bekleyerek geçirdiği son on sekizin çift sayılması gerektiğine karar verdi. Hatta üç kat. Kahvesinden bir yudum daha alıp mavi telefona uzandı.

Güleç Jack ânında yanıtladı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Volta.

"Dört kere duymuş olduğundan farklı bir şey yok."

"Kovalamaca belirtisi falan?"

"Sıfır. Nöbet saat altıda değişti, sıradan iş yeri hâlleri. Ya bu gaz hafızayı siliyor ya da onu kullanmamış. Alarm yok. Hiçbir şey yok. Benim görüşümü ister misin?"

"Elbette," dedi Volta.

"Daniel onu almadı. Değişiklikleri fark etti ve işi iptal etti."

"Ve bizi de aramadı çünkü değişiklikleri gördü ve ona tuzak kurduğumuzu düşündü. Öyle mi?"

"Bizi daha iyi *tanımalı* ama evet, bana da öyle geliyor."

Volta, "Beni bu iddiaya katma, ben onun Elmas'ı aldığına inanıyorum," dedi. "Eddie'ye aldığını söylemiş ve kesede de Elmas'ın büyüklüğünde ve biçiminde bir şey varmış. Kumanyası olacak değil ya."

"Kum olabilir. Eddie'ye yalnızca keseyi gösterip başparmağıyla olumlu işaret yapmış. Eddie canını dişine takmış, gazı köklemiş uçuyormuş. Yalnızca şöyle bir bakabildim diyor. Yani belki de Da-

niel kaçırdığını itiraf edeme..." Güleç Jack durdu. "Bekle, Volt, kırmızı hatta bir şey geldi."

Volta, gelenin ne olduğundan emin bir şekilde bekledi.

Güleç Jack geri döndü. "Hay Allah, neyse ki bahse falan tutuşmadık. Tünel civarında manyak bir hareketlenme var, hava üssünden kalkan jetler olmuş."

"Gittiğini fark ettiler," dedi Volta.

Uzun bir sessizlikten sonra Güleç Jack neredeyse kızgın bir sesle, "O zaman, nasıl yaptı bu işi? Ne gaz, ne patlayıcı, neredeymiş bu koduğumun elması, tünelin önünde gümüş tepside miymiş?"

"Kim bilir," dedi Volta. "Alarmları atlatmanın bir yolunu bulmuş olabilir. O zaman geriye bir tek kilit ve nöbetçiler kalıyor. Belki hepsi birden uyumuştur veya toplanmış zar atıyorlardır ya da uyuşturucu alıyorlardır. Daniel keskin zekâlı, becerikli çocuktur."

"O zaman niye aramadığı konusuna geri döndük."

"Tam tur yaptık," diye onayladı Volta.

"Dinle," dedi Jack ciddiyetle, "senin onunla yakınlığın benden çok daha fazla. Ne düşünüyorsun? Başımız yandı mı?"

"Sanırım onun aramasını bekleyeceğim."

"Aramayabilir. Başka bazı kötü düşüncelerim var."

Volta, "Onları da dinleyelim," dedi.

"Onu çoktan yakalamış olabilirler. Sessiz sedasız elbette."

"Mümkündür. Ama ya ellerinde ne olduğunu bilmiyorlar ya da tünel civarındaki ani heyecan üçkâğıt."

"Ya da onu Shamus buldu. Eğer elimizdeki bilgiler doğruysa, onu arıyor."

"Biliyorum ama ya Shamus'ın şansı inanılmaz ölçüde yaver gitmiş ya da yakın çevresinden birimiz ona ihanet ettik."

Güleç Jack iç çekti. "Peki madem, sen telefon bekle. Bizler ne yapalım?"

"Bir uyku çek. Sabah Jean'i Alamagordo'dan al. Yanında Chisholm Smith'le Davy olacak. Kasada ne olmuş ve CIA bu konuda ne yapacak öğrenmeye çalışın. Tahminimce ne yaparlarsa yapsınlar sessizce yapacaklar, eyalet ve yerel kanunları içeren hiçbir arama bülteni ya da alan tarama olmayacak. Muhtemelen kendi ajanlarından birkaç yüz tanesini kullanacaklar ki hiçbirinin de ne aradığına dair bir fikri olmayacak. Hiç değilse böyle bir sorunu nasıl idare edeceklerini görmüş olacağız. Yardıma ihtiyacın olursa nereye başvuracağını biliyorsun."

"Sen de onun aramasını mı bekleyeceksin?"

"Arayacak. Diyecekleri hoşumuza gitmeyebilir ama arayacak."

JENNİFER RAİNE'İN TEDAVİ GÜNLÜĞÜ
1 NİSAN

Adım Jennifer Raine, Emily Kar, Wanda Sıfır, Zephyr Marx, Nisan Şaka, Annabelle Lee. Donuk yeşil duvarları yastıklı olmayan özel bir odam var, bir radyom ve istediğim kadar Torazinim var. Torazini sevmiyorum. Süpermarkette satılan bir paket donmuş brokoli gibi hissettiriyor kendimi. Beni o yüzden buraya koydular. Ya da belki de şöyle demeliyim, o yüzden Safeway Süpermarketi'nde giysilerimi çıkarıp birkaç sözde yiyecek reyonunu tahrip ettim. Yapmam gerekiyordu. Yıldırımın içine girebilirdim. Görüyorsunuz ya, hepsi ambalaj.

Söylemem gerek, bu yattığım hastanelerin en iyisi, özellikle de kendi iyiliğim için olduğundan.

Doktor biraz daha şakadan anlaman gerekiyor. Soruna cevaben, on bir yaşımdayken özellikle üzücü bir şey olmadı yalnızca belki abimin üzerinde benim külodumla garajda kendini asmasından hemen sonra North Bay Lisesi futbol takımı tarafından tecavüze uğramam olabilir derken 1 Nisan şakası yapıyordum. 1 Nisan dediğimde gülmeni bekliyordum. Bütün bu bastırılmış öfke ve düşmanlığa sahip olduğunu fark etmemiştim. Ben kendime yardım etmezsem senin bana yardım edemeyeceğini bilmiyor muyum sanıyorsun? Yoksa neden sana şaka yapayım? Çabalarını takdir etmeme rağmen, yardıma ihtiyacım *yok. Zamana* ihtiyacım *var. Zamana, rahat bırakılmaya ve birkaç da molaya ihtiyacım var Doktor.*

Ama şimdi bana kendimi suçlu hissettirdin. Bu yüzden şimdi sana on bir yaşımdayken ne olduğunu anlatacağım ama hızlı davranmam lazım çünkü bunu yalnızca 1 Nisan'da anlatabilirim ve neredeyse gece yarısı olmak üzere.

On iki yıl ve bir ay önce babam ve ben küçük alüminyum teknemizle Pauline Gölü'ne kürek çekmeye çıktık. Ansızın fırtına başladı, tam mart fırtınası ve babam kıyıya doğru kürek çekerken üzerimize yıldırım düştü. Babam çektikçe çekiyordu kürekleri (heyyamola diye değil ama) ve birden her şey mutlak bir beyazlığa büründü ve omurgam alev aldı. Hiç ses yoktu. Ne gümbürtü, ne çatırtı, ne de patlama. Yalnızca o sessiz, katı, sonsuz, bembeyaz çakma ve sonra kesif bir hiçlik.

Kendime geldiğimde hava neredeyse kararmıştı. Babam kayığın baş kısmında yüzüstü, çarpılmış şekilde yatıyordu, sol eli suda sürükleniyordu. Ölmüştü. Ortaokul Sağlık ve Temizlik dersinde ağızdan ağza hayata döndürme konusunda bir film seyretmiştim, onu denedim, çok denedim, tükenene kadar ağzına nefes verdim. Ağzındaki tütün ve meyan kökü şekerinin tadını alabiliyorum, yanmış saçlarının kokusunu duyabiliyorum, Mia'nın benim oturduğum yerde oturuşunu, donakalmış hâlde olanları seyredişini görebiliyorum. Artık pes edişimi ve yağmurun altında akıntı-

ya kapılmış sürüklenirken babamın bembeyaz yüzünü göğsüme bastırışımı seyredişini.

Şimdi onu neden kızım gibi gördüğümü anlıyor musun? Rüzgârı emzirip, boş yumurtayı kuluçkaya yatırmakla geçen bir günün daha ardından ona iyi geceler öpücüğü verdiğimde dudaklarında kül tadı alıyorum. Ve ona her gece iyi geceler öpücüğü veriyorum. Bunu yapmak cesaret ister Doktor. Sevgi ister. Ben deli değilim.

Adım Jennifer Raine. Garson. Daktilocu. Şair bozuntusu. Tezgâhtar. Mia isimli hayalî bir kızım var. Biz on bir yaşındayken, Tanrı yüreğimde infilak etti.

1 Nisan, Doktor. Koduğumun 1 Nisan'ı.

2 NİSAN (00:04)

Artık şaka maka yok. Babam, ben ve Mia'yı tekneyle kıyıya getirdiklerinde annem oradaydı. Neredeyse bir ay boyunca yalnızca feryat etti, o yüzden onu yastık duvarlı bir hücreye koydular ve sonunda feryat etmeyi bırakıp yalvarmaya başladı. Ona kirli çamaşır getirmeleri için yalvardı. Sonunda ona bir büyük çamaşır sepeti dolusu temiz çamaşır getirmeyi akıl ettiler. Ve annem işte son on iki senedir uyanık olduğu her anı böyle geçiriyor, çamaşır ayırıyor. Renklerine göre ayırıyor sonra yeniden çamaşır sepetine koyup tekrar ayırıyor. Ve birkaç dakikada bir durup beklenti dolu o mutlu yüzünü kaldırıp bakıyor ve "Sen misin Philip?" diye soruyor. Onu her görmeye gidişimde aynı şey. Bana tatlı tatlı gülümseyip, "Hayır, kusura bakma, sen benim kızım olamazsın çünkü daha doğmadın," diyor.

Ve ben yalvarıyorum ona, beni hayal et, lütfen, beni hayal et. *Ama yapamıyor.*

New Mexico sınırına yakın yol kenarında bir bitpazarında, bir kutu *Tanrı Vurur* dergisinin tamamını dağıttı ve dürtüsel olarak koyu yeşil bir bovling topu çantası, bovling ayakkabısı ve bovling gömleği aldı. Gömlek çantayla aynı çiğ yeşil renkteydi. Arkasında sarı harflerle "Üçlü İnşaat" yazıyordu. Ön cebin üzerindeki küçük yazıda "Herman" ismi vardı.

Birkaç saat sonra dinlenmek için durdu. Tali bir toprak yolda yana çekti, Elmas'ı sahte diferansiyelden çıkarıp bovling çantasına koydu. Karavana girdi. Neredeyse on dakika kadar yoğunlaşarak mücevherin merkezine baktı ancak sarmal alev kordonunu göremedi. Yok oldu. Elmas da onunla beraber yok oldu. Sarmal alev hemen görünür oldu. Zihnini boşalttı ve Elmas'ın merkez alevine odaklandı.

Kendisinin ışıkla dolduğunu, ışık olmaya başladığını hissetti ve ışığı konsantrasyonuna yakıt yüklemek için kullandı. Tekrar görünür olduğunda, müthiş tazelenmiş hissediyordu. Elmas'ı ön tarafa, yanma almak üzere bovling çantasına koyup karavandan çıkana kadar ayın doğduğunu fark etmedi. En az üç saat yok olmuştu. "Sınır yok," diye bağırdı aya. "Bekle güzelim, seni görmeye geliyorum"

Volta kendinden geçmeyle uyku arasında bir noktada takılı kalmıştı. Daniel'ı hissedebiliyordu ama onun yerini belirleyebilecek kadar güçlü bir biçimde değil. Daniel'm Elmas'ı alabilmesinin tek yolu onu kendisiyle beraber yok oldurtmaktı ve bunu da çabucak yapmış olması gerekirdi. Belki de kendisiyle beraber yok olduğunu hayal etmişti. Belki de Elmas yumuşak başlıydı. Ya da açtı. Daniel'ın Elmas'ın içine bakışını hayal edemiyordu. Hissettiği duyular fısıltısının Daniel'dan mi yayıldığından ya da Daniel'ın, Elmas karşısında en iyi ihtimalle dengesini yitirmiş en kötü ihtimalle de sahip olunmuş olduğuna dair kendi korkularının hayalet bir yankısı mı olduğundan emin değildi. Daniel'ın güçleri vardı. Su götürmez bir biçimde güçleri vardı. Ancak Elmas kadar güçlü değildi.

CIA Güneybatı Müdürü Melvin Keyes, kendisi de sivri dilli bir adam olarak, eğer alıcı taraf kendisi olmasa direktörün azarındaki balyoz gibi ağır nüktedanlıktan hoşlanabilirdi. Direktörün öfkesi sonunda yatıştığında, şimdi artık talan edilmiş kasada dururlarken, direktör artık Keyes'in suçlarını sıralamakla yetiniyordu, bunu da hiddetten ziyade kulaklarına inanamadığı için yapıyor gibiydi. "Ve sen, bu *ülkedeki bütün* istihbarat bürolarının *bütün* güvenlik kuvvetleri, *sınırsız* bir bütçeyle senin beceriksiz emrine amadeyken, o herif ya da kadın ya da lanet *yaratık* mıdır nedir –kusura bakma tükürük saçıyorsam– elini kolunu sallaya sallaya geliyor, elması çalıyor ve yürüyüp çıkıyor. Eğer buna inanamıyorsam kusuruma bakma Bay Keyes!"

Gözlerini başka tarafa çevirmiş olan Keyes direktörün sözünü bitirdiğinden emin olana kadar bekledi. "Efendim, sıkıntınızı paylaşıyorum, yalnız şu kanıtı da göz önünde bulundurun: Dört kontrol noktası, kameralar, lazer tespit ızgarası, zemindeki iki kiloluk basınç alarmı, çift anahtarlı *ve* şifreli kilit ellenmemiş –o elması yakalanmadan çalmak *insanlık* açısından mümkün değildi. Bu nedenle bir uzaylı türüyle uğraştığımız sonucuna varmak zorundayım, teknolojisi bizi katbekat aşan bir tür. Şunu da unutmayalım, bilim adamlarımız bu elmas gibi *bir şey* görmüş değiller. Yer bilimciler, fizikçiler,

hepsi bunun doğal yollarla meydana gelmiş olmasının ölçülemez derecede küçük bir olasılık olduğu konusunda hemfikirler. Bence bir nevi bilgi toplama aygıtıydı o ve onlar da gelip geri aldılar."

"*Onlar* mı?" diye dudak büktü direktör.

Keyes sözlerini yinelemeye meraklı değildi. Gözlerini kasanın zeminine indirdi. "Bence uzaylı varlıklarla uğraşıyoruz efendim. İnsan dışı varlıklarla."

Direktör buz gibi bir sesle konuştu, "Küçük yeşil adamlara inanmam. Başkan da inanmaz."

Keyes uzatmadı. "Peki, insanlar tarafından alındı ise," dedi kesin bir şekilde, "onları yakalayacağız. Şu anda sahada iki yüz ajanımız var, elli tanesi de yolda ve bir grup uzman da deliller üzerinde çalışıp nöbetçileri sorguya çekiyor."

"Harika!" dedi direktör, D-8 Cat marka bir dozerin bile yerinden kımıldatamayacağı kadar devasa bir alaycılıkla. "Ajanlar şimdilik senin şüphe götürür komutan altında kalacaklar. Ancak başkanla ve Milli Güvenlik Konseyi'yle bu sabah gerçekleştirdiğim aşağılayıcı toplantıdan sonra Dredneau soruşturmayı devralmak üzere göreve çağırıldı."

Keyes kulaklarına inanamamıştı. "Paul-Paul Dredneau? Efendim, elmas Sıfır Erişimli Kırmızı Hat Sırrı olarak smıflandırılmış durumda! Dredneau Kanadalı, hem de *Fransız* Kanadalı. Bir de üzerine deli, düzenbaz, sahtekâr, nam saldığı üzere..."

"*Başkanın* talimatı üzerine," diye sözünü kesti direktör, "Dredneau soruşturmadan sorumlu. *Sen* işini yapmış olsaydın, başkan ve Milli Güvenlik Konseyi onun hizmetlerine ihtiyaç duymayacaklardı."

"Affınıza sığınarak belirtmek isterim efendim, benim kanım adamın gösterişçi bir budala, güvenilmez ve bütünüyle yetersiz olduğu yönünde."

Dredneau açık kasa kapısının önünde duruyordu ve mırıldandı, "*Sizin* kamlarınızın, Bay Keyes, ne denli zayıf olduğu açıkça ortaya çıkmış durumda."

Dredneau erken dönem Alfred Noyes kılığındaydı: uzun, bordo bir trençkot, çene kısmında fırfırlı danteli olan sakız gibi beyaz bir gömlek, geyik derisi pantolon, yağlı deri yarım boy çizme ve Paris'ten düzineyle sipariş ettiği –yine sakız gibi beyaz– ipek eldivenler. Bir elliden anca iki üç santim uzun boyu ve hafifçe çarpık bacaklarıyla bir on dokuzuncu yüzyıl eşkıyasından ziyade züppeye dönmüş bir jokeye benziyordu.

Bir anlığına şaşıran direktör onu selamlamak üzere elini uzattı. "Dredneau. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Dredneau direktörün elini dikkate almadan eğilerek selam verdi. "Paul-Paul Dredneau hizmetinizdedir, efendim. Anladığım kadarıyla," Keyes'e gözlerini dikti, "meydana gelen güvenlik zaafı, pek değerli bir mücevherin esefle kaybıyla sonuçlanmış."

"Ayın otuz biri öğlen 12 ile Nisan'ın ikisi gece 1 arasında bir zamanda çalınmış. Zaten bilgilendirilmiş olacağınız üzere, kilitli bir kasadan, beş ayrı ve oldukça karmaşık alarm sistemini alt etmek ya da atlatmak suretiyle çalınmış olduğu görülüyor."

"Ne kadar da *kafa karıştırıcı*," dedi Dredneau yapmacık bir gülümsemeyle. "Neyse ki New York'ta Paskalya Geçit Töreni'ne terörist saldırı planına ilişkin ağır bir vakayı tamamlamakla meşguldüm, şükür önlendi şimdi, böylelikle başkanınızın acil çağrısına atik bir şekilde icabet edebildim. Ancak eldeki vakaya kabiliyetlerimi yöneltmeden önce müsaadenizle size yardımcım, korumam ve uşağım Roshi İgor'u tanıtmak isterim."

Ne direktör ne de Keyes kasa kapısının dışında dikilen İgor'u fark etmişlerdi, şaşırtıcı bir gafletti bu. İgor ismini duyunca içeri girdi. Yüz seksen kiloluk yoğun bir kas yığını olarak el bilekleri, saçaklanmış palto yenlerinden dışarıya uzanan maun rengi dört çarpı dörtler gibiydi ve boynu da kızılağaç kütüğüne benziyordu. Öte yandan İgor'un gözleri cüssesinden daha azametliydi. Alnının Neandertal eğiminin hemen altında yer alan gözleri, uçları kesik çift namlulu bir on iki kalibreliğin namlu ucu gibi görünüyordu.

Dredneau konuştu, "İgor yalnızca adını tanır ve az miktarda komut alır ancak her türlü reddedilme, düşmanlık duygularına karşı aşırı hassasiyeti... Hayır!" diye bağırdı direktör elini İgor'a uzatırken. "El sıkışmasına izin vermiyorum. Gücünün farkında değil. Beyzbol topunu frizbiye çevirdiğine şahit oldum."

Keyes asabi asabi güldü. "Bunu kendin mi yaptın yoksa Hollywood'dan mı kiraladın?"

Direktör aceleyle konuştu, "Yoo, bana bayağı zeki gibi göründü."

Dredneau gülümsedi. "Zekânın göreliğini takdir edeceğinize eminim," dedi yine Keyes'e gözlerini dikerek.

Keyes, "Belki de arkadaşının zayıflıklarını daha sonra konuşsak ve dikkatimizi *zaten* eksiksiz bir biçimde sürdürülmekte olan soruşturmaya çevirsek isabetli olacak."

İgor devasa boyuttaki elleriyle kaba etlerine vurmaya başladı.

"Hayır!" diyerek komut verdi Dredneau.

İgor vurmayı derhâl kesti.

"Tanrım, bu da neydi şimdi?" dedi direktör.

"İgor'a duygularını bana hareketlerle ifade etmesini öğrettim.

Bay Keyes'in makat olduğunu düşünüyor." Dredneau direktöre gülümsedi. "Zannederim biz geldiğimiz sırada siz de benzer bir kavrayışınızı paylaşmaktaydınız."

Keyes Dredneau'ya doğru bir adım attı, İgor da Keyes'e doğru bir adım attı.

"Dur!" diye talimat verdi Dredneau. Durdular. "Ciddi bir durumu bir parça yatıştırsa da bu kadar oyunbazlık ve şakacılık yeter. Beyler işe dönüyoruz ve benim işim de bilgi ve çıkarım. Öncelikle biraz bilgi. Mücevher olarak açık bir değerinin olmasının yanında elmasın önemi nedir?"

"Aslına bakılırsa," dedi direktör, "bilmiyoruz. Buraya incelemek için getirmiştik. Elmas kusursuz bir küre biçiminde ancak bizim belirleyebildiğimiz kadarıyla herhangi bir kesimden ya da işlemden geçmemiş. Bilim adamlarımızın dediğine göre doğal yollardan meydana gelmiş olma ihtimali ölçülemeyecek kadar küçük."

Dredneau yukarı, âdeta uzaya doğru bakarak konuştu, "Evrenin başka bir bölgesinden gelmiş olabileceği olasılığını hesaba kattınız mı?"

"Elbette," dedi Keyes alaycı bir edayla. "Güvenliği yalnızca insan dışı bir istihbarat atlatmayı başarabilirdi."

Dredneau yukarı bakmayı sürdürerek yumuşak bir sesle konuştu, "Elbette yanılıyorsunuz, Bay Keyes." Kasa tavanındaki belli belirsiz bir daireye işaret etti. "İleri teknolojiye sahip uzaylı türlerinin bir üyesi, bildiğimiz tuvalet pompası gibi görünen bir nesneyle tavandan asılmayı gerekli görmezdi."

"Boktan zırva," dedi Keyes.

Dredneau onu duymazdan geldi. "Bu olayda yalnız iki unsur gerçek anlamda ilgimi çekiyor. Birincisi elbette hırsızın alarmı çalıştırmadan kasa kapısını açmayı nasıl olup da başardığına dair uygulamaya yönelik soru."

"Bekliyoruz," diyerek araya girdi Keyes.

Dredneau onu duymazdan gelmeyi sürdürdü. "İkinci soru ise felsefi." Dredneau kolunu gösterişli bir biçimde, altın külçeleri istiflenmiş kasa duvarlarının etrafında gezdirdi. "Nasıl bir adam, silme altından bir kasaya girip de onun ötesindekini görme serinkanlılığına sahip olabilir?"

"Evet, aynen," dedi Keyes yapmacık bir neşeyle, "bu *hakikaten* de göz alıcı bir tahlil ancak biz daha çok *kimin* hırsız olduğu gibi şeylerle uğraşıyoruz."

Dredneau bıkkın bir edayla, "*Onun* çıkarımını yaptım zaten," dedi.

"Ne diyorsun!" dedi direktör, "söylesene be adam!"

"Bizimle taşak geçiyor efendim," dedi Keyes.

"Hırsızın adı," Dredneau durdu, "İsaiah Kharome. Kamp karavanlı kamyonetle dolaşan bir cins gezgin vaiz ve ne idüğü belirsiz dinî broşür yayımcısı rolü yapıyordu ya da belki de hâlâ yapıyor ama anlaşılan eski bir büyü tarikatının üyesiymiş."

Keyes sordu, "Bunu *hokus pokusla* buradan çıkarıverdin, ha?"

Direktör Keyes'e talimat verdi, "Araştır bunu."

"Efendim," diye itiraz edecek oldu Keyes, "şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hemen."

Keyes Dredneau'ya döndü. "Nasıl olup da tavandaki belli belirsiz bir daireye bakıp da bunun bir tuvalet pompası izi olduğunu belirlemekle kalmıyor bir de hırsızın kimliğinin ve girdiği kılığın *çıkarımını* yapabiliyorsun?"

"Çünkü ben bir dâhiyim," dedi Dredneau. "Ve şimdi, kabiliyetlerimi tazelemem gerekiyor. Onu bulursanız, bana lütfen bu civardaki tek düzgün kalacak yer olan Albuquerque'deki Turkuaz Hilton Oteli'nden derhâl ulaşınız. Bu arada güvenlik düzenlemelerinin ayrıntılı ana hatlarını ve ayrıca kasanın planlarını gönderiniz. Danışacak başka bir şey olması durumunda müsait olacağım. İyi günler, beyler." Topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru ilerlerken, İgor'u almak üzere durdu.

Keyes direktörle konuştu, "Bu İsaiah Kharome karavanlı kamyonet zırvalığını telsize koymamı gerçekten istemiyorsunuz, değil mi? Herkes Dredneau'nun kibrinin bir hayaletini mi arayacak?"

Direktör patladı, "Lanet olsun, *evet! Araştır* dedim. Bu konuda başkanın götünü sıkıştırıp tartışma çıkaracak hâlim yok. Beğenemediysen Bay Keyes, o zaman madem *sen* batırdın *sen* düzelt bakalım."

Melvin Keyes üç telefon görüşmesi yaptı. İlki İsaiah Kharome için sadece örgüte yönelik bir bülten yollamak içindi. Sonra İsaiah Kharome ve Paul-Paul Dredneau üzerine olan bütün kayıtları kontrol etmesi için kişisel asistanını aradı ve ona ayrıca Dredneau'ya güvenlik sistemi şemalarını göndermesi ve gün içinde bir Seabrooke temsilcisinin uğrayacağını söylemesi talimatlarını verdi. Üçüncü görüşmesi ise Kaliforniya'daki Gurry Debritto ile oldu.

"Evet?" diye telefona cevap verdi Debritto.

"Ben Keyes. Müsait misin? Sadece benim için."

"İlginç bir şeyse evet."

"Bir sorgu. Biri ya söylediğinden fazlasını biliyor ya da beni oyalıyor."

"Bu ilginç değil."

"Eğer soruşturmaya ilişkin bir nesneyi ele geçirebilirsen çeyrek milyon ve fazlası da olabilir, mesela on milyon."

"Nasıl bir nesneymiş bu?"

"Sen kabul edene kadar daha fazla konuşamam."

"Bir sorgulama için yirmi beşlik ha? İnanılmaz derecede gönülsüz, iyi korunan ya da tehlikeli biri olmalı."

"Bu gece 8'de Albuquerque'de konuşabiliriz. Mama's Kafe'de."

"Yarısı peşin, her zamanki gibi. Cayman hesabına. Hesap numarası sende var."

Keyes güldü. "Emeklilik için para biriktiren birini gördüm mü seviniyorum."

"Bir şey biriktirdiğim yok," ddi Debritto ve telefonu kapattı.

Telefon kulübesi, çölde gün doğumu vaktinde dondurucu derecede soğuktu. Daniel'm daha numarayı çevirmesine kalmadan nefesi camı buğulandırmıştı.

Volta üç çalıştan sonra telefonu açtı.

"Birleşik Ocak Tamircilik."

"Selam," dedi Daniel dişleri neredeyse takırdayarak.

Volta yanıt vermedi.

"Aldım," dedi Daniel.

"Öyleymiş, duyduk," dedi Volta yumuşak bir sesle. "İyi."

"Sorunlar çıktı."

"Sorunlar olabileceğini biliyordun. Genelde olur."

"Hâlâ da var," dedi Daniel. Sesi gergin, kesik kesik çıkıyordu.

"Ben de öyle tahmin ettim," dedi Volta. "Varlıklarını yani, özelliklerini değil. Neymiş onlar?" Yumuşak. Sabırlı.

"Nasıl yaptım ben bunu?" diye aniden soruverdi Daniel. "Senin bilmen lazım."

"Kuşkusuz, onu hayal ettin."

"Kuşkusuz mu? *Hiç* mi kuşkun yok? Hayır, benim kuşkularım var. Bu seni memnun eder herhâlde."

Volta yanıt vermedi.

Daniel konuştu, "Ben mi onu hayal ettim yoksa o mu beni bilmiyorum."

"Yanıma gel. Aradaki farkı anlamanda yardımcı olabilirim belki."

Daniel ürperdi. "Hayır. Ne dediğimi bile anlamıyorsun. *Senin* onu görmene *gerek* yok. Benim var. Onu görmem gerekiyor. Artık benim sorumluluğumda. Onun içini gördüm ve dahasını da görmeliyim çünkü bunu istiyor."

"Hiçbir zaman Elmas'ı sorumluluğum olarak düşünmedim," dedi Volta. "Onu benim *alacağım* olarak düşündüm. Bu konuda ikimizin de kazanılmış hakları var. Ben yalnızca senden benim hakkıma saygı göstermeni istiyorum."

"Ben de onu yapmaya çalışıyorum işte, anlamıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum," dedi Volta.

"İçini görebilmek için onunla beraber yok olman gerekir, görmek istediğini görmek için, hatta görmek isteyip *istemediğini* bilebilmek için."

"Yargına saygım sonsuz Daniel ve ilgine de içtenlikle teşekkür ediyorum ancak bu kararı kendim vermeyi tercih ederim."

Daniel parmağının ucuyla buğulanmış cama düzensiz daireler çizdi.

"Beni görmeye gel," dedi Volta nazikçe. "Acele etme. Kayıp olduğunu daha yeni fark ettiler. Bildiğimiz kadarıyla, sen temizsin. Eğer çok karmaşık bir durum olacaksa, ben de sana gelebilirim. Ne zaman, nerede söyle yeter."

Daniel hızla cevap verdi, "Şu anda düşünemiyorum. Donuyorum. Sonra tekrar arayacağım." Telefonu kapattı.

Volta ahizeyi dikkatle yerleştirdi. Gözlerini kapatıp yavaş yavaş nefes aldı. "Onu kaybettin," dedi.

JENNİFER RAİNE'İN TEDAVİ GÜNLÜKLERİ
2 NİSAN (AKŞAM)

Adım Jennifer Raine, Malinche Cortez Gökkuşağı, Sandra Dee, Emily X, Desiree Knott. Ah kalbim, sen delisin delisin, değil mi kızlar?

Bugün öğleden sonra Doktor Putney bana daha agresif yaklaşmaya çalıştı. Şaşırmadım. Erkeklerin bana iki tepkisi vardır, ya kavga et ya da kaç. Ona babam öldüğünde bende kalan yıldırım çarpması izinden bahsediyordum. Omurgamın en altında, şekli aynı yıldırım şeklinde. Ona diyordum ki ben ölmedim çünkü yıldırım beynime çarptığında ve omurgamı vurduğunda belim tekneye değiyordu, bu da beni kurtarmaya yetti. Yani ben yıldırımı suçlamıyorum. O yalnızca gölün tabanına ulaşmak ister. Bağlantıyı kuramadığında da kalkıp geri dönmez.

Neyse, Doktor Putney izle ilgili üzerime geldi ama büyük hata yaptı. "İzin yok, Jennifer," dedi.

Ben de kalktım, arkamı döndüm, gri önlüğü kaldırdım ve kafamdan geçirip çıkardım. Başka bir giysi yoktu üzerimde. Bedenimi kendime yakın severim. Çıplaklık en büyük güçlerimden biridir. O seksi kadın numaralarından bahsetmiyorum, hani yavaş yavaş dönerler, kollarını çapraz

yapıp kıvırta kıvırta elbiseyi kaldırır sonra da yere atıverirler. Seksi olmak konusunda pek başarılı değilimdir. Ama nasıl çıplak olunacağını iyi bilirim, öyle çıplak olurum ki bedenimi bile göremezsiniz.

Doktor Putney her zaman çiğnediği kurşun kalemi yutayazmış olmalı çünkü kurbağa gibi vırakladı, "Jennifer, giysini giy."

Ona dedim ki, "İzime bak." Sağ elimi arkama doğru uzatıp izime dokundum, nereye bakacağını anlasın diye.

Doktor tedirgin olmuş, gerilmişti. "İz yok," dedi, sanki çocukla konuşuyormuş gibi her bir sözcüğün üzerine basa basa. Ben Mia'yla bile öyle konuşmuyorum.

Orada öylece, öylesine çıplak durdum ki izin parlamaya başladığını hissedebiliyordum. Sonunda masasından kalkıp geldi, önlüğümü yerden kaldırıp bana uzattı. Gözlerime baktı –benim düşündüğümden çok daha büyük bir cesaretle– ve gerçek bir nezaketle konuştu, "İz yok. Artık giysini giy. Lütfen."

O "lütfen" ile ima ettiğini kasıklarına bakarak teyit ettim, kallavi bir ereksiyon hâlindeydi.

"Ben izimi gösterdim," dedim ona. "Şimdi de senin aletini göreyim. Haydi takılalım biraz, Doktor."

Kendimi tutamamıştım. Ama onu korkuttum, ona doktor olduğunu hatırlatmıştım. Kadın Hastayla Uygunsuz Durum.

"Hayır," dedi. "Bu seans burada bitmiştir." Ve odadan çıktı. Daha çok kontrollü bir fırlayış da denilebilir. Kapıda dönüp şöyle dedi, "Erkeklere olan duygularınla ilgili yazmalısın."

Erkeğine göre değişir, Doktor. Ve bana göre.

Daha gözlerini dahi açmadan Volta telefonun çalışından iç hat olduğunu anlamıştı. Muhtemelen Güleç Jack ya da Ellison'du. Ahizeyi isteksizce kaldırdı. "Birleşik Ocak Tamircilik."

"Pes edip uyuduğuna sevindim." Arayan Jack'ti.

"Pes etmedim. Aradı."

Güleç Jack bekledi. "Ee?"

"Bilmiyorum. Daha doğrusu, o bilmiyor. Sanırım Elmas onu etkisi altına almış. Tekrar arayacağını söyledi."

"Neredeymiş?"

"Söylemedi. Sesi telefon kulübesinden geliyor gibiydi, yani tahminimce yolda, hareket hâlinde."

Güleç Jack bir an için sessiz kaldı. "Sen beni aramadığına göre, onu kendi hâline bırakıyoruz diye anlıyorum. Ya da tamamen bırakıyoruz."

"Şimdilik böylesi daha iyi bence," dedi Volta. "Başka bir seçeneğimiz de yok aslında."

Jack iç geçirdi. Kötü haber vermekten nefret ederdi. "Şimdi bir seçeneğimiz var. Paravan kılığını öğrenmişler, kamyonetin modeli ve plakası dışında her şeyi."

Volta sandalyesinde doğruldu. "Nasıl?"

"İnanmayacaksın."

"Olan her şeye inanırım."

"Bizzat başkan, gerçi astroloğunun dolduruşuna gelen karısı baskı yapmış diyorlar ama o tuhaf Dredneau'yu göreve getirmeleri konusunda ısrar etmiş. Güvenilir bir kaynağın dediğine göre herif tavandaki pompa izinden *çıkarım* yapmış."

"Dudak uçuklatan bir çıkarımmış doğrusu."

"Evet," diye onayladı Jack, "ben de öyle düşündüm. Tabii bu Dredneau hakkında fazla malumatım yok, on dokuzuncu yüzyıldan çıkmış gibi giyindiği, dramatik bir sezgisi olduğu ve besbelli işini bildiği dışında. Tam sana göre bir herife benziyor."

Volta düşünüyordu. "Böyle bir çıkarın olasılık dışı. Hemen şifreyi değiştir. Kahretsin, bir ay önce değiştirmeliydim. Ama frekans rotasyonu kalsın."

"Madem hattımıza girdiler, biz de kulaklarına biraz bok çalalım bari, ne dersin?"

"Ve bir de Daniel'la aramızda bir ara bulucuyu hazır etsek iyi olur. Açıkça söylemedi ama bana güvenmiyor."

"Vahşi Bill."

"Ben de onu tercih ederdim ama beş aydır haber almıyoruz ondan."

"Ben yapayım," dedi Jack. "Ya da Dolly."

"Sağol Jack, ama sen bize Dredneau işinde lazımsın, Dolly de Shamus'a bakıyor, gerçi o da iletişimi koparmış gibi. Bir kumar oynayalım. Charmaine'e ne dersin? Daniel'ın içinde bir teli tıngırdatmış gibi sanki."

"Ara bulucu dedin sandım, razı edici değil."

"Ara bulucu dediğin pek çok role bürünebilir. Hangisinin uygun olacağını bilmediğimize göre, olasılıkları geniş tutmanın ne sakıncası var?"

"Tamam yahu," dedi Jack Volta'nın alınganlığını fark ederek, "ben ikna oldum."

"Bu işler için yaşlanmışım, Jack. Ve galiba bundan memnunum da."

"Duygularına katılıyorum. Beni de al yanına."

"Tabii, eğer bu iş bittikten sonra ikimizden geriye bir şey kalırsa. O zamana kadar da yeni bir telefon bekleyeceğim, sen ve ihtiyacın olan biri daha bizim şu şifreci Kanadalı'yı kuşatın, Jean'i görev için müsait tutun, Ellison da gerisini halletsin. Benim tahminim şifrenin uçurulduğu yönünde ama paravan kimlikte bir delik oluşmuş olabilir. Her ihtimale karşı tersten de al. Ashley Bennington'a o işi ver. Ve Lyle'a."

"Başka bir şey?"

"Benim aklıma başka bir şey gelmiyor, senin?"

"*Yapacak* bir şey gelmiyor da," dedi Jack, "merak ettiğim bir şey var."

Volta ne olduğunu biliyordu. "Jack, çekinmene gerek yok."

"Daniel işi nasıl başardığından hiç bahsetti mi?"

"Sordum. O da aynen şu yanıtı verdi: 'Hayal gücümü kullandım.'"

"Gerçekten, seninle beraber emekli olmayı nasıl istiyorum bilsen. Şöyle güzel bir alabalıklı gölde teknenin içinde akıntıya kendimi bırakmak ve sihirle ve bu sanatın gizemleriyle ilgili bana anlatacaklarını dinlemek."

"Elimden geldiğince anlatırım."

"Hı-hı," dedi Jack. "Gerisi için de hayal gücümü mü kullanacağım?"

"Aradığında Daniel'a sorarım," dedi Volta.

* * *

Roshi İgor, yani asıl adıyla Roger Kingman pizza yiyordu, otelin spesiyali Navajo Jumbo: salam, İtalyan sosisi, ançuez ve sosis, iki yüz elli gram rokfor peynirin altına ince ince dilimlenmiş şarımsak. Roshi İgor yemeğinden pek memnundu. Ama masanın diğer ucundaki Dredneau hiç değildi. Güvenlik planlarından başını kaldırdı. "Hakikaten, Roger, gözlerim sulanmaya başladı artık."

"Affedersin patron," diye hırıldadı İgor. Kanepeye geçti.

Dredneau bordo şarabını yudumladı. İsaiah Kharome'un nöbetçileri nasıl geçtiğini çözmüştü. Sinir gazı belli ki felç yanında tam hafıza kaybına da neden oluyordu. Alarmları nasıl açtığını bilmiyordu ancak Dredneau'nun elektronik uzmanı, her alarmın bir şekilde atlatılabileceğine temin etmişti onu. Böylece geriye kasa kalıyordu ve onun için de daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Keyes, Seabrooke tasarımcısının gece yarısına kadar gelmiş olacağını söylemişti. Dokuz dakika geçmişti bile. Ve radyo ekranından da arama gelmemişti, bu da demek oluyordu ki yayın kesilmişti. Şifre ya da frekans rotasyonu

yapıldıysa çıkarımsal güçlerindeki ani kayıp için inandırıcı bir açıklama bulması gerekecekti. Bu ihtimalden hoşlanmamıştı. Sinirle, altın ve fil dişinden enfiye kutusunu açıp narin bir tutam çekti. Tam uçuk pembe ipek mendiline hapşırdığı sırada telefon çaldı. Açmadan önce bir kez daha çalmasını bekledi ve yanıtladı, "Paul-Paul Dredneau."

Resepsiyonist arıyordu. Seabrooke'tan gelen adam aşağıdaydı.

"Elbette," dedi Dredneau. "Yukarı gelebilir."

"Kasacı herif mi?" diye sordu İgor. Pizza sosundan kalan son damlayı parmağının üzerinden yaladı.

"Birazdan burada olur. Ve Roger, fazla rol kesmene gerek yok, haberin olsun."

"Aptal olmak çok sıkıcı."

"Eminim öyledir. Biraz sebat."

Kapı çalınınca İgor başını o yana döndürdü. "Ben açayım mı?"

"Hayır. Bu durumda gözdağı vermenin bir işlevi yok. Sen otur ve dinle."

"Paul-Paul Dredneau?" Gurry Debritto kararsızca gülümsedi, kemik çerçeveli gözlüğünün ardından gözlerini kırpıştırıyordu.

"Benim," deyip eğilerek selam verdi Dredneau. "Siz de dört gözle beklenen Bay Sahlin olmalısınız."

"Evet efendim. Seabrooke'tan." Elindeki siyah bond çantasını birkaç santim kaldırdı, sanki kanıt sunarmış gibi.

Dredneau İgor'u tanıttı, Debritto'ya ne içeceğini sordu ve masada çalışmayı önerdi. Otururken konuştu, "Kasayı incelediniz sanırım?"

"Evet efendim, birkaç saat önce." Debritto hâlen ayakta durarak bond çantayı masaya koyup şifresini çevirmeye başladı.

"Bir ön hükme varabildiniz mi?"

"Notlar aldım, fotoğraflar var ancak onları sizin talep ettiğiniz plan çizimleriyle eşleştirmek faydalı olacak."

"Elbette. Sabırsızlığımı mazur görün ancak başkan konunun aciliyetini belirtti."

Debritto çantanın kapağını açtı, çıkardığı ince bir dosyayı Dredneau'ya uzatırken açıkladı, "Bunlar çıplak yapısal hâlinin planları ve bunlar da..." çantanın içine uzandı, "alarmları içeriyor."

Dredneau dosyanın kapağını parmağının ucuyla bir çırpıda açıverdi. Önüne çıkan boş sayfaya bir tepki gösteremeden Debritto adamı ensesine sert bir vuruşla bayılttı.

İgor kanepeden kendini kurtarmakla meşgulken susturuculu .357'den çıkan kurşun kafatasını parçaladı. Bir anlığına kararsızca sallandı, sanki yeniden otursam mı diye düşünür gibi, sonra bir

kurşun daha göğsünü lime lime edince yeniden kanepeye devrildi. Hâlâ yerinden kalkmaya çalışıyordu ama Debritto hızla odayı aşıp adamın işini tamamen bitirdi.

Dredneau on dakika sonra gözlerini açtığında ilk gördüğü, ona doğru döndürülmüş bond çantaydı. Yukarı kaldırılmış kapağa kayışlar yoluyla özenle dizilmiş ışıl ışıl parlayan bir dizi alet bulunmaktaydı, neşterler, penseler, makaslar ve paslanmaz çelikten, uzun akupunktur iğneleri. Çantanın en dibinde ise, çeşitli türlerde ilaç şişelerinin ve şırıngaların yanında bulunan ufak, derli toplu bir ölçüm cihazından bir kablo uzanmaktaydı. Sersemliğini üzerinden atamamış hâlde kabloyu takip ederek uyluğunun içine yapıştırılmış elektroda devam ettiğini gördü. Çıplak olduğunu fark etti, elleri iskemlenin arkasında bağlıydı, ayakları arkaya çekilip iskemlenin köşebentlerine bağlanmıştı. "Roger..." diye inledi.

"Roger biraz rahatsız," diye fısıldadı Debritto kulağına. "Bir daha ses çıkarırsan, cezasını çekersin. Biz profesyonel insanlarız Dredneau, sen ve ben. Kaybettiğini bilecek kadar zekân olduğuna inanıyorum. Gördüğün üzere yalan makinesine bağlısın. Sorularıma karşılık gerçeği söyleyeceksin. Reddedersen ya da yalan söylersen bedeninden bir parça koparırım, diz kapaklarından birini mesela ya da bir göz, bir testis, bir parmak. İşimi bilirim, buna canıgönülden inan. Kafa ve gövdeden ibaret kalana dek bıçakla oya oya insanları otuz saate kadar canlı tutmuşluğum var. Yine de reddedersen, bir şey fark etmeyecek çünkü o zaman da halk arasında gerçeklik serumu olarak bilinen pentotal kullanacağım. Bu enjeksiyona başvurmak zorunda kalmamayı tercih ederim, çünkü o durumda bilgi aksa da yer yer bozuk oluyor. Eğer beni pentotal kullanmaya zorlarsan, peşinde olduğum bilgiyi almamla beraber sana ona göre muamele ederim. Ayrıca, sesini medeni konuşma tonunun üstüne *bir kez* olsun yükseltirsen, ki o da Hilton'un akustik tasarımı göz önüne alındığında boşuna olacaktır, dilini keserim, ilkel kafa sallama yöntemiyle işimize devam etmek zorunda kalırız. *Lütfen*, o efsanevi zekânı kullan. Yalnızca gerçekle yalan arasında değil yaşamla ölüm arasında da bir seçim yapmak durumuyla karşı karşıya olduğunu anlıyorsundur."

Drednau başıyla onayladı.

"O zaman ilk soru: Elması kim çaldı?"

Tir tir titremekte olan Dredneau dudağını ısırdı.

Debritto kendi kendine konuştu, "Beni duymadı herhâlde. En iyisi kulak zarını bir kontrol edeyim." Dredneau'nun üzerinden uzanıp çantadan uzun gümüş bir iğne aldı.

Dredneau titrek bir sesle konuştu, "Nasılsa öldüreceksin beni."

"Dinlemedin galiba bayım. *Profesyonel* dedim ya? Profesyonel biri mutlak surette gerekli olmadıkça asla öldürmez. Senin durumunda, böyle bir gereklilik yok. Bütün istediğim, bulma görevini aldığım şu elmasa ilişkin bilgi."

Dredneau başını olumsuzca salladı.

"Elbette," diye fısıldadı Debritto. "Aslında şu hâlini dikkate alınca haklısın, neden benim sözüme itimat edesin ki? Şu yalan makinesine bir bak." Debritto, Dredneau daha rahat görebilsin diye çantayı eğdi. "Son model bir makine bu. İğneyi izle, kırmızı alan yalanı belirtiyor. Adın Paul-Paul Dredneau mu?"

Dredneau dudaklarını yaladı. "Evet."

İğne oynamadı.

"Hiç adam öldürdün mü?"

"Evet."

İğne kırmızı bölgeye zıpladı.

Debritto hafifçe kıkırdadı. "Ben de ihtimal vermemiştim. Yeni soru: Eşcinsel misin?"

"Hayır."

İğne tereddütle kırmızı bölgeye yakın oynadı.

"Bak şimdi, bu ilginç işte. Derin bir cinsel muğlaklık barındırıyorsun gibi görünüyor." Dredneau'nun kasığındaki iğneyi, sanki karışıklığın konumunu belirtiyormuş gibi işaret etti. "Soruyu başka türlü sorayım: Bir erkekle cinsel ilişkide bulundun mu?"

"Hayır."

İğne kırmızıya vurdu.

Debritto kıkır kıkır güldü. "Hah! Kaç tane?"

"İki. Gençken."

Makine yanıtı doğruladı.

"Kadınları da sorabilirim ama gerçekten de seni aşağılamak derdinde değilim ve eminim sen de şimdiye dek makinenin ayırt etme kabiliyetini anlamışsındır. Gelelim, benim demek istediğime." Debritto iğneyi masaya koydu ve elektrodu hünerli bir el hareketiyle Dredneau'nun bacağından çekip kendi el bileğine tuttu. "Bilek içi aslında uyluktan daha hassastır ama ellerinin bağlı kalması gerektiğinden başka seçeneğim yoktu. Şimdi ben beyanatımı yaparken sen de iğneyi izle."

Duraksadı, ardından sakin bir resmiyetle konuştu, "Eğer bana doğruyu söylersen seni öldürmeyeceğim ve sana herhangi bir zarar vermeyeceğim. Eğer doğruyu söylemezsen, acılı bir ölüm seni bekliyor olacak."

İğne kıpırdamadı.

"Gördün mü? Doğru." Yeniden elektrodu Dredneau'nun uyluğuna yapıştırdı ve paslanmaz çelik iğneyi masadan alıp ucunu kendi işaret parmağında gelişigüzel denemeye başladı. "Tekrar ediyorum: Elması kimin çaldığını biliyor musun?"

"Evet."

"Çok güzel. Gerçekler her zaman güzeldir, değil mi? Peki, kim çaldı?"

"Adı İsaiah Kharome."

İğne kırmızı kenarda kıpırdadı.

"Kısmi olarak doğru gibi görünüyor bu. Ben tam doğruyu sordum."

Dredneau peltekçe konuştu, "Galiba takma ismi; yapay bir kimlik oluşturulmuş."

"Devam et."

"Bu bir varsayım."

"Tamam."

"Adamın gerçek adı Daniel Pearse."

Debritto sordu, "Makine doğruluyor ya da en azından gerçeğe uygun bir varsayım. Bu varsayıma ilişkin dayanağın nedir?"

Dredneau'nun ensesinden aşağı damla damla terler akıyordu. "Bir şifreyi kırdım, aşırı derecede zor bir şifreyi. Radyo yayınlarından. Neredeyse sekiz ayımı aldı. Şifreyazım dedektifler için çok faydalı bir yetenek. Dünyanın dört bir yanındaki dinleyicilere şifreli radyo yayınlarını takip etmeleri için para ödüyorum. Şifrelerin çoğu ıvır zıvır şeyler, bir bakışta sökülüyor. Bu ise kışkırtıcı bir şeydi, şu dönüşümlü şifre denenlerden. İşletimsel ilkeleri ayırt etmek şöyle dursun, daha herhangi bir frekans sayımı oluşturabilmek için bile devasa bir örneklem toplamam gerekti; ardından şifre dizileri geldi."

"Çok iyi gidiyorsun. Çalışmana hayranlığımı belirteyim, bir profesyonelden diğer profesyonele. Peki, bu şifre dizileri nelermiş?"

"Kısmi panagramlar, tam bir dizi yatak odasındaki valizimde var."

"*Mükemmel.* Bu İsaiah Kharome-Daniel Pearse kime çalışıyormuş?"

"Bilmiyorum. Bir varsayımım var. Tarzlarına ve tuhaf metinsel göndermelere dayalı. Bir simyacı ya da sihirbaz topluluğu olmalı."

"Gizli bir cemiyet mi?"

"Olabilir."

"Ulusal, ırksal, siyasi bağlantı yok mu?"

"Belki anarşistler."

"Böyle bir topluluğun varlığına dair bazı dedikodular hep dönegelmiştir."

"Şifrenin zorluğuna bakılırsa, son derece dikkatliler."

"Göreceğiz. Gelelim Daniel Pearse'a, niye onun adı varsayım?"

"Çünkü ilk yayınlarda 'Danny Oğlan'dan bahsediliyordu, sonra 'Kharome' olarak değiştirdiler. Bir gece öylesine bakınırken 'Kharome'u yine şifre dizisine göre ters çevirdim ve DPearse'e denk geldim. Mantıken önceki Danny Oğlan atfından yola çıkınca D'nin Daniel olması muhtemeldi. Interpol'den yerel polis istasyonlarına uzanan bilgi ağımdan Daniel Pearse ve İsaiah Kharome'u taradım ve *işte*! Bir Daniel Pearse vardı ama İsaiah Kharome yoktu. Ya da ilk başta bir Bay Kharome yoktu. Sonra ehliyet ve kredi kartı ekranlarında görünmeye başladı. Belli ki birileri bir kimlik inşa etmekle meşguldü."

"Bu Daniel Pearse'dan bahset bakalım."

"Dosyası, şifre dizileri ve frekans tablolarıyla beraber valizimde. Olan pek az bilgi de epey kışkırtıcı. On dört yaşındayken bir bomba kurulumu esnasında annesi Annalee Pearse ölmüş ve Daniel de ağır yaralanmış. Birdenbire pahalı avukatlar çocuğu temsil eder olmuş ve sonuçta çocuk, kim oldukları şüpheli birtakım akrabaların vesayetine verilmiş. Ondan sonra..."

"Dur!" dedi Debritto. Umarım bu konuda haklısmdır, bayım. Bir karışıklığı çözmeye başlıyorum. Annesini ben öldürdüm."

Dredneau gergince konuştu, "Bendeki raporlar bomba hatası diyor. Bir kontrol et, lütfen."

Debritto kulak asmadı. "Alelacele bir işti. Onu öldürmeyecektim aslında, yalnızca durduracaktım. İşi önleyecektim. O salaklar cezalandırmak falan istemiyor. Yani polisin bile bilmesini istemediler. *Nedenini* söylemediler tabii. Ama Livermore'da adı sanı olmayan bir dar sokakta bomba ne demek? Laboratuvara sızmak için bir yanıltmaca olmalıydı. Kamuoyunun haberdar olması nükleer menfaatlere zarar verebilirdi. Kendi saha ajanlarına bile bırakmadılar işi. Beni göreve çağırdıklarında, bir şey ayarlamayı falan bırak oraya zamanında varmak bile sıkışık olacaktı. Zar zor yetiştim. Kadın elinde bombayla geldiğinde ara sokağın üzerindeki depo çatısına daha yeni varmıştım. Silahımı çektiğimde hareketi fark etti. Koşmak için döndü, birine seslendi. Bacaklarına nişan almıştım ama tam ben tetiği çektiğim sırada ıslak kaldırımda ayağı kaydı, mermi de bombaya isabet etti. Sağ kulağımda yüzde yedi duyma kaybı oluştu."

"Tabii ya," dedi Dredneau bezgin bir sesle. "CIA. Beni tuzağa düşüren Keyes mi yoksa daha yüksek biri mi?"

"Yapma, Bay Dredneau. Ben *kimseden* talimat almam." Dredneau

başıyla onayladı. "Bunu sevdim," diye sözlerini sürdürdü Debritto. "Bana olan borçlarını kapatırlarken, çocuğun komada olduğunu, büyük olasılıkla sağ çıkamayacağını söylemişlerdi. Diyorum sana, bu önemli bir şey. Artık işi tamamlayabilirim. Öyleyse, neredeymiş şu bizim Daniel Pearse, namıdiğer Kharome?"

"Bilmiyorum."

"Nereye doğru gittiğine dair, plana dair bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Elmasın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Doğruların beni sıkmaya başladı, bayım. Kuşkusuz, eğer soygun hazırlanırken erişim şifresine sahiptiysen en azından soygunu nasıl gerçekleştirdiğine dair biraz fikrin olmalı."

"Biraz. Şifreyi bir de kendilerine özgü deyişleriyle gizliyorlardı ancak çıkarabildiğim kadarıyla nöbetçiler üzerinde yeni bir sinir gazı uygulayacaktı, kasayı patlatacaktı ve radara yakalanmadan gelecek bir helikopter onu alacaktı. Bunlar planın benim emin olduğum tek unsurları, tarihler ve isimler dışında."

"Ama gazı ve patlayıcıları kullanmadı, öyle değil mi? O zaman nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum."

"Ama gerçekleşeceğini biliyordum. Bak sen, Bay Dredneau, bizi uyarabilirdin. Ama kıvırta kıvırta arzıendam edip fevkalade çıkarımlarda bulunarak şanını yürütmek daha güzel tabii, e işin ucunda biraz da para cukkalamak var."

Dredneau sesini çıkarmadı.

Debritto gülümsedi. "Birbirimize ne kadar da benzediğimizi fark etmek seni rahatsız ediyor. Sen de benim gibi on milyonu istiyorsun. Yoksa CIA'ye şimdiye dek kim bilir belki on defa değiştirdiği Kharome yerine gerçek adını verirdin. O arada sen de başka bir yayın gelsin de şifresini çözeyim diye bekliyorsun ki sen ve şu cüsseli arkadaşın elması kendiniz bulabilesiniz. En azından bir başka muhteşem çıkarım yaparsın. Ve eğer on teklif ediyorlarsa, biz profesyoneller biliriz ki yirmi ödeyeceklerdir. Bunları düşünüyordun, değil mi?"

"Evet. Evet, bunları düşünüyordum."

"Bu bilgiye sahip başka kimse var mı?"

"Yok."

"Sakladığın önemli ya da ilgili bir şey var mı?"

"Yok," diye inledi Dredneau. "Lütfen, değerli olan her şey bundan ibaret."

"Size hayranlığımı sunarım, bayım. Bilge bir kişisiniz. Tek bir yalan bile söylemedin. Boşuna acı çekmekten kurtuldun. Şimdi alet edevatımı ve senin valizi toplayayım, sonra yola çıkarım."

"Evet," diye yalvardı Dredneau, "her şey orada."

"Ağzını tıkamam gerekiyor, sessiz bir ayrılıştaki bilgeliği görebilirsin eminim."

Debritto onun ağzını lastik bir el topuyla tıkayıp, topu gümüş renkli selobant şeritleriyle sabitledi. Dredneau burnundan hızlı hızlı solumaya başladı. Debritto elektrodu nazikçe çekip çıkardı ve sarıp çantaya koydu. Yatak odasında valizin içindekileri dikkatle gözden geçirdi.

Tatmin olunca oturma odasına dönüp Dredneau'nun arkasında durdu. "Tanrım," dedi, "Kalp atışlarını resmen duyuyorum. Gevşe." Sol elini hafifçe Dredneau'nun başının üzerine koydu, eğilip fısıldadı, "Nasıl yaptığımı bilmeni istiyorum. Bak hatırla, hani elektrodu bileğime tutmadan hemen önce iğneyi masaya koymuştum ya? Sensöre değdiğini fark ettin mi? İğne yüksek ölçüde manyetize. Elektriksel vuruların ölçüm cihazına gidişini kesintiye uğrattı, böylece yalanlarım algılanmamış oldu. Bir de kendine dedektif diyorsun." Dredneau başını çılgınca sallamaya başladı. Debritto başparmağını ve işaret parmağını Dredneau'nun ensesine sapladı. Dredneau gerilerek sert bir nefes verdi. Debritto boştaki kolunun ani bir hareketiyle kol yeninden ahşap saplı uzun bir iğne çıkardı. Dredneau'nun başını öne itip iğneyi yukarıya, Dredneau'nun kafatası kaidesine doğru ilerletti. Dredneau çoban değneğiyle dürtülmüş hayvan gibi kasıldı, bağlarını bir kez daha zorladı, sonra yığılıverdi.

Debritto rahatlatıcı bir edayla kafasına pıt pıt vurdu. "Biraz sürecek. Beyin ne kadar yavaşsa, kanaması da o ölçüde yavaş olur."

Çantasını, Dredneau'nun valizini aldı ve kapıya gitti, açarken duraksayıp odaya doğru seslendi, "İyi geceler. Umarım yardımım olmuştur."

Debritto sağa dönüp merdivenlere ilerledi. Yaşlı bir adam ensiz bir halı süpürgesini en üst basamakta gezdirip duruyordu, kulağına bir transistörlü radyo kulaklığı takılıydı. Debritto'nun geçmek için beklediğini görünce tırabzanlara doğru geriye sıçradı ve lafları ağzında yuvarlayarak konuştu, "Affedersiniz efendim. Sizi görmedim."

Debritto gülümseyip başıyla radyoya doğru işaret etti. "Maçı kim kazanıyor?"

Yaşlı adam şaşkın göründü. "Kimse." Transistörlü radyo kulaklığını kulağından çıkardı. "Gecenin bu saatinde maç yok. İşi kolaylaştırmak için müzik dinliyorum. Bütün işim bu, merdivenler.

Yukarıdan aşağıya süpür, sonra küpeşteyi aşağıdan yukarı cilala. Bu arada asansör var, biliyorsunuz." Gösterdi.

Debritto gülümsedi. "Biraz hareket lazım. Kalbi temiz tutar." Yaşlı adama parmağıyla işaret etti. "Opera," dedi. "Kesin opera dinliyordun. İnsanların dinlediği müziğe ilişkin esrarengiz sezgilerim vardır benim. Söyle bakalım, bildim, değil mi?"

Yaşlı adam kulaklığı Debritto'ya doğru çevirdi. "Hayır efendim, opera bana uymaz. Benim için yalnız iki tür müzik vardır, country ve western."

Debritto Waylon and Willie'nin melodisini yakaladı, "*Ana, bebelerinin kovboy olmasına müsaade etme...*" Yaşlı adama sırıttı. "Öyle şanslısın ki." Başını sallayarak merdivenlerden inmeye başladı.

Güleç Jack kulaklığı yeniden kulağının içine yerleştirip süpürmeye devam etti. Üç dakika bekleyip sonra hızla Dredneau'nun kapısına dayandı. İçeriden burundan gelen yüksek tonda hırıltıları duyunca, maymuncuğunu çıkardı.

Debritto kentin öbür tarafındaki bir telefon kulübesinden Keyes'i aradı.

Keyes ilk çalışta telefonu açtı.

"Apışların nasıl, Melvin?" diye sordu Debritto.

"Ne?"

"Seninle taşak geçiyormuş, Melvin. Bu Kharoma denen tipi, Madam Woo denen yarım akıllı bir medyum yoluyla 'çıkarım' yapmış. Benim makineme göre ciddi bir akıl hastalığı vardı. Ben o hastalığı düzelttim. Önce arkadaşının IQ'sunu sıfıra yükselttim."

"Hiçbir şey mi yok?"

"Evraklarını zulaladım. Ümit verici bir şeyler bulursam ararım."

"*Bulursan* mı? Onların parasını *ben* verdim."

"İyi o zaman. Bana göre hava hoş. Görüşmeyi ben yaptığıma göre değerlendirmeyi de benim yapmam iyi olur diye düşünmüştüm sadece. Kararlaştırdığımız şekilde bırakırın sana."

"Bu gece. Herif belki kaçığın biriydi ama bazı sonuçlara da ulaşıyordu."

"O da herkes gibi muhbir kullanıyordu."

"Seni benim gönderdiğimi anladı mı?"

"Elbette. Gerçi anlamasa da becerirdim o herifi. Pis ibne."

"Yolunda gitti mi? Gören oldu mu?"

"Moruğun teki merdivenleri temizliyordu. Kulağında radyo kulaklığıyla. Bir dakika sohbet ettik. O müziğin hayatını kurtardığını asla bilmeyecek."

"Geride bir şey bırakmazdın sanıyordum?"

"Dredneau beni pek eğlendirmişti. Keyfim yerindeydi."

Volta Güleç Jack'ten şahsi raporlama ve danışmanlık için El Paso'ya gelmesini rica etmiş, onu getirmek üzere özel ulaşım ayarlamıştı. Uğraşıyı ikiye katlamak pek Volta'nın tarzı değildi. Jack'in yüz yüze görüşmede telefonda söyleyeceğinden fazla bir şey aktarması söz konusu olamazdı. Güleç Jack Volta'nın belki de kendi yargılarından şüphe duyduğuna kanaat getirdi. Jack'e göre, onunla yirmi yıldır çalışmış olmanın neticesinde, bu yalnızca Volta'nın yargılarını teyit ediyordu çünkü yüreğinin karmaşasının kararlarını etkileyebileceğini anlamak bilgelik isterdi. Ve bunu itiraf etmek de cesaret.

Konyaklarını yudumlarlarken Güleç Jack, Dredneau'nun gördüğü işkence esnasında kapıdan duyduklarını ve katille merdivenlerdeki karşılaşmasını aktardı. Jack'in, Dredneau'nun ambülansa konulurken hâlen hayatta olduğu bilgisini vererek konuyu tamamlamasına dek Volta dikkatle dinledi.

"Hastaneye giderken öldü," dedi Volta.

Jack başıyla onayladı. "Evet," dedi soğuk bir şekilde, "şaşırtıcı değil."

Volta ikisine de birer tek daha döktü. Kendi kadehini kaldırdı. "Seninle sanki sonsuz süredir çalışıyoruz Jack ve sen beni hâlâ sağduyunla ve net yargılarınla hayrete düşürmeye devam ediyorsun."

"Sıçayım," dedi Jack, "senin bunu söylemen benim neredeyse kaldıramayacağım kadar büyük bir iltifat." Kadehini kaldırdı. "Ama nereden çıkarsa çıksın sağduyuya içiyorum."

"Sana dediğim gibi, ne kadar ciddi olduğumu anlamamış olabilirsin ama bu Elmas hırsızlığı işi hallolduğunda emekliye ayrılmak niyetindeyim." Volta alaycı bir gülümseyişle devam etti, "hallolacağını farz edersek."

"Eskiden sorunlar seni keyiflendirirdi. Karışıklıklardan ilham aldığını iddia eden sendin."

"O zamanlar genç ve aptaldım."

"Üç sene önceydi bu. Montreal'de."

"Yani hâlâ genç ve aptalken." Jack konuşacak oldu ama Volta elini kaldırdı. "Sarsak bir ihtiyar gibi hedeften daha da sapmadan müsaade et bitireyim. Senin de iznin olursa, Yıldız'daki yerime senin geçmeni önereceğim."

"Olmaz. Şeref duydum ancak adaylığı geri çeviriyorum."

Volta iç geçirdi. "Daniel bana Elmas'ı getirmiyor, Charmaine aracılık yapmayı reddediyor ve sen de hakkın olan şeyi kabul etmi-

yorsun, kendi yargılarımdan neden kuşku duyduğuma şaşmamalı."

"Charmaine yapmam mı dedi?"

"Kesin bir dille reddetti. Hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Dediğini aynen aktarayım, 'Volta, bu seninle Daniel arasında bir şey değil, Daniel'la kendisi arasında.' Haklı da."

"Al işte, emekliye ayrıldığımızda Yıldız'da senin yerin için adayım o."

"Charmaine'in netliği su götürmez ancak şefkat tarafını geliştirmesi lazım."

"Senin zaten bildiğin bir şeyi söyledi diye alınmışsın."

"Aynen. Dediğim gibi, şefkati eksik."

Güleç Jack olumsuzca başını sallayıp gülümsedi.

"Yeri gelmişken," diye sözlerini sürdürdü Volta, "sana bir soru sormak istiyorum. O CIA ajanıyla merdivenlerde karşılaştığında onu öldürmek içinden geçti mi?"

"Hayır, ama transistörlü radyoya bakacak olsaydı öldürmeyi denemem gerekebilirdi. Ben yaşlıyım, o da kuşkusuz iyiydi. Eğer beni öldürürse, kendi kıçımı tehlikeye atarak edindiğim bilgiler güme giderdi, mesela şifrenin kırıldığının, Daniel'ın gerçek kimliğine sahip olduklarının teyidi gibi, bu herifin Annalee'yi öldürmüş olduğu gibi. Bir şey daha var. Bu katil Dredneau'ya Annalee'nin bombayı yerleştirmesine ilişkin bir tüyo aldığını, yani aslında CIA'in tüyoyu aldığını söyledi ve düşünüyorum da bunu kimin yaptığını bulmanın en iyi yolu bu herif gibi görünüyor. O kızı çok severdim. Birlik'e onu ben getirmiştim. Biliyorum bu hırsızlık girişiminin bizimle hiçbir ilgisi yoktu, bizim eylemimiz değildi ve prensiplerimize de aykırıydı ancak kız ihanete uğradı ve ben de kimin ispiyonladığını bilmek istiyorum."

"Adamın bir şey bildiğinden şüpheliyim," dedi Volta. "Altı üstü serbest çalışan bir kiralık katil ve senin anlattıklarından yola çıkınca, sebebini bile sormamıştır diye düşünüyorum. Bence bu adamın şu, hakkında fısıltılar duyduğumuz, bir türlü ele geçirilemeyen Debritto olduğunu varsayabiliriz. Tarzı uyuyor ve San Francisco ve civarında çalıştığı da biliniyor. Kendisine verilen talimatların yalnızca bombanın yerleştirilmesini önlemek olduğuna dikkat ettin mi? Ve yine de Annalee onu çatıda görüp kaçmaya başladığında, ki bu durum da muhakkak ki şaşırtma bombasını ve dolayısıyla plütonyum kalkışmasını önlemiş oluyor, onu vurmaya kalkışmış, hem de oğlunun arabada olduğunu *bile bile*. Cezasını görecek."

"Haa," diye başını salladı Jack, "benimle niye görüşmek istediğini *şimdi* anlıyorum. Senin kişisel bir sorunun var."

"Senin tavsiyelerine değer verdiğim için olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum. Senin yanımda olmana duyduğum şükran, bu gece sırf ben kendi şahsi tatminim dışında başka bir gerekçeye dayanmaksızın bu Elmas'ı görme ayrıcalığını hak ettiğim hissiyatı içindeyim diye ölümden döndüğünü idrak etmemle iyice kuvvetlendi. Yıldız Konseyi Elmas'ı öğrendiğinde, onu hükümetin kontrolünden zorla kurtarıp elementlere geri döndürmemiz konusunda bütün kaynaklarımızı seferber etmemiz gerektiğini savunan bendim. Onun iyelik altında, özellikle de hükümetin iyeliği altında olmasının bir ruh felaketi olabileceğini iddia etmiştim. Ve elbette durum bu olabilir. Ancak Daniel bir şekilde onu çalmayı başardı yani esasında görev tamamlanmış oldu. Yıldız'da bir kez bile Elmas'ı şahsen görmek istediğimi belirtmedim. Ama Daniel'a bundan söz ettim. Onun eğitimine katkım ve Birlik'in kaynak ve planlama yardımına karşılık olarak onun ve benim Elmas'ı beraber geri götüreceğimizi Daniel biliyordu. Anlayacağın üzere..."

Güleç Jack ellerini kaldırdı. "Dur. Anlıyorum. Elmas'a karşı annesinin katilini takas etmenin senin adına şerefli bir davranış olup olmadığını bilmek istiyorsun."

"Aynen," dedi Volta iç çekerek. "Tek farkla, ben olsam *şerefli* demezdim, *adil* sözcüğünü tercih ederdim. Bu öneri *adil* mi?"

"Evet," dedi Güleç Jack hiç tereddüt etmeden. "Bunun da ötesinde, eğer bu Elmas onu bir şekilde etkisi altına almışsa, bu onu dünyaya geri döndürebilir."

Volta sesinde tiksinti ve kederle konuştu, "İntikamdan daha iyi gerekçeler vardır."

Jack omuz silkti. "Ben *adalet* sözcüğünü tercih ederdim."

"Tam üstüne bastın."

"Belki karar vermek zorunda bırakılmak dahi onu kendine getirir."

"İnsan ümit ediyor," diye onayladı Volta.

"Beraber ümit ederiz. Ama Elmas'la kaçmayı tercih ederse ne yapacağımızı da düşünmemiz lazım."

"Gitmesine izin vermekten başka ne çaremiz var?"

"Ben Annalee'nin katilini kastediyordum, şu Debritto."

"Onu ziyarete bir Kuzgun gönderelim. Adalet senin sözcüğündü, o yüzden sen ayarla."

"Adil ol, bakalım," dedi Jack. "*Cezalandırmayı* da *sen* söyledin."

"İşte tam bunu kastettim."

Jack'in dikkati başka bir fikre kaymıştı. "Volta, buldum. Eğer Daniel annesinin ölümünün öcünü almak istemezse, bu öneriyi

Shamus'a götürelim. Üzüntüden deliye dönmüş durumda, senin ve Daniel'ın bir şekilde Annalee'yi öldürmek için kumpas kurduğunuzu düşünüyor. Kim bilir? Belki adaletin rahatlatıcı etkisi olur."

"Hayır. Shamus'ta gereken muhakeme yeteneği yok, ne ahlaki ne de stratejik olarak. Hem Daniel gibi Shamus da aslında haini istiyor, CIA'ye tüyoyu vereni."

"Ve sen bu Debritto denen herifin bildiğini düşünmüyorsun?"

"Bahse bile girerim. Yine de belki Bay Keyes onu bize bulabilir."

"Benim arayıp sormamı mı istersin yoksa sen mi bizzat ilgileneceksin?"

"Sen aç sor. Sadece ankesörlü telefon kullan, konuşmaları kısa kes ve arayan hep sen ol."

Güleç Jack'in kaşları çatıldı. "Tamam, temel güvenlik kurallarını anladık da ona lütfen söyle mi diyeceğim yoksa üzeri hardallı güzel lütfenle mi konuya gireceğim?"

"Ben olsam elimdeki bütün avantajları tüketmeden lütfen mütfen demem."

"Ama işte bende eksik olan da o, avantaj. Kapıyı dinliyordum desem şifrenin kaptırıldığım bildiğimizi anlayacaklar, o zaman da onları sahte yayınla tuzağa düşüremeyiz. Bana kalırsa en güçlü yanımız, o odada olan bitene ilişkin tek bir söz bile duymadığımızı zannetmeleri."

"Orası öyle," dedi Volta. "Ama Dredneau'ya danışmanlık yaptığını söyleyebilirsin, bilgilendirme yapmak üzere seni otele çağırdığını ve senin de elinde Dredneau'nun valiziyle odadan çıkan bir adam gördüğünü. Alelacele odaya girip, Dredneau'yu can çekişirken buluyorsun. Son hareketi, robdöşambrının cebinden düşen oda anahtarını işaret edip iki parmak kaldırmak oluyor. Sen de buradan nihayetinde Keyes çıkarımını yapıyorsun. Dredneau'nun uyluğundaki seloteyp kalıntısı, yalan makinesiyle sorguya çekildiğini düşündürtüyor sana. Kiralık katilin profilini bilgisayarında aratıyorsun ve katilin Gurry Debritto olduğundan epeyce emin oluyorsun. Dredneau'dan öğrenmeye başladığını anlatırsın çünkü sen bilgisayar sihirbazlığı becerilerinle asıl fikir işini yaparken Dredneau da bütün şanı şerefi açgözlülükle üzerine alıyordu. Sonra da sessiz kalman karşılığında Livermore plütonyum kalkışmasındaki ihbarcının adını iste. Keyes sebebini bilmek isteyecek. Başka bir yerden yüklüce bir ödeme almak için bu bilgiye ihtiyacın olduğunu anlat. Karşılıklı faydalı bir iş ilişkisi kurabilmek için senin iyi niyetini deniyorlarmış. Eğer reddederse, Bay Debritto'nun daha anlayışlı bir ortak olacağını düşündüğünü ima et. Sana söyleyeyim, Debritto'nun bağlantılı olduklarından

şüphe dahi duymasını istemez çünkü Debritto'nun tek korunma yolu Keyes'i bağlantı zincirinden çıkarmak olur. İhbarcıyla ilgili olarak ise somut, doğrulanabilir bir şeyler istiyoruz, mesela kaydedilmiş bir telefon görüşmesi, mektup olabilir ya da en azından Livermore tüyosunu alan kişinin adı olabilir. İhbarcının kim olduğunu bilmiyor da olabilirler ama en azından bunu da öğrenmiş oluruz."

"Bilmiyoruz deyip geçebilirler," dedi Jack, "benimki gibi isimsiz bir aramaydı diyebilirler."

"Olabilir. Ama baskı altında kalan insanların nasıl bir açık sözlülük sergileyeceği hiç belli olmaz, insanı şaşırtabilir. Ve isimsiz idiyse de belki sesin kadın mı erkek mi, yetişkin mi çocuk mu olduğunu öğrenebiliriz."

"Hı-hı. Bu sabah aklım biraz yavaş çalışıyor. Daniel olmasından korkuyorsun. Çünkü annesinin katilini öğrendiğimizi söylediğimizde, katili biliyorsak muhbiri de yani kendisini de biliyoruz diye düşünebilir. Ve işte o zaman gerçekten kaçar. Ve sen de ömrünün sonuna kadar uğraşman gerekse de gider onu bulursun."

Volta Jack'e dürüstçe baktı. "Hayır, yapmam. Bir yıl önce belki olabilirdi. Ama şimdi değil. Ve annesine ihanet ettiğini de düşünmüyorum ya da ettiyse bile kazara olmuştur. Daniel tehlike altında. Bütün güçlerimi kullanarak ona yardım etmeye niyetliyim."

"Peki ya Elmas? Onu görmekle ilgilenmiyor musun?"

"Jack," dedi Volta tutkuyla, "onun ışığında durmayı ne kadar istediğimi sana anlatamam. Ama böyle şeylerin doğasında, onların yakasını bırakmak var. Daha o noktaya gelemedim ama uğraşıyorum."

Kayıt yazım:
Denis Joyner, AMO Mobil Radyosu

Vay be, daha bu gece Sierra Dağları'ndan indim ve o şirin Apan Vadisi'nde gezindim. Bu Kaliforniya kıyılarının üzerimdeki etkisi nedir bilmiyorum –belki de adı Pasifik gibi uzlaştırıcı olan okyanusun kendi dalga boyunu bana dayatması olabilir– ama ne zaman sarmal turumu yaparken oradan geçsem, o tamamen muhteşem kozmik hoşgörü hissine kapılıyorum. Her zamanki tepesi atık hâlimin yerine bir neşe peydahlanıyor. Neredeyse bu eski havalı ıskarta kamyoneti verip bir Mercedes alasım geliyor, belki bir de şarap mahzenine jakuzi koymak. *Viva est magnum*, anam, özellikle de magnumu tutuyorsan, ama sanırım öbür gammazcıları kovalamak konusunda ciddiysen, rahat bir aracın olmalı.

Bu güzel nisan gecesinde eğer kendi kendimle konuşmuyorsam, biliyorsun kime konuştuğumu. Evet sahiden de bebek, kiminle konuştuğumu bal gibi *biliyorsun*, sessizliğin içinden titreşerek kulağının helezonlarına ulaşıyorum, ama sebebini *bilmiyorsun*. Ben sana söyleyeyim: Tek bir kusursuz zihin, iki kusurlu zihnin yanına yaklaşamaz.

Bunu kafanda bir döndür, o arada ben de biraz kimlik işine başlayayım, gerçi Bayan Baykuş, kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sana şunu söyleyebilirim ki burası KAMO Mobil Radyosu, o yuvarlanan zarların üzerindeki hep-yekler ile düşeşler arasında bir yerlerde ve ben bütün bunlarla beraber yollardayım, size doğru yüksekten ve canlı uçuyorum, canım çıktı ve içim de dışıma çıktı. Evet! Bu şu yaman DJ ve bu gece ikiyle çarpıldı: Düşlerin Jokeri ve ayrıca Diyare Jokey de var. Öyleyse, neye inanacağını bilmiyorsan, benimle kal. Ve duyduğun hoşuna gitmezse şerifi çağır. Bütün ekibi çağır, umurumda değil. Elin değmişken Federal İletişim Komisyonu'na da bir alo de. Milli Muhafızları da ara, Hava Kuvvetleri'ni de ve o zavallı lanetlenmiş kıçını kurtarabileceğini düşündüğün başka kim varsa. Ama ne yaparsan yap, sakın kadrana dokunayım *deme* çünkü daha şimdi saati ayarladım ve Miki'nin iki kolu da yukarıda, aya teslim oluyor, bu da demektir ki seni uykuya yatırıp masal okuma zamanı gelmiş. Sen yorganlara sarınıp yat ben de o değerli boğazımı temizlemek için sert bir pipo yakayım.

Ahhhhh. Böyle daha iyi. Hepiniz yerleştiniz mi? Tamam. Hikâyenin adı "Yılan." Ve başlamadan önce, şunu netleştirmem lazım, bu hikâyedeki yılan sembolik değildir. Erkeklik organı değildir. Baştan çıkaran Yılan değildir, Tarifsiz Kötülüğün Kanatsız Ejderhası değildir, Şeytan Kementi değildir ya da herhangi bir biçimin değil kendinin sembolik metaforudur. Bu hikâyedeki yılan bir bahçe yılanıdır, küçük, parlak çizgili, zararsız, genus *Thamnophis* familyasının doğuran bir üyesidir. Sürüngen kastının bir mahluğu. Varlığın belirli bir ifadesi. Bir yaşam.

YILAN

Kuzey Kaliforniya kıyısında yaşayan arkadaşlarımı, liseden beri tanıdığım iki kadını, Nell ve Ivy'yi görmeye gitmiştim. Yılın bu zamanlarıydı.

Kötü alışkanlıklar dışında bir şey geliştirmekten hiç mi hiç hazzetmediğimden, Nell ve Ivy bahçede çalışırlarken ben de patates soyma görevini üstlenmiştim. Patatesleri mutfak lavabosunda yıkarken, Nell ve Ivy sinekliği bam diye açıp allak bullak bir hâlde içeri

girdiler, ikisinin de ellerinde bir yılanın birer yarısı vardı. İçlerinden biri çapasıyla kazara yılanı doğrayıvermişti.

Yılanın kıvranan parçalarını masaya koydular. Ivy Nell'e baktı, "Ne diyorsun?" Sesinde, kötü bir araba enkazının kenarında duyabileceğiniz sıkıntı vardı.

Nell dedi ki, "İç organlarını dikemeyiz bence."

Endişeli bir sessizlik içinde hayvanın parçalarının masada seyirişine bakıyor, durumu kolaçan etmek için yanlarına gelmiş olmama rağmen pek oralı olmuyorlardı.

"Bantlasak?" diye öneride bulundu Ivy.

"Tabii ya," dedi Nell, "bir deneyebiliriz. Belki kendini yeniler."

Onlara dedim ki, "Yılanlar kendini yenilemez." Ben gerçekçi biriyimdi. Nell ve Ivy de genellikle gerçekçidirler.

"Belki bu yeniler," dedi Nell, aynı anda hem öfkeli, hem muhalif, hem umutlu hem de üzgün bir sesle.

Şu parlak siyah elektrikçi bantlarından kullandılar. Ben de yardımcı oldum, üst yarıyı sabit tutarken Ivy de dikkatle sarma işini gerçekleştirdi.

Yılanı gölgeli bir konumda bulunan kızılağaçtan bir saksıya gererek yerleştirip iyileşmeye bıraktık. Onlar bahçeden yürüyüp gelmek zorunda kalmasınlar diye ara sıra gidip hayvana göz atacağıma söz verdim.

Yarım saat sonra gidip baktığımda yılan ölmüştü.

Bu gerçek bir hikâyedir, millet. Bazı davranışların hataların ötesine geçeceğini anımsatması amacıyla bunu, siz gerçekçilere adıyorum. Yılanı saksıya diktim, çiçeklere yakıt olsun diye. Çünkü eğer nefesini onun paramparça merkezine kadar çekersen, ay ışığıyla aydınlanmış dağ geçidi boyunca hayaletinle dans edersen, yüreğini demir ocağına ruhunu da nehire savurursan, taşın çözünen ve pıhtılaşan, ayrılıp birleşen canlı bir memba olduğunu hissedebilirsin ve işte o zaman yılanın bir alevin hayalî bir belirtisi gibi, yüksek ilkbahar çimenleri arasında sürünerek ilerleyişini hayal edebilirsin ve yeterince cesursan, yeterince çılgınsan, aptalsan, ümitsizsen, gözüpeksen, açsan, budalaysan onu takip edebilirsin. Yaralarına gir. İyileş. Kaç.

Ve serbest kaldığında, gel bana katıl. Seninle Jim Bridger'in mezarında buluşacağım, oraya gelebildiğin anda. Yalnızken duyamadığımız bir müzik yapar, henüz doğmamış güzelliği kutlar, Şeytanı lanet olası boynuzlarından tutup yere çalarız. Yıldızları nişan alırız, tatlım. Ay ışığıyla aydınlanan mezarlıkta düşkün tanrılar gibi vals

yapar, hava gibi, çıplak varlığımızı ortaya koyar ve birbirimizi yaralarından öperiz.

O zamana kadar; görünmez arkadaşım, ben Düşlerin Jokeri, sana en şefkatli hoşça kallarımı sunarım. Düşlemeye devam.

JENNİFER RAİNE'İN TEDAVİ GÜNLÜKLERİ
3 NİSAN

Vay beeeeee! *Kim bu adam Allah aşkına? Âşık oldum! Kendimi tutamıyorum, tutmak da istemiyorum. DJ beni öyle bir yakaladı ki...*

Uyku tutmamıştı, öylesine uzanmış, Mia'nın soluğunu dinliyordum, soluklarımızın bu odada tutsak kalışını hissediyordum, nasıl kendi kendimize soluklanıp durduğumuzu; moralim öyle bozulmaya başladı ki kalkmak zorunda kaldım. Böylelikle radyoyu açtım, düğmeyi çevirdim, müzik ya da kendi sesimi kafamdan atmak için başka bir ses bulmak üzere ve işte o oradaydı, açık seçik. Ağzı öyle bir laf yapıyordu ki ve her dediğini de sanki doğrudan bana söylüyor gibiydi. Görkemli jestler, çiçek yapraklarında yanan yılan eti alevi, ayrılıp birleşen taş nehir. . . ilk kaçışta aşktı.

Kaçış kısa sürdü ama – beş dakika içinde ortadan kaybolmuştu. Boş kanaldaki cızırtıyı bir saat daha dinleyip sonra onu koyverdim. Takip mi etmeliyim yoksa beklemeli miyim hissedemiyorum. O kötü bir çocuk –ki severim böylelerini– ve güzel konuşuyor. Ancak bazen vahşilik, tutulmaktan duyulan korkudan ibarettir ve ağzın laf yapması, elin iş tutması anlamına gelmez. Yıldırımın nasıl yaktığını bildiğini hissetmiyorum. Doğum, güzellik, çıplaklık ya da ay ışığı hakkında bir bok bildiğinden de emin değilim. Ama onu yine de seviyorum. Rüyamda ona gerçek bir yüz görmek istiyorum. Yara izime dokunduğunu hissetmek istiyorum.

JENNİFER RAİNE'NİN TEDAVİ GÜNLÜKLERİ
AYNI GECE ÇOK GEÇ SAATLER

Rüya görmeye fırsatım olmadı. Clyde'ın odada yürüyüşüyle uyandım ve ben daha hareket edemeden yatağın üzerindeydi bile, beni yerime mıhlıyor, öpmeye çalışıyordu, sadece beni öpmek istiyordu, ama bilmiyordum ki bunu, nasıl bilebilirdim –tecavüz, cinayet– nasıl bilebilirdim? Tanrım, hâlâ tir tir titriyorum.

Clyde Hibbard, buradaki ikinci günümde tanıştığım zeka geriliği olan adam. Hastaneye girişim sırasında bana Torazin yüklemesi yapmışlardı ve Mia alıp başını gitmişti. Oturma salonunda onu arıyordum. Salonda bir tek Clyde vardı, krem rengi sentetik kaplamalı bir kanepeye oturmuş, duvardaki IBM saate boş boş bakarken kanepenin kol dayama yerini ufak ufak koparıyordu. Beni görünce korktu, yakalanmıştı. Özür diledim, onu rahatsız etmek istemediğimi söyledim.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye kekeledi, "etmedin, etmiyorsun."

Onu rahatlatmak için gülümsedim çünkü insanların böyle pıstığını görmekten hiç hoşlanmam. Biraz espri yapmayı denedim: "Rahatsız etmek dememeliydim, değil mi? Burada olduğuna göre zaten rahatsız olmalısın?"

Kafası karıştı. Gerildi, âdeta fırlayacakmış gibi; çenesi söyleyecek bir şey çekiştirmeye çalışıyordu.

Paldır küldür konuya girdim. "Kızımı arıyorum, Mia. On bir yaşında. Sarışın, mavi gözlü, üzerinde kot pantolon, spor ayakkabı, lacivert kapüşonlu eşofman üstü var. Hayalîdir, yani kızım, aslında kaybetmek mümkün değil diye düşünebilirsin ama bana o sıçtığımın Torazininden öyle çok içirdiler ki izini yitirdim."

Clyde kollarını gövdesine sarıp hararetle başını sallamaya başladı. "Hayır hayır, asla, dokunmadım ona, ben dokunmadım, hayır hayır, burada değildim."

Kesik kesik kayan konuşma, hareketlerdeki çocuksu abartı, gözlerindeki o donukluk: Zekâ geriliği olduğu, basit yüzü kadar basitçe anlaşılıyordu. Ve Mia'dan bahsedilince yaşadığı çöküntüden anladım ki "kodes" yerine buraya konmuştu çünkü küçük kızlara dokunmakla ilgili sorunlar yaşanmıştı. İlaçlarla sersemletilmiş olmasaydım hemen anlardım bunu. Ama anlamamıştım ve kendimi bok gibi hissettim. "Mia'ya dokunmamışsındır, eminim bundan, merak etme." dedim.

Yürüyüp gidiyordum ki kendini çözüp iki eliyle elimi tuttu, sıkı sıkı değil, kapana kıstırmış gibi değil ve konuştu, "Ben Clyde. Adım Clyde Hibbard. Merhaba. Merhaba, nasılsın?" Kararsızca gülümsedi.

Kısa bir süre elimi tutmasına izin verdim sonra nazikçe çektim. Ne yapacağımı bilemedim o yüzden dedim ki, "Adım Jennifer Raine, Goldie Hart, Serena del Rio, Belle Tinker, Annie Oakley, Lola Montez. Mia ve ben burada yeniyiz. Henüz giriş yaptık. Seninle tanıştığıma sevindim, Clyde."

Heyecanlı bir ifadeyle başıyla onaylıyordu. "Sen, sen, sen, güzelsin. Güzelsin. Öbür erkeklerin dediği gibi. Güzel."

Olabildiğince açık bir şekilde ona ifade etmeye çalıştım: "Kimsenin dediği değilim, Clyde. Sen de öyle. Kendimiz olmak yeterince karmaşık zaten."

Bu onu daha da afallattı. Bakışlarını yeniden duvar saatine dikti.

"Seninle konuştuğuma sevindim, Clyde," dedim. "Artık kızımı bulmam lazım."

Gözlerini benim gözlerime çevirip, anlamadığım bir hususu müdafaa etmeye başladı. "Ben otuz üç, otuz üç, otuz üç yaşındayım."

"Saati takip etme, Clyde," dedim. "Saatler yalan söyler. Güneşi ve ayı takip et." Hızlıca omzunu sıkıp, onu orada bıraktım.

Ve bir daha da görmedim ta ki bu gece salyalı öpücüklerle yüzümü gagalayan, kâbuslardan fırlamış bir sevgili gibi üzerime binene kadar. Galiba bütün yapmak istediği buydu, beni öpmek, çünkü giysileri üzerindeydi ve beni boğazladığı falan yoktu, ama ağırlığı beni yerime mıhlamaya getiyordu, kollarım yorganın altında kalmıştı. Ama ne istediğini bilmiyordum ve dehşete düşmüştüm, o yüzden Mia'ya seslenip yatağın altına girmesini söyledim, seyretmek zorunda kalmasın diye ve sonra onun altında ezilerek mücadele etmeye çalıştım, yüzümü ağzından kaçırıyordum, sonunda bir kolumu eğip bükerek kurtardım ve yuvarlanarak serbest kalmak üzere dönerken dirseğim tam burnuna denk geldi. Hissettiği acı onu şaşırttı, sonra da korkuttu. Çıplak omuzlarımı sıkıca kavrayıp yüzüme bakarken bir yandan da başını salladı. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye ağladı, her bir lime lime soluğuyla burnundan yüzüme, omuzlarıma, göğüslerime kan sıçratıyordu. Gözlerini yumdu ve başını eğip, inlemeye başladı, "Lütfen, lütfen, sevgi, seni seviyorum, lütfen."

Hıçkırmaya başladığında omuzlarımı bıraktı, ben de atabildiğimce okkalı bir tokat attım ona. Ben bir tokat daha savururken geri çekilip kafasını eğdi ve biliyordum ki eğer elimde bir silah olsaydı o sıçtığımın aptal beynini patlatmak bana hiçbir şey ama hiçbir şey ifade etmezdi.

"Seni seviyorum," diye ağladı, gözleri kapalıydı, başını sallayıp duruyordu.

"Hayır. Sorman gerekir, Clyde. İzin alman gerekir. Buna tecavüz denir, Clyde; beni korkutuyorsun, canımı yakıyorsun."

Bunun üzerine gözlerini açtı, bana baktı ve gözleri gittikçe daha da büyümeye başladı, sanki gözlerini, yüzümde gördüğünü tutabilecek kadar açmaya çalışıyormuş gibi. Ağzını oynattı, ağzının köşesinden sakız gibi, beyaz bir tükürük sarkıyordu, boğazından ıslak, boğuk bir inilti yükseldi.

Yüzümdeki kendi kanına baktığını fark ettim. "Canımı yaktın, Clyde," diye tısladım. "Yaptın bunu."

Çaresizce, yakarırcasına ellerini kaldırdı, ağzı inanamadığı bir gerçeği sözlere dökmek üzere titredi.

İnanmasına yardımcı oldum. "Acıdı, lanet olsun sana, Clyde, orospu çocuğu, çok acıdı!"

"Hayır," diye yalvardı bana. "Seni seviyorum. Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum."

Bu kadar acı, ümitsizlik, korku fazlaydı. Ağlamaya başladım.

"Senin canını yaktım," dedi Clyde, hayretle, perişan ve kendini kaybetmiş bir hâlde. Kendini üzerimden kaydırıp yere attı ve dertop olup ağlamaya başladı. Çıplak hâlde yataktan fırladım, kafasına vurabileceğim bir şey aramak ya da imdat çığlığı atmak veya kaçmak üzere, ama onun

yerine yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm, omzunu okşayıp kulağına merak etme, geçti diye fısıldadım.

Kimseye söylemeyeceğime söz verdim.

O da kaçmama yardımcı olacağına söz verdi.

Daniel Elmas'la beraber yeniden görünür oldu. Bağdaş kurmuş oturuyordu, Elmas önündeydi, Arizona'nın bir yerlerindeki yüksek rakımlı bir çölde, rüzgârsız, yıldızsız bir gecede, ay ufka yakınken. Ağlıyordu ama nedenini anımsayamıyordu. Elmas'ın ortasındaki alevin içini göremediğinden değil. Er geç görecekti nasılsa. Onun Elmas'ı görmeye ihtiyacı olduğu kadar Elmas da görülmeye ihtiyaç duyuyordu. İzni hissediyordu ancak yöntemi değil. Kapıda oturmaya devam etmeli, yolu aydınlatana kadar ışık ekseninin haritasını çıkarmayı sürdürmeliydi. Haritanın yolculuk olmadığını kafasına yerleştirmeye çalışan Vahşi Bill'in anısıyla gülümsedi.

"Tamam, Vahşi Bill," dedi yüksek sesle, "Alanı aydınlatana kadar."

Karşısındaki Elmas'a baktı ve Volta'ya şöyle dedi, "Bu bir metafor değil. Bir sonraki evrenin tohumu değil. İşaret ışığı değil. Bence Elmas bir giriş, bir kapı, bir portal, neyin içine bilmiyorum, ama bulacağım. Bulduğumda da, tabii becerebilirsem eğer, onu sana getireceğim."

Üzerinden neredeyse bir gün geçen telefon konuşmasından beri Daniel, Volta'yı bir sonraki aradığında ne demek istediğini keşfetmek ve provasını yapmak üzere Volta'yla yüksek sesle konuşuyordu. İlk seferinde soygundan dolayı kafası çok karışıktı, bu kadar kararlı değildi. Daniel şimdi daha net düşünüyordu çünkü yeni bir kavrayışa varmıştı: Volta'yla olan anlaşmasını yerine getirene ya da ona Elmas'ı neden götüremeyeceğine dair hem kendini hem de Volta'yı tatmin edecek bir açıklama sağlayana kadar Elmas Daniel'a tam geçiş izni vermeyecekti. Daniel anlaşmanın kendine düşen kısmını yerine getiremediği için derin bir üzüntü duymaktaydı. Acaba yeniden görünür olduğunda bu yüzden mi ağlıyordu diye merak etti ya da belki de dönmesi gerektiği için ağlıyordu. Saatine baktı: İkisi beraber yok olalı beş saat geçmişti.

Elmas onunla beraber gündüz yok olduğu zaman, Elmas'ın içindeki sarmal alevi göremediğini keşfetmişti. Alev ya güneş ışığında çözünüyordu ya da güneş ışığıyla kaynaşıyordu. Sarmal alevli merkez ancak gece yok olduğunda görünür oluyordu ve Daniel alevin, küreye giriş için geçmesi gereken eşik olduğundan emindi.

Gözyaşlarını sildi. Ayağa kalkarken, ufukta iki ayın imgesiyle

kalakaldı, aylardan biri batıyor diğeri de onu ayna görüntüsünde karşılamak üzere doğuyordu. Fırıl fırıl dönen bir an boyunca ayın deniz ya da bir göl üzerinde battığını düşündü ancak eğer çöl sıvıya dönüşmediyse bu fiziksel olarak olanaksızdı. Ona bakılırsa yok olmak da öyledi. Gözyaşlarının ışığı kırıp yansıtıyor olabileceğini düşünerek gözlerini tekrar, bu kez kol yeniyle sildi. Yeniden gözlerini kaldırıp baktığında aylar neredeyse birbirlerine değmek üzereydi, sanki gerçek aya katılmak üzere hayalet bir ikizi yükseliyordu. İkisinin eriyip tek oluşlarını seyretti. Ay battıkça aydınlanıyor gibiydi.

Daniel başını salladı. "Buna ne diyorsun, Volta? Bir imge mi göründü bana, yoksa bu görsel bir yanılsama mıydı, sanrı mıydı ya da her gece meydana gelen ancak daha önce fark etmediğim bir hadise miydi?" Yanıt beklemedi. Elmas'ı bovling çantasına koyup kamyonetine doğru ilerledi. Beş dakika sonra otobana saptığında gülüyordu.

Güleç Jack ertesi sabah Volta'yı aradığında onu neşelendirmek üzere elinde kendi temel espri anlayışı dışında bir şey daha vardı. "Melvin Keyes'i 'aşırı derecede rahatsız' ettik. Livermore muhbirinin kimliğini sağlamak konusunda nasıl hissettiğini kendi sözleriyle açıklaması bu, ama rahatsızlığı bence, taşakları elimizde yokuş aşağı koşmaya başlamak üzere olduğumuz fikrinden kaynaklanıyor. Herifin bu Debritto boku olduğu kumarını oynadım ve öyleymiş. Telefonun zavallı Melvin'in elinde titreyişini hissedebiliyordum neredeyse. Yakında ona döneceğimi söyledim. Ve canı hangi ismi isterse uydurabileceğini, çamuru herhangi birine atabileceğini tahmin etmeme rağmen üç kişiden biri olduğunu biliyordum. Debritto'nun Dredneau'nun icabına baktığından emin olduğum kadar eminim bundan. Ve ayrıca somut belgelerin niyetimi aydınlattığını ve şükran duygumu heyecanlandırdığını da belirttim."

"Mükemmel," dedi Volta.

Jack'in gülümsemesi daha da yayıldı. "Şimdi sıra sende, sen de bana iyi haberler ver."

"Aramadı," dedi Volta. "Ancak bu sabah güneş doğdu."

"İşte budur, Volta, bardağın dolu kısmına bak."

Daniel kamyonetini bir saat boyunca batıya doğru sürmüş, yükselen ışıkla beraber dağların biçim alışını seyretmişti ki birden gözünün ucuyla birkaç kelime yakaladı, bilinçaltından bir göz kırpıştı bu, ancak yine de dalgınlığını kırmaya yetmişti. Frene asıldı, savrularak bir duraklama alanına girdi, sonra da kamyoneti hızla geriye alarak otobanda gerisin geri ilerledi.

Tabela, bir kaktüse telle tutturulmuş beyaza boyalı kontraplak üzerine, güneşte rengi solmuş kırmızı boyayla yazılmıştı:

İKİ AYLAR DİNLENME YERİ
Toprak yolda 1 mil sağda
Kulübeler Yemek Havuz TV

Daniel biraz önce kendisine görünen iki ayın, ona dinlenmesi talimatını veren Elmas kaynaklı bir imge olduğuna karar verdi. En son soygundan önce uyumuştu. En son yemek yemesi de aynı zamana denk geliyordu. Enerjisini Elmas'la birlikte yok olmaktan almaktaydı ve şimdi belki de Elmas bu enerjinin bir kısmını geri istiyordu. Yavaş yavaş ilerleyip iki daireyi kesen ok işaretiyle gösterilen, tekerlek izleri yüzünden engebeli toprak yola doğru sağa döndü.

Tozlu bir mil gidince, hava şartları yüzünden yıpranmış binayla karşılaştı. Binanın üzerinde boyaları dökülmüş, beyaz bir OFİS BOŞ YER VAR yazısı gördü. Ofisin arkasında ise daire şeklinde dizilmiş on iki viran kulübe vardı, bunlardan hiçbirine son on sene içinde boya fırçası değmemişti. Daniel gergin bir şekilde sürücü bölümünden inip etrafına bakındı. Ofisin yakmlarında tekerlek izleri olmasa, İki Aylar Dinlenme Yeri'nin terk edilmiş olduğunu düşünecekti. Ofisin kapısını çaldı.

Plastik tabanlı, siyah pamuklu kumaştan terlik, kot pantolon ve kırmızı-sarı kareli kısa kollu bir gömlek giyen kısa boylu, güçlü omuzlu bir adam kapıyı hemen açtı. Daniel adamın ya Kızılderili ya da Moğol olabileceğini düşündü: Jean Bluer'le beraber çalıştığı bütün o yüzler içinde bu herhâlde kopyalaması en zoru olurdu. Adamın ellilerinin başlarında olduğuna kanaat getirdi ancak aşağı ya da yukarı yirmi yıl da oynayabileceğini fark etti.

Adam Daniel'ın arkasına doğru baktı. "Güzel kamyonet," dedi. "Üç yüz elli iyi motordur." Dikkatini Daniel'a yöneltti. "Kulübe mi istiyorsun?"

Daniel, İsaiah Kharome sesine kaymak üzereyken adamın cin gibi, kara gözlerine baktı ve doğru oynamaya karar verdi. "Evet, istiyorum. Biliyorum giriş yapmak için biraz erken, Phoenix'e varmak niyetindeydim ama araba kullanacak hâlim kalmadı. Durmak daha güvenli."

Adam başıyla onayladı. "Misafir olduğunu anlamıştım. Tahsilatçılar hiçbir zaman karavan kullanmaz. Onlar, o yabancı malı sıkışık aletleri tercih ederler. Sana anahtarını getireyim." Ofise döndü, başını hafifçe çevirerek seslendi, "İstersen içeriye buyur."

"Sağ ol, biraz hava alacağım." Daniel beklerken etrafa bakındı. Kulübeler pek bir şeye benzemiyordu ama sıcak bir banyo bir de yatak olduktan sonra gerisi umurunda değildi. Havuz ya da kafe göremedi.

Terlikleriyle sessizce hareket eden adam büyükçe deri bir kupa ve bir tüyle geri geldi.

Daniel tüyü göstererek, "Baykuş tüyü mü?" diye sordu.

"Büyük Boynuzlu. Burayı aldığımızın ertesi günü kapının önünde buldum." Adam verandada çömelip yavaşça baykuş tüyünü güneşten ağarmış döşeme tahtalarının üzerinde öne arkaya süpürdü, bir yandan da kupayı sallıyor ve hafif bir sesle kendi kendine sözler mırıldanıyordu. Aniden kupanın içindekileri döşemenin üzerine saçtı: On iki tane küçük pirinç anahtar, çeşitli ufak kemikler ve pençeler, düz, gümüş renkli bir disk, minik bir altın külçesi, çeşitli biçimlerde ve saydamlık derecelerinde obsidyen kırıkları, yaban domuzu dişi ve kurutulmuş dört çekirdek; çekirdeklerin her biri farklıydı ve Daniel hiçbirini tanımıyordu.

Adam yarattığı düzenlemeyi bir anlığına inceledi sonra anahtarlardan birini alıp kararlı bir şekilde Daniel'a verdi. "Beş numara." Kulübeyi parmağıyla gösterdi. "Şuradaki. Arkaya park et."

Daniel anahtarı avcunda şöyle bir tarttı. Tereddütle konuştu, "Kafeyi göremedim."

Adam boş boş baktı. "Kafe mi?"

"Yani, öyle tahmin ettim, yolun başındaki tabelada yiyecek var diyordu."

Adam başını eğdi. "Aç mısın?"

"Biraz."

"Evde biraz kuru etle yarım somun çavdar ekmeğim var. Anahtarları kaldırır kaldırmaz getiririm."

"Zahmet etme, gerçekten. Kamyonette bir şeylerim var."

"Zahmet olmaz. Birazdan getiririm. Sen git dinlenmeye başla."

"Teşekkürler," dedi Daniel. Gitmesi gerektiğini hissediyordu ama yine de durup adamın o çeşit çeşit nesneleri kupaya geri koyuşunu seyretti. "Merakımın kabalığa döndüğünü söylerler ama yine de hangi anahtarı seçeceğine nasıl karar verdiğini sormadan edemeyeceğim."

Adam son çekirdeği de kupaya koyup ayağa kalktı, yüzü Daniel'a dönüktü. "Nasıl yaptığımı bilmiyorum. Deneye deneye bir süre sonra hissetmeye başladım herhâlde."

"Hımm," dedi Daniel, "anlıyorum. İçgüdüsel demek. Yani yöntem möntem yok."

"Hayır, belirli bir yöntem yok. Ama gelenekler var."

Daniel konuya balıklama daldı: "Tam olarak ne *hissediyorsun*?"

Adam başını kaldırdı, gün ışığı çıkık, güçlü elmacık kemiklerine vurdu. "Ne mi hissediyorum? Hangi anahtarın misafire uyduğunu hissediyorum."

"Haa," dedi Daniel, aşikâr olanı yinelemenin lüzumsuzluğundan hiçbir sırrın kaçamayacağını fark ederek, "tabii, mantıklı. Merakımı giderdiğin için teşekkürler."

Adam omuz silkti. "Sorun değil."

Daniel kulübenin arkasına park etti. Dönüp ön tarafa geldiğinde –arkada bir kapı görmemişti– yüzme havuzunun, etrafını çevreleyen kulübelerin ortasında olduğunu fark etti. Yirmi metre eni var gibiydi ve keskin eğimi derinliği doksan santimden aniden iki buçuk metreye düşürüyordu. Havuzda su yoktu. Betonun bel verip kaydığı yerlerdeki uzun çatlaklarda otlar bitmişti.

Kulübenin kapısı kilitli değildi. İçerisi, fazla eşya olmamasına rağmen, dışarıdan görünenden daha da küçük gibiydi. Ancak dört geniş penceresi vardı ve temizdi. Odanın ortasına bir odun sobası hâkimdi. Demir karyolanın bodur hatları, yatağın polyester örtüsünün pırıltısıyla yumuşamıştı. Duvarlardan birine üç metreküp odun istif edilmişti, onun karşısında ise formika bir masa ile dik arkalıklı iki iskemle vardı. Altmışların ortalarından kalma on yedi inçlik şişman bir Philco televizyon masa üstünün çoğunu kaplıyordu, tavşan kulak antenleri tuhaf bir tetikte olma hissi veriyordu. Daniel odadaki tek kapının banyoya açıldığına hükmetti ama kapının arkasında bir tuvaletle lavabo bulduğuyla kaldı. İşedi sonra ellerini yıkayıp yüzüne soğuk su çarptı. Havlu olmadığını çabucak fark etti.

Hafiften keyfi kaçmış bir hâlde Daniel –yüzünden sular akarak– televizyonun karşısında durmuş aletin çalışmasını beklerken, idareci açık ön kapıdan seslendi, "Fişi takılı değil."

"Ha," dedi Daniel.

Adam naylona sarılı kuru etle çavdar ekmeği dilimlerini televizyonun üzerine koydu. "Aslında," dedi ekrana bakarak, "fişe takılı olsaydı da fark etmezdi çünkü elektriğimiz yok. Eğer olsaydı bile birkaç ay sonra keserler ve üç beş doğrucu, gaddar adamı para tahsiline yollarlardı. Öyleleriyle iş yapmaktan hiç hazzetmiyorum. Yürekleri ancak fare boku kadar."

"İş yapma şekillerden konu açılmışken, otobandaki tabelanız biraz yanıltıcı bence."

"Olabilir. Kulübemiz, yiyeceğimiz, havuzumuz ve televizyonu-

muz var ama bazen hepsi bir arada ve aynı anda olmuyor. Hem ben senden para istedim mi?"

"Hayır, istemedin," dedi Daniel şaşkınlıkla fark ederek.

"Para almıyoruz. Misafirden para almak ayıptır."

Daniel bu bilgiyle ne yapacağını bilemeyip, "Neden tabelaya *bedava* yazmıyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü o zaman buraya geldiğinde kimse şaşırmaz."

Daniel gözlerini adama dikti ve sonra başını salladı. "Özür dilerim, anlayışım biraz kıt galiba. Adın nedir? Eğer ben senin misafirin isem, bu konukseverlik için kime teşekkür edeceğimi bilmem gerekir."

"Wally Ay."

"Ben de Daniel Pearse," dedi Daniel, paravan kimliğini boşvererek. "Çok kişisel olmazsa Wally, milliyetini sorabilir miyim?"

"Annem Lao-Şi Çinliydi, babamsa Yanan Ay isimli safkan bir Apaçiydi."

"Peki bu yerin adı neden İki Aylar? Bir imge mi göründü sana?"

"Hayır, bir kadınla ilişki kurdum. Yarı Apaçi, yarı Seminole, biraz da Kaju. Akrabam değil ama onun da soyadı Ay. Yaygın bir addır."

"Böylece İki Aylar oldunuz."

"Karım seviyor bu ismi. Adı Annie. Şu anda yok çünkü âdet görüyor. O zaman alır başını dağlara gider. Âdet görürken benimle olmaktan hoşlanmaz. Alımlamasmm içine ettiğimi söyler. Kadınların hepsi biraz tuhaftır ama Annie gerçekten acayip bir şeydir. Ona âşığım."

Daniel gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken yüzünün çarpıldığını hissetti. Konuşmaya yeltenince sesi öyle bir çatladı ki artık gizlemeye uğraşmanın bir anlamı yoktu. Mücadeleyi bırakti.

Wally Ay'ın elini yumuşakça omzuna koyduğunu fark etti. "Biraz dinlenmen lazım, Daniel. Dışarıda saunayla soğuk duş var. Lambalar ve gaz yağı dolap rafında. İstediğin bir şey olursa gel. Dilediğin kadar kalabilirsin burada."

Daniel kendini toplayıp konuştu, "Teşekkürler." Gülümsemeye çalıştı. "Nedir burası, budalalar için rehabilitasyon merkezi mi?"

"Hayır. Yalnızca bir dinlenme yeri."

Wally ayrılınca, Daniel fermuarınm altında Elmas'm bulunduğu bovling çantasını içeri getirdi. Yatakta çantanın yanma uzandı. Ne yaptığını ya da ne yapabileceğini veya ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı ama bütün bu düşünceler borudan akan su gibi kaydı gitti, birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı.

JENNİFER RAİNE'İN TEDAVİ GÜNLÜĞÜ
5 NİSAN?

Gün boyunca uyuşuk ve sersem bir hâlde takıldım, Doktor'la olan yarım saatim boyunca dudaklarımı kemirip başımı salladım. Dalgın ve düşünceli göründüğümü belirtti. Ona Mia'nın hasta olduğunu söyledim. İşte o anda hayret verici içgörü hamlesini yapmaya karar verdi, hâli öylesine yapmacık ve dramatikti ki bunu zayıf bir ânımda gerçekleştirmeyi beklediği açıkça anlaşılıyordu: "Jenny, İtalyanca'da 'mia'nın anlamının 'ben' olduğunu biliyor muydun?"

Dişlerimi Doctor Putney'in kibrine geçirdim ve bıraktım damlasın: "Doktor, acaba hiç o üç kuruşluk aklından geçti mi ki Mia, Savaşta Kayıp Asker'in[7] kısaltması? Ona babasının adını verdim. Çok güzel bir evlilikti, Doktor. Her ikimiz de Paralı Asker'dik –dünyadaki ilk karı-koca paralı asker ekibi– ama Borneo'ya yapılan bir atlayışta kocamın paraşütü açılmadı. Ormanda cesedini aramaya bile gerek yoktu ama ceset olmadığından resmî olarak MIA sayılıyor. Anladın mı yoksa resim mi görmen lazım? Ya benim amcığımın resimlerine ne dersin Doktor? Zihinsel bacak arası çekimleri? Çünkü bu kurtarıcısını bekleyen genç kız seni hangisinin daha çok korkuttuğunu bilmiyor, zihninin mi yoksa amının mı."

Hakkını vermek lazım, Doktor "Ben de bilmiyorum," deme kalitesini gösterdi.

Doğru söze ne denir. Beraber çalışmamızın bir faydası olup olmayacağı konusunu düşünmek üzere bir haftalık ara vermemizi önerdi. Bir kadın Jungcuyla talihimin daha açık olacağı fikrindeydi.

Bana kalırsa ben iyileşiyorum ve talihimi kapatan engellere rağmen yapıyorum bunu. Oakland'daki o çılgın kumarbaz hep ne derdi? "Fişlerin dayanırsa talihin el mahkûm değişecektir." Ve ben şu anda son bir avuç için debeleniyor olabilirim ama debeleniyorum yine de. Ya da yeni yakışıklım Dharma Joker'in radyo programında dediği gibi, "Debelenebildiğin kadar debelen ve debelenecek bir şey kalmadığında, tatlım, ateşe at." Bunu henüz söylemedi aslında, ama bir dahaki sefere söyleyebilir.

Doktor'a Clyde'dan bahsetmedim. Bahsetmeyeceğime dair Clyde'a söz vermiştim ve sözlerimi tutmanın beni ne denli güçlendirdiğini öğrendim. Clyde'ın başka kadınlara bulaşacağını sanmıyorum ama bulaşabilir de ve o kadının çekeceği acı benim ruhuma kazınacak. Yine de sükûtumdan dolayı kendimi suçlu hissetmiyorum. Suçluluk hakkında bir şeyler öğrendim. O, inkârla çürüyen, cerahatli bir hakikat. Ve eğer iyileşmek istiyorsam elime geçirebildiğim bütün hakikatlere ihtiyacım var. Sükûtuma ve söylediklerime karşı sorumluluk taşımaya ihtiyacım *var. Yargımın sonuçlarını* istiyorum.

7 İngilizcede MIA (Missing in Action) (ç.n.).

Belki de Mia'yı saklamamalıydım. Bilmiyorum. Korkumu yatağın altından da hissedebiliyordu ve çok güçlü bir hayal gücü olduğundan, bu daha da beter olmuş olabilir. Neredeyse bütün gün ağladı, şimdi uyuyor ama. Sabah bu konuyu konuşacağım onunla.

Planladığımız gibi Clyde'la terapiden sonra, yan çimenlikteki büyük meşenin altında buluştum. Kadınlar koğuşuna nasıl girebildiğini anlattırmak zor oldu. Sürekli titredi, mırıldandı, yüzüme bakmıyordu. Ona tiksintiyle ve kederle ve acımayla ve sevgiyle ve acizlikle baktım, nihayetinde duygular fırıl fırıl dönmeye ve birbirinin içinde erimeye başladı ve nasıl girdiğini bana anlatmasını sağlamaya odaklanmak için kendimi dondurmam gerekti. Bana on dolar verdi, iki adet buruşuk, nemli beşlik –başka parası olmadığını ama uyku saatinde diğer adamlardan çalmaya çalışabileceğini söyledi. Duygulanarak, yine neredeyse gözyaşlarına boğulacak kadar duygulanarak, on dolar yeterli dedim ki yeterli bol demekti.

Bunun üzerine Clyde hırıltıyla solumaya başladı, sanki ona sarılabilirmişim gibi ızdırapla kollarını uzattı. Ben geriye çekilince, dizlerinin üzerine çöktü, yıkılmış bir hacı gibi; kirletilmiş kalbimin, kör talihin bozgununa uğramış bir talibi gibi. Yardımları için ona teşekkür ettim, kimseye bir şey söylemeyeceğime dair sözümü yineledim ve dönüp yürümeye başladım, sadece teklif edilebilecek bir şeyi aldığı için ondan nefret ederek, hasarlı ve küstah açgözlülüğünden tiksinerek ve utancı benim bağışlayıcılığımdan büyük olduğu için onu severek.

Clyde'a arkamı dönüp yürümeye başladığım anda omurgamın en alt kısmındaki yıldırım izi kuru buz gibi yanmaya başladı. Bunu yazarken dahi hissedebiliyorum ama şimdi daha çok uyuşmuş bir sıcaklık gibi. Açılmak, bilinmek için yoğun bir arzu duyuyorum –sanırım bu Clyde'a karşı bir nevi dengeleyici yanıt. Beni hapsettiklerine şaşmamalı.

Ama Mia ve ben artık kapalı tutulanlardan olmayacağız: Ninni söylemeden önce ona neler yapmamız gerektiğini anlattım, ve vakit geldiğinde onu uyandıracağıma söz verdim. Şairin dediği gibi, verilmiş sözüm var benim, gidilecek yollar var nice, uyumadan önce. Her şeyi sıkı sıkı bohçaladım, bu günlük ve radyo dışında. Günlüğü bir defter olarak değiştireceğim. Radyoya DJ'in sinyallerini yakalamak için ihtiyacımız olacak. Kadranı bir uçtan öbürüne tarıyorum ama ya DJ bir şey yollamıyor ya da ben almıyorum. Mezar için yön bilgisi lazım bana.

Yastığımın üzerine Doktor için bir not bırakıyorum: "DJ'yle dansa gittim. Beni bekleme."

Daniel gözlerini açmak için mücadele etti ama yeni kazılmış, killi bir mezara indiriliyordu, çıplak bedeni ayın alkali ışığında parlı-

yordu. Çukurun etrafında daire oluşturarak duran oniki yaşlı kadın ağıtların ve kuru iniltilerin sözsüz mırıltısını büyü olarak söylüyorlardı, yukarı bakan yüzleri yağlı meşin gibi ışıldıyordu, bedenleri çaldıkları tüylü teflerle beraber sallanıyordu. Ama Daniel'ın duyduğu müzik teflerin gümlemesi ve titremesi değildi, kırılan camın sesiydi.

Sırtı toprağa değdiğinde müzik durdu. Ay Daniel'ın tepesinde, mezarla çerçevelenmiş olarak, yok olana dek kendi içine doğru yavaş yavaş sarmal oldu, yıldızlar köpük tanecikleri gibi onu takip etti. Yüzlerini göremediği insanlar yürüyerek sıra ile önünden geçmeye başladılar, her biri mezarına sessizce bir beyaz gül bırakıyordu, örtülen toprağın düşüşünü yastıklayan çiçekler, çürümesine tat katacak çiçekler. Daniel'ın elleri çıplak göğsünün üzerinde çapraz birleşmişti. Sağ avuç içini göğüs kafesine bastırarak kalp atışını aradı. Bir şey hissetmeyince daha çok bastırdı. Bastırdıkça paniğe kapılmaya başladı, o sırada bir ses haykırdı, "Hey! Daniel!" ve Daniel yatağından fırladı, kalbi küt küt atıyor, saldığı adrenalin duyularını netleştiriyordu.

Bir haykırış daha: "Hey, yaşıyor musun?"

Ses Wally Ay'a benziyordu. Daniel sesini uykulu ve boğuk çıkartmaya çalıştı. "Evet, hey, kimsin sen?"

"Wally."

"Tamam, bir dakika." Bovling çantasını kapıp yatağın altına sürdü. Odanın diğer yanına yürürken gömleğini düğmeledi, tam kapıyı açmadan önce de pantolonunun içine sokuşturdu.

O kadar resmî davranmasına gerek yoktu. Wally Ay verandada çıplak, boncuk boncuk ıslak duruyordu. "Temizlenmek istersen, buhar kulübesindeki taşlar hâlen sıcak. Uyandırdıysam kusura bakma ama gerçekten de sıcağı boşuna harcamak istemiyorum. Hem sıcak banyo için bir dahakine kadar bu tek şansın."

"Teşekkürler," dedi Daniel, "çok düşüncelisin. Biraz ter atmak mükemmel olur. Ve uyandırman da sorun değil, iyi ki uyandırdın. Bu gece yapacak işlerim var zaten, ve..."

Wally'nin yan bakışıyla lafı yarım kaldı. "Sen geceleri mi çalışırsın?"

"Ben bir yazarım," dedi Daniel aceleyle. "Dinî şeyler."

"Ha, şairsin yani."

"Pek sayılmaz, daha çok bir din âlimi gibi, bir nevi dinî antropolojist, sanırım –teolojik makaleler, araştırmalar, o tip şeyler."

"Yani bu gece burada kalıp çalışacak mısın?"

"Eğer konukseverliğini zorlamayacaksam."

"Hayır, istediğin kadar kalabilirsin dediğimde ciddiydim. Ama sadece, çalışmayı planladığından emin olmak istedim çünkü kamyonetini sabaha kadar ödünç alınam lazım."

"Haa, öyle mi?" diye başladı Daniel, "Gerçekten isterdim..."

Wally, sözünü kesmekten ziyade lafını tamamlarcasına, "Hani sana demiştim ya karım dağlarda âdet görüyor diye, işte bizim kamyonetle gitmişti ama kamyonet bozulmuş –tam ben buhar kulübesine girmeden önce halk bandından aradı."

Daniel açıkladı, "Kamyonetimin ön diferansiyeli ayvayı yemiş durumda. Dört çeker yok."

Wally yanağından süzülen suyu sildi. "Dört çekere gerek yok. Kamyonet buradan yaklaşık otuz mil ötede otobanda bozulmuş, tepelerde değil. Tamir edemezsem çekmem gerekecek ama Annie motorun metal yiyormuş gibi ses çıkardığını söyledi, o yüzden hemen tamir ediliverecek bir şey olmayabilir." Wally başını salladı. "Âdet gören kadınlar makinelere yaklaşmamalı. Aletleri şaşırtıyorlar. Ama sen kamyonetini merak etme çünkü Annie âdetinin bittiğini söyledi. Annie dağdan döndüğünde pek şehvetli olur." Wally doğrudan Daniel'a bakarak sırıttı.

Evrensel bir müracaattı bu: Şu senin arabayı ödünç ver de mala vurayım. Bu müracaat yalnızca müsait olmaktan daha öte bir cömertlik gerektiriyordu. Daniel belli belirsiz bir tufaya gelmişlik hissiyle anahtarları çıkarmak için elini cebine attı.

Kamyoneti gümbürtüyle geçip otobana doğru duyulmaz olduğu sırada Daniel buhar kulübesindeydi, kamyonetin radyosundan çınlayan müzik dağılıp giden son ses olmuştu. Açlıktan ve sıcaktan bitkin düşerek çömeldiği yerde ileri eğilip başını dizlerine doğru indirdi. Kuvvetli bir nefes çekip akciğerlerini genişletti, ancak nefes verişini düzgün tutma çabası bir iç geçirişle sonuçlandı. Volta'nın yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yüz şöyle bir beliriyor ama sabit kalmıyordu.

Daniel yine de mırıldanmaya başladı, "Biliyorum Wally'nin kamyoneti almasına müsaade etmek aptallıktı. O ve karısı yakalanabilirler, beni ele verebilirler veya kamyoneti ve parayı alabilirler. Yüzlerce boktan olasılık var. Ama aptalca da olsa doğru şeyi yaptım ya da en azından ben öyle hissettim. Şu anda sırf sinirlerime dayanarak çalışıyorum, merkezi bulmak için sınırlarda dolaşıyorum, burası mantıklı yaklaşımları ödüllendiren bir âlem değil. Düşünce yeterince hızlı değil. Kendimden kuşkulandırtma beni Volta, beni tereddüte sokma. Tereddüt ölümcül olabilir. Bırak kendim yapayım. Benimle Elmas arasında durma. Bu seninki değil. Merkezinde

sarmal bir alev var, benim gördüğüm gibi. İçini görmemi istiyor, bilmemi istiyor. Bırak gideyim." Artık Volta'ya değil Elmas'a seslendiğini fark etti.

Daniel gülmeye başladı ve ardından hemen bitkin düştü yine. Yan tarafında bulunan soğuk su kovasına elini daldırdı ve sıcak taşlara bir avuç dolusu serpti. Su cızlayarak buhara döndü. Buhar Daniel'ın arkasındaki küçük, sıcaktan dolayı buğulanmış pencereden gelen ince ay ışığı hüzmesinin içine doğru kıvrıldı, kendi içinde sarıldı, dolandı, girdap gibi döndü, dağıldı. Daniel bir örüntü, bir ahenk aradı. Taşlara bir avuç daha su attı. Bir ejderha kuyruğu ışığın içinden yavaş yavaş çıktı. Bir domuzun mukavemet eden hatları. Bir büyük mavi balıkçıl avlandığı tünekten ağır ağır kalkıp nehirden aşağı süzüldü. Bir aslan pençesi. Bir balinanın dalıp çıkması. Çarpık bir soru işareti. Kabararak çiçek açan bir gül. Binlerce olasılık, ama hiçbiri birbirine uymuyordu.

Yirmi dakika sonra Daniel buhar kulübesinden yarı yarıya sendeleyerek çıktı ve duşa doğru ilerlemeye başladı. Soğuk su ona çarptığında, sarsarak onu kendine getirdiğinde, gözlerinin arkasında ince bir alev kıvrımının çaktığını gördü.

Serin gece havasında tüten bedeniyle kulübesine çıplak hâlde yürüyerek döndü, Elmas'ı bovling çantasından çıkarıp yok oldu.

Soğukkanlı, sabit, odağa kilitlenmiş hâlde Daniel, bütün gece Elmas'a baktı, açılmasını bekledi. Şafak sökmeden bir saat önce Elmas'la birlikte tekrar görünür oldu, öylesine yorgundu ki Elmas'ı kaldırıp saklamak aklına gelmedi. Işığının etrafında kıvrılıp ânında uykuya daldı.

Güleç Jack Ebbetts çalıştırma düğmesine bastı ve her ikisine de birer kadeh konyak doldurmakta olan Volta'yla konuştu, "Bir şey mi hiçbir şey mi yoksa bir dolu palavra mı bilmiyorum. Sen söyle." Birleşik Ocak Tamircilik binasının bodrum katında masada Volta'nın karşısına oturup kadehindeki konyağı çevirdi, boğazına dikti.

Kayıt, çalan bir telefon sesiyle başladı. Güleç Jack aceleyle Volta'ya açıkladı, "Doğrudan hattını verdi bana o yüzden sekreterden geçmedi."

Telefonun çalması durdu.

"Keyes."

"Merhaba Melvin," Güleç Jack'in sesi canlı bir Teksas ağzıyla gürledi, "Ben Jacques-Jacques Lafayette, Dredneau'nun yakın dostu ve danışmanı. Benim için bu anlaşmanın yarısını aldın mı?"

"Evet. Ya da alabildiğimin en iyisini. Bu *anlaşmadan* pek hoşnut değilim aslında. Ben..."

"Ha siktir oradan, Mel, çok basit: Sen konuşursan ben konuşmam; sen konuşmazsan ben konuşurum."

"Peki ya ben konuşurum ve sen yine de konuşursan? Ya da kendin konuşmayasın diye beni hep konuşturmak istersen? Hadi bunu konuşalım."

"Mel, göt deliği kâğıttan bir adam gibi konuşuyorsun. *Şeref* diye bir şey duymadın mı hiç? İnsani *güven*? Karşılıklı çıkar?"

"Evet. Şantajı da duydum. Ve tehdidi."

"Eh, o zaman ne bok yersen ye. Debritto ile iş yaparım daha iyi. Hem bilgi alırım hem de belki şu benim bilgisayarcağızımın dediğine göre senin şahsına kayıtlı Tam Mısır Dağıtım Şirketi'nden isimsiz bir Cayman hesabına yakınlarda havale edilen iki yüz elli binlikten birkaçını da alırım. Canına yandığım, *Washington Post* manşette amma hava yapar bununla!"

"*Bir* garanti istiyorum," diye sızlandı Keyes. "Hak vereceksindir."

"Garanti var işte, ahbap! Sana *söz* veriyorum. Artık arama üzerinden yerimi bulmaya çalışırken beni oyalamayı bırak çünkü arama San Angelo'daki boş bir apartman dairesinden yönlendiriliyor. Boş lafı kes de ne bok yiyeceksen ye artık Mel. Karşında çocuk yok."

"Tamam, seni Denver ofisimizdeki Shelby Bennett ile bağlantıya geçireceğim. Bombanın yerleştirileceği vakitten dört saat kadar önce bilgi doğrudan ona gelmişti. Muhbirinin adı Alex Üç. Shelby'yi daha önce de aramıştı. Kayıt yok. Shelby, Alex Üç ve Al X Üç olarak bilgisayarda sorgulamış ve tahmin ettiği gibi boş bir ekranla karşılaşmış. Kod adı yani. Shelby diyor ki..."

"Hele bi' dur lan, bırak da Shelby bana kendi anlatıversin."

"Tabii, bağlıyorum şimdi. Ben de hatta kalacağım."

"Mel, sen ne hayasız bir adamsın lan. *Hiç* güven yok. Herhâlde inançlarınla bayağı çatışıyordur."

Shelby Bennett'in telefonu kayıtta çaldığında Volta Jack'e "Sen iflah olmazsın," dedi.

Jack gülümsedi, sonra o ve Volta, Keyes'in az önce vermiş olduğu bilgilerin Shelby Bennett tarafından teyit edilmesini dinlediler. Kayıtta Teksaslı Jacques-Jacques, "Shelby, bir iki sorumu yanıtlarsan çok makbule geçer," dedi.

"Deneyeceğim, Bay Lafayette," diye yanıtladı Shelby.

"Bu Alex Üç denen herif seni kaç kez aradı?"

"Dokuz; yetmiş beşte başladı ve birkaç yıl sonra plütonyum tüyosuyla sona erdi."

"Sence neden o son oldu?"

"Çünkü koşulları yerine getirilmedi."

"Neymiş bu *koşullar*?"

"Aslında bir taneydi. Kimseye bir şey olmaması."

"Kim sıçtı işin içine?"

Bennett bir an duraksadı. "Aslında hiç kimse. Ben şahsen ilgilenemedim çünkü burada, Denver'daydım. Anladığını, doğru ellere teslim edeceğime güvendiğini söyledi ama koşulu karşılanmazsa ben sorumlu olacaktım. Nükleer maddelerin çalınmasına dair her şeyin doğrudan müdüre gittiğini söyledim ona; kariyer değişikliği istemiyorsam başka seçeneğim olmadığını belirttim. Kontrolü elden bırakmamak için elimden geleni yapmamı söyledi. Ama müdürü aradığımda, işi benden aldı."

"Bu Alex Üç gardaş neden seni seçiyordu dostane konuşmaları için?"

"Ben de aynı şeyi ona sorduğumda 'Dürüst ve güvenilir olduğunu duydum,' demişti. Gösterdiği tek sebep bu oldu."

"Bilgileri nasıl topladığını hiç açıkladı mı ya da neden paylaştığını?"

"İlk aradığında kaynağını sordum ve o da 'Ben,' dedi. Bir daha da sormadım doğrusu."

"Karşılığında bir şey istediği oldu mu?"

"Hayır ama isteyebilirim dedi. Ona söz veremeyeceğimi ama şerefimle ne yapabileceksem yapacağımı söyledim."

"Ya, bak gördün mü Mel?" diye bağırdı Teksaslı Jacques-Jacques telefonda. "Bu arkadaş profesyonel bir çalışma ortamı nasıl kurulur biliyor. Aç kulağını da öğren." Keyes yanıt vermeyince Jacques-Jacques Bennett'a sordu: "Evet Shelby, bu Alex Üç başka ne tüyolar verdi anlatabilirsin umarım."

"Anlatmasam daha doğru, hem zaten onların konuyla ilgili olduğunu sanmıyorum. Plütonyum hırsızlığı seviyesinin yanına yaklaşacak şeyler değil. Şunu *söyleyebilirim*: Çoğu, küçük Güney Amerika meselelerine ve devlet içindeki yozlaşmaya ilişkindi. Bir örnek vereyim: Güney'de büyük bir depremden sonra acil tıbbi malzeme sevkiyatlarının bazı düşük rütbeli adamlarımız tarafından çalınması. O tip şeyler."

"Verdiği bilgiler hep doğru çıkıyordu, ha?"

"Tamamıyla."

"Onunla hiç karşılaşmadın, öyle mi?"

"Hep telefonda."

"Hiç yaptığı aramadan iz sürmeye kalktınız mı, nereden aradığını buldunuz mu?"

"Hiç zahmet etme dedi. Ben de etmedim."

"Tamamdır, yani sadece sesini duydun. Bir adamın konuşmasını dinleyerek hakkında çok şey öğrenebilirsin. Sen ne duydun?"

"Erkek, otuzlarında ya da biraz daha yaşlı, hafif Alman aksanlı –İsviçreli olabilir–, kelime dağarcığı iyi, çok net biri. Ama uzun uzadıya konuşmadık hiç, tahmin edersiniz ki."

"Kayıt yok mu?"

"Yok. Almamamı istedi. Koşul olarak öne sürmedi, rica etti."

"Sesini duysan tanır mısın?"

"Bilemiyorum. Livermore'dan bu yana aramadı."

"Yardımın için teşekkürler Shelby. Müteşekkirim. Mel de öyledir eminim."

Keyes, "Evet, teşekkürler Shel; sana borcum olsun," dedi. Bennett'in hattan ayrılmasını bekleyip Teksaslı Jacques-Jacques'le konuştu: "İşte hepsi bu kovboy. Tatmin edebildim mi?"

"Babacığımın vahşi ruhu şad olsun, derdi ki oğlum bir adam bir şeyi satmaya pek hevesliyse almadan önce iyice düşün. Babacığımın tavsiyesine uymam lazım. Bu konuya şöyle sıkı bir kafa patlatıp sana döneceğim. Etrafındakilere dikkat et, Mel."

Keyes "Bekle bir dakika..." diyerek heyecanla konuşurken, kayıt sona erdi.

Güleç Jack önce *durdur*'a sonra *geri al*'a bastı. Dokunulmamış konyak kadehine bakarak dalmış Volta'ya göz attı. "Tekrar dinlemek ister misin Volt?"

"Belki sonra."

"Ne düşünüyorsun? Çiçek mi gübre mi?"

"Çiçek. Bana kalırsa ortada ne varsa bütün gerçeği öğrenmişsin, öğrenirken de eğlenmişsin. Yıldız'da benim yerime geçmek üzere seni aday gösterme şerefini bana bahşetmeyi lütfen bir daha düşün. Birlik bu eğlence anlayışını kaybediyor, sen tazeleyebilirsin."

"Kahretsin Volt, yaşlandıkça duygusala bağlıyorsun... ya da böylece oturup Daniel'ın aramasını beklemek düşündüğünden daha zor olabilir. Belki biraz doğal ışık ve temiz hava alsan iyi olur. Birkaç şınav çeksen. McDonald's'a kadar bir koşuya çıkıp dünyaya dönsen."

Volta zar zor gülümsedi. "Haklısın, beklemek sandığımdan zor çıktı. En güç kısmı da tam dört gün, düşünecek ve kendimde kendimi memnun etmeyen şeyleri görecek vaktim olmasıydı. Etkinliğimi kaybediyorum ve artık eğlenmiyorum. Birlik'in refahını kendi yüreğimin doğrularından önde tutmamı gerektiren eziyet verici kararlar, dengeleme hareketleri, yargılar vermekten yoruldum –her zaman çelişmeseler de."

"Tanrım," dedi Jack, "akıl sağlığını geri kazanıyorsun."

"Bu nadir ruh hâlinin tadını çıkarmaya başladım, evet."

"Eh öyleyse, etkinliğin tamamen tükenmeden önce, bu Alex Üç bilgisiyle nasıl harekete geçmek istiyorsun?"

"Bence babacığının tavsiyesine uymalı ve *haarbiden* sıkı bir kafa patlatmalıyız."

Jack kuşkuyla baktı. "Şu konuşmana bakılırsa, sende patlatacak pek bir şey kalmamış gibi."

"Cephane yerinde," diye güvence verdi Volta. "At hepsini ortaya, sonra arkana yaslanıp bir şeylerin irtibatlanmasını bekle. Tabii tahminimce Alex Üç'ü kendi kaynaklarımızdan araştırıyorsundur."

"Evet, bizimkileri derhâl işe koştum ama daha bir bok bulamadılar."

"Alex Üç," diye düşünceli düşünceli söylendi Volta. "Alexandra olarak dene ve ayrıca Xan. Belki Al Ex-Üç üzerinde de çalışmayı deneyebilirsin, veya belki X'i 'çarpı' işareti ya da bir ek olarak kullanırsın. Al Üçlü? Üç seferde de? A.L.? Amerikan Ligi? Amerikan Ligi'nin üç sefer şampiyonu?"

"Jimmy ve J.J.'e akıllarına gelen her türlü kombinasyonu denemelerini söyledim. Bu çocuklar şu bilgisayarların kurdudur."

Volta elini kaldırdı. "Ben yalnızca sesli gevezelik ediyordum, onların becerilerine dil uzatıyor değilim. Aslında daha zor bir karar üzerine düşünmekten kaçıyordum."

"Daniel'a söyleyip söylememek gibi mi?"

"Hayır. O, bilgiyi Elmas'ı aldığımızda elde edecek. Zor karar Shamus'a söyleyip söylememek."

"Bunda karar verecek bir şey yok ki. Her şeyden önce adam kafayı yedi ayrıca bizimle temas hâlinde de değil."

"Son zamanlarda değil ama temasa geçebilir. Ve Alex Üç, elindeki bilgiyi kaynağa yakın bir yerden almış olmalı o yüzden Shamus sorulacak en iyi kişi. Hatta belki Alex Üç'ün kim olduğunu bile biliyordur. Bak şöyle oynayalım: Sen Dolly'yi ara ve eğer Shamus'tan haber çıkarsa ona *yalnızca* muhbiri bulduğumuzu ve kurşun sıkma meraklısı bir ajan yüzünden işin ara sokakta nasıl gümlediğini söylesin. Ama *Dolly*'ye bile ajanın değil adını, kim olduğunu bildiğimizi söyleme. Şu anda sadece sen ve ben biliyoruz ismi ve bu da yeterli."

"Umalım da Daniel'la üç olsun, arayıp Elmas'ı anasının katiliyle ve muhbire dair ipucuyla değiş tokuş etmeye karar versin."

Volta çok da ikna olmadan, "Olabilir," dedi. Jack'e buruk bir gülümsemeyle bakıp konyak kadehini kaldırdı: "Umuda." Kadehi dudaklarına götürürken duraksayıp ekledi, "Ve inanca."

Volta boş kadehi bırakırken Jack konuştu: "Aman, merak etme.

Şu anda her şey askıda. Pek yakında bazı parçalar yuvarlanıp bir araya gelecek ve sen de ne yapacağını bileceksin, çünkü sen ne yapacağını –hayatımda karşılaştığım herkesten daha fazla– *bilirsin*. Yani beni bu Yıldız safsatasıyla utanmazca pohpohlayıp bundan yara almadan kurtulabileceğini sanma."

"Yarala beni," dedi Volta, "ihtiyacım var." Ama gülümsemedi.

"O Elmas'ı değiş tokuş edeceğini sanmıyorsun, değil mi? Gerçekten sanmıyorsun."

"Jack dört gündür burada oturmuş Elmas'm onu yakalayışmı *hissediyorum*. Önceden kestirilemez kısım oydu, Elmas'a nasıl tepki göstereceği. Belki de yeterince kestirmeye çalışmadım."

"Volt, kendini hırpalamayı bırakır mısın artık? Yani, bunu nasıl düşünebilirdin ki?"

"Biraz hayal gücü kullanabilirdim," dedi Volta.

Koyu bariton bir sesle ve berbat bir İrlanda aksanıyla biri Kelt türküsü çığırıyordu: "Dannnny Oğlan, Dannnny Oğlan, ötüyor borular..."

Daniel yerinden fırlayarak uyandı. Rastgele etrafına bakındı: Çıplaktı, gündüzdü, Elmas yatakta yanındaydı. Bir hamleyle bovling çantasını kaptığı gibi Elmas'ı içine tıkıştırdı ve türkücüye bağırdı: "Ne? Bekle bir dakika, lanet olası!" Çantayı yatağın altına sürüp pantolonunu geçirdi. Kapıya doğru ilk adımını atmasına kalmadan keskin, acı verici bir çekilmeyle kasık kıllarının yarısını fermuara kaptırmış olduğunu fark etti. "Ahhh!" diye feryat etti ve fermuar kopçasını bulmak için kasığını kavradı. Onun feryadıyla, türkü sustu.

"Daniel?" Wally Ay verandadan seslendi. "Hey! İyi misin?"

Daniel kapıyı alı al moru mor, savurarak açtı. "Evet, Wally, harikayım. Mışıl mışıl uyurken bir Moğol-Apaçi'nin serenadıyla yatağımdan fırladım ve alelacele giyinirken kasık kıllarımı fermuara kaptırdım, seni meraklandıran acı dolu çığlık o sebeple atıldı. Onun dışında, sabahların hayrolsun."

Wally yüzünü buruşturdu. "Off, ben de yapmıştım onu. Pezevengin evladı gibi acıtmakla kalmıyor bir de insanı korkutuyor. Ama çükünden et kaptırmaktan iyidir, onu hiç yapmış mıydın, çükünü fermuarlamayı?"

"Hayır, henüz değil Wally." Daniel'ın siniri hızla geçmekteydi, kafa karışıklığı da. Wally'nin kamyonetini ödünç almış olduğunu anımsadı. Wally'nin elinde anahtar falan görünmüyordu.

Anahtarların yokluğunu onaylamak istercesine Wally kollarını iki yana açtı, açık avuçları hoşgörü için hafifçe yakarmak üzere ha-

vaya kalkmıştı. "Haberleri sana iletmek için uyandırmak *zorundaydım* seni."

"Ne haberi?"

"İyi haber," dedi Wally neşeyle.

"Kamyonetim sende mi?"

"Hayır," diyerek gülümsedi Wally. "İyi haber de bu işte."

"Kimin için?"

"Senin için. Gün doğumu civarı kamyonetimizi çektik –bir valfi yemişti– ve kahvaltı ettik, sonra Annie parça için Tucson'a gitti. Fazla paramız yok ama bir sürü akrabamız var, Annie'nin kuzeninin kayınbiraderi de Tucson'da bir araba hurdalığı işletiyor. Neyse, bir saat kadar önce, geçen senenin modeli gri bir Chevy Sedan içinde iki adam yolda göründü. İkisi de iriyarı, potinleri ayna gibi heriflerdi. ABD Hazine Görevlileri olduklarını, İsaiah Kharome diye bir adamı aradıklarını söylediler, hiç almadığı yüklüce bir vergi mahsubunu ödeyeceklermiş. Ama doğrusu bana hiç de para iadesi yapmaktan hoşlanacak adamlar gibi gelmediler. Çocuklukları berbat geçmiş adamlar gibiydiler."

"Anladım," dedi Daniel. "Sen ne dedin onlara?"

"Bir aydan fazladır müşterimiz yok dedim ve LXA 009 New Mexico plakalı yetmiş iki model dört çeker kamp karavanlı bir Chevy gördüğümü hatırlamıyorum dedim. Kamyonetin burada park edilmiş olsaydı, böyle ikna edici bir şekilde bunları söyleyemezdim tabii."

"Teşekkürler," dedi Daniel. "Onlar Hazine Görevlileri değilmiş, bu kadarını söyleyebilirim. Milli Gelirler İdaresi peşimde çünkü yazdıklarımın dinî ve dolayısıyla da vergiden muaf olduğunu iddia ediyorum ama onlar aynı fikri paylaşmıyorlar. Aylardır izimi sürüyorlar, İsaiah Kharome yazılarımda kullandığım takma adım."

"Haa," dedi Wally, sanki şimdi her şeyi anlamış gibi. "Sana getirdikleri bir para falan olduğunu sanmıyorum. Yalnız bela. Ama bak görüyor musun cömertlik nasıl da iyi şans getiriyor? Nezaket gösterip bana kamyonetini ödünç verdin ve onlar geldiğinde burada yoktu. Dahası, takip ediliyorsan olabileceğin en iyi yer onların arkasıdır diye düşünmüşümdür hep."

"Anladığım kadarıyla yollarına devam ettiler. Tucson'a doğru mu?"

"Araba izlerinin gösterdiğine göre öyle. Sabahları koşuya çıkarın, o yüzden otobana bakmaya gittim."

"Karın için biraz endişelendim. O Tucson'dan dönerken kamyoneti görebilirler."

"Koşuya çıkmadan önce halk bandından Dos Cabezas'ta oturan ve telefonu olan amcamı aradım, o da Annie'nin kuzeninin kayınbiraderinin hurdalığını arayıp bugün eyaletlerarası yolu kullanmaması gerektiğine dair mesaj bırakmış. Annie anlayacaktır. O, bir kadın için bile tuhaf sayılabilir ama çok da zekidir. Ayrıca hızlı araba kullanmayı sever o yüzden akşamüstüne kalmadan kamyonetinle gelmesini bekliyorum, hem de yiyecek alışverişiyle. Bize katılmayı istersen bu akşam iyi şans şerefine bir ziyafet çekeceğiz."

Daniel kaşlarını çatıp kederli bir biçimde konuştu: "Hayır, hay Allah, kalamam. Bu gece Phoenix'te olmam lazım."

Wally hafiften azarlayıcı bir tonla konuştu: "Bir hocam vardı, İki Yılan isimli bir Apaçi ermişi, bana en iyi saklanma yerinin zaten baktıkları yer olduğunu öğretmişti."

"Çok bilge bir adammış belli ki," dedi Daniel, "ama elimde olmayan bazı sorumluluklarımı yerine getirmem gerek."

Wally başıyla onayladı. "Dinî sorumluluklar ve ailevi sorumluluklar, işlerin yolunda gitmesini sağlamak için çok önemlidir. Ama Phoenix'e giderken manzaralı yolu seçmen gerek: 666, ordan 70, 60 ve sonra 80. Ama tabii bu vergiciler son zamanlarda nereye gitsen karşına çıkıyor."

"Merak etme," diye temin etti Daniel. "Beni yakalaması zordur, hele elde tutması neredeyse imkânsızdır."

Daniel iki saat sonra kamyonetinin vardığını duyduğunda, hâlen yatağının kenarında, gömleği ellerinde, oturur durumdaydı. Bu takip haberi doğrultusunda bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Yorgunluk, sakinlik ve tuhaf bir şekilde iç tatmin hissediyordu, sanki bir şeyler kaçınılmaz olarak neticeye ulaşmaktaymış, yörüngeye kilitlenmiş gibi. Bir netice istediğini, hemen istediğini kendine itiraf etti. Daha fazla dayanacak gücü olmadığını duyumsadı. İlk fırsatta Volta'yı aramaya karar verdi. Belli ki gizli kimliği ortaya çıkmıştı ve bunun nedenini bilmek istiyordu. Bu uygulamaya dönük bir meseleydi. Ama ayrıca Volta'ya bir açıklama borçluydu ya da verebileceği kadarını. Hem belki Volta Elmas'la nasıl ilerlemesi gerektiğine, için nasıl göreceğine dair bir tavsiyede bulunabilirdi. Daniel, Elmas'ın görmesini istediği her ne ise onu görmeden geri vermek istemiyordu. Belki Volta ona bir bakış açısı önerebilirdi. Olayları net bir şekilde görmek için fazla yakın olduğunu hissediyordu ancak geri adım da atamıyordu.

Daniel karanlık çökmeden bir saat önce İki Aylar Dinlenme Yeri'nden ayrıldı. Televizyonun üzerine beş bin dolar bırakmıştı, hizmetler için bahşişten ziyade dinlenme fikrine bir bağıştı bu. Daniel

kamyonetiyle geçerken Wally Ay'ın kafası hurda pikabının kaportasının altındaydı. Daniel iki kez kornasını öttürdü. Wally Ay kafasını çıkarmadan, elindeki yıldız anahtarı kaldırıp aynı anda hem ileri hem de elveda anlamına gelir şekilde salladı.

JENNİFER RAİNE'İN DEFTERLERİ

NİSAN

Benim adım Jennifer Raine Kaçtıgitti ya da diğer adımla tatlı kıçımın üstüne bir bardak soğuk su için. Ben ve Mia, Clyde'ın girdiği yoldan kolaylıkla çıktık. Koridorda parmak uçlarımızda hızla koğuşun sonuna gidip hademenin malzeme odasının kilidini açtık ve sonra çamaşır bacasından ayaklarımızı uzatıp bodrum kata indik, kaydıraktaki çocuklar gibi. Clyde'ın bizim için yığdığı leş gibi korku kokulu, gece terli çarşaf öbeğinin üstüne düştük. Bodrum duvarları dev çamaşır makineleri ve kurutucularla çevrilmişti ve onların hemen üzerinde zemin hizasında bir dizi dar pencere vardı. Doğu duvarının beşinci penceresinin kilidi kırıktı. Oradan sürünerek serin çimenliğe çıktım, sonra Mia'yı almak için geriye içeri uzandım. Karanlıkta ellerimizin birbirine dokunuşunu hissettim, aramızdaki acı ve güven bana güç veriyordu. Onu pencereden dışarıya çektim. Koşarak ayın gölgesinin düştüğü alanı aştık; en fazla iki metre yüksekliğindeki, engelden çok paravanı andıran tuğla duvara vardık ve oradan, sevgili DJ'imin dediği gibi, tek yapmam gereken hop atlayıp dışarı, dışarı, dışarı, dışarı ve özgür kalmaktı, Tanrım, sonunda!

Durduğumuz ilk yer sabaha kadar açık, uyuşturucu satılan, bildiğin kenar mahalle lokantasıydı –çizik plastik bardaklar, formika tezgâhta kaplaması soyulmuş tabureler, yıpranmış, buz mavisi suni ipek elbisesiyle garson kadın, sütyen ve külot askıları görünüyor, mutfaktaki radyoda country ve western çalıyor, etrafa ızgara yağı sıçrayışı ve radyonun cızırtısı birbirine karışıyor; uyuşturucudan morarmış dört adam bir yandan soğuk kahvelerine çörek bandırıp bir yandan da aynı yavaş melodiye kafa sallıyorlar.

Mia'yla paylaşmak üzere bir çikolatalı milkshake söyledim. Tam bitirdiğimiz sırada iki derbeder oğlan caka satarak içeriye girdiler, hani şu keşlerden çarptıklarıyla geçinen tiplerden. Bana bakışlarından hoşlanmadım. Hemen çıkıp gitmeyi o kadar istedim ki garsona bütün beşlik bırakıp kapıya seğirttim.

İçlerinde en yağlı olan ben geçene kadar bekleyip "Nereye gidiyorsun yavrum? Parti başlamak üzere," dedi.

"Kusura bakma, DJ'yle randevum var, dans yerimiz ise Jim Bridger'ın mezarı." Yürüyüp gittim.

Gün doğumu civarı hurdası çıkmış açık kasa bir kamyoneti olan yaşlı

bir çiftçiye otostop yaptım, ancak kısa bir yolu götürebileceğini söyledi, o bile yeterince uzak dedim ona. Bütün sorularına yalanlarla cevap verdim ve tek başına otostop yapmamdan ötürü bana çıkıştığında hiç sesimi çıkarmadım. "Yollarda bir sürü kötü adam olur. Sarhoşturlar da."

Beni neredeyse Fairfield'e kadar götürdü. Bir eskiciye gidip kalan son beş dolarımla ağartılmış bir Levis pantolon bir de kareli erkek gömleği aldım.

Ondan sonra buraya otostopla –yine bir çiftçi durdu– geldim, vadi merkezinde bir yer. Bunları terk edilmiş bir ahırın çatlak kerestelerinden sızan ay ışığında yazıyorum. Harap bir yer burası ve eski sidik kokuyor ama bu ılık bahar gecesinde yeterli bir barınak.

Buraya geldiğimizden beri (Mia uyudu bile, zor bir gün geçirdi) dört beş yaşlarımdayken büyükannemin ısınan fırınından yükselen mayalı ekmek kokusunu anımsamaya çalışıyorum ve şimdi duydum kokuyu, keskin ve miskli, ve mavi pijamalarımı anımsıyorum ve ay ışığının kaz tüyü yorgan üzerinde bir iyi geceler öpücüğü kadar yumuşak parıltısını. Ve eğer tam anlamıyla kıpırtısız durup kendimi unutursam, babamın tohumunun annemin nabzındaki buğusunu hissediyorum, aralarında bedensiz geçişimi, yüzümün hiçlikten patlak verişini, minik ağzımın daha o zamandan bir sese aç oluşunu hissedebiliyorum ve ilk düşümün, neredeyse şeffaf göz kapaklarımdaki damarlarda titreştiğini görebiliyorum ama ne düşlüyordum anımsayamıyorum. İlk düş, işte onu bilmek istiyorum. Gördüğüm ilk düşü anımsamak istiyorum. Ve sonra o bilgiyi, hayaletimi yıldırımdan kurtarmak üzere fidye olarak kullanacağım.

Daniel Volta'yı ne ilk fırsatta aradı ne de yüzüncüde. Yaşadığı tereddüdün sağduyulu kuşkular anlamına mı geldiğini yoksa yalnızca bir erteleme vesilesi mi olduğunu ayırt edemiyordu. Gizli kimliğinin ortaya çıkmış olduğu açıktı ve Volta'nın Elmas'ın Daniel'dansa devletin elinde daha güvende olacağı sonucuna varmış ve onu CIA'ye bildirmiş, Daniel'ı satmış, Mott'un dediği gibi "ispiyonlamış" olma olasılığı göz önünde bulundurulmalıydı.

Göz önünde bulundurulmalıydı bulundurulmasına ama Daniel buna bir türlü inanmıyordu. Daha büyük ihtimal, telefonların dinlenmesi hatta belki de Birlik içinde bir ajan olmasıydı. Telefonlar dinleniyorsa Volta'yı dahi aramak tehlikeliydi, çünkü muhtemelen acil takibe ayarlamış olmalıydılar. Bu da en azından genel konumunu ortaya çıkarırdı. Yakalanmaktan korkmuyordu –Elmas'la beraber yok olabilir ve tanklardan bir duvardan dahi yürüyüp geçebilirdi– ama baş ağrısı istemiyordu. Ne de kamyoneti, Wally'nin ve

Annie'nin parmak izleriyle ve bunları ayarlayan AMO insanlarına kadar geriye doğru takip edebilecekleri resmî belgelerle beraber onlara bırakmak istiyordu. Ama bütün bu münasip mantık tüketildiğinde Daniel toplayabildiği en azılı dürüstlükle, isteksizliğinin ardında yatan sebebin, bu aramanın daha üzüntülü olacağına dair tamamıyla mantıksız bir sezgi olduğunu biliyordu. Üzüntü, Elmas'm göstermek istediği şeyi görme çabalarında onu güçsüz bırakacaktı.

Şapkanın içinden görmeden *evet* veya *hayır* çekmeyi düşündüğü sırada bir anda dank etti: Elmas'm merkezine hiç gözleri kapalı bakmayı denememişti. Bir sonraki mola alanına çekip Elmas'la beraber yok oldu. Sabit bir şekilde Elmas'm merkezine baktı ve sonra gözlerini kapadı. Sarmal alevin çabucak kayboluveren görüntüsü karanlıkta oynaştı. Elmas'ı hayal edebiliyor, alevli merkezi net bir şekilde görebiliyor ama içini göremiyordu. Bir saat sonra, kendini Elmas'la beraber tekrar ortaya çıkmaya zorlayıp yeniden yola koyuldu.

Neredeyse hemen iki işaret aldı. İlki ikaz ediciydi: KÜRE 37 yazan bir mesafe tabelası. İkinci işaret öylesine doğrudandı ki Daniel onu gördüğü anda durdu. İşaret, yanmış bir benzin istasyonunun duvarında, briketin dış yüzüne büyük harflerle yazılmıştı; ısıdan kabaran boya soyulup dökülmüştü ve bir zamanlar yedek parçaların ve hizmetlerin bir listesini oluşturan yazıdan geriye yalnızca şunlar kalmıştı:

RENLER
VILCIMLI BUJİ
VOLTA REGÜLAT

Arazinin öbür ucundaki telefon kulübesi, geçmeyen bir nemli duman kokusu dışında hasarsızdı.

Volta ilk çalışta açtı: "Birleşik Ocak Tamircilik, Gece Servisi."

Daniel konuştu: "Aradığım yerde 'renler, vılcımlı buji, volta regülat' diye ilan`var. Bana başka şans bırakmadı."

"Eh," diye cevap verdi Volta yumuşak bir sesle, "espri anlayışı geliştirmeye başladığını gördüğüme sevindim. İhtiyacın olacak. Öncelikle..."

"Bu hattın gizliliği konusunda kuşkularım var," diye lafını kesti Daniel ve aşikâr kabalığına açıklama getirmek üzere ekledi, "başlamadan önce söyleyeyim dedim."

"Hayır, hat güvenli. Ama kuşkularından anladığım kadarıyla seyahat kimliğinin ortaya çıktığını zaten biliyorsun."

"Öyle anladım."

"Ne olduğunu anlatayım da dinle. Dikkatle dinle. Pek çok şeyi açıklığa kavuşturan bir açıklama."

Daniel söylendiği şekilde dinledi. Volta Dredneau'nun yaşadığı işkenceyi anlatırken, Daniel gözlerini kapatıp telefon kulübesinin duvarına doğru yığıldı. Volta'nın her kesin ifadesinin sonundaki hafif titremeden yola çıkarak ne geleceğini hissedebiliyordu, kesinliğin kendisinden hissediyordu ve Volta sonunda Dredneau'ya işkence eden adamın annesini de hiçbir sebep olmadan vuran adam olduğunu açıkladığında, Daniel sessizce ağladı, "Ahhh, hayır. Hayır."

Volta bir an durdu, sonra devam etti, "Ardından, Güleç Jack'in yaratıcı çalışmaları sonucu, Livermore hırsızlığını CIA'ye ifşa eden kişinin kod adını öğrendik." Volta durdu ve bekledi.

Daniel, düşünemeyecek kadar afallamış bir vaziyette derin bir nefes aldı. "Katil ve muhbir –isimlerini söylemedin."

"Daniel," dedi Volta sakin ve ifadesizce, "İsimleri, bana Elmas'ı getirdiğinde vereceğim. Hastanede, ilk tanışmamızda, annenin katilini bulmanda sana yardım etmek üzere her şeyi yapacağıma dair söz vermiştim ve şimdi artık biliniyor. Sözümü tuttum. Daniel, yardımım karşılığında bana söz vermiştin, Elmas'a bakma ayrıcalığını ve onu hepimizden saklayacak şekilde gizlenmeye iade etme sorumluluğunu benimle paylaşacaktın. Sözünü tutmadın. Olağanüstü şartları hesaba katsak dahi bu bana karşı büsbütün saygısızlık, üstelik kendine de. Annenin öcünü almak istiyorsan, Elmas'la ilgili sözünü yerine getirmelisin. Bu adil."

Daniel uludu, "Ne bok yiyeceğim ki? Kendini öldürene kadar ona dehşet mi saçacağım?" Daniel telefonu cam duvara savurdu ama kordon çok kısaydı ve telefon gerisin geri bileğine çarptı. Telefonu kaptığı gibi çarparak kapattı.

Hiddetle kamyonetine geri döndü, çalıştırdı, sonra durdurdu ve kendini koltuğa bıraktı. "Adil, adil, lanet olsun, *adil*. Ama bilmek *istemiyordum*, kararlara ihtiyacım yok." Kararlı bir biçimde yeniden telefon kulübesine yürüdü ve Volta'nın numarasını tekrar çevirdi.

Volta yine ilk çalışta açtı. Daniel'in söylediklerine şaşırmış görünmedi: "Haklısın, *adil*. Ama içini görene ya da onu baştan başa görene ya da ne yapınama izin verirse ona kadar Elmas'ı elimde tutacağım. Bu Elmas'ın içini görmeyi annemin ölümünün öcünü almaktan bin kat daha fazla istiyorum –ve her ne kadar Vahşi Bill o soğuk taşkınlığın çoğunu temizlediyse de hâlen öç alırım yani. Ne dediğimi anlıyor musun? Yani annem için adalet istesem de bu, Elmas'ı açma arzumun yanında bir hiç. Yakamı bırakmana ihtiyacım var. Onayına, hayır duana ihtiyacım var."

"Elmas'ın yakasını bıraktım zaten Daniel ve bence sana açılmasının tek yolu senin de onun yakasını bırakman. İstediğini yapmakta

serbestsin, gitmekte, dönmekte. Ruhun üzerinde hak iddia edemem. Sana şans ve başarılar dilerim. Ama onay *vermeyeceğim* çünkü Elmas'ın senin mahvına sebep olacağına inanıyorum. Seni çok güzel, çok ihtişamlı bir şekilde mahvedebilir ama eninde sonunda mahvedecektir Daniel ve bu boşa harcamayı *onaylamayacağım*."

"Görmemi *istiyor*. Bunu *hissedebiliyorum*."

"O bir ayna, Daniel. Sadece bir başka ayna."

"Bence bir pencere. Bir kapı."

"Kendini tanı," dedi Volta, "ve kendine karşı dürüst ol. Kendi uygun gördüğün şekilde keşifte bulunma hakkını senden esirgemeyecek kadar sana hayranlığım var. Ama eğer mahvolacağını düşündüğümü sana söylemeseydim kendime –ya da sana– karşı dürüst olmazdım ve eğer mahvolursan Daniel, bu yüreğimi dağlayacak."

"Ama anlamıyorsun ki..."

"Belki de öyledir," diye araya girdi Volta. "Bu olasılığı teslim ediyorum. Ama belki de *sen* anlamıyorsun. Belki Elmas'a karşı takıntılı, güçsüzsün ya da sırf daha doğrusunu akıl edemeyecek kadar gençsin."

"Olabilir," dedi Daniel. "Ama işte bunu öğrenmeye adadım kendimi."

"Dilerim aradığını bulursun."

Daniel karanlık telefon kulübesinde gülümsedi. "Bu bana hayır duası gibi geldi."

"Öyleyse dilerim hak ettiğini bulursun."

"Bunu da hayır duası olarak kabul edeceğim. Bunu bileğimin hakkıyla *kazandım* Volta ve bunu kazanmam için bana gerçekten yardım etmiş olsan da –ki bunun için sana şükranım sonsuz– o benim. Ve şunu iliklerime kadar hissediyorum: O, onu kazandığım ya da fiziksel olarak elimde bulundurduğum için benim değil, Elmas kader yoluyla benim."

Volta konuştu: "Üç kez hayır duası alasın o zaman. Bir de kadim bir Estonya duası ekleyeyim: 'Dilerim yolunun bir sonu olsun.' Elmas artık senin sorumluluğundadır."

Daniel hızlıca konuştu: "Başka türlüsünü yapmam zaten. Ancak sorumluluk anlayışımın bir parçası olarak, işim bittiğinde Elmas'ı sana getirmeye söz veriyorum veya bir sebepten getiremezsem ve onu yeniden gizlenmeye bırakmak zorunda kalırsam, onu sen nereye götürmeyi düşünüyorduysan oraya götürmek isterim."

"Hayır, Daniel. Ben onun yakasını bıraktım. Nihayet onu avuçlarımın arasından bıraktığımda ne denli temiz hissettim sana anlatamam. Ve *bu* ders için, *sana* teşekkür *ederim*. Şimdi bu operasyonu

kapatacağım ve Laurel Çayı Vadisi'ne, evime gideceğim. Yönlendirme numarasını biliyorsun, direkt hat ayın gününün yediyle çarpımı. İstediğin zaman ara ya da ziyarete gel. Başımın üzerinde yerin var ama sana yardımda bulunur muyum orası belli olmaz, ihtiyacının hikmetine ve benim yardım sağlama kabiliyetime ve hevesime bağlı olur bu. İki dost olarak ayrılalım."

"Bütün istediğim bu," dedi Daniel, gözleri yaşlardan yanarak. "Teşekkürler."

"Hoşça kal, Daniel," dedi Volta.

"Teşekkürler," diye yineledi Daniel. "Evet, iyi geceler. Haberdar ederim."

Aynı anda kapattılar.

Volta gecenin geri kalanını telefonda ve telsizde operasyonu dağıtarak ve insanları ve kaynakları başka projelere atayarak geçirdi. Ellison Deeds, Jean Bluer ve Güleç Jack'in her üçü de bir yerlerde sahadalardı, o yüzden döndüklerinde onu aramaları için mesajlar bıraktı. Gün doğumunu epey geçene kadar teçhizatı topladı, sonra da birkaç saat rahatsız bir uyku uyudu. Yatakta uzanıp Daniel'ın Elmas'ın içine baktığında ne gördüğünü hayalinde canlandırmaya çalıştı. Daniel Elmas'ın içini ancak onunla beraber yok olduğunda görebildiğini söylemişti. Volta kendini yok olmuş olarak hayal etmekten dahi ürküyordu. Eşiği geçip devam etmenin ayartıcılığını anımsıyordu: hayal edilemez bir saadet girdabına kapılmış, mest hâlde bir intihar. Onun yerine Ravana Dremier'den öğrendiği bir tekniği denedi, kendini yavaşça bir öz olarak yoğunlaştırıp sonra onu kendi ruhundan ayırdı, kendini kendinden ayırıp nesnel ama yine de bilme arzusunu koruyan bir tanıklığa doğru yükseltti.

Buna rağmen Daniel'ın yok olup Elmas'ın içine bakışını canlandıramıyordu fakat mantığa aykırı bir biçimde –empatik canlandırma için akılcılığı terk etmiş olduğundan– birden, zahmetli bir akıl yürütmeyle ancak çıkarımını yapabileceği bir şeyi anladı. Daniel Elmas'ın içinde sarmal bir alev görüyordu, tam Volta'ya kendisine göründüğünü bildirdiği imgede olduğu gibi. Bu da neden Elmas'a "benim" dediğini ve Elmas'ın yalnızca onun için olduğunu düşündüğünü açıklıyordu. İmge elbette onu, söz konusu sarmal alevi görmeye doğru yöneltmişti. Sarmal alevin gerçekten de yalnızca yok olanlara görünür olup olmadığını onaylayabilecek tek bir insan vardı dünyada, o da Volta'ydı. Ve ikisi de Volta'nın bir daha yok olmayacağını biliyorlardı. Daniel belki de ikisini de bir reddedişin kederinden kurtarmayı seçmişti –nezaketten mi yoksa acımadan dolayı mı Volta emin değildi.

Ve Daniel'ın, berbat bir biçimde yalnız olduğu bu durumdan sağ çıkacağından kuşkuluydu. Volta'nın kendine dürüst kalarak ve muhtemelen kendine ihanet ederek dahi yapabileceği hiçbir şey yoktu. Volta Elmas'ın yakasını bırakmıştı –Daniel'a göstermeye çalıştığı kadar sevinçle ya da kolaylıkla değil– ama Daniel'ı yüreğinden çıkaramıyordu. Volta, idealle hakikati karıştırmak konusunda Daniel'dan aşağı kalmadığının farkındaydı ama Daniel'ın anlamadığı şey bu karışıklığın nadiren cezasız kalacağıydı. Volta'nın çocuğu olmadığından, ateşin öksüzü Daniel ideal bir oğuldu. Ve artık Volta bu acıyı yaşamaya mahkumdu.

Volta gözlerini kapatıp Daniel'ın Elmas'la beraber yok olmasını hayalinde yeniden canlandırmaya çalıştı, Daniel'm zihninden sarmal alevi görmeye çalıştı. Bunda o kadar başarısız oluyordu ki kilitte anahtar sesini ve Güleç Jack'in merdivenlerin aşağısından seslenişini duyunca rahatladı: "Uykucular ayağa!"

Volta ayaklarını yere doğru sallayıp söylendi, "Bu uykucu artık rüyayla gerçeğin arasındaki farkı bilip bilmediğinden emin değil."

Bölmenin arkasından çıkarken Güleç Jack yaklaştı, elinde yarım galonluk bir Ten High viski sallıyordu. "Ne dersin Volt? Gel şöyle tam bir kafayı bulalım, dertli çaresizlikle dolalım ve sonunda bütün kalp kırıklıkları ve elem dolu hıçkırıklara rağmen yaşamın kalbin her bir atışına ve her bir nefese değdiğine karar verelim."

Volta gülümsemeye çalıştı. "Buna içerdim ama senin işin var ve ben de sensiz içip serseme dönmeyeceğim."

"Ne işi? Aldığım mesajda işi kapattığımız söyleniyordu."

"Kapatıyoruz ama seni açık uçların sorumluluğuna veriyorum. Sen sıkı düğüm atarsın."

"Nedir bu, büyücüler ve kanun kaçakları birliği mi yoksa koduğumun donanması mı?"

"Her nefeste değişiyor," dedi Volta.

"Belki öyle," diye iç geçirdi Jack, "ama ben senin ruh hâlini değiştirmeye çalışmayacağım. Amansız, suratsız, tatsız ol."

"Jack, ses tekrarı becerilerini pek takdir edemeyeceğim ama beni düşündüğün için teşekkürler."

Güleç Jack eskimiş bej kanapeye oturdu. "Daniel nasıl? Ne diyecekmiş?"

"Duygusal olarak dağılmış ve ruhen kayıp vaziyette –tehlikeli bir biçimde. Elmas'ın içinde yalnızca kendisinin görebileceğini düşündüğü bir şey görmeye çalışıyor. Elmas'ın, içini görmesini istediğine inanıyor. Elmas açılana ve o da anlayana kadar Elmas'ı elinde tutmaya niyetli. Kendisi için Elmas'ı kovalamanın, annesinin öcü-

nü almaktan bin kat daha önemli olduğunu söyledi. Onun dışında görüşmemiz, ikimizin de birbirimizi verdiğimiz aptalca kararların sorumluluğundan azletmemiz üzerineydi."

"Ne düşünüyorsun?" dedi Jack.

"Düşünmemeye çalışıyorum. O yüzden de işin sonunu getirme sorumluluğunu üstlenmeni istiyorum. İki şey var: Alex Üç'ün kimliğini bul ve Bay Debritto'ya hakkını ver. Daha önce konuştuğumuz şekilde ona şifreyle tuzak kur. Ne zaman, nerede ve hangi Kuzgun'la o sana kalmış. Bitene kadar bilmek istemiyorum."

"Tamam," dedi Jack ciddi bir şekilde, "ama bir başka açık uç daha olabilir. Shamus bu sabah Dolly'yi aramış, yalnızca seninle ve Daniel'la paylaşabileceği bazı can alıcı bilgilere sahip olduğunu iddia etmiş, bunun için bir buluşma ayarlamak istiyor. Alex Üç diye birini hiç duymadığını söylemiş."

"Dolly konuşmasını nasıl bulmuş?"

"Delice."

"Şu anda buluşma falan yok. Dolly'ye söyle ikimizin de müsait olmadığını iletsin."

"Sen nerede olacaksın?"

"Evde," dedi Volta.

* * *

Güneş parlayarak ön camdan içeri dolacak kadar yükseldiğinde, Daniel ön koltukta uyandı. Kamyoneti doğuya bakar şekilde, yanmış benzin istasyonunun arkasına iyice gizlenmiş olarak park ettiğinde bunu planlamıştı.

Volta'yla konuştuktan sonra Elmas'la birlikte yok olmuştu. Elmas'ın merkezindeki alev kıvrımına yoğunlaşmaya çalışmış, noktasal bir yoğunluğa odaklanmış ve sonra birden bırakmıştı, Elmas'ın direnç gücünün dışarı doğru yıkılacağını ummuştu –menteşeli bir kapıyı tutan birinin dengeleme gücünün aniden kalkmasıyla caddeye doğru düşmesi gibi. İşe yaramadı.

İp gibi ince, kıvrılarak dönen aleve gözlerini dikip bakmayı denemiş ve bütün kalbiyle Elmas'ın ona açılması ve gereksindiği şeyi görmesine, eşikten tertemiz geçmesine izin vermesi için dua etmişti. İşe yaramadı.

Şafaktan bir saat önce çakısını çıkarıp sol başparmağına bir çentik attı. Parmağını Elmas'ın üzerinde tutup, içini görmeye çalışmadan önce ışıldayan küreye kanını akıttı. İşe yaramadı.

Yenik ve bitkin bir şekilde şafakta düşsüz bir uykuya daldı, yüzünde güneşin ışığını hissedene kadar kımıldamadı. Nihayet, göz-

lerini kırpıştırarak doğruldu, yerdeki bovling çantasında duran Elmas'ı kontrol edip direksiyonun başına doğru kendini kaydırdı.

Daniel doğrudan Phoenix'e ilerledi. Bir Shell istasyonunda durup kent haritası aldı, sonra telefon kulübesindeki rehberden sarı sayfalara baktı. Oto Söküm başlığı altında ilk listelenenle tam aradığını buldu –"*Aura Hurdacısı... dağıtınız ortalığı.*" Yakıt göstergesinin çeyrek depodan az benzine işaret ettiğini fark edince düşünmeden pompalara doğru kırdı. Görevli "Dolduralım mı bayım?" diye sorduğunda Daniel öyle bir kahkahaya kapıldı ki başıyla zar zor onaylayıp nefes alarak, "Hayır boşaltalım," diyebildi.

"Af buyurun?"

"Yok bir şey," dedi Daniel kendini biraz toparlayarak, "benzin lazım sanmıştım ama değil."

"Başka bir şey istiyor musunuz?" dedi görevli. Daniel'a ürkek bir endişeyle baktı.

"Hayır, istemiyorum galiba," dedi Daniel ona. "İçeri girmek mi yoksa dışarı çıkmak mı istiyorum ondan bile emin değilim artık, ya da ikisinin arasında bir fark olup olmadığından."

"Epeydir yollardasınız sanırım. Yorgunsunuz. İnsan etkilenir."

Daniel samimiyetle yanıtladı, "Umarım."

Görevli başını belli belirsiz sallayıp konuştu, "Fazla zorlamayın kendinizi. İyi günler."

Daniel adama teşekkür edip Phoenix'e doğru yola devam etti.

Aura Hurdacısı'ndan bir cadde ötede durdu. Karavanın içinde bovling gömleğini, kot pantolonunu ve ayakkabılarını giydi, ufak bir sırt çantasının içine bir takım yedek giysi ve kişisel bakım eşyalarını koydu ve bond çantadan bin dolarlık bir deste alıp ön cebine tıktı. Sırt çantasını ve bond çantayı sürüş kabinine geri getirip bovling çantasındaki Elmas'la beraber zemine yerleştirdi. Ruhsatı buruşturup kül tablasına attı ve yaktı, dumandan gözleri yaşarınca pencereleri indirdi.

Daniel kamyoneti Aura Hurdacısı'nın yağ lekeleriyle kaplı avlusuna sürdü ve kablosunda güçlü bir mıknatıs olan bir vincin yanına park etti. Vinç bir hurda otomobil yığınından hurdaları çekiyor ve bunların her birini küçük bir metal küpe çeviren kırk tonluk bir hidrolik kırıcıya atıyordu. Kocaman bira göbeği olan kırıcı şoförü Daniel'a bağırdı, "Hey, park etmek yok! Büro arkada şu tarafta." Binaya doğru işaret etti.

Daniel bovling çantasını, bond çantayı ve ufak sırt çantasını toplayıp adama doğru yürüdü, adam onun yaklaşmasından rahatsız olmuş görünüyordu. Daniel yolu yarılamadan adam seslendi, "Hadi

be adam –çek arabanı, kendini de beraber– aptalları kapsayan sigortamız yok. Burası ağır iş makinelerinin çalışma sahası, ben de sahanın patronuyum.".

Daniel adamın önünde durdu ve gözlerine baktı. "Kamyonetimin parçalanması gerek."

Saha patronu önce kamyonete sonra Daniel'a baktı. "Neden ki?" dedi kuşkuyla. "Buraya geldiğinde hâlâ hareket ediyordu."

Daniel kükredi, "*Şeytan girmiş* içine! *Biliyorum* çünkü ben bir din adamıyım ve profesyonel bovling oyuncusuyum. Ölümsüz Kutluluk Kilisesi'nin Papazı olarak kanaatkârlık yemini ettim ve o yüzden Profesyonel Bovling Birliği turnuvasında maçtan maça araba kullanıp, yolda Güneş Tanrısı'nın yazdıklarını yayıyorum. Ve bu kâfir eyaletleri gezdikçe, her gördüğüm otostopçuyu alıyorum, bazıları alımlı genç kadınlar, çoğu daha on yedisinde bile değil, bu dünyada yollarını kaybetmiş, sevgi ve teselli yoksunları. Cennete yeminim olsun ki onları aldığımda niyetim asildir, Kutsal Kitap'ın bilgeliğini ve avutmasını paylaşmaktır ancak kamyonette *iblisler* var, suni deri büyücüleri, krom şeytanları ve kalbimi Işık Nehri'nden koparıp Adi Arzunun Lağımı'na savuruyorlar. Kamyonetten olduğunu *biliyorum* çünkü bu bayağı ve şehevi arzular bu çekici genç kadınları da ele geçiriyor ve bir bakıyorum ki iblisler bizi nefes nefese karavana sürüklemişler, orada şehvetten gözü dönmüş yaban domuzları gibi saatlerce çiftleşiyoruz ve onların sıcak, diri, çıplak vücutlarının altında bir bilyalı rulman gibi hareket edişini *hissediyorum* ve yüreğimin tek istediği o ortak boşalma ânımızın sonsuz tekrarlanışının ebediyen sürmesi!"

Saha patronu kamyonete daha düşünülmüş bir değer biçti. "Bana pek karı atılacak bir araç gibi gelmedi." Başını olumsuzca salladı. "Aman bana ne –eğer ruhsatın düzgünse, sana bunun için birkaç yüzlük veririm. Belki bir tur atarım. Nerden bilecen, belki tatlı bir şey üzerime atlar."

Daniel gürledi, "*Parçalanmasını* istiyorum! Ahlaksızlık Yaratıkları girmiş içine!" Daniel yumruğunu kaldırıp avuç içine vurdu. "Ahlaksızlık Yaratıkları *ezilmeli*!"

Saha patronu bir adım geri atıp ellerini dışarı pörtlemiş karnının üzerinde kavuşturdu. Başını eğip alayıcı bir edayla soruşturdu, "Nesin sen, canına yandığımın bir çatlağı mı? Sen sahici olamazsın. Sahicisi de tuhaftır tabii ama *bu kadar* tuhaf değildir. Ha? Buna ne diyorsun? Sahici misin bakayım?"

Daniel işaret parmağıyla alnının tam ortasına vurmaya başladı. Saha patronuna gülümsedi. "Belli ki öyleyim."

Saha patronu bir an düşündü. "Ruhsatın var mı?"

"İblisler onu yeşil bir sümükle kapladı, sümük bütün mürekkebi emdi. Ruhsat bomboş ve karbeyaz oldu."

"Defol buradan," diye söylendi saha patronu çenesiyle işaret ederek. "Biz temiz belgesi olmayan hiçbir şeye elimizi sürmeyiz, özellikle de kafa şanzımanlarını yakmış ama yine de vites boşta giden kaçıklardan geliyorsa. Belge yoksa iş de yok."

Daniel ön cebine davranıp banknot destesini çıkardı. "Bin dolar fikrini değiştirir mi?"

"Tamamen," dedi saha patronu, arka cebine desteyi tıkmadan önce hızla sayarak. "Eşyalarını içinden çıkarıp kenara çek. Şurada vinci kullanan Jake'e gidip sırada senin olduğunu söyleyeceğim. Ha, Peder, unutmadan. Araçlarına başka şeytanlar da girecek olursa, onları da getir, öyle bir Canavar Ezmesi yaparız ki o küçük kara yürekleri çürümüş kiraz gibi patlar. Aynı anlaşmadan, aynı fiyattan."

"Tanrı seni kutsasın, oğlum," dedi Daniel coşkuyla, kollarını açarak. "Işık Nehri'nde akasın."

Daniel, kabloyla indirilen bir mıknatısın kamyonetine sağlam bir şakırtıyla kilitlenmesini ve yaylarından sallayışını gülümseyerek seyretti. Kablo geri sarılınca kamyonet zeminden yukarı çekildi. Vinç onu öğütücüye doğru sudan karaya kaldırılan bir balık gibi savururken, dönen kromunun üzerinde güneş ışığı patladı. Mıknatıs serbest bırakınca kamyonet sıkıştırıcının içine düştü, darbenin etkisiyle ön cam tuzla buz oldu. Sonra, soluklu bir hidrolik tıslama ve bükülen metalin kuru feryadıyla sıkıştırıcı, kamyoneti ve içindekileri ışıldayan bir metrelik bir küpe indirgedi.

Daniel bu yoğunlaşma biçiminden etkilenmişti; öğütücüyü beyninde denemek için içinde yükselen şen arzuyla savaştı. Kollarını cennete doğru kaldırarak sevinçle haykırdı, "Serbest, serbest, oh Kutsal Işık, *sonunda serbest*!"

Sırt çantasını omzuna atıp bond çantayı ve bovling çantasını almak üzere eğildi. Çantayı yerden kaldırırken, içinde yanan Elmas'ı zihninde canlandırdı. "Buna ne diyorsun?" diye Elmas'a mırıldandı. "*Sonunda serbest* iyi geliyor mu kulağa? Sen ve ben beraberce, bebeğim, ikimiz de, yalnızca yoğun, vahşi elmas ışığı, taş gibi katı, alev gibi gevşek. Evlen benimle." Elmas'a elmas bir yüzük verme düşüncesiyle kendini tutamayıp kıkır kıkır gülmeye başladı. Venüs'e alyans olarak sıçan göt deliği vermek gibi bir şey olurdu bu.

Gülmeye devam ederek kapıya doğru yürüdü, batıya döndü ve başparmağını yola uzattı. Bir çağrışımlar karmaşası sonucu, Berbat Bobby'yle yollara düştüğünden bu yana bir kadınla yatmadığını far-

ketti. Bir yıldan fazla. Jean Bluer ile başka kimliklere dalıp gitmişti ve ondan sonra da bütün enerjisini yok olmaya sarf etmiş, hiçbir şey olmamaya kapılmıştı. İlk yok oluşundan sonra, belki de artık aynı kadınla iki kez sevişebileceğini düşündüğünü anımsadı, ama denemeyi aklından geçirmemişti. Ancak bedeni, unutmamıştı. Şiddetli bir akım bedeninde girdap gibi döndü. Wally'nin karısını sevmesinden bahsetmesi üzerine gözlerinden yaşlar boşanması. Evlenme çağına gelmiş, şehvete düşmüş ergen-melekleri tarif ederken etkili bir betimlemenin gerekliliklerini aşması. Evlilik. Birleşme. Azmıştı, öyle azmıştı ki Elmas'ın sıcaklığını bacağında hissedebiliyordu ya da erotik olarak öyle kıvama gelmişti ki hissettiğini zannediyordu. Kolunu yana bıraktı. Omuzlarını doğrulttu, yavaş, uzun bir soluk alıp gözlerini kapattı. Sarmalı bir kadın olarak zihninde canlandırmaya çalıştı, yüzünü görmeye, bedenini sarmalın yanan kıvrımlarından seçmeye, onunla beraber açılmasını hissetmeye, nabzını avcunda sahiden duyumsamaya, beraberce ışıkla yıkandıklarını canlandırmaya çalıştı.

Tok bir erkek sesi duyuldu, "Hayallere mi daldın oğlum yoksa gerçekten seni arabasına alacak birini mi bekliyorsun?"

Eski bir Ford açık kasa kamyonet, tozlu ve göçmüş hâlde Daniel'm yanında park ettiği yerden boşa almış tangırdıyordu. Daniel fark etmemişti bile. Direksiyondaki kısa meşin suratlı adam kamyonetten bile eski olan bir kovboy şapkasını yukarı itip konuştu, "Gidiyor musun dönüyor musun evlat? Juniper Dağları'nın ötesine geçmeyeceğim ama değneğin o yana gidiyorsa gelebilirsin benimle."

"O ne demek?" diye sordu Daniel.

"Eski dağ adamı argosu, kunduz tuzağı işinden. Ne yöne gidiyorsan, ne yana meylediyorsan, neye özlem duyuyorsan demek."

Daniel bir an için adamı yollayıp bir kadının durmasını beklemeyi düşündü. Bir kadınla olmak istiyordu. Ama kamyondaki yaşlı kovboy bir şeyler bilebilirmiş gibi görünüyordu. Daniel bond çantayı kapıp, "Geliyorum," dedi.

JENNİFER RAİNE'İN İLK DEFTERİ
NİSANIN BİLMEM KAÇI (7'Sİ? 9'U?)

Dün geceden bu yana epey yol katettim. Reno'ya henüz vardım ve işler hem iyi hem kötü gidiyor. Muhtemelen eğer "aklın başında" ve "olgun" isen bu "normal" ama ben bunlardan hiçbiri olmadığımdan herhâlde, fena hâlde hüzünlüyüm. Bunalımlı *değilim, Doktor, hüzünlüyüm. Bir gıdım doğum sonrası hüznü söz konusu, tutukluluktan özgürlüğü doğur-*

manın getirdiği adrenalin azalmakta, nefes kesici eylemden yeni bir zor olgular bütününe doğru gidiş. Saklanarak ya da kaçarak yaşamak güç.

Annelik hüznü de bastı üzerime. Dün gece ahırda Mia uykusundan çığlıklarla uyandı. Kötü bir düş görmüş, ateşten yılanlar karanlıkta üzerine düşüyormuş, cızırdayan zehirleri onu taşa çevirmiş. Bir türlü yatıştıramadım. Saatlerce salladım, ninniler söyledim ama hıçkırarak ağlamaya devam etti, nihayet kendi çaresizliğime yenilerek hıçkırıklarını susturmak için onu boğmak istedim. Ama öyle yapacağıma onu saman yatakta ağlar hâlde bırakıp dışarıya, aya ve yıldızlara bakmaya çıktım, ta ki içeriye geri dönüp yeniden onu kollarımda sallayarak ağlamasına müsaade edecek kadar küçülene dek. Önceden hissettiğim gibi neresinden yaralı olduğunu hissedemiyorum artık, acıları çok karmaşıklaştı. Tek yapabildiğim onu sevmek ve iyileşmesini ummak. Kadınlar farklı şekillerde yaralanıp iyileşirler.

Erkekler nasıldır bilmiyorum. İzin ve zorlamayı karıştırıyor gibiler. Benim kozmolojime göre güneş kendini yaratmıştır ve var oluşa dair yalnızca tek bir kural koymuştur: Yaratılan her şey, karşılığında bir şey yaratmalıdır. Örneğin güneş Dünya'yı yaratmıştır. Dünya ise dipsiz bir kaynaktan beslenen ulu bir nehir yaratmıştır. Akan nehir dev bir altın taşa çarpmış ve tatlı su ve tuzlu su olmak üzere nehirler ve denizler hâlinde çatallanmıştır. Tam suyun taşla buluştuğu yerde, erkek ve kadın yaradılmıştır. Erkekler saati yaratmıştır. Kadınlar ise ayı yaratmıştır.

Gördün mü Doktor, deli değilim. Yalnızca neler olduğunu biliyorum o kadar.

İtiraf etmeliyim ki hüznümün bir kısmı reddedilmekle alakalı. Bugünün tek iyi haberi ahırdan Reno'ya gidişti, Billy Krough isimli Alaskalı bir balıkçı sağ olsun. Yolun yarısında, ondan bundan konuşurken âşık oldum. Heyhat Billy uzun boylu, güçlü kuvvetliydi ve gerçekten yakışıklı olmasa da yüzü, özellikle çukur, gök mavisi gözleri kişilikliydi. Akıllıydı da. Zeki adamlara ihtiyacım var. Parlak Billy, Jim Bridger'in mezarının yerini biliyordu, doğu Wyoming. İçgüdüsel olarak doğru yöne dönmüştüm. Beyin düşünen tek organ değildir.

Billy Las Vegas'a üst düzey poker oynamaya gidiyordu, somon ve pisi balığı sezonu için Petersburg'a dönmeden önce son âlemi olacaktı bu. Dört zorlu ay boyunca balıkçılık yapmak suretiyle, diğer sekizini çalışmadan, seyahat ederek geçirmeye yetecek parayı kazanıyormuş. İki uzun süreli aşkı, sezon dışındaki tez canlılığı ve denizde geçirdiği aylar yüzünden bitmiş. Onların bakış açılarını gerçekten anlamış görünüyordu, böylelikle iyi arkadaşlar olarak kalmışlar. Ve işte ön koltuktaydık, Mia arkada derin uykudaydı ve ben bana sıkı sıkı sarılacak birini istiyordum, böylece ona doğru kaydım, sıkıca kucakladım ve "Sarıl bana" dedim.

Sarıldı; şefkatli ve gerçekten tatlı bir şekilde ama birbirinizden ayırt edilemeyecek ölçüde yakınlaşmak istediğinizde geçmeniz gereken o vahşi şehevi eşiğin hiç esamesi okunmadan.

Üsteledim. "Daha yakınlaşmak istiyorum. Kim olduğumu sevmeni istiyorum," dedim. Aşk açıklama kuvvetine fazla etki etmiyor ama Aşk hiç böyle bir şey istemediği için bu da makul geliyor.

Billy nazikti. Bana biraz daha sıkı sarıldı ve bir kadına, oyunbazlık etmeyeceğine dair söz verdiğini açıkladı, bu sözünü tutmak niyetindeydi, "senin gibi nefis bir ayartı" diye ifade etme nezaketinde bulunduğu şeye rağmen. Ben! *Ama ayartı reddedilemeyecek kadar nefis değilmiş demek ki.*

Sıçayım. Niye gerçek olamayacak kadar iyi olanlar hep başka birine gerçek aşklarını veriyorlar ki?

Billy bizi Reno kent merkezinde bıraktı. Kâğıt oynamak için bile durmayacaktı çünkü istediği hareket Vegas'taydı. Bana ellilik bir banknot verdi, uzun güzel bir banyo ve güvenli bir şekilde dinleneceğim bir geceye harcamamı istediğini söyledi, gerçi kumar oynayarak da çarçur etmekte serbest olduğumu belirtti. Gerçek bir beyefendi.

Bu ellilikle ne yapacağıma karar vermedim. Bunu düşünürken oturduğum Winchell Pastanesi'nden yazıyorum bu satırları. Mia hâlâ uyuyor. Zavallı kızcağız, bunları yaşamamalıydı. Bitkin düştü. Rüya görmeyi bitirip kendi kendine uyanana kadar müsaade edeceğim uyusun. Hayalî bir evladı etrafta taşımak pek sorun değil. Çünkü hafif oluyor.

Hayalî kızları olan biz Deli Janelerin kendi aralarındaki bir espri. Haahaa.

Bu hüznü gülerek defedeceğim.

Başkasının çiftliğinde çalışmadığı zamanlarda Umut Dağı yakınlarındaki seksen dönümlük kendi arazisinde çalışan –ki bu ona göre gerektiğinden fazla oluyordu– yarı emekli rençber Eli Boyd, eski Ford açık kasa kamyoneti istikrarlı bir biçimde saatte elli mil hızla sürüyordu ve aynı istikrarla Daniel'a Eski Batı'ya ait fıkralar, masallar, hikâyeler ve şakası olmayan gerçek olaylar anlatıyordu; bir adamın bir öğretmen hanımı becermek için iki gün boyunca yol gideceği ve yol boyunca başka hiçbir insan evladının izine rastlamayacağı zamanlara dair öykülerdi bunlar. Daniel Sun City'deki Aura Hurdacısı'ndan I-40 kavşağına kadar Eli'yi dinledi. Hikâyelerden özellikle biri hayal gücünü zaptetti.

Eli anlattı: "Kovboylar, maaşlarını içkiye yatıran aptallar olarak bilinir ve ben de aynını yapıyordum ta ki başıma gelen bir olay sonucu içkiyi aniden bırakana kadar. Pek hoş bir hikâye değil ama

Allah biliyor ya sırf içkiye yatırdığım parayı kurtarmakla kalmadım, dansçı kızlar, bar tamirleri, kefalet ücretleri, mahkeme masrafları ve tabii sıçtığımın hastane faturaları gibi onunla beraber gelen diğer pahalı çılgınlıklardan da tasarruf etmiş oldum.

Olay, Colorado'nun dağlık alanlarında Durango dolaylarında oldu, elli beş-elli altı civarı olmalı. O zamanlar Randall Kardeşler için çalışıyordum. Ben ve onların kuzenlerinden biri yaylağa at çıkarıyorduk. Akşam karanlığı çökerken atları yaylak kulübesinin oraya getirdik ve Randalların büyük büyük dedelerinin yapmış olduğu o ufak eski ahıra yerleştirdik. Sonra da ben ve Jamie –kuzenin adı buydu, daha çocuktu, on dokuz ya da yirmi– kulübeye gidip karnımızı doyurduk, biraz çene çaldık, sonra kafaları çekmeye başladık, şafak söktüğünden beri eyer üstünde gitmekten epey haşat olmuştuk.

Jamie tuhaf bir çocuktu, sinirli bir tarafı vardı ve akıl konusunda pek göz kamaştırıcı sayılmazdı. İşin doğrusu, Jamie Randall sülalesi içinde bir yerlerde akraba dölü olabilirdi. Durango'da bir laf vardır, tek bakire Randall kadını erkek kardeşlerinden daha hızlı koşandır diye.

Bütün aptallığına rağmen Jamie atlar konusunda çok becerikliydi. Sanki olan bütün beynini bir araya getirip tek bir şeye iyice vermiş ve o şey de atlarmış gibi. Çocuk atlara düşkündü. Ve çok da *becerikliydi.*

Böylece yatmaya gitmiştik ve horul horul uyuyorduk ki ahırdan gelen yüksek, tiz kişnemelerle uykumuzdan uyandık. İkimiz de hemen fırlayıp çizmelerimizi geçirdik, tüfeklerimizi kaptık.

'Kurt mu ki?' diye fısıldadım Jamie'ye kapıdan çıkarken.

'Bilmiyorum,' dedi Jamie. Sesi gerçekten ince ve gergindi.

Tam ahıra varmak üzereydik ki iki genç boz kısrak, çitli alana doğru fırladılar. Ay ışığında hemen fark ettim, hayvanların bacakları berbat biçimde yenik yenik olmuştu. O zaman ne olduğunu anladım, Junipers'da beraber at sürdüğüm bir delikanlı, genç bir avareyken kendi gözleriyle görmüş. Ahır sıçanları mayalanmış bir yeşilliğe dadanmışlar ve tam anlamıyla çılgına dönmüşler, bölmeden bölmeye atlayıp atların bacaklarını tam toynağın üstünden başlayarak dize kadar bir temiz yemişler, geyik derisi yüzdüğünde gördüğün o düz, tel tel, mavimsi beyaz renkli hâlde bırakmışlar. Atların hepsinde beyaz çoraplar var gibiydi, hiç kan yoktu neredeyse. Allahım yarabbim, hayalet gibiydi!

Ama asıl kanımı donduran sıçanların cıyaklamasıydı, öyle yüksek perdedendi ki adamın kafatasını ucuz cam gibi paramparça edebilir ya da en azından kulak zarını iğne gibi delip sağır bırakabilirdi.

Ezilen sıçanların cıyaklamaları, yalnızca taze etten yemek isteyenlerinkinin çığlıklarından farklıydı.

Resmen ağzım dizlerime kadar açılmıştı çünkü böyle bir olayı *duymuş* olmama rağmen, *görmek* tamamen farklı bir şey. Aslında öyle bir durumda aptal gibi donup kalmak yapabileceğin en iyi şey, eğer çıldırmış atlarla dolu karanlık bir ahırda, deliye dönmüş bir sıçanlar sürüsüne ateş açmayı canın çekmiyorsa. Kalsın, ben almayayım. Bırakayım doğa o virajlı yolunda gitsin. Jamie'nin olaya karışmamaktaki bilgeliği görmesini istedim. Gördüğüm şeyi ise hiç beğenmedim. Jamie'nin göz yuvarları neredeyse *ters* dönmüştü, o atların bacakları gibi marazi beyaz renkte ve taş gibi ifadesizdi, hani o Kübalı, ne deniyordu onlara, zumbiler gibi. *Herif kopmuştu*, anladın mı?

Birden Jamie bağırmaya başladı, 'Atçıklar! Atçıklar!' Küçük bir çocuk gibi. Ahıra doğru koştu.

'Yapma Jamie!' diye seslendim. 'Ateş etme, daha beter korkutacaksın onları.' Silahını atmasaydı yanmıştık. Ama tam ahıra girmeden önce durdu ve avcının birinin çitlere saplanmış hâlde bıraktığı eski, paslı bir buz kırıcıyı çekip aldı.

Bak dikkatini çekerim, ne onu durdurmak ne de yardım etmek için koştum. *Batı Kanunu'nun* yirmi ikinci maddesinde der ki: 'Eğer canına yandığımın bir akraba dölü, sarhoş âlemi yapan bir ahır sıçanları kıyametinin içine dalmak istiyorsa, o *onun* bileceği iştir.'

Ben ayağımda çizmeler kıçımda paçalı donumla orada durup atların hareket etmeye yer bulacakları çitli alana doğru çıkmalarını bekledim. Gürültü dinince Jamie'nin ahırın içinde nefes nefese 'Siktiğimin pislikleri, siktiğimin pislikleri' dediğini ve buz kırıcının tahta döşemeye saplanma seslerini duyabildim. Bir gemici fenerine biraz alev çalıp içeri girdim.

Jamie ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştü. Buz kırıcıyı tuttuğu sağ elinin içi neredeyse kemiğe kadar kemirilmişti. Kötü bir görüntüydü ama Jamie'nin yaptığıyla karşılaştırılınca iyi kalıyordu. Bir sıçanı bir bölmenin köşesinde kıstırmış, bıçaklayıp duruyordu, elli, altmış kere, öyle hızlı hareket ediyordu ki buz kırıcı lambanın ışığında netliğini yitiriyordu.

'Jamie!' diye bağırdım, bana bakmak üzere döndü, yanaklarındaki kaslar titreşiyordu, ağzından beyaz köpükler çıkıyordu, gözleri normale dönmüştü ama binlerce mil uzağa donuk donuk bakıyordu. Ve sıçtığımın bir dağ aslanı gibi 'Haaayıırr! Haaayıırr!' diye kükreyip sıçanların peşinden seğirtti, hayvanlar cıyaklayan küçük kümeler hâlinde debelenerek ölülerini yiyorlardı.

İlk saplayışta yakaladığını bıçaklayıp duruyordu, ta ki bir başkası yüzüne sıçrayana kadar, bunun üzerine o da çark edip hayvanı bir bölmeye kadar takip ediyordu, oradan da Jamie'nin hıçkırıklarını ve buz kırıcının sanki biri ağır bir kapıya vuruyormuş gibi çıkardığı küt küt vurma seslerini duyabiliyordum. Ansızın öyle bir çığlık attı ki ortalıkta ses soluk kesildi, bütün ahır sessizliğe gömüldü. Ve sevinçle haykırdı, 'Yakaladım onu, Eli! Sonunda yakaladım.' Ve gülmeye başladı.

Fenerle içeri girdim, Jamie sırıtıyordu, gözleri çok uzaktaki bir şeye kilitlenmişti. Bölmenin arkasına, yayılarak oturmuştu ve sağ eli tam avcunun içinden duvara buz kırıcıyla saplanmıştı. 'Bak Eli, sonunda onu yakaladım,' dedi."

Eli Daniel'ı 93 ve I-40 Kavşağı'nda bunları düşünür bıraktı; kamyonet otlaktaki eve gitmek üzere doğuya doğru dönerken sağ arka sinyali düzensizce yanıp sönüyordu.

Daniel yoluna devam etmek üzere başparmağını uzatmış hâlde beklerken, bunun akıllıca kulak verilmesi gereken, uyarı niteliğinde bir hikâye olduğuna karar verdi. Belki de Volta haklıydı. Belki de gerçekten Elmas'ın yakasını bırakması gerekiyordu. Yaşlı adamlar böyle düşünüyorlardı belli ki. Öyleyse, bir sonraki adımda neyi denemesi gerektiğine ilişkin kararsız bir hâldeyken onların tavsiyesini dikkate almamak aptallık olacaktı. Belki fiziksel olarak onu bırakırsa, Elmas bellek ve hayal gücü vasıtasıyla açabilirdi. Kaldırmış olduğu başparmağına baktı ve sonra sanki görünmez bir kuşu serbest bırakıyormuş gibi elini açtı. Avcunun içine bir buz kırıcı sokmanın nasıl bir his olacağını hayal etti, öyle net bir biçimde hayal etti ki neredeyse acıyla haykıracaktı.

* * *

Shamus ucuz bir Sacramento motelinde ufak bir masada oturuyordu. Gümüşle yaralanmış eli kulağına yaklaşmış, olasılıkları serbest eline fısıldayarak sarı bir not defterine yazdırıyordu.

"A.Ü. Al çarpı üç. Üç Al mı? Bir dene bakalım. Alalal. Allah mı? İsviçre aksanlı. Erkek, otuzlarında. Üç *aladır* belki? O beyin dediğin sıkıştırılmış bağırsağın içinde herhangi bir şey harekete geçiyor mu? Düşün, bok kafalı! Yardım et bana. Üç ala. Lala mı? Lale mi? Üç Lale? Hayır, hayır, yanlış yoldayım. Al üç X? Üç kere güçlendirilmiş Al... Nedir bu, Al Dokuz mu? Üçüncü güç. Üç Kere Büyük? Üç Kere Büyük! *İşte bu!* Anladın mı bok böceği?"

"Hayır," dedi Shamus boğuk bir sesle. Çok sarhoştu.

"Simya anlamına gelen alşeminin Al'ı. Üç kere büyük. Trismegistos. 'Bu yüzden bana Üç Kere Büyük Hermes Trismegistos denir,

çünkü bütün dünyanın felsefesinin üç bölümü de bana aittir.' Değil mi Shamus? Sen söyle."

"Volta. O çürümüş ispiyoncu pezevenk," dedi Shamus, öfkeyle uyuşukluğunda ayılıyordu. **"Hermes Tirsmegistos ve alşemiyi şirin bir şifreyle biraraya getirmek tam bu o kendini beğenmiş orospu çocuğunun işi. Bu onun tarzı ve kendine de o kadar çok güveniyor ki onu bize vermekte hiç sakınca görmedi. Bunu başından beri biliyorduk." Shamus Volta'nın adını o kadar vahşice yazıyordu ki t'nin çizgisini çekerken kurşun kalemin ucu kırıldı.** "Bilgeler Bilgesi Volta. Çok mantıklı. İsviçre aksanı taklidi, Volta için sorun bile değil. Bunu da yüzümüze göstere göstere yapıyor. Ama bizim Jacob Hind'in öğrencileri olduğumuzu unuttu galiba. Biz de neredeyse onun kadar simya bilgini olduk. Böyle basit bir numarayı bize yutturacağına nasıl inanabilir ki?"

Shamus'm yaralı eli kulağına, "Belki de *yutturamayacağını* biliyordu, bu hiç aklına gelmedi mi, seni geri zekâlı?" dedi.

Shamus afallamıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Kendisi olduğunu düşündürüp seni Daniel'dan uzaklaştırmak *istiyor*. Düşün bir sik kafalı, birisinin Volta'yı bu konuda haberdar etmesi gerekliydi."

"Birlikte yaptılar, aynen düşündüğümüz gibi. Ama neredeler bunlar?"

Yaralı el Shamus'un kulağından yüzüne doğru ilerledi. "Dinle; biri seni diğerine yönlendirir. Birini bulursan diğerini de bulursun."

Daniel'ın sıradaki yolculuğu bir saat sonraydı. Arkasında karavanı olan Chevy kamyonetin frene bastığını gördüğünde ilk düşündüğü şey kaçmaktı. Kendi kamyoneti, metal bir küpten yeniden doğmuş şekilde karşısındaydı sanki. Aracın üzerindeki Michigan plakasını ve karavanın kapısında kavisli bir şekilde yansıtıcı çıkartmalarla yazılmış yazıyı fark ettiğinde içini bir ferahlık hissi kapladı.

ERNİE & İRMA
Emekli Gezginler

İrma koltukta yer açmak için kenara kaydı. Küçük, narin, beyaz saçlı, 60'larında bir kadındı. Üzerinde kahverengi pantalon, temiz sarı bir bluz ve el örmesi kahverengi bir hırka vardı. Kucağında küçük bir kaniş tutuyordu. Köpek Daniel'a huzursuz bir şekilde bakıyordu. Daniel bir şekilde kanişte noksan bir şeylerin olduğunu düşündü ama neden böyle düşündüğünden emin değildi.

Ernie tokalaşmak için kanişin üzerinden elini uzattı. Daniel'ın İrma'nın kılığına girmesine imkân yoktu, ama kolaylıkla Ernie olabilirdi. O da Daniel gibi 180 cm boyunda ve mavi gözlüydü, ama 40 yaş fazlası ve bir o kadar da ekstra kilosu vardı. Daniel'm Ernie'nin üzerindeki polyester gömleğin benzerini bulması için yüzlerce gardırobu talan etmesi gerekirdi: Gömleğin sağ kolunda bir sıra at arabası vagonu, solunda sıra hâlinde yürüyen bir sığır sürüsü, sırtında da pastel renklerde alev alev bir gün batımı deseni vardı. Daniel gömleğin o kadar olanak dışı olduğunu düşündü ki, halüsinasyon görmediğine emin olmak için gözlerini açıp kapadı.

Ernie kendini tanıştırıp yeniden yola çıktıktan sonra İrma soluyan kanişi okşadı ve "Bu da Chester," dedi.

Daniel köpeğe gülümsedi. "Nasılsın Chester?"

Chester titredi, sonra da kıçını salladı.

Daniel Chester'ın kuyruğunu kaybettiğini veya çok yakınına sıkıştırmış olduğunu fark etti.

"Kocaman bir Doberman Pinscher, Chester'm kuyruğunu ısırarak koparttı," diye açıkladı İrma. Eğilip Chester'la cilveleşti, "Büyük köpekleri sevmiyoruz, değil mi Chester?" Chester kafasını İrma'nın bacaklarının arasına gömdü. İrma Daniel'a gururla baktı. "Chester söylediğim her şeyi anlıyor."

"Yolun ne tarafa Herman?" biraz hızlıca söyledi utanmışcasına Ernie.

Daniel bir anlığına üstündeki bovling gömleğinin üzerinde yazan isimle kendini tanıştırdığını unutmuş, Ernie'nin kime hitap ettiğinden emin olamamıştı. Biraz afra tafra yaparak, "Şimdilik bu istikamete. Sonuçta Frisco'ya gidiyorum ama profesyonel turun başlamasına biraz zaman var, bu arada önüme çıkan fırsatları kovalıyorum. Nevada'da her şey üzerine kumar oynayabildiklerini duydum."

"O yüzden kentin takma adı Kayıp Maaşlar ya," diye sırıttı Ernie.

"Ben de öyle duymuştum," diye nazikçe konuştu Daniel, bunu poker çevrelerinden öğrenmişti. Las Vegas'tan kaçınmaya karar vermişti. Onu çok fazla insan tanıyordu ve detaylı bir kılık değiştirme işine girişmek istemiyordu.

"Firarisin yani," dedi Ernie.

"Evet, özetle öyle bir durum. Gidecek çok mu fazla yerim var, yoksa hiç mi yerim yok emin değilim."

Ernie düşünceli bir edayla konuştu: "Ne demek istediğini biliyorum. Genç ve aylakken ben de öyleydim, hemen İkinci Dünya Savaşı başlamadan önce. Sanki hayatımı *hayal* bile edemiyordum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Daniel zayıf bir gülümsemeyle, "Bense daha çok hayal etmeyi durduramıyorum."

"Aslında aynı şey, öyle değil mi?" dedi Ernie. "Olaya başka bir bakış açısı."

İrma ortaya konuştu, "O kadar kötü değildi." Dikkati dağınık şekilde gülerek Daniel'a dönüp, "İşini seviyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Daniel. Ona gergin bir şekilde baktıklarında, Daniel gülümseyip elinden geldiğince iyi bir şekilde anlatmaya çalıştı. "İşim sevip sevmediğimi bilmemem garip galiba, ama gerçekten emin değilim. Bovlingi bir eğlence olarak görmüyorum. Bu işi doğru ve iyi yapmaya çalışmakla çok meşgulüm, ya da başlı başına yapıp yapmamakla."

İrma boş boş gülümsedi, Chester'in zayıf sırtını tembel tembel okşadı.

Ernie konuşmaya gönüllü oldu, "Detroit'de 'Motown' dediğimiz yerde General Motors için Chevy fabrikasında 35 yıl çalıştım. İrma ile 34 sene önce evlendik. Üç yıl önce emekli oldum, çocuklar evden ayrıldı, evin taksitleri bitti. İrma ile aklımıza geldikçe geziyoruz. Dışarıya çıkıp yeni şeyler görmek insanı gençleştiriyor. Geçen sonbaharda New England'a gidip gezdik. Sonbaharda gerçekten çok güzel bir yer, ağaçların o sarı ve kırmızı yaprakları falan harikaydı. Şimdi bu civarlar bana biraz tatsız görünüyor, ama ışık, gün batımları falan güzel."

İrma aynı boş gülümseyişle kendi kendine, "Her zaman öyledir," dedi.

"General Motors'da ne yapıyordun Ernie?" diye sordu Daniel.

"Son aşamada çalışıyordum. Yedek lastiği yerleştiriyor, kriko ve bijon anahtarını koyup bagaj kapağını kapatıyordum."

"Hoşuna gidiyor muydu?" dedi Daniel.

Ernie kalın omuzlarını silkerek konuştu, "Senin de dediğin gibi, iş işte."

İrma kanişine, "Hoşuna gidiyordu, değil mi Chester?" dedi.

Chester bir kez güçlü bir şekilde havladı.

İrma memnuniyet içinde kafasını salladı.

Ernie Daniel'a, "Bilirsin işte, rutini kafama takmadım. Hayatı şekillendirir. Sürekli aynı işi yapsan da, hiçbir zaman aynı değildir. Arabaların bagaj kapaklarını kapatmak mesala – her birinin sesi farklıdır. Milyonlarcadır, yine de *hepsi* farklıdır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

"Galiba," dedi Daniel.

İrma Chester'a sordu, "Babişko ne demek istediğini biliyor mu?"

Chester iki kez havladı. "İki kez olunca 'hayır' anlamına geliyor," diye açıkladı İrma gözlerinde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Ernie homurdandı, "Kahrolası köpek benden nefret ediyor. Biraz harekete ihtiyacı olduğunu düşünen bendim. Tasmasını çıkartıp parkta gezinmesine izin verdim, sonra ben Doberman'ı taşlayıp kaçırana kadar hayvan Chester'in kıçının yarısıyla beraber kuyruğunu tek ısırışta yedi. Chester'a hayatın bir kuralıyla karşı karşıya olduğunu anlatmaya çalıştım: Büyük köpek küçüğü yer. Tasmasının olması bir şey fark ettirmezdi."

Daniel eğilip, titreyen kanişe, "Büyük köpekleri sevmiyoruz, değil mi Chester?" dedi.

Chester kafasını sakladı. İrma sesini titreterek konuştu: "O harika bir köpek. Duyduğu her şeyi anlıyor."

Ernie, İrma ve Chester, gittikçe güçlenen altın ve koyu kırmızı gün batımı sırasında Las Vegas'ın batı yakasında Daniel'a veda ettiler. Renkler o kadar saf ve temizdi ki, Ernie'nin tişörtündeki kör edici gün batımını yutacak gibiydi, o kadar büyüleyiciydi ki Ernie arabanın moturunu kapattı ve manzarayı sessizlik içinde izlediler. Chester daha iyi görebilmek için patilerini ön panele doğru uzatmıştı. Daniel havanın renkleri kolayca salıverişinden etkilenmişti, dünya karanlık ve aydınlık ekseninde ne kadar da dirençle dönüyordu. Aniden panik içinde kamyonetten çıkma isteği duydu, yok olmalıydı yoksa ağlamaya başlayacaktı. Ama onların yanındayken yok olamazdı. Boğazındaki düğümle uğraşarak, "Bu güzel ve ateşli işaret üzerine izninizi rica ederim. Yolculuk ve mükemmel arkadaşlığınız için teşekkür ederim."

Vedalaşma sırasında arabadan çıktı. Daniel kapıyı kapatmadan önce, "Bir nehire atın," dedi. Chester'ın bile bu kelamdan dolayı kafası karışmıştı.

Daniel araba ilerleyebilsin diye geri çekildi ama araba hareket etmedi. Chester çılgınca havlıyordu fakat arabanın içinde olduğundan sesi gelmiyordu. İrma camı açıp heyecanla, "Yuvarlama topunu unuttun! Chester fark etti! Aynen sana dediğim gibi, o her şeyi anlıyor," dedi.

Daniel bovling çantasını açık cama uzanarak aldı. "Keşke Chester'ın zekâsı bende olsaydı. İnsanın geçimini sağlayan aleti unutması çok aptalca. Tekrar teşekkürler. Kendinize iyi bakın."

Las Vegas'a doğru kaybolan stop lambalarını izledi. Bovling çantasını açmak için eğildi, Elmas'm ışığını yoldaki arabalardan sakladı, gerçi yol da boştu. Elmas'a baktı. "Senin yakanı bırakmamı istemiyorsun, değil mi? O, benim değil mi? Öyleyse bana yardım et. Yardım et. Lütfen yardım et." Elmas'la birlikte yok oldu.

Gece yarısı civarı, hiçbir uyarı olmadan Daniel'm konsantrasyonu bozuldu ve çöktü. Odaklanışmı kuvvetlendirmeye çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı. Bunalmıştı, kendini toplaması ve Elmas ile kendisini geri dönmüş olarak hayal etmesi korkunç bir an sürdü. Geriye dönüşü darmadağındı. Dünyanın neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Dizlerinin üzerinde Elmas'a bakıyordu, sarmal alevin nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Sağ tarafında zayıf bir kükreme duydu. Döndüğünde, kendisine doğru fırlayan bir ışık küresi onu âdeta kör etti. Yana doğru atladı, siyah Trans-Am'in sürücüsü frenlere asılıp 180 derece dönerken, Daniel da bovling çantısına koruma amaçlı sarıldı. Araba yolun 150 metre ilerisinde durup geri gelirken, Daniel bovling çantasının fermuarını çekti. Sürücü karşı taraftaki bariyerlerden geçip Daniel'ın yanında durdu. Daniel uzun sarı saçları gördüğünde bir an için sürücünün kadın olduğunu düşünmüştü. Otuzlu yaşlarda, tıknaz, kovboy çizmeli, kot pantolon ve kamuflaj ordu ceketi giyen bir adamın arabadan çıktığını görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Adam, "O şey de neydi?" diye sordu.

"Ne?" dedi Daniel. Masum bir şaşkınlık içinde, ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Görmedin mi? Çok büyük bir ışık çakması oldu sanki ve bir anda ortaya sen çıktın, üzerindeki bu garip parıltıyla. Bunu kaçırmış olmana imkân yok."

"Senin geldiğini duyduğum sırada yere eğiliyordum ve aniden ayağa kalktım, şu çantadan yansıyan farlardan olmuş olabilir; parlak metal, ışığı mükemmel bir şekilde yakalamış olabilir."

Sarışm adam yavaşça kafasını salladı, Daniel'a ve eşyalarına baktı. Omuzlarını silkti. "Belki de napalm anılarım canlandı bir an. Aslında bana gerçek gibi göründü ama. Siktir et, kimin umurunda? Ölüm seni nerede bulacağını bilirken neden böyle siktiri boktan küçük şeylerle uğraşalım, benim ilkem budur."

"Güzelmiş," dedi Daniel.

"Eeee, ne yapıyorsun, otostop mu? Şafak vaktine kadar batıya gidiyorum, sonra geri dönüyorum."

"Teşekkürler," dedi Daniel. Bond çantasını ve bovling çantasını aldı.

"Orada ne var? Gezici bovling oyuncusu falan mısın?" dedi sarışm adam.

"Profesyonel bovlingci ve dinî bir fanatiğim," diye açıkladı Daniel.

"Evet, her şey normal bir işten iyidir." Daniel'ın kapısını açtı.

"Ya sen?" dedi arabaya binerken Daniel. "Dokuz ile beş arası çalışan birisi için geç saatte dışarıdasın."

"Shamrack'da kumar makinelerini tamir ediyorum. Orta vardiyada, iki ile on arası çalışıyorum. Gece yarısının vahşi kısmını yaşayıp sabah erken devriyeye çıkmış oluyorum."

"Ne için devriye geziyorsun? Veya neye *karşı*? Öyle bir şey varsa tabii."

"Eski işverenim için," dedi adam. "Ölüm için. Eskiden Ölümün şoförlüğünü yapardım."

"Gerçekten mi?" dedi Daniel. Palavra dinlemek istemiyordu.

"Sapına kadar gerçek birader, ölümcül gerçek. Hadi uzayalım buradan, yolda anlatırım," deyip kapıyı kapattı.

Daniel sadece "Harika," diyebildi yüksek sesle, ama ironik hissedip hissetmediğine emin olamadı. "Neden böyle siktiri boktan küçük şeylerle uğraşalım," diye kendine hatırlattı. "Yola devam."

Sarışın adamın adı Kenny Copper'dı. 18 yaşını doldurduktan kısa bir süre sonra yargıç ona iki seçenek sunmuştu: Ya huzur bozma/tutuklanmaya direnme/polis memuruna saldırma suçlarından dolayı –mahkeme suçları bir küme olarak gördü, kendini savunma olarak değil– ilçe çalışma kampında iki yıl kalacak ya da acilen deniz piyadelerine katılacaktı. Sekiz ay sonra Saygon'daydı, Baker Şirketi'nde piyade eriydi. Bir hafta içinde Khe Sanh'a sevk edildiler.

95. Otoban üzerinden kuzeybatıya doğru roket gibi fırladıklarında Daniel'a anlatmaya başladı: "Kafamı Ejderhanın götüne soktum ve bi dünya pislik gördüm. Vietnamlılar bombalarla ağzımıza sıçıyorlardı. Birkaç tane keşif amaçlı devriye gönderdik, herifleri bir daha hiç görmedik. Uçak pistine değen ne varsa havaya uçtu. Helikopter ambulansı yoktu. Yerlerine gelen yoktu. Erzak ve cephaneyi havadan atıyorlardı, malzemenin neredeyse yarısı bulunduğumuz çevrenin dışına düşüyordu, bu da düşman için Noel zamanı demekti. Bize cehennem, düşmana geriye kalan her şey. Ama üçkâğıt şuydu Herm, bildiğin soğuk ve kanlı sikiş: Biz sadece tuzak için *yemdik*, ölü, kokuşmuş et parçalarıydık, çünkü Vietnamlıları kuşatabilmek için tek bir yere toplamak istiyorlardı, hepsini üzerimize yığıp aynı anda balyozla ezeceklerdi. Güzel düşünce tarzı değil mi? Gerçekten zekice. Çekikler ise aptallık edip kıçımıza tekmeyi vurmadılar, bunu anlamak için de kimya profesörü olmaya gerek yok, değil mi? Vietnamlılar baskıyı bizi boğacak kadar sıkı tuttular, ama aşırıya gitmediler. Yani balyoz yerine biz indik.

Başta o kadar kötü değildi. Helikopterde yanımda yarım kilo

Buddha esrarı getirmiştim –Saygon'un her sokak köşesinde 50 Amerikan Doları karşılığında bulabilirsin– bu da bize bu bok yağmurları ve ateş savaşları sırasında yardımcı oldu. Üste herkes, bizim sığınağın parti mekânı olduğunu bilirdi. Aynı ranzada kaldığım zenci adamın ismi Donnell Foxworth'dü. Kundakçı diye çağırırdık onu, çünkü uzmanlık alanının amcıkları yakıp kül etmek olduğunu söylerdi. Kundakçının iki cephane kutusu dolusu kaliteli müziği vardı. Motown, Hendrix, the Doors, Dylan, Stones, aklına ne gelirse. Buddha esrarı ve müzik sayesinde askerler sakin kalmaya devam ettiler.

Ve gerçekten ciddi bir şekilde moralimizi yükseltmeye ihtiyacımız vardı, çünkü avantaj çekiklerdeydi, havan topları ve hafif silahlarıyla mevzilerimizi öldüresiye dövüyorlardı, küvet içindeki kurbağalar gibiydik. Canları ne zaman isterse, gece, gündüz, iki dakika veya yirmi saat üzerimize ateş yağmuru yağdırıyorlardı. Sen hiç orada bulunmadın dostum nasıldır *bilemezsin* o cırtlak ölüm sesi seni bağırsaklarından vurulmuş, uluyan bir köpek gibi avlayana kadar onun gelişini, gelişini, gelişini duymak; tüm vücudun sinirlerine kadar soyulur; götünü öyle büzersin ki rahatladığın anda altına sıçarsın; müzik setinden Dylan kulağına, '*NASIL BİR HİS*! YAPAYALNIZ olmak!' diye şarkısını söyler. Sana gerçeği söylüyorum, bir yaylım ateşi seni parçalara ayırmamışsa da gerisi ayırır. Vietnam'daki bütün esrarlar senin olsa ve beynine işleyecek bir ses sistemin de olsa – *bütün* eroinler, dünyanın *tüm* amları senin de olsa sikimde olmaz. Kendini gerçeklikten *alıkoyamazsın*. Sürekli hasta edici bir korku.

Üçüncü hafta gibi, gerçekten toplarla dövmeye başladılar, etraf delik deşik oldu. Havan topları tepende uçuşurken, dışarıda birinin gırtlağını kesmek istediğini bilerek uyumayı bir dene. Çamurlu bir siperin içinde kendime tutunuyordum, gerçekten kollarımla kendimi sarmış, boklu pantalonumla toprak duvara kıvrılmıştım, bir çeşit çekik dizanterisine yakalanmıştım, kendi korkumun kokusuyla öğürüyordum, toz, duman, patlamış toprak ve vücutlar uçuşuyordu. O sırada toplardan biri içeriye, çömeldiğim yerden yarım futbol sahası mesafeye düştü. Sarsıntıyla beynim neredeyse kulaklarımdan çıkacaktı. Dizlerimin üzerinde kendimi itip yukarıya doğru, yağmura ve geceye baktım, o kadar serseme dönmüştüm ki yağmurun yağmaya *başladığı yeri* görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Beyaz kare bir şey çırpınarak yanıma düşerken ona çok dikkatli bakıyordum. Ona dokunduğum anda ne olduğunu anlamıştım. Ona bakmamış olmak için her şeyimi verirdim ama bu benim görmem gereken bir şeydi. Bizim birlikten Missouri'li

genç bir çocuktu Billy Hines, çok sessiz, biraz çekingendi, Ginnilee adında on yedi yaşında, tatlı bir kızla evliydi. Karısı ona gönderdiği ilk mektupta, son ziyaretinden hamile kaldığını yazmıştı. Annesinin ön avluda çektiği resmi göndermişti, arkasındaki küçük ev flu görünüyordu. Resmin arkasında, 'Hamile eşin. Seni sevdiğimi hiç unutma. Ginnilee.' yazıyordu. Ve o suratı... çok genç, umut dolu ve cesur, tatlı, çilli bir kızıl sarışın. Birader, sıçayım *çilleri* vardı ve hamile olduğunu anlamak için tek yapman gereken yüzündeki ışığa bakmaktı. Chester resmi kaskının üstünde taşıyordu. Bir keresinde böyle güzel bir bayan ormanın pisliği ve yağmuruna maruz kalmamalı neden içeride bir yere koymuyorsun diye sordum, ve dedi ki" – Kenny'nin sesi titremeye başlamıştı – "dedi ki, 'O benim nazarlığım. Beni tüm bu bokun içinden çıkarıp ona ve bebeğime götürecek.' Ve dostum, o resmi çamurun içinden çıkarıp baktığımda *onu* gördüm dostum, ruhumun derinliklerinde *gördüm*, içimde bir yerde yok olup gittim. Ne demek istediğimi anlıyor musun? *Bölgeyi* terk ettim. Oradan *uzaklaştım*."

Yaklaşan arabaların farlarının ışığıyla Daniel Kenny'nin yanaklarında gözyaşlarını gördü. Kenny gözyaşlarını kendisi sildi. Daniel'm söyleyebileceği hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Kenny ona baktı, sonra tekrar yola döndü. "Doktorlar üç hafta boyunca baygın olduğumu söylediler, ama Khe Sanh'tan beni çıkardıkları zamanı saymadan. Helikopterle gelip almaları da ayrı bir çılgınlık. Kimi doktorlar 'Savaş sonrası nevroz' veya 'katatonik nevroz' dediler. Kızın yüzüne bakana kadar iyi olduğumu söylemedim. Ama doktorların ne diye adlandırdıkları sikimde değildi, ben ne olduğunu *biliyorum*. Bu bir arafta kalma hâliydi. Ruhum kendini tekrar toparlayıp, iyileştirene kadar benden geriye kalanlar gerçek değildi ve götüm sikilmeye uygundu.

Ölümün bana beyaz saten bir takım elbise giydirmesi ve beni pek gösterişli Cadillac limuzininin şoförü yapması işte bu zamanda oldu." Kenny durup tekrar Daniel'a baktı. "Bu anlattıklarımı takip ediyor musun?"

"Buraya kadar evet," dedi Daniel.

"Ölümü *görmüyorum*, tamam mı? Her zaman arka koltukta, sağ omuzumun hemen yanında ufak bir deliği olan buğulu cam ayırıcının arkasında yolculuk eder. Binince arabayı çalıştırırım, delikten üstünde isim olan beyaz sert bir kart uzatır – adres yoktur, yalnızca isim– ben de kişiyi bulurum. *Nasıl* olduğunu sorma, çünkü nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece *bilirdim*. Kişiyi bulurum, park ederim, Ölüm bir dakikalığına dışarı çıkar, sonra içeri girip

delikten başka bir isim uzatır. Yemez, içmez, uyumaz, işemez, sıçmaz – isim üstüne isim verir.

Başta hâlâ ateş üssündeyken bazı isimleri tanıyordum, birliğimden kişiler. Ve bazı Vietnamlı isimler de vardı. Bir süre sonra hiçbir ismi tanımaz olmuştum. Ama her zaman hangi cehennemde olacaklarını bilirdim.

Sonra bir gece araba sürerken arkamızda büyük bir ışıltı oluştu, sanki cephane atığı dökme işi var gibiydi. Arkaya baktığımda ışık tam yerden vurduğundan, ayırıcıdan arka koltuğa kadar görebildim. Ölümü gördüm. Bildiğin iskeletti dostum, yüzünde delirmiş, aç ve yalnız bir sırıtış vardı. Ama o bildiğin Azrail kılığında değildi, çünkü üzerinde takım elbise vardı, çizgili ve şık olanlardan. Ve parmak kemiklerinin her biri elmas yüzüklerle kaplıydı.

Sıradaki kart delikten geldi, üstünde adım olduğunu bilmem için bakmama gerek yoktu. Ölüm kendisini görene geri bakar, nasılsa ona şoförlük yapacak milyonlarca boku yemiş insan var.

Tekrar düşünmedim bile, ölecektiysem onu da yanımda götürecektim. Ben de limuzin karanlık içinde uluyana kadar gazı kökledim, sonra direksiyonu sertçe sağa kırıp kapıdan atladım.

Ama onu öldüremedim. Arka koltukta da bir çeşit kontrol mekanizması vardı, arabadan çıkmadan fren sesini duymuştum. Asıl mesele şuydu dostum: Yola, çalılara veya herhangi bir şeye çarpmadım –sadece boşlukta düşüyordum. Tek yoğunlaşabildiğim Ginnilee'nin yüzüydü. Ona baktım, gözlerinin içine, gülüşüne, hayallerine ve içindeki yaşama baktım. Onu hayal mi ettim, hatırladım mı veya gerçekten onu gördüm mü emin değilim. Çünkü düşüş bitip gözlerimi açtığımda yaşlı ve çirkin bir hemşire homurdanıyordu, 'Hele şükür, asker. Burada bir savaş var.' dedi. Ama beni evime Virginia'ya gönderdiler.

Ölümün neye benzediğini, ne çeşit bir arabası olduğunu bilen çok kişi yok. Bilenlerin devriye gezip orospu çocuğunu gördüğü yerde öldürmek gibi bir sorumluluğu var. Sorgusuz, sualsiz. Vietnam'dan getirdiğim tabancam koltuğun altında. Onu gördüğümde parmaklarındaki elmasları patlatıp, tuzla buza çevireceğim."

"Ölümü öldürebileceğini mi düşünüyorsun?" dedi Daniel.

"Bilmiyorum. Ama deneyebileceğimden eminim."

"Aslında mecbursun," dedi yumuşak bir şekilde Daniel. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Ginnilee'nin yüzünü hayal etmeye çalıştı ama çok yorgundu. Gözlerini açtığında yaklaşan arabanın farları yüzünden âdeta kör oldu. Araba uzaklaştığında gözlerini yeniden odaklamakta zorluk çekti ama siyah bir limuzin gördüğünü

düşündü. Arka camdan bakmaya çalıştı; Kenny'ye, "Farlar gözümü aldı, ama o olabilir, siyah limuzin," dedi.

"Kafan mı iyi, dostum? O bir 77 model kırmızı Toyota'ydı."

Daniel arabanın arka farlarının giderek birbirine yakınlaşıp gözden kayboluşunu izledi. Gördüğü şeye göre araba uzun, yere yakın ve siyahtı. "Emin misin?"

"Rahatla dostum," diye teskin etti onu Kenny. "Biliyorum, bu unutması çok zor bir hikâye. Seni biraz ürküttü, o kadar. Unutma o limuzini *kullandım*; gözü kapalı tanırım onu. Demin gördüğün 77 model kırmızı Toyota'ydı – emin ol."

Daniel koltukta tekrar önüne döndü. "Sorun yok. Sen bilirsin, bu senin devriyen – sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi.

"Anladım birader, çok da minnettarım. Hay sikiyim, savaş hikâyelerini anlatırken benimle birlikte ağlıyordun dostum – hangi frekansta olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Devriyelerimde her gördüğüm otostopçuyu alır, hepsine de Ginnilee'nin yüzünden ve Ölüme bir aylığına şoförlük yaptığımdan bahsederim. Bazıları hiçbir şey söylemez, bazıları palavra attığımı söyler, bazıları benle savaşta kafayı yemiş biriymişim gibi dalga geçer ve neredeyse tamamı benimle bir mil daha yolculuk etmek yerine boş çöl yolunda olmayı tercih eder. Belki yüzde birinin feda edebileceği ufak bir gözyaşı, hüzün dolup ağlayacak *yüreği* olur. Ve sen onlardan birisin dostum. Ölümü hiç gördün mü?"

Sorunun ani ve imalı olması Daniel'ı hazırlıksız yakaladı, "Neden bu soruyu sordun?"

Kenny omuzlarını silkti. "Bir histi. Senin işine burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu. Bana bir sikim anlatmak zorunda değilsin."

"Bir keresinde neredeyse ölüyordum," dedi Daniel. "Bir bomba patlaması yüzünden. Beni ambulansa yüklerlerken kalbim durmuş; tekrar çalışması için elektrikli şok uygulaması yaptılar. En azından doktorun dediği buydu – hatırlamıyorum. Son hatırladığım şey düşüyor oluşumdu, sanki sonsuza kadar düşecektim. Sonra önümde nereden çıktığını bilmediğim bir ayna belirdi. Yüzümü korumak için ellerimi kaldırdığımı hatırlıyorum ama içine mi düştüm yoksa parçalandı mı bilmiyorum. Galiba Ölümle tanışmaya en yakın olduğum an o aynayla karşılaştığım andı, ama orada ne gördüğümü bilmiyorum, hatta bir şey gördüğüme de emin değilim."

"O Ölümdü işte. Aynalarla oynmayı çok sever, aynalarla ve camlarla. En sevdiği iki oyuncaktır bunlar."

"Söylediğin bir şey merakımı celbetti, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Kenny ona baktı. "Sor bakalım."

"Nasıl ifade edeceğime emin değilim," dedi Daniel. "Ginnilee'nin resmine baktığında kendi içinde yok olduğunu söyledin. Vücudunun kaybolduğunu, havaya karıştığını mı söylemek istedin?"

"Hayır. Tam tersi. Vücudum kaldı, zihnim yok oldu. Doğru yönde tahmin etmişsin ama yanlış trene binmişsin."

Daniel bunu düşündü. Kendi yaşamakta olduğundan daha akla yatkındı. Zihninin yok olduğunu tasavvur etti ama kendini aştığını fark edince gülümsedi, önce zihnini tasavvur etmesi gerekiyordu. Bu fikir ona kahkaha attırdı.

Kenny ona gergin bir şekilde baktı. "Komik olan ne dostum?"

"Zihnimi tasavvur etmeye çalışıyordum."

"Evet biliyorum – garip değil mi? Kendini izleyen bir TV veya kendini oynayan kumar makinesi gibi, bunun gibi şeyler."

"Bunun gibi şeyler," diye tekrarladı Daniel gülerken.

Kenny gözlerini yola dikti, neredeyse ağırbaşlı görünüyordu. Bir kararı onaylıyormuşcasına başını sallayıp Daniel'a döndü. "Sana bir teklifim var, Herman, ful garantili. Neden bir süreliğine benimle takılıp devriye gezmiyorsun? Sana kumarhanede iyi bir iş bulabilirim, oynaman için para sağlar. Ama boş boş takılmayı istersen, sana verebileceğim bir kanepem ve bir sürü erzağım var. Julie Child ayarında olmasam da konserve mamuller kullanmayacak kadar iyi yemek yapıyorum."

Teklifle kendine gelen Daniel yanıtladı, "Gurur duyardım ama benim de bir misyonum var. Belki hallettiğimde teklifini değerlendiririm."

"Misyonun nedir dostum? O 'dinî fanatizm' ile alakalı bir şey mi?"

"Biraz galiba. Anlayacağın kâseyi buldum..."

"Ne dedin?" Kenny kulağını ona verdi, "Kâse mi?"

"Kutsal Kâse gibi," dedi Daniel.

"Yuvarlak masa şövalyeleri gibi mi? Tanrı'dan gelen bir çeşit ödül kupası gibi bir şey mi? Çıldırmış ejdarhaları mızraklamaya giden şövalyeleri hep sevmişimdir. Foxworth bu yüzünden bana gülerdi. 'O şövalyeleri de yuvarlak masaları da siktir et. Hiç karı düşüremeyeceğin bir iş için çok fazla yol tepiyorsun,' derdi. Ona olayın karı düşürmekle alakası olmadığını anlattım. Olay arayıştı, yolları dövüşerek açmaktı. 'Bana uyar Kenny, sen *ara* ben de sikeyim,' derdi. Foxworth öyleydi işte dostum, olayı kadın ve müzikti. Ah o Foxworth var ya. Song Be'de mayın yemişti. Virginia'da bir adamdan duymuştum, yatağı yanma..." Kenny sustu, ellerini

direksiyondan kaldırıp çaresizce omuzlarını silkti. "Özür dilerim dostum," dedi. "Senin hikâyenin içine sıçtım, geceleri burada sarhoş gibi, ağız ishali oluyorum."

"Anlıyorum. Sorun yok," dedi Daniel.

"Neyse, ben uzatmadan önce şu Kâse'nin peşinde olduğunu söylüyordun, değil mi?"

"Tam olarak değil. Kâse'yi buldum – Kutsal Kâse'yi değil ama onun benzeri. Misyonum onunla ne yapmam gerektiğini anlamak."

"Siktir et dostum! Sende *kalsın*."

"Başta ben de öyle düşündüm, ama şu an bende kalmasının *yapamayacağım* tek şey olduğuna ikna oldum."

"Las Vegas'da yüzde otuzunu alıp elden çıkarabilecek insanlar tanıyorum, tabii elde tutulmayacak kadar aranan bir şey demek istiyorsan. Bedavaya tanıştırırım, sırf bir dosta yardım edebilmek için."

"Gerek yok. Satılamaz, alınamaz, çalınamaz veya elde tutulamaz. Ama belki açılabilir."

"Dükkânda bir kaynak makinesi var," diye teklif etti Kenny.

"Hayır, işe yaramaz, ama düşüncen için teşekkürler. Bir yol bulacağım, eminim."

"Eyvallah birader. Öyle veya böyle, duvarları parçala. Ruhun İsa'ya ama götün Ordu'ya aittir. Elimden geldiğince yardım ederim, Shamrock'ı ara ve bana haber ver. Atlı süvariler gibi gelirim, yanımda silahımla. Ben ve kahrolası Foxworth, gizli bir ordumuz vardı, tüm uyuşturucu kullananlar ve ağlayan aptallar, deliler ve yalnızlar ve de çaresizce boku yemişler ordumuzun üyesiydi. Bu gizli orduya İğrenç Gerçekliğin Kardeşliği derdik. Foxworth başkomutandı, ben de onun saha komutanıydım. Bana General Kaos derdi. Toplantılarımızda sadece tek bir kuralımız vardı: Herkesin kafasının, ayakta durup bayrağa selam veremeyecek kadar iyi olması gerekiyordu. Ah o kahrolası Foxworth..."

Daniel Foxworth'ün neredeyse aralarında oturduğunu hayal edebilecek kadar dinledi. Hayalinde Foxworth, Bacardi ve üstüne bira içiyor, gezegendeki beş milyardan fazla yetişkin insanın yarısından fazlasının amı olması bilgisine sırıtıyordu ve bu bilgi en uç nokta olmasa da yaşamak için kesinlikle bir sebepti.

Daniel'm ısrarı üzerine, Kenny onu şafak vaktine doğru kuş uçmaz kervan geçmez bir noktada bıraktı, etrafta sadece göz alabildiğine yol ve çalılar vardı.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin dostum, yanında olurum," diye hatırlattı Kenny, Daniel arabadan çıkarken.

"İyi nişan al," dedi Daniel.

Kenny yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı. "İşin özünü kapmışsın. Şerefim üzerine, birader." Daniel gülümsedi, kapıyı kapatıyordu. "Du du, dur bi lan! Bovling topunu unuttun. Kendini topla oğlum. Dışarıda bir savaş var." Çantayı Daniel'a göz kırparak uzattı. "Bir topun olmazsa ne sikime bovling oynayabilirsin ki? Bu mızrağın olmadan maceraya girişmek gibi bir şey."

Elmas'ı geri alırken, "Aynen öyle," dedi Daniel. "Tekrar teşekkürler."

Kenny Trans-Am'ini sol şeride savurup Las Vegas'a doğru ilerledi. Daniel'm yanında olmaması onu üzmüştü. Ölümün şöförü olarak yok olduğu ay Kenny akut bir duyarlılık geliştirmişti, yakında ölecek olan kişilerin nefesindeki misk kokusunu algılayabiliyordu. Kenny kafasını efkârlı bir şekilde salladı. "Seni aptal, bok kafalı çenebaz, o 15 yıldır karşına çıkan en iyi yemdi. Her şeyin içine sıçtığın gibi bunun da içine sıçtın. Kendini topla oğlum. Dışarıda bir savaş var." Aynısını Daniel'a da söylediğini hatırladı. Düşününce bunların Foxworth'ün ona söylediği son şeyler olduğunu fark etti. Ah o kahrolası Foxworth. Tekrar ağlamaya başladı.

Gurry Debritto iletinin şifresini çözümlemeyi bitirirken gülümsüyordu. Mesajı batı yakası dinleyicilerinin diğer seçtiklerinin yanma koydu. Konumlar doğruysa –taşeronları dünyanın en iyileriydi– Elmas Seattle'a uçakla götürülmüş, minibüsle Oregon'da Coos Körfezi'ne taşınmıştı ve şimdi de Smith Nehri ağzının 70 mil ötesinde isimsiz bir gemide kıyı boyunca ilerliyordu. Son iletiyi tekrar okudu:

DENİZE AÇILIN. PROBLEM VAR. İLK YUVA BOZULDU. YEDEK ŞÜPHELİ. AYNI GÜN AYNI KÖRFEZ AMA MALI OKİ ÇAYIRI 107772400 GÖNDER. HARVEST AY PARLAT. BLT T GO.

Gurry Debritto başıyla onayladı. Bu çocuklar işlerini iyi yapıyorlardı, ama her zaman küçük problemlerin ve değişikliklerin ayarlanmasına ihtiyaç oluyordu. Anlaşılan orijinal varış noktası bir şekilde sorunluydu, ikinci seçenek ise güvenilmezdi, o yüzden onu başka bir yere kaydırıyorlardı. Malın nerede olacağına dair bir fikri vardı. Gemi plana uygun olarak kıyı boyunca güneye doğru, planlanan körfeze ilerliyordu. Bu körfezin neresi olduğuna dair San Francisco Körfezi iyi bir tahmindi, özellikle de OKİ ÇAYIRI ışığında. Hisleri doğruysa bu oki çayırı Oakland olacaktı. Klavyesine dönüp Oakland Fihristi diye yazdı, sonra da sokak rehberi diye girdi. Zaman ve

adres bilgisinin 107772400 numarasının içinde olacağını düşündü. Bir süre numarayı inceledi, zamanı belirttiği aşikâr olan 2400'den başladı. Klavyede 107 77 Sokak'ı girdi ve işte karşısına çıktı: CARDINAL IŞIK İTHALAT; iki bin metrekarelik bir depo, Tao-Hihe Kimyasal tarafından Cardinal Işık İthalat'a ocak ayında kiralanmıştı. Bilgisayara CIA Merkez Kayıtları'nın erişim kodunu girdi, sonra da hizmetleri için ısrarla koşul olarak öne sürdüğü avantalardan biri olan güvenlik izni sekansını yazdı.

Harvey Ay hakkında fazla bir şey yoktu, ama yeterliydi. Cardinal Işık İthalat'm başkanı, Tao-Hihe Kimyasal'm yönetim kurulu üyesiydi ve dinî ilhamını Lao-Tzu'dan, sosyal analizleri de Karl Marx'dan alan Taocu Kilise Kırılan Dalga Tapmağı'nm büyüklerinden biriydi. Mao için (doğrulanmamış) silah kaçakçılığından ve Danimarkalı Provos için (doğrulanmamış; belki yanlış bilgilendirmedir) uyuşturucu kaçakçılığından zan altındaydı. Yatta yaşıyordu [Susy-Q: Cayman Ruhsat: LV967769]. Yedi kere evlenmişti; otuz bir çocuğu var...

Debritto okumaya devam etti. *Otuz bir* tane çocuk! Bu insanlar köpek gibi üremeyi bırakmaları gerektiğini anlamamışlar mıydı daha?

Oakland sokak rehberini tekrar girdi ve 77. Sokak'm harita dosya numarasını bir kenara yazdı. Elması Harvey Ay'ın yatına getiriyorlarsa, onu tekneden hemen almak güzel olacaktı. Ama yat çok riskliydi, güvenliği sağlamak çok zordu. İnsan çalıştırması gerekirdi oysa o kendi işini kendi yapmayı tercih ederdi.

77. Sokak'ın haritalarından hava görüntülerini çekip Cardinal Işık İthalat'm yerini saptadığında, yatı vurmak ile ilgili düşüncelerinin hepsinden vazgeçti. Depo mükemmeldi. Tek katlı, etrafı tamamen açık alandı, çatısında büyük bir tavan penceresi vardı. Tavan pencerelerini hep sevmişti. Aşağıya bakmaktan hoşlanırdı. Belki Bay Ay da şahsen gelirdi. Şu âna kadar çok yardımcı olmuşlardı. Elması doğrudan ona getiriyorlardı. Debritto Berkeley'de, hemen burunlarının dibindeydi. Nimitz'i alıp 20 dakikada oraya gidebilirdi.

Bodruma indi ve silah dolabını açtı. Depoyu hazırlamak için en az bir günü vardı. Vakit gece yarısını daha yeni geçmişti, depoya bakmak için mükemmel bir zamandı. Dört tane el bombasının ağırlığını ve yapacağı şişkinliği kaldırabileceğine karar verdi, bunların gizliliğini sağlamak fazladan külfetti ama Ay'ın çocuklarından yarısı bile ortaya çıksa bombaların yanında olmasını isteyeceği kesindi. Bir bakıma çocukların gelmesini de arzu ediyordu.

"31 tane çocuk," diye mırıldandı, ayak bileğindeki tabanca kılıfına 380'liğini yerleştirirken. "Bu, insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur.

Bunun durdurulması gerekir. Aptallar üremeye devam ederken zeki olanlar akıllıca davranıp üremezse, insanlar tekrar hayvanlaşabilir. Canavarlar. Allah'ın belası amcıklar. Hadi bir bebek yapalım. Koduğumun kadınları bu kadar güçsüz olmasaydı bir şansımız olabilirdi."

Elmas kontrolü altına geçer geçmez, su altı tahrip tekniklerini tazeleyip Bay Ay'ın yüzen zevk kubbesini mayınlayacaktı.

Debritto çatı oluğu üzerinde yuvarlandı ve çömelerek içeri girdi. Depo aynı resimdeki gibiydi: düz katran tavan, tavan penceresi, üç küçük havalandırma borusu. Tam bir dakikalığına hareketsiz durdu, gözleriyle çatıyı taradı ve dinledi. Eğilmiş durumda tavan penceresinin yanına kadar ilerledi. Yattı ve dinledi. İçeriden boğuk bir müzik sesi geliyordu, muhtemelen radyoydu. Susturuculu .357'liğini omuz kılıfından çıkartıp ileri doğru uzattı.

Gördüğü şey kafasını karıştırmıştı. Bir adam ona bakıyordu. Ânında deponun tabanının aynalarla kaplandığını fark etti, dart oku sol kulağının 2,5 cm kadar altına saplanmıştı. Yuvarlanıp atıştan kurtulmak istedi ama onun yerine sırtüstü düştü. Vücudu kaskatı kesildi, parmakları neredeyse ters bükülecek kadar sertleştip birbirinden ayrılırken silahı elinden kaydı. Ciğerleri buzla doluyordu. Bilincini kaybetmeden hemen önce, kullandığı silahın namlusunu üflemek üzere dudaklarına götüren, en yakın havalandırma borusunun arkasında duran uzun boylu, siyah pelerinli, kafasına siyah hemşire kepi giymiş birini gördü. Debritto'nun sağ elinin arkasına bir şey battı.

Ayak sesleri ve kıyafet hışırtısı duydu. Kollarından birinde yanma hissi vardı. Gözleri açıktı ama göremiyordu. Vücudu donmuş cama dönmüştü. Kehribar içindeki sinek gibiydi, felç olmuş, hissizdi. Ama duyabiliyordu, ayak sesleri ve kıyafet hışırtısı duyduğunu fark etti.

Bir kadın kulağına, "Dimetil tubokain klorür, nöromüsküler bloke edici madde," diye fısıldadı. "Seni dinleyebilecek kadar yavaşlatmak için. Hayatın buna bağlıymış gibi dinlemeni tavsiye ederim. İkinci dart okunda kürar ve boru çiçeği karışımı vardı. Az evvel sana iki doz enjekte ettim, ikisinde de sinerjik etkiyi artıran karışımlar bulunuyordu. Güzelavrat otu. Tetrakloroetan. Metil iyodür. Sodyum asit sülfat. Artı etiketlerini kaybettiğim birkaç şey daha. Ha, biraz renk olsun diye halüsinojenler de var. Her birinin spesifik etkilerini tek tek sayarak seni sıkmayacağım. Çok yakında anlayacaksın. Ve sana kümülatif etkilerini de söyleyemem, çünkü bu kombinasyonları daha önce hiç denememiştim. Bunu ilk öğrenen sen olacaksın. Belki de tek kişi olacaksın. Ve bunu öğrenemeyi de hak ediyorsun,

değil mi Bay Debritto? Bence öyle. Bilgi anlamanın kökü, şefkat de çiçeğidir. Ben anlayışlı ve şefkat dolu bir kadınım Bay Debritto. Ayrıca Kuzgunum, cıvanın kızıyım, ayın şahidiyim, ölülerle yaşayanlar arasında bir aracıyım ve her iki âlemin sakiniyim. Biliyorum, orada acınacak şekilde hissiz bedenin içine sıkışmış olarak yatarken şefkatimden şüphe ediyorsun. Şüphe zekâya övgüdür, eminim elinden gelse sen de bu dediğime katılırdın. O yüzden izin ver de şefkatimi sana kanıtlayayım Bay Debritto. Bir söz bir de hediye vererek kanıtlayayım. Söz veriyorum 20 dakika içinde sana bir ambulans çağıracağım. Hediye ise ölümle hayat arasındaki fark anlamına gelebilecek derecede önemli bir bilgi olacak. Sana ölümcül bir doz verip vermediğime *emin değilim*. Şanslısın. Kendini keşfetme adına yeni bir macera. Zavallı bebeğim. Zavallı, zavallı bebeğim." Duraksadı, Debritto hissedemese de nazikçe kaşını okşadı. Tekrar konuştuğunda, sesi daha sert ve daha gergindi: "Elmas'ı çalabildi çünkü Elmas'a inanıyordu. Şimdi senin neye inandığını anlayacağız."

Debritto uzaklaşan kadının etek hışırtısını duydu. Silahını bulmak için sağ elini oynatmaya çalıştı ama imkânsızdı, zihni bir buz kütlesinin içinde donmuştu. Çaresizliğinin dehşetine karşı öfkesini ona yani kadına yoğunlaştırdı. Bir kadına yenilmeyecekti, zayıf beyinsiz bir amcığa. Muhtemelen kadın ona ölümcül bir doz vermemişti çünkü geri dönülmez kararlarlar almak için çok yumuşaktı, tüm gücü kullanmak çok duygusaldı. Kadının kullandığını söylediği zehirleri hatırlamak için konsantre olmaya çalıştı. Bunları açık etmesi ne kadar aptalcaydı. Felç zayıflarsa Debritto bunları doktorlara söyleyebilir, onlar da panzehirleri bilirlerdi. Ama çatıda felç durumda yatarken konsantre olmak çok zordu. Dikkatini kadının bahsettiği zehirlere odaklamaya çalıştı. Derken, kulağına bir kadının fısıldadığını duydu, ama bu başka bir kadının sesiydi. Annesinin sesi ona, "Sen şeytansın. Kötülükle baştan çıkmışsın. Kötülükle hasta olmuşsun. Kötülükle delirmişsin. Şeytansın, şeytansın, şeytansın," dedi.

Debritto bağırmaya çalıştığında kalıplaşmış vücudu ancak hafifçe kasılıyordu. Bu onun annesi olamazdı. Onunla ilgili bir hatırası yoktu. O henüz beş aylıkken annesi ölmüştü. Babası ona öyle söylemişti. Neden babasından şüphelenecekti ki? Babası ona her zaman acı doğruları söylerdi. Hayır, bu zehirler yüzünden olmalıydı – bir çeşit işitsel halüsinasyondu.

"Sen *doğuştan* şeytansın. Hastalık ve çürümüşlükle dolusun. Benim vücudumun günahısın. Kalbimin günahısın. Sesimi rahmimdeyken biliyordun. Benim rüyalarımı gördün. Sana yaşam verdim, sen de onu kirlettin. Şimdi onu geri almak için geldim."

Teyp Kayıt yazımı (kısmi)
Elwood ve Emmett Tindell Kardeşler'in sorgulanması
(Kimlik Erişim LCR 86755)
Dosya: KULUÇKA YUMURTASI OPERASYONU
Tonopah Acil Saha Ofisi, Nevada
10 Nisan 1987

Bulunan Kişiler: Bölge Md. Keyes; ajanlar Stanley, Dickerson, Peebe

PEEBE: Tamam beyler, Bunu Müdür Keyes'e anlatmanızı istiyorum. Zor bir günün sonunda uçağa atlayıp geldi, onun için kısa kesip konunun özüne gelin.

ELWOOD: Hâlâ aynı anlaşmaya mı tabiyiz? Bize suçlamada bulunulmayacak – hem de hiç; herhangi bir ödülün veya iş anlaşmalarının yarısı bizim olacak; kardeşim Emmett'i hastaneye götürüp taşaklarını tedavi ettireceksin; biz de yeni bir Camaro ve adam başı ikişer bin dolar alacağız. Bahsettiğimiz şey bu değil mi?

EMMETT: El, ne umutsuz bir vakasın. Onlara bi sikim söyleme.

ELWOOD: Benim için üzülme Em; abin ne yapacağını biliyor. Büyükler ligindeyiz artık. CIA bu; şerif departmanı veya otoban polisi değil. Bu *ulusal* yasa. Onlar anlaşma yapabilirler. Eee, Bay Peebe, Bay Keyes, ne düşünüyorsunuz?

KEYES: Bana mantıklı geldi. Ancak kâğıt işleri çok yük olduğundan, size 20 bin dolar versem, arabanın masraflarını ve medikal faturaları siz öder misiniz? Ödül parasının yarısını hâlâ siz alacaksınız, temiz bir şekilde buradan uzayacaksınız.

ELWOOD: Para yanınızda, tekrar bakmaya hayır demem.

KEYES: Dickerson? Göster ona. Sonra sayarsınız. Ama poligraf testini geçmeden gidemezsiniz.

ELWOOD: Neyi?

KEYES: Yalan makinesi. Doğruluk için ödeme yapıyoruz, palavrayı da cezalandırıyoruz.

ELWOOD: Benim için sorun yok. Em, ya sen?

EMMETT: Memur beyler, kardeşim bebekliğinden beri güçlü bir uyuşturucu kullanıyor. Doğru olduğuna inandığı ama gerçeğe yakın bile olmayan birçok şey var.

ELWOOD: Niye böyle davranıyorsun Em? Etrafta dolaşan uzaylılar varken bundan para kazanmak istemiyorsun. Taşaklarının hâlâ rahatsız ve canının yanıyor olmasından dolayı mı? Taşaklarına darbe almak seni her zaman garip bir şekilde etkilemiştir. 7 yaşındayken Simmonsların kızıl saçlı kızının, pipini ona gösterdiğin için taşaklarını boğazına kadar tekmelemeyi sevdiğini hatırlıyor musun? Hatırladın mı? Acayip kızar ve huysuzlaşırdın, ve...

KEYES: Eminim ikinizin de çocukluğu çok büyüleyiciydi, ama 95. Otoban'da bu sabah ne olduğuyla daha çok ilgileniyorum.
ELWOOD: Evet tabii ki. Ben ve Emmett Reno'da iş bulup bulamayacağımızı anlamak için arabayla oraya doğru gidiyorduk, ve...
PEEBE: [Keyes'e] Araba dün Phoenix'te çalınmış. Bizim kapalı hatta sadece markasını ve numaralarını girdik, Batı Phoenix'te. Ama genel suçlu anonslarına girmişti bile.
ELWOOD: Arabasız iş aramak zor oluyor.
KEYES: Arabayı boşver. Hiç olmamış farz et. Devam et.
ELWOOD: Gün doğumundan hemen hemen bir saat sonra arabayla giderken yol kenarında oturan bir adam gördük. Kafasını göğsüne yapıştırmıştı, elleri de yüzündeydi. Hasta gibi görünüyordu. İyi olup olmadığını anlamak için Em ile kenara çektik. Ama adının Herman olduğunu söyleyen bu adam düzgün biri olmaya yakın bile değildi. Bunu hemen anlamıştık. Bir kere o çalı çırpının içinde ayağında bovling ayakkabıları vardı. Bovling gömleği de giymişti. Gömleğin arkasında bir inşaat şirketinin adı yazıyordu, Üçü İnşaat ya da Gücü İnşaat, öyle bir şeyler. Yanında bovling topunu taşıyordu, bir sırt çantası bir de çok güzel evrak çantası vardı. Garip. Sanki bovlingci mi, korucu mu yoksa bankacı mı bilmiyordu. Daha da tuhafı, ağlıyordu. Öyle ciyak ciyak değil, ama gözleri dedenin paçalı donu kadar kızarmıştı, yanaklarıysa ıslak ve çizgi çizgiydi. Ama...
KEYES: Bu adam neye benziyordu? Kaç yaşında? Ne kalıpta? Göz rengi neydi?
PEEBE: Detayları aldık zaten; arabanın tarifiyle birlikte bültene girdi. Size hızlıca anlatabilirim.
KEYES: Hadi hemen.
ELWOOD: Durun bi kahrolası. *Gerçekten garip* noktalara geliyoruz...
PEEBE: [Keyes'e] 20'li yaşlarda, 1.80 cm, 70 – 75 kg, gözleri mavi, saçları kahverengi, sağ şakağında yara var, kıyafeti anlattıkları gibi.
KEYES: Adam beyaz mı?
PEEBE: Evet efendim. Kusura bakmayın.
EMMETT: Seninle dalga geçiyor. Çok fazla mavi gözlü zenci veya Latin Amerikalı görmedim.
ELWOOD: Garip bölümü dinlemek istiyor musunuz?
KEYES: Tamam, dinleyelim. Adam ağlıyordu...
ELWOOD: Doğal olarak ona sorununun ne olduğunu sordum. 'Galiba annemin rahmindeyken gördüğü bir rüyayı hatırladım.' dedi. Anladınız mı? Adam anasının içindeyken gördüğü rüyaları hatırladığını sanıyor. Emmett ile ben fazla tahsil görmedik ama bu adamın

zır deli olduğunu, bir tımarhaneden falan kaçtığını anlamak için diploma sahibi olmaya gerek yok. Gözleri de deli gibi bakıyordu, cam gibiydi ve uzaklara dikilmişti. Genel olarak da pis pasaklı biri gibi görünüyordu. O kadar bitaptı ki Em ile birlikte ona arka koltuğa oturabilmesi için yardım ettik.

KEYES: Ne kadar yardım ettiniz? Demek istediğim; arabaya kendi isteğiyle mi girdi?

ELWOOD: Neredeyse. Onu Reno'ya götüreceğimizi söyledik, benzin için bile para istemedik. Em ile iyilik yapıyorduk.

PEEBE: Bunları geç. Suçlama yapılmayacak dedik ya. Sadece ne olduğunu anlat.

ELWOOD: İşte arabayla giderken bu adamla sohbet ediyorduk. Kardeşim Em direksiyonda ben de yanındaydım. Bu garip Herman ise arka koltuktaydı; hoşbeşe başladık, bilirsin işte, ona çantalarda ve evrak çantasında neler olduğunu sordum. Sadece merakımdan. O da sakin sakin anlattı. Küçük sırt çantasında giyecek ve ıvır zıvır olduğunu, bovling çantasında bir kese olduğunu, evrak çantasında ise 20 bin dolar civarında nakit para olduğunu söyledi. Ve...

EMMETT: El, seni geri zekâlı. Kâse dedi. *Kâse*, kese değil.

ELWOOD: Em ile öğlenden beri bu konuyu tartışıyoruz, ama benim duyduğum keseydi, hani tütün mütün taşımak için. Bovling çantasında bir kese taşıması bana da biraz garip geldi, üstelik içinde bir bovling topu varmış gibi duruyordu. Ben de bu keseyi görüp göremeyeceğimizi sordum. Keseyi görmenin kazanılması gereken bir hak olduğunu söyledi. Ben de 'parayı görmeye ne dersin' dedim. Ve orospu çocuğu 'tamam' deyip hemen çantayı açmaz mı. Gayet net bir şekilde gördüm, hiç bu kadarını görmemiştim ; sonra Em'e baktım, o da bana bakıyordu. Em ile ben çocukken yetim kaldığımızdan beri fakirdik. Biz...

PEEBE: Kısa kes Elwood, hikâye anlatma. Vukuat kayıtlarınız çüklerinizden bile uzun.

ELWOOD: Tamam, tabii ki. Biz de yol üzerinde küçük güzel bir sapakta kenara çektik, şu tarihî anıtlardan birinde. Em bu Herman denen adamı anıta bakmak ve işemek için dışarı çıkarttı. Adam bovling çantasını da aldı. Kardeşim Em tutar ben de döverim. Bizde işler böyle yürür. Ucu kesik bir balta sapı kullanırım, şu uzunlukta. Baş kısmındaki 30 cm'lik bölüm yarım santim kadar oyulup içi kurşunla doldurulmuştur. Onun arkasından, Em'in yanındayken yavaşça yaklaştım. Em hazır olduğunu kafasıyla onayladı, ben de sağlam bir şekilde geçirdim. Em onu omuzlarından tutunca sopayı hızlıca salladım. Beni elinizdeki en büyük yalan makinesine bağlayın

isterseniz ama ben sopayı sallarken, bu sikilmiş herif ortadan kayboldu. Em bacaklarını birleştirmiş, elinde havadan başka bir şey olmadan olduğu yerde dikiliyordu, sopa da ona tam taşaklarından isabet etti. Üzgünüm Em. Hay sikiyim, başka ne denir ki?
EMMETT: Hiçbir şey, seni geri zekâlı.
ELWOOD: O bir *uzaylıydı* Em. İnsanlar uzaylıları severler. Sırf insanları ona karşı uyararak tonlarca para kazanacağız. Bu bizi televizyona bile çıkarabilir.
KEYES: Siz ikiniz. Hikâyeye geri dönelim. Emmett, kardeşinin iddia ettiği gibi bu adamın ortadan kayboluşunu gördün mü?
EMMETT: Gözlerimin gördüğü buydu. Geriye kalanın buna inanmıyor.
KEYES: Tamam o zaman. Ortadan kayboldu. Sonra ne oldu?
ELWOOD: Emmett bağırarak yere düştü. Ben de neler olduğunu anlamaya çalışıyordum, adamın nereye gittiğini anlayabilmek için çıldırmış gibi etrafa bakınıyordum ama hiçbir yerde yoktu. Emmet ayağımın dibinde basbas bağırıyordu, ben de yardım etmek için yere eğildim, bir anda araba çalıştı. Herif tekrar arabaya girmişti, aracı çalıyordu. Direkt Reno'ya doğru sürdü, birkaç kez de uzun uzun kornaya bastı. Bu adamlarınız gelmeden bir saat önceydi.
KEYES: İkinizin de iyi düşünmesini istiyorum: Bu adamın bovling çantasıyla arabadan çıktığını söylüyorsunuz, değil mi? O zaman ortadan kaybolduğunda çantaya ne oldu?
EMMETT: Hiçbir fikrim yok.
ELWOOD: Benim de. Yerde Em'in yanında gördüğümü anımsamıyorum. Onun için geri geldiğini de görmedim. Onunla gittiğini düşündüm.
PEEBE: Etrafı aradık. *Yoktu*.
ELWOOD: Burada bir uzaylıyla karşı karşıyayız değil mi? Yıldızlardan gelen, bizim şeklimize girebilen ama istediğinde de kaybolabilen bir çeşit yaratık değil mi?
KEYES: Öyle görünüyor. Ama her ne ise onu bulacağız.
EMMETT: Memur Bey – dinlemiyor musun? Adam ortadan *kaybolabiliyor*. Anladın mı? *Puf* diye! Ortadan kaybolabiliyorsa belki başka şeyler de yapabiliyordur. Bana soracak olursan, onunla uğraşmak için süper salak olman gerektiğini söylerim. Hem de *ne* salak.

Daniel Tindell Kardeşler'in pembe-turkuaz renkli Cutlass model arabalarının direksiyonunda huzursuzdu. Sözde onların arabasıydı ama neyse ki Daniel akıllıca davranıp ruhsatı kontrol etmişti, araba Bayan Heidi Cohen'e aitti. Daniel bu kadının Emmett ve Elwood'u

kişisel olarak tanıdığından şüpheliydi. Daniel Mott'un ona, "kör ödünç" diye tabir ettiği sahiplerinin ödünç verdiğini bilmediği taşıtları kullandığında, onları her 12 saatte bir değiştirmesi gerektiğini söylediğini hatırladı.

Daniel ruhsattaki sorunu, kardeşleri toz içinde bırakıp ayrıldıktan hemen sonra keşfettiğinde, arabadan kurtulmaya karar vermişti. Yan yolda kenara çekti ve uzaklaşmak için eşyalarını toplarken, birden aklına Elmas'la birlikte gün ışığında tekrar yok olmayı deneme fikri düştü.

Boşu boşuna üç saat yok oldu. Elmas'ın sarmal alevini gün ışığında gene görememişti ve onun merkezi işaretlemeye yarayan ekseni olmadan odaklanamamıştı. Sarmal alevi hayal etmeye çalıştı ama bu onun dikkatini böldü. Hüsran içinde vazgeçti. Geri adım atması gerekiyordu. Sanki önünde zaman sınırı varmış gibi davranıyordu. Hâlbuki Elmas'la uğraşmak için elinde koca bir hayat vardı.

Hissettiği zaman baskısı aslında kovalamacanın hayalet baskısıydı, yakalanmadan önce Elmas'a girme zorunluluğu hissetmesiydi. Oysa nesnel bakıldığında, Elmas'la beraber yok olabildiği sürece onu yakalayamazlardı veya Elmas'ı ele geçiremezlerdi. Acil hareket etme isteği, dolaylı olarak onun kendine doğruyu söylemekteki ve kendi güçlerine güvenmekteki başarısızlığıydı.

"Ben kendime güvenmiyorum. Kendim bana güvenmiyor. Bu, değişime ayak uydurmaya ilişkin doğal bir sinirsel gecikme mi yoksa aramızda ciddi bir anlaşmazlık mı var? Ve eğer bu bir anlaşmazlık ise, uyum içinde nasıl çözümlenebilir?"

Daniel bu konu hakkında, tutkudan çok görev bilinciyle düşünmeye çalıştı. Adsız Göl'de bir gece Vahşi Bill, kendi kendini analiz etmeye ilişkin sorunun, her çeşit mantıksız ve saçma varsayımları kabul etmek konusunda insanın doğuştan gelen isteği olduğunu ve söz konusu varsayımların en önemlileri arasında insanın kendini tanıma olanağı ve cazibesinin sayılabileceğini söylemişti. Bill bunu aynadaki görüntüsünü çekmek için tirbuşon kullanmaya benzetmişti. Daniel gülümsedi. Alaycı bir katılıkla kendine, "Öz imgenle ilgili bir *sorunun* var. Kabul et bunu – Ben kabul ediyorum," dedi. Sonra kendi imdadına yetişti: "Ama yok olabiliyorsan, öz imgenle ile ilgili sorunların olacaktır. Zaten sorunun yoksa çıldırmış olman gerekir."

Daniel gülmeye başladı. Kendisini tanımasının, ona bir kurbağanın kucak dolusu güller getirmesi veya düşen çiçek yapraklarının kurbağalara dönüşmesi kadar olasılık dışı olduğunu biliyordu.

Kahkaha atmak onu rahatlatmıştı, her şeyi hemen şimdi çözme baskısından sıyırmıştı. Kendisini güneşe savuran bir güveydi. Volta

hatalıydı. Elmas onu mahvetmeyecekti; Elmas sadece onun kendisini mahvetmesi için olası bir aracıydı.

En iyi stratejinin, bir süreliğine vazgeçmek olduğuna karar verdi. Kendini Elmas'a sunmuştu ama şu âna kadar geri çevrilmişti. Tamam. Bundan sonra kendini korumak dışında Elmas ile birlikte yok olmayacaktı. Sabırlı olursa belki de Elmas ona gelecekti.

Ayrıca iki kere araklanmış Cutlass'i de tutmaya karar verdi. Madem yakalanamıyordu, o zaman hiçbir şey onun güvenliğini tehlikeye atamazdı – tabii yok olma yetisini kaybetmediği sürece. Acil durumlar için gücünü koruması, Elmas ile birlikte yok olmamak için bir başka önemli sebepti.

Yeni yaklaşımı, maceracı fakat fazlasıyla aklı başında davranmaktı. Yine de direksiyon başında huzursuzlanıyordu çünkü Elmas'a bakarken, varlığını sarmal alevli ocağın merkezine bırakırken kendini hayal etmeye devam ediyordu ve artık bunu yapmaya razı olamazdı. Dikkatini dağıtmak için radyoyu açtı.

Yarım saat sonra, yukarıda ilk yıldızlar parıldayıp ufukta Reno'nun ışıkları soluk bir boşluk olarak görünmeye başlarken, yerel radyo istasyonunda bir cızırtı patlamasıyla Denis Joyner yayına girdi.

Kayıt yazım:
Denis Joyner, AMO Mobil Radyosu

İyi akşamlar baylar bayanlar, ben David Janus, ontolojik sorgulama yaptığımız gün batımı programının sunucusuyum, "Hakikat Ânı" programı karşınıza Halk Yayık Sistemi mobil stüdyosundan, tabii ki şu an ayarlı olduğunuz frekanstan geliyor.

Eminim siz de bu geceki programı benim kadar ilgi çekici bulacaksınız, her ne kadar her zamanki formatımızdan biraz farklı da olsa. Evet, ne yazık ki Noel Baba gerçek değil. Böyle tatlı inançlardan sizi uyandırmak beni üzse de, sadece eski dostum Ludwig Wittgenstein'm 'dünya olduğu gibi olandır' radikal feragatnamesini sizlere aksettirebilirim. Ne yazık ki sevgili dinleyicilerimiz, sadece bardaktan içebiliyoruz.

Bu da beni bu geceki sunumun yaratıcı kökenine getiriyor. Bu öğleden sonra kütüphanemi gözden geçirirken ve bir yandan da genç ama iddialı şiraz şarabını yudumlarken, aydınlanmanın bütünselliğine rağmen artık son zamanlarda biraz bayatladığını fark ettim. Böylece bundan sonra isteklerime değecek karmaşıklıkları keşfetme arayışına girmem gerektiği sonucuna vardım. Bu karara vardıktan sonra, kendimi 25 gr'lık Sırp havyarı eşliğinde soğutul-

muş litrelik güçlendirilmiş şarabım Thunderbird (*sic itur ad astra*![8]) ile güçlendirdim, ve kendimden daha az dişli beyinleri geleneksel olarak afallatan konularda bilgi toplayabileceğim, ihmal edilmiş ciltleri araştırmaya başladım.

Çabuk o zaman, yaşlı Bilgelik Tanrısı Thoth'un dediği gibi *tempus fugit* (zaman uçar), bu gece varlığın o en çetin gizemini, bilincin olmazsa olmazını, varlığın indirgenemez öğesini, her bir düşünce krakeri üzerine bulaşan gri jöleyi, bilginin et ve patatesini, demir ocağının ateşini inceleyeceğiz. Elbette, insan zihninden bahsediyorum.

Zihin camdan bir zemindir.
Zihin ruhun göz yaşıdır.
Zihin önceki ve sonraki hayaletimizdir.
Zihin Altın Treni ve raylardaki kandır.
Zihin taş bir kapıdır.
Aynaların arkasındaki gümüştür.
Sahili tanımlayan dalgadır.
Sarhoş mezar soyguncularının çantalarına dolduramadıklarıdır.
Zihin her şeyin toplamı ve daha fazlasıdır.
Kara Delik Yılları Takvimi'nde bir ile sıfır arasındaki kasılmadır.
Kamçı ile ceza uygulanacak yer arasındaki kontrattır.
Gerçeklerle dikilmiş hayallerin yorganıdır.
Fahişeler arasındaki anlamsız bir kavgadır.
Gökyüzü bulutlardan arınmışken düşen yağmurdur.
Bir maskeli balodur, konuk ve ev sahibidir.
Bal mumu birikintisinin mum ışığındaki manzarasıdır.
Zihin düşünce ne içinse odur.
Korkular Alışveriş Merkezi'nin otoparkıdır.
Domuz kızartmasının ateş çukurudur.
Ruhun teslim edip geriye almadıklarıdır.
Zihin ne ya'dır ne de ya da.
Boş bir kürenin tam merkezidir.

"Hakikat Ânı" programında son saati benimle geçirdiniz. Eminim ki dikkatiniz zekâma layık olduğunu kanıtlamıştır ve siz de beni dinlerken o nihai Yıkısalcı övgüyü bağırmışsmızdır, "Anlaşıldı, tamam!" Ve tekrar görüşene kadar her ânın hakikat ânı olduğunu unutmayınız. Ama şimdilik; *Ciao* bebeğim ve *Adieu*.

Daniel radyoyu kapattı ve yola doğru baktı. Volta'nın AMO tarafından finanse edilen mobil korsan bir radyo istasyonundan bahset-

8 Yıldızlara böyle çıkılır (ç.n.).

tiğini hatırladı ve dinlediği şeyin o olup olmadığını merak etti. Mantıklı gelmişti. Volta'yla tekrar konuştuklarında bundan bahsetmeliydi, Elmas ile kaçarken onu güçlendirdiğini söylemeliydi. Büyücüler ve kanun kaçaklarına ait çok eski bir ittifakın parçası olduğunun hatırlatılması onu keyiflendirmişti. Ama ayrıca, belki de daha önemlisi, David Janus Daniel'm nispeten aklının başında olduğuna somut kanıt olmuştu. DJ'in hâlâ işlev gösterebilmesinden etkilenmişti. Bu Daniel'a umut verdi. Umuda ihtiyacı vardı. Umut, dinlenme ve sabır. Ve de yemek. Yemek yemeliydi. Birçok şeye ihtiyacı vardı.

Volta Kızıl Freddie'nin uçağının Eel Nehri uçak pistinden kalkıp sis altındaki aya doğru yatışını minnettarlıkla izledi. Volta uçuştan zevk almamıştı. El Paso'dan çıktıkları andan itibaren Kızıl Freddie ona sert bir şekilde kulis yapmıştı. Kızıl Freddie, AMO'nun İmparatorluk'a daha sert darbeler indirmesini talep ediyordu, bu yumuşak nazikçe devirme politikaları yerine gerçek darbeler istiyordu. Kızıl Freddie barajları havaya uçurmak, bankaları yakmak ve Maxxam'ın başkanım şirketin hasat etmek üzere işaretlediği doğal bir yaşlı sekoya ağacının üzerinde ellerinden bağlayıp ağzını tıkamak istiyordu. *Doğrudan* eyleme geçmek: Kızıl Freddie'nin istediği buydu.

Volta Elmas'ın Daniel'ı mahvedeceğini anladığı anda içine çöken melankoliye boyun eğmek istedi. Kontrol etmekten yorulmuştu. Ama Kızıl Freddie Birlik'in bir üyesi olmasının yanı sıra onun aradaşıydı da. Planlara dair önerilerine, üzerinde düşünülmüş yanıtlar verilmesini hak ediyordu. Bunun için Volta onu diplomatik bir yaklaşımla ve sabırla dinlemişti.

Volta yalnız olmaktan o kadar memnundu ki, yiyecek alışverişi yapması gerektiğini arabasıyla tepeye doğru üç mil gittikten sonra hatırlayabildi. Araba sürerken Laurel Çayı'ndaki evinin kilerinin zihinsel bir envanterini çıkardı. Orada ona muhtemelen bir hafta yetecek kadar erzak vardı, ama o en az bir ay kalmak istiyordu. Kasabaya geri dönüp stok yapmaya karar verdi, böylece inzivasını bölmek zorunda kalmazdı.

Volta kararının mantıklı ve verimli olduğunu düşündü. Sürpriz olmadı bu. Yıllardır kendisini şaşırtmamıştı. Sağlam, mantıklı, onurlu Volta. Doğruluğu içinde kendini kapana sıkışmış hissediyordu, bu doğruluk yavaş yavaş sıkıcılaşmıştı. Yıldız'ın sorumluluklarını kabul etmişti ve onları yerine getirmişti. Bu sorumluluklar o kadar ciddiydi ki bunları kabul etmek, aptallığı fiilen yasaklamak demekti. Pişmanlığı yoktu. Ama şimdi bahçesini sulaması gerekiyordu. Aptalca davranması gerekiyordu.

Sanki azmini sınamak için, altın bir aptallık fırsatı şehrin eteklerinde karşısına çıktı. Bu Volta'nın bütün seyahatleri boyunca gördüğü en küçük karnavaldı –dört oyun, küçük bir dönme dolap, bir korku tüneli ve içinde pamuk şekeri, gazoz ve elma şekeri satılan, önünde tek bir açıklık olan ek bir bina vardı. Yetersizdi doğru, ama yine de bir karnavaldı.

Volta onun uzun kızılımsı güzel sarı saçlarına değil de, konsantrasyonunun gücüne vurulmuştu. On veya on bir yaşındaydı, yani dişilerin, aslında üç ila otuz beş arasında değişen ergenlik öncesi yaşında. Kontrplak masaya dizilmiş Japon balığı fanuslarına pinpon toplarını atmaya çok ciddi bir şekilde yoğunlaşmıştı. Volta sessizce yanma doğru yürüdü ve arkasında durdu. Kız topu attı ve kaçırdı, sinirlenerek kafasını salladı, beline kadar uzayan saçları çıplak ampul ışığında parlıyordu.

Elini cebine daldırıp sonunda bir çeyreklik buldu. "Son şansım," dedi tahtanın arkasmdaki adama.

Adam ona önlük cebinden çıkarttığı üç pinpon topunu verdi, Marlboro'sunun dumanından dolayı gözlerini kısarak bakıyordu kıza. "Son şansın öyle mi? O zaman rastgele."

Volta onun konsantre oluşunu izledi. Çok tatlıydı, çilleri falan da vardı. Volta aptal gibi, çocuğu olmadığı için acı bir pişmanlık içine girmeye bıraktı kendini.

Kızın attığı son top fanusun ağzında zararsızca sekti ve toprağa düştü, kız ayağını yere vurup hızlıca "Sıçayım," dedi, sanki hızlı söylendiğinde ayıp olmayacakmış gibi. Omuzları düştü ve uzaklaşmak için döndü. Volta hazırdı.

Yerden bir şey alıyormuş gibi eğilip "Genç bayan," dedi, "Galiba buna basıyordunuz." Elindeki bir dolarlık banknotu gösterdi.

Kızın kafası karışmıştı. "Zannetmiyorum. Bende iki tane vardı, hepsini harcadım."

Volta onun dürüstlüğüne hayran oldu ama gözlerinde oluşan ani umut parıltısını beğenmişti. "Genç bayan, üzerine basıyordunuz. Sizin olmalı. Sizin değilse bile, şanslı olmaktan dolayı hak ediyorsunuz."

Kız yüzünde Volta'yı basit ve aptalca mutlu eden bir gülümsemeyle parayı aldı, "Teşekkür ederim," dedi.

"Size pinpon toplarını Japon balığı fanuslarının içine atmaya yarayacak teknik bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Nedir?" Çocuğun ses tonu yarı dikkatli yarı da istekliydi.

"Atışının açısı çok düz. Fanuslar birbirine yakın duruyorlar ama aslında topun nadiren de olsa birisine girebilmesi için yeterince

uzaklar. Ayrıca toplar fanusların ağzından çok da küçük değiller. Dışa eğimli kenar, girişi olduğundan daha geniş gösteriyor. Görünüş en iyi aldatma yoludur. Gözümüzle gördüklerimize inanmak isteriz. Ama eminim işin püf noktasını şimdiden anlamışsmdır. Topu yerden atmak yerine havadan at –böylece girişe doğru düz düşer. Hedef olarak ise tam bir dairen olur."

Kızın attığı yedinci top o kadar mükemmel girmişti ki neredeyse içinden geri çıkacaktı.

Tahtanın arkasındaki soluk renkli adam sesini düzensiz bir şekilde birkaç desibel yükseltti. "Evet, tam burada. Başka bir kazanan daha."

Kız Volta'ya sırıttı. Burnunun üzerindeki kırışıklık Volta'nın melankolisini günlerce artırmaya yeterliydi. "Benim adım Gena Leland. Sizinki nedir?"

"Şahane Volta," diye eğilerek selam verdi. Sahne ismini yirmi senedir kullanmamıştı.

"Gerçekten mi? Karnaval için mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Ben emekli bir sihirbazım."

Kız tam bir şey daha soracaktı ki soluk sarı saçlı bir erkek çocuğu koşarak yanına geldi ve kolunu tuttu, aileden biri olduğu açıkça belliydi. "Hadi Gena. Annem sinirlenmeye başladı."

Tahtanın arkasındaki adam kızın diğer koluna dokundu. "Al ufaklık: Hak ettin bunu." Ona bir Japon balığı fanusu uzattı, ama bunun içinde su ve ufak bir Japon balığı vardı.

Gena tısladı, "Tamam Tommy, bir saniye." Japon balığını kabul etti ve onu Volta'ya verdi.

Volta şaşırıp fanusu aldı, ama hemen iade etmeye çalıştı. "Hayır, bunu sen kazandın. Bu senin ödülün."

Kız ellerini arkasına götürdü. "Ama nasıl yapılacağını sen öğrettin bana. Ayrıca onu istemiyorum. Bunu Japon balığı kazanmak için yapmadım. Sadece o toplardan birini sokmak istedim."

"Haa," dedi Volta. "Japon balığını istediğini sanmıştım."

"Hayır. Annem başka bir canlıyla ilgilenmek büyük sorumluluk ister der. Gitmem lazım."

O ve ağabeyi ışıklı spor ayakkabılarıyla uzaklaştılar.

Volta fanusu elinde tutarken Japon balığına baktı. Ani ve şaşırtıcı bir netlik içinde, Daniel'ın bir kapıyı açtığını hissetti. "Sıçayım," dedi Volta hızlı hızlı. Sonra yaşına daha yakışır bir şekilde, uzun ve acı içinde "Siktiir!" diye eklédi.

Daniel Reno'nun girişinde, ufak bir alışveriş merkezindeki Tavşancık Pizza'da durdu. Cutlass kilitlenemiyordu, onun için parayı,

Elmas'ı ve sırt çantasını yanına aldı. Pizzacının kapısını açtığında tezgâhın arkasında büyük bir tavşan görünce şaşırdı. Gözleri ışığa alıştıkça tavşan uzun, sıska bacaklı, zayıf yüzlü ve ince bıyıklı, ergen bir oğlana dönüşmeye başladı. Çocuk ince ve sert tavşan kulakları takmıştı ve üzerine aynı parlak pamuklu kadifeden yapılmış açık gri bir iş önlüğü giymişti; kumaş, bezden çok halıya benziyordu. Mutfak çalışanları da tavşan kulakları ve kürklü önlükler giyiyorlardı. Belli ki bu bir üniformaydı, tabii üçü de aynı egzantrik moda anlayışına sahip değillerse.

Pizzacıda iki uzun koridor boyunca masalar ve sıralar, yakındaki duvara dizili yastıklı bölmeler ve ufak bir oyun salonu vardı, salonda bilgisayar oyunları, langırt ve arka duvar boyunca gidip gelen mekanik bir midilli bulunuyordu. Mekân gürültülü ve sıcaktı. Maya, sarımsak, domates ve kızarmış sucuk kokuları mutfaktan bir bütün hâlinde dağılıyordu. Daniel tezgâha oturdu.

"İyi akşamlar." Uzun tavşan çocuk deftere uzandı. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Daniel tavşan kulağı takan birisine istediği her şeyi söyleyebileceğine karar verdi, "Zihin karışık pizzadır."

Çocuğun düğme burnu aynen bir tavşanın ortamdaki tehlikeyi sezdiği andaki gibi seyirdi. "Kusura bakmayın bayım, anlayamadım," dedi. Çekinerek Daniel'a baktı ve ânında bakışlarını sipariş defterine yönlendirdi.

"Affedersin, tek başıma uzun yol katettiğimde böyle mırıldanırım. 'Karışık bir pizzaya hayır demem' demiştim." dedi Daniel.

"Küçük boy mu? Orta boy mu?"

"Orta boy."

"Yanında bir şey içer misiniz?"

Daniel menü tahtasına baktı. "Bir sürahi bira."

Tavşan kulaklı çocuk, "Toplamda 9,95'e geliyor," dedi.

Daniel bovling çantasını önüne, yere koydu ve elini ön cebine daldırdı. Çocuğa 100 dolarlık banknot verdi. "Üstü kalsın."

Çocuk bir banknota bir Daniel'a bakıp, "Bu 100 dolarlık bir banknot beyefendi. Siparişiniz sadece 9,95 tuttu," dedi.

"Doğru. Hesabım yanlış değilse sana 90 dolar 5 sent bahşiş kalıyor. Değil mi?" dedi Daniel.

Çocuk başıyla onayladı, tavşan kulakları hafifçe sallandı. "Vay canına, bu bir haftada kazandığımdan daha fazla."

"Lütfen," dedi Daniel, elini önemsemezce sallayarak, "Buna gücüm yeter. Ayrıca cesaretini takdir ediyorum."

"Cesaretim mi?"

"O tuhaf tavşan üniformasını giymen."

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Hiç hatırlatma. Birisi hatırlatana kadar unutuyorum. Patron zorla giydiriyor. Kulakları takmazken yakalarsa ânında kovar."

Daniel cevap vermedi. Çocuğun kulaklarına bakıyordu.

Çocuk gergin bir şekilde devam etti. "En kötüsü de ara ara okuldaki kızlar geliyor. Anlıyor musun? Bu kadar aptal görünürken havalı takılmak çok zor oluyor. Cindy diye bir kız var, o kadar salak göründüğümü düşünüyor ki beni koridorlarda her gördüğünde gülmekten ölüyor."

"Evlen o kadınla, sana dürüst olur," dedi Daniel.

"Tabii oldu," dedi çocuk iğneleyici bir alaycılık içinde. "O da sanki Bay Tavşan Kulakları'yla evlenmek için deliriyordu. Zaten ben Paul Newman falan da değilim."

"Yakınlık İzninin Dokuz Tantrik Çemberi Ustası olduğunu söyle," diye tavsiye verdi Daniel.

Çocuk gözlerini yere indirdi. "Tantrik nedir, onu bile bilmiyorum. Kız bunu öğrenmek istese bile, ki pek sanmıyorum, bu mu onu etkileyecek? 'Dokuz Tantrik Çember nedir Carl?' 'Ahh, şimdi Cindy, ahh nasıl anlatsam?' Ona bir açıklama yapmam lazım değil mi?"

"Kesinlikle," diyerek ona katıldı Daniel.

"Yani, herhangi bir öneriniz var mı? Bu tantrik çemberler hakkında bilginiz var mı?"

Daniel göz kırptı. "O bilgi, zenginliğimin kaynağıdır. Ne yazık ki onları ifşa etmemeye mecburum, ama gerçekte bunlar açık sırlardır. Fakat sana doğru yolu gösterebilirim. Hayal gücünü kullan. Ben öyle yaptım. Ve Cindy de hayal gücünü kullanırsa, belki de İlk Çember'e birlikte girersiniz."

Carl Daniel'a baktı, kafasının karıştığı belliydi. Carl "Tüyolar için teşekkürler bayım. Sürahinizi getireyim, pizza da hazır olduğunda haber veririm. Numaranız 93," dediğinde Daniel biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Daniel'in hayal kırıklığının öfkeye dönüşmesi önemsenmeyişinden çok çocuğun tembelleğinden dolayıydı. Daniel, "Karar veremediğim şey; dizlerinin üzerine çöküp patronunun seni aptallığa zorlamasına teşekkür mü etmelisin, yoksa o tavşan kulaklarını kıvırıp kıçına sokmasını mı söylemelisin. Aptallık yapacaksan en azından zevk al bundan. Ama yaptığını küçültücü buluyorsan, işi bırak. Dünyanın bütün patronları bir araya gelse, kendine yaptırmayacağın bir şeyi sana yapamazlar. Hepimiz kendimizi hak ediyoruz."

Carl tezgâhın üstündeki musluktan sürahiyi dolduruyordu. İsteksiz bir şekilde "Öğretmen gibi konuşuyorsun," dedi.

Daniel bunun üzerinde bir süreliğine düşündü. "Bir öğretmen olacak kadar bilgim var mı veya bildiklerimi öğretebilir miyim emin değilim. Daha çok kendini varlığın Elmas ışığına çıkarmaya çalışan romantik dindar bir aptalım."

"Öyle mi?" dedi çocuk, sürahiyi tezgâhın üzerinde kaydırırken. "Bir Doğu dini kilisesinden mi?"

Daniel çocuğun onu başından atmaya çalıştığını hissetti, ama tavşan-oğlan dinî soruların konuşmaya teşvik teşkil ettiğini henüz öğrenememişti. Daniel onu azat etmeye karar verdi. "Hayır, o Doğu muhabbetleriyle alakam yok. Yahudi-Hristiyanım. Din değiştirdim." Çocuğa yapabildiği en büyük sırıtışı yaptı.

Etkili olmuş gibiydi. Carl yutkunup mutfağa doğru ilerledi, omzunun üzerinden söyleniyordu, "Siparişini... 10, 15 dakikada getirsem iyi olacak."

Daniel küçük oyun salonuna doğru bakan bir masaya oturdu. Makineler davetkâr bir şekilde parlıyordu, ama kimse oynamak istemiyordu. Ne tezgâhtaki tavşan kulaklı çocuk ne de bir müşteri. Daniel bunalıma girecek gibi olduğunu hissetti, denge sağlamaya çalıştı. Sol ayağını kaldırıp usulca bovling çantasına yasladı. Ayağındaki kıvrımın hissi ona hemen masaya sıçrama dürtüsü, ilgi için bağırma ve yok olma isteği verdi. Bu herkesi uyandırırdı. Onun yerine birasına odaklandı, soğuk bardağı dudaklarında hissetti, her damlayı tadarak içti.

Daniel pizzasının yarısını bitirmişti ki, ufak bir çocuk yanından ok gibi geçti. Doğrudan oyuncak midilliyi hedef almıştı; fiberglastan, dört nala gider gibi kalıplanmış, kulakları geri yatmış, beyaz yeleli, altın renkli bir attı bu. Çocuğun yanaklarında hâlâ bebek tombulluğu vardı ve öndeki iki dişi eksikti. Erimiş çikolata gibi parlak kahverengi gözleri ışıldıyordu. Daniel çocukla ilgili bir hassasiyet hissetmişti, ama atın eyerine atlayışında, plastik dizginleri bileğine sarışında ve çeyrekliğini makinaya sokuşunda hiçbir hassaslık yoktu. Midilliyi son hıza çıkarırken mahmuzlamasında veya güvenilir altıpatlarıyla –işaret parmağı namluydu, kalkmış başparmağı da silahın horozuydu– hedef alıp ateş edişinde herhangi bir hassasiyet yoktu. "Dışın! Dışın!" Yüksek perdeden, bol tükürüklü beyanatı diğer müşterilerin gürültülerinin arasından yükseldi.

"Baba! Bak! Kötü adamları öldürüyorum!"

Çocuğun babası kısık ve gergin bir sesle, Daniel'm çocuğun annesi olduğunu düşündüğü bir kadınla tartışıyordu. Kafalarını kaldırmadan tartışmaya devam ettiler.

Daniel onlara "Hey!" diye bağırdı. Restorandakilerin çoğu ve onlar da irkilerek baktılar.

Daniel umursamıyordu. İçinden geldiği gibi davranacaktı. Onlara midillinin üstündeki oğullarım işaret etti. "Oğlunuz kötü adamları öldürüyor."

Anne döndü ama gerçekten bakmadan omzunun üzerinden, "Aferin Billy," dedi. Babası kısa boylu, asker tıraşlıydı, Daniel'dan çok da yaşlı değildi; dönüp ona meydan okuyan bir bakış attı.

Daniel neredeyse *İlgi göstermek, kasayı açan anahtardır, Baba,* diyecekti, ama söylememesinin daha iyi olacağını düşündü. Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bakışlarını tekrar süratli atının üzerinden atış yapan kovboya çevirdi. Çocuk, zamanı tükenene ve atı yalpalayarak durana kadar kötü adamları teker teker indirmeyi sürdürdü. Nihayet gösteriş içinde atından indi. Babasının sesi gergin ve kızgındı, "Dudaklarımı oku Mary: Yeni bir kurutucu için paramız yok," diyordu.

Küçük çocuk yanından geçerken, Daniel, "Görünüşe göre dünyayı çok kötü adamlardan kurtardın," dedi.

"Evet," dedi çocuk, yavaşlamıştı ama durmadı. "O gerçekten iyi bir at."

"Sen de onu iyi idare ettin tabii."

Çocuk geçerken ona yandan bir gülücük attı, bu derin ve gizli bir keyif gülümseyişiydi. "Teşekkürler ortak."

"Hey sen, dostum," diye seslendi babası, "oğlumla bir sorunun mu var?"

"Hiç de değil," dedi Daniel gülümseyerek. "Sadece onun hayal gücünü övüyordum. Güzel bir oğlunuz var." Daniel gülümserken rol yapmıyordu; bu pisliğin Pinekleyen Vinç pozisyonundan Ters Topuk Kırbacı'yla ciğerinin un ufak hâle getirilmesinden zevk alıp almayacağını merak ediyordu.

Babası uzatmadı, oğlunun oturması için sırasında kenara kaydı.

Daniel bir dilim daha bitirdiğinde, altın yeleli atın başka bir binicisi olmuştu. Bu seferki birincisi kadar ateş etme heveslisi değildi ama o da kendine göre keyif aldı.

O sırada, yaş günü kutlayan bir grup çocuk ile onlara eşlik eden dört aceleci anne kapıdan kalabalık bir şekilde girdiler. Tezgâh tavşanı Carl her biri için üzerinde bir yaş günü mumu olan birer dilim pizza hazır etmişti. Annelerden biri midilli için bir avuç çeyreklik çıkardı.

Oğlanlar erkeklik taslıyor, eyerin kenarında durmak ve üzerinden ateş etmek gibi bazı şık numaralarla hızlı ve sert biniyorlardı.

Kabadayılık ve amaç doluydular. Daniel onları sevdi. Ama küçük kızları daha da çok sevdi. Atı sessiz ve görkemli bir vazgeçiş içinde, gözleri kapalı, rüzgâr saçlarını arkaya doğru atarken, beyaz yeleli altın renkli atın gücüne sahip olarak ama onu kendi güçleriyle karıştırmadan sürüyorlardı. Küçük kızların at sürerken neler hayal ettiğini, nereye gittiklerini, ne kadar gittiklerini merak etti. Hem kız hem de erkek çocuklarını toplayıp kucaklayarak, onları zaman ve değişimin yarattığı katliamdan uzaklara taşımak istedi.

Yaş günü partisindekiler ayrıldıklarında Daniel bunalımının ilerlediğini hissetti. Çocukların zihinlerinde kaybolmak istedi; zar zor hatırladığı bir âna, insanın çektiği çizgiler tarafından köşeye sıkıştırılmasından öncesine veya başka birisinin çizgileri tarafından kapana kıstırılmadan öncesine kaybolmak istiyordu. Ellerini masada kavuşturmuş şekilde oturuyordu, köpüklerin seyrelip pis bir tabakaya dönüşerek boş sürahi içinde kuruyuşunu izliyordu. Pizza ve bira İki Aylar'dan bu yana ilk öğünüydü, şişkinlik ve yarı sarhoşluk hissi vermişti. Kalan son enerjisi de sindirime yardım için midesinde harcanmıştı. Enerji yaratmak için enerji harcıyordu ve her dönüşümle beraber ufak bir parça dağılıma gidiyordu. Sıfıra doğru ilerliyordu. O çocuklar çok masumdu. Masumiyetin değerini, onu kaybedene kadar tam olarak anlayamazsınız, ve ona tekrar sahip olamazsınız. Sıfıra doğru ilerlemek. Zihin altın renkli bir midillidir. Dayanın çocuklar, bu hayatınızın macerası olacak. Korkmayın. Benimle güvendesiniz ama ben kendimle birlikte değilim, sorunumuz da bu zaten. Zaman var, zaman, zaman. Dünyanın bütün zamanları bizim. Acıkınca yiyin, yorulunca uyuyun.

Tezgâh tavşanı Carl'ın sesi hoparlörden duyuldu, "Bayanlar ve baylar, saat on oldu, Tavşancık Pizza'nın kapanma vakti geldi." Daniel uyukladığının farkında değildi, çılgınca ayağa sıçradı, odayı kontrol etmek için dört yana baktı. Carl düşünceli davranmıştı. Daniel mekândaki son kişiydi.

Elmas'ı ve masanın altındaki parayı bırakıp eline sürahi ve bardağı alarak öne doğru yürüdü. Carl mutfakta bir iş tezgâhını siliyordu. Hemen dışarı çıktı, gergin görünüyordu. "Sizi acele ettirmek istemem ama patronum ciroyu toplamak için 5 dakika içinde burada olacak ve mekân boşalmamışsa çok kızıyor – anlarsınız ya, hırsızlar falan filan."

"Carl, tinsel yaşamı keşfetmen gerekir. Zihin okuyucusu olmalısın sen, çünkü ben de tam sana patronun bu akşam geliyor mu diye soracaktım. Buraya geldiğinde onunla masamda görüşmek istediğimi bildirir misin? Benim adım Nova Rajneesh. Ona bir iş teklifim var," dedi Daniel.

Carl geri adım atıyordu. "Hayır, şimdi mi? Lütfen bayım. Hiçbir şey söylememem gerekirdi."

"Ben hırsız değilim," diyerek Daniel ona güvence verdi. "İş yapmak istiyorum."

"Tanrım, onu yarın arayamaz mısınız?"

"Ne yazık ki bu gece kasabadan ayrılmaya mecburum. Ve seni temin ederim iş teklifimden o kadar hoşlanacak ki, sana aldığın son bahşişi yetersiz gösterecek bir prim verecek. Şimdi bana şu boş pizza kutularından birini ve bir tükenmez kalem verebilirsen seni işinden alıkoymam."

Carl isteksizce kadife önlüğünden tükenmez kalemini çıkardı ve pizza kutusuyla birlikle tezgâhın üzerinden uzattı. "Bunun başımı belaya sokmayacağından emin misin?"

"Sen güvendesin, söz veriyorum," dedi Daniel.

Daniel hızla pizza kutusunun üzerine yazmaya başladı. Yazmayı bitirdiğinde evrak çantasını açtı ve parayı saydı: on dokuz bin dolar. Dört bin dolarını ayırıp sırt çantasına koydu. Kafasını kaldırdığında kıpkırmızı bir suratı, 20 kilo fazlası ve kel bir kafası olan bir adam ona doğru ilerliyordu. Daniel onu selamlamak için ayağa kalktı.

Selamlayamadan adam böğürmeye başladı, "Adım Max Robbins, mekânın sahibiyim ve kapanış saatinden sonra burada ne aradığını öğrenmek istiyorum. Zekâ özürlü çalışanlarımdan Carl benimle iş konuşmak istediğini söyledi. Ben iş konuşmak istemiyorum. Buradan çekip gitmeni istiyorum."

Daniel çantanın kapağını kaldırdı ve Bay Robbins'in düzgünce bağlanmış desteleri görebileceği şekilde çevirdi. Daniel elini uzattı. "Bay Robbins, benim adım Nova Rajneesh. Medyanın severek bahsettiği 'egzantrik milyonerler'denim. Aslında dürtüsel bir multimilyonerim, ama neden kelime oyunları yapalım." El sıkıştılar, sonra Daniel devam etti, "Fazla zamanım yok onun için konuya hemen dalıyorum. Ben Nova Rajneesh Yardım Fonunun Yüksek Başkanıyım, tamamen yasal bir vergiden kaçınma işi. İşin incelikleri sadece avukatlarımı ilgilendirir. Teklifimin içeriği aceleyle yazılmış bu kontratta bulunmaktadır."

Daniel pizza kutusunu aldı. "Max dikkatinizi çekerim; birbirinin bire bir kopyası olan iki sözleşme bulunuyor. Biri benim nüsham olacak. Okumama izin verirseniz:

Tavşancık Pizza'nın sahibi işbu sözleşme uyarınca toplamda 15.000 dolar karşılığında istediklerinde tüm çocuklara para tükenene kadar (gezi başı 25 sent kabul ederek) ücretsiz oyuncak midilli gezileri sağlayacaktır. İdari masraflar ve banka harçları ana toplam-

dan çıkarılabilir ama toplam harç ücretleri hiçbir şekilde 3000 doları aşmayacaktır.

Bu bağış göz önünde bulundurularak anlaşmanın imzalanmasından itibaren, Tavşancık Pizza'nın çalışanları istihdam koşulu olarak hiçbir üniforma ya da kostüm giymek zorunda bırakılmayacaktır.

Bu bağış için ayrı bir hesap tutulacaktır, defterleri her an denetime tabi olacaktır.

Tarih ve imza vb.

"İşime yarayacak bir şey görmüyorum burada."

"O zaman ya salaksın ya da açgözlü. Müşterilerin ilgisini çekmekle kalmayacaksın, ki bu da gelir artışı sağlayacak, hak etmediğin bir şekilde cömert bir adammışsın gibi itibarın olacak ve tabii ki üç bin dolarlık idari masrafların çoğu kendi cebinde kalacak."

"Tamamdır, seni piç. Anlaştık."

Daniel anlaşmaya şahitlik etmesi için Carl'ı çağırdı. Daniel imzalanmış kutunun üstünü yırtarak ikiye ayırdı, Robbins'e evrak çantasıyla birlikte bir nüshasını verdi. Carl ve Daniel izlerken Robbins oturup parayı saydı. Sonunda Robbins gülümsedi. "Hepsi burada," dedi, çantayı kapatmaya başladı.

Daniel boğazını temizledi. "Bay Robbins, inanıyorum ki şahitlik ücreti idari harcamalara girer. İki yüz dolar da standart ücrettir."

Robbins ona baktı. "Şahitlik ücreti mi? Bu bok da nedir? Beni evirip çevirip sikebileceğini mi sanıyorsun?"

"Yeterince adil," dedi Daniel, "bölüşeceğiz." Carl'a sırt çantasından iki ellilik çıkarttı.

Bu arada Robbins isteksizce Carl'a evrak çantasından bir yüzlük uzatırken, Daniel konuştu, "Bu pizza kutusundan kontrat sana alışılmadık gelebilir, ki yöntemlerimin alışılmışın dışında olduğu doğrudur; şans eseri zengin olmadım. Ben mükemmel bir iş adamıyım. Hukuk ve anlaşmalar departmanım peçete üzerine, Rolls Royce döşemelerine, bisiklet koltuklarına, kâğıt torbalara, ayna üzerine rujla yazılmış kontratlar görmeye alışıktır. Ve girdiğimiz her davada – ki çok oldu – bu kontratların bağlayıcı olduğu onaylanmıştır. Ayrıca anlaşmalar departmanıma bağlı bir müfettiş ekibi var, rastgele ziyaretler yaparak anlaşmanın gereklerinin harfi harfine yerine getirilmesini sağlarlar. Ve kuruşu kuruşuna." Kendi nüshasını sırt çantasına yerleştirdi.

Robbins ona verilen nüshayı okurken dudakları hafifçe oynuyordu. "Burada müfettişlerle ilgili bir şey görmüyorum. Neresinde müfettişlerden bahsediyor?"

"Denetim diyor – aynı şey." Daniel sırt çantasını koluna geçirip omzuna astı. Carl iki yüz doları dikkatlice cüzdanına yerleştirdi.

"O zaman, bu müfettiş-denetçiler gelecek, belki biri defterin üzerine kahve dökecek ve numaralar tam olarak birbiriyle eşleşmeyecek, ve benzeri şeyler olacak. O zaman ne olacak?"

"Müfettişler veya denetçiler, duruma göre kontrat departmanına raporlama yapacak. Kontrat departmanı davalar departmanına ulaşır. Davalar departmanı bir avukat ekibini bir araya getirir. Davayı açarız. Reno'da ufak bir pizzacımız olur, tüm işletmenin değeri muhtemelen avukatlık masraflarının onda birinden azdır. Anlayacağınız Bay Robbins, benim için prensip meselesi bu, para değil. Daha kaç milyona ihtiyacım olabilir ki?"

"Kontratı imzalarken bu davalarla ilgili hiçbir şey duymadım. Unut bu işi. Geri çekiliyorum. Başıma iş açacak bu."

"Çok geç," diye cıvıldadı Daniel. Bovling çantasını aldı.

Robbins mırıldanarak ayaklanmaya başladı, "Dur bir bekle am..."

Carl, "Adam haklı," diyerek kesti onu. "İmzayı attığını gördüm. İmzalamak istedin de."

"Hey Carl," diyerek döndü Robbins, "Ağzından siki kim çıkarttı? Git ve sana halletmen için ödeme yaptığım işlerle ilgilen. İş? Tanıdık geliyor mu? Ve o saçma, sikik tavşan kostümünü üzerinden çıkar – homo Bugs Bunny gibi bir şeye benziyorsun."

"Bay Robbins," dedi Carl, sesi titreyerek, "Ben *homoyum*. Bunun için tavşan kostümümü çıkardığımda güzelce katlayıp sizin götünüze sokacağım."

Robbins'in kafası sanki çenesine tekme yemiş gibi çıtırdadı. Carl'a baktı; bakışlarının şiddeti kel kafasından aşağı, titreyen çenesine doğru süzülen morumsu kırmızılıkla eşleşti. Daniel müdahale etmeye hazırdı ama Robbins belki de Daniel'ın duygularını sezinlediğinden, patlamak yerine gülümsedi. Sağ elini kulağının hizasına getirip toplu parmaklarını salladı, "Güle güle Carl. Kovuldun." diye mırıldandı.

"Hey," dedi Daniel, "Carl'ı kovamazsın. O şahidimiz."

"Tamam," dedi Robbins kafasını hızla sallayarak. "Şahit oldu. İmzaladı. Şimdiyse iki dakika içinde o ibne kıçını buradan çıkaracak yoksa polisi arayacağım."

"Senin sorunun nedir Robbins? Hayatında hiçbir hukuk kitabının kapağını açtın mı? Üç çeşit kontrat şahidi vardır: imzalayan şahitler –sen Carl'm bunlardan olduğunu düşündün galiba; sonra esasa ilişkin tanıklar vardır– sözleşme altındaki materyallerin aktarımını belgelerler, sözleşmenin imzalanmasını değil; ve üçüncüsü de

– Carl'm kategorisi yani– görü tanıklarıdır, dikkatini çekerim görgü değil, nezaret etmek anlamında görü çünkü onlar karşı tarafın sözleşmeye uymasına nezaret etmek için sözleşme yapan gruplardan biri tarafından görevlendirilir – benim tarafımdan yani. Benim şahidimi kovmak istiyorsan, önümüzdeki on yılını ve sahip olduğun bütün parayı mahkemelerde harcamaya hazırlıklı olmalısın."

"Hadi ama! Ne anlatıyorsun? Bu totoşu hiç mi kovamayacağım yani? Bu çok saçma. Peki aletini tezgâhın üzerine çıkarırsa ne olacak? Sütyen ve kadın çamaşırlarıyla gelirse ve etrafta gezinirse ne olacak? Sikerim öyle işi. Dava et o zaman beni."

Daniel kafasını salladı. "Umutsuz bir vakasın. Tabii ki işten atılabilir – işlediği bir suçtan dolayı mahkûm olursa. Ama o duruşmaya çıkana kadar para çoktan biteceği için, konu da kendiliğinden kapanmış olur. Senin tek seçeneğin AŞHA."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor yani?"

"Aslında evet, *bilmelisin*. Anlaşmazlığı olan Şahidin Haklarını Satın Almak anlamında. Bir görü tanığıyla anlaşamıyorsan ona iki bin dolar tazminat verip, karşılıklı anlaşarak yerine bir başkasını tayin edebiliriz."

Robbins kuşkulanmıştı. "Şimdi bu salak bok koklayıcısını uzaklaştırmak için iki bin dolar mı ödeyeceğim yani?"

"Doğru. Tabii bu idari masraflardan düşülecek, bu arada denetçilerimiz de bilgilendirilecek."

"Koy götüne," dedi Robbins, "Bunun bir katakulli olduğunu düşünüyorum, ama para senin. Tamam."

Robbins iki bin dolar sayıp Carl'a uzattı. "Güle güle sik suratlı."

Carl Daniel'a gülümsedi. "Şimdi kendime yeni bir elbise alabilirim. Ama sen Max, seni her zaman seveceğim." Sesini içten içe yanıyormuş gibi çıkartmaya çalıştı. "Seninle tanıştığımdan bu yana, aslında nerenden istediğini biliyorum. Sen bunu hiçbir zaman kendi kendine itiraf edemeyen o zavallı insanlardan birisin." Topuklarının üzerinde dönüp personel çıkışına yöneldi. Tavşan kulaklarını yere atarken çılgınlar gibi gülüyordu.

Robbins Carl'ın arkasından bakarken, Daniel eğlence olsun diye yok olup ön duvardan çıktı.

Cutlass'ın etrafını dört araba çevirmişti, iki tanesinin yanan sinyallerinden yayılan ışık, Cutlass'a doğru akın eden adamların hareketlerini kesik kesik gösteriyordu. Görünmez hâldeki Daniel, üzerinde herhangi bir yazı olmayan bir arabaya doğru ilerledi. Telsizde giydiği bovling gömleği tarif ediliyordu. Bu iyi bir haber değildi, ama büyük bir problem de sayılmazdı.

İki polis Daniel'ın içinden geçerek pizzacıya girdiler. İşte bu büyük bir problemdi. Paraya el koyarlardı, çantadan parmak izi alırlardı. Bunu etraflıca düşündü. Çocuklar oyuncak ata binemeyeceklerdi. Çantanın üzerinde kendisi dışında kimlerin parmak izinin çıkacağını bilmiyordu. Polisler kapıyı vururlarken duvardan geri girdi.

Daniel içeri girerken gülmekten neredeyse tüm konsantrasyonunu kaybedecekti. Max Robbins deli gibi çantayı arıyordu – Daniel ortadan kaybolduğunda çantanın da kaybolacağını unutmuştu. Çanta Robbins'in masa üzerinde bıraktığı yerdeydi, ama göremiyordu. Dizlerinin üzerinde emekleyip masanın altında çantayı arıyordu. Önden kapının vurulması ve "Polis" kelimesini duymasıyla kırmızı yüzü bembeyaz kesildi.

Daniel çantayı kapattı, masadaki kontratı aldı ve arka duvardan çıktı. Görünmez olarak kasabaya doğru yaklaşık 20 blok yürüdü, sonra Sanayi Yolu'ndan sağa döndü. Bir süre kuzeye doğru gitti, sonra karanlık ve sessiz bir çıkmaz sokaktan doğuya döndü. Yolun en sonunda eski, etrafı ahşaptan, gerçek olmayacak kadar mükemmel bir depo bulunuyordu – T. H. Hothman'm Tiyatro Malzemeleri. Daniel içeriyi kolaçan etmek için en yakın duvardan girdi. İç mekânın yüzde sekseni tek bir depolama alanıydı, koridorlarca kostüm ve dekor malzemeleri bulunuyordu. Ayırıcı duvarın arkasında mütevazı bir ofis vardı, yanında da duşu olan bir banyo ve bir de yatak odası. Yatak odası ancak iki büyük gardırop boyutlarında olmasına rağmen, içine sert bir yatak, küçük bir komodin ve komodinin üzerinde 13 inch'lik taşınabilir bir televizyon sığmıştı. Daniel haberlere çıkıp çıkmadığını görmek için televizyonu açtı.

Neredeyse. Bu akşam erken saatlerde bir çiftlik sahibi tarafından, tanınmış uluslararası uyuşturucu kaçakçıları Elwood ve Emmett Tindell'in cesetleri bulunmuştu. Yakın mesafeden profesyonelce infaz edilmişlerdi. İsimsiz kaynaklar Kolombiya'nın Piscato kokain kartelinin ödenmemiş borçlar yüzünden infazlarını hükmettiğine dair spekülasyonlar yapıyorlardı.

JENNİFER RAİNE'İN İLK DEFTERİ
NİSAN? (TAKİP EDEMEDİM)

Gerçeği buldum, basitti de; Hayat inanılmaz bir şey. Bundan yedi saat önce gece yarısı Mia ile pastaneyi terk ettik ve şimdi zenginim, kafam tam kıvamında dumanlı ve de daha yeni seviştim. Daha iyi bir kızın başına daha iyi şeyler gelebilir, ama bana bunlar yeter.

Her şeyi DJ'e borçluyum. (Hayır onu hep-yeklerle ve düşeşlerle değiştir. İyi şansla ve mucizevi uyuşturucularla ve dev bir vahşi batı kanun

kaçağı kumarbazla nam-ı diğer "Sürpriz Bahis" Longshot ile değiştir ki şu anda kendileri, beyni sikilip çiğnenmişçesine diye tabir ettiği sevişmeden sonra yan odada mışıl mışıl uyuyor. Cakalı yürüyüşle değiştir. Yıldırım baskınıyla değiştir.) Ah o inanılmaz değişimler. Ak, nehir! At zarını.

Pastaneyi gece yarısı terk ettim ve şehir merkezine yürüdüm. Jim Bridger'ın Doğu Wyoming'deki mezarına gitmek için Billy'nin verdiği parayla otobüs bileti almaya karar verdim. 50 dolar yeterli değilse, gidebildiğim kadar giderdim ben de.

Greyhound Otobüs Şirketi'nin adresine pastanedeki telefon rehberinden bakmıştım, ama oraya gittiğimde yerinde değildi. Yıkıp yerine yeni bir kumarhane yapmışlardı. İşin komiği kumarhanenin adını hatırlayamıyorum, ama dışarısındaki neon ışıkların nabız gibi attığını hatırlıyorum, renkli bir kalp gibi atıyordu. Neonların ritmiyle hipnotize olmuş, renkleriyle büyülenmiştim, bunun ne manaya geldiğini anlamaya çalıştım. Parayı sağlama almaktansa kumar oynamam gerektiğine dair bir işaret miydi bu yoksa teslim olduğum takdirde bana ahmaklığın acısını gösterecek bir baştan çıkarma mı?

Hâlen düşünmekteydim ki –tamam bu zor bir karar– altın fitilli, kocaman apoletli muazzam bir ceket giyen bir adam kolumu sertçe tuttup kulağıma, "Başka yerde orospuluk yap, güzelim. Bu çevrede bağımsız çalışan yoktur, ayrıca seni tanımıyorum. Kendini satmak istiyorsan o senin bileceğin iş; ama burada yapma, yolun öbür tarafına geç. Dediğimi dinlemezsen yüzünü beğenmiyorsun demektir, burada kalırsan seni temin ederim ki birisi o suratını darmaduman eder ve o zaman başkaları da seni beğenmez," diye tısladı.

Bana iyilik yaptığını sanıyordu, işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyordu. Dinlediğimi görünce kolumu bıraktı.

O bitirince, ağzıma geleni söyledim: "Kulağını aç da dinle seni haddini bilmeyen ahmak. Sadece bakıyorum, orospuluk yapmıyorum. Elli dolarımla kumar mı oynayayım yoksa parayı cebimde mi tutayım diye karar vermeye çalışıyorum. Olukçuyla orospuyu ayırt bile edemezsin sen." (Kızım, ne konuştun be!)

"Ne demek istiyorsun? Aptal mıyım yani?" diye hırladı.

O zaman onun sınırlarını savunan bir pezevenk değil de kumarhane kapıcısı olduğunu anladım. "Aptal değil, hatalı. Hepimiz hatalar yapıyoruz," dedim.

Tam bir şey söyleyecekti ki omzumun üzerinden geriye baktı ve sustu. Dönüp baktığımda nedenini anladım: Arkamda iki metre uzunluğunda, 110 kg ağırlığında, formda bir adam vardı. Hz. İsa şehre inerken giyinip kuşanmış bir kovboy olsa aynı onun gibi görünürdü. Ayağına muhtemelen egzotik bir cins yılanı, nadir hayvanlar listesinden nesli tükenmekte

olanlara taşımış çizmeler giymişti. Üzerinde vahşi batı kesimli kunduz derisinden boyunduruklu spor ceket, altın bir tele sıralanmış yılan çıngıraklarıyla beyaz bir kovboy şapkası ve gila canavarı şeklinde gümüşten bir kemer tokası vardı. Çarpılmıştım resmen.

Adam, kapıcıyı da etkiledi veya en azından ağzındaki çirkefliği söküp aldı. "İyi akşamlar Longshot. Hâlâ kazanan numaraları mı seçiyorsun?"

"Zarar etmeyecek kadar," dedi Longshot, sesi meşe gibi cilalıydı. Bana bir bakış attı – bir saniyeliğine, gerçekten baktı – sonra kapıcıya döndü. "Bu akşam işler sakin mi Lyle?" dedi. Lyle'ın biraz dağınık ve uzun yol pasaklısı da olsa çekici bir kadınla uğraşmaktan başka yapacak işi olmamasına şaşırmıştı.

"Bacıma işlerin nasıl yürüdüğünü anlatıyordum," diye omuz silkti Lyle. "Kederlerden bahsediyorduk."

Longshot'ın baş sallaması "Anlaşıldı, sonra görüşürüz," anlamındaydı. Bana dönüp, "Hanımefendi, almaya çalıştığınız kararı elimde olmadan duymuş bulundum, cepte tutmak veya cepten çıkarmakla ilgili. Bu her zaman zor bir seçimdir; bilirim çünkü kırk üç yaşındayım ve birçok kez o kararı almak zorunda kaldım. Bu arada benim – kabalığım için özür dilerim – adım Longshot."

"Benimki de Jennifer Raine," dedim. (Onunla kendimi güvende hissetmiştim.)

Şapkasını hafifçe kaldırarak selam verdi!

Ben de hayalî elbisemin eteklerini kaldırıp reverans yaptım.

Gülümsediğinde ışıklar, o kırklık yalnızlığında, gök mavisi gözlerinde dans etti. "Jenny Raine," diye yumuşakça tekrarladı, tam söylenmesi gerektiği gibi. "Kulağa yumuşacık geliyor, ama eminim sert de olabilirsin."

Ona gülümsedim. "Kasırga," diye uyardım, ama davetkâr olduğunu umduğum bir gülümsemeyle.

"Kararını verdin mi, yoksa hâlâ düşünüyor musun?"

"Düşünüyorum," dedim, düşünmeyi de kalçalarımla yaptığım bir eylemmiş gibi göstermeye çalıştım. "Tecrübeli bir erkek olduğunuzu söylediniz. Gençlere bir tavsiyeniz var mı?"

"Aslına bakarsan, evet var: Çıkarıp ortaya koy."

"Her zaman mı?"

"Hayır. Ama şehirde kime sorsan en iyi yaptığım şeyin; insanların ne zaman deli gibi şanslı olacağını bilmek olduğunu söylerler. Jenny, şu an şanslı bir gün için o kadar hazırsın ki seni on binlikle destekleyebilirim. Hemen şimdi, bu akşam, kazancının yarısı için."

"Hayır," dedim, ses tonundaki değişimi taklit ederek. "Ama benim ellimin üzerine o kadar daha koyarsan kazancın yarısını paylaşırız."

Kolunu uzattı. Köşesine çekilen Lyle, biz içeri girerken kapıyı açtı.

Kumar hakkında hiçbir şey bilmiyordum, onun için Longshot'ın oyunu seçmesine izin verdim. Beni doğrudan yukarıya, 10.000 dolar limitli barbut masasına yönlendirdi. Birleştirdiğimiz paramızla tek bir siyah fiş satın aldı. Fişi ona satan adam hayretler içindeydi. "Seni böyle noksan bıraktığına göre kâbus gibi bir durum gerçekleşmiş olmalı."

Longshot kırları ve gökyüzünü andıran basit gülüşüyle, "Kötü rüya görmüyorum Ed; daha çok iyi bir vizyon diyelim," dedi.

Neye bahis yapacağımı sordu –Gelire ya da Gelmeze eşit bahis, iki ile on iki arası sayılar, hepyekten düşeşe– O anda durdurdum onu. "Düşeş," dedim. Bir trenin dağdan aşağı kükreyerek, takırdayarak inişini duyabiliyor, gazetelerle örtünmüş berduşların yıldızların son sürat geçişini seyrettiklerini görebiliyordum.

Longshot, "Çift altı 30'a 1 veriyor, ama sallarsan 36'da 1 şansın var. Gerçekleşmesi çok zor."

Ne yaptığımı açıklıyordu, tercihimi sorgulamıyordu. Güzel mavi gözlerimi kırpıştırdım ve "Sürpriz bahisleri severim, Sürpriz Bahis," dedim. (Çok yaramazsın Jenny.)

Çerçevesiz gözlükleri olan zayıf bir çocuk zarları salladı. Düşeş. Üç bin dolar.

Longshot bana gülümsedi ve "Ne kadar ve neye koyayım?" dedi. Tanrım, nasıl da tarz sahibi.

Trenin gecenin içinde yalnız başına inleyişini hâlâ duyabiliyordum. "Tamamını, tekrar düşeş," dedim.

Oyunu yöneten kişi bir kaşını kaldırıp Longshot'a baktı. "Hanımefendi oluruna bırakmak istiyor," dedi Longshot.

"Oluruna bırakmak," sözünü duyduğumda zengin olacağımızı biliyordum. Olduk da. Düşeş. Doksan üç bin dolar.

Longshot bana tatlılıkla gülümsedi. "Bu on bin dolar limitli masa." Çok hoşuma gitmişti –durmak isteyip istemediğimi sormak yerine bahsi yükseltemeyeceğimize yeriniyordu. *Bu bana güven verdi.*

İyi de olmuştu aslında, çünkü artık treni duymuyordum. Tren gitmişti. Ve onun yerine, sanki trenin gittikçe uzaklaşan düdüğü nefesine takılmış gibi, Mia uykusunda tatlı tatlı inledi. Bir an için onun rüyalarını gördüm ve rüyasında gene yılanlar karanlıkta üzerine düşüyordu, hayvanların gözleri ay ışığında minik birer boncuk gibi parlıyordu.

Longshot'a "Bir-bir" dedim. "Son zar." Ve sonra beni tanımasını istediğim için, "ilgilenmek zorunda olduğum hayalî bir kızım var," diye açıkladım.

Bu muhteşem adam gözlerimin içine bakıp, "Ne dersen de. Her kim olursan ol," diye cevap verdi.

Biz kızların dediği gibi, bayılmıştım bu adama!

Merhaba bir birler! Hepyek! Yaşasın. Üç yüz bin dolar. Toplamda üç yüz doksan üç bin dolar. Adam başı yüz doksan altı bin beş yüz dolar. Bahşişler düşülecek. Dışarı çıkarken Lyle'a 500 dolar bahşiş bıraktım.

Ben ve Longshot (Mia o inleyişinden sonra derin bir uykuya dalmıştı) Longshot'ın uyuşturucu tedariğine hücum ederek –kokain, PCP'li ot ve ekstazi (marihuana dışındakileri ilk kez kullanıyordum ve kurumuş ota da hiç benzemiyorlardı) ve sonra da bizi hayatta tutan o küçük tatlı tahribatlara beraberce dalarak güzel talihimizi kutladık.

Hayat muhteşem.

Nina Pleshette, Oakland Kaiser Hastanesi'nde lisanslı bir hemşireydi. Kendisine verilen telefon numarasını binanın önündeki ankesörlü telefondan aradı. Üçüncü çalıştan sonra telesekreter cevap verdi. Mesajda, "TNT'yi aradığınız için teşekkür ederiz. Sinyal sesinden sonra kendi kodunuzu, daha sonra da aradığınız kodu giriniz," diyordu.

Sinyal, süvari hücum borazanıydı, hemen sonrasında da Kızıl Freddie'nin "Sistemi çökert!" diyen çığlığı geliyordu.

Nina RN43'ü girdi, sonra bekleyip R77'i girdi. İki kere çıt sesi geldi, sonra otomatik arama sinyali duyuldu.

Üç yüz mil kuzeydoğuda Charmaine okuduğu araştırma raporlarını elinden bırakıp yumaşak bir sesle "Alo" diye cevap verene kadar telefon iki kere çaldı.

"Ben RN43. Hasta 23:45'te bilincini tekrar kazanamadan öldü."

"Vah vah," dedi Charmaine. "Hiç ziyaretcisi oldu mu?"

"Hayır."

"Ölüm nedeni belirlendi mi?"

"Hayır. Resmî tanı da yok. Doktorlar belirsiz bir maddeye nadir bir alerjik reaksiyon sanısıyla hareket ediyorlardı. Bağışıklık sistemi çökmüş gibiydi."

"Aradığın için teşekkürler," dedi Charmaine ve telefonu kapattı.

Risin üzerine yazılan raporu okumaya geri döndü. Neredeyse iki haftadır bu zehrin panzehiri üzerinde çalışıyordu. Moleküler diyagram konusuna yoğunlaşmıştı, çeşitli koenzimlerle nasıl etkileşim yapacağını tahmin etmeye çabalıyordu. Ama birkaç dakika sonra raporu kenara koyup Gurry Debritto'yu düşündü. Onun kendisini bu kadar çabuk bırakmasına şaşırmıştı. Adamın içine korkunç bir güç salıvermiş olmalıydı, Debritto'nun aynadaki kendi cani imgesini. Sorunun ilaçlar olmadığını biliyordu. İki dartta ölümcül olmayan dozlarda nöroblokerler vardı. Yaptığı iki enjeksiyon ise zararsızdı. Hatta ikisinde de vitamin ve mineral karışımları olduğundan ona kendisine karşı güç vermiş olmalıydı.

Daniel televizyondaki haberlerden yorulmuş ve usanmıştı. Elwood ve Emmett uluslararası uyuşturucu kaçakçısıysalar o da Elvis Presley'in hayaletiydi. Tamam, cinayetler ve resmî spekülasyonlar profesyonelceydi. Ama CIA'in ülke bazında arananlar bültenin kendisinin eşgalini vermesi mantıklı değildi. Volta'ya göre –ki Daniel de onun muhakemesindeki mantığı anlıyordu– kuvvetle muhtemel, CIA beceriksizliklerinin ve sırlarının ifşa edilmesinden, Elmas'ın kaybolmasından daha çok korkacaktı.

Cutlass'in etrafındaki sahneyi hatırlamaya çalıştı. Dört araba vardı. Sinyalleri açık iki polis arabası, bir şerif arabası ve bir tane daha: İmlenmemiş gri bir Ford, biraz kenara doğru park etmişti, telsizinden Daniel'ın bovling gömleği tarif ediliyordu. İçeride paltolu ve spor kesim pantolonlu iki adam vardı. Ajanlar. Daniel'ın içine sinen tahminine göre, polisler Tindell Kardeşler'in ilk hırsızlığından sonra Cutlass'i çalıntı listesine daha yeni koymuşlardı, ama CIA Tindell Kardeşler'i bir şekilde enselemişti, arabanın tekrar ve kim tarafından çalındığını biliyordu. Yani annesinin rüyası için ağladığını, Elmas'ın muhtemelen bovling çantasında olduğunu ve ortadan kaybolabildiğini biliyorlardı – Tindell Kardeşler'e inandılarsa tabii, çünkü bu da zor olabilirdi.

Daniel kendisinden iğrendi. Onları Tao Do Çong öğretileriyle alt edeceğine şirinlik yapıp yok olmuştu. Gerçek gücün ne olduğunu onlara illa gösterecekti. Hâlbuki onları bir güzel dövmüş olsaydı belki de şimdi hayatta olurlardı. "İsimsiz kaynaklar" öyle kalmak istiyorlardı, Elwood ve Emmett gibi insanların durmadan küfür ederek ulusal medyaya çıkıp Kâse'ye sahip olduğunu iddia eden ve ortadan kaybolabilen bir bovlingciden, hatta CIA tarafından da sorgulandıklarından bahsetmelerine müsaade edilemezdi. Ama otostop yapan bir bovlingcinin yok olabildiğine ortada bir kanıt olmadan kim inanırdı ki? Ölümleri gereksizdi.

O kadar yorgundu ki neredeyse mesajı anlamayacaktı: *Kim olduğunu biliyoruz ve dalga geçmiyoruz.* Bunun için cesetler bulunabilecek şekilde atılmışlardı. Baskı. *Kendini her gösterdiğinde birileri bunun bedelini ödeyecek.*

Bir aptallık daha yapmayı göze alamazdı. Bundan sonra eğlence yoktu. Ciddiyetsizlik ölümcül bir hataydı. Volta'ya doğruculuk taslayışını ürkerek hatırladı: *Elmas artık benim sorumluluğumda.* Aptal. Dürüst olmak gerekirse, sorumluluğunu üstlenebileceği tek şey, düşüncesiz heveslere olan tehlikeli hoşgörüsüydü. Sanki bunların hepsi hayal dünyasında gerçekleşiyormuş gibi davranıyordu.

Kendisi içinde olmasa bile bu gerçek dünyaydı. Tindell Kardeşler gerçek dehşeti yaşamışlardı. Yol kenarında diz çöktürüldüklerinde birbirlerine seslenip seslenmediklerini merak etti. Ağlamaya başladı. Gözyaşlarını durdurmak için gözlerini sıkıca kapattı, ama aniden ellerinin kanla ıslandığı hissine kapıldı ve kontrol etmek için gözlerini açmak zorunda kaldı. Elleri kuruydu. Ellerini yüzüne sıkıca bastırdı, kafasını yastığa koydu.

Sesli bir şekilde, "Doğru," dedi. "Küçük komik heveslerine boyun eğersen, suçluluğa da boyun eğersin."

Peki Tavşan Çocuk Carl ve patronu Max Robbins'e ne olmuştu? Daniel yoğunlaşmaya çalıştı. Carl'ın sürahi ve bardağı yıkamış olacağını farz etti, ama kontrol etmek istedi. O yok olmadan önce Carl para ve kontratla oradan ayrılmıştı –iyi, orada bir iz bırakmamıştı– ama Carl muhtemelen sorgulanacaktı. Max kadar değil tabii, özellikle de Max bir çanta parayla ortadan yok olduğu düşünülen bir adamdan bahsetmeye başlarsa. Daniel oralarda dolanıp Max'ın polisle konuşmalarını dinlememekle aptallık ettiğini fark etti. Ama Max'ın yapabileceği en kötü şey onlara çılgın gerçeği söylemesi olurdu fakat Max'ın kendini salakmış gibi gösterecek tiplerden olmadığını düşündü. Max her ne hikâye anlattıysa, bu tamamen Daniel'ın kontrolü dışındaydı.

Arabada parmak izleri bırakmıştı. Ve belki pizzacıdaki sürahi ve bardakta da. Daniel üşeniyordu, ama bunu yapması gerekiyordu. Bovling gömleğini çıkarıp askılarda, kostümlerin bulunduğu koridorlardan birinde bulduğu üstüne uyan ilk gömleği giydi. Önünde sönük fırfırları olan beyaz bir nehir gemisi kumarbazı gömleğiydi. Siyah frak tarzı bir palto gömleğe tam uymuştu. Şapka yoktu. Neyse. Elmas'ı aldı ama bir nehir gemisi kumarbazının gece ikide bovlinge gitmesinin çok saçma olduğunu düşündü. Elmas'ı üzerinde İsviçre Malı 12 Beden yazan bir kostüm kutusuna sakladı.

Pizzacıya geri yürüdü, boş otoparka varana kadar görünür hâldeydi. Tavşancık Pizza'nın duvarından içeri girdi. Sürahi ve bardak ya yıkanmıştı ya da polisler tarafından onlara el konulmuştu. Köşeden binmek üzere bir taksi çağırdı. Taksiciye kız arkadaşının sarhoş araba kullanmaktan tutuklandığını ve arabasını çektiklerini söyledi. Taksici nereye gideceğini biliyordu.

Daniel taksici uzaklaşana kadar Çalıntı Araba Parkı'nın önünde oyalandı, sonra yok oldu. Arabaya girdi, zemine çömeldi ve yeniden ortaya çıktı. Hızla arabayı silmeye başladı. Parmak izi arama ekibi gelip tozlama işine girişmeden hemen önce gözden kayboldu.

Daniel sokağın sonundaki bir telefon kulübesinin yanında tekrar ortaya çıktı, bir taksi çağırıp Hothman's Tiyatro Malzeme De-

posu'nun yarım mil ötesinde indi. Yok olup yolun geriye kalanını yürüdü. İçinde Elmas'm bulunduğu kutunun önünde tekrar ortaya çıktı, onunla küçük yatak odasına gitti, uzandı, sorumluluğun zor ve ciddi bir iş olduğuna karar vererek, aklında yok olmakla ilgili tek bir düşünce olmadan uykuya daldı.

Öğleden sonra geç bir saatte uyandı. Depoda hafta sonları kimsenin çalışmadığından emin olmak üzere etrafı kolaçan ettikten sonra, küçük banyoda duş aldı. Tazelenmiş bir şekilde yatak odasına döndü, havlusundan sıyrılıp yatağa, şimdi ne yapacağını düşünmek üzere çıplak şekilde uzandı. Olasılıklar onu bunalttı. Derin bir nefes alırken, genç sarışın bir kızın ona ortası altından bir küre uzatışına dair soluk bir imge gördü. Bunun bir hatıra mı yoksa çaresiz bir halüsinasyon ürünü mü olduğuna emin olamıyordu, ama kızın yüzü şekilsizlikten, karanlık oda küvetinde belirmeye başlayan bir fotoğraf karesi gibi doğmuştu. Kızın ne dediğini duymak için uğraştı ama kız çok uzaktaydı, kelimeler yetişmiyordu. Kızın görüntüsü kaybolurken dudaklarına konsantre olmaya çalıştı, o ortadan yok olurken çıkardığı seslerin şeklini duymaya çalıştı. "Bu bir boncuk," dediğini düşündü.

Zihin aradığı ışığın gölgesidir.

Zihin bir karmaşadır.

Daniel anladığını hissetti. Bir boncuk. Evet, evet, evet. Elmas merkezindeki altın alev sarmalından güneş gerdanlığına dizilmiş bir boncuktu. Bir Işık gerdanlığı kavramı, küre şeklindeki elmasların oluşturduğu bir çember, her birinin birbirini yansıtması, birbirini kapsaması, tüm altından ışığı Sonsuz Parıltının içine tekrar boşaltması Daniel'ın hayal gücünü uyardı. Eğilip bovling çantısını okşadı. "Şimdi bir yerlere varıyoruz."

Tam olarak neresi emin değildi, ama her seferinde dikkatli bir adım atarak bu yolculuğu yapmaya niyetliydi. İlk olarak Elmas'm sırasından çıkmış bir boncuk olup olmadığını, yerine iade edilmesi gerekip gerekmediğini anlamalıydı.

Daniel Rocky Dağları'na gitmeye karar verdi. Bir sonraki hamlesini kesinleştirene dek yükseklerde yapacağı vahşi ve uzun süreli taşıma ve yürüyüşler için Elmas'ı da düşünerek uygun kıyafetler giyecekti.

Ani bir içgörüye kapıldı, sanki bilgeliğinin ödülü gibi: Batıya doğru ilerliyordu çünkü Adsız Göl o yöndeydi. Daniel ürktü. Vahşi Bill'in orada olacağını bileceğinden ve onu orada bekleyeceğinden emindi, belki de Volta ile birlikte. Volta'nın sorumluluk meselesine getirdiği netlik ve güce derin bir hayranlık duydu; bağlılığın

maliyetine dair ise yeni bir takdir duygusu hissetti. Daniel dağlarda geçireceği zamanın boşa geçtiğini anlayacak olursa, Elmas'ı Volta'ya götürmeye karar verdi. İkisi ve katılmasına hemfikir oldukları başkalarıyla güçlerini birleştirebilirlerdi. O zamana kadar da Daniel yardım alabilecek mütevaziliğe ulaşırdı.

Bu yolculuk için yeni bir kimliğe ihtiyacı vardı.

Doğuya doğru ilerlemeliydi. Yönünün tersine gideceğini tahmin etmezlerdi.

Nasıl yolculuk edeceğine karar vermeliydi. Bu sefer yok olduğunu görmelerine müsaade etmek veya Elmas'la ilgili bilgi vermek suretiyle kimsenin güvenliğini tehlikeye atmayacaktı. Otostop yapmaya devam etme kararı aldı. Otostop ona eğitici yol arkadaşları sağlıyordu. Cutlass'i sürerken yalnız, içe dönük hissetmişti.

Bu planın basitliğinden etkilenmiş ve minnettar kalmıştı. Yataktan zıplayıp, üzerinde kimlikler yazılı kostüm kutularının istiflendiği yüksek raflar ve beş adet uzun askılıklı dolapla dolu koridorlarda çıplak bir şekilde dolanmaya başladı.

Kimliği, ona huzur ve sıcaklık sağlamasının yanında Elmas'ı doğal bir şekilde taşımasına izin vermeliydi. Bovling çantalı bir İtalyan Dük mü olsa? Çok fazla. Yolculuğuyla belli bir sembolik uyum taşıyan bir şeye ihtiyacı vardı. İspanyol bir kâşif olma fikrini beğendi – Rocky Dağları'nın tepelerindeki Cabeza de Vaca – ama o lanet yakayı kesmesi gerekirdi. Hâlihazırdaki Nehir Gemisi Kumarbazı iyi bir tercihti, bir de silindir şapka ile taçlandırıp Elmas'ı taşımak için bir yöntem bulabilse iyi olurdu. Şapka kutularını yirmi dakika boyunca aradı ama uygun bir şey bulamadı.

Zihin üstlendiği kimliklerin toplamıdır.

Daniel hayal kırıklığı içinde raflardan ve kutulardan rastgele bir şeyler çekmeye karar verdi. Karışık diye işaretlenmiş koridorda yavaş yavaş yürüdü. Kucak dolusu topladığı eşyalardan dolayı sendeliyordu, ne topladığını ve parçaların birbirine uyumlarını görmek için onları yere koydu.

Bazı dikkat çekici olasılıklar vardı: Bol renkli yünden madalyonların işlendiği boyanmamış keten bir kıpti tunik; her iki tarafından domuz dişleri çıkan bir Ege kaskı (Nehir gemisi kumarbazı kıyafetiyle birlikte çok cesurca olurdu); iki püsküllü pelerin, biri görkemli bir koyu kırmızı tondaydı, diğeri lapis-lazuli taşı mavisiydi; kolları şık bir şekilde daralan başka bir kürk astarlı tunik; tüylü bir babil eteği; beyaz bir türban.

Daniel çömelip Elmas'ı türbanın içinde saklayabilir miyim diye düşünürken, koridorun karşısında, göz seviyesinde, tam olarak ara-

dığı şeyi gördü. Listelenen içerik tamamlanmış bir kostümü belirtiyordu:

DAĞ ADAMI / TUZAK AVCISI
AMERİKAN, YAKLAŞIK 1840-1860
BEDEN 46 (YAKLAŞIK)
GÜDERİ GÖMLEK / PANTOLON
GEYİK DERİSİ MAKOSENLER VE TOZLUKLAR
TİLKİ KAFASI ŞAPKA (7¼-½)
CHEYENNE BOYALI TÜY KEMER, ANTİLOP DERİSİ KESELERİYLE
BÜYÜK ERZAK ÇANTASI: BUFALO DERİSİNDEN,
ÖRGÜLÜ SU SAMURU DERİSİNDEN BAĞ
BOYNUZ BARUTLUK, GÜDERİ KAYIŞ.

İlk iki kelime – DAĞ ADAMI – onu ikna etmişti; içeriği de hoş bir şekilde kendisini onaylattı. Mükemmeldi. Özellikle de erzak çantası, çocukken okuduklarından anımsadığı kadarıyla avcıların erzakları için olduğu kadar kişisel hazineleri, totemleri ve ilaçları için de kullandıkları büyük bir keseydi. Johnny Yedi Ay ona dağ adamlarının Kızılderili olmaya en çok yaklaşmış beyaz adamlar olduğunu söylemişti.

Daniel uzun bir an boyunca Yedi Ay ve annesinin arasında bahar yağmurlarında çıplak bir şekilde yürüyüşünü anımsadı. El ele tutuşuyorlardı, sıcak yağmur suları üzerinden akarken kendini ne kadar güvende ve tam hissediyordu. Yedi Ay ve annesi ölmüşlerdi ama hatırlayacak kimse kalmasa da hatıranın varlığını sürdüreceğini biliyordu, ölü bir yıldızdan gelen ışık gibi uzayda kıvrılıp, Sonsuz Parıltı içinde kaynağına geri kıvrılacaktı.

Daniel başka birisi olma fikrinin tadını çıkararak yavaş yavaş giyiniyordu. Güderileri üzerine geçirirken, çam yalamuklarının, dumanın ve bufalo bifteklerinden damlayan yağın kokularını hayal etti. Makosenler ve tilki kafası şapka sanki özel olarak yapılmış gibi Daniel'a uymuştu, boyalı kirpi tüyleriyle süslenmiş keseli kemer de tam bir sanat eseriydi. Kabaca tabaklanmış erzak çantası ise endişe verecek kadar küçük görünüyordu.

Barut boynuzunu alıp yatak odasına döndü. Elmas'ı bovling çantasından çıkarttı. Elmas'm erzak çantasına girmesi ona büyük bir memnuniyet verdi. Geyik boynuzundan ağzın etrafına kayışı taktı, güvenli bir şekilde bağladı. Birkaç kişisel bakım malzemesini kemerdeki keselere koydu, sonra evrak çantasındaki paranın bir bölümünü barut boynuzuna yerleştirdi – sekiz bin dolar kadar.

Eski kıyafetlerini çeşitli kostüm kutularına sakladı, sırt çantası ve içindeki dört bin doları İSVİÇRELİ SÜTÇÜ KIZ kutusuna koydu.

Çantayı – içinde yaklaşık beş bin dolarla – yanında başka bavul ve el aletleriyle bir rafa kaldırdı. Etrafa yaydığı bütün kostümleri doğru kutuların içine yerleştirdi.

Yatağı düzeltti; ıslak havluyu parmak izlerini silmek için kullandıktan sonra şifonyerin arkasına astı.

Birkaç dakika durup neyi eksik yaptığını düşündü. Dağ adamı kıyafeti elbette dikkat çekecekti, ama Jean Bluer'ın ona öğrettiği gibi, imkânsız derecede tuhaf olan şey genelde en iyi kılık değiştirme yöntemiydi. Ayrıca ciddiyet için stilden ödün vermek gerekmezdi.

Daniel güderilerinin üzerinde duruşunu, makosenlerin onu yere bağlayışını, sol kolunun altında asılı Elmas'm ağırlığını, bir tilkinin kafasının tepesine çökmüş olması fikrini sevdi. Evrak ve bovling çantası olmadan kendisini daha hafif hissetti. Daha kaygısızdı ama gözü kararmamıştı.

Yok oldu, duvardan dışarıya çıktı, kuzeye doğru ilerliyordu. Bir yarım mil sonra görünür oldu, batıya doğru şehir istikametine döndü. Meraklı bakışları görmezden geldi. Birileri arabadan bağırdığında geriye el salladı. Dağ adamları hakkında ne okuduğunu, hikâyeleri, isimlerini hatırlamaya çalıştı. Bu yolculuğa uygun bir isim istiyordu. Hugh Glass'ı seçti. Boz bir ayı onu yaraladıktan sonra iki yüz elli mil ötedeki en yakın kaleye sürünerek gitmek zorunda kalan Hugh Glass'ın hikâyesini hatırladı. Güç. Kararlılık. Azim. Hugh Glass olacaktı.

Bir Shell Benzin İstasyonu'nda köşede, pompaların yanında tozlu bir kamyonet vardı, kambur duran beyaz saçlı bir adam benzinin dolmasını bekliyordu. Daniel gayriihtiyari ona doğuya gidip gitmediğini sordu. Doğuya gidiyordu. Ama karısı ve kız torunuyla birlikteydi, onlar da tuvaletteydiler, 50. Otoban'ı takip ediyorlardı, o yola "dünyanın en yalnız yolu," diyordu. Dönüş noktaları otuz mil sonraydı, bu da gece yarısı Tanrı'nm unuttuğu bir yerde Daniel'ı bırakmak anlamına geliyordu. Ama her ne cehennemse, o umursamıyorsa arkaya atlasındı.

Daniel kendini gittikçe daha da hafiflemiş hissediyordu.

JENNİFER RAİNE'İN İLK DEFTERİ
NİSAN / RENO'DAN AYRILIŞ

Hayat hâlâ muhteşem.

İsmim Susanna Rapp. Ehliyetimde, nüfus cüzdanımda ve pasaportumda öyle diyor. Rapp eski Almancada, köküne göre "genç kuzgun" veya "zeki danışman" anlamını taşıyor. Konuşmayı severim ve Rapp kulağa sağlam geliyor. "Susanna" ise, o şarkıyı hep sevmişimdir. "Oh Susanna,

benim için ağlama..." Hey tatlım, canım isterse ağlarım. Erkeklerin uğrana serenat yaptıkları tipte bir kadın olmasam bile.

Bu sabah Longshot uyandığında ona, onu beğenmeme rağmen –ki çoktu bu beğeni– yoluma devam etmem gerektiğini söyledim. Jim Bridger'ın mezarında DJ ile buluşacağımdan bahsettim. Longshot anlayış gösterdi. Anladığı ve gerçekten umursadığı için ona hayatımın kısa versiyonunu anlattım.

Bitirdiğimde, "Bence deli değilsin. Biraz aşırısın, hassassın ve bazı hayallere kapılmışsın. Ben de o noktadaydım, doğruyu söylemek gerekirse birden fazla kez hem de. Ve hep geri döndüm," dedi.

"Nasıl?" Merakımı tahmin edemezsiniz.

"Benim çok sık rastlanmayan bir yöntemim var. İşime yarıyor, ama ateşe ateşle karşılık verme düzeninde. 25 gram kokain alıp hızlı bir arabayla doğrudan Kansas City'ye gidiyorum, sonra hiç durmadan geri geliyorum ve tekrar gidiyorum. İçimdeki çöpü temizliyor."

Bu adamın büyüleyici biri olduğunu söyleyebilirim. Tercihen hayat boyu kalmam için yalvaracağını umut ettiğimden, biraz moralim bozulmuştu. Ama çantasında neredeyse iki yüz bin dolar olan bir kadın için moral bozukluğu hiç de problem değildir.

Önce Longshot'ın yardımıyla (görünüşe göre tanımadığı kimse yok), yeni bir kimlik için beş bin dolar harcadım. Resmimi çektirdim, parmak izi verdim ve bir saat sonra Susanna Rapp'tim.

Yeni bir ateş kırmızısı Porsche aldım. Yetmiş bin dolara. Keyfim yerine gelmeye başlamıştı.

Artık kendimi, kıyafet alacak kadar iyi hissediyordum. On bin dolar harcadım ama buna bavul ve ayakkabılar da dâhildi.

Longshot'a üzerinde iki tane cam kaplı plastik göz bebeği olan bir gümüş kemer tokası aldım. Kenarlarına "Teksas'ın gözleri üzerinizde" sloganı kazınmıştı.

"Deli olmanın en iyi yanı delice şeyler yapabilmektir," dedi Longshot.

Longshot'tan – hepsi 1000 dolara – 25gr kokain, 25 gr ot ve 20 tane Quaalude sakinleştiricisi aldım. Bu uyuşturucular eğlence için değil tedavi amaçlı olduğundan ahlaken onları aldığı fiyattan satmaya mecbur olduğunu söyledi. Doğrudan yüzüne karşı ona torbacı olup olmadığını sordum, dudaklarında o huzurlu tebessümle, "Tam olarak değil. Kaliteli mal olduğunda zor zamanlar için depoluyorum. Sürpriz bahisler her zaman gerçekleşecek olsa sürprizi kalmazdı," diye yanıt verdi.

Veda öpücüğünde gerçek bir şefkat vardı. Kollarının bana her zaman açık olduğunu söyledi. Ortaokulda dediğimiz gibi, "Bundan iyisi Şam'da kayısı!" El sallarken belinde "Teksas'ın gözleri" kemer tokası takılıydı.

Uyuşturucu için bin dolar harcayacaksam Mia için de en az o kadar para harcamam gerektiğini düşündüm. Ahırda gördüğü kâbustan beri uyuyordu. Onu biraz anne-kız alışveriş çılgınlığı yapmak için uyandırmaya çalıştım. Uyandıramayınca neredeyse panikliyordum. Neyse ki kalp atışını duyabiliyordum, yavaş ama güçlüydü.

Rüyasında ne gördüğünü, ne yaptığını hayal etmeye çalışıyordum ama içine giremiyordum. Bence trans hâlindeydi, belki kendisi de bir şeyler hayal etmeye çalışıyordu. Birbirimize ulaşabilmemiz için birbirimizi hayal etmemiz gerekiyordu, belki de bundan dolayı engellenmiş hissediyordum. Sorun yok. Kendisi için en iyisinin ne olduğunu bildiği konusunda ona güvenmem gerekiyor.

Ama o öldüğünü düşündüğüm an boyunca o kadar korktum ki ilk içgüdüm onu hastaneye yetiştirmek oldu. Dikkat etmem gereken şey buydu – sanki gerçekmiş gibi davranmamak. İşte o zaman başım belaya giriyor. Dehşete kapılmak unutmama neden oluyor. Acı unutmama neden oluyor.

Mia'ya inanılmaz derecede yumuşak, kalın, çift kişilik yatak için bile yeterince büyük soluk mavi, ipek bir yorgan aldım. Arka koltukta Mia'yı onunla sardım. Yorganla uyumlu iki pelüş yastığı da kabartıp kafasına destek yaptım.

Porsche'umun içinde, Bill Amca Burgercisi'nin araba servisi alanında oturuyorum, büyük boy burgerimin yarısını ve hem büyük hem de orta boy birer Pepsi bitirdim. Longshot'ın uyardığı gibi, kokain kokainden başka hiçbir şey için oburluk yapmamanı sağlıyor. Ve kesinlikle insanı susatıyor. Yola çıkmadan bir kutu maden suyu alsam iyi olacak.

Yeni bayramlık kıyafetim arkadan fermuarlı, eteği yırtmaçlı, dar, düz, ipekli bir elbise, parlak krem renginde, hatları temiz ve yumuşak. Bayramlık şapkam ise geniş siperlikli, havadar ve hafif, taç kısmında ipeklerden örülmüş bir gökkuşağı olan, püsküllerı renk şelalesi gibi omuzlarıma dökülen hasır bir şapka. Her bir şeffaf plastik topuğun üzerine dört yapraklı birer yonca yerleştirilmiş üç inçlik çılgın platform ayakkabılar giyiyorum. Şansımı devam ettirmek için. Ayrıca DJ ile Jim Bridger'ın mezarındaki buluşmamıza hazırlık olarak siyah tüllü bir şapkayla tamamladığım şık siyah bir takım da aldım.

Şimdi biraz kokain ve Wyoming'e giden uzun otoban. DJ'e yeteri kadar uyuşturucum kalacak. Zaten biraz sıkıldım onlardan. Ben hep böyleyimdir – bir süre onlara taparım ama sonra hep aynı bakış açısına sahip olmaktan bıkarım.

Haritam I-80'i Doğu Wyoming'e giden en direkt yol olarak gösteriyor. Ama 50. Otoban ilgimi çekiyor, haritada o kadar çorak görünüyor ki, şu notu yazacak bir sürü boş yer bulmuşlar: "50. Otoban, dünyanın

en yalnız otobanı." Yalnız bir otoban, ruh kâşifleri için tam bir turistik cazibe merkezi gibi geliyor kulağa. 50'den kuze ye Wyoming'e doğru geçerim. Birkaç saatlik fark yapar. DJ ciddiyse bekler. Orada olmazsa kalbim o kadar kırılmış olacak ki Longshot'ın ateşe ateşle karşılık verme kürünü uygularım, Kansas City'ye giderim ve dönüşü de gazlarım. Geri döneceğim. Ama şimdi gitmem gerekiyor.

Dört
ATEŞ

Katmerlen dert, üzüntü, katmerlen!
Ateş yan! Kazan fıkırda!
—Shakespeare, *Macbeth* IV.i.

Zihin ılık bahar yağmurunda yükselen dolunaydır.

Daniel yağmurdan dolayı su içinde kalmış geyik derisi giysilerine, kesesinin içinde her 15 dakikada 25 gram ağırlaşıyormuş gibi hissedilen Elmas'a rağmen kendisini gittikçe hafiflemiş hissediyordu; hafifledi hafifledi ta ki ay ile birlikte yükselebileceğini düşünene kadar. Onu Reno Shell İstasyonu'ndan buraya getiren kişinin bıraktığı yerde duruyordu. Yaşlı adam Daniel'ı yatıya davet edemeyeceğinden dolayı özür dilemişti, torununun falan da olmasından dolayı kaldıkları yer biraz sıkışıktı, anne de yabancıları pek sevmezdi zaten.

Daniel da üzgündü. Torunları bir-iki yaşlarında bir bebek değildi, aksine alev alev yanan 19 yaşlarında kızıl saçlı bir dilberdi. Kadınların tuvaletten dönmesini beklerken adamın kısaca anlattıklarından, kızın Santa Rosa'da erkek düşkünü birine dönüşmesinden dolayı dede ve ninesinin ıssız çiftliğine gönderildiğini anlamıştı. Farkına olmadan yol boyunca iki kez kızın saçma dokunabilmek için elini arabanın yağmurdan ıslanmış arka camına bastırmıştı. Aşırı derecede yok olma isteğiyle dolmuştu, ön panelde oturup sadece onu izlemek istiyordu. Gücüne lanet ederek, direnmişti.

Şimdi ayın doğuşunu seyrederken kızın millerce ötede neler hissettiğini tahmin etmeye çalışıyordu ve daha önce hiç tatmadığı bir heyecana kapıldı: Eski kamyonet koltuğu toprak yolda sarsıldıkça birbirine yapışık bacakların sürtünüşü. Bu heyecan onu daha da hafifletti.

Yağmura karşı gözlerini kırpıştırarak, bulanık ayın gözden kaçırılmayacak bir görkemle doğuşunu izliyordu, bu o kadar erotikti ki yok olmak istedi. Ilık, mehtaplı yağmurda yavaşça açılan, güçlü ve karşılıklı bir alma gücü hissetti, bu yağmur Nevada nisanı için fazlasıyla ılıktı, öyle ki yaşlı adam buna neredeyse inanamadığını söylemişti. Daniel inanmıştı. Daniel yok olsa ay ile birlikte yükselebileceğine, kafatasının tepesinden yukarı doğru süzülüp ayın sabitliğine, hızına, ışığına katılabileceğine inanmıştı. Tam yok olmaya hazırlanıyorken alçak perdeden cinsel bir homurtu dikkatini çekti.

Ateş kırmızısı Porsche göz açıp kapayana kadar geçmişti, ama

direksiyondaki çarpıcı kadını fark etmek için bu süre yeterli olmuştu. *Dur* diye düşündü, arka farların yağmurla bulanıklaşmış ışıkları gözden kaybolurken.

Araba neredeyse görüş alanından çıkmıştı ki fren lambaları aniden parladı. Daniel arabaya doğru koştu, gördüğü kadın imgesinin yağmurla bulanıklaşmış bir ay ışığı serabı olmadığını umuyordu.

Zihin gerçek sulu bir seraptır.

Yolcu kapısına ulaşıp eğilerek içeriye baktığında, kadının güzelliği nefesini kesti. Kapı kilitliydi.

Kadın koltuğundan kapıya doğru uzandı – Daniel, açmak içindir diye ümit etmişti – ama sadece camı araladı.

Kadın onu biraz inceledi ve "Sen Jim Bridger misin?" dedi.

Sen bana âşık oldun dese yeriydi.

"Hayır hanımefendi, değilim," dedi Daniel, yaşlı kunduz avcısı ağzıyla, "ama Bridger oğlanı bir dağ çayırından daha körpe olduğu zamanlardan tanırım. İşin esası, o ve beş para etmez John Fitzpatrick beni dağlarda ölüme terk ettiler. Bir dişi bozayı beni çiğneyip atmıştı. Dağ kurallarına göre durumdan emin olmadan ayrılınmaz, ama Bridger ve o Fitzpatrick salağı, yakınlarda bir yerdeki Kızılderililer yüzünden telaş içindeydiler, beni de ölü sanıp bıraktılar. Hadi o neyse de tüfeğimi ve erzak çantamı da yanlarında götürdüler. Kurtlardan arta kalan öküz iskeletleriyle yaşamımı devam ettirdim, bunun için de akbabalarla savaşmak zorunda kaldım. Bir bacağım kırıktı, sırtımda açık yara vardı, o yüzden ellerim ve dizlerim üzerinde ilerlemek mecburiyetindeydim. Kuru öküz derilerinden yastık yaptım. Fort Kiowa'ya 250 mil uzaktaydım ve bana güç veren tek şey intikamdı. Sürünerek kapıdan girdiğimde o Bridger oğlanın suratını görmeliydiniz, sanki intikam almaya gelen, gerçeğe dönmüş bir kâbustum."

Kadın cam aralığına doğru daha da eğildi. "Onu öldürdün mü?"

Daniel soruyu duymak için biraz daha yaklaşınca kadının nefesindeki tarçın kokusunu aldı. "Hayır hanımefendi, öldürmedim. İntikam güçlü bir cazibedir, ta ki tetiği çekene kadar. Sonrasındaysa yetersiz adalet ve zayıf bir cinayettir. Şimdi beni yanlış anlamayın. Onları öldürmedim ama onları bağışlamadım da. Aslında Bridger oğlanı biraz affettim. Tecrübesizdi, dağ raconunun inceliklerini tam olarak anlayamamıştı. Gerçek bir dağ adamı olma yolunda devam etti. Yaşlı Gabe – ona böyle seslenilmeye başlandı. Ama Fitzpatrick değersiz ve affedilmeyen biri olarak kaldı."

"Bu ne zaman oldu?" dedi kadın.

Daniel gözlerini kısarak aya baktı. "1845, 46 – o aralarda."

"Bu 140 sene önce."

Daniel ona gülümsedi. "Sadece yakından takip ederseniz."

"Ama o zamanlarda senin yaşıyor olman mümkün değil."

Daniel çömeldi, böylece göz seviyesine geldiler. Umursamaz bir tavırla, "Hanımefendi, kim olduğumu bildiğim sürece istediğim kişi olabilirim."

"İçeriye gir," dedi Jenny, kapının kilidini açtı.

Daniel da emre itaat etti.

Jenny onu içeri girerken ve yerleşirken izledi, sonra "DJ'i tanıyor musun, radyodaki adamı?" diye sordu.

"Bu modern şeylerle pek ilgilenmiyorum ama 'Hakikat Ânı' diye bir programda David Janus diye bir adam varmış. Tamamen zihinle ilgiliymiş, ve anlaşılan o ki bu David Janus hızlı akan suda kürekleri kaybetmiş biri gibiymiş, bilmem anlatabildim mi."

"Zihin hakkında ne demiş?"

Daniel biraz kafası karışmış şekilde, yavaştan alarak cevap verdi. "Birçok şey, ama özet olarak; zihin düşünebildiğin her şeydir."

Jenny başıyla onayladı. "DJ. Onu ne zaman dinledin?"

"Bir düşüneyim. 2 gece önce, Reno'ya girerken."

"Buralarda olduğunu biliyordum." Jenny gülümsedi. "Onunla Doğu Wyoming'de Jim Bridger'm mezarında buluşmam gerekiyor."

"Green Nehir civarında *Fort Bridger*'ı bulabilirsin, ama yaşlı Gabe'i ait olduğu yerde gömmediler. Cenazesini evine Saint Louie'ye gönderdiler. Emin değilim ama şehir sınırlarında ruhunu dinlendirmek zor olmalı. Tüm kargaşa, trafik ve ses." Gençliğinde okuduğu bu bilgi o zamanlar kendisini özellikle heyecanlandırmıştı.

Jenny ona değer biçer gibi bakıyordu. "Sen kimsin?" dedi.

"Adım Hugh Glass, hanımefendi."

"Hayır, değil. O tilki şapkanı çıkart," dedi Jenny.

Daniel şapkasını çıkarıp ona doğru döndü.

Birbirlerine baktılar, ikisi de titremeye başlayacaklarından korkuyorlardı.

"Sen de benim gibi çocuksun, 20 yaşında ya varsın ya yoksun."

"Adım Daniel Pearse." Kendi adından bahsedince başı döndü.

"Ben Jennifer Raine'im, birisi sorarsa Susanna Rapp diyebilirsin," dedi Jenny.

"Yani genel olarak kültürümüzün içinde bir kanun kaçağı konumunu paylaştığımızı çıkarabilir miyim bundan?"

Jenny başını kaldırdı, gülümsüyordu. Şapkasındaki gökkuşağı püskülü sol omzuna sarkıyordu. "Yani ben de diksiyondaki ve sesteki bu radikal değişimden bir samimiyet belirtisi çıkarabilir miyim?"

"Lütfen," dedi Daniel.

"Ben *ne* olduğumdan emin değilim. Kaliforniya'daki bir akıl hastanesinden kaçtım, dün gece de 3 zarda neredeyse 200 bin dolar kazandım, şimdi ise nereye gideceğimi bilmiyorum. İşin garip tarafı, tam seni aya bakarken görmeden önce, ben de ne olduğumu düşünüyordum. Kim değil – bunun üzerinde bir süre çalışacağım – ne olduğum üzerine. Şimdilik bir çırak şairim ve Aşk Askeri'yim. Paralı asker değil. Bir âşık. Bu durumda galiba kanun kaçaklığı sınırında oluyorum."

"Olduğun başka bir şeyi unutuyorsun," dedi Daniel.

Jenny ihtiyatla "Neymiş?" diye sordu.

"Bir anne. Tabii arkada battaniyeye sardığın çocuğu kaçırmadıysan."

Jenny ona baktı, dehşet ve rahatlamadan dolayı şok olmuştu.

Daniel onu kırmış olmaktan korktu, çabuk bir şekilde, "Beni arabanla götürmeyi teklif ediyorsan – ki ben bunu umuyorum – önemli sırların saklanması konusunda hemfikir olalım."

Jenny uzanıp Daniel'ın sol elini tuttu, avuçlarıyla yumuşakça sıktı. "O benim kızım," dedi Jenny boğuk bir sesle, "fakat Daniel – o hayalî. O benim *hayalî* kızım. Onu nasıl görebilirsin?"

"Bilmiyorum." dedi Daniel. Bayılacağını düşündü. Jenny elini daha çok sıktı. "Arabaya binerken onun o güzel battaniye içinde kundaklanmış olduğunu gördüm ve hâlâ da görüyorum onu. Hayal gücüm kesinlikle güçlüdür ama böyle bir şeyi ilk kez tecrübe ediyorum." Sonra görünmezken Elmas'ın içinde sarmal bir alev gördüğünü hatırladı ve ekledi "Benzer bir durum olmuştu."

"Benim hayalî kızımı hayal edebiliyor musun? Bunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Ama muhtemelen bana izin verdiğin içindir."

Jenny Daniel'm elini bıraktı ve kendi kapı koluna uzandı. Kapıyı açarken Daniel'a bakıp, "Gel buraya denizci," dedi.

Daniel onu arabadan çalılarla dolu çöle doğru 20 metre kadar takip etti. Jenny ona durmasını söyledi. O da durdu. Jenny bir 10 metre kadar daha yürüyüp Daniel'a döndü. Dört yapraklı yonca ayakkabılarını çıkardı. Şapkasını çıkarıp şekerin yanmadan önceki rengini taşıyan koyu sarı saçlarını salladı. "Bana ne gördüğünü söyle," dedi ve arkasını döndü. Elbisesinin fermuarını arkadan ustaca açtı, kalçalarını hafif hafif sallayıp elbiseyi zarifçe üzerinden attı.

Omzunun üzerinden bakarak acil bir şekilde, "Ne *görüyorsun*, Daniel?" diye sordu.

"Gördüğüm şey," diye başladı Daniel, sesi titreyerek, "omurganın en altında şimşek şeklinde bir yara izi görüyorum ve güzel bir kadın

görüyorum, omuzları yağmurda ıslanmış, onu kollarıma almayı o kadar çok istiyorum ki sesimin titremesini bile durduramıyorum."

Jenny döndü.

Artık her 5 dakikada bir 25 gram ağırlaşıyormuş gibi hissedilen Elmas'ın yükü olmasa, Daniel yerden havalanacaktı. Jenny'nin kendi kendini nazikçe okşayışını, ay ışığıyla bembeyaz görünen çıplak iç bacaklarını, üzerinden yağmur damlaları akan sımsıkı meme uçlarını izledi. Daniel, Jenny'nin teninin ötesinde bir çıplaklık görüyordu. Jenny'nin gözleri, beraber tanıyabilecekleri şeyin sözünü veriyordu: korkusuz bir açlık, korkusuz bir güven. Daniel teklife her şeyiyle kendini sunarak karşılık vermek istedi, kalp kalbe, nefes nefese. Rızasını dingin bir netlikte, gölgesiz bir ışık gibi hissetmesine rağmen nutku tutulmuştu.

Jenny öyle değildi. Başıyla arabayı işaret edip, "Mia'nın battaniyesini getir." dedi.

Volta eve varınca salondaki, üstü akçaağaç kaplı, yerden yüksek olmayan uzun masa ve çalışırken üzerine oturabileceği bir yastık dışındaki bütün mobilyayı çıkardı. Japon balığı fanusunu masanın uzak tarafına, tam kendi bakiş çizgisine yerleştirdi. Bir sürü mesaj dinledi – önemli bir şey yoktu – ve kasetçaları kapattı. Bir tükenmez kalem ve kâğıt destesi alıp Yıldız'dan emekliliğine dair mektubu yazmaya başladı. Küçük Japon balığı fanusun içinde çılgın gibi hızla hareket ediyordu.

Volta anlık bir dürtüyle, kalkıp yatak odasına koştu. Birkaç dakika sonra, üzerinde sadece eski sihirbaz cüppesiyle geri döndü. Gök mavisi cüppenin üzerinde rastgele dağılmış altın renkli küçük yıldız desenleri vardı, sırtı ve kolları ayın evrelerinin desenleriyle süslüydü. Yastığın üzerine bağdaş kurup oturdu ve Japon balığı fanusunu eline aldı. Balık fanusun cam kenarında daireler çiziyordu, ama artık daha sakindi. Volta izledikçe balık yavaşlıyordu. Balık kuyruğunu sallayarak fanusun ortasına yüzüp orada durdu, donmuştu, yüzgeçleri neredeyse hiç parlamıyordu. Volta Elmas'ın Daniel'ın zihninde daha da yoğunlaştığını hissedebiliyordu.

Zihin aradığı gölgenin ışığıdır.

Daniel ve Jenny sevişikten sonra mavi ipek yorganın üzerinde sırtüstü uzandılar, ışığın ve sıcak yağmurun üzerlerine düşmesine izin verdiler. Daniel kendisini hiç bu kadar temiz hissetmemişti.

Yarım saat sonra, hiç konuşmadan ıslak giysilerini toplamaya başladılar. Jenny hasır şapkasından yağmur suyunu silkeledi. Gök-

kuşağının renklerini taşıyan püsküller kalınca bir ip şeklinde şapkaya yapıştırılmıştı. Jenny, baş ve işaret parmaklarının arasında ipeğin suyunu sıkarken yüzüne öyle tatlı bir tebessüm yayıldı ki Daniel'ın yüreği sıcacık oldu.

Ama Daniel erzak çantasını eline aldığında gülümsemedi. Bir gariplik vardı. Elmas'ın ağırlığı iki katına çıkmıştı ya da bufalo derisi kese 5 İt su çekmişti. Daniel Elmas'ı çıkarıp kontrol etmek istedi ama Jenny'ye sezdirme riskini göze alamadı. Ay ortadan kaybolup yağmur dinince, ona özel işlerini halledene kadar arabada beklemesinin sorun olup olmayacağını sormaya karar verdi.

Jenny ıslak yorganı üzerlerine atmıştı. Elini Daniel'm göğsüne, tam kalbinin üstüne koydu, parmak uçlarından biriyle göğüs ucunu hafifçe okşuyordu. Fısıldayarak, "Çifte hayaletmişiz gibi davranalım, birbiri olan iki ruh – *bir* olmayalım, anlıyor musun? Güçlerinin birleştiği bir buluşma noktası yaratan iki kişi olalım."

Daniel kolunu onun beline doladı ve kendine doğru çekti. Yumuşak bir şekilde sordu: "Hayalî şeyleri mi yoksa gerçekleri mi oynamak istiyorsun?"

Jenny mırıldanarak, "Bunu senden duymak beni ne kadar mutlu etti bilemezsin. Ama bize bir bak Daniel. Çalılıklar üzerinde ıslak ipek bir battaniyenin altında birbirine boş tatlı sözler söyleyen, daha bir saat önce sahte kimlikleri ve temiz kalpleriyle tanışmış iki çıplak sevgiliyiz. Biz aptalız Daniel, aptallıklarını mükemmelleştirmeye çalışan aptallarız. Çifte hayaletimize yapacak bir şey hayal etmezsek kendimize ihanet etmiş oluruz."

"Konuşma şeklini seviyorum." Daniel burnunu onun ıslak saçlarına sürttü.

"O zaman nasıl bir rol keselim?"

Daniel fısıldadı. "Canın ne isterse onu."

"*Hayır*," dedi Jenny, sesi o kadar keskindi ki Daniel geri çekildi. "Beraber hayal etmeliyiz. İşin eğlencesi, önemi burada."

Daniel onun ne demek istediğini tam olarak kavramıştı, bireysel hayal gücünün kendi kendisini hayal edemeyeceğini anlamıştı. Belki de Volta'nın ona açıklamaya çalıştığı şey buydu.

"O zaman şöyle hayal edelim," dedi Daniel, "Çifte hayaletimizin zevkten geçici olarak kör olduğunu. Hayaletimiz, gözleri görmeksizin kırmızı bir Porsche bulmalı, Porsche'nin arka koltuğunda Jenny ve Daniel'ın hayalî kızları uyuyor olmalı. Görme dışındaki dört duyularına, içgüdülerine ve birleşik hayal güçlerine güvenmeliler sadece."

Jenny, "Arabayı ve kızı bulurlarsa, birleşik hayaletleri kendi koltuklarına doğru ikiye ayrılacaklar, ama çıplak kalmaya devam ede-

cekler, kanun dışı Aşk Askerleri olarak ıssız yol boyunca ay batana kadar araba sürecekler. Birbirleriyle, sadece kesişim noktalarını açık tutmak için gerekli olduğunda konuşacaklar. Bunun dışında susacaklar, bir tek birbirlerini ve sabahın ne getireceğini hayal etmeye çalışacaklar," dedi.

Daniel ekledi: "İstediğin her şeyi hayal etmek serbest."

"Evet," dedi Jenny. "Her şeyi."

"Sen talihsin," dedi Daniel.

"Benim adım Jennifer Raine, Susanna Rapp, Goldie Hart, Emily Dickinson, Malinche, Cabeza de Vaca, Sindrella, Lao-Tzu, Mia, Longshot, Daniel Pearse," dedi Jenny.

Daniel'ın kahkahası kumaş kaplı yorganın içinde boğuldu. "Sizler bütün kıyafetlerinizi topladıysanız, bu hayalet araştırmalarına başlasın mı?"

"Şapkam ve ayakkabılarım burada. Elbisemi düştüğü yerde bırakacağım."

Ortak hayaletleri yükseldi, otobana doğru sessizce ilerledi. Konuşmaksızm, Jenny battaniyeyi katlarken Daniel da geyik derilerinin suyunu sıkıp barutluğuyla birlikte Porsche'nin ön koltuğunun altına yerleştirdi. İçinde Elmas olan keseyi ayağının dibinde tuttu. Jenny sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. İkisi de çıplaktılar, tenleri yağmurdan parlamıştı. Daniel arkadaki Mia'ya göz attı. Mia'nın gözleri açıktı, ama kendi içinde uzaktaki bir noktaya odaklanmıştı.

"Jenny," dedi Daniel, "Mia transa geçmiş."

Jenny gözlerini yoldan ayırmadan kafasıyla onayladı. "Biliyorum. Bence bir şey aramaya çıkmış, benim anlamadığım bir şey. Hayalî kız çocuklarının bile kendilerine ait yaşamları var."

Daniel bir şey söylemedi.

Jenny ona döndü. "Mia'nın ne yaptığını biliyor musun, neyin peşinde olduğunu?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yok. Ama istersen ona ulaşmaya çalışırım."

Jenny biraz düşündü. "Sen de istiyorsan tabii ki."

Daniel Mia'nm zihnine girdiğini hayal etti. Ânında içini bir tehlike duygusu sardı. Tehlikenin bir formu yoktu ama bir şekil algılamıştı, belirsiz bir yüz şekli. Daniel bu belirsiz önermeden yola çıkarak yüz hatlarını çizmeye odaklandı. Volta'ydı bu. Daniel şok olmuştu.

"Anlat bana," dedi Jenny. "Bilmek istiyorum."

"Volta adında bir adamın yüzünü gördüm. Onu tanıyor musun?" dedi Daniel.

"Hayır."

"Ben yakından tanıyorum. Bir keresinde beni komadan çıkarmıştı, zihnime girmişti. Belki de tekrar deniyordur ve bu da hayal güçlerimizi birleştirdiğimizden dolayı Mia üzerinde yoğunlaşıyordur. Belki de bu tamamıyla benim yaptığım bir iz düşümdür, Mia'nın transını koruyan aynalar duvarının yansımasıdır. Ama Volta'nın suratından aldığım izlenim, tehlikeydi, büyük bir tehlike. Bunun gibi bir şey hissediyor veya görüyor musun?"

"Hayır," dedi Jenny, "ama sende hissediyorum."

Daniel onayladı. "Muhtemelen haklı olarak."

Jenny sakince, "İçimde bir his bu bir sır olabilir diyor, ama kesenin içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Sana söyleyemem. Söylersem boş yere tehlikeye girersin."

"Beni düşündüğün için teşekkürler, ama her zaman hayati tehlike içindeyiz. Onsuz yaşam muhteşem olamaz ki."

Daniel tüm doğrudanlığın toplayarak, "Jenny, seni seviyorum," dedi.

"Ohhh," yarı kıkırdayarak, yarı inleyerek konuştu Jenny. "Seni tatlı dilli çocuk. Ama *bizi* de sevmelisin Daniel, beraber olduğumuz şeyi."

70 mil kadar sessiz kaldılar, nihayet Jenny yanıtı beklemeden frene basarak gülümsedi ve kaşını kaldırdı: "Gene mi?"

Daniel iç çekerek, "Jenny, sana geçmişimden bahsetmeliyim, cinsel geçmişimden, çok da geniş çaplı değil ama bir kadınla hiçbir zaman ikinci kere orgazm olamadım."

Jenny yolun kenarına çekti, "Aynı nehri iki defa geçemezsin," dedi.

"Pek anlamadım," dedi Daniel.

"Ben değişiyorum, sen değişiyorsun, değişimin kendisi değişiyor. Aynı kalmayacağından neden korkalım? Aynı kalmaması gerekiyor zaten. Bunu takdir etmek için deli olman gerekse bile."

"Charmaine adında bir kadın, kendimi o kadınlardan daha fazla sevdiğimi söylemişti."

Jenny kapısını açıp çıplak bir şekilde dışarı çıktı. Sıcak yağmurun yerini sisli bir çisenti almıştı. Jenny arkaya, katlanmış yorgana uzandı. "Hadi denizci," dedi Daniel'a şehvetli ve oynak bir edayla. "Hadi nehri geçelim. Aşka karşılık 50 bin dolarına bahse girerim sen ve ben birlikte bu kudretli suyu tekrar aşabiliriz."

Aşk açık ara kazandı. Fersah fersah.

Öyle ki, Daniel tehlikede olduğunu anladı. Tekrar Porsche'a doğru süzüldüklerinde, Daniel keseyi tarttı. Elmas boyutları değişmeksizin ağırlığının neredeyse 4 katma çıkmıştı.

Önlerindeki 40 mili sessizlik içinde devam ettiler. Daniel arkasına yaslanmıştı, Elmas'a ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bakmaya korkuyordu, düzlüğe çıkarıp gizlice bakmak için Jenny'den kenara çekmesini istemeye korkuyordu. Ne göreceğini hissetmişti: Elmas'm açılmaya hazırlanışını. Çabucak, keyif kaçırıcı bir kesinlikle, Daniel'ın seçimi Jenny ile Elmas arasında bir karara doğru ilerlemekteydi.

Zihin ne ya'dır ne de ya da, diye hatırladı Daniel.

Zihin çıkmaz bir vadidir.

Daniel Jenny'nin çıplak omzunu sıktı. Jenny ona döndü, ne oldu der gibi gülümsedi. Daniel yol kenarını işaret etti.

"*Yine* mi?" dedi Jenny, sevinci şakacıktan inanmazlığını bastırıyordu.

"Seninle evlenmek istiyorum," dedi Daniel. "Hemen burada, şu an."

Jenny kenara çekmek üzereydi.

Duracakları yere yanaşırken, Daniel "Sen gelin odasını getir, ben de yüzüğü," dedi.

Çalılardan kurtulup bir açıklık bulana kadar çölde çıplak yürüdüler, katlanmış yorgan Jenny'nin kolunun altındaydı, erzak çantası Daniel'm omuzunda asılıydı, serbest kolları birbirlerinin bellerine dolanmıştı. Yağmur bulutları kaybolduğundan sis ay ışığıyla girdap yaratıp daha da parlamıştı. Jenny nemli ipek yorganı açıklık alana serdi, elleriyle de düzeltti. Omurgasının en altındaki şimşek şeklindeki yara izi ay ışığında parlıyordu. Daniel arkasından eğilip yarayı öptü, dudağında hissettiği ateşten hem korkmuş hem de tahrik olmuştu.

Jenny ona doğru döndü, gözyaşları içinde, "*Umurumda değil*," dedi tutkuyla. "Gerçek olup olmaman umurumda değil."

"İkimizi de öldürecek kadar tehlikeliyse umurunda olur muydu?"

"Hayat muhteşem."

"O zaman canım sevgilim," dedi Daniel mırıldanarak, ve Elmas'ı erzak kesesinden çıkardı, "bu yüzükle seninle evleniyorum. Şimdi gelini öpebilir miyim?"

Jenny Elmas'ın içine bakıyordu, fısıltıyla, "Bir dakika," dedi.

İkisi de Elmas'ın içine bakıyorlardı. Daniel Elmas'ın parlaklığının daha berrak olduğunu hemen fark etti – daha ışıltılı değil ama daha keskindi. İçini görmek için yok olmaya ihtiyacı vardı.

Jenny elini onun bacağına koyup, "Anlat bana," dedi.

Daniel ona bakıp, olabildiğince sade ve direkt olarak, "Seni seviyorum," dedi.

Jenny başını geriye attı ve aya güldü.

Kafası karışan Daniel, "Bilmek istediğin şey bu değil miydi?"

Jenny kahkahalarını durdurdu, ama kafasını sallarken kendini gülümsemekten alamıyordu. Elmas'ı Daniel'ın elinden alıp nazikçe yorganın baş tarafına yerleştirdi, Elmas'ın ve ayın ışıkları soluk mavi ipeğin üzerinde âdeta dağ merasında bir gölet gibi parlıyordu.

Jenny Daniel'a doğru döndü, Daniel dizlerinin üzerinde Jenny'e bakıyordu. Genç kadın kollarını Daniel'a dolayıp onu kendine çekti; fısıldayarak, "Evet, kabul ediyorum," dedi. "Hastalıkta ve sağlıkta. Yaşamda ve ölümde, delilikte ve ahmaklıkta. Ayrılana dek ve sonrasında, burada ve şu an. Kabul ediyorum."

"Sana bazı şeyleri anlatmak zorundayım."

"Hayır, değilsin," diye söz verdi Jenny ona.

"Yok olabiliyorum," dedi Daniel, bunu söylemesi gerektiğini anlayacağını umut ederek; ona bu gururu bahşetme borcu vardı.

Jenny Daniel'm omzuna yaslanırken "Yok olma," dedi, dilini Daniel'ın köprücük kemiğinde gezdiriyordu. "Yok olursan seni içimde hissedemem, sadece birlikteyken hissedebildiğimiz şeyleri hissedemem."

"Orada bilmem gereken bir şey var, anlamam gereken bir şey," dedi Daniel.

Jenny kollarını bırakıp yorganın üzerinde geriye doğru gitti. Gözlerinde şakacı bir meydan okuma ifadesi vardı. "Daniel, ne bulman, neyi görmen gerekiyorsa aramanı istiyorum. Evlilik buna dayanır. Ama Daniel, güzel beyaz atma binip gitmeden, ejderhaları öldürmeden, bakireleri kurtarmadan, pek çok kâseleri ele geçirmeden önce işin temelini anlamanı istiyorum."

Yana dönüp yorgana hafifçe vurarak Daniel'ı çağırdı. Daniel yanına yatınca yanağına dokundu. Boğuk bir sesle, "Bunu anlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye inledi Daniel, gözleri kapanıyordu.

"Bana bak Daniel," dedi Jenny sertçe. "Gözlerimin içine bak. Beni görüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "Kimi gördüğümü artık bilmiyorum."

"Beni göremezsen kendini hiçbir zaman göremezsin Daniel," Jenny ona sarıldı. "Hadi, birbirimizi arayacağız."

Daniel ona sıkıca sarıldı. Gülümsedi ve en sonunda birden rahatladı. "Bayan Pearse, seninle gerdeğe girmek hayatımın en büyük mutluluğu olacak ama önce senden bir söz daha almam gerek: Bana bir şey olursa, yok olup hemen geri gelmezsem, Elmas'ı – evlilik

yüzüğünü – alıp istediğin herhangi bir büyük su kütlesine atmanı istiyorum. Veya istediğin, bulunması olasılık dışı olan, herhangi bir yere. Bu çalıntı. Geriye almak için seni öldürürler. Kimseye gösterme."

Jenny ateşli bir şekilde fısıldadı, "*Tamamdır*. Şimdi gerçek bir şeyi hayal edelim – birbirimizi."

Önce yavaşça, Elmas'ın ve ayın ışığında yıkanarak, çığlıklarıyla girdaplar yapan, sürüklenen sis parçalarıyla bulanıklaşmış hâlde birbirlerini hayal ettiler, bir nehrin çatalları denize karışmak için birleşiyordu.

Gülmeyi, titremeyi, ağlamayı ve öpüşmeyi bitirdiklerinde, "Diyeceğimi dedim," dedi Jenny. Daniel'm yanma doğru kıvrıldı, başını göğsüne koydu.

Daniel onu sıkıca sardı, ama kendisi orada değildi. Gözleri kapalıyken bile Elmas'ın ışığının yoğunlaştığını duyumsuyordu. Jenny'nin anlayışına ve kendine güvenmeliydi. Omzunun üzerinden Elmas'a baktı, merkezine odaklanıp yok oldu.

Elmas ise yok olmadı.

Ama Daniel bir anlığına Elmas'm da onunla beraber yok olduğunu düşündü. İçindeki alevi görebiliyordu, ama her zaman gördüğü sarmal alev değildi bu. Sanki alev Elmas'm artan öz kütlesiyle sıkışarak merkeze doğru yoğunlaşmış, tek bir girdap noktasından, güneş anaforunun görünen ucundan ibaret kalmıştı; sıcaklığı kemiği bile buharlaştıracak kadar yoğundu. Ne var ki Daniel'ın yanacak bir vücudu yoktu.

Daniel kendisini dönen merkeze doğru savurdu. Ve eşik boyunca sürüklenip, anaforun içinden güneş ocağına doğru çekilirken, Elmas'm demir ocağına dökülürken, Daniel bilmesi gereken şeyi öğrendi.

O bir tanrıydı. Hermes'di, Thoth'tu, Merkür'dü; peygamber Hermes Trismegistos'du. İnsan ruhuna olan şefkatini tazelemek için doğumu kabul etmişti.

Kendini neşeyle serbest hissetti. Geri dönmüştü! Elmas onun çıkış yoluydu, aşksa kilidi açan anahtardı. Aşağısı neyse yukarısı da odur. Taş kavşak. Annesini ona rahminde yer verdiği için, kendi kendine babalık etmesine izin verdiği için kutsadı. İçinde onun çığlıklarını duydu, "*Kaç Daniel*!" ama gidecek bir yer, olası bir kaçış yolu kalmamıştı. Öğretmenlerini, arkadaşlarını, sevgililerini – özellikle Jenny'yi, karısı Jenny'yi kutsadı. Derinliklerinde Volta'nın şarkısını duyuyordu, "*Yaşam, yaşam, yaşam, yaşam*." Volta'yı bilgece yardımı için kutsadı, Volta'nın anlamayacağını bilse de. Güneş anaforunda

yukarıya doğru gümbür gümbür ilerlerken, Daniel gülüyordu. Bu bütün yaşamdı. Kademeleri veya boyutları yoktu. Buradan tanrılar bile kaçamazdı. Kollarını göğsüne kavuşturdu, gözlerini kapatıp kendini bıraktı, Elmas Işığı'nın içinde sonsuza dek yok oldu.

Volta yerde bağdaş kurarak oturuyordu, Japon balığı fanusu elinde beşik gibi duruyordu, hayal gücü Daniel üzerine kilitlenmişti. Daniel'm Elmas'ın içine girdiğini, teslimiyetinin sevincini hissetmişti. Volta yumuşak bir sesle haykırdı, "Hayır Daniel. Olamaz, zavallı Daniel." Bir güzel aldatılmış ruh daha, kendisinin olmayan güçlere aldanarak harcanmıştı. Volta fanusu nazikçe masanın üstüne koydu. Japon balığı fanusun içinde baygın baygın dolanmaya başladı.

"Ahhh," diye iç geçirdi Volta, "git." Daniel kendi tercihini yapmıştı, buna tercih denilebilirse tabii. Bir yağmur damlası nereye düşeceğini, bir nehir nereye akacağını tercih edebilir miydi? Daniel'm tercihini kabullen ve ölümünün yasını tut. Yaşamı yaşa ve kaybettiklerini hatırla. Volta ayağa kalktı, kapıya doğru hızla yürüdü. Temiz gece havasına, gerçek aya ve yıldızlara ihtiyacı vardı.

Volta kapıyı açtığında, Shamus Volta'nın alnının ortasına bir silah dayadı. İkisi de donmuşlardı. Silah Shamus'un sağlıklı elindeydi. Ufak bir otomatik silahtı. Horozu kaldırılmıştı. Shamus'un yaradan bükülmüş eli kulağına uzanmıştı, katlanmış başparmağı kabaca bir ağız şeklindeydi.

Sesi sakin ve dengeliydi, "Yavaşça geriye, eve doğru yürü, kollarını omuz seviyesinde kaldır, parmaklarını aç, avuç içlerin bana baksın," dedi.

Volta odanın ortasına doğru dikkatlice geri geri yürüdü. Shamus mesafeyi koruyarak onu takip etti, silah Volta'nın alnına sabitlenmişti. Kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Yaralı el Shamus'un kendi sesinden tamamen farklı bir sesle kulağına tizce konuştuğunda Volta irkildi, "Soyunsun. *Çıplak* kalsın."

"Cüppeni çıkart," diye emretti Shamus.

"Hayır," dedi Volta.

"Öldür onu," diye ısrar etti el. "Şimdi. Tek bir kelime daha etmesin."

"Öldür," diye onayladı Volta. "Böylece sana kimin ihanet ettiğini hiçbir zaman öğrenemezsin. Jacob Hind'le olan çalışmalarından itibaren Alex Üç'ü anlayabileceğini tahmin etmiştim. Beklediğimden hızlısın."

"*Ona dikkat et*!" Shamus'un eli uyardı.

"CIA'e öttüğünü kabul ediyor musun?" dedi Shamus soğukça.

"Evet. İstemeden, talep üzerine."

Shamus tısladı, "Lanet olası Daniel."

"Kaynağını deşifre etmeyeceğime şerefim üzerine yemin ettim."

Shamus küçümseyerek, "Yemin ettin, öyle mi? Bizi CIA'e fitneleyerek, hangi şereften bahsedebiliyorsun?"

"Çok kısa sürede hareket etmeye zorlandım. CIA en iyi tercihti."

"Sana kim söyledi?" Shamus'un elindeki silah titredi. "Söyle, yoksa sen söyleyene kadar ateş eder, senden ufak parçalar koparırım. Senden tek isteğim Volta, hak ettiğim şey – gerçek."

Volta namlunun ötesine Shamus'un gözlerinin içine baktı. "Sana Annalee ihanet etti."

Shamus boş bakıyordu. Tahrip olmuş eli kulağına bağırıyordu. "Öldür onu, öldür onu, *öldür onu* – seninle oyun oynuyor."

Volta ona şok hâlinde bakan Shamus'a direkt olarak konuşuyordu. "Üzgünüm Shamus. Herkesin gerçeği öğrenmeye hakkı olduğunu düşünüyorum, ama Annalee'ye hayatım tehlikede olmadığı sürece kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Ona ihanetini saklamak için ölmeyeceğimi söylemiştim."

Shamus kulağına homurdanan yaralı eli dikkate almadan Volta'ya bakıyordu. Volta bu bakışlara sakince karşılık veriyordu. Shamus hızla gözlerini kırpmaya başladı, dudakları hasta bir sırıtışla gerilmişti. Yanağı keskin bir şekilde seyirdi, bir daha seyirdi: Sonra bu spazm sanki sinir sistemini harekete geçirmiş gibi, tüm vücudu sarsılmaya başladı. Volta Shamus'un bunun gerçek olduğuna inandığını hissetti. Shamus'un gerçeği bilmesi gerektiğine inansa da, onun bu gerçeği bilmeyi atlatamayacağını anlamıştı. Volta kendisinin de bundan dolayı hayatta kalamayacağını çok iyi kavramıştı, tabii Shamus'u şok uygulayarak felç etmesi veya aklını başına getirmesi durumları dışında. Ama açıkça görünen o ki iki farklı Shamus vardı. Biri silahı tutan el, diğeri eritilmiş gümüş yüzünden iğrenç bir biçimde şekil değiştirmiş eldi.

Shamus'un yüzü buruştu. "Hayatta olmaz!" diye bağırdı. "Hayır!"

"Gerçek bu," dedi Volta nazikçe.

"Seni kandırıyor, kandırıyor, kandırıyor, kandırıyor," diyerek Shamus'un kulağına doğru yaygara yaptı el.

"Biliyorum, kahrolası!" diye eline bağırdı Shamus. İleri geri hızla yürümeye başladı, silahı Volta'ya doğrultmayı sürdürüyordu. Shamus'la el birbirlerine mırıldanıyorlardı, konuşmaları o kadar sessiz ve karmaşıktı ki Volta tek bir kelime bile anlamadı. Shamus'un farkındalığında bir açık arıyordu, bir kaçış noktası, yapabileceği bir

hareket. Bunda başarısız olursa, belki de Shamus'un bilincine yapacağı yıkıcı bir darbe gerçeği kabul etmesini sağlayacaktı. Shamus, dolanmaları uzadıkça silah doğrultma konusunda dikkatsizleşiyordu, Volta şansının yüksek olduğuna karar verdi.

Shamus dolanmayı bırakıp silahın arpacığını alnının ortasına dayadığında, Volta fırsatın azaldığını anladı. Shamus alaycı bir şekilde konuştu, "Seni soğukkanlı orospu çocuğu. Seni kalpsiz bok parçası. Beni aptal mı sanıyorsun? Hainin Daniel olduğunu biliyorum. O sana öttü, sen de federallere öttün – ortalığı böyle topladın – şimdi de, şu efsane şeref anlayışından dolayı Daniel'ı koruyorsun. Bu gerçekten muhteşem bir taktik. Bizi CIA'e ispiyonladığını kabul ediyorsun ama bunun, artık hayatta olmayan iyi ve cesur bir kadının isteği olduğunu söylüyorsun. O kadının ölümü senin açından büyük bir şans, benim içinse yürek paralayıcı bir talihsizlik oldu. Ve o kadın öldü çünkü oğlu ona ihanet etti; suç ortağı ise oğlanın zehirli ruhunda büyük olasılıklar öngören gelecekteki akıl hocasıydı. Duyduğum birkaç fısıltıyı doğru yorumlamışsam, şu karanlık sanatlardaki değerli öğrencinin ihanetine uğramışsın. Bunu Daniel'da hep hissetmiştim, bağışlanmayı ancak kendinden vazgeçişte bulacağını."

"Buldu," dedi Volta. "Ama aradığı şey affedilmek değildi. Günah ve affın ötesini arıyordu ve geriye dönmedi."

"Aman Tanrım," dedi alay ederek Shamus, "ne kadar da uygun düşmüş. Senin durumunu bilen sadece iki kişi var ve onlar da..."

Volta sert bir şekilde sözünü kesti, "Mantıklı düşün Shamus. Daniel öldü. İnanmak istediğin şeyi, sana Daniel'ın ihanet ettiğini neden söylemeyeyim? Neden?"

Shamus'un eli çıldırmış bir şekilde kulağına saçmalıklar söylüyordu, "Tuzağına düşme, seninle oyun oynuyor. Çakal gibi zeki ve iyi taktikleri var. Onun oyununu oynama, izin verme sana..."

Shamus kafası karışmış şekilde Volta'nın suratına kilitlenmiş bakıyordu, "Neden?" dedi.

"Çünkü iyileşmenin tek yolu gerçektir. Ve sana saygı duyuyorum ve şu an sana yardım edebilmek için müsaitim. Annalee sana ihanet etti. Gerçek bu." dedi Volta.

Shamus arpacığı Volta'nın alnının ortasına getirdi. "Seni acımasız orospu çocuğu. Öleceğini biliyorsun ve artık senin için fark etmese de bana ondan yadigâr tertemiz anılarımı rahat bırakmıyorsun."

"Kanıtım var," dedi Volta.

"Kafasını uçur şerefsizin!" diye cırladı yaralı el. "Hemen şimdi yap. Dinleme onu. Dinleme."

Volta sakin ve net bir sesle devam etti, "Annalee planlanmış girişimin olduğu gün, senin evinden çıktıktan bir saat sonra beni aradı. Altın erişimli arama yaptı; altın erişimli aramaların tamamı otomatik olarak kasete kaydedilir. Kaset de bu odada, sağındaki aynanın gerisindeki dar kasada. Arkamdaki masanın üzerinde bir kasetçalar var." Duraksadı ve ekledi, "Gerçeği istiyorsan. Ruhun bunu benim yıllardır kaldırabildiğim gibi kaldırabilecekse."

"Tamam," dedi Shamus kendine güvenerek, "Blöfünü görüyorum." Elinin çıldırmışca, kulağına söylediği vızıltı gibi robotik mırıltıların farkında değildi sanki, "ŞimdiyapŞimdiyapŞimdiyapŞimdiyapŞimdiyapŞimdiyapŞimdiyap..."

"Tebrik ederim," dedi Volta, "akıllı tercihinden dolayı. Shamus, senin tek umudun, gerçeği kabullenmen."

"Hey," dedi Shamus tıslayarak, "Blöfü gören benim, farkında mısın? Seni yakaladıysam kaybedersin. Her seferinde vücudundan bir parça kopartırım veya beş şarjör boşaltırım, artık hangisi önce olursa. Nerede bu kaset?"

"Aynanın arkasında bir kasada. Aynayı kaldır ve üzerinde asılı olan çiviye üç kez uzun dört kez kısa bas. Kasa kapağı açılacaktır. Kasetin kodu AGEPE. İstersen ben alayım."

"Çok yavaşça," diye mırıldandı Shamus, silahın namlusunu hafifçe sallayarak aynayı gösterdi.

Volta derin bir nefes alarak kasanın kapağını açtı, Shamus da onu üç metre öteden takip ediyordu. Şekli bozulmuş olan eli hâlâ kulağının yanında duruyordu, ama şimdi sessizdi, sanki o da izliyormuş gibiydi. Kasanın kapısı hızla açılınca, Shamus, "Şimdi kasadan uzaklaş, duvar boyunca üç metre sağına doğru git ve duvara dayanıp pozisyon al. Gözünü kırparsan ölürsün," diyerek emir verdi.

Volta sakince bacaklarını açtı ve ellerini kafasının üzerine koyarak eğilen vücudunun ağırlığını destekledi.

Shamus'un silahın namlusunu kutulanmış ve istiflenmiş kasetler arasında gezdirdiğini duydu, kodları gözden geçiriyordu. Bulduğunda ani bir sessizlik oldu.

"Memnuniyetle kasetçalara koyabilirim onu," diye teklif etti Volta. Duvara yaslanmış hâliyle kendini aciz hissetti.

"Hareket etme," diye uyardı Shamus. "Sallanma bile."

Shamus masayı geçerken ve kaseti yerleştirirken Volta elin konuşmalarını dinliyordu.

"Yapma, seni duygusal aptal. Seni iradesiz, kendine acıyan ezik. Seni idealist rüyalara kapılmış korkak, omurgasız , kahramanlık budalası şamar oğlanı seni. Silahı bana ver. Sen kararı ver, ben de uygulayayım."

Shamus silahı tahrip olmuş eline verdi ve kasetçaların "Çalıştır" düğmesine bastı. Volta'dan üç metre uzaklaştı, sırtı kasadan birkaç santim ötedeydi.

Kayıtta, yedi kere çaldıktan sonra Volta'nm telefonu açtığı duyuldu. "Alo?"

ANNALEE: Bu akşam bir kadın Las Postas Caddesi'nde Livermore Depoları'nın ortasında bir sokak arasına bomba bırakacak. Kadın durdurulmalı. Yanında bir çocuk olacak. Çocuğa zarar gelmemeli. Kadın tutuklanırsa çocuğa bakılmalı. Kimse ...

VOLTA: [araya girer] Annalee seni tanıdım, meçhul arama gibi davranamam.

ANNALEE: O zaman bunu kimin yaptığını kimseye söylemeyeceğine tüm benliğinle söz vermeni istiyorum. Hiçbir zaman. Öleceğini bilsen bile.

VOLTA: Annalee, her ne kadar güvenlik açısından artık çok geç de olsa, bu yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum; bir ihtimale tutunmak için kendini riske atacak kadar büyük olan aşkını da takdir ediyorum; ama bu yine de onun güvenini kötüye kullanmaktır, o ilk geri döndüğünde arasaydın bu olanların önüne geçilebilirdi. Sırrını elimden geldiğince saklayacağım ama bunun için ölmeyeceğim.

ANNALEE: Evet, tamam, elinden geldiğince sakla. Ama o bombayı yerleştirmemi engelle.

VOLTA: Bunun şaşırtma saldırısı olduğunu düşünüyorum. Livermore? Plütonyum?

ANNALEE: Sadece beni durdur. Ve bir şey olursa Daniel'a bak.

VOLTA: Elimden geldiğince yaparım, Annalee. Yapabileceğim tek şey bu.

ANNALEE: Dediğimi yap.

Kayıt sona erdi.

Volta yüzü duvara dönük şekilde duruyordu, Shamus'un tepkisini göremiyordu, ne hissettiyse onu söyledi: "Bunu duyduğun için üzgünüm Shamus. Canını yaktığını biliyorum."

"Canım mı yanmış?" Shamus çılgınca kahkaha attı. "Bu kadar mı sahte olur? Bu kadar mı acımasızca, korkakça, boktanca sahte olur? Kimdi bu, efsanevi AMO taklitçilerinden biri miydi? Belki de hep adını duyduğum Jean Bluer'dır? Bantların birleşim yerlerini bile duyabiliyorsun! Onun sesine yakın bile değil. Onun sesini hatırlıyorum. Onun kahkahasını ve tenini hatırlıyorum! Kanıt mı? Palavra! Gerçek mi? Buraya dön Volta, sana sikik gerçeği göstereceğim."

Volta Shamus'a yüzünü döndü. Shamus'un yaralı elinde silahı gördüğünde ölmek üzerine olduğunu biliyordu.

Shamus feryat ederek, "Gerçeği mi istiyorsun, bütün çıplaklığıyla gerçeği mi, senin palavralarını değil mi?" Duvara yaslanmış aynayı aldı ve Volta'nın kendi yüzünü görebilmesi için aynayı ona doğru tuttu. "İşte! Senin gerçeğin bu. Bak ona! Bak! Kendine bak! Ne olduğuna bak!"

Volta ayna yüzeyinde kendini gördü. Kendi gözlerine baktı. Kaçış yoktu. Kafasını kaldırıp Shamus'un bakışlarını yakaladı. "Kim olduğumu biliyorum," dedi Volta.

Kurşun Volta'nın sol gözünün üstünden girdi, kafatasının arkasından çıkarken darbenin etkisiyle kafası geriye gitti. Volta bir an için sendeledi, tökezleyerek ileri doğru adım attı, son nefesini toplarken yalpaladı, ardından Shamus kendini korumak için aynayı kaldırırken Volta yumruğunu aynanın içinden, camı parçalayarak savurdu. Parçalanmış bir cam parçası Shamus'un sol kulağının 2,5 cm altından şahdamarını kesti, başka biri de yaralı elini neredeyse bileğinden koparıyordu.

Volta ayaklarının üzerinde kalmak istedi, dışarıya çıkıp, ölürken ayı ve yıldızları izlemek istedi, ama cam kıymıklarıyla körleşen Shamus inleyerek onu geriye doğru itti. Volta masanın üzerine devrildi, bu da Japon balığı fanusunu yere düşürdü.

Shamus kan fışkıran bileğini gömleğine bastırmış, diğer elini de boynuna sıkıştırmış hâlde, kapıyı bulana kadar duvar boyunca sendeleyerek ilerledi, kapı kolunu kanlar içindeki eliyle zar zor açtı ve yalpalayarak dışarıya çıktı.

Volta masanın yanı başında ölü olarak yatıyordu, kolları hafifçe kafasının üzerinde uzanmıştı, yayılan kan gölü parmak uçlarına ulaşmaya başlamıştı.

Parçalanmış fanusundan özgürlüğüne kavuşan küçük Japon balığı meşe zeminde çırpındı, kendini göle atmaya çalıştı, küre şeklindeki nehre. Son bir büyük sıçrayış onu yerdeki kan havuzunun kenarına taşıdı. Japon balığı kendini yukarı doğru kamçıladı, sonra sırtı sığ birikintinin üzerinde parlarken, kâh kıvrılarak kâh yüzerek Volta'nın kanında ilerledi, yumurtlama bölgesine ulaşmak için akıntıya karşı nehirle savaşan bir altın somon gibi sığ suları püskürttü, hareketi ardından yayılan kıvrımlı dalgalar hâlinde yansıyordu, yüzey boyunca savaş verdi, sonunda Volta'nın sihirbaz cüppesinin aylı yıldızlı kolunda yalpaladı.

Hâlen çıplak ve ipek yorgana rahatça sarmalanmış hâlde Jenny Elmas'm içine dikkatlice bakıyordu. Danie"m onun içine girişini göz-

leriyle görmemişti – hatta, Daniel'm gittiğini anladığı sırada uyukluyordu – ama onun nereye gittiğini biliyordu. Üzgün değildi, ona bu yolda yardım etmişti. Hayalî sevgililerle Longshot gibi gerçek sevgililer veya Clyde'ın parçalanmış aşkı arasında bir fark yoktu. Siz aşkı ne hâle getirdiyseniz aşk odur, sonra ne hâle getirebilirseniz o hâle girer. Düğün gecesinde terk edilmişti. Gerdek sonrası dul kalmıştı. Elmas'ın merkezsiz, kaynaksız ışığına bakarken Daniel'ı gün doğana kadar beklemeye karar verdi. Yok olmayı, deli bir kadın ve hayalî bir kız çocuğuyla bir hayat kurmaya tercih ediyorsa kendi bilir, yolu açık olsun. O gerçek olmasa bile sevişmeleri gerçekti. Yara izini öpen her erkek her zaman gitmeye özgür olacaktı, Daniel da öyle.

Güneşin ilk ışıkları Elmas'a dokunduğunda Jenny onu dikkatlice erzak çantasına yerleştirdi, yorganı etrafına sardı ve Porsche'a doğru ilerledi. Daniel'dan edindiği bilgiye güvenmeye karar verdi: Jim Bridger'm mezarı Saint Louis'deydi. Mükemmel. Longshot'm çöp temizleme tedavisini deneyip, Saint Louis'ye devam edebilirdi, gerçek olduğunu umduğu sadık ve büyüleyici DJ'e âşık olabilirdi, ve sonra Daniel dönmezse Elmas'tan kurtulurdu. Gecenin büyük bölümünde ona baktıktan sonra, Jenny Elmas'tan pek hoşlanmadığına karar vermişti. Fazla mükemmeldi. Cansızdı. Jenny arabanın kapısını açarken içinde Elmas'ın gerçekliğine dair büyük bir kuşku oluştu, bir başka yanılsamaydı o, arkasına saklanmaya yarayan bir aynaydı.

Porsche'un kapısını açar açmaz Mia'nın yokluğunu hissetti, gözleri de bunu onaylamıştı, "Seni adi orospu çocuğu!" dedi Jenny. "Siktir git, ateşlerde yan, ahiret boyunca yalnız kal." Daniel her ne cehenneme gittiyse Mia'yı da yanında götürmüştü.

Jenny'nin öfkesi dinince, diğer iki olasılık geldi aklına: Belki Mia kendi isteğiyle onu takip etmişti veya belki de Mia onun rehberiydi. Mia transı sırasında onu hayal etmiş, Elmas'ı getirmesini sağlamış da olabilirdi. Annesini zevkten kendinden geçirtip aklına başka bir hayatı sokmuştu. *Öz hayalî kızı hayalî sevgilisiyle kaçıyordu!*

Kahkaha attı. Onlara mutluluk ve şans diledi.

Güleç Jack'in Volta'yı, doğrudan erişimle üçüncü kez araması da cevapsız kalınca, Jack kıyı bölgesine gitmek için uçağa bindi. Laurel Çayı yakınlarında bulunan Birlik üyelerinden birine Volta'yı kontrol etmesini rica edebilirdi ama bunu kendisinin yapması gerektiğini düşünüyordu. Volta şimdiye kadar hiçbir doğrudan erişim aramasını cevapsız bırakmamıştı. Volta ölmüşse Jack hangi sırların korunması gerektiğini bilirdi.

Güleç Jack Laurel Çayı Vadisi'nde, kiraladığı Ford'dan çıkarken, meyve bahçesinde çiçeklenen elma ve eriklerin hafif aromalarının yanında, evin açık kapısından gelen çürümüş leş kokularını da aldı. Jack kendisini sakinleştirmeye çalıştı, ne olduğunu ve ne yapılması gerektiğini anlayabilmek için zihnini boşalttı.

Verandaya püskürmüş kanlara rağmen, önce evi kontrol etti. Kendisini hazırlamaya çalışmış olmasına karşın Volta'nın jelatinimsi bir kan havuzunda yüzüstü yatan vücudunu görmek onu şok etti. Vızlayan bir sinek sürüsü kurşunun patlattığı kafatasının arkasında oluşan lime lime boşlukta toplanmıştı. Önce, Volta'nın pıhtılaşıp çamurlaşmış kanının oluşturduğu göletin içinde böyle gurur kırıcı şekilde görülmesini engellemek için onu oradan sürükleyerek çıkarmaya niyetlendi. Ama sonra Volta'yı orada bıraktı ve metodik bir şekilde odayı incelemeye başladı. Açık kasa. Parçalanmış ayna. Kasetçaların yanındaki kaset kutusu. Kapıdan dışarı doğru çıkan koyu kan izleri.

Jack kaseti dinlemek istedi ama onun yerine verandadan bahçe boyunca devam eden, sonra tepeden aşağı nehre doğru giden kan izlerini takip etti. Güleç Jack Shamus Malloy'un ölü vücudunu çeyrek mil içinde bulacağına, özel yapım Kenworth'üne karşı tek katlı tuvalet kâğıdı üzerine iddiaya girebilirdi. 90-100 metreyle kazanırdı da. Shamus'un vücudu heybetli bir Duglas göknarının dibine kıvrılmış olarak yatıyordu, şekli bozuk elinin kesilen bileği, yarılmış boynuna kenetlenmişti, sanki kan yaradan yaraya geçecekmiş gibi. Jack Shamus'u tepenin üstüne kadar taşıdı, sonra ağaçların yanma bıraktı.

Jack kaseti silmeden önce üç kere dinledi, sonra Volta'nm cesedine baktı. Jack'e göre, Volta hırsızlığı durdurmak için yardım etmeyi kabul etmesinden itibaren sınırlarını tamamen olması gerektiği gibi çizmişti: Sırrı saklardı ama, sebebinin ne kadar yüce olup olmadığı fark etmeksizin, ihaneti saklamak uğrunda ölmezdi. Volta sınırlarını kesin olarak çizmiş, kendini korumasız bırakacak raddeye kadar sözünü tutmuş, sonra ölüm tehdidi altında Shamus'a gerçeği söyleyerek kendi sözünü yerine getirmişti. Ve bu uğurda da ölmüştü. Dayanılmaz gerçeklere karşı çekebileceğiniz bir sınır yoktur.

Güleç Jack Volta'nm cesedini mutfağa taşıdı ve bir örtüyle üstünü kapattı. Sonra birkaç telefon görüşmesi yapmak için ahıra gitti.

Önce Dolly Varden'ı aradı. Volta'dan kalanlarla ilgili yardım etmesi için onun mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde gelmesini istiyordu. Başka aramalar da yaptı, sonra alet rafından bir kürek alarak Shamus için mezar kazmaya başladı.

Dolly Portland'dan, tüm gece boyunca seyahat ederek, şafak vakti Volta'nın evine vardığında yol yorgunuydu. Volta'mn kandan dolayı sertleşmiş pelerinini kestiler ve sessizce onu yıkamaya başladılar. "Vay canına. Bu gerçek olabilir mi?" dedi Dolly.

Jack görmemişti. "Ne?"

"Bu." Volta'nın kolunu hafifçe kaldırdı, bileğini göstererek, "Yaşlılıktan kafayı yemediysem, yavru bir Japon balığı bileğine yapıştırılmış gibi görünüyor bana," dedi.

Jack daha yakından bakmak için yanma geldi. "Evet bu yavru bir Japon balığı. Ama yapıştırılıp yapıştırılmadığını bilemem. Kendi salgısı veya biraz kan yapışmasına sebep olabilir."

Dolly Jack'e baktı. "Ne diyorsun o zaman? Kolundan kazıyayım mı kalsın mı?"

"Kalsın bence. Volta her zaman, 'Orada olan şeye güven' derdi."

"Öyle yaparım," dedi Dolly.

Volta'nın cesedini yıkamayı bitirdiklerinde Güleç Jack ölüyü beceriksizce omzuna attı. Dolly'nin kılavuzluğunda, onu Laurel Çayı boyunca çayın nehre dik inişine ilk başladığı yerin hemen üzerinde kızılağaç gölgeli bir düzlüğe taşıdı. Volta'nm yıllar önce vasiyet ettiği gibi, onu sırtüstü, elleri göğsünde, açık bir alana bıraktılar.

Güleç Jack ve Dolly dereye doğru yollarına devam ettiler, derin ve sakin bir birikintide durdular. Kıyafetlerini çıkartıp, ciğer açıcı çığlıklarla soğuk suya daldılar.

JENNİFER RAİNE'İN İKİNCİ DEFTERİ

1 MAYIS

Adım Jennifer Raine.

Yolun sonuna geldiğimi biliyorum ama bunu anlamaya başlayamadım. St. Louis'den bu akşam bir varış noktam olmadan ayrıldım. Son iki haftadır Jim Bridger'ın mezarında sadakatle bekledim. Kendimi umutlar, hayaller, dilekler, özlemler ve Reno'dan yanımda getirdiğim uyuşturucudan son kalanlarla oyaladım. Bittikleri için memnunum.

DJ hiç ortaya çıkmadı. Daniel geri gelmedi. Artık Mia'yı hayal edemiyorum.

Daniel'ın DJ olabileceğini düşünüyorum. Yara izimi öptüğünü biliyorum. Aramızda geçenlerin biz olduğumuzu biliyorum, ılık yağmurda bir ay valsiydi, her şey birbirine katıldı ve yıldızlara fırladı. Mia'nın hayal ürünüm olduğunu biliyorum, ama Daniel gerçekti, beni hayal edebilecek kadar gerçekti.

Elmas bugüne kadar bendeydi. Daniel'ın eskiden ve hâlâ gerçek olduğuna ve Elmas'ın olmadığına inanıyordum. Ona bir kere bile bakmadım.

Ama kesesindeyken alıp okşadım, çünkü yuvarlak olan her şey okşanmaya davetiye çıkarır. Elmas her geçen gün ağırlığını kaybediyor gibiydi, hâfifleşiyordu ama ufalmıyordu. Sonra onu muhafaza etmeye devam edersem zamanla kendisini tüketip boşluğa çökmesinden ve Daniel'ın hiçbir zaman geri dönüş yolunu bulamamasından korktum.

Garip bir şekilde Elmas bana, bizden kalan tek şeydi, yine de onun gerçek olduğuna inanmıyordum. Onun için bu akşam güneş batımında Elmas'ı Mississippi Nehri'nin üzerindeki bir köprünün ortasına getirdim. Daniel ile evlenmiştim. Yeminlerimi, verdiğim sözleri tutarım.

Elmas'ı kesesinden çıkarıp olabildiğince derinliğine baktım. Bir işaret, kristal kürede bir imge, saklamak için bir neden aradım. Hiçbir şey görüp hissedemedim.

Ellerimi açıp onu koyverdim. Düşüşünü izledim; havaya karışan bir nefes gibi, suya çarpıp dalga bile yaratmadan batacağından tamamıyla emindim.

Elmas nehre bir kuyruklu yıldız gibi girdi, Mississippi'nin yarısı gayzer kaynağı gibi patladı, görkemli fıskiye akşam güneşiyle altın rengini aldı.

Hiçbir sikim bilmiyorum. Demek sonunda aklım başımda. Bu da tekrar delirmek için mükemmel bir nokta.